HARUKI MURAKAMI

SAHİLDE KAFKA

Dünya Edebiyatı / Roman

DK DOĞAN KİTAP

Sahilde Kafka

Haruki Murakami

Doğan Kitap (2009)

Derecelendirme: ★★★★★

Etiketler: Japon Edebiyatı, Fantastik, Büyülü Gerçeklik, Orjinal

Kafka Tamura on beş yaşına girdiği gün evden kaçar. Uzun zamandır planladığı bu kaçışın nedeni babasının yıllar önce dile getirdiği uğursuz kehanettir. Ama babasının bir düzenek gibi içine yerleştirdiği kehanet gölge gibi peşindedir Kafka ilk kez aşkı ve tutkuyu yaşarken gizemli bir cinayetle kehanetin ve kaderinin düğümleri çözülmeye başlar. Sahilde Kafka, XXI. yüzyıl edebiyatına damgasını vuran, kitapları bağımlılık yaratan kült yazar Haruki Murakamiden, hayatın yavan gerçekliğine karşı büyülü bir dünyanın kapılarını açan bir roman.

Sahilde Kafka

Haruki Murakami

Japonca aslından çeviren: Hüseyin Can Erkin

Doğan Kitap

Karga Adlı Delikanlı

"Öyleyse, para meselesi bir şekilde halloldu?" diyor Karga adlı delikanlı, o her zamanki sakin konuşma tarzıyla. Sanki derin bir uykudan yeni uyanmış da, çene kaslarını henüz tam olarak hareket ettiremiyormuş gibi. Aslında mahsus öyle yapıyor; gayet uyanık olduğu kesin. Her zamanki gibi.

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Ne kadar?"

Bir kez daha içimden hesapladıktan sonra yanıtlıyorum: "Nakit 400 000 yen. Onun dışında bankada da biraz param var, kartımı kullanarak çekebilirim. Tabii, yeterli olduğunu söyleyemem, ama idare eder herhalde."

"Eh, fena sayılmaz," diyor Karga. "En azından şimdilik."

Yine başımı sallıyorum.

"Ama herhalde bu harçlığı Noel Baba vermedi, değil mi?"

"Evet."

Karga, dudaklarını alay ediyormuşçasına bükerek çevresinde göz gezdiriyor. "Buralarda birinin çekmecesinden çıkmıştır belki de."

Yanıtlamıyorum. Elbette baştan beri paranın nereden geldiğini biliyor. Dolambaçlı sorulara gerek yok. Bu şekilde konuşarak benimle dalga geçiyor sadece.

"Neyse," diyor Karga. "O para sana lazımdı. Sen de bir

yerlerden buldun. Borç almış, haber vermeden ödünç almış, çalmış olabilirsin... Ne fark eder? Nihayetinde babanın parası. O kadar olduktan sonra nasılsa işini görür. İyi de, o 400 000 yen suyunu çektiğinde ne yapacaksın? Ne de olsa hazır para. Durduğu yerde mantar gibi çoğalmaz. Yemek yemeye, kalacak yere ihtiyacın var. Bir gün gelir, elinde avcunda bir şey kalmaz."

"Onu, zamanı geldiğinde düşünürüm."

"Onu zamanı geldiğinde düşünürüm," diye söylediklerimi tekrarlıyor sanki sözcükleri tartar gibi.

Başımı sallıyorum.

"Bir iş mi bulacaksın?"

"Belki."

Karga başını sallıyor. "Bana baksana, âlemi biraz daha iyi tanıman lazım. On beş yaşında bir çocuk, tanımadığı, bilmediği, uzaklarda bir yerde ne iş yapabilir? Zaten henüz zorunlu öğrenimini bile tamamlamadın. Böyle birine kim iş verir ki?"

Yüzüm hafifçe kızarıyor. Hemen kızarırım zaten.

"Neyse," diyor Karga. "Daha yolun başındasın, iç karartıcı şeyleri sayıp dökmenin manası yok. Artık kararını verdin. Geriye gerçekleştirmesi kalıyor. Sonuçta senin hayatın. İstediğin gibi yaşa."

Evet öyle, sonuçta benim hayatım.

"Fakat bundan sonra sürekli kararlı davranmazsan ayakta kalamazsın."

"Elimden geleni yapıyorum."

"Gerçekten de öyle," diyor Karga. "Şu son birkaç yılda iyice güçlendin. Elbette, takdir etmiyor değilim."

Başımı sallayarak onaylıyorum.

Karga konuşmasını sürdürüyor. "Ancak kabul etmek lazım ki daha on beş yaşındasın. Ne dersen de, senin yaşamın yeni başlıyor. Dünyada bugüne kadar hiç görmediğin birçok şey var. Şu an hayal bile edemeyeceğin birçok şey."

Her zamanki gibi, babamın çalışma odasındaki deri koltukta yan yana oturuyoruz. Burası Karga'nın çok hoşuna gidiyor; etraftaki ıvır zıvır şeylere bayılıyor. Şimdi de, eline aldığı arı şeklindeki kitap ayracıyla oynuyor. Babam evde olduğunda, bu odanın önünden bile geçemeyiz.

Konuşmaya başlıyorum. "Yine de, ne olursa olsun bu evden çıkıp gitmek zorundayım. Başka yolu yok."

"Belki de," diyerek Karga bana katıldığını belirtiyor. Ayracı masanın üzerine koyup ellerini ensesinde kavuşturuyor. "Fakat çekip gitmekle her şey çözümlenecek mi acaba? Durmadan senin kararını eleştiriyor gibi olabilirim, ama ne kadar uzağa gidersen git, buradan gerçek anlamda kaçabilir misin? Anlayamadığım tarafı bu işte. Mesafenin uzaklığına pek güvenmesen iyi olur."

Yeniden mesafenin anlamını düşünmeye başlıyorum. Karga derin derin iç çekip parmaklarının uçlarını gözkapaklarına götürüyor. Sonra da gözlerini kapatarak daldığı karanlıkta benimle konuşmaya başlıyor.

"Her zamanki oyunumuzu oynayalım mı?"

"Olur," diyorum. Ben de aynı şekilde gözlerimi kapatarak sessizce derin bir nefes alıyorum.

"Bak şimdi, feci mi feci bir kum fırtınası hayal et," diyor. "Geri kalan her şeyi aklından sil."

Dediği gibi, feci mi feci bir kum fırtınası hayal etmeye başlıyorum. Geri kalan her şeyi aklımdan siliyorum. Kendimi bile unutuyorum. İçim bomboş kalmış gibi oluyorum. İstediğim görüntü, anında gözlerimin önünde belirmeye başlıyor. Ben ve Karga, her zamanki gibi babamın çalışma odasındaki deri kaplı eski koltukta oturmuş, her zamanki şeyleri paylaşıyoruz.

"Yerine göre, kader dediğimiz şey, dar bir yerde sürekli yönünü değiştirerek dönüp duran bir kum fırtınasına benzer," diye konuşmaya başlıyor Karga.

> Yerine göre, kader dediğimiz şey, dar bir yerde sürekli yönünü değiştirerek dönüp duran bir kum fırtınasına benzer. Sen de, ondan kurtulmak için ayağını bastığın yeri değiştirirsin. Bunun üzerine fırtına da sana ayak uydurmak için yönünü değiştirir. Bir kez daha bastığın yeri değiştirirsin. Tekrar tekrar, sanki şafaktan hemen önce ölüm tanrısıyla yapılan uğursuz bir dans gibi, aynı şey tekrarlanıp gider. Neden dersen, o fırtına uzaklardan çıkıp gelmiş herhangi bir şeyden farklıdır da ondan. O fırtına aslında sensindir. O yüzden yapabileceğin tek şey, teslim olup ayağını dosdoğru fırtınanın içine daldırarak, gözlerini kum girmeyecek şekilde sımsıkı kapatıp adım adım fırtınanın içinden geçmektir. Orada, muhtemelen ne güneş ne de ay, hatta ne yön ne de zaman vardır. Orada, kemikleri bile parçalayacak kadar

> keskin beyaz kum tanecikleri gökyüzünde dans eder. İşte öyle bir kum fırtınası canlandır gözünde.

Gözümde öyle bir kum fırtınası canlandırıyorum. Beyaz bir hortum, kalın bir halat gibi gökyüzüne doğru yükseliyor. Gözlerimi sımsıkı kapatıp ellerimi kulaklarıma bastırıyorum ki o incecik kum taneleri vücudumun içine girmesin. Kum fırtınası tam üzerime doğru gittikçe yaklaşıyor. Kumun basıncını uzaktan bile hissedebiliyorum. Artık beni yutmak üzere olduğunu da.

Neden sonra, Karga elini usulca omzuma koyuyor. O anda kum fırtınası kayboluveriyor. Yine de gözlerim hâlâ kapalı.

"Artık bundan sonra dünyanın en sert on beşlik delikanlısı olman gerekiyor. Her ne olursa olsun. Bu dünyada yaşamayı sürdürebilmek için başka çıkar yolun yok. Bunu başarabilmek için de, gerçekten sert olmanın ne anlama geldiğini kendin idrak etmek zorundasın. Anladın mı?"

Suskun kalmayı yeğliyorum. Karga'nın elini omzumda hissettiğim halde, öylece uykuya dalıp gitmek istiyorum. Belli belirsiz bir kuşun kanat çırpışını duyuyorum.

"Dünyanın en sert on beşlik delikanlısı olacaksın," diye yineliyor Karga, tam uykuya dalmak üzereyken kulağımın dibinde fısıldayarak. Sözleri, kalbimin üzerine koyu mavi bir dövme gibi yapışıp kalıyor âdeta.

> Sonra sen, gerçekten de onun içinden geçip gideceksin. O kum fırtınasının içinden. Hem sembol hem de fiziksel olarak görünen o kum fırtınasının.

> Ancak, hem sembol hem de fiziksel bir şey olduğu halde, aynı zamanda o şey insanın vücudunu binlerce bıçak tarafından kesilmiş gibi lime lime eder. Sayısız insan orada kan akıtmıştır, elbette senin kanın da akacak. Ilık, kırmızı kanın. O kanı avuçlarına dolduracaksın. Senin kanın ile başkalarının kanı birbirine karışacak.
>
> Sonra o kum fırtınası bittiğinde, nasıl olup da onun içinden geçebildiğini, nasıl hayatta kalabildiğini tam olarak anlayamayacaksın. Hayır, o fırtına gerçekten bitti mi bunun bile farkına varamayacaksın. Yalnız, tek bir şeyden emin olacaksın. O fırtınanın içinden geçtikten sonra, fırtınanın içine ayak attığındaki kişi olmayacaksın artık, aynı kişi olmayacaksın. Evet, işte kum fırtınasının anlamı bu.

On beşinci yaş günümde, evimden ayrılarak daha önce adını bile duymadığım, uzaklardaki bir şehre kaçtım; orada küçük bir kütüphanenin bir köşesinde yaşamaya başladım.

Elbette, her şeyi sırasıyla anlatmaya kalksam bir hafta falan sürebilir. Bu yüzden öncelikle sadece ana hatlarını ortaya koymak için şöyle diyebilirim: On beşinci yaş günümde, evimden ayrılarak daha önce adını bile duymadığım, uzaklardaki bir şehre kaçtım; orada küçük bir kütüphanenin bir köşesinde yaşamaya başladım.

Belki masal gibi gelebilir. Fakat bu bir masal değil. Hangi anlamda olursa olsun.

1

Evden ayrılırken, babamın çalışma odasından yalnızca para almadım. Eski, küçük, altın bir çakmak (şekli ve ağır oluşu hoşuma gidiyordu) ile ağzı keskin, katlanabilir çakıyı da aldım. Geyik derisi yüzmek için yapılmış çakıyı avcuma aldığımda tutabilmek için koluma güç vermem gerekiyordu, çünkü çakının ağız uzunluğu on iki santimetreye ulaşıyordu. Herhalde yurtdışı gezilerinden bir hatıraydı. Çekmecedeki, ışığı güçlü cep fenerini de yanıma almaya karar verdim. Yaşımı gizlemek için güneş gözlükleri de gerekli olacaktı. Koyu gök mavisi Revo marka güneş gözlüğü.

Babamın değer verdiği eşyalarından olan istiridye serisi Rolex'i de yanıma almayı düşündüm, ama biraz tereddüt ettikten sonra vazgeçtim. O saatin bir alet olarak güzelliği beni cezbediyordu, ama üzerimde gereğinden fazla lüks bir şeylerin olması insanların dikkatini çekebilirdi. Üstelik pratikliğini düşününce, normalde kullandığım kronometreli saatim ve plastik Casio alarmlı kol saatim yeter de artardı bile. Hem onların kullanımı daha kolaydı. Rolex'i tekrar çekmeceye bıraktım.

Bir de küçükken ablamla birlikte çektirdiğimiz fotoğraf. O fotoğraf da masanın çekmecesindeydi. Ben ve ablam bir sahildeydik, neşeyle gülüyorduk. Ablam yan durmuş, yüzünün yarısı gölgede kalmıştı. O yüzden de, gülümsemesi suratının ortasında kesilmiş gibi duruyordu. Ders kitaplarında gördüğüm Yunan tiyatrosu maskları gibi, yüzünde iki ayrı ifade yan yana duruyordu sanki. Işık ve gölge. Ümit ve ümitsizlik. Neşe ve hüzün. Güven ve yalnızlık. Öte yanda ben, umarsızca objektife bakmışım. Sahilde ikimizden başka kimsecikler yok. Üzerimizde

deniz kıyafetlerimiz var. Ablam kırmızı çiçek desenli tek parça bir mayo giymiş, benim altımdaysa mavi renkte bol bir şort var. Elimde bir şey tutmuşum. Plastik bir çubuğa benziyor. Beyaz köpüklü dalgalar ayaklarımızı yalıyor.

O fotoğrafı kim, nerede, ne zaman çekmişti acaba? Benim yüzümde neden o kadar neşeli bir ifade var? Acaba, ne yaparsam yüzüm o kadar neşeli görünüyor? Babam, neden yalnızca o fotoğrafı bırakmıştı? Her şey bir sır perdesinin ardına gizlenmiş. Herhalde ben üç, ablam da dokuz yaşında. Ablamla aramız o kadar iyi miydi acaba? Belleğimde, ailecek denize gittiğimize dair bir anı yok. Ailecek başka bir yere gittiğimizi de anımsamıyorum. Fakat ne olursa olsun, o fotoğrafı babama bırakmak istemiyordum. O eski fotoğrafı cüzdanıma yerleştirdim. Annemin bir fotoğrafı yok. Babam annemin olduğu fotoğrafların hepsini atmış sanırım.

Biraz düşündükten sonra cep telefonunu da almaya karar verdim. Yok olduğunu anlayınca, babam telefon şirketini arayarak hattı kapattırabilirdi. O durumda hiçbir işe yaramazdı. Yine de telefonu sırt çantama koydum, şarj aletiyle birlikte. Ne de olsa hafif şeylerdi. İşe yaramadığını anladığımda atabilirdim.

Sırt çantama, mutlaka ihtiyacım olacak şeyleri yerleştirdim. Giysi seçimi işin en zor kısmıydı. Kaç takım iç çamaşırı gerekecekti? Kaç süveter? Gömlek, pantolon, eldiven, atkı, şort, palto? Düşünmeye başlayınca sonu gelecek gibi değildi. Fakat kesin olan bir şey vardı: Bilmediğim bir yerde, yanımda kocaman bir çantayla, her halimden evden kaçtığım belli olacak şekilde ortalıkta dolaşmak istemiyordum. Bunu yapacak olursam, hemen dikkat çekerdim. Polis gözetim altına alır, anında da eve

geri gönderirdi. Hatta bu, gittiğim yerde belalı tiplerin bana bulaşmasına bile neden olabilirdi.

Soğuk bir yere gitmemeliydim. Vardığım sonuç buydu. Çok basitti. Sıcak bir yerler olmalıydı. Bu durumda paltoya ihtiyacım olmazdı. Eldivene de. Isıyı düşününce, eşyalarım yarı yarıya azalacaktı. Yıkanması kolay, çabuk kuruyan, mümkün olduğunca yer kaplamayan giysilerimi seçip güzelce katlayarak sırt çantama yerleştirdim. Giysilerim dışında, havası boşaltılınca katlanabilen, yer kaplamayan üç mevsimlik uyku tulumu, basit temizlik malzemeleri, yağmurluk, defter ve tükenmezkalem, kayıt yapabilen MD walkman, on kadar disk (müzik mutlaka gerekliydi), yedek şarj edilebilir pil de koydum. Kamp gereçlerine ihtiyacım yoktu. Ağır olurdu ve yer kaplardı. Yiyeceklerimi marketlerden alabilirdim. Epey zaman harcayarak, yanıma alacağım şeyler listesini yarı yarıya kısalttım. Birçok şey ekleyip birçok şeyi sildim. Sonra tekrar ekleyip tekrar sildim.

On beşinci yaş günümün evden ayrılmak için en uygun zaman olacağını düşünmüştüm. Daha öncesi erken, sonrası ise geç olabilirdi.

Ortaokula başladıktan sonra iki yıl boyunca, hep o günü düşünerek vücudumu geliştirmiştim. İlkokulda, ilk sınıflardan itibaren judo kursuna gitmiş, ortaokula başladıktan sonra da biraz devam etmiştim. Fakat okuldaki spor takımlarına girmemiştim. Zaman buldukça, tek başıma spor sahasında koşuyor, havuzda yüzüyor, mahalledeki spor salonunda aletlerle çalışarak kaslarımı geliştiriyordum. Spor salonundaki genç antrenörler, bana esneme hareketlerini doğru yapmayı ve aletleri doğru kullanmayı ücretsiz öğrettiler. Ne şekilde

çalışırsam vücudumdaki tüm kasları eşit oranda geliştirebileceğimi de onlardan öğrendim. Hangi kasların gündelik yaşamda kullanıldığını, hangi kasların alet kullanılarak geliştirilmesi gerektiğini. Onlardan göğüs itiş hareketinin doğru yapılış şeklini de öğrendim. Şanslıydım; boyum uzundu ve bu hareketler sayesinde omuzlarım genişledi, göğüs kaslarım hacim kazandı. Beni tanımayanlar, herhalde on yedi yaşında falan sanırlardı. Eğer on beş yaşında olup on beş yaşında görünseydim gideceğim yerlerde farklı sıkıntılarla karşılaşmam kaçınılmazdı.

Spor salonundaki antrenörlerle, günaşırı evimize temizliğe gelen kadınla yaptığım tek tük sözcüklerle sınırlı diyaloglar ve okulda mecburen yapmak zorunda kaldığım konuşmalar dışında, hemen hemen hiç kimseyle konuşmuyordum. Babamla çok uzun zamandan beri karşı karşıya gelmiyorduk. Aynı evde yaşadığımız halde yaşam saatlerimiz tamamen farklıydı ve babam, zamanının büyük kısmını, evden uzakta bir yerdeki atölyesinde geçiriyordu. Dahası, söylemeye gerek bile yok ama ben de babamla karşılaşmamak için özel olarak tedbirli davranıyordum.

Çoğunlukla yüksek tabakadan insanların ya da sadece zenginlerin çocuklarının gittiği özel bir ortaokula gidiyordum. Çok göze batacak bir hata yapılmadığı müddetçe, otomatik olarak lise kısmına devam ediliyordu. Tüm öğrencilerin dişleri bakımlı, üstü başı düzgün ve konuşmaları can sıkıcıydı. Sınıfta hiç kimse tarafından sevilmiyordum. Çevreme yüksek duvarlar örmüştüm; hiç kimsenin o duvarlardan içeri girmesine izin vermiyor, kendim de duvarların dışına çıkmamaya özen gösteriyordum. Böyle bir insandan kim hoşlanır ki? Bana karşı hep dikkatli ve temkinli davranıyorlardı. Belki de bazı zamanlarda beni itici, hatta korkutucu buluyorlardı. Fakat bu sayede ben de rahat ediyordum. Tek başıma yapmam gereken

işler dağ gibi yığılıydı. Boş vakitlerimde okulun kütüphanesine gidip kitaplara gömülüyordum.

Yine de, okuldaki dersleri dikkatle dinliyordum. Bu, Karga'nın da önerdiği bir şeydi.

> Ortaokul derslerinde öğretilen bilgi ve tekniklerin, gerçek hayatta bir işimize yaramayacağı doğru. Öğretmenlerin çoğu da, ipe sapa gelmez tiplerdir. Bunu da biliyorum. Ancak, beni iyi dinle. Sen evden ayrılacaksın. O zaman, okula devam etme şansın da olmayacak. O yüzden, derslerde öğretilen şeyleri, sevsen de sevmesen de, kafana iyice yerleştir. Kendini turnusol kâğıdı gibi düşün. Neleri tutup neleri atacağına sonradan karar versen de olur.

Onun önerisine uydum (genelde Karga adlı delikanlının uyarılarını dikkate alıyordum). Bilincimi yoğunlaştırarak beynimi sünger haline getirip sınıfta anlatılan her şeyi dikkatle dinledim, kafama yerleştirdim. Her şeyi sınırlı bir zamanda belleğime yerleştirip anlamayı başardım. Bu sayede, okul dışında neredeyse hiç ders çalışmadığım halde notlarım hep çok yüksekti.

Kaslarım demir gibi sertleştikçe gitgide daha suskunlaştım. Duygularımdaki dalgalanmaların yüz ifademe yansımasını mümkün olduğunca bastırıyor, öğretmenlerin ya da sınıf arkadaşlarımın ne düşündüğümü anlamaması için titizleniyordum. Çok kısa bir süre sonra, yetişkinlerin o çetin dünyasına dalarak tek başıma ayakta durmam gerekecekti. Herkesten daha sağlam olmalıydım.

Aynaya baktığımda, gözlerimin bir kertenkeleninki gibi donuk ışıltılar taşıdığını, yüzümdeki ifadenin her geçen gün biraz daha katılaştığını fark edebiliyordum. Şöyle bir düşünüyorum da, en son ne zaman güldüğümü hatırlamıyordum. Hatta gülümsememiştim bile. Ne başkalarına karşı ne de kendi kendime.

Fakat bu sakin yalnızlığımı her zaman koruduğumu söyleyemem. Etrafıma ördüğümü sandığım yüksek duvarların, kâğıttan kuleler gibi çöküverdiği de oldu. Öyle defalarca değil, ama arada sırada oldu işte. Duvarlarım, ben farkında olmadan yok olmuş, ben de dünyanın ortasında çırılçıplak kalakalmıştım sanki. Öyle zamanlarda kafam karışıyordu. Hem de müthiş bir şekilde. Üstelik kehanet sürekli oradaydı. Kehanet, karanlık bir su gibi, hep oradaydı.

> Kehanet, karanlık bir su gibi, hep oradadır.
>
> Normalde bilinmeyen bir yerde sinsi sinsi gizlenir. Fakat bir an gelir, sessizce çağlayarak hücrelerini birer birer dondurur; sen o zalim, taşkın suyun ortasında debelenip durursun. Tavana yakın havalandırma açıklığına tırnaklarınla tutunur, dışarının taze havasını içine çekmek istersin. Ancak gelen hava kupkurudur, sıcaklığıyla boğazını yakar. Su ve susuzluk, soğuk ve sıcak gibi birbirine ters unsurlar, aynı anda üzerine karabasan gibi çullanır.
>
> Dünyada bu kadar çok boş yer olduğu halde, var olabileceğin, sana fazlasıyla yetecek ufacık bir yer bile bulamazsın. Sesleri aradığında, karşına çıkan sessizlik olur. Sessizliği arzuladığındaysa durmak bilmeyen

kehanet başlar. O ses, zamanı geldikçe, senin kafanın içindeki gizli düğmesine basar.

Yüreğin, uzun yağmurlarla taşan ırmaklara döner. Yeryüzündeki tüm işaretler o selin altında kalmış, karanlık bir yerlere sürüklenmiştir. Yağmursa, o taşan ırmağın üzerine yağmaya devam eder. Böylesi sel manzaralarını televizyon haberlerinde her görüşünde aklına geliverir. "Evet, aynen böyle, benim yüreğim de böyle işte," dersin.

Evden ayrılmadan önce, ellerimi ve yüzümü lavaboda sabunla yıkadım. Tırnaklarımı kestim, kulaklarımı temizledim, dişlerimi fırçaladım. Zamana yaya yaya, vücudumu olabildiğince temizledim. Bazı durumlarda, temiz olmak her şeyden çok daha önemlidir. Sonra lavabodaki aynanın karşısında, dikkatle yüzüme baktım. Aynadaki, babamdan ve yüzünü hiç anımsamıyor olsam da annemden, genetik olarak miras aldığım yüzdü. İfademi ne kadar değiştirirsem değiştireyim, gözlerimdeki ışıltıyı ne kadar azaltırsam azaltayım, vücudumdaki kasları ne kadar geliştirirsem geliştireyim yüz şeklimi değiştiremezdim. Babamdan aldığım açıkça belli olan iki kalın kaşımı ve arasında oluşan kalın kırışıklıkları çok istesem de silemezdim. Aklıma koyarsam, babamı öldürebilirdim (sahip olduğum güçle hiç de zor değildi). Annemi anılarımdan silebilirdim. Fakat içimdeki genlerini söküp atamazdım. Eğer bunu yapmak istiyorsam, içimden kendimi söküp atmam gerekiyordu.

Üstelik yine kehanet vardı. Bir düzenek gibi, içimde bir yerlere gömülmüştü.

Bir düzenek gibi içinde bir yerlerde gömülüdür.

Evin içinde ağır, nemli bir sessizlik hâkimdi. Bu, var olmayan insanların fısıltısı, yaşamayan insanların soluk alış verişiydi aynı zamanda. Çevreme göz gezdirerek durup derin bir nefes aldım. Saat öğleden sonra üçü gösteriyordu. O iki ibre, birbirine yabancı gibiydi. Tarafsız gibi duruyorlardı, ama benden taraf olmadıkları kesindi. Artık, bu yeri arkamda bırakmam gereken saat gelmişti. Sırt çantamı omzuma astım. Daha önce ağırlığını ölçmek için birçok kez omzuma alıp bakmıştım, ama her zamankinden çok daha ağırdı sanki.

Şikoku'ya gitmeye karar vermiştim. İlle de oraya gitmemin özel bir neden yoktu. Fakat haritaya baktıkça içimde gitmem gereken yerin Şikoku olduğuna dair bir his oluşmuştu. Bu his haritaya baktıkça güçlenmiş, o yer beni kendine çekmeye başlamıştı. Tokyo'dan epeyce uzakta, güneydeydi. Honşu Adası'ndan denizle ayrılıyordu, iklimi de ılımandı. Daha önce hiç gitmediğim bir yerdi ve orada ne bir tanıdığımız ne de akrabamız vardı. O yüzden, biri beni arayacak olursa (gerçi öyle birinin olacağını da hiç sanmıyorum ama) Şikoku'ya bakmak aklına bile gelmezdi.

Önceden ayırttığım bileti gişeden alıp gece otobüsüne bindim. Takamatsu'ya kadar en ucuz ulaşım aracı buydu. 10 000 yenden biraz fazla tutmuştu. Kimsenin dikkatini çekmemiştim. Ne yaşımı soran oldu ne de dönüp yüzüme bakan. Görevli de biletimi yalnızca işinin gereği kontrol etti.

Otobüsteki koltukların ancak üçte biri doluydu. Yolcuların büyük kısmı benim gibi, yola yalnız çıkmıştı. Otobüsün içi tuhaf denecek derecede sessizdi. Takamatsu'ya kadar yol bir hayli

uzundu. Zaman çizelgesine bakılırsa, on saatten fazla sürüyordu ve ertesi sabah erkenden orada olacaktık. Zamanın uzunluğu benim için önemli değildi. Artık fazlasıyla zamanım vardı. Akşam sekizi biraz geçerken otobüs terminalden hareket edince, koltuğu yatırdığım gibi uykuya dalıverdim. Koltuğa yerleşince, sanki pilim bitmiş gibi bilincim yavaş yavaş silikleşti.

Geceyarısı aniden yağmur yağmaya başladı. Arada sırada uyanıp ucuz perdelerin arasından otoban manzarasına baktım. Gürültüyle cama çarpan yağmur damlaları, yol boyunca sıralanan lambaların ışığını bulanıklaştırıyordu. Eşit aralıklarla sıralanan lambalar, dünyanın ölçüsünü belirlemek istermiş gibi, sürekli devam ediyordu. Bir ışık görünüyor, göründüğü anda eskiyor, arkamızda kayboluveriyordu. Farkına bile varamadan saat geceyarısı on ikiyi geçti. Böylece, sanki otomatik olarak öne doğru itilivermiş gibi, on beşinci doğum günüm başladı.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi Karga adlı delikanlı.

"Teşekkür ederim," dedim.

Ama kehanet bir gölge gibi peşimden geliyordu. Çevremde ördüğüm duvarların varlığından emin olmak istiyordum. Pencerenin perdesini kapatıp tekrar uykuya daldım.

2

Pentagon tarafından "Çok Gizli" ibaresiyle tasnif edilerek arşivlenen bu belge, Bilgi Alma Yasası doğrultusunda 1986 yılında kamuoyuna açılmıştır. Bu belgeye şu anda Washington'daki ABD Devlet Arşivi'nden ulaşılabilir.

Burada kayıt altına alınan bir dizi inceleme, ABD Kara Kuvvetleri'ne mensup Binbaşı James P. Warren'ın başkanlığında 1946 yılı mart ve nisan aylarında gerçekleştirilmiştir. Yerel incelemeler ise Teğmen Robert O'Connor ve Onbaşı Harold Katayama tarafından, olay yeri olan Yamanaşi İli [XXX] Kasabası'nda gerçekleştirilmiştir. Görüşmeler sırasında sorular Teğmen Robert O'Connor tarafından sorulmuştur. Japonca tercümanlığını Onbaşı Katayama yapmış, belgeleri Er William Cohen daktilo etmiştir.

Görüşmeler 12 gün boyunca sürdürülmüş, görüşme ofisi olarak Yamanaşi İli [XXX] Kasabası Kaymakamlığı'nın toplantı odası kullanılmıştır. Teğmen O'Connor, [XXX] Kasabası [XXX] Semti Devlet İlkokulu'nda görevli bir kadın öğretmenle, o dönemde kasabada çalışmakta olan bir doktorla, yine aynı dönemde Emniyet Müdürlüğü'nde görevli iki polis ve altı çocukla, ayrı ayrı görüşmeler yapmıştır.

Ayrıca, dosyanın ekinde bulunan 1/10,000 ve 1/2,000 ölçekli yöre haritaları, İçişleri Bakanlığı Topoğrafya Dairesi tarafından düzenlenmiştir.

Amerika Kara Kuvvetleri Haberalma Masası Raporu
Hazırlanış tarihi: 12 mayıs 1946
Konu: Tastepe Olayı, 1944: Rapor
Belge tasnif no: PTYX-722-8936745-42216-WWN

Aşağıda, olayın meydana geldiği sırada [XXX] Kasabası [XXX] Semti Devlet İlkokulu 4. Sınıf [X] Şubesi Sınıf Öğretmeni Setsuko Okamoçi (26) ile yapılan görüşmenin kayıtları bulunmaktadır. Bant kaydı yapılmıştır. Bu görüşmeye ilişkin ek malzemelerin tasnif numarası ise PTYX-722-SQ-118- 122'dir.

Görüşmeyi yapan Teğmen O'Connor'ın şahsi izlenimleri: Setsuko Okamoçi, yüz hatları düzgün, ufak tefek bir kadındı. Bilgili ve sorumluluk duygusu gelişmiş biriydi. Yanıtları açık ve sorulara uygundu. Ancak, olayın şokunu hâlâ üzerinden atamamış gibiydi. Belleğini zorladığı anlarda, yaşadığı ruhsal gerilim hissedilebiliyordu. Bununla birlikte konuşma hızı da yavaşlıyordu.

Sanırım sabah saat onu biraz geçiyordu, gökyüzünde çok yukarılarda gümüşi bir ışık gördük. Gümüş rengi, güçlü bir ışık. Evet, kesinlikle bir metalden yansıyordu.

O ışık, bir hayli yavaş bir hızla doğudan batıya doğru ilerliyordu. Biz B-29 olduğunu sandık. Tam üzerimizden geçiyordu. O yüzden, başlarımızı iyice kaldırmamız gerekti. Buluttan eser olmayan bir gökyüzünde göz kamaştıran o ışık, sanki gümüş rengi bir jelatinden yansıyor gibiydi.

Fakat o şey her neyse, şeklini göremeyeceğimiz kadar yüksekten geçiyordu. Öyleyse, karşı taraf da bizi göremiyor demekti. O yüzden saldırıya uğrama veya aniden gökyüzünden bombaların yağmaya başlaması ihtimali de yoktu. Öyle dağ başında bir yere bomba atmanın da hiçbir faydası olmazdı. "O uçak, herhalde büyük şehirlerden birini bombalamaya gidiyor ya da bombardımanı tamamlamış geri dönüyor," dedik. O yüzden, uçağı gördüğümüz halde, herhangi bir tedbir almaya gerek görmeden yolumuza devam ettik. Tedbir almak bir tarafa, o garip ışığın güzelliği karşısında âdeta büyülenmiş gibiydik.

Askeri kayıtlarda o saatte, yani 7 kasım 1944 günü sabah 10.00 sıralarında, o bölge semalarında Amerikan bombardıman uçağı ya da başka bir uçak tespit edilemedi.

Fakat ben ve yanımdaki on altı çocuk çok net olarak gördük ve hepimiz de onu B-29 zannettik. B-29 dışında o kadar yüksekten uçabilen bir uçak yok. Vilayet merkezinde küçük bir hava üssü vardı, arada sırada Japon uçaklarını görürdük, ama hepsi küçük uçaklardı ve o kadar yüksekten uçamazlardı. Üstelik jelatinden

yansıyan ışık, diğer metallerin yansımasından farklıdır. Filo halinde değil, tek başına uçuyor olması biraz tuhafımıza gitmişti sadece.

Siz buralı mısınız?

Hayır. Hiroşima doğumluyum. 1941 yılında evlenerek buraya geldim. Kocam da aynı okulda müzik öğretmeniydi, ama 1943 yılında askere alındı, haziran 1945'te Filipinler'deki Luzon Savaşı'nda öldü. Manila yakınlarındaki bir mühimmat deposunun güvenlik sorumlusu olarak görevini yaparken, Amerikan ordusunun bombardımanı sırasında cephaneliğin patlaması sonucu öldüğünü söylediler. Çocuğumuz yok.

O gün sizin başında olduğunuz sınıfta toplam kaç çocuk vardı?

Kız ve erkek toplam on altı. Hasta oldukları için katılamayan iki çocuk dışında sınıftaki tüm öğrenciler oradaydı. Sekiz kız, sekiz erkek. Öğrencilerden beşi, bombardımanlardan korunsunlar diye Tokyo'dan taşraya gönderilen öğrencilerdendi.

Uygulamalı açık hava dersi için, mataralarımızı ve sefertaslarımızı alarak sabah dokuzda okuldan ayrıldık. Uygulamalı açık hava dersi dediysem de, öyle özel bir şey yapmıyorduk. Dağa tırmanıp mantar ve yenilebilir sebze toplamak başlıca amacımızdı. Yaşadığımız yer

tarım bölgesi olduğundan yiyecek kıtlığı çekmiyorduk, ama yeterli yiyeceğimiz olduğunu da söyleyemem. Zorunlu olarak devlete verilmesi gereken yiyecek miktarı çok fazlaydı ve bir kısım insan dışında, yöre halkının büyük çoğunluğu aç bilaç dolaşıyordu.

O yüzden, çocukların da yenilebilecek bir şeyler bulup getirmesi mutlulukla karşılanıyordu. Olağanüstü hal durumundaydık, onlara yalnızca ders yaptırmak gibi bir lüksümüz yoktu. Bu tür uygulamalı açık hava dersleri neredeyse her okulda sık sık yapılıyordu. Okulumuzun çevresi de zengin bir doğaya sahip olduğu gibi, uygulamalı açık hava derslerine de elverişliydi. O anlamda, bizler şanslıydık. Büyük şehirlerde kıtlık yaşanıyordu. O zamanlar Tayvan'dan ve kıtadan gelen erzak yolları tamamen kesilmiş, büyük şehirlerdeki yiyecek ve yakıt sıkıntısı ciddi boyutlara ulaşmıştı.

Sınıftaki beş öğrencinin Tokyo'dan gönderilen öğrenciler olduğunu söylediniz; bunlar yöre halkından çocuklarla anlaşabiliyorlar mıydı?

Benim sınıfımda genel olarak sorun yaşanmadığı kanısındayım. Elbette, taşra ile Tokyo'nun göbeği, yani büyüdükleri ortamlar tamamen farklıydı. Konuştukları dil, giydikleri giysiler bile farklıydı. Yöre halkının çocuklarının büyük çoğunluğu yoksul çiftçi çocukları, Tokyo'dan gelen çocuklar ise memur ve bürokrat çocuklarıydı. O yüzden, çocukların karşılıklı olarak birbirlerini anlayabildiklerini sanmıyorum.

Özellikle ilk başlarda iki grup arasında gergin bir hava vardı. Kavga ve taciz gibi durumlar olmamıştı, ama sadece karşı tarafın ne düşündüğünü anlayamıyorlardı. O yüzden buralı çocuklar kendi aralarında, Tokyolu çocuklar da kendi aralarında gruplaşmışlardı. Fakat aradan iki ay geçince birbirlerine alıştılar. Çocuklar her şeyi unutarak oyun oynamaya başladılar mı, kültürel ya da çevresel engeller bir şekilde yıkılıyor.

Olay günü, sizin başında olduğunuz çocuklarla birlikte gittiğiniz yeri, mümkün olduğunca ayrıntılı olarak anlatır mısınız?

Orası, bizim açık hava derslerinde ve pikniklerde sık sık gittiğimiz bir dağdır. Ters çevrilmiş bir tas gibi durduğundan, yöre halkı arasında "Tastepe," diye bilinir. O kadar dik bir dağ değildir ve herkes kolayca tırmanabilir. Okulun biraz güneyinde kalır. Zirvesine kadar çıkmak, çocukların yürüyüşüyle iki saat kadar sürer. Yol üzerindeki ormanda mantar aranır, sefertasında götürülen yemekler de orada yenirdi. Çocuklar uygulamalı açık hava derslerini, sınıfta yapılan derslerden daha çok severler. Gökyüzünde yükseklerden geçen o uçağa benzer parıltı, bir an bize savaşta olduğumuzu anımsatmıştı, ama zaten bir anda geçip gitmişti ve biz de oralı olmayacak kadar eğlenceli saatler geçiriyorduk. Havada tek bir bulut ve rüzgâr da yoktu. Orman çok sessizdi, sadece kuş sesleri duyuluyordu. Öyle bir yerde yürüdükçe, savaşın uzaklarda bir ülkede yapıldığını, bizimle alakası olmadığını düşünmeye başlamıştık. Hep birlikte şarkılar söyleyerek patikada

ilerledik. Arada sırada kuş seslerini bile taklit ettik. Hâlâ süren savaşı bir yana bırakırsak, mükemmel diyebileceğim kadar güzel bir sabahtı.

O uçak benzeri şeyi gördükten hemen sonra ormana girdiniz, değil mi?

Evet. Sanırım, uçağı gördükten yaklaşık beş dakika sonra ormana girdik. Yolda dağ patikasından ayrılıp, ormanın içindeki yamaçta daha dar bir patikaya girdik. Yalnızca orada, yokuş biraz diktir. On dakika kadar yürüyünce, ormanın ortasında kalan açık bir alana çıkılır. Oldukça geniş bir alan; masa gibi dümdüzdür. Ormanın içi çok sessizdir, güneşin ışıkları bile oraya ulaşmaz, havası da serindir. Fakat yalnızca o kısım aydınlıktır, kasaba meydanına benzer bir açıklık vardır. Sınıfımla Tastepe'ye tırmandığımız zamanlarda, mutlaka oraya da uğrardık. Orada olduğumuzda, nedendir bilmem, sakinleşir, kendimizi iyi hissederdik.

O açık alana ulaşınca biraz dinlenip eşyalarımızı orada bırakarak üçerli dörderli gruplar halinde mantar aramaya başladık. Çocuklardan, birbirlerini görebilecekleri mesafenin ötesine gitmemelerini istiyordum; benim koyduğum bir kuraldı bu. İşe koyulmadan önce çocukları toplayıp o kuralı yeniden hatırlattım. Çok iyi bildiğimiz bir yer de olsa neticede ormanın ortasındaydık ve çocuklar ormanda kaybolursa, birçok sıkıntıyla boğuşmak zorunda kalırdık. Fakat küçük çocuklar işte. Kendilerini mantar toplamaya kaptırınca hemen o kuralı da unuturlardı. O

yüzden, mantar toplarken, bir gözümle de sürekli çocukları sayıyordum.

Çocukların birbiri ardına devrilmeye başlaması, o açık alanı merkez alarak mantar toplamaya başlamamızdan on dakika kadar sonra oldu.

İlk olarak üç çocuğun aynı anda yere devrildiğini gördüğümde, önce zehirli mantar yemiş olabilecekleri geldi aklıma. Bu yörede ölümcül olabilecek ölçüde tehlikeli mantarlar da yetişir. Buralı çocuklar zehirli mantarları ayırt edebiliyor, ama aralarında zor anlaşılanları da vardır. O yüzden, okula götürüp uzmanına gösterene kadar asla ağızlarına koymamalarını tembih ederdim, ama çocuklardan bazıları söylenen sözleri dinlemeyebiliyordu.

Telaşla yanlarına gidip yere yığılan çocukları kucaklayıp doğrultmaya çalıştım. Çocukların vücutları, güneş altında kalıp genleşmiş lastik gibiydi. Vücutlarındaki güç tamamen çekilmiş, sanki içi boş kabuk gibi kalmışlardı. Ama düzenli soluk alıp veriyorlardı. Bileklerine baktım, nabızları da normal gibiydi. Ateşleri yoktu, yüz ifadeleri de sakindi; açıkçası sıkıntı çekiyor gibi görünmüyorlardı. Arı sokması ya da yılan ısırması gibi bir duruma da benzemiyordu. Ancak bilinçleri yerinde değildi.

En tuhaf olan şey, gözleriydi. O pelte gibi kalmış halleri, uyuyan bir insanınkine benziyordu, ama gözleri kapalı değildi. Gözleri normal bir şekilde açıktı, sanki bir şeye bakıyorlardı. Gözbebekleri çok ağır da olsa hareket ediyordu. Uzaklardaki bir manzarayı bir uçtan bir uca

izliyormuş gibi, sağa sola hareket ediyordu. Ama aslında o gözler hiçbir şey görmüyordu. En azından, hemen önlerindeki şeyleri görmüyorlardı. Gözlerinin önüne elimi tuttuğum halde, gözbebekleri tepki vermiyordu.

Üç çocuğu da sırayla kucaklayıp ayağa kaldırmayı denedim, ama üçü de aynı haldeydi. Bilinçleri yerinde değildi, gözleri açıktı ve gözbebekleri sağa sola hareket ediyordu. Kesinlikle anormal bir durumdu.

Yere ilk yığılan gruptaki çocukların özellikleri neydi?

Üçü de kızdı. O üçünün araları çok iyiydi. Bağırarak isimleriyle seslenip yanaklarına tokat attım. Bir hayli de güçlü vurdum. Fakat hiç tepki yoktu. Hiçbir şey hissetmiyorlardı. Ellerimle dokunduğumda benim ellerim de başka bir boyuta kayıyordu sanki. Çok tuhaf bir histi.

O an, çocuklardan birini okula göndermeyi düşündüm. Benim üç çocuğu birden sırtlanıp okula kadar götürmem imkânsızdı. O yüzden en hızlı koşan erkek çocuğunu aradı gözlerim. Ancak ayağa kalkıp da çevreme baktığımda diğer çocukların da yere yığıldıklarının farkına vardım. On altı çocuğun hepsi yere yığılıp bilincini yitirmişti. Ayakta kalan, kendinde olan tek kişi bendim. Orası sanki... savaş alanı gibiydi.

O sırada, olay yerinde dikkatinizi çeken bir şey oldu mu? Sözgelimi koku, ses ya da ışık?

(Bir süre düşündü). Hayır, az önce söylediğim gibi, çevre çok sessizdi, huzur doluydu. Ne bir ses ne bir ışık ne de koku. Farklı hiçbir şey yoktu. Yalnızca, sınıfımdaki öğrencilerimin hepsi orada yığılıp kalmıştı. O an, kendimi dünyada tek başıma kalmış gibi hissettim. Büyük bir yalnızlık hissi yaşadım. Hiçbir şeyle karşılaştırılması mümkün olmayan bir yalnızlıktı hissettiğim. Hiçbir şey düşünmeksizin, başka bir boyuta karışıp yok olup gitmeyi isteyecek haldeydim.

Ama elbette sınıf öğretmenleri olarak sorumluluklarım vardı. Hemen kendimi toparladım, yokuştan aşağı yuvarlanır gibi inip yardım çağırmak için okula koştum.

3

Uyandığımda gün ağarmak üzereydi. Pencerenin perdesini açarak dışarıdaki manzarayı izlemeye koyuldum. Yağmur dinmişti, ama dineli pek uzun süre geçmemiş olacak ki pencerenin dışında görebildiğim her şey siyah ıslaklığını koruyor, üzerlerinden yağmur damlaları düşüyordu. Doğudaki bulutların belirgin hatları, doğmak üzere olan güneşin ışıklarıyla yeşile boyanmıştı. Işığın o renginde sanki lanetler saklıydı, bir an sonra ise merak uyandıran bir hale bürünüyordu. Baktığım açıya göre edindiğim izlenim saniye saniye değişiyordu.

Otobüs otobanda sabit hızında ilerlemeye devam ediyordu. Kulağıma gelen tekerlek sesi ne alçalıyor ne de yükseliyordu. Motorun dönüş hızı da hiç değişmiyordu. O monoton ses, zımpara kâğıdı gibi zamanı, hatta insanın bilincini törpülüyordu sanki. Çevremdeki diğer yolcular pencerelerinin perdelerini iyice kapatmış, koltuklarında büzüşüp uykuya dalmışlardı. Galiba, yalnız şoför ve ben uyanıktık. Hep birlikte, adım adım ama hissizce, varış yerimize doğru ilerliyorduk.

Boğazım kurumuştu, sırt çantamın cebinden pet su şişesini çıkarıp artık iyice ılımış olan suyu içtim. Aynı cepten sodalı kraker kutusunu çıkararak, ağzıma birkaç kraker attım. Sodalı krakerin ağzımın içinde yayılan tadını özlemiş gibiydim. Kol saatim 4.32'yi gösteriyordu. Günü ve tarihi de öylesine kontrol ettim. O sayılar, evden ayrılmamın üzerinden on üç saat geçtiğini gösteriyordu. Zaman ne aşırı ilerlemiş ne de geri kalmıştı. Halen doğum günümün içindeydim. Yeni yaşamımın da ilk günü. Gözlerimi kapatıp açarak zamanı ve tarihi bir kez daha kontrol ettim. Sonra da okuma lambasını açıp yanıma

aldığım cep kitabını okumaya başladım.

Saat beşi biraz geçerken, otobüs otobandan ayrıldı, nerede olduğunu kestiremediğim bir mola yerinin otoparkının köşesinde durdu. Ön kapı bir tıslama sesiyle açıldı. İç ışıkları yakan şoför kısa anonsunu yaptı: "Sayın yolcularımız, günaydın! Geçmiş olsun. Otobüsümüz planladığımız gibi bir saat sonra Takamatsu İstasyonu'na ulaşmış olacak. Şu an bulunduğumuz servis alanında yirmi dakikalık bir ihtiyaç molası veriyoruz. Kalkış saatimiz 5.30. Lütfen hareket saatimizden önce otobüsümüzdeki yerlerinizi alınız."

Yolcuların çoğu, bu anonsla uyanıp sessizce yerinden kalktı. Esneyerek, çok eziyetli bir iş yapıyormuş gibi otobüsten indiler. Çoğu, Takamatsu'ya varmadan önce, sabah ihtiyaçlarını burada giderecek gibiydi. Ben de otobüsten inerek birkaç kez derin derin nefes aldım, gerindim ve sabahın taze havasını ciğerlerime doldurdum. Lavaboya giderek elimi yüzümü yıkadım. Sonra aklıma nerede olduğumuz sorusu geldi. Dışarıya çıkarak çevreye göz gezdirmeye başladım. Kayda değer hiçbir özelliği olmayan, otoban üzerindeki sıradan mola yerlerinden biriydi. Belki de yanılıyordum, ama çevredeki ağaçların yeşili Tokyo'dakilerden biraz farklıydı sanki.

Kafeteryaya geçip ücretsiz ikram edilen yeşil çayı içerken genç bir kız gelip yanımdaki plastik sandalyeye oturdu. Sağ elinde tuttuğu, otomattan aldığı kâğıt bardaktaki kahvesinden buharlar yükseliyordu. Sol elinde de, herhalde yine otomattan aldığı, küçük kutu içinde bir sandviç vardı.

Dürüst olmam gerekirse, kızın yüz hatları biraz farklıydı. Öyle ki, en hafif haliyle söylemek gerekirse orantısızdı. Geniş bir alın, küçük ve yuvarlak bir burun, çillerle kaplı yanaklar. Kulakları da

sivriydi. Bu haliyle hemen fark edilecek bir yüzü vardı. Gelişigüzel karalanmış bir resim gibiydi. Ancak, genel olarak bıraktığı izlenim pek fena değildi. Kendinden memnunmuş gibi, rahat bir hali vardı. Önemli olan da bu olmalıydı. Çocuksu tavrında karşısındakine huzur veren bir şey vardı. En azından bana huzur veriyordu. Boyu pek uzun değildi ve zayıftı, ama vücuduna oranla göğüsleri bir hayli iriydi. Bacakları da düzgün.

Kulakmemelerinde sallanan metal küpeler, hareket ettikçe parlayıp insanın gözünü alıyordu. Omuzları hizasında kestirdiği saçlarını kahverengiye (neredeyse kestane kızılına) boyatmış, kalın çizgili kayık yaka bir bluz giymişti. Küçük deri çantasını omzuna asmış, yazlık ince süveterini de boynuna atmıştı. Bej keten mini etek, çorapsız bacaklar. Lavaboda yüzünü yıkamış olacak ki kâkülünden birkaç saç teli, sanki bir bitkinin kılcal kökleri gibi alnına yapışmıştı. O haline baktıkça içim ona iyice ısınmıştı.

"Sen de aynı otobüsteydin değil mi?" diye sordu bana kısık bir sesle.

"Öyle."

Kaşlarını çatarak kahvesinden bir yudum aldı. "Kaç yaşındasın?"

"On yedi," yalanını yapıştırıverdim.

"Lise öğrencisisin demek."

Başımı sallayarak onayladım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Takamatsu."

"Ben de," dedi. "Gezmeye mi yoksa orada mı yaşıyorsun?"

"Gezmeye," diye yanıtladım.

"Ben de. Orada arkadaşım var. Çok samimi bir arkadaşım. Peki ya sen?"

"Akrabalarım var."

İkna olmuş gibi başıyla onayladıktan sonra, daha fazla soru sormadı.

"Benim de senin yaşlarında bir kardeşim var," dedi sanki bir anda anımsamış gibi. "Özel durumlar yüzünden, uzun zamandır görüşmüyoruz gerçi... Baksana, sen şu oğlana çok benziyorsun. Daha önce söyleyen olmadı mı?"

"Şu oğlan?"

"Şu grupta şarkı söyleyen oğlan işte. Otobüste seni gördüğüm anda, ona benzediğini düşündüm. Ancak, oğlanın adını bir türlü çıkaramadım. Düşünmekten kafam patlayacak gibi oldu, ama bulamadım. Sana da öyle olmaz mı hiç? Dilinin ucundadır, ama bir türlü çıkaramazsın. Birisine benzediğini daha önce söyleyen olmadı mı?"

Başımı iki yana salladım. Bana kimse öyle bir şey söylemezdi. Kız hâlâ gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Nasıl birisi?"

"Televizyona çıkıyor."

"Televizyon?"

"Evet, televizyona çıkıyor." Eline aldığı sandviçinden yüzündeki ifadeyi hiç bozmadan irice bir lokma koparttı, kahvesinden de bir yudum aldı. "Neydi o grubun adı, birlikte şarkı söylediği? Grubun adını da çıkaramıyorum. Osaka şivesiyle konuşan uzun boylu, zayıf bir oğlan. Hiç aklına gelen biri var mı?"

"Bilemiyorum. Ben televizyon izlemem."

Yüzünü buruşturdu. Gözlerinde sorgulayıcı bir ifade belirdi. "İzlemem derken? Hiç mi?"

Sessizce başımı iki yana salladım. Yoksa aşağı yukarı mı sallamalıydım? Yine de iki yana sallamayı tercih ettim.

"Pek konuşkan değilsin galiba. Konuştuğunda da kısa bir cümleyi geçmiyor. Her zaman böyle misin?"

Yüzümün kızardığını hissettim. Konuşmamamın bir nedeni, elbette normalde de konuşkan olmamamdı. Ancak asıl neden, ses tonumun henüz tam oturmamasıydı. Her zaman alçak sesle konuşurdum, ama arada sırada ses tonumdan ergenlik çağını henüz geçtiğim anlaşılıyordu. O yüzden, pek fazla konuşmamaya gayret ediyordum.

"Neyse," dedi. "Sen o grupta söyleyen, Osaka şivesiyle konuşan oğlana çok benziyorsun. Gerçi sen Osaka şivesiyle konuşmuyorsun. Yalnız, nasıl söylesem... Sendeki hava nedense onu andırıyor. Biraz hoş bir çocuk. Öyle işte."

Yüzündeki gülümseme biraz güçlenmişti. Gülümsemesi bir an kaybolup sonra tekrar geri dönüyordu. Yine kızardım.

"Saç stilini değiştirsen, iyice ona benzersin. Biraz daha uzatıp saç jölesiyle dik dik yapacaksın. Mümkün olsa hemen burada yapıverirdim ben. Hem, kesin yakışır sana. Aslına bakarsan güzellik uzmanıyım ben."

Başımla onayladım. Sonra da çayımdan bir yudum aldım. Kafeterya epeyce sessizdi. Müzik de yoktu. Konuşma sesi de duyulmuyordu.

"Konuşmayı sevmez misin?" dedi dirseğini masaya yerleştirip yanağını da eline yaslayarak. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, öyle değil."

"Rahatsız mı oluyorsun?"

Başımı yine iki yana salladım.

Sandviçini diğer eline aldı. Çilek reçelli sandviç. Kaşlarını inanmıyormuş gibi çattı.

"Baksana, bunu sen yer misin? Çilek reçelli sandviç, hayatta sevmem. Çocukluğumdan beri."

Sandviçi aldım. Ben de reçelli sandviçi pek sevmezdim. Yine de bir şey söylemeden yedim. Masanın karşısında, son lokmasına kadar yiyişimi izledi.

"Senden bir ricam olacak," dedi.

"Nasıl bir rica?"

"Takamatsu'ya kadar senin yanındaki koltuğa geçebilir miyim? Yalnız olunca bir türlü rahat edemiyorum. Tuhaf birisi

gelip yanıma oturur diye hiç uyuyamadım. Bileti alırken koltukların ayrı ayrı olduğunu söylemişlerdi, ama otobüse bindiğimde bir baktım koltuklar ikiliydi. Takamatsu'ya kadar, biraz olsun uyumak istiyorum. Senin öyle tuhaf bir yanın da yok. Sorun olmaz değil mi?"

"Olmaz," dedim.

"Teşekkür ederim," dedi. "Yolculuk, yol arkadaşıyla, derler ya."

Başımı sallayarak onayladım. Sanırım her şeye başımı sallıyordum. Ne söylemem gerekirdi ki?

"Devamı nasıldı?"

"Neyin devamı?"

"Yolculuk, yol arkadaşıyla... İşte onun devamı. Bir devamı vardı değil mi? Aklıma gelmiyor. Japonca konusunda eskiden beri pek iyi değilimdir."

"Dünya duyguyla," dedim.

"Yolculuk yol arkadaşıyla, dünya duyguyla," dedi emin olmak istercesine. Elinde kâğıt kalem olsa, not alacakmış gibi bir havayla. "Bu sözün ne gibi bir anlamı var peki? Yani kısaca söylemek gerekirse."

Bir an düşündüm. Düşünmem biraz zaman aldı. Yine de sessizce bekledi.

"Rastlantı, arkadaşlıklar, insanın duyguları için önemlidir anlamında sanıyorum. Kısaca söylemek gerekirse."

Bir süre düşündükten sonra, ellerini masanın üzerinde usulca birleştirdi. "Gerçekten de öyle. Rastlantı, arkadaşlıklar, insanın duyguları için önemli. Bence de öyle."

Saatime göz attım. Beş buçuk olmuştu. "Sanırım artık dönmeliyiz."

"Evet, haydi gidelim," dediyse de kalkacakmış gibi bir hali yoktu.

"Bu arada, burası neresi?" diye sordum.

"Bilmem," dedi. Başını kaldırıp çevreye bakındı. Kulaklarındaki küpeler, olgun iki meyve gibi sallanıyordu.

"Ben de pek bilemiyorum. Saate bakılırsa, Kuraşiki yakınlarında bir yerde olmalıyız. Gerçi, nerede olduğumuzun ne önemi var? Otoban üzerindeki mola yeri deyince, neticede gelip geçilen bir yer olmaktan başka anlamı yok. Buradan şuraya." Sağ ve sol işaretparmaklarını havada dikili tutuyordu. İki parmağı arasında otuz santimlik bir açıklık vardı.

"Yerin adının önemi yok. Tuvalet ve yemek. Floresan ışıklar ve plastik sandalyeler. Kötü kahve, çilek reçelli sandviç. Böyle şeylerin hiçbir anlamı yok. Neyin anlamı var dersen, bizim nereden gelip nereye gittiğimizin. Öyle değil mi?"

Başımı salladım. Başımı salladım. Başımı salladım.

Geri döndüğümüzde, diğer yolcuların hepsi yerini almıştı; otobüs de bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanır gibi bekliyordu. Şoför, sert bakışlı bir adamdı. Otobüs şoföründen ziyade, İmparatorluk Sarayı Suimon Kapısı muhafızına benziyordu. Suçlayan bakışlarını benim ve kızın üzerine

dikmişti. Fakat hiçbir şey söylemedi. Kız da, yalnızca özür dilercesine masumca gülümsedi. Şoför elini uzatıp manivela kolunu ittirince kapı yine tıslayarak kapandı. Kız, küçük valizini alarak yanıma geldi. Marketten alınmış gibi duran, sıradan bir valizdi. Küçük olmasına karşın ağırdı. Kaldırıp başımızın üzerindeki rafa yerleştirdim. Teşekkür etti. Sonra da, koltuğunu yatırdığı gibi uykuya daldı. Otobüs beklemekten sıkılmış gibi hareket etti. Çantamdan kitabımı çıkararak kaldığım yerden okumaya başladım.

Kız derin uyuyordu, biraz sonra bir virajda başını omzuma yasladı. Geri de çekmedi. Ağır değildi. Dudaklarını kapamış, burnuyla sessizce soluk alıp veriyordu. Nefesi ritmik olarak omzuma çarpıyordu. Bakışlarımı indirdiğimde, kayık yaka bluzunun kıyısından sutyeninin askısını gördüm. Krem rengi ince bir askı. Askının aşağısındaki nazik yeri örten iç çamaşırını hayal ettim. Ve çamaşırın altındaki yumuşak memelerini. Parmaklarımın ucuyla dokununca sertleşen meme başlarını. Hayal etmek istememiştim. Ancak hayal etmeden de duramazdım. Sonunda, tabii ki sertleştim. "İnsanın vücudunun bir kısmı neden bu kadar sertleşebiliyor?" dedirtecek kadar sertleşmişti.

Aynı anda, "Ya benim ablamsa?" kuşkusu doğdu içimde. Neredeyse onunla aynı yaştaydı. Kızın dikkat çekici yüzü, ablamın fotoğraftaki yüzünden farklıydı. Ancak, fotoğraflara güvenmemek gerekir. Çekiliş şekline göre, insan gerçek yüzünden çok farklı çıkabilir. Kızın da, ben yaşlarda bir kardeşi vardı, ama uzun süredir görüşmemişlerdi. O kardeş ben olabilirdim.

Göğsüne baktım. Soluk alıp verdikçe, o yuvarlak çıkıntılar deniz dalgası gibi yükselip alçalıyordu. Üzerine sessiz bir yağmur

yağan uçsuz bucaksız bir denizi anımsattı. Ben güvertede tek başına bir denizci, o ise deniz. Gökyüzü tamamen kurşuni bir renge bürünmüş, çok uzaklarda yine kurşuni renkteki denizle birleşiyor. Öyle anlarda, deniz ile gökyüzünü ayırt etmek güçleşir. Denizci ile denizi ayırt etmek de zordur. Gerçekler ve insanın yüreğinden geçenler de kolayca ayırt edilemez.

Parmaklarında iki yüzük vardı. Nikâh ya da nişan yüzüğü değildi. Gençlere hitap eden bir yerden alınmış, ucuz yüzükler. Parmakları inceydi, ama uzun ve düzgündüler, yetenek sembolü gibi. Tırnakları kısa kesilmişti. Soluk pembe oje. Elini, mini eteğinin dışında kalan dizine öylesine bırakıvermişti. Parmaklarına dokunmak istedim. Ancak gerçekte böyle bir şey yapamazdım. Uyurken küçük bir çocuğa benziyordu. Saçlarının arasından çıkan sivri kulakları mantarlara benziyordu. Nedendir bilmem, kulaklarının çok narin bir görüntüsü vardı.

Kitabı kapatıp bir süre dışarının manzarasını izledim. Sonra farkında olmadan uykuya dalmışım.

4

Amerika Kara Kuvvetleri Haberalma Masası Raporu
Hazırlanış tarihi: 12 mayıs 1946
Konu: Tastepe Olayı, 1944: Rapor
Belge tasnif no: PTYX-722-8936745-42216-WWN

Aşağıda, olayın meydana geldiği sırada [XXX] Kasabası'nda dahiliye muayenehanesi bulunan Dr. Şigekazu Nakasava (53) ile yapılan görüşmenin kayıtları bulunmaktadır. Ses kaydı alınmıştır. Bu görüşmeye ilişkin ek malzemelerin tasnif numarası ise PTYX-722-SQ-162-183'tür.

Görüşmeyi yapan Teğmen O'Connor'ın şahsi izlenimleri: Doktor Nakasava, iri vücut yapısı ve yanık tenli yüzüyle, doktordan ziyade çiftlik kâhyasını andıran bir adamdı. İnsanlarla konuşurken sakindi ve konuşması da gayet düzgündü. Düşüncelerimi dürüstçe ifade etmem gerekirse, gözlüklerinin arkasından son derece keskin bakışlarla bakıyordu. Hafızası güçlü görünüyordu.

Evet, ben 7 kasım 1944 günü sabah 11.00'i biraz

geçerken, Kasaba Devlet İlkokulu müdür yardımcısından bir telefon aldım. Önceden de, okulun danışman doktoru gibiydim, o yüzden hemen beni aramıştı. Çok telaşlı bir hali vardı.

Sınıflardan birinin tüm öğrencilerinin mantar toplamaya gittikleri dağda bayıldıklarını söylüyordu. Bilinçleri tamamen kapalıymış. Yalnızca başlarındaki kadın sınıf öğretmeni bilincini yitirmemiş ve yardım istemek için dağdan inip beni aramalarından az önce okula ulaşmış. Fakat bir hayli panik halinde olduğundan, anlattıklarından tam olarak ne olduğunu anlamak mümkün değilmiş. Yalnız, kesin olan tek şey, on altı öğrencinin dağda bayıldığıymış.

Dağa mantar toplamaya gittiklerine göre, aklıma gelen ilk şey mantar zehirlenmesi oldu. Eğer öyleyse, başımızda büyük bir bela var demekti. Mantarların türlerine göre zehir özellikleri farklılık gösterir ve her birine göre farklı tedavi uygulamak gerekir. Bizim yapabileceğimiz tek şey, bir an önce midelerini yıkamaktı. Ancak eğer zehri güçlü bir mantarsa ve sindirim de ilerlemişse elimizden bir şey gelmeyecekti. Bu bölgede her yıl birkaç kişi mantar zehirlenmesinden ölür.

Acil müdahale için gerekli olacak ilaçları çantama doldurduğum gibi bisikletle okula yollandım. Kendilerine haber verilen iki polis de okula gelmişti. Çocukların bilinci yerinde değilse onları kasabaya taşımamız gerekecekti ve mümkün olduğu kadar çok insana ihtiyacımız olacaktı. Fakat savaş zamanında olduğumuzdan gençlerin çoğu askerdeydi. Ben, o iki

polis, benden biraz yaşlıca bir öğretmen, müdür yardımcısı, müdür, müstahdem ve sınıf öğretmeni o genç kadın hep birlikte dağın yolunu tuttuk. Bulabildiğimiz tüm bisikletleri alıp bazılarına iki kişi binerek var gücümüzle pedallara yüklendik.

Ormandaki olay yerine saat kaç gibi vardınız?

Vardığımızda saatime baktığımdan çok iyi anımsıyorum. 11.55'ti. Dağın yamaçlarında gidebildiğimiz yere kadar bisikletle gittikten sonra patikayı izleyerek koşar adımlarla tırmandık. Ben oraya vardığımda, çocuklardan bazılarının, üç ya da dördünün bilinci bir parça yerine gelmişti. Bilinçleri yerine gelmişti desem de, tam olarak düzeldiklerini söyleyemem. Yalpalaya yalpalaya doğrulmuşlar, elleri yerde emekleme pozisyonundaydılar. Diğer çocuklar hâlâ yerde yatıyordu. Bir süre sonra birkaçının da bilinci yerine gelmeye başladı kocaman bir böcek gibi kıvranarak hareket ediyorlardı. Çok tuhaf bir manzaraydı. Çocukların bayıldıkları yer, ormanın ortasında garip bir şekilde açılmış düz bir alandı ve sanki ormanın o kısmı kesilip alınmış gibiydi. Sonbahar güneşiyle aydınlanıyordu. İşte öyle bir yerde on altı ilkokul öğrencisi bayılıp kalmıştı. Bazıları hareket ediyor, bazıları da kımıldamadan duruyordu. Sanki senaryosu belli bir tiyatro oyunu oynanıyordu.

Doktor olarak yapmam gerekenleri unutarak nefesimi tutup bir an öylece kalakaldım. O halde olan yalnızca ben değildim. Benimle gelenlerin hepsi, bir süre

uyuşturulmuş gibi kalakalmıştı. Tuhaf bir ifade olabilir belki, ama sıradan bir insanın görmemesi gereken bir şeyi, yanlışlık sonucu görmüşüm gibi bir hisse kapılmıştım. Savaştaydık; bir taşra kasabasında olsak bile, kendimi olası durumlara hazırlamıştım. Nasıl bir durumla karşılaşırsam karşılaşayım bir vatandaş olarak görevimi yerine getirmeye kararlıydım. Fakat o manzara karşısında, kelimenin tam anlamıyla donup kalmıştım.

Yine de, hemen kendimi toparlayarak, yerde yatan çocuklardan birini kucaklayıp doğrulttum. Vücudundan tüm güç çekilen çocuk, neredeyse bez bebek gibi olmuştu. Nefesi düzenliydi, ama bilinci kapalıydı. Fakat gözleri normal şekilde açıktı ve sağa sola oynayarak bir şeyleri izliyor gibiydi. Çantamdan küçük el fenerini çıkararak gözbebeklerine tuttum. Tepki yoktu. Gözleri normal işlevini yerine getirerek bir şeyleri görüyor gibiydi, ama ışığa tepki vermiyordu. Çok tuhaftı. Birkaç çocuğu daha kaldırarak aynı şeyi tekrarladım, ama tepkileri tamamen aynıydı.

Sonra çocukların nabızlarını aldım ve ateşlerini ölçtüm. Nabızları ortalama 50-55 arasındaydı; ateşlerinin, tüm çocuklarda 36 derecenin altına düştüğünü anımsıyorum. 35 civarında olanlar da vardı. Evet, o yaştaki çocuklara göre nabızları bir hayli yavaştı ve vücut ısıları da yaklaşık bir derece düşüktü. Soluk alıp veriyorlardı, ama soluklarının tuhaf bir kokusu yoktu; ne dillerinde ne de boğazlarında tuhaf bir durum vardı.

Besin zehirlenmesi olmadığını bir bakışta anlamıştım. Hiçbiri kusmuyordu. İshal olan da yoktu. Ağrı çekiyor gibi de görünmüyorlardı. Kötü bir şeyler

yendiğinde ve üzerinden o kadar süre geçtiğinde, bu üç belirtiden biri mutlaka görülür. Besin zehirlenmesi olmadığını anlayınca biraz olsun rahatlamıştım. Peki öyleyse ne olmuştu? Hiçbir fikrim yoktu doğrusu.

Hastalık belirtilerine bakınca en yakın olasılık güneş çarpmasıydı. Yaz aylarında çocuklar sık sık güneş çarpmasından yatağa düşerler. Biri rahatsızlandığında sanki bulaşıcı bir hastalıkmış gibi, çevredeki çocukların da peş peşe rahatsızlandığı da olur. Fakat kasım ayındaydık. Üstelik serin bir ormanın ortasındaydık. Biri ikisi olsa neyse, on altı çocuğun tümüne güneş çarptığını düşünmek mantıksızca olurdu.

Bunlardan başka da, akla ancak gaz geliyordu. Zehirli gaz, olasılıkla sinir gazı gibi bir şey. Doğal, belki de insan elinden çıkma... Böylesine ücra bir ormanda, nereden zehirli gaz çıkabilir derseniz, hiçbir fikrim yok. Fakat eğer zehirli gaz olsaydı bu karşı karşıya olduğumuz olayın mantıklı bir açıklaması olabilirdi. Çocukların hepsi aynı anda gazı içlerine çekmiş, hep birlikte bayılmışlar anlamına gelirdi. Başlarındaki öğretmene bir şey olmaması ise, gazın pek yoğun olmaması, dolayısıyla bir yetişkin olarak direnç gösterebilmesiyle açıklanırdı belki de.

İyi de, böyle bir şeyi nasıl tedavi edebilirdim? Tamamen afallamıştım. Alt tarafı bir taşra doktoruydum ve zehirli gaz tedavisi konusunda hiçbir bilgim yoktu. İyice çaresiz kalmıştım. Ormanın ortasında, konunun uzmanı bir doktora danışma imkânım da yoktu. Ancak bir taraftan da çocuklardan bazıları gitgide kendilerine gelmeye başlıyorlardı. "Biraz

süre geçerse, belki de tamamen kendilerine gelirler," dedim kendi kendime. Son derece iyimser bir yorum olabilir, ama belki de en doğrusu böyle düşünmekti. O yüzden bir süre oldukları yerde dinlendirip durumlarını kontrol etmeye karar verdim.

O civardaki havada, farklı herhangi bir şey hissettiniz mi?

Bu benim de aklıma takılmıştı. Normal olmayan bir koku var mı diye birkaç kez havayı derince içime çekerek kontrol ettim. Fakat sıradan bir orman havasıydı. Yalnızca ağaçların kokusu. Duru bir havaydı. Çevredeki otlarda da bir tuhaflık yoktu. Şekli bozulmuş ya da rengi değişmiş bir bitki yoktu.

Çocukların bayılmadan önce topladıkları mantarları teker teker kontrol ettim. Pek fazla değildi. Herhalde toplamaya başlayalı çok zaman geçmeden bayılmışlardı. Hepsi sıradan, yemeklik mantarlardı. Ben uzun yıllardır bu bölgede doktorluk yaptığımdan mantar türlerinden çok iyi anlarım. Elbette emin olmak için hepsini toplayıp yanıma aldım. Daha sonra da uzmanına incelettim. Fakat benim gördüğüm kadarıyla hepsi zehirsiz, bildiğimiz sıradan mantarlardı.

Şu bayılan çocuklar, gözbebeklerinin sağa sola oynadığını söylemiştiniz, ama bunun dışında anormal bir belirti ya da tepki var mıydı? Örneğin,

gözbebeklerinin büyüklüğü, gözakının rengi ya da göz kırpma sayısı?

Hayır. Gözbebeklerinin projektör gibi sağa sola oynamaları dışında, farklı bir durum yoktu. Diğer her şey normaldi. Daha net olarak söylemek gerekirse, çocuklar bizim gördüklerimizi görmüyorlar da göremediğimiz bir şeyleri görüyor gibiydiler. Hayır, görüyor demektense, tanık oluyorlardı demek, o durumlarını açıklamak için daha doğru olur. Yüzleri ifadesizdi, ama genel olarak sakindiler; sıkıntı ya da korku yaşıyor gibi değildiler. Orada biraz bekleyerek durumlarına bakmak istemem biraz da bundandı. Eğer bir sıkıntıları yoksa, bir süre orada bekletmek daha iyi olacaktı.

Bu gaz fikrinizi orada hiç kimseyle paylaştınız mı?

Evet. Paylaştım. Fakat tıpkı benim gibi, hiç kimse bunun zehirli gazla ilgili olacağına ihtimal vermiyordu. Ormana gidip de, zehirli gaz soluyan biri hiç olmamıştı çünkü. İşte o sırada, sanırım okul müdürüydü, bunun Amerikan ordusunun saçtığı bir zehirli gaz olabileceğini söyledi. Zehirli gaz bombası atılmış olabilirdi. Bunun üzerine, çocukların başlarındaki öğretmen, dağın yukarısından B-29'u andıran bir şeyin geçtiğini gördüğünü söyledi. Tam o bulunduğumuz yerin, ormanın içindeki açıklığın da üzerinden geçmişti. Hep bir ağızdan o cismin neden olmuş olabileceğini söyledik birbirimize. "Bu, Amerikan ordusunun yeni geliştirdiği zehirli gaz bombalarından biri olabilir," dedik. Amerikan

ordusunun yeni tip bombalar geliştirdiği söylentileri bizim yaşadığımız bölgeye kadar yayılmıştı. Ancak, öyle bir şeyi, neden tutup da bizimki gibi tuhaf bir bölgeye getirip bir ormanda denemeye kalksınlar ki? Kimsenin bir fikri yoktu. Eh, yaşadığımız dünyada hatalarla sık karşılaşıyoruz. Nerede neyin olacağını kimse bilemez.

O çocukların tamamı yavaş yavaş normale döndüler öyleyse?

Aynen öyle oldu. Ne kadar rahatladım bir bilseniz. Çocuklar önce oldukları yerde kıvranır gibi hareketler yapıyorlardı. Daha sonra yalpalayarak doğruldular, bilinçleri yerine gelmeye başladı. O sırada herhangi bir şikâyeti olan yoktu. Çok sakince, derin bir uykudan uyanıyorlarmış gibi bilinçleri yerine geldi. Bilinçlerinin yerine gelmesiyle birlikte göz hareketleri de normale döndü. El fenerini gözlerine tuttuğumda çok normal tepkiler vermeye başladılar. Fakat konuşabilir hale gelmeleri biraz daha zaman aldı. Tıpkı uykuda sayıklar gibi konuşuyorlardı.

Kendine gelenlere teker teker ne olduğunu sordum. Fakat hepsi de soruma çok şaşırmış gibiydi. Sanki kendilerine o sorunun sorulmasına bir anlam veremiyorlardı. Çocuklar, dağa tırmanmaya başlayıp o yere gelene kadar olan kısmı bir şekilde anımsıyorlardı. Daha sonraki kısım belleklerinden silinmiş gibiydi. Aradan geçen zamanın bile farkında değildiler. Mantar toplamaya başlamışlar, o anda bir perde inmişti; perde kalktığında da yerde yatıyorlardı, çevrelerinde de biz

yetişkinler vardık. Benim neden öylesine ciddi bir yüz ifadesiyle soru sorduğuma bir anlam veremiyor, hatta bizim orada bulunmamızdan korkuyor gibiydiler.

Fakat içlerinden birinin, bir erkek çocuğun bilinci bir türlü yerine gelmedi. Bombardımanlardan korunsunlar diye geçici olarak taşraya gönderilen Tokyolu çocuklardan biriydi, adı Satoru Nakata'ydı. Evet, adı buydu. Ufak tefek, beyaz tenli bir çocuktu. Yalnızca onun bilinci yerine gelmedi. Yerde yatıp kalmıştı ve gözleri sürekli o tuhaf hareketi tekrarlıyordu. Onu sırtımıza alarak dağdan indirdik. Diğer çocuklar ise sanki hiçbir şey olmamış gibi kendileri yürüyerek indiler aşağıya.

O Nakata adlı çocuk dışında diğerlerinde daha sonra hiçbir iz kalmadı mı?

Evet, gözle görülür bir şeyleri yoktu. Bir sıkıntıları ya da anormallikleri kalmamıştı. Okula dönünce, her birini sırayla revire çağırdım, ateşlerini ölçtüm, stetoskopla kalp atışlarını kontrol edip gözlerine baktım. Yapılabilecek her türlü muayeneyi yaptım. Basit matematik hesapları yaptırdım, gözlerini kapatıp tek ayak üzerinde durmalarını istedim. Bütün vücut işlevleri normaldi. Pek fazla bitkinlik de hissetmiyor gibiydiler. İştahları da yerindeydi. Öğlen yemeği yemediklerinden, hepsi karnının acıktığından şikâyet ediyordu. Verdiğimiz yiyecekleri kırıntı bırakmayacak şekilde bitirdiler.

Aklıma takıldığından, daha sonraki günlerde de okula giderek olay günü orada olan çocukları gözlemledim. Bazılarını revire çağırıp, basit görüşmeler yaptım. Yine bir tuhaflık yoktu. Dağın ortasında bilinçlerini yitirmiş halde iki saat geçirmiş olmalarına rağmen, ne psikolojik ne de bedensel bir iz kalmıştı. Öyle bir olayın meydana geldiğini bile anımsamıyorlardı. Çocuklar hiçbir tepki göstermeksizin günlük yaşamlarına döndüler. Derslere giriyor, şarkılar söylüyor, teneffüslerde okul bahçesinde neşeyle koşup oynuyorlardı. Onların tersine, başlarındaki kadın öğretmen, olayın şokunu üzerinden atamamış gibiydi.

Yalnız, o Nakata adlı çocuk, bir gece geçmesine rağmen bilinci yerine gelmeyince, ertesi gün Kofu'daki üniversite hastanesine gönderildi. Sonra da, hemen askeri hastaneye götürdüklerini duydum, ama bir daha asla bu kasabaya dönmedi. O çocuğa ne olduğunu, bize söyleyen de olmadı.

O dağın ortasında çocukların topluca bilinçlerini kaybetmesi olayı hakkında, gazetelerde haber çıkmadı. Herhalde halkın endişeye kapılmasını engellemek için, yetkili makamlar haber yapılmasına izin vermemiştir. Savaştaydık, ordu o tür söylentiler konusunda çok hassastı. Savaş da istedikleri gibi gitmiyordu. Güneyde geri çekilme başlamış, gözde şehirler bir bir düşüyordu. Büyük şehirler de Amerikan ordusunun bombardımanı altındaydı. İşte o yüzden, halk arasında savaş karşıtlığının yayılmasından endişe ediyorlardı. Daha sonraki günlerde, özel olarak kasabaya gönderilen askerler, çenemizi kapatmamızı sıkı sıkı tembih edip gittiler.

Her neyse, gerçekten tuhaf, insanda iyi anılar bırakmayan bir olaydı. Doğruyu söylemek gerekirse, bu olay belleğimi tırmalayan bir böcek haline geldi.

5

Uykuya daldığımdan, otobüsün Seto İçdenizi'ndeki adaları bağlayan büyük köprüden geçişini kaçırdım. Yalnızca harita üzerinde gördüğüm o büyük köprüyü kendi gözlerimle görmeyi çok istiyordum oysaki. Birisi omzuma hafifçe dokunarak beni uyandırdı.

"Bak, geldik işte," dedi kız.

Oturduğum yerde gerinerek, ellerimin tersiyle gözlerimi ovuşturup pencereden dışarı baktım. Gerçekten de, otobüs bir istasyonun önündeki meydanda park etmek üzereydi. Sabah güneşi ışıklarıyla etrafı aydınlatmıştı. Göz kamaştırıyor, insanın içini ısıtıyordu. Tokyo'daki gün ışığından biraz farklıydı. Kol saatime göz attım. 6.32.

Kız, iyice bitkin bir ses tonuyla konuşuyordu. "Amma uzun sürdü. Belim kopacak sandım. Boynum da ağrıyor. Bir daha asla gece otobüs yolculuğu yapmam. Biraz pahalı da olsa, uçağa binerim artık. İster türbülansa girsin, isterse korsanlar kaçırsın, uçağa bineceğim."

Başımızın üzerindeki raftan onun valizini ve kendi sırt çantamı indirdim.

"Adın ne?" diye sordum.

"Benim mi?"

"Evet."

"Sakura," dedi. "Peki ya senin?"

"Kafka Tamura," dedim.

"Kafka Tamura," diye tekrarladı. "Değişik bir ad. Ama anımsaması kolay."

Başımı sallayarak onayladım. Başka bir insan haline gelmek pek kolay değildir. Ancak, başka bir ad kullanmak kolaydır.

Otobüsten inince, valizini yere koyup üzerine oturdu, omzuna astığı küçük sırt çantasından çıkardığı tükenmezkalemle bir şeyler karaladıktan sonra o sayfayı yırtıp bana uzattı. Telefon numarasını yazmıştı galiba.

"Cep telefonum," dedi yüzünü hafifçe çarpıtarak. "Bir süre arkadaşımda kalacağım, birileriyle görüşmek istersen bu numarayı ara. Hani derler ya, iki insanın kol ağzı sürtmüşse..."

"Bir nedeni vardır," diye tamamladım.

"Hah, işte o," dedi. "Anlamı ne peki?"

"Bir önceki yaşamdan kalma bağları anlatır. Çok küçük şeylerde bile, dünyada hiçbir şeyin tesadüfen olamayacağı anlamında kullanılır."

Sarı valizinin üzerinde oturmuş, elinde not defteri, söylediklerimi düşünüyordu. "Hmm. Bunda biraz da felsefe var sanırım. Hiç de fena değil. Reenkarnasyon falan, yeni moda bir tarafı da yok değil gerçi. Tamam da Kafka Tamura, şunu aklından çıkarma. Öyle kolay kolay herkese cep telefonu

numaramı vermem. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

Teşekkür ettim. Telefon numarası yazılı kâğıdı katlayıp rüzgârlığımın cebine koydum. Bir an düşündükten sonra da oradan çıkarıp cüzdanıma yerleştirdim.

"Sen ne zamana kadar Takamatsu'da kalacaksın?" diye sordu Sakura. Henüz bilmediğimi söyledim. Çünkü duruma göre programımı değiştirebilirdim.

Bakışlarını ayırmadan yüzüme baktı. "Tamam öyle olsun," dercesine. Ardından taksiye binip hafifçe el salladıktan sonra çekip gitti. Yeniden yalnızdım. Adı Sakura'ydı, benim ablamın adı değildi bu. Ancak, isimler kolayca değiştirilebilir. Özellikle, insanın birilerinden gizlenmeye çalıştığı durumlarda.

Takamatsu şehir merkezinde ucuz bir otelde önceden yer ayırtmıştım. Tokyo'daki YMCA'ya telefon ettiğimde o oteli ayarlamışlardı. YMCA üzerinden rezervasyon yaptırınca ücret daha da ucuzluyordu. Fakat bu, üç günle sınırlıydı. Daha sonra normal ücreti ödemek zorundaydım.

Masraflarımı kısmam gerekirse, istasyondaki banklardan birinde de yatabilirdim. Havalar o kadar soğuk değildi, sırt çantama yerleştirdiğim uyku tulumunu bir parka da serebilirdim. Fakat o halde bir polise yakalanacak olursam, mutlaka hemen kimliğimi göstermemi isterdi. Ne olursa olsun, böyle bir durumla karşılaşmak istemiyordum. Geçici olarak ilk üç gün için otelde yer ayırttım. "Sonrasını, o zaman düşünürüm," demiştim kendi kendime.

İstasyonun yakınındaki bir eriştecide karnımı doyurdum. Etrafa bakınırken, öylesine tesadüfen girmiştim oraya. Tokyo'da büyüdüğüm için hiç taşra eriştesi yememiştim. Fakat bu o ana kadar yediğim eriştelerden farklıydı. Hamuru diri ve tazeydi, suyu da nefis kokuyordu. Fiyatı ise şaşırtacak kadar ucuzdu. Çok hoşuma gidince, bir tas daha istedim. Böylece, uzun zamandan beri ilk kez karnım tam olarak doydu, içimi bir mutluluk dalgası kapladı. Sonra istasyonun önündeki meydanda bir banka oturup açık gökyüzünü seyre daldım. Artık özgürdüm. Şikoku'daydım; gökyüzünde kayıp giden bulutlar gibi, yalnız ve özgür.

Akşama kadar kütüphanede zaman geçirmeye karar verdim. Takamatsu ve çevresinde hangi kütüphanelerin olduğunu öncesinden araştırmıştım. Küçüklüğümden beri, boş zamanlarımı hep kütüphanelerin okuma salonlarında geçirirdim. Küçük bir çocuğun eve dönmek istememesi durumunda gidebileceği yerler sınırlıdır. Ne kafeteryalara girebilir ne de sinemalara. Geriye yalnızca kütüphane kalır. Giriş ücreti ödenmediği gibi bir çocuk tek başına diye laf söyleyen de çıkmaz. Otursun bir koltuğa, istediğin kadar kitap okursun. Okul dönüşlerinde, bisikletime atladığım gibi evimizin yakınındaki kütüphaneye giderdim. Tatil günlerinde de, zamanımın çoğunu orada geçirirdim. Çocuk kitaplarını bitirince, yetişkinlere yönelik kitaplara başladım. Pek anlayamadığım kitapları bile son sayfasına kadar okurdum. Kitap okumaktan yorulduğumda, kulaklıklı odacıklardan birine geçer müzik dinlerdim. Müzik konusunda pek bilgili olmadığımdan, oradaki her şeyi sağdan başlayarak sırasıyla dinlerdim. Böylelikle, Duke Ellington, Beatles ve Led Zeppelin müzikleriyle tanıştım.

Kütüphane ikinci evim gibiydi. Hatta kütüphane benim

gerçek evim gibiydi belki de. Her gün gittiğimden, orada çalışan kadınlar yüzümü ezberlemişlerdi. Adımı da öğrenmişlerdi; beni gördüklerinde selam verirler, beni candan sözcüklerle uğurlarlardı (oysa ben, öylesine utangaçtım ki, tek kelime bile edemezdim).

Takamatsu şehrinin banliyösünde, köklü ailelerden gelen bir zenginin, kendi kütüphanesinde tadilat yaptırarak kurduğu kamuya açık bir kütüphane vardı. Kütüphanede nadir bulunan kitaplar olduğu gibi, binası ve bahçesi de bir kez görmeye değermiş. O kütüphaneyi bir kez Taiyo (Güneş) dergisinin kapağında görmüştüm. Eski, büyükçe, Japon tarzı bir evdi. Misafir odasından bozma şık okuma salonunda, insanlar koltuklara rahatça yerleşmiş kitap okuyorlardı. O fotoğrafı gördüğüm anda, kütüphanenin çekimine öylesine kapılmıştım ki tuhafıma gitmişti. Elbette, ilk fırsatta o kütüphaneyi de görmek istemiştim. Adı "Komura Kütüphanesi"ydi.

İstasyondaki turizm danışma bürosuna giderek Komura Kütüphanesi'nin yerini sordum. Danışma bankosunda oturan orta yaşlı nazik kadın, bir turizm haritası vererek kütüphanenin bulunduğu yere çarpı işareti koydu, tren aktarmaları hakkında bilgi verdi. Kütüphaneye en yakın istasyona trenle yirmi dakikada gidilebiliyordu. Teşekkür ederek istasyondaki kalkış saatleri tablosuna baktım. Yaklaşık yirmi dakikada bir tren vardı. Tren saatine kadar biraz zamanım vardı. Öğlen yemeği niyetine basit bir şeyler aldım.

İki vagondan oluşan küçük bir trendi. Tren yolu, binaların sıralandığı bir çarşının içinden, sonra küçük dükkânlar ile evlerin birbirine karıştığı bir semtten, sonra da fabrika ve

depoların arasından geçti. Yolda parklar, inşaat halinde apartmanlar gördüm. Pencereye yüzümü yapıştırarak, bilmediğim bu yerin farklı manzaralarını merakla izledim. Her şey gözüme çok yeni görünüyordu. O zamana kadar Tokyo dışında hiçbir şehri görmemiştim. Sabah saatlerinde şehir merkezinin ters istikametine giden tren bomboştu, ama aksi yöndeki peronları ellerinde çantaları, yazlık üniformalarıyla ortaokul ve lise öğrencileri doldurmuştu. Okula gitme saatleriydi. Bense farklıydım. Tek başıma, onlardan tamamen farklı bir yöne gidiyordum. Farklı rayların üzerinde. İşte o an, bir şeyler gelmiş de kalbimin üzerine çöreklenmiş gibi hissettim. Sanki çevremdeki hava aniden soluklaşmıştı. Doğru şeyi mi yapıyordum acaba? Bu soruyu aklıma getirince, kendime güvenim iyice kayboldu. Onlardan tarafa daha fazla bakmadım.

Tren yolu bir süre sahil boyunca ilerledikten sonra iç kısımlara daldı. İyice uzamış mısır tarlaları, üzüm bağları, yamaçlara kurulmuş mandalina bahçeleri vardı. Arada sırada sabah ışıklarını yansıtan sulama göletleri görülüyordu. Düzlüklerde kıvrıla kıvrıla akan ırmakların suyunun serinliği sanki vagonun içine kadar ulaşıyordu. Boş araziler yaz otlarıyla kaplanmıştı. Demiryolunun kıyısına oturmuş bir köpek, gelip geçen trenlere bakıyordu. Bu manzarayı izledikçe tekrar iliklerime kadar ısındım, bir anlığına kaybettiğim huzuru yeniden buldum. "Her şey yolunda gidecek," dedim içimden derin bir nefes alarak. Hiçbir şeyi aklıma takmadan ilerlemeliydim.

İstasyondan çıkınca, kadının anlattığı gibi eski mahallenin içinde kuzeye doğru yürüdüm. Yolun iki tarafındaki evlerin önündeki küçük çitler alabildiğine uzanıyordu. Hayatımda ilk kez bu kadar farklı tarzda yapılmış çiti bir arada görüyordum. Siyah tahtadan olanları, beyaz duvarların üstüne yapılmış

olanları, yığma taştan yapılmış olanları, yığma taş üzerine bitkiler yerleştirilmiş olanları vardı. Etraf çok sakindi, yolda tek bir insan bile yoktu. Neredeyse hiç araba geçmiyordu. Havayı içime çektiğimde hafif bir deniz kokusu alıyordum. Sahil yakın olmalıydı. Kulak kesildiysem de dalgaların sesini duyamadım. Uzaklarda bir yerde inşaat çalışması vardı herhalde, elektrikli bir testerenin titreşimli sesi sinek vızıltısı gibi duyuluyordu. İstasyondan itibaren kütüphaneye kadar yer yer küçük işaret levhaları konulmuştu, yolumu bulmakta zorlanmadım.

Komura Kütüphanesi'nin görkemli kapısının önünde özenle bakıldığı belli olan iki erik ağacı vardı. Kapıdan girince bahçede kıvrıla kıvrıla binaya ulaşan çakıl taş döşeli yolun iki yanındaki ağaçlara da özenle bakıldığı belli oluyordu, yerde tek bir yaprak parçası yoktu. Çamlar, manolyalar ve açelyalar. Ağaçların arasında irili ufaklı bahçe fenerleri, hatta küçük bir gölet vardı. Nihayet kapıya vardım. Farklı bir girişi vardı. Açık kapının önünde durup bir süre içeriye girip girmemekte tereddüt ettim. Bildiğim kütüphanelerden biraz farklıydı. Yine de, oraya kadar gittiğime göre girmeden geri dönmem anlamsız olacaktı. İçeride, hemen girişin önünde danışma masası vardı. Orada oturan genç adam, sırt çantamı emanete aldı. Şapkamı ve güneş gözlüğümü de çıkardım.

"Buraya ilk kez mi geliyorsun?" diye sordu. Rahat, sakin bir ses tonu vardı. Tarif etmek gerekirse, aksanı düzgündü ve yüksek sesle konuşmasına rağmen ses tonu kulak tırmalayıcı değildi.

Başımı sallayarak onayladım. Ses çıkarmayı beceremedim. Gergindim. Böyle bir soruyu hiç beklemiyordum açıkçası.

Yüzüme merakla bakan adamın parmaklarının arasında ucu

yeni sivriltilmiş bir kurşunkalem vardı. Tepesinde silgisi olan sarı bir kurşunkalem. Ufak tefek, yüz hatları düzgün genç bir adamdı. Onu tanımlamak için yakışıklı demektense güzel demek daha doğru olurdu. Beyaz düğmeli, uzun kollu bir gömlek, altına da zeytin yeşili bir kot pantolon giymişti. Ne gömleğinde ne de pantolonunda tek bir kırışık vardı. Saçları uzuncaydı, başını öne eğince düşen kâküllerini alnına düşüyor, arada sırada aklına gelince eliyle düzeltiyordu. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, ince beyaz bilekleri ortaya çıkmıştı. İnce, şık çerçeveli gözlükleri yüz hatlarına çok yakışmıştı. Göğsüne üzerinde "Oşima" yazılı, küçük plastik bir isimlik takmıştı. Bildiğim tüm kütüphanecilerden farklıydı.

"İç depoya serbestçe girebilirsin. Okumak istediğin kitapları da okuma salonuna götürmek için izin almana gerek yok. Yalnız kırmızı etiket yapıştırılmış olan değerli kitaplar için, her seferinde talep formu doldurmalısın. Şurada, sağ taraftaki odada kart sistemine göre hazırlanmış indeks ve arama yapabileceğin bir bilgisayar var. İhtiyacın olduğunda kullanabilirsin. Kitapları ödünç vermiyoruz. Dergi ve gazetemiz de yok. Fotoğraf makinesi kullanmak yasak. Fotokopi de öyle. Bir şeyler yemek içmek için bahçeye çıkabilirsin. Saat 17.00'de kapatıyoruz."

Sonra, elindeki kurşunkalemi masanın üzerine bırakarak ekledi: "Lise öğrencisi misin?"

"Evet," diye yanıtladım derin bir nefes aldıktan sonra.

"Burası normal kütüphanelerden biraz farklıdır," dedi. "Ağırlıklı olarak özel ihtisas gerektiren kitaplar vardır. Eski şair ve şarkı sözü yazarlarının kitapları bulunur çoğunlukla. Elbette genel okuyucuya yönelik kitaplar da var, ama kalkıp da buraya kadar gelenlerin çoğunluğu söylediğim alanlarda araştırma

yapan kişilerdir. Steven King okumak için buraya gelen olmaz. Senin yaşında konuklarımız da nadiren gelir. Arada sırada lisans sonrası öğrencileri gelir gerçi. Bu arada, tanka[1] ya da haiku[2] üzerinde bir araştırma mı yapıyorsun?"

"Hayır," diye yanıtladım.

"Bana öyleymişsin gibi geldi."

"Benim gibi birinin gelmesi sorun olur mu?" dedim tedirginlik içinde sesimin yaşımı ele vermemesine dikkat ederek.

"Niye olsun ki?" dedi gülümseyerek. Sonra, parmaklarını masanın üzerinde yan yana getirdi. "Burası bir kütüphane. Kitap okumak isteyen herkesin başımızın üzerinde yeri var. Zaten, pek yüksek sesle söyleyemem, ama ben de tanka ya da haiku gibi türlere pek meraklı değilim."

"Çok şık bir bina," dedim.

Başını sallayarak onayladı. "Komura ailesi, kökleri Edo Dönemi'ne[3] kadar uzanan sake[4] üreticisi bir ailedir. Ailenin önceki reisi, kitap toplama konusunda Japonya genelinde tanınmış bir adamdı. Kitap kurdu deriz ya, işte öyleydi. Onun babası, yani bir önceki aile reisi de şairdi. İşte o yüzden, birçok şair Şikoku Adası'na gelince buraya uğrardı. Bokusui Vakayama, Takuboku İşikava, hatta Naoya Şiga gibi isimler. Rahat ettikleri bir yer midir bilinmez, bir hayli uzun kalanlar da var. Yazın sanatı konusunda cömert, geleneklere bağlı bir aileydiler. Böyle aileler, bazen bir kuşakta kesintiye uğrarlar, ama ne büyük bir şans ki Komura ailesi öyle olmadı. Hobilerini hobi olarak yaşadılar, aile mesleklerini de bir kenara atmaya kalkmadılar."

"Bir hayli zengindiler öyleyse," dedim.

"Oldukça," dedi. Sonra dudaklarını hafifçe büktü. "Savaş öncesindeki kadar olmasa da, şimdi de yeterince zenginler. O sayede, böylesine donanımlı bir kütüphaneyi açık tutabiliyorlar. Elbette vakıflaşarak miras vergisini azaltmak gibi bir niyetleri de var, ama bu başka bir konu. Binayla ilgileniyorsan eğer, bugün 14.00'ten itibaren kısa bir turumuz var, ona katıl istersen. Haftada bir gün, salı günleri yapıyoruz. Yani bugün işte. İkinci katta nadir bulunur resimli kitaplar var. Bina da yeterince ilginç. Katılmanın faydası olur."

Teşekkür ettim.

"Bir şey değil," derken yine gülümsüyordu. Sonra kurşunkalemini tekrar eline alıp tepesindeki silgiyi ritmik hareketlerle masaya vurmaya başladı. Son derece sakince, beni heveslendirmeye çalışırmış gibi.

"Rehberliği siz mi yapacaksınız?"

Oşima gülümsedi. "Ben yalnızca bir asistanım. Buranın sorumlusu Saeki adında bir bayan, yani benim patronum. Onun Komura ailesiyle akrabalığı da var, işte o rehberlik yapacak tanıtım gezisinde. Çok hoş bir hanımdır. Kesinlikle sen de ondan hoşlanacaksın."

Yüksek tavanlı iç depoya girerek rafların arasında dolaşıp ilgimi çekebilecek kitapları aradım. Tavanda muntazam kirişler vardı. Pencereden içeriye, ilkyazın muhteşem ışıkları doluyordu. Bahçeye açılan pencerelerden bahçede ötüşen kuşların sesi

geliyordu. Karşımdaki rafta, Oşima'nın söylediği gibi şair ve şarkı sözü yazarlarıyla ilgili kitaplar çoğunluktaydı. Şarkılar, şiirler ya da eleştiri ve biyografiler. Taşra tarihiyle ilgili kitaplar da vardı.

İç taraftaki raflarda beşeri bilimlere ait genel kitaplar bulunuyordu. Japon ve dünya edebiyatı külliyatları, kişilere ait tüm eserleri dizileri, klasikler; felsefe, tiyatro, genel sanat, sosyoloji, tarih, biyografiler, coğrafya kitapları... Kitapları elime aldığımda, sayfaların arasından eski çağların kokusu yükseliyordu. İki kapak arasındaki uzun huzurlu uykusundan uyanan derin bir bilgiyle ve keskin duygularla yüklü, kendine özgü bir koku. O kokuyu içime çekip birkaç sayfasına göz attıktan sonra raftaki yerlerine koydum.

Nihayet, güzelce ciltlenmiş birkaç ciltten oluşan Burton baskısı *Binbir Gece Masalları* arasından birini seçip okuma salonuna geçtim. Önceden beri okumak istediğim bir kitaptı. Kütüphanenin okuma salonunda benden başka kimse yoktu. O görkemli salon yalnızca bana aitti. Aynen dergideki fotoğraftaki gibiydi. Yüksek tavanlı, geniş, insanın içini ısıtan bir mekân. Ardına kadar açılan pencerelerden, arada sırada hafif bir esinti geliyordu. Beyaz perdeler sessizce dalgalanıyordu. Evet, rüzgâr da deniz kokusu yüklüydü. Koltukların rahatlığına diyecek yoktu. Salonun bir köşesindeki duvar piyanosuna baktıkça, kendimi samimi bir dostun evinde hissediyordum.

Koltukta oturup çevreye göz gezdirdikçe, uzun zamandır aradığım yerin işte bu oda olduğunun farkına vardım. Ben tamı tamına, işte öyle dünyadan soyutlanmış bir yer arıyordum. Fakat o ana kadar, aradığım yer bir ütopyadan ibaretti. Öyle bir yerin gerçekten var olabileceğine asla ihtimal verememiştim. Gözlerimi kapatıp nefes aldığımda yumuşak bir bulutun içinde

gibi sarmalandığımı hissediyordum. Koltuğun bej örtüsüne avcumun içiyle usulca dokundum. Kalkarak duvar piyanosuna doğru ilerledim, kapağını açtım, hafifçe sararmış tuşların üzerine on parmağımı da yerleştirerek baktım. Piyanonun kapağını kapatıp üzüm desenli eski halının üzerinde gezindim. Pencereyi açıp kapatmak için kullanılan eski manivelayı çevirdim. Abajurun ışığını açıp kapattım. Duvardaki resimlere teker teker baktım. Sonra bir kez daha koltuğa oturarak kitaba kaldığım yerden devam ettim. Okuyabilmek için yoğunlaşmaya çalıştım.

Öğlen olduğunda, sırt çantamdan suyumu ve yemeğimi alarak bahçeye bakan verandaya çıktım. Birçok farklı türden kuş daldan dala uçuşuyor, göletin kıyılarına inerek su içiyorlardı. Hiç görmediğim kuşlar da vardı. O irice kahverengi kedi ortaya çıkınca, kuşlar uçup kaçtılarsa da, kedinin kuşlarla pek ilgilendiği yoktu. Yalnızca bir gölge bulup uyumak istiyordu anlaşılan.

"Bugün okul tatil mi?" diye sordu Oşima, okuma salonuna geri dönmek için sırt çantamı emanete alırken.

"Tatil değil, ama kendi kendime bir süre tatil yapmaya karar verdim," diye yanıtladım sözcükleri özenle seçerek.

"Okula gitme fobisi," dedi.

"Olabilir."

Oşima meraklı gözlerle beni süzüyordu. "Olabilir?"

"Öyle bir fobim yok. Yalnızca gitmemeye karar verdim," dedim.

"Yani bir nedeni yok, kendiliğinden okula gitmemeye karar verdin."

Başımı sallayarak onayladım. Ne yanıt vermem gerektiğini bilemiyordum.

"Platon'un Şölen eserindeki Aristophanes'in dediklerine bakılırsa, çok eski zamanlarda, mitolojik çağlarda üç farklı insan türü varmış," dedi Oşima. "Biliyor muydun?"

"Bilmiyordum," dedim.

"Eskiden dünya erkek ve kadından değil, erkek-erkek, erkek-kadın ve kadın-kadından oluşurmuş. Yani günümüzdeki iki kişilik malzemeyle bir kişi ortaya çıkıyormuş. Herkes bundan memnun bir halde yaşıyormuş. Fakat Tanrı kılıcını kaptığı gibi hepsini ikiye bölmüş. Muntazam bir şekilde tam ikiye. Bunun sonucunda dünyada yalnızca erkek ve kadın kalmış, insanlar da öteki yarılarını bulmak için arayış içinde yaşamlarını sürmeye başlamışlar."

"Peki, Tanrı neden öyle bir şey yapmış?"

"İnsanları ikiye bölmesi mi? Bilmem. Tanrıların neyi neden yaptıkları çoğunlukla pek anlaşılmaz. Çabuk öfkelenirler ve nasıl söylesem, biraz idealist bir tarafları vardır. Sanırım bir tür ceza. İncil'deki dem ve Havva'nın cennetten kovulması gibi."

"İlk günah," dedim.

"Evet, ilk günah," diye yineledi Oşima. Sonra da uzun kurşunkalemi orta ve işaret parmakları arasına sıkıştırıp denge noktasını bulmak istermiş gibi sallamaya başladı. "Neyse, asıl söylemek istediğim, insanoğlunun tek başına yaşamasının bir

hayli güç olduğu."

Okuma salonuna dönerek "Şakacı Ebu'l Hasan'ın Öyküsü"nü kaldığım yerden okumaya devam ettim. Ancak bir türlü kitap okumaya yoğunlaşamıyordum. Erkek-erkek, erkek-kadın ve kadın-kadın?

Saat 14.00'ü gösterdiğinde, kitap okumayı bırakarak koltuktan kalkıp binayı tanıtan tura katıldım. Rehberliğimizi yapan Saeki Hanım, kırklı yaşlarının ortalarında, zayıfça bir kadındı. Kısa kollu tek parça bir elbise giymiş, üzerine açık bej bir yelek geçirmişti. Duruşu mükemmeldi. Uzun saçlarını arkadan bağlamıştı. Nezih, bilgili bir yüz ifadesi vardı. Gözleri de güzeldi. Bir de, gölge gibi bir gülümseme sürekli dudaklarındaydı. Tam olarak anlatamam, ama neredeyse mükemmel bir gülümsemeydi. O gülümsemeyi gördükçe aklımda güneşin olabildiğince aydınlattığı küçük bir yer canlanıyordu. Ancak gizemli bir yerde ortaya çıkabilecek, şekli kendine özgü bir güneş aydınlığı. Benim yaşadığım banliyödeki evde de böyle bir açıklık vardı ve çocukluğumdan beri en çok sevdiğim yerdi.

Kadın bende çok güçlü, bir yandan da içimde özlemler uyandıran bir izlenim bırakmıştı. "Keşke annem bu kadın olsaydı," diye geçirdim aklımdan. Ne zaman güzel (ya da hoş görünümlü) orta yaşlı bir kadın görsem bu düşünce geçerdi aklımdan. "Keşke annem bu kadın olsaydı," derdim. Söylemeye gerek yok, ama Saeki Hanım'ın benim annem olması olasılığı sıfıra yakındı. Yine de, bir parça da olsa, teoride olasıydı. Çünkü annemin yüzünü hiç anımsamıyorum, adını bile bilmiyorum. Öyleyse, onun benim annem olmaması için de bir neden yok.

Tura benden başka yalnızca Osaka'dan gelen orta yaşlı bir çift katıldı. Kadın tombulcaydı ve şişe dibi gibi numaralı bir gözlük takmıştı. Adamsa zayıftı, sert saçlarını yatırmak için çok uğraştığı belli oluyordu. Gözleri çizgi gibi, alnı genişti; güney adalarındaki sürekli ufuk çizgisine bakan heykellere benziyordu. Yalnızca karısı konuşuyor, adam kısa cevaplarla yetiniyordu. Bunun dışında, bazen başını sallayarak onaylıyor, bazen yüzündeki şaşkınlığı gizlemiyor, bazen de ne dediği anlaşılmayacak kadar kesik kesik bir şeyler mırıldanıyordu. Kıyafetleri, kütüphaneye gelmekten ziyade dağa tırmanmaya daha uygundu. İkisi de birçok cebi olan yağmur geçirmez yelek giymiş, ayaklarına bağcıkları muntazam bağlanmış botlar geçirmiş, başlarına da dağcı şapkası takmıştı. Belki de bunlar, bu çiftin seyahate çıktıklarında her zaman giydikleri giysilerdi. Kötü insanlara benzemiyorlardı. "Keşke onlar benim anne ve babam olsalardı" gibi bir düşünce aklımdan geçmedi, ama yine de tura katılacak tek kişi olmadığımı anladığımda rahatlamıştım.

Saeki Hanım önce Komura Kütüphanesi'nin doğuşunu anlattı. Oşima'nın anlattıklarıyla hemen hemen aynıydı. Bilmem kaçıncı kuşak aile reisi tarafından bir araya getirilen kitap, elyazması ve resimli matbuat, genel okuyucuya açılarak yöre kültürünün geliştirilmesi amacıyla bu kütüphane kurulmuş. Kütüphaneyi, Komura ailesinin şahsi servetiyle kurulan bir vakıf işletiyormuş. Arada sırada konferanslar, oda konserleri düzenleniyormuş. Bina aslında XIX. yüzyıl ortalarında Komura ailesinin özel kitaplığını koymak ve misafirlerini ağırlamak amacıyla inşa ettirilmiş, ama 1910'lardan 1930'lara kadar Komura ailesini ziyaret eden birçok ünlü isim kendinden izler bırakmış. Ağırlanmış olmanın bir karşılığı olarak şarkı sözü yazarları şarkı sözü, şairler şiir, yazarlar öykü ve romanlar,

ressamlar da resimler bırakmış.

"Değerli kültür varlığı niteliğindeki pek çok eseri ikinci katta görebilirsiniz," dedi Saeki Hanım. "Bu şekilde, İkinci Dünya Savaşı öncesinde, taşra yönetimi değil de, ağırlıklı olarak Komura ailesi gibi sanatsever, nüfuzlu taşra aileleri eliyle, zengin bir taşra kültürü ortaya çıkarılmıştır. Şöyle ki, onlar kültürel faaliyetlere sponsorluk etmişlerdir. Kagava İli çok sayıda yetenekli şair ve yazar çıkarmıştır ve bu oluşumun bir etkeni de, Komura ailesinin XIX. yüzyılın son çeyreğinden itibaren bu yörede yüksek nitelikli bir sanat çevresinin oluşmasında ve sürdürülmesinde büyük çaba harcamış olduğu gerçeğidir. Bu ilginç kültürel çevrenin oluşumu ve değişimi hakkında günümüze kadar yayımlanan araştırma, deneme ve yorum yazılarının tamamını okuma salonunun raflarında bulabilirsiniz.

Komura ailesinin reisleri kuşaklar boyu sanata derin bir ilgi göstermiş, üstün nitelikli bir bakış açısı sergilemişlerdir. Belki de genetik bir durumdur. Onlar sahte ile gerçek olanı ayırt edebilmiş, yalnızca gerçekten üstün nitelikli eserleri benimsemiş, korumaya çalışmışlardır. Fakat bildiğiniz üzere dünyada her yönüyle mükemmel bir değerlendirme gözlüğü yoktur. Maalesef, onların gözüne ilişmeyen hünerli sanatçılar da var. Mesela, şair Santoka Taneda'yla ilişkili şeyler atılıp gitmiştir. Misafirlerin imza defterine bakılırsa, Santoka birçok kez burada kalmış, her seferinde şiirler ve öyküler yazmış olmasına karşın, o dönemki aile reisi onu 'Hem dilenci hem kibirli,' diye nitelendirerek dikkate almamış ve eserlerini de fırlatıp atmış."

"Yazık etmiş," dedi Osaka'dan gelen kadın, gerçekten hayıflanırmış gibi bir yüz ifadesiyle. "Şimdi olsa Santoka'nın eserleri bir hayli yüksek fiyattan giderdi."

"Haklısınız. Ancak, o dönemde Santoka isimsiz bir şairdi ve bir ölçüde hak vermek lazım. Bazı şeylerin değerinin anlaşılması için zaman gerekir," dedi Saeki Hanım gülümseyen ifadesiyle.

"Gerçekten de," dedi bu sefer adam.

Daha sonra Saeki Hanım'ın arkasından birinci kata geçtik. İç depo, okuma salonu, değerli eserler odası. "Dönemin aile reisi bu kitaplığı inşa ettirirken, nezih Kyoto'ya özgü saraylıvari bir mimariden kaçınarak, halk tipi, hatta taşra tipi yapılmasını istemiş. Fakat baktığınızda anlayacağınız üzere binanın devasa hatlarıyla tezat oluşturacak şekilde, mobilyaların ve aksesuarların seçiminde titizlenilmiş, biraz da lükse kaçılmış. Örneğin, mekânlar arası geçişlerdeki bu kabartmaların akıyormuş gibi durması özelliğini başka hiçbir yerde göremezsiniz. Binanın inşası için, o dönemin Şikokusu'ndaki isim yapmış tüm ustalar bir araya getirilmiş."

Daha sonra hep birlikte ikinci kata çıktık. Merdiven kısmındaki açıklık, çatıya kadar yükseliyordu. Karartılmış ahşap korkuluklar, ufacık bir dokunuşla bile parmak izi bırakacak kadar parlatılmıştı. Dans açıklığının karşı tarafındaki pencereler vitraylarla süslüydü. Boynunu uzatmış üzüm yiyen bir geyik tasvir edilmişti. İkinci katta iki misafir odası ve büyükçe bir salon vardı. Herhalde eskiden, salonun zemini hasır döşeliydi ve şölenler ile toplantılar o mekânda yapılıyordu. Artık zemin, ahşap parkeye dönüştürülmüştü. Duvarlar, hat sanatı eserleriyle, kumaş üzerine resimli yazılarla ve Japon resim sanatı örnekleriyle süslenmişti. Ortada camla çevrilmiş vitrinler duruyordu. Vitrine de hatıra eşyaları yerleştirilmişti. Misafir odalarından biri Avrupa, diğeri de Japon tarzı döşenmişti. Avrupa tarzı odadaki yazı masası ve döner koltuk, şimdi bile birileri tarafından kullanılıyor gibi duruyordu. Masanın

ardındaki pencereden görülen çam ağaçlarının arasındaki küçük bir boşluktan denizin üzerindeki ufuk çizgisi bile seçilebiliyordu.

Osaka'dan gelen çift, ellerindeki broşürü okuyarak salonda bulunan eşyalara sırasıyla bakıyorlardı. Kadın herhangi bir şey görüp de heyecanlanarak sesini yükseltince, adam da ona eşlik ediyordu. İkisinin arasında fikir ayrılığı yok gibiydi. Sergilenen eşyalar pek ilgimi çekmediğinden, binanın mimari ögelerine bakarak dolaşmaya başladım. Avrupa tarzı odadan çıkmak üzereydim ki Saeki Hanım geldi.

"Eğer ilgini çektiyse, o döner koltuğa oturabilirsin," dedi. "Naoya Şiga da, Cuniçiro Tanizaki de aynı yere oturmuşlar. Elbette, o zamanki aynı koltuk değil."

Döner koltuğa oturdum. Sonra ellerimi sakince masanın üstüne koydum.

"Ne dersin? Bir şeyler yazabileceğin hissine kapılmadın mı?"

Biraz kızararak başımı iki yana salladım. Saeki Hanım gülerek yan odadaki çiftin yanına geri döndü. Bense koltuğa oturmuş halde, bir süre arkasından baktım. Vücut hareketlerine ve bacak hatlarına. Tüm hareketleri doğal ve nezihti. Tam olarak ifade edemiyorum, ama onda özel bir şeyler vardı. Sanki o arka plandan görüntüsü bana bir şeyler anlatır gibiydi. Sözcüklere dökülemeyecek bir şeyler. Fakat bunun ne olduğunu ben anlayamıyordum. Anlayamadığım o kadar çok şey vardı ki...

Döner koltukta otururken odaya göz gezdirdim. Duvarda asılan yağlıboya resimler, bu yörenin sahil manzaraları olmalıydı. Eski tarz resimlerdi, ama renkler ustalıkla kullanılmıştı. Masanın üstünde kocaman bir kül tablası ile

banker tipi yeşil okuma lambası vardı. Düğmesini açtım, çalışıyordu. Karşımdaki duvarda eski moda, siyah bir duvar saati asılıydı. Antika gibi duruyordu, ama akrep ve yelkovan doğru yeri gösteriyordu. Ahşap zemin yer yer yuvarlaklar halinde aşınmıştı, yürüdükçe hafif hafif gıcırdıyordu.

Tur bittiğinde, Osaka'dan gelen çift, Saeki Hanım'a teşekkür ederek kütüphaneden ayrıldı. Karı koca Kansai'daki bir tanka şiiri grubuna üyeymiş. Kadın neyse de, bu adam ne tür şiirler yazıyordu? Her şeye kafa sallamakla şiir yazılamazdı herhalde. Şiir için insanın kendi içinden gelen bir şeyler olmalıydı. Yoksa bu adam sadece şiir yazması gerektiğinde, normalde saklı tuttuğu bir yeteneği mi ortaya çıkarıp sergiliyordu acaba?

Okuma salonuna dönerek kitabı kaldığım yerden okumaya devam ettim. Öğleden sonra, okuma salonuna birkaç kişi daha geldi. Çoğu okuma gözlüğü kullanıyordu. O okuma gözlüklerini takınca, hepsi birbirine benziyordu. Sonra, zaman yavaş yavaş akıp gitti. İnsanlar okuma salonunda sessizce kendi dünyalarına dalmışlardı. İçlerinde, masada oturup not alanlar da vardı, ama çoğu sessizce, oturuşunu bile değiştirmeksizin, kitabını okuyordu. Aynen benim de yaptığım gibi.

Saat beş olduğunda kitabı okumayı bırakıp raftaki yerine koydum ve kütüphaneden çıkmak için hazırlandım.

"Sabahları kaçta açılıyor?" diye sordum.

"11. Pazartesileri kapalıyız," diye yanıtladı Oşima. "Yarın da gelecek misin?"

"Eğer rahatsız etmeyeceksem."

Oşima gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Elbette etmezsin. Kütüphane, kitap okumak isteyenlerin yeridir. Mutlaka gel. Sormamda bir sakınca yoksa, sen o çantayı hep yanında mı taşırsın? Çok ağır gibi duruyor. İçinde ne var ki? Külçe külçe altın mı yoksa?"

Kızardım.

"Neyse boş ver. Önemli değil. Gerçekten öğrenmek istediğim için sormadım," dedi Oşima. Sonra da kurşunkaleminin silgi kısmıyla kâkülünün sağ tarafını kaldırdı. "Yarın görüşürüz öyleyse."

"Hoşça kalın," dedim. Elinin yerine, kurşunkalemi havada sallayarak karşılık verdi.

Giderken bindiğim aynı trenle Takamatsu İstasyonu'na döndüm. İstasyon yakınlarında, ucuz olduğu her halinden belli bir restoranda körili kızarmış tavuk ile salatadan oluşan fix mönü sipariş ettim. Pilavımı bitirince bir tas daha istedim, yemekten sonra sıcak süt içtim. Gece karnım acıkırsa diye markete girip iki pirinç köftesi ve yine su aldım. Sonra da, kalacağım otele kadar yürüdüm. Gerektiğinden ne hızlı ne de yavaş yürüyordum. Sıradan bir insan gibi, başkalarının dikkatini çekmeyecek biçimde yürüdüm.

Büyük bir oteldi ama tipik ikinci sınıf otellerdendi. Resepsiyonda konuk defterine kaydımın yapılması için adımı, adresimi ve yaşımı yazarak, bir günlük ücreti ödedim. Biraz gergindim. Fakat benden kuşkulanmış gibi de görünmüyorlardı. "Hop hop! Yalan atma bakalım! Rahatlıkla anlayabiliyoruz.

Aslında evden kaçtın ve on beş yaşındasın değil mi?" diyen de olmadı. Her şey prosedüre uygun şekilde halloldu.

Sinir bozucu takırtılar çıkaran asansörle altıncı kata çıktım. Dar, ince uzun bir oda, sevimsiz bir yatak, sert yastık, küçük bir masa, küçük ekran televizyon, güneşten rengi uçmuş perdeler. İnsanın içinde rahat hareket edemeyeceği kadar küçük bir banyo. Ne şampuan ne de saç kremi. Pencereden de yalnızca yan taraftaki binanın duvarı görülüyordu. Yine de, üzerinde bir çatı varsa ve musluğundan da sıcak su akıyorsa, yeter de artardı bile. Sırt çantamı yere indirip sandalyeye oturarak odaya alışmaya çalıştım.

Artık özgür olduğumu düşünüyordum. Gözlerimi kapatıp yalnızca ne kadar özgür olduğumu düşündüm. Oysa özgür olmanın ne anlam ifade ettiğini, henüz tam olarak anlayabilmiş değildim. Anlayabildiğim tek şey, artık yalnız olduğumdu. Yalnız ve bilmediğim bir yerde. Pusulasını ve haritasını kaybetmiş bir gezgin gibi. Özgür olmanın anlamı bu muydu acaba? Bunu bile tam olarak anlayabilmiş değilim. Bu düşünceleri kafamdan atmaya karar verdim.

Uzun bir banyodan sonra dişlerimi özenle fırçaladım. Yatağa uzanarak biraz kitap okudum. Kitap okumaktan yorulunca televizyonda haberleri izlemeye başladım. Fakat son yirmi dört saat içinde başımdan geçenleri düşününce, haberlerin tümü sıkıcı göründü. Az sonra televizyonu kapatıp yatağa girdim. Saat onu geçmişti. Ancak bir türlü uyuyamadım. Yeni bir yerde, yeni bir gün. Üstelik benim doğum günüm. Bu günün büyük bir kısmını, tuhaf ama bir o kadar da cezbedici bir kütüphanede geçirdim. Bazı yeni insanlarla karşılaştım. Sakura. Oşima ve Saeki Hanım. Ne mutlu ki, beni tedirgin eden hiç kimse çıkmadı. Belki gelecek için uğurlu bir anlamı vardır.

Sonra uzaklardaki ev ve o evde oturan babam geldi aklıma. Ben aniden ortadan kaybolunca neler hissetmiştir acaba? Ben ortadan kaybolunca rahatlamış mıdır? Belki de ne yapacağını kestiremiyordur. Belki de hiç umursamamıştır. Hatta benim evde olmadığımın farkına bile varmamıştır.

Bir an aklıma geliverince, sırt çantamdan babamın cep telefonunu çıkarıp açtım. Denemek için Tokyo'daki evimizin numarasını tuşladım. Hemen çalmaya başladı. 700 kilometre uzakta olduğu halde, sanki yan odayı arıyormuşum gibi çalıyordu. Sesteki o berraklık şaşkınlık vericiydi. İki kez çaldırdıktan sonra kapattım. Babam henüz bendeki cep telefonunun hattını kapattırmamıştı. Belki de masasının çekmecesinde olmadığının farkına varmamıştı. Telefonu sırt çantamın cep kısmına geri koydum; başucu lambasını kapatıp gözlerimi yumdum. Rüya görmedim. Düşünüyorum da, uzun bir zamandır hiç rüya görmemiştim.

6

"Merhaba!" dedi o orta yaşlarının sonlarına gelmiş adam.

Kedi hafifçe başını kaldırdı, kısık sesiyle ama çok mühim bir iş yapıyormuş gibi adamı yanıtladı. Yaşlı, kocaman kara bir kediydi.

"Hava ne kadar güzel değil mi?"

"Hııhıı," dedi kedi.

"Tek bir parça bulut bile yok."

"... Şu an için."

"Hava böyle gitmeyecek mi?"

"Akşamüstüne doğru bozacak gibi. Bana öyle geldi," dedi kara kedi tek ayağını gererek. Sonra da gözlerini kısarak adamın yüzüne baktı.

Adam da neşeyle gülümseyerek kediye bakıyordu.

Kedi bir an ne yapması gerektiğini kestiremedi. Sonra sanki bir şeylerden vazgeçmiş gibi konuştu.

"Hmm... Sen konuşabiliyorsun demek."

"Evet," dedi yaşlı adam. Sonra saygısını belirtmek için, buruş kırış olmuş dağcı şapkasını başından aldı. "Her zaman, her kediyle konuşabildiğimi söyleyemem, ama bazen her şey

yolunda gidiyor ve şimdi olduğu gibi konuşmam bir şekilde mümkün oluyor."

"Hmm," diye görüşünü kısaca belirtti kedi.

"Şey, biraz buraya oturabilir miyim? Bendeniz Nakata çok yürüdüm, çok yoruldum."

Kara kedi ağır hareketlerle doğrularak uzun bıyıklarını birkaç kez titrettikten sonra, neredeyse çenesi yerinden oynayacak kadar kocaman açtığı ağzıyla esnedi. "Sorun değil. Yani sorun ya da değil, istediğin yerde istediğin kadar oturabilirsin. Kimsenin buna itirazı olmaz."

"Teşekkür ederim," diyen adam kedinin yanına oturdu. "Off off. Sabahın altısından beri yürüyorum."

"Ehm... Sanırım adın Nakata."

"Evet, öyle. Adım Nakata, kedicik. Peki, senin adın ne?"

"Adımı unuttum," dedi kara kedi. "Hiç adım olmadı değil, ama bir yerden sonra gereksiz hale geliverdi. Ben de unuttum."

"Haklısın. Gereksiz şeyler hemen unutulur. Bendeniz Nakata da aynı fikirdeyim," dedi adam parmaklarıyla saçlarını karıştırarak. "Öyleyse, seni besleyen bir ev de yok."

"Eskiden vardı. Ancak, şimdi farklı. Çevredeki evlerden arada sırada yiyecek bir şeyler aldığım oluyor ama... Düzenli bakan bir yer yok."

Nakata başını sallayarak onaylayıp bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Peki, ben sana Otsuka diyebilir miyim?" diye sordu.

"Otsuka?" diye sordu kara kedi şaşkın bir ifadeyle adamın yüzüne bakarak. "Ne demek şimdi bu? Benim neden... neden Otsuka olmam gerekiyor?"

"Hayır, pek o kadar anlamı olan bir şey değil. Bendeniz Nakata, şu an aklımdan öyle geçiriverdim işte. Bir adın olmayınca seni anımsamakta sıkıntı çekerim. Öylesine bir ad vermek istedim. Bir adın olursa bazı durumlarda rahat edersin. Öyle olunca, mesela, şu ay şu gün falanca sokaktaki boş arsada kara kedi Otsuka'yla karşılaşıp konuştum, diye bendeniz Nakata gibi pek akıllı olmayan biri bile, rahatça aklında tutabilir."

"Hmm," dedi kara kedi. "Pek anlayamadım. Kediler için öyle bir şeye pek gerek yoktur. Koku, şekil gibi şeyleri özümsememiz yeter. Bu bizi pek de rahatsız etmez."

"Evet, bunu bendeniz Nakata da çok iyi anlıyorum. Fakat Sayın Otsuka, insanlar öyle değildir. Birçok şeyi akılda tutmak için, tarih ve adlar mutlaka gerekir."

Kedi burnundan solumaya başladı. "Çok çetrefilli."

"Evet, aynen öyle. Akılda tutmak gereken çok fazla şey olması, çetrefilli bir iştir. Mesela bendeniz Nakata, Vali Bey'in adını aklımda tutmam gerekir, tabii bineceğim otobüsün numarasını da. Neyse. Sayın Kedi, size Otsuka demem sorun olur mu? Sakın rahatsız edici bir durum olmasın?"

"Rahatlık dersen, rahatlatıcı bir durum yok gerçi... Ama, rahatsızlık verici bir durum da değil. Hmm, Otsuka... Öyle çağırmak istiyorsan, keyfin bilir. Yine de, benimseyebileceğimi söyleyemem."

"Böyle söylemeniz bendeniz Nakata için çok sevindirici. Çok teşekkür ederim, Sayın Otsuka."

"Fakat senin diğer insanlardan çok farklı bir konuşma tarzın var," dedi Otsuka.

"Evet, herkes öyle söylüyor. Fakat bendeniz Nakata, bundan farklı konuşamıyorum. Normal konuşunca çok farklı oluyor. Biraz akılsızımdır. Doğuştan akılsız değilim gerçi. Küçükken bir kaza geçirmişim. Ondan sonra akılsızlaştım. Artık yazamıyorum. Ne kitap ne de gazete okuyabiliyorum."

"Gerçi övünülecek bir şey değil ama ben de yazamam," diyen kedi, sağ patisini birkaç kez yaladı. "Ancak, normalimdir. Rahatsızlık da çekmiyorum."

"Evet, siz kedilerin dünyasında aynen söylediğiniz gibidir," dedi Nakata. "Ancak, insanların dünyasında yazamamak aptallık anlamına gelir. Bir insan, kitap ve gazete okuyamıyorsa aptal demektir. Kural böyledir. Özellikle bendeniz Nakata, babam gerçi çoktan öldü, ama üniversitede hocaydı ve uzmanlık alanı iktisattı. Artı, bendeniz Nakata'nın iki kardeşi daha var ve ikisi de çok akıllıdır. Birisi C-Itoh şirketinde departman şefi, diğeri de Sanayi Bakanlığı'nda çalışıyor. İkisi de büyük evlerde yaşıyor, yılanbalığı bile yiyebiliyorlar. Bendeniz Nakata... tek akılsız benim."

"İyi de, baksana sen de kedilerle konuşabiliyorsun."

"Evet, öyle," dedi Nakata.

"Herkes kedilerle konuşamaz."

"Haklısınız."

"Öyleyse akılsız değilsin."

"Evet, yani hayır... İşin o kısmını bendeniz Nakata pek anlayamıyorum. Fakat bendeniz Nakata, küçüklüğümden beri herkes tarafından akılsız diye çağırılınca, akılsız olduğumdan başka bir şey aklıma gelmiyor. İstasyonların adını bile okuyamadığımdan, bilet alıp trene binemiyorum. Şehir otobüslerine özürlü kartımı gösterince binebiliyorum ama..."

"Hmm," dedi Otsuka pek de umursamıyormuş gibi.

"Okuma yazma bilmeyince, iş bulmak da imkânsız."

"Peki, geçimini nasıl sağlıyorsun?"

"Yardım alıyorum."

"Yardım?"

"Vali Bey para veriyor. Uzakta bir yerde Şoei Apartmanı'nda küçük bir odada kalıyorum. Günde üç öğün yemek de çıkıyor."

"Bence... pek de o kadar kötü yaşamıyorsun."

"Evet. Dediğiniz gibi, kötü değil," dedi Nakata. "Yağmurdan ve fırtınadan korunabiliyorum ve bir eksiğim gediğim de yok. Sonra bir de, arada sırada şimdi olduğu gibi kedi bulmamı istedikleri de oluyor. Bunun karşılığında da teşekkür mahiyetinde bir şeyler aldığım oluyor. Fakat bunu Vali Bey'den gizli yapıyorum. O yüzden, sakın kimseye söyleme. Böyle bir yerlerden para aldığım duyulursa yardım kesilir. Hani para alıyorum dediysem de, o kadar büyük bir meblağ değil. Yalnızca, o sayede arada sırada yılanbalığı yiyebiliyorum. Bendeniz Nakata, yılanbalığını çok severim."

"Yılanbalığını ben de çok severim. Gerçi çok uzun zaman önce, o da bir kez yemişliğim vardır, tadının nasıl olduğunu bile unuttum."

"Evet, yılanbalığı çok özeldir. Diğer yiyeceklerden farklıdır. Dünyada çok farklı yiyecekler vardır, ama yılanbalığı bambaşkadır. Bendeniz Nakata, bildiğim kadarıyla bir benzeri yoktur."

Boş arsanın ön tarafından yanında kocaman labrador köpeğiyle gençten bir adam geçiyordu. Köpeğin boynunda kırmızı bir bandana bağlıydı. Köpek göz ucuyla Otsuka'ya bir bakış fırlattıysa da, bir şey yapmadan geçip gitti. İkisi, boş arsada sessizce adam ile köpeğin geçmesini beklediler bir süre.

"Demek kedi arıyorsun?" dedi kedi Otsuka.

"Evet. Kaybolan kedileri arıyorum. Bendeniz Nakata kedilerle şimdi olduğu gibi konuşabildiğim için, sağda solda bilgi toplayarak, kaybolan kedilerin yerini bulabiliyorum. Böylelikle bendeniz Nakata, kedi bulmaktaki ustalığımla tanınırım. Çok farklı yerlerden insanlar, kayıp kedilerini bulmam için bana gelirler. Son zamanlarda, kedi aramaya çıkmadığım günler iyice azaldı. Aslında pek uzaklara gitmeyi sevmediğimden Nakano Semti'nden başka yerlere gitmiyorum. Aksi takdirde, bendeniz Nakata kaybolur."

"Peki, şimdi de kayıp kedi peşinde misin?"

"Evet, aynen öyle. Şu an aradığım, bir yaşında alacalı bir kedi. Adı da Susam. Burada fotoğrafı var," diyen Nakata, omzuna astığı çantasından fotoğrafın renkli fotokopisini çıkarıp Otsuka'ya gösterdi.

"Bu kedi. Kahverengi pire tasması var."

Otsuka boynunu uzatarak fotoğrafa baktı. Sonra başını iki yana salladı.

"Hmm... Bu tipi hiç görmedim. Buralardaki kedilerin çoğunu bilirim, ama bunu tanımıyorum. Ne gördüm... ne de duydum."

"Demek öyle."

"Peki, bu kediyi uzun zamandır mı arıyorsun?"

"Bakalım... bugünle birlikte... bir, iki, üç gün olacak."

Otsuka bir süre düşüncelere daldıktan sonra, "Senin de bildiğini sanıyorum, ama kedi dediğin hayvan alışkanlıklarına çok bağlıdır," dedi. "Çoğunlukla düzenli yaşarlar ve çok anormal bir şey olmadığı sürece, büyük değişikliklerden hoşlanmazlar. Çok anormal şeyler derken, cinsel istekler, belki kazalar... Sanırım bunlar neden olur."

"Evet. Bendeniz Nakata da aynı düşüncedeyim."

"Eğer kaybolmasının nedeni azma döneminin gelmesiyse, bir süre sonra sakinleştiğinde geri döner. Baksana, cinsel isteğin ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?"

"Evet. O konuda tecrübem yok, ama aşağı yukarı ne olduğunu biliyorum. Çükümüzle ilgili bir durum değil mi?"

"Evet, öyle. Çükümüzle ilgili," diye başını sallayarak onaylayan Otsuka'nın yüz ifadesi bir anda değişiverdi. "Fakat eğer bir kaza söz konusuysa, biraz zor döner."

"Evet, haklısınız."

"Bir de, cinsel isteğine engel olamayıp çok uzaklara gitmişse, dönüş yolunu bulamamış da olabilir."

"Gerçekten de öyle. Bendeniz Nakata da Nakano Semti'nden çıktığımda dönüş yolunu çok zor buluyorum."

"Aynı şey birkaç kez benim de başıma geldi. Elbette çok daha gençken," dedi Otsuka bir şeyleri hayalinde canlandırırmış gibi gözlerini kısarak. "Dönüş yolunu bilemez hale gelince panik başlar. Gözünün önü kararıverir. Her şeyi birbirine karıştırırsın. Cinsel istek bela bir şeydir. Yine de, o an ondan başka şeyi düşünmezsin. Biraz sonrasını bile aklına getirmezsin. İşte bu... cinsel istek dediğimiz şeydir. İşte o yüzden de... şu kaybolan kedinin adı neydi?"

"Susam."

"Evet. O Susam'ı bulmana yardım etmek isterim. Evde özenle beslenen, bir yaşındaki alacalı kedi dediğin, dışarıdaki dünyanın nasıl bir şey olduğunu bilemez. Ne kavga edebilir ne de yiyeceğini kendi başına bulabilir. Çok yazık. Ancak, maalesef öyle bir kedi görmedim. Başka yerlere baksan daha iyi olur."

"Öyle mi dersiniz? Öyleyse, başka taraflara bakayım. Otsuka Bey, öğlen uykunuzu böldüğüm için çok özür dilerim. İleride yine bu taraflara yolum düşebilir. Eğer o arada Susam'ı görecek olursanız mutlaka bana bildiriniz. Ayıp olacak belki, ama elimden geldiğince karşılığını öderim."

"Hayır, hayır. Seninle konuşmak keyifliydi. İleride... yine gel. Hava iyi olduğu müddetçe, çoğunlukla bu boş arsada olurum.

Yağmur yağdığında ise şu merdivenlerin aşağı kısmındaki tapınakta."

"Tamam. Teşekkür ederim. Bendeniz Nakata da, Sayın Otsuka'yla konuşmaktan çok keyif aldım. Kedilerle konuşabiliyorum, ama herkesle de böyle rahatça konuşabildiğimi söyleyemem. Bazıları ben konuşmaya başlayınca çok ürkerek, tek söz etmeden uzaklaşır. Oysa tek yaptığım merhaba demek olmuştur bazen."

"Bu çok normal. Çok farklı insanlar olduğu gibi kediler de... çok farklıdır."

"Haklısınız. Ben de öyle olduğu kanısındayım. Yaşadığımız dünyada çok farklı insanlar ve çok farklı kediler var."

Otsuka gerinerek gökyüzüne baktı. Güneş boş arsaya öğleden sonrasının altın sarısı ışıltılarını bırakmaya başlamıştı. Yine de, yağmur yağacak gibiydi. Otsuka bunu rahatlıkla hissedebiliyordu.

"Baksana, sen küçükken kaza geçirdin ve ondan sonra kafan biraz tuhaflaştı. Öyle demiştin değil mi?"

"Evet, öyle. Öyle demiştim. Dokuz yaşındayken bir kaza geçirdim."

"Nasıl bir kazaydı?"

"İşte onu... bir türlü anımsayamıyorum. Başkalarının anlattıklarına bakılırsa, nedeni anlaşılamayan bir yüksek ateş yüzünden bilincimi kaybetmiş, üç saat boyunca kendime gelememişim. O sırada, hastanede bir yatakta serum takılı haldeymişim. Sonra nihayet bilincim yerine geldiğinde, o ana

kadar olan her şeyi unutmuştum. Anne ve babamın yüzleri, yazı yazmak, hesap yapmak, evimizin nasıl bir yer olduğu, hatta kendi adım bile belleğimden tamamen silinmişti. Sanki küvetin tıpasını çekmiş gibi, kafamın içi tamamen boşalmıştı. O kaza olmadan önce çok başarılı, zeki bir çocukmuşum. Ancak, bir anda olduğum yerde yığılıp kalmışım; gözlerimi açtığımda ise kendimi aptal bir insan olarak buldum. Annem, çoktan öldü gerçi, ama benim öyle olmama çok üzülmüş, ağlamıştı. Benim öyle aptal bir insan haline gelmem annemin o kadar üzülmesine neden olmuş yani. Babam ağlamadı ama sürekli bana kızardı."

"Fakat öte yandan da kedilerle konuşabilmeye başladın."

"Evet, öyle."

"Hmm."

"Üstelik çok da sağlıklıyım, tek bir hastalık bile geçirmedim. Çürük dişim yok, gözlerim de sağlam."

"Bana göre, sen pek de aptal değilsin aslında."

"Öyle mi gerçekten?" dedi Nakata başını hafifçe yana eğerek. "Fakat Sayın Otsuka, artık bendeniz Nakata altmış yaşımı çoktan geçtim. Altmışını geçince, insan kendinin aptal oluşuna, başkalarının yanından kaçmasına alışıyor. Trene binemesem de yaşamımı sürdürebilirim. Babam da öldü, artık beni dövecek kimse de yok. Annem de öldü, benim yüzümden ağlayacak kimse de kalmadı. O yüzden, şimdi artık birinin bana aptal olmadığımı söylemesi, benim için sıkıntı yaratır aslında. Belki de bu aptallığımdan ötürü Vali Bey yardım yaptığı için, artık aptal olmadığımı öğrenirse yardımı keser ve özel pasoyla şehir otobüslerine binme iznimi kaldırabilir. Vali Bey benim aptal

olmadığımı görüp de kızmaya kalksa, verecek cevap bulamam. O yüzden, sanırım aptal olarak kalmam daha iyi olur."

"Benim söylemeye çalıştığım, senin esas sorununun aptallıkla ilgili olmadığı," dedi Otsuka ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Öyle mi gerçekten?"

"Senin esas sorunun, bence... Senin gölgen biraz silik galiba. İlk gördüğüm andan beri aklımı kurcalıyor, ama yere düşen gölgenin koyuluğu, diğer insanların gölgesininkinin ancak yarısı kadar."

"Evet."

"Ben de böyle bir insan görmüştüm."

Nakata ağzı yarı açık halde Otsuka'nın yüzüne baktı. "Daha önce de gördüm derken, yani benim gibi birini mi?"

"Evet. O yüzden sen benimle konuştuğunda da... pek şaşırmadım."

"Ne zaman görmüştünüz?"

"Çok eskiden, henüz çok gençken. Fakat ne adı ne yer ne de zaman kaldı aklımda. Az önce söylediğim gibi, bu anlamda kedilerin belleği zayıftır."

"Evet."

"O adamın gölgesi de, sanki yarısı bir yerlere saklanmış gibi, aynı şekilde silikti."

"Evet."

"O yüzden sen de, birilerinin kayıp kedisini arayacağına kendi gölgenin diğer yarısını ciddi ciddi arasan iyi edersin bence."

Nakata elinde tuttuğu dağcı şapkasının kenarlarını çekiştirmeye başladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de uzun zamandır bunu hissediyordum. Başka insanlar farkında değildiler, ama ben anlayabiliyordum."

"Öyleyse mesele yok," dedi kedi.

"Fakat az önce söylediğim gibi, artık iyice yaşlandım; bir süre sonra da ölürüm herhalde. Zaten annem de babam da öldü. İster zeki olsun ister aptal, ister yazı yazabilsin ister yazamasın, gölgesi olsun ya da olmasın, herkes o an geldiğinde sırayla göçüp gider. Ölünce de yakılırlar. Küller, Kargadağı adlı yerdeki mezara konulur. Kargadağı, Setagaya Semti'ndedir. Kargadağı'ndaki mezara girdikten sonra, sanırım artık hiçbir şey düşünemem. Düşünemeyeceğime göre kendime dert de etmem. O yüzden şu anki halim yeter de artar bile. Üstelik yaşadığım müddetçe, Nakano Semti'nden çıkmamak niyetindeyim. Öldükten sonra Kargadağı'na gitmeye karşı koyamam gerçi."

"İstediğin şekilde düşünmekte elbette özgürsün," dedi Otsuka. Sonra tekrar patilerini yaladı. "Fakat şu gölge konusunu da ciddiyetle düşünsen iyi edersin. Biraz da durumu gölge açısından düşün. Ben gölge olsam, yarım yamalak kalmak istemezdim."

"Evet," dedi Nakata. "Evet, belki de öyledir. Hiç böyle düşünmemiştim. Eve döndüğümde etraflıca düşüneceğim."

"Düşünsen iyi olur."

İkisi de bir süre hiçbir şey söylemediler. Sonra, Nakata sessizce doğrulup pantolonuna yapışan ot parçalarını silkeledi. Buruş kırış olan dağcı şapkasını tekrar başına geçirdi. Birkaç kez takış şeklini düzelterek kenarlarını her zamanki açısında duracak şekilde ayarladı. Sonra da çantasını omzuna astı.

"Gerçekten çok teşekkür ederim. Sayın Otsuka, fikirleriniz benim için gerçekten çok değerli. Umarım sağlıklı, uzun bir ömrünüz olur."

"Umarım senin de."

Nakata gözden kaybolunca, Otsuka otların arasındaki yerine kıvrılıp gözlerini kapattı. Bulutların görünüp yağmurun başlamasına biraz daha zaman vardı. Sonra aklındaki düşünceleri silerek kısa uykusuna daldı.

7

07.15'te resepsiyonun yanındaki restoran kısmında tost, sıcak süt ve salamlı yumurtadan oluşan kahvaltımı yaptım. Oda ücretine dahil olan ucuz otel kahvaltısı bana çok yetersiz gelmişti. Farkına bile varmadan yiyecekler bitmişti ve hâlâ karnım doymamıştı. Doğal olarak etrafıma bakındım. Ancak kimsenin bana yeni bir tost getireceği yoktu. Derince iç geçirdim.

"Yapacak bir şey yok," dedi Karga.

Masada karşımda oturduğunu o zaman fark ettim.

"Artık istediğin şeyleri istediğin kadar yiyebileceğin bir ortamda değilsin. Ne de olsa evini terk ettin. Bu gerçeği kafana iyice yerleştirmek zorundasın. Şimdiye kadar her gün erken kalkar, sağlam bir kahvaltı yapardın. Artık öyle olmayacak. Yalnızca verilenlerle yetinerek yaşamak zorundasın. Midenin büyüklüğünün, yemek miktarına göre değiştiğini sen de bir yerlerde duymuş olmalısın. Zamanla miden küçülür. Fakat bu biraz zaman alır. Buna dayanabilecek misin?"

"Dayanabilirim," diye yanıtladım.

"Böyle olmalısın," dedi Karga. "Dünyanın en sert on beşlik delikanlısı olacaktın, unuttun mu?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Öyleyse, bırak artık boş tabağa bakıp durmayı. Hemen bir sonraki eylemine giriş."

Söylediklerine uyarak ayağa kalktım, bir sonraki eylemimi başlattım.

Otelin resepsiyonuna giderek otelde kalma koşulları hakkında görüştüm. Tokyo'dan geldiğimi, özel bir lisede okuduğumu, mezuniyet ödevimi yazmak için geldiğimi (benim gittiğim okulun lise kısmında sistem gerçekten öyleydi), Komura Kütüphanesi'nde çalışma yaptığımı söyledim. İncelemem gereken malzemenin düşündüğümden çok daha fazla olduğunu, neresinden bakılırsa bakılsın Takamatsu'da bir hafta kalmam gerektiğini de ekledim. Fakat bütçemin yetersiz olduğunu, o yüzden ilk üç gece değil de, kaldığım süre boyunca benim için özel olarak YMCA'ya uygulanan ucuz tarifeyi uygulamalarını istedim. Ücreti günlük olarak ödeyeceğimi, sorun yaratmayacağımı söyledim.

Gerçekten önemli bir sorun yaşıyormuş gibi bir ifadeyle, resepsiyondaki genç kadına durumumu kısaca anlattım. Saçlarımda boya, kulaklarımda küpe yoktu. Üstümde temiz beyaz Ralph Lauren tişörtüm, altımda da yine Ralph Lauren marka ütülü bej pantolonum vardı ve ayaklarıma da yeni spor ayakkabılarımı geçirmiştim. Dişlerim beyazdı ve çevreme şampuan kokusu yayıyordum. Saygı dilini de ustalıkla kullanıyordum. Ben istedikten sonra kendimden yaşça büyük insanlarda iyi bir izlenim bırakabilirdim.

Anlattıklarımı sözümü kesmeden dinleyen kadın, dudaklarını büzüp başını sallayarak onayladı. Narin bir yapısı vardı, üzerine yeşil blazer ceketli üniformasını giymişti ve biraz uykulu gibi durmasına rağmen sabah mesaisini özenle yerine getiriyordu. Belki de ablamla aynı yaştaydı.

Durumu anladığını, şimdilik bir şey söyleyemeyeceğini,

müdürle görüşmesi gerektiğini, ancak öğlenleyin bir yanıt verebileceğini resmi bir dille ifade etti (yine de bana ilgi duyduğunu hissedebiliyordum). Sonra adımı ve oda numaramı sorarak not aldı. Bu pazarlıkta kazançlı çıkıp çıkmayacağımı bilemiyordum. Hatta ters bile tepebilirdi; belki karşımdaki insan öğrenci belgemi göstermemi isteyebilirdi. Ailemle irtibata geçmeye kalkabilirdi (elbette, otelin kayıt defterinde uydurma bir telefon numarası yazılıydı). Yine de, bu riskleri almak pahasına da olsa, denemeye değerdi. Elimdeki para sınırlıydı.

Otelin lobisindeki telefon rehberinden, devlet tarafından işletilen bir spor salonunun numarasını buldum, telefon edip çalışma salonunda hangi aletlerin bulunduğunu sordum. Gereksinim duyabileceğim aletlerin tamamı vardı. Ücreti 600 yendi. Adresi ve istasyondan nasıl gidebileceğimi öğrenerek teşekkür edip telefonu kapattım.

Odama dönüp sırt çantamı alarak dışarı çıktım. Eşyalarımı odada da bırakabilir, paramı emanet kasasına koyabilirdim. Belki de öylesi daha güvenli olurdu. Ancak mümkün olduğunca yanımdan ayırmamak niyetindeydim. Sırt çantam artık neredeyse vücudumun bir parçası haline gelmişti.

İstasyon önündeki durakta otobüse binerek spor salonuna yöneldim. Elbette gergindim. Yüzümde tedirgin bir ifade oluştuğunun farkındaydım. Benim yaşımdaki bir gencin, normal günlerden birinde spor salonunda çalışması birilerini kuşkulandırabilirdi. Ne de olsa hiç bilmediğim bir şehirdeydim. İnsanların aklından geçenleri anlamakta henüz güçlük çekiyordum. Ancak, bana dikkat eden olmamıştı. Hatta kendimi görünmez gibi hissetmeye bile başlamıştım. Girişte sessizce ücreti ödeyip giysi dolabının anahtarını aldım. Soyunma odasında spor kıyafetlerimi giyerek esneme hareketleri yapmaya

başladığımda, gerginliğim de biraz yatıştı. Ben yalnızca bir kabın içindeydim. Siluetim ve o kap düzgünce bütünleşmişti. Böylesi daha iyiydi. Artık her zamanki yerimdeydim.

Önce dairesel çalışma sistemine başladım. MD walkman'imle Prince müziği dinleyerek tamı tamına bir saat süreyle yedi ayrı aleti her zamanki sırasıyla kullandım. Taşrada, hem de devlet işletmesi bir spor salonunda aletlerin eski tip olacağını sanmıştım, ama gerçekte şaşırtıcı ölçüde yeni aletler konulmuştu. Yeni çeliğin kokusu salonu kaplamıştı. Az ağırlıkla birinci raundu tamamladıktan sonra, ağırlığı artırarak ikinci raundu tamamladım. Tek tek tabloya yazmama gerek yoktu. Vücuduma uygun ağırlığı ve kaç kez kullanmam gerektiğini aklımda tutabiliyordum. Kısa sürede tüm vücudumdan ter boşalmaya başlayınca, birkaç kez su içmem gerekti. Sebildeki sudan içerek yolda aldığım limonu yedim.

Planladığım raundu tamamlayınca sıcak duşa girip yanımda getirdiğim sabunla vücudumu yıkadım, saçlarımı şampuanladım. Derisi yeni yeni gerilmeye başlayan penisimi mümkün olduğunca temiz tutuyordum. Koltukaltlarımı, hayalarımı ve kuyruksokumumu iyice yıkadım. Vücut ağırlığımı ölçtükten sonra, çıplak halde aynanın önüne geçip kaslarımın sertliğini kontrol ettim. Terden ıslanan şortumu ve tişörtümü lavaboda suyla yıkayarak iyice sıkıp naylon torbaya koydum.

Spor salonundan çıkınca otobüsle istasyona döndüm, istasyonun önündeki, önceki gün gittiğim erişteciye girip sıcak erişte yedim. Hiç acele etmeden yerken pencereden dışarıyı izliyordum. Birçok insan istasyona girip çıkıyordu. Tümü özenle giyinmiş, ellerinde eşyaları, telaşla yürüyorlardı ve herhalde belli bir amaçla bir yerlere gidiyorlardı. Uzun uzun o insanlara baktım. Sonra bir an yüz yıl sonra neler olacağını hayal etmeye

çalıştım.

Yüz yıl sonra, büyük olasılıkla buradaki insanlar (ben de dahil) yeryüzünden silinmiş, toprağa ya da küle dönüşmüş olacak. Böyle düşünmek tuhafıma gidiyordu. Önümde olan her şey bir serap gibi gelmeye başlıyordu. Sanki rüzgâra kapılıp her an savrulup gidecek gibi. Ellerimi açarak dikkatle baktım. Şu an yaptığım işin bir amacı var mıydı acaba? Neden yaşama böylesine sarılmam gerekiyordu?

Ancak başımı iki yana sallayarak, dışarıyı izlemekten, yüz yıl sonrasını düşünmekten vazgeçtim. İçinde bulunduğum anı düşünmeye çalıştım. O kadar sonrasını düşünmeye çalışmanın hiçbir faydası yoktu.

"İşte böyle olmalısın," dedi Karga adlı delikanlı. "Çünkü sen dünyanın en sert on beşlik delikanlısı olacaksın."

Dün yaptığım gibi, istasyonda hazır yemeklerden alarak trene bindim. Komura Kütüphanesi'ne vardığımda saat 11.30 olmuştu. Danışma bankosunda yine Oşima oturuyordu. Mavi suni ipek gömleğinin düğmelerini boğazına kadar iliklemiş, beyaz kot pantolon ve beyaz tenis ayakkabıları giymiş, masasının başında kalınca bir kitaba dalıp gitmişti. Dünkü (sanırım) aynı uzun sarı kurşunkalemi kitabın yanına koymuştu. Kâkülleri yüzünün önünde sallanıyordu. Ben içeriye girince, yüzünü kaldırıp gülümseyerek eşyalarımı emanete aldı.

"Daha okula dönmedin demek."

"Okula dönmek niyetinde değilim," dedim dürüstçe.

"Kütüphane iyi bir seçim," dedi Oşima. Arkasına dönerek saati kontrol etti. Sonra da kitabına döndü.

Okuma salonuna geçerek Burton baskısı *Binbir Gece Masalları*'nı kaldığım yerden okumaya başladım. Her zamanki gibi bir kez oturup da sayfaları çevirmeye başladıktan sonra, kitabı elimden bırakamadım. Burton baskısı *Binbir Gece Masalları*'nda, benim eskiden kütüphanede okuduğum, çocuklar için hazırlanmış versiyonundaki öyküler de vardı, ama her biri çok daha uzundu ve bazı detaylar da dahil edilmişti. Bu masalların benim eskiden okuduğumla aynı şey olduğuna inanmak bir hayli güçtü. Çekim gücü çok daha sağlamdı sanki. Erotizme, şiddete ve sekse dair öyküler, amacı anlaşılmayan öyküler de vardı. Fakat (aynı sihirli lambanın içindeki cin gibi) normal algının çerçevesine sığmayacak kadar özgür bir yaşama gücü doluydu ve benliğimi sımsıkı yakalamış, bırakmıyordu. İstasyon binasına girip çıkan ifadeleri olmayan insanlardan ziyade, bin yıl önce yazılmış bu akıl almaz öyküler çok daha hayat doluydu. Böyle bir şey nasıl mümkün olabiliyordu acaba? Bana bir hayli tuhaf geliyordu.

Saat bir olduğunda, yine bahçeye çıkarak yeşilliklerin arasında oturup yanımda getirdiğim yemeği yemeye başladım. Yarısına kadar gelmiştim ki, Oşima yaklaşarak bana telefon geldiğini söyledi.

"Telefon?" dedim başka bir sözcük bulamayarak. "Bana mı?"

"Eğer senin adın Kafka Tamura ise, telefon sana."

Kızararak ayağa kalktım ve bana uzattığı telsiz telefonu aldım.

Otelin resepsiyonundaki kadın arıyordu. Herhalde, gerçekten de gün boyu Komura Kütüphanesi'nde olup olmadığımı kontrol etmek istemişti. Ses tonuna bakılırsa, yalan söylemediğimi anlayınca rahatlamıştı. Durumumu müdürle görüşmüş, müdür de daha önce hiç böyle bir şey yapmadıklarını ama genç olduğumu ve durumumun zorluğunu düşünerek, bu seferlik bir süre daha YMCA fiyatıyla kalabileceğimi söylemişti. Pek yoğun bir sezonda olmadıklarından, durumu anlayışla karşılayabileceklerdi.

Müdür ayrıca kütüphanenin çok ünlü bir yer olduğunu söylemiş, zamanı olabildiğince iyi kullanarak araştırmamı tamamlamamı dilemişti, kadının dediğine göre.

Rahatlamıştım, teşekkür ettim. Yalan söylediğim için içim sıkılıyordu, ama yapabileceğim bir şey de yoktu. Hayatta kalmak için birçok şeyi göze almak zorundaydım. Telefonu kapattıktan sonra Oşima'ya uzattım.

"Buraya gelen liseli deyince, senden başkası da olmayınca doğrudan sana getirdim," dedi. "Her gün sabahtan akşama kadar azimle kitap okuduğunu söyledim. Zaten doğrusu da bu."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Kafka Tamura?"

"Adım bu."

"Tuhaf bir isim."

"Yine de, adım bu."

"Elbette, sen de Franz Kafka'nın eserlerinden bazılarını

okumuşsundur."

Başımı sallayarak onayladım. *Şato, Dava, Dönüşüm* ve bir de şu garip cezalandırma makinesinin olduğu kitabı."

"Ceza Sömürgesi," dedi Oşima. "Ben de severim. Dünyada birçok yazar var ama Kafka'dan başkası öyle bir öykü yazamaz."

"Ben de öyküleri içinde en çok onu severim."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

"Neden peki?"

Biraz düşündüm. Düşünmem zaman aldı.

"Kafka bizim içinde bulunduğumuz durumu anlatmak yerine, o karmaşık makineyi saf haliyle anlatmaya çalışıyor. Yani..." biraz daha düşündüm. "Yani böylelikle, bizim içinde bulunduğumuz durumu herkesten daha berrak bir şekilde anlatabiliyor. Durumu anlatmaktansa mekanizmanın ayrıntılarına girerek."

"Vay be!" dedi Oşima tek elini omzuma koyarak. Bu hareketindeki doğal içtenliği rahatça hissedebiliyordum.

"Hmm. Herhalde Franz Kafka da senin düşüncelerine katılırdı."

Oşima elinde telsiz telefonla binaya döndü. Ben de tekrar yeşilliklerin arasına oturarak yemeğimin kalanını bitirip suyumu içtim ve bahçeye gelen kuşları izlemeye başladım. Belki

de dün gördüğüm kuşlardı. Gökyüzünü irili ufaklı beyaz bulutlar kaplamıştı. Hiçbir yerden gökyüzünün maviliği görünmüyordu.

Kafka'nın öyküsü hakkındaki yanıtım Oşima'yı tatmin etmiş olmalıydı. Öyle ya da böyle. Fakat benim aslında söylemek istediklerimi anlamamış olabilirdi. Ben o sözleri Kafka'nın öyküsü hakkında genelgeçer bir görüş olarak söylememiştim. Çok somut bir şey hakkında, çok somut bir fikir yürütmüştüm. Karmaşık ve hangi amaca hizmet ettiği bilinmeyen o makine, gerçek yaşamda benim çevremde somut olarak vardı. İşi mizaha döküyor ya da dramatize ediyor değilim. Yine de, yalnızca Oşima değil, bu şekilde kime söylersem söyleyeyim anlayabileceğini sanmıyorum.

Okuma salonuna dönerek koltuğa oturdum, yeniden Burton baskısı *Binbir Gece Masalları*'nın dünyasına döndüm. Sonra da, çevremdeki gerçek dünya, film sahnesinin gölgelenmesi gibi yavaş yavaş silinmeye başladı. Yalnızca ben, tek başıma sayfaların arasındaki dünyaya dalmıştım. Bu hissi çok seviyordum.

Saat beş olduğunda kütüphaneden çıkarken, Oşima bankonun önünde aynı kitabı okuyordu. Yine gömleğinde tek bir kırışık bile yoktu. Her zamanki gibi kâkülünün birkaç tutamı yüzüne dökülmüştü. Arkasındaki duvarda elektrikli saatin ibresi sessizce ilerliyordu. Oşima çevresindeki her şeyi sessizlik içinde titizlikle idare ediyordu. Hıçkırdığını ya da terlediğini hayal bile edemiyordum. Kafasını kaldırarak sırt çantamı verdi. Sanki çanta onun kaldıramayacağı kadar ağırmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Sen şehir merkezinden buraya kadar trenle mi geliyorsun?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Eğer yarın da buraya geleceksen, bunu almanda fayda var," diyerek A4'ün yarısı büyüklüğünde bir kâğıdı bana uzattı. Kâğıtta, Takamatsu İstasyonu ile Komura Kütüphanesi'ne en yakın istasyon arasındaki trenlerin tarifesi vardı. "Genelde zamanında kalkarlar."

"Teşekkür ederim," diyerek kâğıdı aldım.

"Baksana Kafka Tamura. Nereden geldiğini, ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum, ama sürekli otelde kalamazsın herhalde," dedi sözcükleri özenle seçmeye çalışarak. Sonra sol elinin parmağıyla kurşunkalemin ucuna dokunarak sivriliğine baktı. Kalemin ucu öyle sivriydi ki eliyle yoklamasına gerek yoktu.

Bir şey söylemedim.

"Yani üstüme vazife olmayan işlere karışmak gibi bir niyetim yok. Ancak aramızdaki diyaloğa güvenerek konuşuyorum. Senin yaşında bir delikanlının bilmediği bir şehirde yaşaması pek de kolay değildir herhalde."

Başımla onayladım.

"Buradan başka bir yere mi gideceksin? Yoksa sürekli burada mı kalmak niyetindesin?"

"Henüz tam olarak karar vermedim, ama bir süre burada kalacağım. Gidebileceğim başka bir yer de yok gerçi," dedim doğruyu söyleyerek.

Belki de Oşima'ya her şeyi dürüstçe anlatmalıydım. Herhalde durumumu anlayışla karşılardı. Vaaz vermeye, sıradan fikirler

ileri sürmeye kalkacağını sanmıyordum. Ancak, henüz hiç kimseye gereğinden fazlasını anlatmak niyetinde değildim.

Ayrıntıları bir yana bırakırsak, sonraki yedi günü de hiçbir değişiklik olmadan aynı şekilde geçirdim. Sabah yedide saatli radyoyla uyanıyor, otelin restoranında kırıntı niteliğindeki kahvaltımı yapıyordum. Erken saatlerde çalışan kestane kızılı saçlı genç kadın resepsiyonda olduğunda, elimi kaldırarak selam veriyordum. O da başını hafifçe eğip gülümseyerek karşılık veriyordu. Herhalde bana sempati duyuyordu. Benim de ona içim ısınmaya başlamıştı. Belki de, ablam bile olabilirdi.

Odada basit esneme hareketleri yaptıktan sonra, saati gelince spor salonuna giderek dairesel çalışma sistemime başlıyordum. Aynı ağırlıkla, aynı sayıda. Ne fazla ne eksik. Duşumu alıyor, vücudumu en ince ayrıntısına kadar titizlenerek yıkıyordum. Ağırlığımı ölçüyor, değişiklik olup olmadığına bakıyordum. Öğleden önce trenle Komura Kütüphanesi'ne ulaşmış oluyordum. Sırt çantamı emanet ederken ve geri alırken Oşima'yla aramızda kısa selamlaşmalar oluyordu sadece. Yeşilliklerin arasında yemeğimi yiyor, saat beşte kütüphaneden ayrılıyordum (Burton baskısı *Binbir Gece Masalları*'nı bitirmiş, Soseki Natsume külliyatına başlamıştım, henüz okumadığım bazı eserleri vardı). Gündüz saatlerini çoğunlukla yalnızca spor salonunda ve kütüphanede geçiriyordum, bu iki yerde olduğum sürece kimsenin dikkatini çekmiyordum. Çünkü okulu asan veletler asla öyle yerlere gitmezler. Akşam yemeğimi istasyonun önündeki restoranda yiyordum. Olabildiğince sebze yemeklerine ağırlık veriyordum. Arada sırada manavdan meyve alıp babamın çalışma odasından aldığım çakıyla soyuyordum. Salatalık ya da havuç alarak oteldeki banyonun lavabosunda yıkayıp sadece

mayoneze batırarak yiyordum. Yakınlardaki marketten aldığım bisküvileri kâğıt kutudaki sütlere batırarak yediğim de oluyordu.

Otele dönünce, masanın başına geçerek günlüğüme bir şeyler yazıyor, kulaklıkla walkman'imden FM radyosunu dinliyor, biraz kitap okuduktan sonra saat on birden önce uyuyordum. Arada sırada mastürbasyon da yapıyordum. Resepsiyondaki genç kadını hayal ediyor, o anlarda onun benim ablam olması olasılığını bir kenara itiyordum. Ne gazete okuyor ne de televizyon izliyordum.

Benim bu düzenli, kendi merkezinde dönen, sade yaşantım sekizinci günün akşamı bozuluverdi (er ya da geç bu olacaktı zaten).

8

Amerika Kara Kuvvetleri Haberalma Masası Raporu
Hazırlanış tarihi: 12 mayıs 1946
Konu: Tastepe Olayı, 1944: Rapor
Belge tasnif no: PTYX-722-8936745-42216-WWN

Tokyo İmparatorluk Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Bölümü profesörü Şigenori Tsukayama (52) ile yapılan görüşme Tokyo Müttefik Devletler Komutanlığı binasında üç saatte gerçekleştirilmiştir. Kayıt için teyp kullanılmıştır. Bu görüşmeye ait ek malzemenin tasnif numarası PTYX-722-SQ-267 ila 291'dir. (Not: 271 ve 278 nolu kayıtlar kayıptır.)

Görüşmeyi yapan Teğmen O'Connor'ın şahsi izlenimleri: Profesör Tsukayama, konusuna hâkim olduğunu duruşundan belli eden, sakin tavrını sürekli koruyabilen bir adamdı. Psikiyatri alanında Japonya'nın önde gelen bilim adamlarından biri olduğu gibi, onlarca makale ve kitabı yayımlanmıştı. Çoğu Japon'dan farklı olarak, ikircikli ifadelere hiç başvurmuyordu. Gerçekleri ve varsayımları kesin olarak birbirinden ayırıyordu. Savaştan önce bilim adamı değişimi yoluyla Stanford Üniversitesi'nde bulunmuştu ve İngilizceyi çok iyi konuşuyordu. Birçok insanın güvenini ve sempatisini

kazanmış birine benziyordu.

Bizler ordunun emri üzerine derhal o çocukların tetkikine başladık. 1944 kasım ortalarıydı. Ordunun bize doğrudan emir vermesi ya da talepte bulunması son derece ender karşılaşılan bir durumdu. Bildiğiniz üzere onlar kendi örgütlenmeleri içinde de oldukça büyük bir tıp departmanına sahiptir ve aslen sırları gizli tutma konusunda oldukça becerikli bir örgütlenmeleri olduğundan, çoğu durumda sorunları kendi bünyeleri içinde hallederler. Çok nadir durumlarda, konunun uzmanı doktorların çok özel bilgi ve tekniklerine ihtiyaç duymadıkça, sivil doktorlardan ve araştırmacılardan talepleri olmaz.

O yüzden konu bize ulaştığında "çok özel bir durum" olduğunu anlamakta zorlanmadık. Dürüst olmak gerekirse, ordunun emri altında iş yapmak pek de hoşlanılan bir durum değildir. Genellikle onların peşine düştükleri şeyler, bilimsel gerçekler yerine, kendi düşünce sistemleriyle örtüşen sonuçlar, bazen de pragmatik kazanımlardır. Teori konusunda uzlaşılabilecek insanlar değillerdir. Fakat savaş zamanı olduğundan orduya karşı gelmemiz de imkânsızdı. Sesimizi çıkarmadan söylediklerini yapmaktan başka çaremiz yoktu.

Bizler, Amerikan ordusunun hava bombardımanı altında, üniversitedeki laboratuvarımızda kendi araştırmalarımızı yapmaya çalışıyorduk. Öğrencilerimizin, genç asistanlarımızın çoğu silah altına

alınmıştı ve üniversiteler de neredeyse bomboş kalmıştı. Psikiyatri bölümü öğrencileri için askerlikten muafiyet yoktur. Ordudan emir gelince, elimizdeki işi yarıda keserek yanımıza alabildiğimiz kadar gereç aldık ve trene binerek Yamanaşi İli [XXX] Kasabası'na yollandık. Ben, bir diğer psikiyatr meslektaşım ve uzun zamandır bizimle birlikte araştırmalarını sürdüren bir beyin cerrahı arkadaşımız olmak üzere, ekibimiz üç kişiden oluşuyordu.

İlk önce, konuşulacak meselenin askeri bir sır olduğu söylendi; asla dışarıya bilgi sızmaması gerektiği sıkı sıkıya tembihlendi. Sonra o ayın başında meydana gelen olayı anlattılar. On altı çocuk dağın tepesinde bilinçlerini kaybetmiş, on beşi doğal yollardan kendine gelmişti. Çocukların hiçbiri, bir şey hatırlamıyordu. Fakat çocuklardan birinin bilinci bir türlü yerine gelmemişti ve Tokyo'daki askeri hastanedeki yatağında uyumaya devam ediyordu.

Olaydan hemen sonra çocukların muayenesini yapan askeri doktor, bir dahiliye uzmanının gözüyle bize olayın ayrıntılarını anlattı. Toyama adında, yüzbaşı rütbeli bir doktordu. Askeri doktorlar arasında, doktorluğun gereklerini yerine getirmekten ziyade kendini sağlama almaya çalışan bürokratlar gibi davrananlar çoğunluktadır, ama şansımıza Toyama gerçekçi ve başarılı bir doktordu. Ordu dışından olmamıza rağmen, bize tepeden bakmaya, bizi dışlamaya kalkmadı. Nesnel ve somut olarak, ihtiyacımız olan temel bilgiyi bize sağladı. Hasta dosyasının tamamını da gösterdi. Onun her şeyden daha fazla önemsediği, sanırım gerçeğin aydınlanmasıydı.

Ona bir hayli içimiz ısınmıştı.

Askeri doktorun verdiği dokümanlardan anlayabildiğimiz en önemli özellik, tıbbi açıdan bakıldığında, çocuklarda hiçbir etkinin kalmamasıydı. Yapılan tüm tetkiklere rağmen, olayın hemen sonrasından bizim çağırılışımıza kadar, vücutlarında dahili ya da harici bir anormalliğe rastlanmamıştı. Çocuklar olaydan önce nasıllarsa öyleydiler ve sağlıklarından hiçbir şey yitirmemişlerdi. Yapılan ayrıntılı tetkikler sırasında, çocukların bazılarında parazite rastlanmıştı, ama kayda değer bir şey değildi bu. Baş ağrısı, bulantı, sancı, iştahsızlık, uykusuzluk, kırıklık, ishal, kâbus görme... Bu belirtilerden hiçbirine rastlanmamıştı.

Yalnızca, dağda bilinçlerini kaybettikleri o iki saatlik kısım, çocukların belleklerinden tamamen silinmişti. Hepsi de aynı durumdaydı. Bilinçlerini kaybettiklerini bile anımsamıyorlardı. Sanki o kısım özenle kesilip alınmıştı. Bunu bilinci yitirmek değil de, bilinç kesilmesi diye nitelendirmek daha doğru olur. Basitçe açıklamak gerekirse, devam eden bir hat boyunca ilerleyen bir yük trenini düşünün. İşte öyle bir yük treninin yalnızca bir vagonunun yükü kayboluyor. Yalnızca içindekiler kaybolursa yitme olur. Oysa vagonuyla birlikte alındığını düşünecek olursak kesilme demek daha doğru olur.

Aramızda o çocukların zehirli gaza maruz kalmış olabileceğini konuştuk.

"Bu durumu biz de tahmin ettik ve bu yüzden de, işe

ordu da karıştı. Şu anki aşamada gerçekçi bir bakışla, bu olasılığın son derece düşük olduğunu kabul etmek zorundayız. Bu artık askeri bir mesele olduğundan dışarıda duyulmasını da pek istemiyoruz..." Toyama'nın söyledikleri böyleydi.

Özetle bize söylediği şuydu: "Kara Kuvvetleri, gerçekten de gizlice zehirli gaz ve biyolojik silahlar gibi kimyasal silahlar geliştirmeye çalışıyor. Fakat bu çalışmaların büyük çoğunluğu Çin topraklarındaki özel birlikler tarafından yürütülüyor ve Japonya topraklarında böyle bir çalışma yok. Çünkü nüfusun yoğun olduğu, dar topraklarda böyle bir çalışma yapmak son derece tehlikeli olur. Bu tür silahların Japonya topraklarında depolanıp depolanmadığı hakkında burada size bir açıklama yapamam, ama en azından şu aşamada, Yamanaşi İli'nde böyle bir tesisimiz olmadığını söyleyebilirim."

Yamanaşi İli sınırları içinde zehirli gazlar başta olmak üzere, özel silahların konuşlandırıldığı bir tesis olmadığını, o askeri doktor net olarak söyledi mi?

Evet. O net olarak öyle söylemişti. Bizim, söylediklerini doğru olarak kabul etmekten başka çaremiz yoktu, ayrıca Toyama bizde dürüst bir adam olduğu izlenimi de bırakmıştı. Bir de, Amerikan ordusunun B-29'lardan zehirli gaz atması olasılığının son derece düşük olduğu sonucuna ulaştık. Eğer böyle bir silah geliştirilmiş ve kullanılmasına karar verilmiş olsaydı, önce etkilerinin daha rahat anlaşılacağı büyük

şehirlerden birinde kullanılırdı. Gökyüzünde oldukça yüksek bir irtifadan, böylesine ücra bir dağ başına bir ya da iki bomba atılsa bile bunun etkisini anlamak mümkün olamazdı. Üstelik havada dağılarak incelmiş bile olsa, ancak çocukların bilincinin iki saat süreyle kapanmasına neden olup sonra da hiçbir etkisi kalmayan bir zehirli gaz askeri açıdan da anlamsızdı.

Dahası, bizim anlayabildiğimiz kadarıyla, ister insan elinden çıkma isterse doğal olarak ortaya çıkmış olsun, zehirli bir gazın vücutta hiçbir izinin kalmaması da söz konusu değildi. Özellikle yetişkinlerle karşılaştırıldığında daha hassas, direnç sistemleri daha güçsüz olan çocukların, gözlerinde ya da ağız içi dokularında mutlaka bir iz kalması gerekirdi. Besin zehirlenmesi olasılığını da aynı nedenden ötürü eleyebiliriz.

Hal böyle olunca, geriye psikolojik ya da beyin dokusuyla ilgili bir sorun olması ihtimalinden başka bir şey kalmıyordu. Eğer bu olayın nedeni bu tür içsel bir nedense, doğal olarak harici ya da dahili tetkiklerde bir iz bulmak son derece güçleşiyor demekti. Bu iz, gözle görülemeyen, sayılarla ifade edilemeyen bir şey olmalıydı. Bu noktada, nihayet ordunun bizi neden çağırdığını anlamış olduk.

Biz olaya tanık olan çocukların tamamını muayene ettik. Başlarındaki öğretmenleriyle ve kasaba doktoruyla da görüştük. Askeri doktor Toyama da heyetimize katıldı. Fakat yaptığımız incelemelerde yeni bir bulguya

rastlayamadık. Askeri doktorun bize anlattıklarını yeniden tespit etmiş olduk yalnızca. Çocuklar olayla ilgili hiçbir şey anımsamıyorlardı. Gökyüzünde uçağa benzer bir ışıltı görmüşlerdi. Sonra da, Tastepe diye adlandırdıkları dağa tırmanmış, ormanda mantar toplamaya başlamışlardı. İşte orada zaman bir anda kesilivermişti; hatırladıkları bir sonraki şey, öğretmenleri ve polislerin çevrelerini sarmış, kendilerinin ise yerde yatar halde olduklarıydı. Kendilerini kötü hissetmiyorlardı, ne bir sancıları ne de bir sıkıntıları vardı. Yalnızca çevrelerinde olanları biraz yavaş algılayabiliyorlardı. Sanki sabah yeni uyanmış gibi. Durum bundan ibaretti.

Yaptığımız incelemeleri tamamladığımızda aklımıza gelen ilk şey, doğal olarak, toplu uyku oldu. Çocukların öğretmenleri ve kasaba doktoru tarafından gözlenilen, bilinçlerinin kapalı olduğu sırada gösterdikleri belirtileri toplu uyku olarak değerlendirmek yerinde olacaktı. Gözlerinin belirli bir düzende hareket etmesi, solunumları, nabızları ve vücut ısılarındaki belli oranda düşüş, bellek eksilmesi. Bunlar toplu uyku tanımına uygun düşüyordu. Yalnız başlarındaki öğretmenin bilincini yitirmemiş olması yüzünden, o toplu uykuya neden olan şeyin, herhangi bir nedenden dolayı yetişkinleri etkilemediğini düşünebiliriz.

O şeyin ne olduğunu henüz bilemiyoruz. Yalnızca, genelgeçer bir düşünce olarak, toplu uyku durumunda iki unsur etkili olur. Bunlardan biri, topluluğun tam olarak aynı özellikleri taşıması ve içinde oldukları ortam koşullarının aynı olmasıdır. Bir diğeri ise tetiktir. Doğrudan "tetik" işlevi gören etki topluluğun tüm

üyelerinin aynı anda maruz kalması gerekir. Bu etki, üzerinde konuştuğumuz olayda, onların dağa ulaşmadan önce gökyüzünde gördüklerini söyledikleri uçağınkine benzer bir ışıltı olabilir. Bunu tümü aynı anda görmüş. Bundan bir süre sonra yere yığılmaya başlıyorlar. Elbette bu yalnızca bir sav. Tespit edilememiş olmakla birlikte, başka herhangi bir şey de tetik işlevi görmüş olabilir. Ben "tamamen bir sav olmakla birlikte," diye yeterince vurgulayarak, askeri doktor Toyama'ya "toplu uyku" olasılığını söyledim. Diğer iki arkadaşım da bana katılıyorlardı. Bu tesadüfen, doğrudan olmasa bile dolaylı olarak, bizim o an yürüttüğümüz araştırma konusuyla da ilgiliydi.

"Akla yatkın geliyor," demişti askeri doktor Toyama bir süre düşündükten sonra. "Benim ihtisas alanımın dışında kalıyor, ama sanırım en yüksek olasılık bu. Fakat anlayamadığım bir şey var. Tamam, bu bir toplu uyku, ama bu toplu uykuyu sona erdiren şey ne oldu? Ters tetik işlevi görmüş bir unsurun da olması gerekmez mi?"

"Bilemiyorum," diye dürüstçe yanıtladım. O an için, söylediklerim tamamen bir savdan öteye geçmiyordu. "Gerekli olan zaman geçtikten sonra, otomatik olarak çözülen bir kurgu söz konusu olabilir." Benim savım şuydu: Vücudumuz aslında süreklilik üzerine kurulmuş çok güçlü bir sistemdir ve geçici olarak dışsal bir sistemin etkisi altında kalsa bile, belirli bir süre geçtiğinde, tabir yerindeyse, alarm zilleri çalmaya başlar ve özünde sahip olduğu süreklilik sistemini bloke eden dışsal etmen, söz konusu olayda uyku durumunu devre dışı bırakmak üzere acil durum işlevleri çalışmaya başlar.

"Şu an belgeler yanımda değil, o yüzden net rakamları veremem, ama başka ülkelerde de buna benzer olaylar rapor edilmiş," dedim askeri doktor Toyama'ya. "Tamamı da mantıklı bir açıklama getirilememiş 'gizemli olaylar' olarak kayda geçirilmiş. Çok sayıda çocuk aynı anda bilincini yitiriyor ve birkaç saat sonra kendine geliyor. O arada geçen zaman içinde ne olduğunu da anımsamıyorlar."

Nihayetinde bu, son derece ender rastlanan bir olay olmakla birlikte, daha önce hiç yaşanmamış bir şey değildi. 1930'lu yıllarda İngiltere'nin Devonshire Eyaleti'ndeki küçük bir köyün yakınlarında garip bir olay meydana gelmiş. Taşra yolunda belirli bir sıra halinde ilerleyen otuz kadar ortaokul öğrencisi, bilinmeyen bir nedenle, oldukları yerde peş peşe yığılarak bilinçlerini yitirmişler. Fakat birkaç saat geçince tamamının bilinci yerine gelmiş ve sanki hiçbir şey olmamış gibi, kendi ayakları üzerinde yürüyerek okullarına dönmüşler. Doktor, hepsini muayene etmiş ama tıbbi olarak herhangi bir anormalliğe rastlamamış. Ne olduğunu hiçbiri anımsayamıyormuş.

Geçtiğimiz yüzyılın başlarında da, Avustralya'da yine buna benzer bir olay kayıtlara geçmiş. Adelaide banliyösünde, on yaşlarında on beş kadar kız, özel kız okulunun gezisi sırasında bilinçlerini yitirerek belirli bir süre sonra kendilerine gelmişler. Gözle görünür bir iz bulunamamış. Güneş çarpması olabileceği düşünülmüş, ama tümünün aynı anda bilincini yitirip hemen hemen aynı anda kendine gelmesi ve güneş çarpmasına dair hiçbir iz olmaması nedeniyle olay tamamen bir muamma olarak kalmış. O günün öyle sıcak bir gün

olmadığı da raporlarda kayıtlı. Herhalde başka bir açıklama getirilemediği için güneş çarpması diye geçiştirilmiş.

Tüm bu olayların ortak noktası, okuldan belirli bir mesafe uzaklıkta toplu olarak erkek ya da kız çocukların aynı anda bilinçlerini yitirip sonra da hemen hemen aynı zamanda kendilerine gelmeleri ve geriye hiçbir belirtinin kalmaması. Bu tüm örneklerde ortak nokta. Aynı yerde bulunan yetişkinlerle ilgili olarak, çocuklarla aynı şekilde bilinçlerini yitirenler ve yitirmeyenler olduğu raporlarda geçiyor. Öyleyse duruma göre farklılık söz konusu demektir.

Söylediklerimden başkaca da örnekler var elbette, ama bilimsel veri olarak yeterince net kayıtlar ya da belgeler haline getirilen en çarpıcı örnek bu ikisi. Fakat Yamanaşi İli'nde meydana gelen bu olayda, diğerlerinden farklı bir nokta var. O uykudan ya da bilinç kaybından sonra bir daha uyanamayan bir çocuk olması. Doğal olarak, bu çocuğun varlığının olayın gizemini çözmek için gerekli anahtar olduğunu düşündüm. Olay yerindeki incelemelerimizi bitirdikten sonra Tokyo'ya dönerek, çocuğun kaldırıldığı askeri hastaneye uğradık.

Öyleyse, ordunun bu olaya ilgi duymasının tek nedeni zehirli gaz kullanılması ihtimaliydi, değil mi?

Ben öyle değerlendirdim. Daha net bilgi almak için askeri doktor Toyama'ya başvurmanız daha doğru

olabilir.

Askeri doktor Toyama, mayıs 1945'te Tokyo'da görevi başındayken bir bombardımanda hayatını kaybetmiş.

Öyle mi? Çok yazık olmuş. Bu savaşta birçok değerli insanı yitirdik zaten.

Fakat sonuçta ordu bu olayın "kimyasal silah"la ilgili olmadığı sonucuna ulaştı. "Nedeni henüz bilinemiyor, ama savaş süreciyle ilgisi yok" denildi. Doğru mudur?

Evet, sanırım öyle oldu. O noktada, ordu olayla ilgili incelemesini sona erdirdi. Bilincini yitirmiş Nakata adlı çocuğun Kara Kuvvetleri hastanesinde öylece kalmış olması, sadece askeri doktor Toyama'nın bu olayla ilgili kişisel ilgisine ve onun o dönemde hastanede bir hayli otorite sahibi olmasına bağlı bir durum. Bu yüzden, biz neredeyse her gün askeri hastaneye giderek, hatta nöbetleşe geceyi orada geçirerek, bilincini yitirmiş halde yatan bu çocuğun durumunu farklı açılardan gözlemledik.

Bilinci yerinde olmadığı halde, çocuğun vücut işlevleri normaldi. Gerekli besini serum yoluyla alıyor, boşaltımını da düzenli olarak yerine getiriyordu. Akşam olup da odanın ışıkları karartıldığında gözlerini

kapatıyor, sabahları da açıyordu. Evet, gerçekten de bilinci yerinde değildi, ama bunun dışında sorunsuz, sağlıklı bir şekilde yaşamını sürdürüyordu. Uyku halindeydi, ama rüya görmüyordu. İnsanlar rüya görürken, gözbebeklerinin hareketlerinde ve yüz ifadelerinde, mutlaka rüya gördüklerini anlatan değişimler olur. Bilinci rüyada karşılaştığı duruma tepki gösterir ve buna bağlı olarak nabız atışları da hızlanır. Fakat Nakata adlı bu çocukta bu tür değişimler görülmüyordu. Nabzı, solunumu, vücut ısısı normalden biraz düşük rakamlarda da olsa, şaşırtıcı ölçüde düzenliydi.

Tuhaf bir ifade olabilir belki, ama sanki bedeni bir kap gibi orada bırakılmış, farklı yaşam belirtilerini azar azar eksiltecek şekilde, yaşam için gereken minimum işlevlerini yerine getirdiği halde, benliği başka bir yerlere gitmiş, başka bir şeyler yapıyor gibiydi. Aklıma "bedenden sıyrılma" ifadesi gelmişti. Bu ifadeyi bilir misiniz? Eski Japon masallarında çok sık geçer. Ruh bedenden geçici olarak ayrılarak binlerce mil uzaktaki bir yerlere gider, orada önemli bir işi hallettikten sonra kendi bedenine döner. Genci Öyküsü'nde de "yaşayan ruhlar" sık sık geçer. Çocuğun durumu ona yakın bir şeydi. Yalnızca ölen insanların ruhu bedenlerini terk etmez; yaşayan insanlar da, elbette bu arzularının gücüne bağlı olarak, aynı şeyi gerçekleştirebilir. Belki de, Japonya'da eski çağlardan beri ruh anlayışı bu şekilde geliştirilmiş olabilir. Fakat böyle bir şeyi bilimsel olarak kanıtlamak imkânsızdır. Bir sav olarak ortaya atmak bile bir hayli güçtür.

Gerçekte, bizim amacımız, o çocuğun kendine

gelmesini, bilincini yeniden kazanmasını sağlamaktı. Var gücümüzle onun o uyku durumundan kurtulmasını sağlayacak "ters tetik'" unsurunu bulmaya çalıştık. Aklımıza gelen her yolu denedik. Anne ve babasını getirerek, çocuğu yüksek sesle çağırmalarını istedik. Bunu günlerce sürdürdük. Fakat çocuk hiçbir tepki vermedi. Farklı kodlamalar vererek, gözlerinin önünde ellerimizi farklı şekillerde çırptık. Dinlemeye alışık olduğu müzikleri dinletip ders kitaplarını sesli olarak okuduk. Sevdiği yemekleri bile burnuna tutup koklattık. Evde besledikleri kediyi bile getirdik. O çocuğun çok sevdiği bir kediydi. Çocuğu bizim dünyamıza geri getirebilmek için elimizden geleni yaptık. Ancak netice, sıfıra sıfır oldu.

Biz bütün bu çareleri iki hafta kadar deneyip artık ümitsizliğe kapılmaya başladığımızda, çocuğun bilinci yerine geliverdi. Biz herhangi bir şey yaptığımız için kendine gelmemişti. Öylesine, sanki önceden belirlenmiş bir zaman dolmuş gibi, aniden kendine geldi.

O gün, her zamankinden farklı bir şey olmuş muydu?

Kayda değer hiçbir olay olmamıştı. Her zamanki şeyleri yapıyorduk. Öğleden önce, saat onda hemşire çocuktan kan aldı. Fakat hemen sonra biraz tökezleyince aldığı kan, yatağın çarşafına döküldü. Kanın miktarı o kadar çok değildi ve çarşaf da hemen değiştirildi. Normalden farklı tek olay buydu. Çocuk, bundan yarım

saat sonra kendine geldi. Yatağında doğrulup gerinerek, çevresine göz gezdirdi. Bilinci yerindeydi ve bilimsel açıdan hiç şüpheye yer bırakmayacak ölçüde sağlıklıydı. Fakat bir süre sonra belleğinin tamamen silinmiş olduğunun farkına vardık. Kendi adını bile anımsamıyordu. Yaşadığı yeri, gittiği okulu, ana babasının yüzlerini... Hiçbir şey anımsamıyordu. Okuyamıyordu. Bulunduğumuz yerin Japonya, hatta dünya olduğunun bile ayırdında değildi. Çocuk, deyim yerindeyse, kafasının içi boşaltılmış da bembeyaz bir kâğıda dönüştürülmüş bir halde aramıza geri dönmüştü.

9

Kendime geldiğimde, iyice uzamış otların arasında yatıyordum. Nemli zeminin üzerinde kütük gibi kalmıştım. Etrafım zifiri karanlıktı, hiçbir şey göremiyordum.

Başım çıtırtılar çıkaran bir funda dalının üzerindeydi; derin bir nefes aldım. Bitkilerin geceleri saldıkları o kokuyu hissettim. Toprak kokusu da geliyordu. Belli belirsiz olsa da köpek pisliği gibi bir kokuyu da hissedebiliyordum. Ağaçların dalları arasından gökyüzünü görebiliyordum. Ne yıldızlar ne de ay vardı, ama gökyüzü nedense aydınlıktı. Gökyüzünü kaplayan bulutlar perde işlevi görerek, yeryüzünden gelen ışığı yansıtıyor olmalıydı. Bir ambulans sireni duydum. Önce yavaş yavaş yakınlaştı, sonra da aynı hızla uzaklaştı. Kulak verdiğimde, caddeden geçen arabaların gürültüsünün de duyulduğunun farkına vardım. Öyleyse, şehirde bir yerde olmalıydım.

Bir şekilde kendimi toparlamaya çalıştım. Bunun için, aklımın etrafa saçılmış kırıntılarını toplamam gerekti. Darmadağın olmuş yapboz parçalarını yeniden bir araya getirir gibi. Bu ilk defa tecrübe ettiğim bir şey değildi. Daha önce de buna benzer bir hissi yaşadığımı anımsıyorum. Ne zaman acaba? Belleğimde dolaşmaya çalıştım. Fakat iyice incelmiş bir ip gibi kopuverdi. Gözlerimi kapatıp kendimi zamanın akışına bıraktım.

Zaman akıp gidiyordu. Aklıma sırt çantam geldi. O an hafif bir panik yaşadım. Sırt çantam... Sırt çantam neredeydi? Bütün her şeyim o çantanın içindeydi. Kaybetmemeliydim. Ama o zifiri karanlıkta nerede olduğunu göremiyordum. Ayağa kalkmaya çalıştığımda, eklemlerimde gerekli gücü hissedemedim.

Zorlukla da olsa, sol kolumu yukarı kaldırarak (sol kolum neden bu kadar ağırlaşmıştı acaba?), kol saatimi yüzüme yaklaştırdım. Dikkatle baktım. Dijital saat 11.26'yı gösteriyordu. Gece 11.26. 28 mayıs. Kafamın içinde takvim yapraklarını çevirmeye başladım. 28 mayıs... Sorun yoktu, hâlâ aynı gündeydim. Bulunduğum yerde, günlerce bilincimi yitirmiş halde kalmamıştım. Bilincimi yitirmiş halde kaldığım süre, olsa olsa birkaç saat olmalıydı. Herhalde dört saat kadar.

28 mayıs. Her zamanki şeylerin, her zamanki gibi tekrarlandığı bir gündü. Farklı hiçbir şey olmamıştı. O gün de önce spor salonuna, oradan da Komura Kütüphanesi'ne gitmiştim. Aletleri kullanarak her zamanki hareketleri tekrarlamış, her zamanki koltukta Soseki külliyatını okumaya devam etmiştim. Akşam yemeğini istasyonun önündeki lokantada yemiştim. Evet, balık yemiştim. Set mönü balık. Somon. Yeniden pilav istemiştim. Miso çorbası içmiş, salata yemiştim. Sonra da... Sonrasını hatırlayamıyordum.

Sol omzumda keskin bir sancı vardı. İnsan, bilinci yerine gelip de bedenini hissetmeye başladığında acıyı da hissetmeye başlıyor. Bir şeylerin hızla çarpmasından doğan bir acı. Tişörtümün üzerinden sağ elimle o kısmı yokladım. Yara yoktu, şişkinlik de hissetmedim. Acaba, bir yerde trafik kazası mı geçirmiştim? Fakat giysilerimde yırtık yoktu ve yalnızca sol omzumda sabit bir nokta sancıyordu. Herhalde yalnızca o kısmı bir yere çarpmıştım.

Otların arasında vücudumu yavaş yavaş hareket ettirip elimin ulaşabildiği alanı yokladım. Fakat saldırıya uğramış hayvanların katılaşan yüreklerini andıran funda dallarından başka bir şey gelmedi elime. Sırt çantam yoktu. Pantolonumun ceplerini kontrol ettim. Cüzdanım yerindeydi. Biraz nakit para,

otelin kart anahtarı ve telefon kartlarım içindeydi. Cüzdanım dışında bozuk para kesem, mendilim ve tükenmezkalemim de yerindeydi. Elle yoklayarak anladığım kadarıyla, kaybolan bir şeyim yoktu. Üzerimde bej pantolonum ve V yaka beyaz tişörtüm vardı, uzun kollu taşlanmış kumaştan gömleğimi sırtıma atmış, kollarını da boynuma bağlamıştım. Şapkam kaybolmuştu. Newyork Yankees logolu beyzbol şapkası. Otelden çıkarken, sanırım başımdaydı. Önemi yoktu. Öyle bir şeyi her yerde yeniden satın alabilirdim.

Sonunda sırt çantamı buldum. Bir çam ağacının gövdesine dayalı duruyordu. Acaba çantamı neden öyle bir yere koymuş, sonra da otların arasına dalmıştım? Her şey bir yana, neredeydim? Belleğim âdeta donmuştu. Yine de önemli olan çantamı bulmuş olmamdı. Sırt çantamın gözünden el fenerini çıkarıp önce sırt çantamın içini kontrol ettim. Her şey yerli yerinde duruyor gibiydi. İçine para koyduğum çanta da duruyordu. Rahatlayarak, derin bir nefes aldım.

Çantamı sırtıma atıp çalıların kâh arasından geçerek kâh üzerinden atlayarak, biraz daha açıklık bir alana çıktım. Dar bir yol vardı. El fenerimle yolu aydınlatarak biraz ilerleyince, ışıklar görünmeye başladı ve bir tapınağın bahçesini andıran bir yere ulaştım. Bir Şinto tapınağının ana binasının arkasındaki koruda kendimden geçmiştim.

Bir hayli geniş bir tapınaktı. Ön bahçeye yalnızca fosforlu bir lamba konulmuştu, ama onun ışıkları da Buda heykelinin bulunduğu binaya, bağış kutusuna bile ulaşmıyor, yalnızca kendini aydınlatıyordu. Tuhaf bir şekilde uzamış gölgem çakılların üzerine vuruyordu. Tabelasında tapınağın adını bulunca, belleğime yerleştirdim. Etrafta kimsecikler yoktu. Biraz ilerlediğimde karşıma çıkan tuvalete girdim. İlk ihtiyacım olan

şey temiz bir lavaboydu. Sırt çantamı indirip musluktan akan suyla yüzümü yıkadım. Sonra lavabonun duvarına yerleştirilmiş soluk aynada yüzüme baktım. Kötü bir görüntüyle karşılaşmayı göze almıştım ama yüzüm gerçekten de içler acısı bir haldeydi. Benzim solmuş, boynuma çamur bulaşmıştı. Saçlarım da darmadağın olmuştu.

Beyaz gömleğimin göğüs bölgesindeki karaltının farkına vardım. O karaltı kanatlarını açmış bir kelebeğe benziyordu. Önce elimle silkelemeye çalıştım. Ama, geçmedi. Elimle dokunduğumda, tuhaf bir şekilde elime yapıştı. Sakinleşmek için, yavaş yavaş gömleğimi omzumdan çözüp tişörtümü çıkardım. Sonra, göz kırpıp duran floresan lambanın ışığında baktığımda bulaşan lekenin siyaha çalan kırmızı kan lekesi olduğunun farkına vardım. Kan tazeydi, henüz tam kurumamıştı. Miktarı da bir hayli fazlaydı. Burnuma yaklaştırarak kokusunu almaya çalıştım, ama kokusu yoktu. Tişörtümün üstünden sırtıma örttüğüm gömleğime de kan sıçramıştı, ama tişörtüm kadar kötü durumda değildi. Zaten kumaşı lacivert olduğundan, kan lekesi pek göze çarpmıyordu. Fakat beyaz tişörtüme bulaşan kan tazeliğini koruyordu.

Tişörtü lavaboda yıkamaya başladım. Kan suya karışarak, beyaz fayansı kırmızıya boyadı. Fakat ne kadar çitilersem çitileyeyim bir kez bulaşmıştı, temizlenmiyordu. Tişörtü yakındaki bir çöp kutusuna atmayı düşündüm ama sonra bundan vazgeçtim. Tişörtü iyice sıkarak, yıkanacak çamaşırlar için ayırdığım naylon torbanın içine koydum, torbayı da sırt çantamın dibine yerleştirdim. Saçlarımı suyla ıslatarak düzelttim. Temizlik torbamdan sabunumu çıkarıp ellerimi sabunladım. Ellerim hâlâ biraz titriyordu. Yine de yavaş yavaş, parmaklarımın aralarına varana kadar özene bezene yıkadım. Tırnaklarımın içine bile kan bulaşmıştı. Tişörtün üzerinden

tenime kadar bulaşan kanı da, ıslattığım havluyla temizledim. Sonra da gömleğimi giyerek, düğmelerini boğazıma kadar ilikledim, eteklerini pantolonumun içine yerleştirdim. İnsanların dikkatini çekmemek için kılığımı mümkün olduğunca düzeltmeliydim.

Ama dehşet içindeydim. Dişlerim zangır zangır birbirine çarpıyordu. Engel olmaya çalışıyordum, ama başaramıyordum. Ellerimi önüme doğru uzatarak baktım. İkisi de hafif hafif titriyordu. Sanki ellerim bana ait değildi. Benden bağımsız, bir çift yabancı canlı gibi duruyorlardı. Bir de, avuç içlerim yanıyordu. Kızgın bir demiri sımsıkı tutup da bırakmışım gibi.

Ellerimi lavabonun iki yanına koyarak vücuduma destek olarak başımı aynaya dayadım. İçimden ağlamak geliyordu. Ancak ağlasam bile yardıma gelecek kimse yoktu. Kimse...

> Şu haline bak! Bu kadar kan nereden bulaştı üzerine? Sen ne yaptın? Ama hiçbir şey anımsamıyorsun. Vücudunda yara yok. Sol omzundaki sancı dışında, acı denebilecek bir şeyin de yok. O yüzden, üzerine bulaşan kan, senin kanın değil. Başka bir insandan akan kan.
>
> Ne olursa olsun, bu durumda kalamazsın. Böyle bir yerde, üstün başın kan içinde, devriye gezen polislere yakalanacak olursan film sona erer. Fakat doğrudan otele de dönemezsin. Belki orada seni bekleyen birileri vardır. Tedbiri elden bırakma. Farkında olmadan, herhangi bir suça bulaşmış bile olabilirsin. Hatta senin o suçu işlemiş olma ihtimalin bile yeterince güçlü.
>
> Yine de şanslısın. Eşyalarının tamamı yanında.

> Temkinli olmak için, gittiğin her yere tüm varlığını tıkıştırdığın sırt çantanı da birlikte götürüyordun. Sonuçta işe yaradı işte. Doğru olanı yapmışsın. O yüzden pek endişelenmene gerek yok. Korkmana da. Bundan sonra olacakların da üstesinden gelebilirsin. Ne de olsa sen, dünyanın en sert on beşlik delikanlısısın. Kendine güven. Soluklarını düzenle, kafanı düzgün çalıştır. Bunu yapabilirsen sorun kalmaz. Ama çok temkinli olmalısın. Bir yerlerde, birilerinin kanı üstüne bulaşmış. Gerçek bir kan. Hem de bol miktarda. Şu an birileri, ciddi ciddi seni arıyor olabilir.
>
> Haydi eyleme geç bakalım. Yapman gereken tek şey var. Gidebileceğin tek yer var. O yerin neresi olduğunu, sen de biliyor olmalısın.

Derin bir nefes alarak soluk alışverişimi düzenledim. Çantamı sırtıma alıp tuvaletten çıktım. Bastıkça ses çıkaran çakılların üzerinde, soluk fosforlu lambanın ışığında ilerledim. Yürürken, olabildiğince düşünmeye çalıştım. Düğmeye basıp manivelayı iterek, düşüncelerimi hareket ettirdim. Fakat işe yaramadı. Makineyi çalıştırmak için gerekli enerjiyi sağlayacak piller iyice güçsüzleşmişti. Sıcak ve güvenli bir yere ihtiyacım vardı. Geçici olarak o yere kaçıp üstümü başımı düzeltmem gerekiyordu. Ama nereye? Aklıma gelen tek yer kütüphaneydi. Komura Kütüphanesi. Ancak, sabah 11.00'den önce kütüphane açılmayacaktı ve o saate kadar, uzunca bir süre bekleyeceğim bir yere ihtiyacım vardı.

Komura Kütüphanesi dışında aklıma yalnızca bir yer geliyordu. İnsanların beni göremeyecekleri bir yerde oturup sırt çantamın gözünden cep telefonunu çıkardım. Hâlâ çalışıp

çalışmadığını kontrol ettim. Cüzdanımın içinden Sakura'nın telefon numarası yazılı kâğıdı çıkarıp numarayı tuşladım. Parmaklarım hâlâ titriyordu. Birkaç denemeden sonra, nihayet numarayı doğru tuşlamayı başardım. Şanslıydım, telefonunu telesekreter moduna almamıştı. On ikinci zil sesinden sonra telefona çıktı. Kim olduğumu söyledim.

"Kafka Tamura," dedi öfkeli bir ses tonuyla. "Saatin kaç olduğunun farkında mısın? Yarın sabah erkenden işim var benim."

"Hoş olmadığını biliyorum," dedim. Sesimdeki korku tonunun farkındaydım. "Fakat çaresiz kaldım. Şu an büyük bir sıkıntı içindeyim ve senden başka arayacak kimsem de yok."

Telefonun karşı tarafındaki sessizlik bir süre devam etti. Sakura, sesimdeki tonu hissederek korkumun ölçüsünü hesaplamaya çalışıyordu herhalde.

"Durum... ciddi mi?"

"Ben de tam olarak anlayabilmiş değilim, ama sanırım öyle. Şu an, gerçekten yardımına ihtiyacım var. Mümkün olduğunca rahatsızlık vermemeye çalışırım."

Bir süre düşündü. Tereddüt ediyor gibi değildi. Yalnızca düşünüyordu. "Peki, şimdi neredesin?"

Tapınağın adını söyledim. Sakura o tapınağı bilmiyordu.

"Takamatsu şehri sınırları içinde bir yer mi?"

"Emin değilim, ama sanırım öyle."

"Şu işe bak... Nerede olduğunu bile bilmiyor musun?" dedi bıkkın bir ses tonuyla.

"Anlatması uzun sürer."

Derin bir nefes aldı. "Yakınlarda bir taksi bul. XX Semti 2. Sokak köşe başında 24 saat açık Lawson Market var. Oraya kadar gel. Marketin tabelasını hemen görürsün. Taksiye binecek kadar paran var mı?"

"Var," dedim.

"Tamam o zaman," dedi ve telefonu kapattı.

Tapınağın dış kapısından çıkınca büyük caddelerden birine çıkarak taksi aradım. Çok geçmeden bir taksi göründü ve işaretimle durdu. Şoföre adresi ve Lawson Market'i bilip bilmediğini sordum. Şoför orayı çok iyi bildiğini söyledi. Uzak olup olmadığını sorunca, pek uzak olmadığını, 1 000 yeni bile geçmeyeceğini söyledi.

Taksi, Lawson Market'in önünde durduğunda, ücreti öderken kendimi hâlâ sakinleşmiş hissetmiyordum. Sonra çantamı sırtıma alarak markete girdim. Oraya düşündüğümden daha erken varmıştım, Sakura henüz gelmemişti. Küçük kutu sütlerden bir tane aldım, mikrodalga fırında ısıtıp yavaş yavaş içtim. Sıcak süt boğazımdan geçerek mideme aktı. Bu his, biraz olsun sakinleşmemi sağladı. Markete girdiğimde, kapkaççılara karşı tedirginliğinden olsa gerek, tezgâhtar sırtımdaki çantaya şöyle bir göz atmıştı, ama onun dışında bana dikkat eden kimse yoktu. Dergi tezgâhının önünde durup dergi seçmeye

çalışıyormuş gibi yaparak, cama yansıyan görüntüme baktım. Saçlarım hâlâ biraz dağınıktı, ama gömleğime bulaşan kan lekeleri neredeyse hiç göze çarpmıyordu. Göze çarpsa bile, herhalde sıradan bir leke sanılırdı. Bir de kesilmek bilmeyen titrememe engel olabilsem, şüphe uyandıracak bir yanım kalmayacaktı.

On dakika kadar sonra Sakura geldi. Saat artık geceyarısı bire yaklaşmıştı. Sakura, gri desensiz uzun kollu bir tişört ve altına da rengini uydurmaya çalıştığı mavi bir kot pantolon giymişti. Saçlarını ensesinde toplamış, başına denizci mavisi New Balance logolu bir şapka takmıştı. Yanıma kadar gelip sanki satın alacağı bir köpeğin dişlerini kontrol edercesine yüzüme baktı. Derin bir soluk verir gibi, ama sözcüklere dönüşmeyen bir ses çıkardı. Sonra da eliyle, belime iki kez hafifçe vurarak, "Gel bakalım," dedi.

Kaldığı apartman dairesi Lawson'dan iki blok ötedeydi. İki katlı, kasvetli küçük bir apartmandı. Merdivenlerden çıkarak, cebinden çıkardığı anahtarla yeşil renkli metal dış kapıyı açtı. İki odalı, banyosu ve mutfağı küçük bir daireydi. Duvarları inceydi, zemini iyice yıpranmıştı. Herhalde gün boyunca içeriye vuran tek ışık, günbatımının ışığı olmalıydı. Dairelerden birinde su açıldığında bir başka dairenin rafları hafif hafif titriyordu. Fakat en azından insanların yaşadığını hissedebiliyordum. Evyede yığılı bulaşıklar, boş pet şişeler, açık kalmış dergiler, saksılarda artık iyice ölmüş laleler, buzdolabının kapağına bantla iliştirilmiş alışveriş listesi, sandalyenin arkalığına konmuş tül çoraplar, masanın üstüne serilmiş gazetenin televizyon programları sayfası, kül tablası ve Virginia Slim sigarasının ince uzun kutusu, birkaç izmarit. Bu manzara, tuhaf bir şekilde içimi rahatlattı.

"Burası arkadaşımın dairesi," diye açıklamaya başladı. "Eskiden, Tokyo'da bir güzellik salonunda birlikte çalışmıştık, ama geçen sene özel bir sebep yüzünden ailesinin yaşadığı Takamatsu'ya döndü. Fakat bir aylığına Hindistan'a gitti, o süre zarfında eve benim bakmamı istedi. Yalnızca eve bakmak için gelmedim tabii. Aynı zamanda, onun yerine de çalışıyorum. Güzellik salonunda. Neyse. Bir süreliğine Tokyo'dan ayrılmanın iyi geleceğini düşündüm. Şu New Age tiplerdendir kendisi, zaten gittiği yer de Hindistan olunca, bir ay sonra geri dönüp dönmeyeceği de biraz kuşkulu gerçi."

Beni kahvaltı masasına oturttu. Sonra da buzdolabından teneke kutuda Pepsi-Cola çıkardı. Bardak vermedi. Normalde kola içmem. Hem çok tatlı hem de dişlere zararlıdır. Fakat susuzluktan ölüyordum, kutunun tamamını içip bitirdim.

"Karnın aç mı? Yani, hazır erişteden başka bir şey yok, ama eğer istersen..."

Aç olmadığımı söyledim.

"Yalnız, yüzün çok feci bir halde. Farkında mısın?"

Başımı evet anlamında salladım.

"İyi de, ne oldu?"

"Ben de bilemiyorum."

"Ne olduğunu kendin de bilmiyorsun. Aradığında nerede olduğunu bile bilmiyordun, ama anlatması uzun sürer eminim," dedi gerçeklerden emin olmak istercesine. "Fakat şu an büyük bir sorunla karşı karşıyasın, değil mi?"

"Evet, büyük bir sorun yaşıyorum," dedim. Gerçekten büyük bir sorun yaşadığımı anlamasını istiyordum.

Sessizlik bir süre devam etti. O süre boyunca kaşlarını çatarak beni süzdü.

"Baksana. Takamatsu'da akraban falan yok. Aslında evden kaçtın değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Ben de sen yaşlardayken, bir kez evden kaçmıştım. Nasıl bir şey olduğunu az çok anlayabiliyorum. İşte bu yüzden, tam ayrılacakken sana cep telefon numaramı verdim. Belki lazım olur diye."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Evimiz Çiba'da İçikava'daydı. Ailemle bir türlü anlaşamıyordum ve okulu da sevmiyordum. Evdeki parayı aşırıp iyice uzaklara gittim. On altı yaşındaydım. Abaşiri[5] yakınlarında bir yere kadar gittim. Sonra karşıma çıkan çiftliğe girip orada çalışmak istediğimi söyledim. Her işi yapacağımı, çok çalışkan olduğumu da ekledim. 'Başımın üzerinde bir çatı olduğu ve yemek sıkıntısı çekmediğim sürece ücret ödemeniz de gerekmez,' dedim. Çok nazik davrandılar. Evin hanımı çay ikram ederek biraz beklememi söyledi, saf saf beklerken polis arabası geldi. Hemen evime geri gönderdiler. Herhalde öyle durumlara alışmışlardı. İşte o zaman kararımı verdim. Nereye gidersem gideyim, iş bulmakta sıkıntı çekmeyeceğim bir zanaat edinecektim. Normal liseyi bırakarak meslek lisesine girdim ve güzellik uzmanı oldum."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oldu.

"Ne dersin? Sağlıklı bir düşünce tarzı değil mi?"

Ona katıldığımı ancak başımı sallayarak ifade edebildim.

"Baksana. En baştan itibaren anlatır mısın?" dedi. Sonra da Virginia Slim paketinden bir dal çıkarıp kibritle yaktı. "Nasıl olsa, bu akşam doğru dürüst uyuyabileceğimi sanmıyorum. Seni dinlemeyi tercih ederim."

En baştan anlatmaya başladım. Evden ayrıldığım andan itibaren. Fakat kehanetlerden bahsetmedim. Herkese anlatabileceğim bir konu değildi bu.

10

"Peki, bendeniz Nakata'nın sana Kavamura demesinin bir mahsuru var mı?" diye bir kez daha sordu Nakata o kahverengi çizgili kediye. Sözcükleri tane tane söylemişti, olabildiğince anlaşılması kolay bir ses tonuyla.

O kedi kendisinin bulunduğu yerin yakınlarında, Susam adlı (bir yaşında, alacalı, erkek) kediyi gördüğünü sandığını söylemişti. Fakat kedi –Nakata açısından bakılacak olursa– çok tuhaf bir şekilde konuşmuştu. Kedi de Nakata'nın söylediklerini tam olarak anlayabilmiş değildi. O yüzden diyalogları bir türlü uyuşmuyor, belirli bir anlam taşımıyordu.

"Sorun olmaz, yüksek kafa."

"Kusura bakma, ama söylediklerini bendeniz Nakata tam olarak anlayamıyorum. Kusura bakma, bendeniz Nakata pek zeki değilimdir."

"Nihayetinde, uskumru meselesi."

"Yoksa canın uskumru mu çekiyor?"

"Hayır. İlerideki el, sıkıyor."

Elbette, Nakata da kedilerle yaptığı diyaloglardan mükemmel anlamlar çıkarmayı ummuyordu. Ne de olsa bir kedi ile bir insan arasındaki diyaloğun anlam aşınmasına uğramadan, pürüzsüzce gerçekleşmesi mümkün değildi. Her şeyden önce, konuştuğu ister insan isterse kedi olsun Nakata'nın konuşma yetisi bile başlı başına bir sorundu. Geçen hafta Bay Otsuka'yla sıkıntı çekmeden

konuşabilmişti, ama bu tamamen istisnai bir durumdu ve doğrusunu söylemek gerekirse, genelde karşı tarafa çok basit mesajları iletirken bile sorun yaşardı. Daha kötü durumlarda ise, rüzgârlı bir havada ırmağın iki kıyısında karşılıklı konuşmaya çalışmak gibi bir durum ortaya çıkardı. Bu sefer de, tam olarak öyle olmuştu.

Kedileri türlerine ayırmak gerekirse, özellikle kahverengi çizgili kedilerle konuşma frekansı genelde uyuşmazdı. Kara kedilerle, çoğunlukla sorun yaşamazdı. En iyi Siyam kedileriyle iletişim kurardı, ama maalesef sokaklarda dolaşan Siyam kedileriyle pek karşılaşmıyordu. Siyam kedileri genelde evlerin içinde el bebek gül bebek büyütülüyordu. Bir de, nedendir bilinmez, sokak kedilerinin çoğunluğu kahverengi çizgili kedilerdi.

Orası öyleydi gerçi, ama bu Bay Kavamura'nın söylediklerinin tek kelimesine bile anlam verememişti. Telaffuzu bulanıktı ve söylediklerinden bir anlam çıkarabilmek imkânsızdı. Sözcükler arasında bir bağlantı yakalayabilmek de olanaksızdı. Söyledikleri cümlelerden çok, bilmeceleri andırıyordu. Fakat Nakata'nın çok sabırlı bir mizacı vardı ve zamanı da yeterince boldu. Aynı soruyu üst üste sorarak, kediden her seferinde aynı yanıtı aldı. İkisi, binaların arasında sıkışıp kalmış bir çocuk parkının yeşillikleri içindeki bankta oturarak, bir saate yakın konuşmuşlardı, ama konuşmaları ilk başladıkları yerde tıkanıp kalmıştı.

"Kavamura dediysem de, sadece sizi bir isimle çağırabilmek için. Özel bir anlamı yok. Bendeniz Nakata, kedilerin her birini aklımda tutabilmek için onlara gelişigüzel isimler veririm. Bu da onlardan biri. Bununla Sayın Kavamura'ya bir bilmece hazırlamış değilim. Basitçe, size Kavamura dememe izin

vermenizi istiyorum."

Kavamura bu sözlere karşılık, anlamsız bir şeyler mırıldandıysa da, Nakata bunun sonunun gelmeyeceğini anlayınca, kararlı bir şekilde bir sonraki aşamaya geçti. Nakata, Susam'ın fotoğrafını bir kez daha gösterdi.

"Bu kedi Susam, Bay Kavamura. Bendeniz Nakata'nın aradığı kedi. Bir yaşında, alacalı bir kedi. Nogata 3. Sokak'ta oturan Bay Koizumi'nin evinde besleniyormuş ama bir süre önce kaybolmuş. Evin hanımının açık bıraktığı pencereden dışarı fırlayıp kayboluvermiş. İşte durum böyle. Bir kez daha soracağım ama Bay Kavamura, bu kediyi görmüşlüğünüz var, değil mi?"

"Kuamura, uskumru olursa sıkar. Sıkacaksa arar."

"Kusura bakmayın. Az önce söylediğim gibi, bendeniz Nakata pek akıllı değildir. O yüzden, sizin söylediklerinizi tam olarak anlayamıyorum. Bir kez daha tekrarlar mısınız?"

"Kuamura, uskumru olursa sıkar. Sıkacaksa arar."

"Uskumru derken, balık türünü mü kastediyorsunuz?"

"Süslemek için uskumru, ama sıkacaksa Kuamura."

Nakata, ağarmaya başlayan kısacık saçlarını avuç içiyle ovalarken bir süre düşündü. Acaba, bu gizemli uskumru yüzünden labirent haline gelen diyaloğun içinden nasıl çıkacaktı? Fakat ne kadar düşünürse düşünsün, bir ipucu bulamıyordu. Zaten, Nakata meseleleri belirli bir mantık dahilinde düşünmeyi pek beceremezdi. Bu arada Kavamura, "benim sorunum değil," dercesine arka ayağını uzatarak çenesinin altını kaşıyordu.

Tam o sırada arkalarından ince bir gülme sesi geldi. Nakata arkasını dönünce, yan taraftaki evin bahçesinde duran güzel ve bakımlı bir Siyam kedisinin gözlerini kısarak kendilerini süzdüğünü gördü.

"Kusura bakmayın. Adınızın Nakata olduğunu mu söylemiştiniz?" dedi Siyam kedisi pürüzsüz bir ses tonuyla.

"Evet, öyle. Benim adım Nakata. Merhaba."

"Merhaba," dedi Siyam kedisi.

"Evet. Sabahtan beri hava bulutlu, ama herhalde bugün yağmur yağmayacak," dedi Nakata.

"Yağmazsa iyi olur tabii."

O Siyam kedisi, artık orta yaşlara yaklaşmış bir erkekti ve dümdüz kuyruğunu gururla arkasında dikmiş, boynuna da adının yazılı olduğu bir tasma takmıştı. Yüz hatları düzgündü, vücudunda gram yağ yoktu.

"Bana Mimi deyin. La Bohem'deki Mimi. Şarkılarda bile geçer adım. 'Benim adım Miimii,' diye."

"Nasıl?" dedi Nakata.

"Puccini'nin öyle bir operası var. Eh, sahibim operadan hoşlanır da," diyen Mimi'nin yüzünde sempatik bir gülümseme oluştu. "Size söylemek isterdim, ama sesim akortsuzdur biraz."

"Sizinle karşılaşmak çok hoş, Bay Mimi."

"Benim için de, Bay Nakata."

"Buralarda mı oturuyorsunuz?"

"Evet, şuradaki iki katlı evin kedisiyim. Tanabe ailesinin. Bak şu bej rengi BMW 530 duruyor ya, işte orası."

"Anladım," dedi Nakata. BMW'nin ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama bej renkli arabayı görebiliyordu. Herhalde o şey BMW'ydi.

"Şey, Bay Nakata, ben kendi halinde mi denir bilmem, kendi başına kalmayı seven bir kediyim, gereksiz yere konuşmayı da pek sevmem. Ancak, şu siz Kavamura diye mi adlandırmıştınız, işte o delikanlı, aslını söylemek gerekirse biraz dengesizdir. Zavallıcık, henüz küçükken komşu çocuklardan biri bisikletle çarpmış, o da uçarak kafasını olanca hızıyla betonun kıyısına vurmuş. O günden beri doğru dürüst konuşmayı beceremiyor. O yüzden, büyük sabırla konuşmaya çalışmanızı anlıyorum, ama pek fazla işinize yarayacağını sanmam. Bir süredir sizi şuradan izliyorum; pek de lafa karışmak istemezdim, ama karışmış oluverdim işte."

"Hayır, lütfen sorun etmeyiniz. Uyarınız için çok teşekkür ederim. Akılsızlık konusunda, bendeniz Nakata da, Bay Kavamura'dan pek de aşağı kalmam. O yüzden çevremdekilerin yardımı olmadan, tek başıma yaşamayı bile beceremiyorum. İşte o yüzden, her ay Vali Bey'den yardım alıyorum. Sizin fikirlerinizi de, elbette minnettarlıkla karşılıyorum."

"Neyse. Bir kediyi mi arıyordunuz?" dedi Mimi. "Sizi gizlice dinlemiş değilim. Bir süredir burada öğlen uykusundaydım, istemeden kulak misafiri oldum. Aradığınız kedinin adının Susam olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Evet. Aynen öyle."

"Peki, bu Bay Kavamura, Susam'ı gördüğünü mü söylüyor?"

"Evet. Az önce öyle demişti, ama daha sonraki söylediklerinin ne anlama geldiğini bir türlü çıkaramadım. Bendeniz Nakata'nın aklıyla bir anlam çıkarılması çok güç. O yüzden bunaldım biraz."

"Ne dersiniz, Bay Nakata? Ben ikinize aracı olarak bu delikanlıyla konuşmanızı sağlayayım mı? İki kedinin anlaşması kolay olur, hem de ben bu delikanlının konuşma tarzına bir hayli alışkınım. O yüzden, önce ben söylediklerini dinleyeyim, sonra da size anlatayım."

"Olur. Bunu yaparsanız, gerçekten çok makbule geçer."

Siyam kedisi hafifçe başını salladıktan sonra, sanki bale yaparmış gibi, bahçenin beton duvarının üzerinden bir çırpıda geçip Kavamura'nın yanına oturdu. Kavamura hemen burnunun ucuyla Mimi'nin kıçını koklamaya çalıştıysa da, Siyam kedisi gardını alıverince olduğu yerde büzüştü. Mimi hiç zaman kaybetmeden, patisiyle kedinin burnuna bir tane indirdi.

"Anlatacaklarımı uslu uslu dinle. Seni aptal! Kokuşmuş taşak!" diye Mimi ürkütücü sesiyle Kavamura'yı azarladı.

"Bu oğlanı en baştan korkutmazsanız olmaz," dedi Mimi Nakata'ya dönerek, sanki savunmaya geçmiş gibi. "Öyle yapmazsan gerilim hissetmez, söyledikleri şeyler de gitgide tuhaflaşır. Bu hale gelmesi onun suçu değil tabii, acıyorum, ama yapacak bir şey de yok."

"Evet," dedi Nakata, neye evet dediğini kendisi de anlamadığı halde.

Daha sonra iki kedi konuşmaya başladılar, ama çok hızlı konuşuyorlardı ve sesleri de bir hayli alçaktı, Nakata söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamıyordu. Mimi sert bir tonla sorular soruyor, Kavamura da ürkek sesiyle yanıtlıyordu. Yanıtlamakta biraz geciktiği anda Mimi'nin patisini suratının ortasına yiyiveriyordu. Yaptığı her şeyi ustalıkla yapan, iyi eğitimli bir Siyam kedisiydi Mimi. Nakata o zamana kadar farklı pek çok kediyle karşılaşıp konuşmuştu, ama araba modellerinden anlayan, opera dinleyen bir kediyle ilk kez karşılaşıyordu. Nakata hayranlıkla, kedinin işini çarçabuk halledişini izledi.

Mimi öğrenmek istediği her şeyi öğrendikten sonra, kış kışlar gibi bir hareketle Kavamura'yı kovaladı. Kavamura ürkek hareketlerle uzaklaştı. Mimi daha sonra, tüm sempatik halini takınarak Nakata'nın dizine oturdu.

"Durum genel hatlarıyla anlaşıldı," dedi Mimi.

"Çok teşekkür ederim," diye yanıtladı Nakata.

"Bu delikanlı... Yani Kavamura, o alacalı Susam dediğiniz kediyi şu ilerideki otluk yerde birkaç kez görmüş. Bina yapılması kararlaştırılan boş bir arsa. İnşaat şirketi, bir otomobil şirketine ait yedek parça deposunu satın alıp orada lüks bir gökdelen inşa etmeyi planladığından depoyu yıktırmıştı, ama çevre sakinlerinin sert tepkisiyle karşılaşıp bir de üstüne mahkemelik olunca, bir türlü inşaata başlayamadılar. Eh, sık duyduğumuz türden bir öykü gerçi. Daha sonra, arsayı otlar kapladı. Normalde insanlar pek girmezler, öyle olunca da, bu civardaki sokak kedilerinin cirit attığı bir yer haline geldi. Benim pek fazla arkadaşım yok, hem de bit, pire türünden şeylerin bulaşmasından endişelendiğim için o tarafa pek gitmem.

Bildiğiniz üzere, bit, pire dediğimiz illet bir bulaştı mıydı, bir türlü temizlenmek bilmez. Kötü alışkanlıklara çok benzer."

"Evet," diye yanıtladı Nakata.

"O gösterdiğiniz resimdekine tıpatıp benzeyen, boynunda pire kovucu tasması olan genç ve alımlı bir alacalı kediymiş ve çok da korkmuşmuş. Çevresindekilerle konuşamıyormuş bile. Eve dönüş yolunu kaybetmiş bir ev kedisi olduğu her halinden belliymiş."

"Ne zaman olmuş peki?"

"En son üç dört gün kadar önce görmüşler. Eh, kafası pek çalışmadığından, günleri net olarak anımsamıyordu. Ancak, yağmurun yağmasından sonraki gün dediğine bakılırsa, olasılıkla pazartesi günüdür. Gerçekten de, pazar günü feci yağmur yağdığını anımsıyorum."

"Evet. Günlerden pazar mıydı bilemiyorum, ama o günlerde yağmur yağdığını bendeniz Nakata da anımsıyorum. Yani ondan sonra gören olmamış mı?"

"O gün son olmuş. Çevredeki kediler de, o günden sonra o alacalı kediyi bir daha görmemişler. Aslında çok gevşek bir kedidir, ama bir hayli sıkıştırdım. Anlattıklarının genel hatlarıyla doğru olduğuna eminim."

"Gerçekten çok teşekkür ederim."

"Hayır, teşekküre gerek yok. Benim için çok kolay bir işti. Aslında ben de, normalde çevredeki abuk subuk kedilerle konuşurken sinir küpü haline gelirim. O yüzden, arada sırada böyle mantıklı insanlarla konuşunca, dünyam genişlemiş gibi

hissediyorum."

"Demek öyle," dedi Nakata. "İyi de, bendeniz Nakata'nın bir türlü anlayamadığı bir konu var. O Bay Kavamura'nın durmadan sözünü ettiği uskumru, bizim bildiğimiz balık mıymış?"

Mimi sol ön patisini havaya kaldırarak, patisinin pembeleşmiş altını kontrol ederek kıkırdadı.

"Yani nihayetinde o kedinin söz dağarcığı bir hayli kısıtlıdır."

"Söz dağarcığı?"

"O kedi pek fazla sözcük bilmez," dedi Mimi görgüde kusur etmemeye çalışarak. "Lezzetli yiyeceklerin tümüne uskumru diyor işte. O zavallı, bu dünyadaki en lezzetli şeyin uskumru olduğunu sanıyor. Mercan, dilbalığı, sarıkanat gibi balıkların varlığından bile haberi yok."

Nakata hafifçe boğazını temizledi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, uskumruyu ben de çok severim. Elbette yılanbalığını daha fazla severim."

"Yılanbalığı benim de en sevdiğim yiyecekler arasındadır. Gerçi her gün her gün yiyebildiğim bir şey değil."

"Haklısınız. Her gün yiyebildiğimiz bir şey değil."

Daha sonra ikisi de, aklından yılanbalığı yemeyi geçirdiği belli olacak şekilde bir süre sessiz kaldı. İkisinin derin derin yılanbalığını düşündükleri zaman bir süre aktı gitti.

"Neyse, o zavallının söylemek istediği," diye sözlerine devam etti Mimi, aniden aklına gelmiş gibi. "O boş arsaya çevredeki

kedilerin toplanmaya başlamasından bir süre sonra, kedileri yakalayan kötü bir adam peydah oluvermiş. Diğer kediler Susam'ı işte o tipin yakalayıp götürmüş olabileceğini tahmin ediyorlarmış. O adam lezzetli şeyleri yem olarak kullanıp kedileri yakaladığı gibi kocaman bir torbanın içine tıkıştırıyormuş. Yakalama tekniği öylesine ustacaymış ki, karnı acıkan dünyadan bihaber kediler kolayca tuzağa düşüyorlarmış. Çok temkinli olan bu civardaki sokak kedilerinden bile, şimdiye kadar birkaçı tuzağa düşmüş. Feci bir durum. Bir kedi için, torbaya tıkılmaktan daha feci bir şey yoktur."

"Evet," diyen Nakata, ağarmaya başlayan saçlarını avuç içiyle tekrar ovaladı. "Kedileri yakaladıktan sonra ne yapıyor acaba?"

"Bunu ben de bilemiyorum. Eskiden kedileri yakalayıp derisinden şamisen çalgısına tel çıkarırlarmış, ama şimdilerde şamisen pek de popüler bir çalgı değil. Zaten son zamanlarda telleri çoğunlukla plastikten yapılıyormuş. Bir de, dünyanın bazı kesimlerinde hâlâ kedi yiyen insanlar varmış, ama ne mutlu ki Japonya'da kedi yeme âdeti yok. O yüzden bu iki seçeneği atlayabiliriz. Bunlar dışında akla gelen, bilimsel deneylerde kedileri kullanan insanların varlığı. Dünyanın birçok yerinde kediler deneylerde kullanılıyor. Arkadaşlarımın arasında Tokyo Üniversitesi'nin deneylerinde kullanılan bir kedi var. Çok zor günler geçirmiş, ama o meseleye girersek çok uzun sürer. Son olarak, pek o kadar sık rastlanmıyor, ama yalnızca kedileri rahatsız etmekten zevk alan sapık insanlar var. Mesela, kedileri yakalayıp makasla kuyruklarını kesiyorlar."

"Aa?" dedi Nakata. "Kuyrukları kesip ne yapıyorlar ki?"

"Bir şey yaptıkları yok. Amaçları yalnızca kedilerin canını yakmak, onları taciz etmek. Bundan zevk alıyorlar. Bu dünyada

gerçekten yürekleri hasta insanlar var."

Nakata bu konu üzerinde bir süre düşündüyse de, makasla kuyruk kesmekten nasıl bir zevk alınacağını bir türlü anlayamadı.

"Peki bu, bir ihtimal öyle yüreği hasta bir insanın Susam'ı kaçırmış olabileceği anlamına mı geliyor?" diye sordu Nakata.

Mimi uzun bıyıklarını sarkıtarak yüzünü buruşturdu.

"Evet. Böyle düşünmek, hatta hayal bile etmek istemiyorum, ama bu olasılığın olmadığını da kesin olarak söyleyemeyiz. Bay Nakata, ben o kadar uzun süre yaşamadım, ama hayal sınırlarını zorlayan feci görüntülerle birkaç kez karşılaştım. Çoğu insan kedi denince, gün boyunca bir gölge bulup keyif çattığımızı, iş güçle uğraşmadan rahat bir yaşam sürdüğümüzü sanıyor, ama kedilerin yaşamı o kadar da tozpembe değil. Kediler güçsüz, kolayca yaralanan canlılardır. Ne kaplumbağalar gibi sert bir zırhımız ne de kuşlar gibi kanatlarımız var. Köstebekler gibi toprağa dalamaz, bukalemunlar gibi rengimizi değiştiremeyiz. Kedilerin her gün ne tür acılara maruz kaldığını, boşu boşuna bu dünyadan göçüp gittiğini insanların çoğu bilmez. Ben tesadüfen Tanabe ailesi tarafından kabul edildim ve çocuklarının sevgisi sayesinde pek fazla bir zorluk çekmeden yaşamımı sürdürebiliyorum, ama yine de bazı zorluklara katlanmak zorundayım. Böyle düşününce, sokak kedilerinin yaşamlarını sürdürmek için ne tür zorluklarla karşılaştıklarını çok kolay anlayabiliyorum."

"Sen çok akıllı bir kedisin Mimi," dedi Nakata, Siyam kedisinin anlattıklarını hayranlıkla dinlerken.

"Pek de değil," dedi Mimi, gözlerini mahcup olmuş gibi kısarak. "Evde oradan oraya yuvarlana yuvarlana televizyon izleyerek bu hale geldim. İşe yaramayacak bir sürü bilgiye sahip olmak da sıkıntı verici bir durum. Siz televizyon izler misiniz, Nakata?"

"Hayır, bendeniz Nakata televizyon izlemem. Televizyona çıkanlar öylesine hızlı konuşuyorlar ki, bir türlü yakalayamıyorum. Bendeniz Nakata akılsız olduğumdan, okuma yazmam bile yoktur. Okuma yazma bilmeyince, televizyonu anlamak da çok zorlaşıyor. Arada sırada radyo dinlediğim oluyor, ama ondan bile çok çabuk yoruluyorum. Böyle açık alanlara çıkıp gökyüzünün altında kedilerle konuşmaktan daha fazla keyif alıyorum."

"Çok hoş sözler bunlar," dedi Mimi.

"Bay Mimi, bendeniz Nakata, bir süre o boş arsayı gözetlemek niyetindeyim."

"O zavallının söylediklerine bakılırsa, adam uzun boyluymuş, ince uzun tuhaf bir şapka takıyormuş, ayaklarında da uzun deri çizmeler varmış. Hızlı adımlarla yürüyormuş. O tuhaf kılığı sayesinde görür görmez o olduğunu anlarsın. O boş arsaya toplanan kediler, adamı görünce çil yavrusu gibi dağılıyorlarmış. Ama durumdan habersiz yeni kediler..."

Nakata bu bilgileri aklına iyice yerleştirdi. Aklındaki, asla unutmaması gerekenleri yerleştirdiği çekmeceye özenle koydu. Adam uzun boyluydu, ince uzun tuhaf bir şapka takıyordu ve uzun deri çizme giyiyordu.

"Umarım işine yarar," dedi Mimi.

"Gerçekten çok teşekkür ederim. Eğer, tüm nezaketinizle yardım etmemiş olsaydınız, bendeniz Nakata uskumru noktasında kalır, bir adım ilerleyemezdim. Minnettarım."

"Düşünüyorum da," dedi Mimi başını kaldırıp kıstığı gözleriyle Nakata'nın yüzüne bakarak. "O tehlikeli bir adam. Çok tehlikeli. Sanırım, sizin hayal bile edemeyeceğiniz kadar tehlikeli. Ben olsam o boş arsaya asla yaklaşmazdım. Gerçi siz insansınız ve işiniz gereği yapmanız da lazım, ama lütfen çok dikkatli ve temkinli olunuz."

"Teşekkür ederim. Olabildiğince dikkatli olmaya çalışırım."

"Bay Nakata, zorbalığın hâkim olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Bu zorbalıktan kimse kaçamaz. Bunu lütfen unutmayınız. Ne kadar dikkatli olursanız olun yeterli olmayabilir. Bu insanlar için de kediler için de geçerli."

"Evet. Bunu aklımdan çıkarmayacağım," dedi Nakata.

Fakat Nakata bu dünyanın hangi taraflarında zorbalığın hâkim olduğunu anlayamamıştı. Bu dünyada, Nakata'nın anlayamadığı birçok şey vardı ve zorbalıkla ilgili şeyler de anlayamadıklarının başında geliyordu.

Nakata, Mimi'den ayrılınca gidip o boş arsaya baktı. Küçük bir spor sahası genişliğindeydi. Yüksek kontrplak bir çitle çevrilmiş, "Bina yapılması planlanan bir arsadır. Lütfen girmeyiniz" yazılı bir levha asılmıştı (elbette, Nakata'nın levhada ne yazdığını anlamasına imkân yoktu). Girişte kalınca bir zincir asılıydı, ama arka tarafa dolaşınca çitin boşluk bir kısmından rahatlıkla içeriye girebildi. Birileri o kısmı zorlayarak sökmüş olmalıydı.

Eskiden orada olan depo binaları tamamen yıkılmış, arsa inşaat için düzleştirilmediği için otlarla kaplanmıştı. Sarısap otları bir çocuk boyuna gelecek kadar serpilmişti. Üzerinde birkaç kelebek uçuşuyordu. Toprak kümeleri yağmurla sertleşmiş, yer yer yüksekçe tepecikler haline gelmişti. Her haliyle kedilerin hoşlanacağı bir yerdi. Pek insanların gireceği bir yer değildi, arazide birçok küçük canlı yaşıyordu ve saklanmak için yer aramaya gerek yoktu.

Nakata, boş arsada Kavamura'yı göremedi. Tüyleri karmakarışık iki zayıf kedi gözüne iliştiğinde, her zamanki sempatik tavırlarıyla "Merhaba!" diye seslendi, ama kediler şöyle soğuk bir bakış fırlattıktan sonra, yanıt bile vermeden otların arasında gözden kayboldular. Bu çok normaldi. Kimse aklından zoru olan bir adamın eline geçip kuyruğundan olmak istemezdi. Elbette kuyruğu yoktu, ama Nakata da kendisi de öyle bir durumla karşılaşmak istemezdi. Temkinli davranmaları nedensiz değildi.

Nakata biraz yüksekçe bir yerde durup çevreye göz gezdirdi. Kimsecikler yoktu. Yalnızca bir şeyler arıyormuşçasına otların üzerinde oradan oraya uçuşup duran beyaz kelebekler vardı. Nakata uygun bir yerde oturdu, sırtını yasladığı çantasından helvalı iki ekmek çıkarıp her zamanki gibi öğlen yemeği niyetine yedi. Sonra küçük termosa koyduğu buğday çayını gözlerini kısarak içti. Sakin bir öğleden sonra manzarasıydı. Her şey uyum ve uysallık içinde dinlenmeye çekilmişti. Öyle bir yerde, kedilere feci işkenceler yapmayı aklına koymuş bir insanın gizlenmekte olabileceğini Nakata bir türlü anlayamıyordu.

Ağzındaki helvalı ekmek parçasını yavaşça çiğneyerek, ağarmaya yüz tutan saçlarını avuçlarıyla ovuşturdu. Karşısında birileri olsa "Bendeniz Nakata biraz akılsızımdır," derdi, ama

ortalıkta kimsecikler yoktu. O yüzden, yalnızca kendi kendine başını salladı. Sonra da, sessizce helvalı ekmeğini yemeye devam etti. Ekmeği yemeyi bitirince kâğıt torbasını güzelce katlayarak çantasına yerleştirdi. Ağzını sımsıkı kapattığı termosu da çantasına koydu. Gökyüzü tamamen bulutlarla kaplanmıştı, ama renklerin tonlarından güneşin tepeye yakın bir yerde olduğunu anlamak mümkündü.

Adam uzun boyluydu, ince uzun tuhaf bir şapka takıyordu ve uzun deri çizme giyiyordu.

Nakata, hayalinde öyle bir adam canlandırmaya çalıştı. Fakat ince uzun tuhaf şapkanın nasıl bir şey olabileceğini, uzun çizmelerin neye benzediğini bir türlü hayalinde canlandıramadı. Bu tür şeyleri doğduğundan beri hiç görmemişti. Onu görür görmez tanıyacağını Kavamura'nın söylediklerini aktaran Mimi söylemişti. "Öyleyse," dedi Nakata kendi kendine, "oturup beklemekten başka çare yok." En emin yol buydu. Nakata doğrularak, otların arasında dikilip çişini yaptı. Uzun uzun, ritmini bozmadan işemişti. Sonra boş arsanın kıyısında bir yerde, mümkün olduğunca göze çarpmayacak bir yerde otların gölgesine çöküp öğleden sonrasını o tuhaf adamın ortaya çıkmasını bekleyerek geçirmeye karar verdi.

Beklemek can sıkıcı bir iştir. Adamın oraya bir daha ne zaman geleceği hiç belli değildi. Belki yarın, belki de bir hafta sonra. Hatta bir daha hiç gelmeyebilirdi. Bu olasılığı da düşünmek gerekiyordu. Fakat Nakata hiçbir amacı olmadan beklemeye, tek başına hiçbir şey yapmadan zaman öldürmeye alışıktı. Bunlar onun açısından, hiç de can sıkıcı şeyler değildi. Nakata, zamanın kendisine uygun bir şekilde akmasını sağlamayı biliyordu. Sabah olduğunda hava aydınlanıyor, akşam olduğunda kararıyordu. Hava karardığında yakındaki hamama gidiyor, hamamdan

dönünce de hemen uyuyordu. Hamam bazı günlerde kapalı oluyordu, ama öyle zamanlarda şansına küsüp evine dönmek Nakata'ya hiç dokunmuyordu. Yemek saati geldiğinde karnı doğal olarak acıkıyor, yardımı almaya gideceği gün (o gün yaklaştığında birileri mutlaka nazikçe bildiriyordu) aradan bir ayın geçmiş olduğunu anlıyordu. Yardımı alışının ertesi günü yakınlardaki berbere gidiyordu. Yaz geldiğinde o semtteki hayırseverler ona yılanbalığı ikram ediyor, yılbaşlarında ise pirinç ezmesi getiriyorlardı.

Nakata rahatlamaya çalışarak, kafasının düğmesini kapatıp varlığını bir tür "bekleme konumu"na aldı. Onun için bu son derece doğaldı ve çocukluğundan beri aklına getirmediği anlarda bile günlük olarak yerine getirdiği bir işlemdi. Bir süre sonra Nakata, bilincini çevreleyen yeşillikleri kelebekler gibi uçuşturmaya başladı. Yeşilliklerin ötesinde derin bir uçurum oluşmuştu. Arada sırada yeşilliklerin arasından sıyrılıp o derin uçurumun üzerinde uçtu. Nakata oranın derinliğinden ya da karanlığından korkmuyordu. Neden korkması gerekecekti ki? Oranın dibindeki görünmeyen dünya, o ağır sessizlik ve koyu karanlık, eskiden beri en samimi dostuydu ve artık onun bir parçası haline gelmişti. Nakata da bunun çok iyi farkındaydı. O dünyada yazı yoktu; günler olmadığı gibi, korktuğu vali de yoktu; ne opera ne de BMW vardı. Makas yoktu, ince uzun şapkalar da yoktu. Fakat aynı zamanda, ne yılanbalığı ne de helvalı ekmek vardı. Bütünlük oradaydı, ama parçalar yoktu. Parçalar olmadığından, bir şeylerin yerine başka bir şeyleri koymak da gerekmiyordu. çıkarmaya ya da eklemeye de gerek yoktu. Zor düşünceleri bir kenara bırakıp kendini o bütünlüğün kollarına bırakması yeterliydi. İşte bu hal Nakata için her şeyden çok daha fazla önemliydi.

Arada sırada uyukladığı da oldu. Ancak, uyusa bile keskin beş

duyusunu olanca gücüyle boş arsaya yöneltmişti. Eğer orada bir şeyler olursa, birileri oraya gelecek olursa, Nakata hemen gözlerini açıp eyleme geçebilirdi. Gökyüzü, ütülenmiş bir örtü gibi duran kurşuni bulutlarla kaplanmıştı. Fakat yağmur yağacağa benzemiyordu. Kedilerin hepsi bunu biliyordu; Nakata da.

11

Konuşmamı tamamladığımda vakit bir hayli geç olmuştu. Sakura dirseğini masaya yerleştirmiş, yumruk yaptığı elini şakağına dayamış, anlattıklarımı pür dikkat dinliyordu. On beş yaşındayım, ortaokul öğrencisiyim, babamın parasını çalarak Nakano Semti'ndeki evimizden kaçtım. Takamatsu şehir merkezinde bir otelde kalıyor, gündüzleri kütüphaneye gidip kitap okuyordum. Bir anda kendimi tapınak bahçesinde kana bulanmış halde buldum. Aşağı yukarı, anlattıklarımın özeti buydu. Elbette anlatmadığım şeyler de vardı. Gerçekten önemli olan şeyleri dile getirmek pek kolay değildir.

"Yani, annen ablanla birlikte evden çıkıp gitmiş. Baban ve henüz dört yaşında olduğun halde seni yalnız başınıza bırakarak."

Cüzdanımın içindeki, sahilde çekilmiş o fotoğrafı çıkararak Sakura'ya gösterdim. "Bu ablam." Sakura bir süre fotoğrafı inceledi. Sonra hiçbir şey söylemeden bana geri verdi.

"Ondan sonra ablamla hiç görüşmedik," dedim. "Annemle de hiç karşılaşmadım. Hiç haber alamadığımız gibi nerede olduğunu da bilemiyorum. Yüzünün nasıl olduğunu bile anımsamıyorum. Tek bir fotoğrafı bile yok. Varlığını, kokusunu hissedebiliyorum. Dokunuşunu hayal meyal anımsıyorum, ama yüzünü bir türlü anımsayamıyorum."

"Hmm," diye mırıldandı. Sonra elini şakağından çekmeden, gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Çok zor bir durum."

"Galiba."

Hiçbir şey söylemeden yüzüme bakmaya devam ediyordu.

"Öyleyse, babanla pek anlaşamıyordunuz?" diye sordu biraz sonra.

Pek anlaşamamak? Nasıl yanıtlayabilirdim acaba? Bir şey söylemeden yalnızca başımı salladım.

"Öyle olmuştur mutlaka. Anlaşabilseydiniz evden kaçmaya kalkmazdın," dedi Sakura. "Neyse, nihayetinde evden kaçtın, bilincini mi yoksa o ana ait belleğini mi desem, yitiriverdin."

"Evet."

"Peki, daha önce hiç böyle bir şey olmuş muydu?"

"Bazen," dedim dürüstçe. "Çok sinirlendiğimde, sanki sigortalarım atmış gibi oluyorum. Birileri gelip kafamın içindeki düğmeye basmış gibi, düşünmeden hareket ediyorum. Evet, hareket eden benim, ama aslında ben değilim."

"Yani kendine hâkim olamayıp etrafını dağıttığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Bazı zamanlarda o da oldu," diye itiraf ettim.

"Birilerini mi yaraladın?"

Yalnızca başımı evet anlamında salladım. "İki kez. Pek o kadar ağır bir yara değildi gerçi."

Sakura bir süre söylediklerimi düşündü.

"Peki, bu sefer de aynı şey mi oldu sence?"

Başımı salladım. "Bu kadar feci bir hale ilk kez geliyorum. Bu seferkinde... Bilincimi yitirene kadar geçen süreci hiç anımsamadığım gibi, bilincimi yitirdiğim o esnada ne yaptığımı da anımsamıyorum. Sanki o aralığa ait belleğim kesilip alınmış gibi. Şimdiye kadar hiç böyle olmamıştım."

Sakura, sırt çantamdan çıkardığım tişörtüme baktı. Yıkadığım halde geçmeyen kan lekesini dikkatle inceledi.

"Peki... Son hatırladığın yemek yediğin mi? Akşamleyin, istasyon yakınlarındaki lokantada mı yemiştin?"

Başımla onayladım.

"Daha sonrasını bilmiyorsun. Kendine geldiğinde tapınağın arka bahçesinde, otların arasında yere serilmiş haldeydin. Aradan dört saat kadar geçmişti. Tişörtün kan içindeydi ve sol omzun sancıyordu."

Bir kez daha başımla onayladım. Sakura, bir yerlerden çıkardığı şehir haritasını masanın üstünde açarak, istasyon ile tapınak arasındaki mesafeyi kontrol etti.

"Uzak değil, ama yürümeye kalksan iki adımlık mesafe de sayılmaz. Neden oraya kadar gittin acaba? Başlangıç yeri istasyonsa, senin kaldığın otelle ters istikamete düşüyor halbuki. Oralara daha önce gitmiş miydin?"

"Bir kez bile gitmedim."

"Şu gömleğini çıkar da bir bakalım," dedi Sakura.

Gömleğimi çıkarıp belden yukarım çıplak kaldığında, Sakura arkama geçip sol omzumu sıkıca tuttu. Parmak uçlarını omzuma bastırınca gayriihtiyari inledim. Bir hayli güçlüydü.

"Acıdı mı?"

"Hem de çok," dedim.

"Bir şeye çok feci çarpmışsın. Ya da sert bir şeyle vurmuşlar."

"Hiç anımsamıyorum."

"Her neyse. Omzuna bir şey olmamış," dedi. Sonra acıdığını söylediğim kısmı eliyle yokladı. Canım acısa da acımasa da parmaklarının dokunuşu hoşuma gitmişti. Çekinmeden söyleyince gülümsedi.

"Masaj konusunda yetenekliyimdir. O yüzden, güzellik uzmanlığı işinde para kazanabiliyorum. Masaj yapmayı bilirsen, nereye gidersen git el üstünde tutulursun."

Sakura bir süre daha masajını sürdürdükten sonra, "Önemli bir şey varmış gibi görünmüyor. Şöyle güzel bir uykudan sonra sancısı da diner," dedi.

Çantamdan çıkardığım tişörtü alıp naylon bir poşete koyarak çöp torbasına attı. Taşlanmış gömleğimi ise bir süre inceledikten sonra banyodaki çamaşır makinesine tıkıştırdı. Sonra da elbise dolabının çekmecesini bir süre karıştırdıktan sonra çıkardığı tişörtü bana verdi. Yeniydi. Üzerinde Maui Adası Balina İzleme Gezisi yazıyordu ve deniz yüzeyinde yükselen bir balina kuyruğu resmi vardı.

"Buradakilerin içinde en büyük beden bu galiba. Nasıl olsa

birileri hediye olarak getirmiştir. Hoşuna gitmemiştir belki, ama sen şimdilik giy."

Tişörtü başımdan geçirerek giydim. Bedeni üzerime tam oturuyordu.

"İstersen al senin olsun."

Teşekkür ettim.

"O kadar uzun süreyle bilincini yitirdiğin olmamıştı bu zamana kadar değil mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım. Gözlerimi kapatıp yeni tişörtün verdiği temas hissini algılamaya çalışarak kokusunu içime çektim. "Sakura, aslında şu an çok korkuyorum," dedim içimden geçenleri dürüstçe söylemeye çalışarak. "Ne yapacağımı bilemeyecek kadar korkuyorum. Belleğimden sökülüp alınan o dört saatlik süre zarfında bir yerlerde, birilerine zarar vermiş olabilirim. Ne yaptığımı hiç anımsamıyorum. Fakat üstüm başım kan içinde kalmış. Hukuki açıdan bakarsak, bir şeylerin sorumluluğunu almam gerekebilir. Değil mi?"

"Belki de yalnızca burun kanamasıdır. Birileri yolda dalgın dalgın yürürken direğe toslamış, kanamaya başlayan burnu da sana çarpmış olabilir. Belki de bu kadar basit bir şeydir, değil mi? Endişelerini anlıyorum, ama sabah olana kadar mümkün olduğunca kötü şeyler düşünmemeye çalış. Sabah olduğunda gazete kapıya kadar getiriliyor, televizyon haberlerine de bakarız. Eğer bu civarda büyük bir olay olmuşsa, istemesek de öğreniriz zaten. Ne yapacağımızı o zaman düşünürüz. Kanama dediğin şey, çok farklı etkilerle ortaya çıkar. Aslında, senin düşündüğünden çok daha basit bir durum olma ihtimali çok

daha yüksek. Ben kadın olduğumdan, o kadarcık kanı her ay görüyorum. Çoktan alıştım. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

Başımı sallamakla yetindim. Yüzümün hafifçe kızardığını hissedebiliyordum. Sakura ise kocaman bir kupanın içine nescafe koyarak, uzun kulplu tencerede su ısıtmaya başladı. Su kaynayana kadar sigara içti. Birkaç fırt çektikten sonra, sigarasını tablaya bastırıp söndürdü. Odaya mentollü sigara kokusu yayıldı.

"Biraz özel bir soru sormak istiyorum, ama kızmazsın değil mi?"

"Kızmam," dedim.

"Senin ablan evlatlık değil mi? Yani sen doğmadan önce bir yerlerden evlatlık alınmış bir çocuk."

"Evet," dedim. Neden olduğunu bilemiyorum, ama annemle babam onu evlatlık almışlar. Daha sonra ben doğmuşum. Herhalde özel bir nedeni yoktu.

"Sen de, annenle babandan olma tek çocuksun o zaman."

"Bildiğim kadarıyla, öyle," dedim.

"Buna rağmen, annen evden ayrılırken seni değil, aralarında kanbağı bile olmayan ablanı götürmüş," dedi Sakura. "Fakat normalde, Kadınlar öyle davranmazlar."

Bir şey söylemedim.

"Neden acaba?"

Başımı salladım. Bilmiyorum, anlamında. Bu soruyu aslında, kendime de on binlerce kez sormuştum.

"Bu elbette seni yaralamış olmalı."

Bu beni yaralamış mıydı acaba?

"Bilemiyorum. Fakat eğer evlenecek olursam, asla çocuk yapmayı düşünmüyorum. Kendi çocuğumla ilişki kurmayı becerebileceğimi sanmıyorum."

"Senin ailen kadar karmaşık olmasa bile, bizimkilerin de arası hiç iyi değildi. Onlar yüzünden ben de olmadık işler yaptım. O yüzden seni anlayabiliyorum. Yine de bazı şeyler hakkında kesin kararlar vermek için çok erken. Dünyada hiçbir şey kesin değildir."

Ocağın önünde durmuş, üzerinden buharlar çıkan o koca kupasından kahvesini içiyordu. Kupada Moomin ailesinin resmi vardı. Bir süre öylece kaldı, hiçbir şey söylemedi. Ben de konuşmadım.

"Güvenebileceğin bir akraban yok mu?" diye sordu biraz sonra.

"Yok," dedim. Babamın anne ve babası uzun süre önce ölmüşlerdi ve babamın ne kardeşi ne de yakın bir akrabası vardı. Bunun doğru olup olmadığından emin olmam mümkün değildi tabii. Yine de, en azından akraba ilişkisi denen duyguyu hiç tatmadığım doğruydu. Anne tarafımdan akrabalar konusu hiç açılmamıştı. Annemin adını bile bilmiyordum. Dolayısıyla annemin akrabaları olup olmadığını bilmeme de imkân yoktu.

"Söylediklerini düşünüyorum da, senin baban sanki

uzaylıymış gibi geliyor," dedi Sakura. "Dünyaya başka bir gezegenden gelmiş, insan kılığına girerek dünyalı bir kadınla ilişkiye girmiş de sen doğmuşsun sanki. Kendi soyunu çoğaltmak için senin doğmana izin vermiş. Annen de bu gerçeği öğrenince, korkusundan uzaklara kaçmış. Karanlık bir bilimkurgu filmi gibi."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Hiçbir şey söylemeden duruyordum sadece.

"Şaka bir yana," dedi Sakura. Sonra da söylediklerinin şaka olduğu vurgusunu güçlendirmek için yanaklarını şişirerek gülümsedi. "Kısacası senin, şu koskoca dünyada kendinden başka güvenebileceğin kimsen yok."

"Eh, galiba öyle."

Sakura bir süre mutfak tezgâhına yaslanarak kahvesini içmeye devam etti.

"Biraz uyumalıyım," dedi Sakura, sanki aniden aklına gelmiş gibi. Saat üçü geçmişti. "Yedide kalkmam gerekiyor, o yüzden pek de fazla uyuyamam, ama yine de biraz uyumam lazım. Gece hiç uyumadan işe gitmek çok zor olur. Sen ne yapacaksın?"

Uyku tulumum olduğunu, eğer sorun yaratmayacaksa bir köşede rahatsızlık vermeden yatabileceğimi söyledim. Sonra da yer kaplamayacak şekilde güzelce katladığım uyku tulumumu sırt çantamdan çıkarıp şişirdim. Sakura, yaptıklarımı meraklı gözlerle izliyordu. "İzci çocuklar gibisin," dedi.

Işık kapandıktan sonra, Sakura yatağına girince, ben de uyku

tulumumun içinde gözlerimi kapatarak uyumaya çalıştım. Fakat uyuyamıyordum. Beyaz tişörtüme bulaşan kanın görüntüsü gözlerimden gitmek bilmiyordu. Avuç içlerim yanıyor gibiydi. Gözlerimi açıp bakışlarımı tavanda bir noktada sabitledim. Bir yerlerden zemin gıcırtısının sesi duyuluyordu. Başka bir yerden akan suyun sesi. Yine başka bir yerden, bir ambulansın siren sesi geliyordu. Çok uzaklardan geliyordu, ama gecenin karanlığında tüm berraklığıyla yankılanıyordu.

"Baksana. Yoksa uyuyamıyor musun?" dedi. Karanlığın içinde belirsiz bir noktada mırıldanıyor gibiydi.

Uyuyamadığımı söyledim.

"Ben de uyuyamıyorum. Neden kahve içtim bilmem. Aklıma gelmedi işte."

Başucundaki ışığı açıp saati kontrol ettikten sonra yine kapattı.

"Yanlış anlamanı istemem ama," dedi Sakura. "İstersen yanıma gel. Birlikte yatalım. Ben de doğru dürüst uykuya dalamıyorum."

Uyku tulumumdan çıkıp onun yattığı yatağın yorganının altına girdim. Altımda boxer külotum, üzerimde de tişörtüm vardı. Sakura ise altlı üstlü, ince pembe bir pijama giymişti.

"Bak. Benim Tokyo'da beraber olduğum bir erkek arkadaşım var. O kadar ahım şahım biri değil, ama eh işte, sevgiliyiz. O yüzden başka biriyle seks yapamam. Sana nasıl göründüm bilmem, ama o konularda ciddiyimdir. Biraz eski kafalıyımdır hatta. Eskiden öyle değildim, bir hayli gemi azıya aldığım da

olmuştu, ama şimdi öyle değil. Düzgün yaşıyorum. O yüzden aklına farklı bir şeyler gelmesin. Abla kardeş gibi yatalım, anladın mı?"

"Anladım," dedim.

Elini omzuma koyup bana sarılarak usulca kendine doğru çekti. Sonra da şakağımı yanağına yapıştırdı. "Zavallıcık," dedi.

Söylememe gerek yok, ama sertleşmiştim. Hem de taş gibi. Üstelik, o sert kısmım konum itibariyle Sakura'nın baldırına doğal olarak sürtüyordu.

"Yok artık..." dedi Sakura.

"Kötü bir niyetim yok," diye özür dilemeye çalıştım. "Elimde değil."

"Biliyorum," dedi. "Zordur. Bunu çok iyi biliyorum. Durdurmak imkânsızdır."

Karanlıkta da olsa, başımı evet anlamında salladım.

Bir an tereddüt etmiş gibiydi, ama sonunda boxer külotumu aşağıya çekerek taş gibi sertleşen penisimi çıkarıp usulca avcuna aldı. Sanki bir şeyin yerinde olup olmadığını yoklar gibi. Sanki bir doktorun nabız almaya çalışması gibi. Avuç içinin yumuşak teması, penisimi yumuşak bir bulut gibi sarmalamıştı.

"Ablan kaç yaşında şimdi?"

"Yirmi bir," dedim. "Benden altı yaş büyük olduğuna göre."

Sakura biraz düşündü. "Görmek istiyor musun?"

"Belki," dedim.

"Belki?" diye sorarken penisimi tuttuğu eline biraz güç vermişti. "Belki, ne demek? Pek görüşmek istemiyor musun?"

"Görüştüğümüzde ne diyeceğimi bilmiyorum. Zaten, o da benimle görüşmek istemeyebilir. Annem için de durum aynı. Belki kimse benimle karşılaşmak bile istemiyordur. Bana hiç kimsenin ihtiyacı yoktur. Zaten çekip gitmişler."

Bir şey söylemiyordu. Penisimi tuttuğu eline bir güç veriyor, bir bırakıyordu. Onun hareketlerine uygun olarak, penisim bir sakinleşiyor, bir ateşler içinde yanarak sertleşiyordu.

"Boşaltmak istiyor musun?" diye sordu.

"Galiba," dedim.

"Galiba?"

"Hayır, çok," diye düzelttim.

Hafifçe iç geçirip sonra elini yavaşça hareket ettirmeye başladı. Dokunuşları çok hassastı. Yalnızca aşağı yukarı hareket etmiyordu. Çok daha bütünlüğü olan hareketlerdi. Parmakları tüm duygularını taşıyacak şekilde, penisimin, hayalarımın her noktasına dokunup okşuyordu.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Bana dokunmaya kalkma sakın, tamam mı? Bir de boşalacak gibi olursan hemen söyle. Çarşaf kirlenirse, temizlemesi çok zor."

"Tamam," dedim.

"Nasıl? Bu işi biliyor muyum?"

"Evet. Çok iyi."

"Az önce söylemiştim, parmaklarım doğuştan yeteneklidir. Ancak, bunun seksle alakası yok. Nasıl desem, rahatlaman için yardım etmeye çalışıyorum sadece. Bugün uzun bir gün geçirdin, hem de çok gerilmiştin. Bu halinle uyuyamazsın diye. Anladın mı?"

"Evet," dedim. "Bir şey isteyebilir miyim?"

"Ne?"

"Seni çıplak hayal edebilir miyim?"

Hareket halindeki elini durdurup yüzüme baktı. "Sen şimdi beni çıplak mı hayal edeceksin?"

"Evet. Az öncesinden beri gözlerimin önüne gelmesin diye uğraşıyorum, ama bir türlü engel olamıyorum."

"Nasıl engel olamıyorsun?"

"Sanki televizyonun kapatma tuşu devreden çıkmış gibi."

Çok tuhaf bir şey duymuş gibi güldü. "Seni anlayamıyorum. Susup da kendi kendine hayal etsen ne olur ki? Benden izin almaya kalkmasan, senin kafanın içinde ne hayal ettiğini nasıl anlayabilirim ki?"

"Olsun, rahatsız ediyor. Sanırım, hayal etmek de olsa, önemli bir şey. O yüzden izin alma ihtiyacı hissettim. Sorun senin bilip bilmemen değil."

"Amma da ciddisin," dedi, sanki ilk kez benim gibi biriyle karşılaşmıştı. "Evet, şimdi sen öyle söyleyince, izin almanın doğru olacağı hissine kapılmadım değil. Tamam, olur. Benim çıplak halimi dilediğince düşleyebilirsin. İzin veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Nasıl? Düşlediğin çıplak halim güzel mi?"

"Hem de çok," diye yanıtladım.

Nihayet boşalıp gevşemeye başlamıştım. Kaldırma gücü yüksek bir sıvının yüzeyindeymişim gibi. Ben bunları söyleyince, Sakura başucundaki kâğıt mendil kutusunu çekip menimi sildi. Üst üste birkaç kez fışkırttım. Biraz sonra, Sakura mutfak tarafına geçip kâğıt mendili atarak elini yıkadı.

"Özür dilerim," dedim.

"Sorun değil," dedi yorganın altına tekrar girerken. "Öyle özür dilemeye kalkarsan, ben de kendimi kötü bir şey yapmış gibi hissederim. Bu vücudunun bir hali sadece. O kadar aklına takmana gerek yok. Neyse. Biraz rahatladın mı?"

"Çok."

"İyi öyleyse," dedi. Sonra bir süre düşüncelere daldı. "Şimdi düşündüm de, keşke gerçekten ablan olsaydım."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim.

Parmaklarıyla, saçlarıma usulca dokundu. "Ben artık uyuyacağım, sen de uyku tulumuna dön. Tek başına olmayınca, rahat uyuyamıyorum. Hem de, gün ağarırken o sert şeyin

sağıma soluma çarpmasını da istemem."

Uyku tulumuma dönüp yine gözlerimi kapattım. Bu sefer uykuya dalabildim. Çok derin bir uykuydu. Belki de evden ayrıldığımdan beri tattığım en derin uyku. Sessiz, kocaman bir asansörle yavaşça yerin dibine iniyormuş gibi bir histi. Sonra tüm ışıklar silinip her şey karanlığın içinde kayboldu.

Gözlerimi açtığımda, Sakura gitmişti. İşi için erkenden çıkmış olmalıydı. Saat dokuzu geçiyordu. Omzumdaki sancıyı, artık neredeyse hiç hissetmiyordum. Sakura'nın söylediği gibi. Mutfak masasının üzerinde dört kat edilmiş sabah baskısı ve bir not duruyordu. Yanında da anahtar.

> Televizyonda sabah yedi haberlerine baktım, gazeteyi de dip köşe okudum. Buralarda kanlı bir olay olmamış. O kan lekesi pek önemli bir şey değil herhalde. Neyse, sen de rahatlarsın artık. Buzdolabında pek bir şey yok, ama istediğin bir şey varsa yiyebilirsin. Evdeki her şeyi kullanabilirsin. Gidecek yerin yoksa, bir süre daha bende kalabilirsin. Çıkarken kapıyı kilitleyip anahtarı paspasın altına bırakırsın.

Dolaptan çıkardığım sütü son kullanım tarihinin geçip geçmediğini kontrol ettikten sonra mısır gevreğinin üzerine dökerek yedim. Su ısıtarak poşet Darjeling çay hazırladım. İki dilim ekmek kızarttım, üzerine düşük kalorili margarin sürerek yedim. Evet, bu çevrede darp olayı meydana gelmemişti. Derin bir nefes alarak, gazeteyi katlayıp aldığım yere koydum. Galiba, polisten kaçmak için uğraşmama gerek kalmayacaktı. Fakat otele dönmemeye karar verdim. Temkinli olmalıydım. O kayıp dört

saat içinde ne olduğunu hâlâ bilemiyordum.

Otele telefon ettim. Telefona çıkan adamın sesi tanıdık geliyordu. Acil bir işim çıktığından otelden ayrılmam gerektiğini söyledim. Olabildiğince yetişkinler gibi konuşmaya çalıştım. Oda ücretini önceden ödediğime göre, sorun olmaması gerekiyordu. Odada birkaç eşyamın kaldığını, ama artık lazım olmadığını, atabileceklerini söyledim. Adam, ücret konusunda sorun olup olmadığını bilgisayardan kontrol etti. "Sorun yok, Tamura Bey. Böylelikle çıkış işleminiz tamamlanmış oldu," dedi. Anahtar kart tipi olduğundan geri vermeme gerek yoktu. Teşekkür ederek telefonu kapattım.

Sonra duşu kullandım. Banyoda, Sakura'nın iç çamaşırları ve çorapları asılıydı. Mümkün olduğunca bakmamaya çalışarak, vücudumu her zamanki gibi titizce yıkadım. Dün gece olanları da aklıma getirmemeye çalıştım. Dişlerimi fırçalayıp temiz iç çamaşırlarımı giydim. Uyku tulumumu güzelce katlayıp sırt çantama yerleştirdim. Biriken kirlilerimi çamaşır makinesinde yıkadım. Kurutma makinesi olmadığından, yıkama bitince çamaşırları katlayıp naylon torbaya koyarak sırt çantama yerleştirdim. Ücretli çamaşırhanelerden birinde kurutabilirdim.

Evyede üst üste biriken bulaşıkların tamamını da yıkadım, biraz kuruduktan sonra silip raflara dizdim. Buzdolabının içini düzenleyip bozulmuş yiyecekleri kaldırdım. Aralarında kokmaya başlayanları da vardı. Brokoli küflenmişti. Salatalıklar iyice çöp haline gelmiş, tofu'nun[6] son kullanım tarihi geçmişti. Kapları yenisiyle değiştirerek, raflara akan sos lekelerini temizledim. Kül tablasını döküp ortalığa gelişigüzel atılan eski gazeteleri bir araya topladım. Yerleri elektrikli süpürgeyle süpürdüm. Sakura masaj konusunda yetenekli olabilirdi, ama ev işlerinde sınıfta kalırdı. Dolaptaki raflara gelişigüzel attığı gömlek ve tişörtleri

teker teker güzelce ütülerken, içimden alışverişe çıkıp akşam yemeği için hazırlık yapmak geldi. Tek başıma yaşayabilmek için, evde olduğum zamandan beri, mümkün olduğunca kendi işlerimi kendim yapıyordum ve akşam yemeği için hazırlık yapmak çocuk oyuncağıydı. Ancak, o kadarı biraz aşırıya kaçmak olurdu.

İşleri bitirince mutfak masasına oturup çevreme bakındım. Sonra orada sürekli kalamayacağımı düşünmeye başladım. Bu oldukça açıktı. Eğer orada kalacak olursam, ikide bir sertleşir, durmadan hayaller kurardım. Sakura'nın banyoda asılı duran minicik siyah iç çamaşırından gözlerimi kaçırmayı her zaman başarabileceğimi sanmıyordum. Ondan, dilediğimce hayal kurmak için izin de alamazdım. Her şeyden öte, önceki akşam benim için yaptıklarını, benimle yaptıklarını aklımdan silip atamazdım.

Bir mektup yazıp Sakura'ya bırakmaya karar verdim. Telefonun yanındaki bloknota, ucu iyice körelen kurşunkalemle yazmaya başladım.

> Teşekkür ederim. Çok makbule geçti. Geceyarısı telefon ederek uykundan uyandırıp rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Fakat bu şehirde senden başka güvenebileceğim kimse yoktu.

Burasında ara vererek, bir süre devamında yazacaklarımı düşündüm. Odaya şöyle bir göz gezdirdim.

> Burada kalmama izin verdiğin, bir süre burada kalabileceğimi söylediğin için teşekkür ederim. Ancak,

seni daha fazla rahatsız etmek istemem. Tam olarak açıklayamıyorum, ama bunun birçok nedeni var. Kendi başıma idare edebileceğimi sanıyorum. Bir dahaki sefere, yine çok bunaldığımda bana aynı yakınlığı gösterirsen çok sevinirim.

Burada tekrar ara verdim. Yakınlarda birisi televizyonun sesini sonuna kadar açmıştı. Ev kadınları için yayınlanan sabah programlarından biriydi. Ekrandakilerin neredeyse hepsi yüksek sesle bağırıyor, araya giren reklamlar da onlardan aşağı kalmıyordu. Bense masanın başında, kalemi avcumun içinde çevire çevire düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum.

Fakat dürüst olmak gerekirse senin gösterdiğin yakınlığı hak ettiğimi sanmıyorum. Çok daha doğru dürüst bir insan olmaya çalışıyorum, ama bir türlü beceremiyorum. Bir sonraki karşılaşmamızda, umarım biraz daha düzelmiş olurum. Ne olacağı bilinmez. Dün gece gerçekten çok güzeldi. Teşekkürler.

Mektubu kupasının altına koydum. Sonra da çantamı sırtıma alarak apartman dairesinden ayrıldım. Anahtarı, söylediği gibi paspasın altına koydum. Merdivenin ortalarında, siyah beyaz alacalı bir kedi öğlen uykusuna yatmıştı. Belki de insanlara alışıktı, ben aşağı doğru insem de çekilecek gibi değildi. Yanına oturup bir süre o kocaman erkek kediyi sevdim. Kedi sevmeyi özlemiştim. Kedi, gözlerini kısarak guruldamaya başladı. Uzunca bir süre merdivende yanına oturup o özlediğim teması doyasıya tattım. Sonra veda ederek sokağa indim. Dışarıda ince bir yağmur yağıyordu.

O ucuz oteli iptal edip Sakura'nın evinden de dönmemek üzere ayrıldığıma göre, akşam kalacak yerim yoktu. Gün batmadan önce, korkmadan uyuyabileceğim bir yer bulmam gerekiyordu. Öyle bir yeri nerede bulabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de, trene binip Komura Kütüphanesi'ne yöneldim. Oradan sonra bir çaresini bulurdum herhalde. Bu düşüncem için bir dayanağım yoktu, ama içimde öyle bir his vardı.

Böylelikle, kaderim gitgide farklı bir hal almaya başladı.

12

19 kasım 1972

Profesör, öncelikle saygılar sunuyorum.

Böyle beklemediğiniz bir mektubun elinize ulaşması sizi şaşırtmış olabilir. Bağışlamanızı diliyorum. Adım belleğinizden silinmiş olabilir, ama ben Yamanaşi İli [XXX] Kasabası'ndaki küçük bir ilkokulda öğretmenlik yapıyordum. Bunu söyleyince belki anımsarsınız. Savaşın bitiminden önceki yıl o kasabada meydana gelen, ilkokul öğrencilerinin toplu uyku olayı sırasında, çocukların okul dışı gezisinin sorumlu öğretmeniyim. Olaydan hemen sonra, siz sayın hocam başta olmak üzere, Tokyo'daki üniversitede çalışan araştırmacılarla ve ordu yetkilileriyle birlikte inceleme için olay yerine geldiğinizde birkaç kez görüşmüştük.

Daha sonra, arada sırada gazete ve dergilerde adınızı gördükçe, başarılarınızı takdir ettiğim gibi, incelemeler sırasındaki haliniz, sorumluluk sahibi bir insan izlenimi uyandıran konuşma tarzınız gözlerimin önüne sanki dün karşılaşmışız gibi geliverirdi. Ayrıca, yazdığınız kitaplardan bazılarını da okuyarak, sahip olduğunuz bilginin derinliği ve enginliği karşısında hayranlık duydum. Bu dünyadaki insanların varlığı birbirinden bağımsız olsa bile, ortak bir belleğe sahip olduğumuz doğrultusundaki görüşünüz gerçekten bir hayli ikna ediciydi. Yaşamım boyunca, ben de hep aynı şeyi düşünüp durdum. Umarım, çalışmalarınızı şimdiye

kadar olduğu gibi, başarıyla devam ettirirsiniz.

Ben o olaydan sonra, yine aynı ilkokulda öğretmenliğe devam ettim, ama birkaç yıl önce hiç istemediğim halde rahatsızlığımdan ötürü Kofu'daki bir hastaneye uzun süreli olarak yatmak zorunda kalınca, kendi isteğimle işimden ayrıldım. Bir yıl kadar süreyle hastanede, daha sonra da evimden devam edecek şekilde tedavi gördükten sonra eski sağlığıma kavuştum. Şimdi de, yine aynı kasabada ilkokul öğrencilerinin devam ettiği küçük bir dershaneyi işletiyorum. Eski işyerimde mezun ettiğim öğrencilerim, artık dershanemde müdürlük yapacak yaşa geldiler. Sıradan bir ifade olacak, ama yıllar göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor.

O savaşta sevgili kocamı ve babamı, savaştan hemen sonra da annemi kaybettim, o buhran günlerindeki evlilik hayatımda çocuğum da olmadı. O yüzden yaşamımı bugüne kadar tek başına sürdürdüm. Mutlu bir yaşamım olduğunu söyleyemem, ama uzun öğretmenlik yıllarım boyunca yüzlerce öğrenci yetiştirmiş olmanın gururunu taşıyorum. Öğretmenlik yapmasaydım, belki de böyle bir yaşama katlanamazdım.

Size bu mektubu yazmamın nedeni, 1944 sonbaharında meydana gelen o toplu uyku olayının bir türlü aklımdan çıkmayışı. Olaydan sonra, göz açıp kapayıncaya kadar 28 yıl geçip gidiverdi. Fakat o olay sanki dün olmuş gibi, zihnimden hiç silinmiyor. Sanki bir gölge gibi beni sürekli takip ediyor. Bu yüzden

geceleri uyuyamadığım, uyuduğumda ise rüyamda o olayın tekrarlandığı oluyor.

Yaşamım, o olayın artçı dalgalarının hükmü altında geçti diyebilirim. Sözgelimi, olay sırasında orada olan çocuklarla karşılaştığımda (çocukların yarısı hâlâ aynı kasabada yaşıyor, artık kırklarına yaklaştılar), o olayın onları, hatta beni nasıl etkilediğini kendi kendime sormadan edemiyorum. Öylesi bir olay olduğuna göre, vücudumuzda ve zihnimizde mutlaka izler bırakmış olmalı. Bırakmamasının imkânsız olduğu kanısındayım. Fakat bu izlerin somut olarak ne şekilde olduğu, ne kadar büyük olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

Olay o dönemde, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, ordunun direktifleri doğrultusunda, neredeyse hiç duyulmadı. Ayrıca, savaştan sonra Amerikan işgal ordusu tarafından da üstü örtülü bir şekilde incelendi. Doğrusunu söylemek gerekirse, ister Amerikan ordusu isterse Japon ordusu olsun, askerlerin meselelere yaklaşım tarzı hiç farklılık göstermiyor. Amerikan ordusunun işgali sırasında ve sonrasındaki ifade özgürlüğü yasasının yürürlüğe girmesinden sonra bile, özellikle gazete ve dergilerde o olay hakkında hiçbir şey çıkmadı. Ne de olsa üzerinden zaman geçmişti ve ölen ya da yaralanan olmamıştı.

Dolayısıyla, öyle bir olayın meydana geldiğini, insanların çoğunluğu bilmiyor. Zaten savaş yıllarında, insanların asla duymak istemeyecekleri olaylar birbiri ardına geldi, milyonlarca değerli insan yaşamını yitirdi. Bir dağın tepesinde, ilkokul öğrencilerinin toplu olarak bilinçlerini yitirmeleri gibi bir olay insanların ilgisini

çekmeyecektir. Olay yerinde bile, olayı bilen kişilerin sayısı çok az. Bir de, sanırım anımsayanlar da pek anlatmak istemiyorlar. Küçük bir kasabaydı ve olaya karışan insanlar için pek de hoş bir olay değil. Belki de o yüzden, yöre halkı olayı dile getirmek bile istemiyordur.

Her şey neredeyse unutulup gitti. O büyük savaş, insanların bir daha asla geri dönmemek üzere yitip gitmeleri... Her şey artık uzak geçmişin bir parçası haline geldi. Günlük yaşamımızda düşünmemiz gereken birçok mesele, en baştan öğrenmemiz gereken yeni şeylerle karşılaşıyoruz. Yeni sistemler, yeni bilgiler, yeni teknolojiler, yeni sözcükler... Fakat bunlarla birlikte zihinden asla silinmeyen şeyler de var. Mihenk taşı gibi, içimizde varlığını sapasağlam korurlar. Benim için, o ormanın ortasında meydana gelen olay, tamı tamına işte öyle bir şey.

Bugün artık çok geç olabilir. Üzerinden o kadar zaman geçtikten sonra, faydasız bulabilirsiniz. Fakat ben henüz hayattayken, size o olayla ilgili mutlaka söylemek istediğim bir şey var.

O zamanlar savaştaydık ve ideolojik baskılar çok güçlü olduğundan, kolayca dile getirilemeyecek şeyler de çok fazlaydı. Özellikle sizinle görüştüğümüzde, askeri yetkililer de orada olunca, serbestçe konuşulabilecek bir hava yoktu. Ayrıca, o sırada sizin hakkınızda da, yaptığınız araştırmalarınız hakkında da bilgim olmadığı gibi, genç bir kadın olarak tanımadığım bir erkeğin önünde konuşmam, hele de özel şeyleri dile getirmem imkânsızdı. Bu nedenle sır olarak sakladığım bazı gerçekler var. Başka bir deyişle, zararıma olabilir diye,

resmi ortamda olayın gidişatının bir kısmını bilinçli olarak değiştirerek ifade verdim. Savaştan sonra, Amerikan ordusu yetkililerine verdiğim ifadede de aynı şeyi tekrarladım. Korktuğum için aynı yalanı tekrarlamış oldum. Bu da, o tuhaf olayın aydınlatılmasını iyice güçleştirdiği gibi, varılan sonuçlara az çok etki etmiş de olabilir. Hayır, kesinlikle etkisi olmuştur. Böyle olduğu için duyduğum büyük üzüntüyle birlikte, uzun seneler sır olarak sakladım.

İşte o yüzden, size böylesine uzun bir mektup yazmam gerekti. Çok meşgul olduğunuzu biliyorum. Bu mektubu okumak da zamanınızı alabilir. Eğer, rahatsız edici olduysa, yalnızca ihtiyar bir kadının masalıymış gibi okuyup geçin ve yırtıp atın. Ancak, ben o olaydaki gerçekleri, henüz yapabilecekken, dürüstçe ifade ederek yazıya döküp bir kanıt olarak bırakmak istiyorum. Hastalığım düzeldi, ama her an yeniden tekrarlayabilir. Umarım, anlayış gösterirsiniz.

Çocukların başında ormana gittiğim günden önceki gece, rüyamda kocamı gördüm. Sabah saatleri yaklaşmıştı. Askere alınarak cepheye gönderilen kocam, rüyama girmişti. Çok somut ve cinsel bir rüyaydı. Arada sırada rüya ile gerçeğin sınırını bile ayırt edemeyeceğimiz rüyalar olur ya, işte öyle bir rüyaydı.

İkimiz tahta gibi düz bir kayanın üzerinde defalarca seviştik. Kaya, bir dağın zirvesine yakın bir yerdeydi ve soluk kül rengindeydi. Düz kısmın genişliği üç dört metre kadardı. Yüzeyi kaygan ve nemliydi. Gökyüzü

bulutluydu, her an yağmur bastıracak gibiydi. Rüzgâr yoktu. Akşamüzeri gibiydi, kuşlar yuvalarına dönmenin telaşındaydı. İşte öyle bir manzaranın ortasında, tek sözcük etmeden birçok kez seviştik. Evlendikten hemen sonra ayrı düşmüştük, bedenim kocamı tutkuyla arzuluyordu.

Sözcüklere dökemeyeceğim kadar güçlü bir zevk dalgası yaşadım. Çok farklı pozisyonlarda seviştik ve o sırada sayamadığım kadar çok kez doyumun zirvesine ulaştım. Şöyle bir düşünüyorum da, aslında çok tuhaftı. Böyle söylememin nedeni, benim aslında içine kapanık bir kadın olmamdan dolayı, öyle bir iştahı hiç yaşamadığım gibi, o kadar şiddetli doyumlara da bir kez bile ulaşmamış olmamdır. Fakat nedense, rüyamda ikimiz günlük baskıları üzerimizden atarak, yabani hayvanlar gibi sevişmiştik.

Uyandığımda, çevrem henüz karanlıktı ve kendimi tuhaf hissediyordum. Vücudum ağırlaşmış gibiydi, apış aramda hâlâ kocamın cinsel organını hissediyordum. Kalbim hızla çarpıyor, nefesim tıkanıyordu. Kendi cinsel organım da, sevişme sonrasındaki gibi ıslaktı. Sanki bir rüyada değil de, gerçekten sevişmişiz gibi. Söylemeye utanıyorum, ama öylece kendi kendimi tatmin ettim. Cinsel iştahım çok kabarmıştı ve bir şekilde bunu bastırmam gerekiyordu.

Sonra bisikletimle okula giderek, öğrencilerin başında Tastepe'ye yöneldim. Patikada ilerlerken bile, hâlâ o anların artçı dalgalarını yaşıyordum. Gözlerimi kapattığımda, rahmimin derinliklerinde kocamın spermlerini hissediyordum. Kocamın fışkırdığı anlarda,

sıvının rahmimin duvarlarına çarpışını hissedebiliyordum sanki. Bu hislerle kendimden geçmişçesine kocama sarılmıştım. Bacaklarımı iyice açıp onu araya alarak, ayak bileklerimi beline dolamıştım. Çocukların başında dağa gidiyordum, ama sanki bulutların üzerinde dolaşıyor gibiydim. Belki de o şiddetli rüyanın devamını yaşıyordum.

Dağa tırmanıp da, planladığımız gibi ormana vardığımızda, çocuklar sağda solda mantar toplamaya başlamıştı ki, aniden aybaşı kanamam başladı. Halbuki zamanı gelmemişti. Daha on gün önce bitmişti ve çok da düzenli aybaşı geçirirdim. Belki, öylesine şiddetli bir rüya gördüğüm için, içimde bir şeylerin dengesi değişmiş ve aniden aybaşım başlamış da olabilir. Her neyse, çok ani olmuştu ve bunun için hiçbir hazırlığım yoktu. Üstelik dağ başındaydık.

Çocuklara biraz ara vermelerini söyleyip tek başıma ağaçların arasına daldım, yanımdaki birkaç mendille o acil durumu atlatmaya çalıştım. Akıntı çok yoğundu ve ne yapacağımı şaşırmıştım, ama okula kadar idare edebileceğimi düşünüyordum. Kafam kazan gibi olmuştu, hiçbir şeyi mantıklı düşünebilecek halde değildim. Sanırım biraz da suçluluk duygusu hissediyordum. Gördüğüm rüya, kendi kendimi tatmin etmiş olmam, çocukların önünde cinsel hayaller kurmamdan dolayı. Aslında, öyle durumlarda kendime hâkim olmayı bilen bir yapım vardır.

Çocuklara bir süre mantar toplattıktan sonra, okul dışı pratik gezisini kısa kesip geri dönmek niyetindeydim. Okula döndükten sonra, pek sorun

kalmayacaktı. Orada bir yere oturup çocukların mantar toplayışlarını izledim. Çocukların sayısını sürekli kontrol edebilmek için, benim görüş alanımdan dışarı çıkmamalarını tembihlemiştim.

Fakat bir süre sonra aniden, erkek çocuklardan birinin elinde tuttuğu bir şeyle bana doğru yaklaştığının farkına vardım. Bu Nakata adlı çocuktu. Evet. O olaydan sonra bilinci yerine gelmeyen ve uzun süre hastanede kalan çocuk. İşte o çocuğun elindeki şey, kana bulanmış mendildi. Kalbim duracak gibi oldu. Gözlerime inanamadım. Neden derseniz, bir hayli uzağa gitmiş, çocukların gitmesine imkân olmayan bir yerde temizliğimi yaptıktan sonra, iyice de saklamıştım. Zaten doğal olan da budur. Kadınların çok utandıkları bir durumdur ve insanların görmesini hiç mi hiç istemezler. Nasıl olup da Nakata'nın mendili bulabildiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ne yaptığımın farkına vardığımda o çocuğu, yani Nakata'yı şamarlıyordum. Omzundan yakalayıp şamarlarımı üst üste yanağına indirdim. Belki de bağırıyordum. Ne yaptığımı bilmiyordum. Kontrolümü tamamen kaybetmiştim. Mutlaka çok utanç duyduğum için şoka girmiştim. O zamana kadar çocuklara bir kez bile vurduğum olmamıştı. Fakat o an oradaki kişi sanki artık ben değildim.

Kendimi toparladığımda, tüm çocuklar gözlerini bana dikmiş bakıyorlardı. Bazıları ayakta, bazıları yere çömelmiş halde yüzlerini benden tarafa çevirmişlerdi. Mosmor olmuş yüzüm, yediği şamarların etkisiyle yere yığılan Nakata ve benim kanımla ıslanan elbezi

çocukların görüş alanındaydı. Bir süre hepimiz olduğumuz yerde donup kalmıştık sanki. Hiç kimse kımıldamıyor, hiç kimse konuşmuyordu. Çocukların yüzünde belirli bir ifade yoktu. Sanki bronzdan yapılmış maskeler gibi bakıyorlardı. Orman ölüm sessizliğine gömülmüştü. Yalnızca kuşların kanat sesleri duyuluyordu. O anı şimdi bile tüm berraklığıyla anımsıyorum.

Ne kadar zaman geçmişti acaba? Sanırım pek uzun bir süre değildi. Ancak, bana sonsuzluk kadar uzun gelmişti. Dünyanın uç noktasına kadar sürüklendiğimi hissettiğim bir andı. Nihayet kendime gelebildim. Çevremdeki renkler yeniden eski yerlerine döndü. O kanlı elbezini arkama saklayarak, yerde yatan Nakata'yı doğrultup çocuğa sarıldım. Sımsıkı sarılıp tüm içtenliğimle özür diledim. Hatalı olduğumu, affetmesini söyledim. O da hâlâ şokun etkisindeydi. Gözleri boş boş bakıyordu, söylediklerimi duymuyor gibiydi. Ona sarılmış halde diğer öğrencilere dönüp mantar toplamaya devam etmelerini söyledim. Bunun üzerine çocuklar, tekrar mantar toplamaya başladılar. O an orada ne olduğunu, sanırım çocuklar anlayamamışlardı. Çok anormal bir olay, aniden gelişivermişti.

Nakata'ya sımsıkı sarılmış halde, bir süre olduğum yerde kaldım. O an orada ölmek isterdim aslında. Öylece silinip gitmek. Zaten dünyada zalim bir savaş sürüp gidiyor, her gün on binlerce insan ölüyordu. Artık, ne gerçek ne değil anlayamaz haldeydim. Gördüğüm renkler gerçek miydi, duyduğum kuş sesleri gerçek miydi?.. Ormanın ortasına yalnız başıma, aklımı toparlayamaz bir halde kalakalmıştım, rahmimden

durmadan kan sızıyordu. Öfkelenmiş, korkmuş, utanca gömülmüştüm. Ağladım. Sessiz sessiz ağladım.

İşte ondan sonra çocukların toplu uyku olayı başlayıverdi.

Anlayış göstermenizi umuyorum, ama böyle bir şeyi askeri yetkililerin önünde anlatamazdım. Savaş zamanındaydık ve onların disiplinine göre yaşamamız gerekiyordu. O yüzden aybaşımla ilgili kısmı ve Nakata'nın kan bulaşmış elbezini getirmesi üzerine onu dövdüğüm kısmı çıkararak, geri kalanını anlattım. Az önce de ifade ettiğim üzere, yaptıklarımın sizlerin araştırmasını etkilemesinden endişeleniyordum. Geç de olsa, şimdi böyle hiçbir şeyi gizlemeden anlatınca, açıkçası bir hayli rahatladım.

Tuhaf olmasına tuhaf, ama çocukların hiçbiri bu olanları anımsamıyordu. Yani kanlı elbezini ve Nakata'yı dövdüğümü sanki hiç görmemişlerdi. Sanki o anlar, çocukların hepsinin belleğinden tamamen kesilip alınmış gibi. Olaydan sonra ben de çocuklarla tek tek konuştuğumdan, bundan eminim. Bilemiyorum, belki de toplu uyku olayı o andan itibaren başlamıştı.

Nakata'yla ilgili, sınıf öğretmeni gözüyle bazı düşüncelerimi yazmak isterim. O olaydan sonra Nakata'ya ne olduğunu ben de bilmiyorum. Tokyo'daki askeri hastaneye kaldırıldığını, uyku durumunun orada

uzun süre devam ettikten sonra nihayet bilincinin yerine geldiğini, savaştan sonra görüştüğüm Amerikan subaydan öğrendim. Zaten, bu kısımla ilgili olarak, sanırım siz benden çok daha fazlasını biliyorsunuzdur.

Nakata, bildiğiniz üzere benim sınıfıma yerleştirilen, büyük şehir çocuklarından biriydi, ama onların arasında en çalışkan olanıydı ve zeki bir çocuktu. Güzel yüzlü, vücut hatları narin bir çocuktu. Fakat sakin bir mizacı vardı ve ön plana çıkmayı pek sevmezdi. Yine de, ona soru yönelttiğimde doğru yanıtlar, fikrini sorduğumda ise mantıklı görüşler ortaya atardı. Tüm derslerde, anlatılanları sınıfta anlayabilen bir çocuktu. Öyle çocuklar hiç üzerlerine varmasanız bile kendi başlarına ders çalışmayı bilirler ve ileride çok iyi okullara giderek, yetişkin olduklarında kendilerine toplumda uygun bir yer bulabilirler. Doğuştan zekidirler.

Fakat sınıf öğretmeni olarak onda dikkatimi çeken bir nokta vardı. Arada sırada, onda sanki bir tür teslimiyet gibi bir durum gözlemlerdim. Başladığı konu ne kadar zor olursa olsun, başarıyla üstesinden gelmeyi bilirdi, ama bu başarısından dolayı sevindiği hiç hissedilmezdi. Vargücüyle çabaladıktan sonra soluk alışverişi hızlanmaz, deneme-yanılma anlarında acı hissetmez, bir işi bitirdiğinde gülmezdi desem yerinde olur. Sanki her şeyi yapmak zorunda olduğu için yapıyor gibiydi. Önüne konulan işi düzenli bir şekilde tamamlayan otomatik makinelere benziyordu. Fabrikada çalışan bir işçinin elinde tornavidasıyla bekleyip taşıma bandıyla önüne kadar gelen ürünün belirli vidalarını sıkmaktan başka bir şey yapmaması gibi.

Benim tahminime göre bu, ailevi ortamdan kaynaklanıyordu. Elbette, Tokyo'da yaşayan anne babasıyla görüşmüşlüğüm yok ve o yüzden net bir şey söyleyemem. Fakat öğretmenlik yaşamım boyunca bu tür örneklerle birkaç kez karşılaştım. Yetenekli çocuklar, yetenekli oldukları için, çevrelerindeki yetişkinlerin direktifleri doğrultusunda, ulaşmaları gereken hedeflere asla tökezlemeden tek tek ulaşırlar. Böyle olduğunda, gözlerinin önündeki somut işleri halletmek için koşuşturduklarından, aslında bir çocukta olması gereken heyecanlar ve başarı duygusu, çoğunlukla silinip gider. Bu tür ortamlardaki çocuklar sonunda kendi iç dünyalarına kapanarak, duygularının doğal dışavurumunu gizlemeye başlarlar. O şekilde içine kapanan bir çocuğu tekrar çevresiyle barışık bir hale getirmek için uzun süre uğraşmak gerekir. Çocukların yüreği yumuşak olur, istediğiniz şekli verebilirsiniz. Ancak, o yürek bir kez belirli bir şekle girince, eski haline çok zor döner. Gerçi bu konu sizin uzmanlık alanınız ve benden çok daha iyi biliyorsunuzdur.

Bir diğer nokta ise, onda şiddete uğramışlığın gölgesini hissetmiş olmam. Onun yüz ifadesindeki çok ufak değişimlerde ve hareketlerinde korkunun izini gözlemlemiştim. Bu, uzun süre maruz kalınan şiddet karşısında tepki olarak geliştirilen reflekslere benziyordu. Maruz kaldığı şiddetin ne ölçüde olduğunu bilmem imkânsız. Kendini kontrol etmeyi bilen bir çocuktu ve o "korku"yu bizden ustalıkla gizleyebiliyordu. Fakat bir şey olduğunda, kaslarının küçücük bir hareketiyle bile, sakladığı o korku hissedilebiliyordu. Ben ağır ya da hafif olabilir, ama

kesinlikle aile içi şiddete maruz kaldığını düşünüyorum. Çocuklarla gün boyu beraber olunca, bunu anlamak az çok mümkün oluyor.

Taşrada aile içi şiddet kol gezer. Babaların büyük kısmı çiftçidir. Herkes büyük sıkıntılar içinde yaşamını sürdürür. Sabahtan akşama kadar bitkin düşene kadar çalışıp da işin içine bir de içki girince, el ve ayakla müdahale sözcüklerin önüne geçer. Bu herkesçe bilinen bir durumdur. Çocuklar açısından bakılacak olursa, bir iki kez dayak yemek çok doğal bir şeydir ve yüreklerinde ağır yaralar açmaz. Fakat Nakata'nın babası üniversite profesörüydü. Annesi de, bana gönderdiği mektuptan anladığım kadarıyla, iyi eğitim almış bir insandı. İşin özü, elit bir aileydi. Eğer, öyle bir aile içinde şiddet ortaya çıkarsa, büyük ihtimalle taşralı çocukların aile içinde günlük olarak karşılaştıkları şiddetten farklı, daha karmaşık unsurlar yüklü ve iç dünyayı kökten etkileyen bir şiddet olur. Çocuğun kendi iç dünyasında tek başına taşımak zorunda kalacağı ağır bir yük haline gelir.

O yüzden, ormandaki olay günü, her ne kadar bilinçsizce de olsa, ona şiddet uyguladığım için çok, ama çok pişmanım. Özellikle benim, asla yapmamam gereken bir şeydi. Çünkü Nakata, diğer büyük şehir çocuklarıyla birlikte neredeyse zorla ailesinden ayrılıp yeni bir ortama gelince, bunu bir fırsat olarak görerek, yavaş yavaş da olsa bana iç dünyasını açmaya hazır bir haldeydi.

Uyguladığım şiddet yüzünden, belki de iç dünyasındaki ayakta durma isteğinin son kırıntılarını da ben süpürmüşümdür. Mümkün olsaydı, ne kadar

zaman alırsa alsın, yaptığım hatayı düzeltmek isterdim. Fakat daha sonra olanlar yüzünden bunu gerçekleştirmem mümkün olmadı. Nakata'nın bilinci yerine gelmeyince, öylece Tokyo'daki hastaneye götürüldü ve onu bir daha asla göremedim. İçimde kalan en ağır ukde budur. Ona vurduğum andaki yüz ifadesini, şu an bile sanki dünmüş gibi anımsıyorum. O ifadedeki derin korkuyu belleğimden silip atabilmem mümkün değil.

Oldukça uzun bir mektup oldu, ama son olarak eklemek istediğim bir şey var. Kocam, savaşın bitiminden biraz önce Filipinler'de öldüğünde, pek fazla şok duygusu hissetmedim. Hissettiğim, yalnızca derin bir güçsüzlük duygusuydu. Hayal kırıklığı ya da öfke değildi. Tek damla bile gözyaşı dökmedim. Çünkü öyle olacağını, kocamın o gencecik canını, uzaklarda bir cephede yitireceğini biliyordum. Daha önce, kocamla seviştiğim rüya sonrasında zamansız aybaşı görmem, dağa tırmandığımızda Nakata'yı dövdükten sonra çocukların o anlaşılmaz toplu uykusu, kocamın ölümünün habercisi gibiydi. O yüzden, bu gerçeği meydana gelişinden önce kabullenmiştim. Kocamın ölüm haberi, bu gerçeğin yalnızca kayıtlara geçirilmiş haliydi. Dahası, ruhumun bir parçası o ormanın ortasında kaldı. Neden derseniz, o olay yaşamımda gördüklerimi kat kat aşan ağırlıktaydı.

Satırlarıma son verirken, çalışmalarınızın yolunda

gitmesini diliyorum. Sağlıcakla kalınız.

Saygılarımla.

13

Öğleden sonra bahçeye bakarak yemeğimi yerken, Oşima gelip yanıma oturdu. O gün kitap okumaya benden başka gelen olmamıştı. Her zamanki gibi, istasyondan aldığım hazır yemeği yiyordum. Biraz konuştuk. Oşima kendi yediği sandviçin yarısını vermeyi teklif etti. O gün beni de düşünüp biraz büyükçe hazırladığını söyleyerek, "Böyle bir şey söylersem alınabilirsin belki, ama hep yediklerine bakıyorum da, yetersiz besleniyormuşsun gibi geliyor. O yüzden," dedi.

"Midemi küçültmeye çalışıyorum," diye açıklamaya çalıştım.

"Bilinçli olarak mı?" diye sordu ilgiyle.

Evet anlamında başımı salladım.

"Ekonomik nedenler yüzünden mi?"

Yine başımı evet anlamında salladım.

"Ne yapmaya çalıştığını anlayabildiğimi sanıyorum, ama şu an mümkün olduğunca iyi beslenmen gereken yaşlardasın. Yetersiz beslenmekten kaçınmalısın. Birçok açıdan, yeterli besin alman lazım."

Bana uzattığı sandviç, göründüğü kadarıyla lezzetliydi. Teşekkür ederek alıp yemeye başladım. Yumuşak beyaz ekmek arasına somon füme, tere ve marul koymuştu. Ekmeğin kabuğu ısırdıkça çıtırtılar çıkarıyordu. Beyaz turp ve tereyağı.

"Oşima Bey, yemeklerinizi kendiniz mi yapıyorsunuz?"

"Eh, yapacak başka biri yok," dedi.

Küçük termostaki kahvesini ısı yalıtımlı kupasına aktarıp içerken, ben de yanımda getirdiğim karton kutudaki sütü kutunun ağzını açarak içtim.

"Sen burada her gün her gün ne okuyorsun?"

"Son günlerde Soseki külliyatını okuyorum," dedim. "Bazı eserlerini okumamıştım. Bu fırsatı değerlendirerek tamamlamak niyetindeyim."

"Öyleyse, Soseki, bütün eserlerini okumayı düşünecek kadar hoşuna gidiyor olmalı," dedi.

Başımı sallayarak onayladım.

Oşima'nın elindeki kupadan buhar yükseliyordu. Hava hâlâ bulutluydu, ama yağmur dinmişti.

"Buraya gelmeye başladıktan sonra hangi eserlerini okudun?"

"Şu an *Gelincikler*'i okuyorum. Öncesinde de *Madenci*'yi okudum."

"Madenci..." dedi Oşima, sanki belleğinde gömülü kalmış bir şeyleri çıkarmaya çalışır gibi. "Evet... Tokyo'da yaşayan bir öğrenci bir nedenden ötürü madende çalışmaya başlıyor, madencilerle birlikte çok ağır tecrübeler yaşadıktan sonra, dışarıdaki dünyaya geri dönüyordu, değil mi? Orta uzunlukta bir romandı. Ben de çok eskiden okumuştum. Soseki'nin normaldeki tarzından farklı bir roman. Anlatım tarzı da bir hayli basit. Bir yorum yapmak gerekirse, Soseki'nin eserleri içinde en tutulmayanı galiba... Sana ilginç gelen neresi peki?"

O eseri okuduğumda hissettiklerimi, düzgün cümleler halinde anlatmaya çalıştım. Fakat böyle durumlarda benim Karga olarak bildiğim delikanlının yardımına ihtiyacım vardı. O, nereden geldiği anlaşılmayacak şekilde ortaya çıkar, kanatlarını olabildiğince açarak, benim için doğru olacak birkaç sözcüğü hemen buluverirdi. Yanıtladım.

"Öykünün kahramanı, zengin bir ailenin çocuğu, ama bir gönül ilişkisi yolunda gitmiyor, her şeyden vazgeçerek evinden ayrılıyor. Nereye gideceğini bilmeksizin yolda yürürken, tuhaf bir adam yanına yaklaşıp madenci olmasını önerince adamın peşine takılıp gidiyor. Sonra Aşio Madeni'nde çalışmaya başlıyor. Yeraltında iyice derinlere iniyor, aklına hayaline bile gelmeyen deneyimler ediniyor. Dünyadan bihaber bir hanım evladı toplumun en dip noktasını görmüş oluyor."

Sütümü içerek bir sonraki sözcüğü düşündüm. Karga'nın yerine dönmesi için biraz daha zaman vardı. Fakat Oşima sabırla bekliyordu.

"Deneyim dediğim, ölüm kalım mücadelesi aslında. Sonra bir şekilde oradan çıkıp yerin üstündeki eski yaşamına dönmeyi başarıyor. Fakat öykünün kahramanının bu deneyimiyle neler kazandığı, orada yaşam tarzının değişip değişmediği, oturup yaşam hakkında ciddi ciddi düşünüp düşünmediği, toplum hakkında şüpheleri olup olmadığı hakkında bir şeyler yazmamış. Kahramanımızın kendini biraz daha geliştirip geliştirmediği hakkında da bir şey yok. Kitabı okumayı bitirdiğimde aklımda birçok soru kaldı. Acaba o romanda hangi mesajlar verilmeye çalışılmış diye. Yine de, nasıl desem, 'ne demek istediğini anlamadım,' diyeceğim kısımları tuhaf bir şekilde zihnimde yer buldu. Doğru düzgün anlatamam gerçi ama."

"Madenci romanının Soseki'nin *Sanşiro* gibi, Yakınçağ entelektüel seçkinci çevre üzerine yazılmış romanlarından farklı olduğu mu söylemek istiyorsun?"

Başımı sallayarak onayladım. "Evet. İşin zor kısımlarını pek anlayamıyorum, ama belki de öyledir. *Sanşiro*'daki kahramanımız, öykü içinde kendini geliştiriyor. Duvarlara çarparak, yaptığı şeyin ne olduğunu ciddiyetle düşünüp bir şekilde sorunların üstesinden gelmeye çalışıyor. Öyle değil mi? Fakat *Madenci*'deki kahramanımız tamamen farklı. O karşılaştığı şeyleri gönülsüzce izleyip yalnızca kabul ediyor. Elbette, yeri geldiğinde düşünceleri hakkında da bilgi sahibi oluyoruz, ama pek de öyle derinliği olan şeyler değil. Daha çok aklında sürekli o gönül ilişkisini yaşatıyor. Sonra, en azından görünüş itibariyle, yerin altında neyse aynı şekilde yeryüzüne çıkıyor. Yani onun kendi başına karar verdiği, seçimini tamamen kendi başına yaptığı hiçbir şey yok. Nasıl desem, çok edilgen bir adam. Yine de, benim düşüncelerime göre, insan dediğimiz aslında kendi başına öyle pek de kolay seçimler yapamaz."

"Peki... Sen de bir parça *Madenci*'deki o kahramana benziyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım. "O anlamda söylemedim. Bunu aklıma bile getirmemiştim."

"Fakat insan kendini bir şeylerle özdeşleştirerek yaşar," dedi Oşima. "Böyle yapmak zorundadır zaten. Sen bile, farkında olmadan öyle yapıyorsundur. Goethe'nin dediği gibi, dünyadaki her şey metaforlardan ibarettir."

Bir an söyledikleri hakkında düşündüm.

Oşima ise kupasındaki kahvesinden bir yudum daha alarak sözlerini sürdürdü. "Her neyse. Senin Soseki'nin *Madenci* eseri hakkında söylediklerin bir hayli ilginç. Ne de olsa, gerçekte de evden kaçmış genç bir insandan dinleyince, ikna edici oluyor. Yeniden okuma isteği uyandırdı bende."

Oşima'nın hazırladığı sandviçi bitirdim. Bitirdiğim sütün kutusunu ezerek çöp kutusuna attım.

"Oşima Bey, şu an sorun yaşadığım bir konu var ve sizden başkasına açabileceğimi sanmıyorum," dedim konuyu açmak için.

Oşima 'buyur' anlamında ellerini iki yana açtı.

"Anlatması uzun sürer, ama bu akşam kalabileceğim bir yer yok. Uyku tulumum var. O yüzden, yatak yorgana ihtiyacım yok. Bir çatı altında olmam yeter de artar bile. Neresi olursa olsun, buralarda aklınıza gelen öyle bir yer var mı?"

"Sanırım, otel ya da pansiyonlar seçeneklerinin arasında değil."

Başımı salladım. "Evet, ekonomik durumum yüzünden. Artı, pek fazla insanların dikkatini çekmeyeceğim bir yer arıyorum."

"Özellikle reşit olmayanlara bakan polislerin."

"Sanırım öyle."

Oşima bir an düşündü. "Tamam, burada kal öyleyse," dedi.

"Kütüphanede mi?"

"Evet. Çatısı var, boş odası da. Geceleri girip çıkan kimse olmaz."

"Peki, bu sorun olmaz mı?"

"Elbette bazı önlemler almak gerekir. Fakat mümkün. Yani imkânsız değil. Bir şeyler ayarlayabilirim sanırım."

"Ne gibi?"

"Sen güzel kitaplar okuyorsun ve olayları kendi başına değerlendirebiliyorsun. Gördüğüm kadarıyla sağlam bir vücudun var ve kararlarını kendi başına verebiliyorsun. Düzgün yaşıyorsun; bilinçli olarak mideni küçültmeye çalışabiliyorsun. Benim asistanım olarak, kütüphanedeki boş odalardan birini kullanman için Saeki Hanım'la görüşürüm."

"Sizin asistanınız mı oluyorum?"

"Yani, asistanım dediysem de, yapman gereken fazla bir şey yok aslında. Kütüphaneyi açıp kapatmama yardım etsen yeter. Temizlik bir şirket tarafından yapılıyor, bilgisayar girişlerini de uzmanı hallediyor. Başka da yapacak bir şey yok zaten. Gerisi, dilediğince kitap okumak. Fena değil. Ne dersin?"

"Elbette fena değil ama..." dedim. Bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Fakat Saeki Hanım'ın böyle bir şeye izin vereceğini sanmam. Neticede on beş yaşında, ne idüğü belirsiz biriyim."

"Saeki Hanım... Nasıl desem...." dedi Oşima, sözlerini yarıda keserek. Normaldeki tarzından farklı olarak, söyleyeceklerini düşünüyor gibiydi. "Normal insanlara pek benzemez."

"Normal insanlara pek benzemez?"

"Yani, basitçe söylemek gerekirse, olayları sıradan standartlara göre düşünmez."

Yine başımı salladım. Fakat olayları sıradan standartlara göre düşünmemenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Yani, farklı bir insan mıdır?"

Oşima başını iki yana salladı. "Hayır, öyle değil. Farklı bir insan arıyorsan, ben farklı bir insanımdır. Saeki Hanım ise, sıradan görüşlere pek aldırış etmez."

Normal olmamak ile farklı olmak arasındaki ayrımı henüz tam olarak anlayamıyordum. Fakat sanırım daha fazla soru sormamalıydım. En azından o an için.

Oşima tekrar konuşmaya başlamadan önce biraz bekledi. "Fakat nasıl desem, hemen bu akşamdan itibaren burada kalmaya başlaman biraz zor. Şimdilik seni başka bir yere götüreyim. Senin hakkında karar verene kadar, iki üç gün orada kalman yeterli olur. Ne dersin? Buradan biraz uzakta gerçi."

Fark etmeyeceğini söyledim.

"Saat beşte kütüphaneyi kapatıyorum," dedi Oşima. "Ortalığı toparladıktan sonra, beş buçuk gibi buradan çıkabiliriz herhalde. Seni oraya benim arabamla götürürüm. Şu an orada kimse yok. Çatısı da var."

"Teşekkür ederim."

"İstersen oraya gittikten sonra teşekkür et. Senin aklında canlandırdığından çok daha farklı bir yer olabilir."

Okuma salonuna dönerek *Gelincikler*'i okumaya devam ettim. Kitapları acele etmeden okurum. Zamana yayarak satır satır okuyanlardanımdır. Metinden keyif almaya çalışırım. Metinden keyif alamadığımda, kitabı yarıda bıraktığım olur. Saat beşe yaklaşırken, sonuna kadar okuduğum romanı raftaki yerine koyup koltuğa oturarak gözlerimi kapattım, önceki gece olanları düşünmeye başladım. Sakura geldi aklıma. Kaldığı daire. Benimle yaptıkları. Görüntüler bir bir değişerek akıp gitti.

Saat beş buçuk olduğunda Komura Kütüphanesi'nin önünde Oşima'nın çıkmasını bekliyordum. Oşima çıktığında beni de yanına alarak arka taraftaki otoparka geçip yeşil renkli spor arabasının yolcu koltuğuna oturttu. Mazda Roadstar. Üstü açılan tiplerden. O minicik bagajı sırt çantamı almayınca bagajın sele kısmına yerleştirip halatla sıkıca bağladık.

"Gideceğimiz yer uzak, yolda bir şeyler yiyelim," dedi Oşima. Sonra da kontak anahtarını çevirip motoru çalıştırdı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Koçi," dedi. "Hiç gittin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Ne kadar uzaklıkta?"

"Hmm, gideceğimiz yere kadar, sanırım iki buçuk saat alır. Dağı aşarak güneye ineceğiz çünkü."

"O kadar uzak bir yere gitmemiz sizin için sorun olmaz mı?"

"Hiç sorun değil. Yol dümdüz oraya çıkıyor. Henüz güneş batmadı, depom da dolu."

Akşam güneşi altında turuncuya boyanmaya başlayan şehrin içinden geçip önce batıya giden otobana çıktık. Ustalıkla şerit değiştiriyor, arabaları sollayarak ilerliyordu. Sol elinin avuç içini kullanarak vitesi tam zamanında değiştiriyordu. Vitesin yükselip alçaldığı neredeyse hiç hissedilmiyordu, ama her seferinde motorun sesi az da olsa değişiyordu. Vites değiştirip gaz pedalına köküne kadar basınca göz açıp kapayıncaya kadar 140 km hıza ulaşıyordu.

"Dişlileri özel olarak değiştirttim. Daha çabuk hızlanıyor. Diğer Roadstarlardan farklıdır. Arabalardan anlar mısın?"

Başımı iki yana salladım. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Oşima Bey, araba sürmeyi seviyor musunuz?"

"Doktorlar sert hareketler yapmamı yasakladı. Onun yerine araba kullanıyorum. Hareketi hissedebilmek için."

"Bir rahatsızlığınız mı var?"

"Hastalık adını söylersem anlatması uzun sürer, ama işin basit tarafı, bir tür hemofili hastalığı," dedi Oşima sanki çok basit bir şey anlatıyormuş gibi. "Hemofili hastalığının ne olduğunu biliyor musun?"

"Az çok," dedim. Biyoloji dersinde görmüştük. "Bir kez kanama başlayacak olursa, bir daha durmuyor. Genetik olarak, kan pıhtılaşmıyor."

"Aynen öyle. Hemofilinin de birçok çeşidi vardır. Benimki ender rastlanan bir türmüş. O kadar ağır bir durumum yok, ama yine de yaralanmamaya dikkat etmeliyim. Çünkü herhangi bir

yerimde kanama olursa, hemen hastaneye yatmam gerekiyor. Üstelik, senin de bildiğin gibi, sıradan hastanelerin stokladığı kanlarda çok farklı sorun da çıkabiliyor. AIDS'e yakalanıp da ağır ağır ölmek, benim yaşam seçeneklerim arasında yer almıyor. O yüzden seyahate de çıkmam. Düzenli olarak Hiroşima Üniversitesi Hastanesi'ne gitmek dışında, bu şehirden ayrılmam. Zaten, spor ya da seyahat gibi şeyleri de pek sevmem. Yalnızca işin can sıkıcı kısmı yemek konusu. Elime bıçak alıp da doğru dürüst yemekler yapamadığıma üzülüyorum."

"İyi de, araba sürmek de yeterince tehlikeli bir spor sayılmaz mı?" diye sordum.

"Tehlikenin türü farklı. Ben araba sürerken olabildiğince hızlı kullanırım. O hızla giderken kaza yapacak olursam, durum parmağımın ucunu hafifçe çizmekten biraz farklı olur. Aşırı kan kaybı durumunda hemofili hastasının da sağlıklı insanın da hayatta kalma şansı pek farklı olmaz. Eşitlik. Aklına bir şeyler getirmeye fırsatın olmaz, gözün arkada kalmadan ölürsün."

"İşin bu tarafını düşünmemiştim."

Oşima güldü. "Endişelenmene gerek yok. Kolay kolay kaza yapmam. Böyle görünsem de çok dikkatliyimdir ve risk almamayı âdet edindim. Arabama da her zaman en iyi durumda olacak şekilde bakarım. Üstelik ölürken tek başıma sessiz sedasız ölmek isterim."

"Ölürken birilerini yanında götürmek, yaşam seçeneklerinizden biri değil."

"Aynen öyle."

Mola yerlerinden birindeki restoranda akşam yemeğimizi yedik. Ben tavuk ve salata, Oşima ise körili deniz mahsulleri ve salata. Açlığımızı bastırmak için yeterliydi. Hesabı o ödedi. Sonra tekrar arabaya bindik. Ortalık iyice kararmıştı. Gaza bastığında motorun devir saatinin ibresi düzenli bir hızla ilerledi.

"Müziği açmamın bir mahsuru var mı?" diye sordu Oşima.

Olmadığını söyledim.

CD çaların tuşuna bastı. Klasik piyano müziği başladı. Bir süre müziğe kulak verince kimin bestesi olduğunu tahmin ettim. Beethoven ya da Schumann değildi. Dönem olarak onların ortasında bir zamana aitti.

"Schubert?" diye sordum.

"Evet," dedi. Sonra da elleri direksiyonun üzerinde onu çeyrek geçe açısında olduğu halde, yüzüme şöyle bir baktı. "Schubert sever misin?"

Özel bir ilgim olmadığını söyledim.

Oşima başını salladı. "Araba sürerken, sık sık Schubert'in piyano sonatlarını, sesi iyice açarak dinlerim. Neden biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Franz Schubert'in piyano sonatlarını hakkını vererek çalmak, dünyadaki en zor işlerden biridir de ondan. Özellikle bu *D Major Sonatı* öyledir. Müthiş zordur. Bundaki bir iki perdeyi

diğerlerinden ayırdıklarında, bir nebze hakkını vererek çalabilen piyanistler var. Ancak dört perdeyi sıralı olarak, bütünlüğü sağlamak niyetiyle çalıp da başarılı olabilen, benim bildiğim tek bir kişi bile yok. Şimdiye kadar çok sayıda isim yapmış piyanist bu parça üzerinde şansını denedi, ama sanki hepsinde eksik olan bir şey vardı. Tatmin edici ölçüye ulaşan biri henüz çıkmadı. Neden biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Çünkü parçanın kendisi tamamlanmış değil de ondan. Robert Schumann, Schubert'in piyano müziğini çok iyi anlayabilen biriydi, ama o bile bu parçayı 'can sıkıcı cennet D majorü,' diye nitelendirmişti."

"Tamamlanmamış bir besteyse, neden o kadar fazla piyanist şansını denemek istiyor ki?"

"Güzel soru," dedi Oşima. Sonra biraz düşündü. O boşluğu müzik doldurdu. "Ben de tam olarak açıklayamam. Fakat söyleyebileceğim tek bir şey var: Bir tür tamamlanmamışlık barındıran eserler, o tamamlanmamışlıklarından ötürü güçlü bir cazibe yaratırlar. En azından, belli türde insanlar üzerinde. Sözgelimi, seni Soseki'nin *Madenci* eseri cezbediyor. *Gönül* ya da *Sanşir* gibi tamamlanmış eserlerinde olmayan bir çekim gücü var da ondan. Sen o eseri bulmuşsun işte. Başka bir şekilde söylersek, eser gelip seni bulmuş. Schubert'in *D Majör Sonatı* da aynı. Bu eserde, yalnızca bu eserde olan ve insanların yüreğine ulaşabilen bir bağ var."

"Tamam da," dedim. "En baştaki soruma döneceğim, ama siz neden Schubert dinliyorsunuz? Özellikle araba sürerken."

"Schubert'in sonatları, özellikle *D Majör Sonatı* nota defterine bağlı kalınarak çalınırsa sanat olmaz. Schuman'ın da belirttiği gibi, hem çok uzun hem de teknik açıdan aşırı basit. Böyle bir şeyi olduğu gibi çalmaya kalkarsan, tatsız tuzsuz bir antika olur. İşte o yüzden piyanistler, bunu aşmak için bazı yollar deniyorlar. Cilalıyorlar. Sözgelimi, bak işte bunda olduğu gibi ritim serbestliği ekliyorlar, hızlı çalıyorlar, ara geçişlere ton farklılığı ekliyorlar. Bunların listesi uzadıkça uzar. Ancak, çok dikkatli yapılmazsa, bu tür girişimler eserin kalitesini bozar. Schubert'in müziğinden farklı bir şey haline gelir. Bu parçayı yorumlayan piyanistlerin istisnasız tümü de aynı ikilem içinde debelenip durmuş."

Bir süre kulağını müziğe verip melodiyi mırıldanmaya başladı. Sonra konuşmaya devam etti.

"İşte o yüzden, araba sürerken sık sık Schubert dinliyorum. Az önce söylediğim gibi, çoğu durumda bir nedenden ötürü eksik çalınmış oluyor. Üstün nitelikli tamamlanmamışlık insanın bilincini tahrik eder, konsantrasyon yeteneğini artırır. İşte bu, diyebileceğim mükemmel bir beste, yine mükemmel bir şekilde çalınmışsa ve öyle bir şeyi dinleyerek araba sürüyorsam, belki de gözlerimi kapatıp öylece ölüp gitmeyi bile aklıma getirebilirim. Fakat bu *D Majör Sonatı*'na kulak verdiğimde, orada insan yeteneğinin sınırlarını hissedebiliyorum. Bir tür mükemmelliğin, aslında eksikliklerin üst üste yığılmasıyla ortaya çıktığını keşfediyorum. Bu yaşama isteğimi güçlendiriyor. Dediklerimi anlayabiliyor musun?"

"Az çok."

"Kusura bakma," dedi Oşima. "Konu buraya gelince kendimi kaptırıveriyorum."

"Fakat tamamlanmamışlık dediğinizde de, çok farklı türler ve farklı ölçütler olsa gerek," dedim.

"Elbette."

"Karşılaştırma yapacak olsanız, bugüne kadar dinlediğiniz D majör sonatları içinde, en iyi çalan kimdi?"

"Zor bir soru," dedi.

Bir süre düşündü. Vites düşürerek sollama şeridine geçti, bir kargo şirketinin büyük tip soğutuculu kamyonunu hızlıca sollayıp yeniden önceki normal şeride döndü.

"Seni korkutmak niyetinde değilim, ama yeşil renk Roadstarlar hava karardığında otobanda fark edilmesi en güç arabalardan biridir. Hem alçak hem de rengi karanlığa karışıyor. Özellikle kamyonların şoför koltuğundan çok zor fark ediliyor. Dikkat etmezsek çok tehlikeli olur. Özellikle de tünellerde. Aslında spor araba dediğin kırmızı renkte olmalı. Daha dikkat çekici olur. Ferrarilerin genelde kırmızı olması bu yüzden," dedi. "Fakat ben yeşil rengi seviyorum. Tehlikeli olsa bile yeşil daha iyi. Yeşil orman rengidir. Kırmızı ise kan."

Kol saatine göz attı. Sonra mırıldanarak melodiye tekrar eşlik etmeye başladı.

"Genel bir yorum yapmak gerekirse, çalış şekli en derli toplu olan, sanırım Brendel ya da Ashkenazy. Fakat kişisel olarak onların müziğini pek beğenmiyorum. Beğenmek değil de, beni pek cezbetmiyor desem daha doğru olur. Schubert deyince, bana başarısız olmayı göze alarak çalınması gereken bir müzikmiş gibi geliyor. Romantizmin özü budur; bu anlamda Schubert'in müziği

de romantizmin filizlenmiş halidir."

Schubert'in sonatına kulak verdim.

"Ne dersin, sıkıcı bir müzik değil mi?" dedi.

"Gerçekten de."

"Schubert'i anlamak için kendini alıştırman gerekiyor. Ben de ilk dinlediğimde sıkılmıştım. Senin yaşında çok normal. Ancak, zamanla anlarsın. Şu dünyada insanlar can sıkıcı olmayan şeylerden hemen bıkarlar. Bıkmadıkları şeyler ise çoğunlukla can sıkıcı şeylerdir. Bu her şeyde böyle olur. Benim sıkılmaya harcayacak zamanım var, ama bir şeylerden bıkmaya harcayacak zamanım yok. Çoğu insan bu ikisi arasındaki ayrımı yapamaz."

"Az önce 'farklı bir insan' olduğunu söylerken, hemofili açısından mı öyle söylediniz?"

"O da var elbette," dedi. Sonra bana bakarak gülümsedi. O gülümsemede müthiş şeytani bir ton yüklüydü. "Fakat yalnızca o değil. Başka şeyler de var."

Schubert'in uzun "cennetlik" sonatı bitince, Oşima müzik dinlemeye de son verdi. Sonra da sessizleşti. O sessizlik içinde ikimiz de kendi düşüncelerimize daldık. Birbiri ardına karşımıza çıkan trafik levhalarına şöyle bir göz atarak geçiyordu. Anayoldan güneye inilen yola döndüğümüzde, bir dağa tırmanmaya başladık ve art arda tünellerden geçtik. Oşima tüm dikkatini arabaları sollamaya vermişti. Yolda çok fazla kamyon vardı; ağır ağır ilerliyorlardı. Sayamayacağım kadar çok arabayı

solladık. Büyük arabaları solladığımızda rüzgârın çarpışının vınlaması duyuluyordu. Sanki bir canlının içinden ruhunu çekip alırmış gibi bir ses. Arada sırada arkaya dönüp sırt çantamın bağladığımız yerde durup durmadığını kontrol ediyordum.

"Şimdi gittiğimiz yer dağların arasında bir ormanın içinde. Pek rahat bir yer olduğunu söyleyemem. Orada kaldığın süre boyunca, sanırım kimseyle karşılaşmazsın. Televizyon, radyo ve telefon da yok," dedi Oşima. "Umarım öyle bir yer olması sorun değildir."

Sorun olmadığını söyledim.

"Sen yalnızlığa alışıksın," dedi Oşima.

Başımı salladım.

"Fakat yalnızlığın farklı türleri vardır. Orada yaşayacağın, senin şimdiye kadar hiç aklına bile getirmediğin bir yalnızlık olabilir."

"Ne gibi?"

Oşima parmağının ucuyla gözlüğünün çerçevesini yüzüne yaklaştırdı. "Açıklaması biraz zor. Ancak kendin görünce anlayabileceğin bir şey."

Otobandan ayrılıp devlet yoluna çıktık. Otoban çıkışının biraz ilerisinde, bir ana caddeyi ortalayacak şekilde kurulmuş küçük bir kasaba, yol üzerinde de market vardı. Oşima arabayı durdurarak, tek başına taşıyamayacağı kadar malzeme aldı. Sebze ve meyve, kraker, süt, şişe suyu, konserve, ekmek, hazır yiyecekler... Çoğu pişirmeyi gerektirmeyen, kolayca yenebilecek yiyeceklerdi. Parayı yine o ödedi. Para çıkarmaya kalktığımda,

sessizce başını salladı.

Tekrar arabaya binip yola çıktık. Yolcu koltuğunda, bagaja sığmayan torbayı kucağıma almıştım. Kasabadan çıkınca yol iyice karanlık bir hal aldı. Çevredeki evler de, karşılaştığımız arabalar da azaldı. Yolun eni de, iki arabanın ancak güçlükle geçebileceği kadar daraldı. Fakat Oşima uzun farları açarak, hızını pek düşürmeden ilerliyordu. Bir fren bir gaz yapıyor, ikinci ve üçüncü vites arasında gidiyordu. Oşima'nın yüzü ifadesizdi. Tüm konsantrasyonunu araba sürmeye vermişti. Dudaklarını sımsıkı kapatmış, bakışları ön taraftaki karanlığın ortasında bir noktaya sabitlenmişti. Sağ eli direksiyona, sol eli ise kısa vites kolunun tokmağına yapışıp kalmıştı.

Sonra yolun sol tarafında derin bir uçurum başladı. Alt tarafta derin bir vadi olmalıydı. Araba tiz sesler çıkararak iyice keskinleşip tehlikeli olmaya başlayan virajları alıyordu. Fakat tehlike konusunu aklımdan çıkarmaya karar verdim. Böyle bir yerde trafik kazasında ölmek, Oşima'nın yaşam seçenekleri arasında yer alıyor olamazdı.

Kol saatime baktım, dokuza gelmek üzereydi. Camı açınca serin bir hava içeriye doldu. Arabanın sesi yankılanıyor, diğer seslerle birlikte arabanın içine kadar geliyordu. Bir dağda, ormanın içinde ilerliyorduk. Yol nihayet uçurumun kenarından ayrılıp (evet, bu beni gerçekten rahatlatmıştı), ormanın içine daldı. Yolun iki yanındaki yüksek ağaçlar, sanki sihirli bir yerden geçiyormuşuz izlenimi veriyordu. Arabanın farları, ağaçların kalın gövdelerini teker teker yalarmış gibi aydınlatıyordu. Asfalt yol biteli çok olmuştu. Arabanın yoldan sıçrattığı taşlar, arabanın altına çarptıkça tok sesler çıkarıyordu. Süspansiyon, bozuk yol üzerinde sanki dans etmeye başlamıştı. Ne ay ne de yıldızlar görünüyordu. Arada sırada, ön cama minik yağmur

damlacıkları çarpıyordu.

"Buraya sık sık gelir misiniz?" dedim.

"Eskiden evet. Şimdi artık çalışmaya da başlayınca, pek gelemiyorum. Ağabeyim sörfçüdür, Koçi sahilinde yaşıyor. Orada sörf malzemeleri dükkânı işletiyor, sörf tahtası imal ediyor. Arada sırada, onun buraya kalmaya geldiği olur. Sörf yapabiliyor musun?"

Hiç yapmadığımı söyledim.

"Eğer fırsat olursa ağabeyimden öğrenirsin. Çok iyi bir sörfçüdür," dedi Oşima. "Karşılaştığında hemen fark edersin gerçi, ama benden çok farklıdır. İri yapılı, az konuşan, suratsız, bronz tenli, biracı bir adamdır. Schubert ve Wagner'ı birbirinden ayırt bile edemez. Fakat aramız çok iyidir."

Dağ yolunda daha da derinlere ilerleyip bir süre daha ormanın içinden gittikten sonra, nihayet hedefimize ulaştık. Oşima arabayı durdurup motoru çalışır halde bırakıp aşağı indi ve çelik ağ gerili metal kapının kilidini açarak, geriye doğru itti. Arabayla iç tarafa geçtikten sonra da virajlarla dolu bozuk yol bir süre daha devam etti. Nihayet önümüze çıkan açıklık alanda yol kesiliverdi. Oşima arabayı durdurup oturduğu yerde derin bir nefes aldıktan sonra, saçlarını elleriyle geriye ittirerek anahtarı çevirip motoru kapattı. El frenini çekti.

Motor susunca, ortalığı ağır bir sessizlik kapladı. Soğutucu fan sustuğunda, iyice ısınan motor dışarıdaki serin havanın etkisiyle hışırtılar çıkarmaya başladı. Kaputtan çıkan buharı fark etmek mümkündü. Hemen yakınlardan bir dere geçiyor olmalıydı, akıntının sesi geliyordu. Rüzgâr yukarıda bir yerlerde kendine

özgü sesini ardında bırakarak esiyordu. Kapıyı açıp aşağıya indim. Hava soğuktu. Tişörtümün üstüne giydiğim yatçı yeleğimin fermuarını boğazıma kadar çektim.

Karşıda küçük bir bina vardı. Dağ kulübesi gibi duruyordu, ama karanlıkta tam olarak seçemiyordum. O karanlık silueti, arkasındaki orman karanlığına rağmen hayal meyal seçilebiliyordu. Oşima arabanın farlarını açık bırakarak, elindeki küçük el feneriyle ağır adımlarla ilerledi, girişteki merdivenlerden çıkarak, cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. İçeriye girip kibritle gaz lambasını yaktı. Lambayı girişe kadar getirerek bana seslendi. "Evim, güzel evim. Buyur bakalım." O haliyle eski zaman evlerinde resmedilmiş adamları andırıyordu.

Girişteki merdivenleri çıkarak, kulübeye girdim. Oşima, tavandan sallanan büyük lambayı da yaktı.

Kulübenin içi büyükçe tek bir oda halindeydi. Köşede bir yere yatak konmuştu. Yemek masası ve iki ahşap sandalye, eskimiş bir koltuk. Vuran güneş ışıklarıyla rengi iyice solmuş döşemeler. Sanki ev de kullanılmayan eski eşyalardan oluşmuş gibi duruyordu. Kalın rafların blok halde üst üste konduğu bir kitap rafında bolca kitap da vardı. Kitapların eskimiş sırtlarına bakılınca, hepsinin okunduğu belli oluyordu. Elbise koymak için eski tarz bir dolap da vardı. Basit bir mutfak tezgâhı, küçük bir gaz ocağı ve evye vardı, ama musluk yoktu. Onun yerine alüminyum bir kova konmuştu. Rafa demlik ve tencereler dizilmişti. Duvardaki çiviye de tava asılmıştı. Odanın tam ortasında siyah demirden bir odun sobası vardı.

"Bu kulübeyi ağabeyim tek başına yaptı. Eskiden burada küçük bir ahşap kulübe vardı, onu yeni baştan inşa etti sayılır.

Çok yeteneklidir. Ben henüz küçüktüm, ama yaralanmama neden olmayacak ölçüde, bazı işlere ben de yardım ettim. Öyle aman aman bir yer değil, biraz ilkel gelebilir. Az önce söylediğim gibi, elektrik yok, su yok, tuvalet yok. Medeniyeti anımsatacak tek şey ocak."

Oşima raftan demliği alarak, şişe suyuyla çalkaladıktan sonra su ısıtmaya başladı.

"Bu dağ ve orman aslında dedemin özel mülküydü. Dedem, Koçi'nin önde gelen yatırımcılarından biriydi ve bir sürü arazisi, serveti vardı. On yıl kadar önce ölünce, ağabeyim ve ben miras olarak bu dağ ormanını aldık. Koca bir dağı tamamen. Diğer akrabalardan burayı isteyen olmadı. Çünkü hem ücra bir yer hem de maddi değeri yok. Ormancılık için kullanmak için adam tutmak gerek. O da bir hayli masraf demek."

Penceredeki perdeyi çekip dışarıya baktım. Fakat duvar gibi duran zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu.

"Ben tam senin yaşlarındayken," dedi Oşima poşet papatya çayını demliğin içine yerleştirirken, "buraya birçok kez gelip tek başıma kalmıştım. O sürelerde kimseyle karşılaşmaz, kimseyle konuşmazdım. Ağabeyim, biraz da beni zorlayarak gönderiyordu. Normalde, benim gibi hastalığı olan birine öyle bir şey yaptırılmaz. Böyle bir yerde tek başına kalmak tehlikeli olur. Ancak, ağabeyim tınmamıştı bile."

Belini mutfak tezgâhına yaslamış, suyun kaynamasını bekliyordu.

"Ancak, ağabeyim bunu benim sağlam bir adam olmamı sağlamak için yapmamıştı. Beni burada tek başına bırakmanın

mutlaka gerekli olduğuna inanıyordu. Aslında, gerçekten de çok iyi oldu. Burada tek başına kalmak, benim açımdan bir hayli anlamlı tecrübe yaşamama neden oldu. Birçok kitabı burada okudum, birçok şey hakkında sakince düşünmem mümkün oldu. Doğruyu söylemek gerekirse, o dönemden sonra pek okula da gitmedim. Okulu sevmiyordum, okul da beni sevmiyordu. Nasıl desem, herkesten farklıydım ya, ondan. Ortaokulu, biraz da artık bana acıdıkları için bir şekilde bitirmeyi başardım. Ancak, daha sonrasını tamamen kendi başıma hallettim. Şu an senin yapmaya çalıştığın gibi. Sana bunları anlatmış mıydım?"

Başımı salladım. "O yüzden mi, bana yardım etmeye çalışıyorsunuz?"

"O da var elbette," dedi Oşima. Sonra bir an duraksadı. "Ancak, başka şeyler de var."

Oşima bir kupaya çay koyarak bana uzattıktan sonra, kendisi de bir kupa alıp içmeye başladı. Sıcak papatya çayı, uzun yolculuğun yıprattığı sinirleri yatıştırmak için bir hayli etkiliydi.

Oşima saatine baktı. "Benim artık dönmem gerek, onun için sana kısaca anlatmaya çalışayım. Yakında temiz bir kaynak var, suyunu oradan getirirsin. Hemen yakında bir yerden çıkıyor, marketlerde satılan şişe sularından çok daha iyidir. Arka tarafta odunlar var, soğuk olursa sobayı yakarsın. Burası bir hayli soğuk olur. Benim ağustos ortasında bile soba yaktığım olmuştu. Basit yemeklerini sobanın üstünde de yapabilirsin. Onun dışında, işine yarayabilecek gereçler de arka taraftaki kulübede. Lazım olanı alıp kullanabilirsin. Dolapta ağabeyimin giysileri var, giyebilirsin. Birileri elbiselerini giydi diye surat yapacak bir adam değildir."

Oşima ellerini beline koyarak, bakışlarını odanın içinde gezdirdi.

"Gördüğün gibi, romantik amaçlarla yapılmış bir kulübe değil. Ancak, yalnızca yaşamayı düşünecek olursan eksiği yok. Bir de, seni uyarmam gereken bir nokta var. Ormana girme. Çok derin bir ormandır ve doğru dürüst bir yolu yoktur. Ormana girecek olursan, bu kulübeyi görebildiğin alandan ötesine geçme. Kaybolabilirsin ve bir kez yolunu kaybedersen geriye dönmen de zor olur. Bu benim başıma da gelmişti. Buradan yalnızca bir iki yüz metre uzaklıkta bir alanda gün boyu dolaşıp durmuştum. Japonya küçük bir ülke, ormanda kaybolmak söz konusu olamaz, diye düşünebilirsin. Fakat bir kez kaybolursan ormanın aslında ne kadar derin olduğunu anlarsın."

Uyarılarını belleğime kazımaya çalışıyordum.

"Son olarak, çok acil bir durum olmadığı müddetçe, buradan ayrılmayı düşünme. En yakın ev bile kilometrelerce uzakta. Burada beklersen, ben seni almaya gelirim. Sanırım iki üç güne kadar gelirim. O süre için yetecek kadar yiyecek de aldım. Peki, cep telefonun var mı?"

Olduğunu söyledim, parmağımla sırt çantamı işaret ettim.

Neşeyle gülümsedi.

"O zaman, orada dursun. Burada cep telefonu çekmez. Elbette, radyo dinlemek de mümkün değil. Yani dünyadan tamamen soyutlanmış olacaksın. Bol bol kitap okuyabilirsin."

Aklıma gelen en gerçekçi soruyu sordum. "Tuvalet yok dediniz de, nereye yapabilirim?"

Oşima kollarını iki yana açtı. "Bu koca orman sana ait. Nereyi tuvalet olarak kullanacağına sen karar ver artık."

14

Nakata birkaç gün boyunca çevresi tahta perdeli o boş arsaya gitti. Yalnızca bir gün, yağmur çok şiddetli yağınca, evde kalıp basit ahşap oyma işleriyle uğraştıysa da, o gün dışında gün boyunca boş arsada otların arasında oturup kayıp alacalı kedinin ya da o tuhaf şapkalı adamın görünmesini bekledi. Fakat bir sonuç alamadı.

Güneş batınca, kedileri kaybolanların evine gidip o günkü araştırma neticesini sözlü olarak rapor ediyordu. Kayıp kediyi bulmak için ne gibi bilgiler elde ettiğini, nerelere gittiğini, neler yaptığını. Araştırma talebinde bulunan kişi o günün ücreti olarak her seferinde 3 000 yen veriyordu. Nakata'nın günlük ücreti buydu. Kimin ne zaman tespit ettiği belli değildi, ama Nakata'nın kedi bulmaktaki ustalığı ağızdan ağıza tüm semte yayılmış ve aynı zamanda günlük 3 000 yen ücret de sabitlenmişti. Yalnız bir şart vardı. Sadece para değil, yanında bir şeyler de vermek gerekiyordu. Yiyecek ya da giysi olabilirdi. Bir de, kedinin bulunması durumunda, başarı ödülü olarak 10 000 yen ödeniyordu.

Her gün her gün kedi arama işi çıkmadığından, aylık toplamda pek fazla bir şey tutmuyordu, ama devlete ödenmesi gereken harçları, ana babasından kalan (pek fazla bir şey olmayan) mirası ve çok az bir birikimi Nakata'nın yerine büyük kardeşi idare ediyordu ve büyükşehir valiliğinden de yaşlı özürlülere verilen yardım geliyordu. Yalnızca o yardımla bile, sıkıntı çekmeden yaşayabiliyordu. O yüzden kedi arama işinden aldığı ücretleri tamamen kendi zevki için kullanabiliyordu. Üstelik Nakata için bir hayli yüksek bir rakamdı bu (aslında,

arada sırada yılanbalığı yemeye gitmekten başka bir şey aklına gelmiyordu). Artan parayı evindeki hasırın altında saklıyordu. Okuma yazma bilmeyen Nakata, ne bankaya ne de postaneye gidebiliyordu. Çünkü oralarda basit bir işlem için bile verilen forma adını adresini yazması gerekiyordu.

Nakata kedilerle konuşabildiğini kendi özel sırrı olarak gizli tutuyordu. Onun kedilerle konuşabildiğini kediler dışında, yalnızca kendisi biliyordu. Başkalarının bunu duyması durumunda, Nakata'nın aklından zoru olduğunu sanabilirlerdi. Elbette pek de akıllı olmadığı bilinen bir gerçekti, ama pek akıllı olmamak ile aklından zoru olmak farklı şeylerdi.

Onun yol kenarında oturup da kedilerle konuşmaya daldığı anlarda, tesadüfen oradan geçen insanlar bu manzaraya hiç aldırış etmiyorlardı. İhtiyar bir adamın oturup bir hayvana bir şeyler söylemesi hiç de tuhaf bir şey değildi. O yüzden, "Nakata Bey nasıl oluyor da kedilerin alışkanlıklarını ya da neler düşündüklerini anlayabiliyorsunuz? Sanki kedilerle konuşup anlaşabiliyormuşsunuz gibi," diyenler olduğunda da, Nakata hiç yanıt vermiyor, yalnızca neşeyle gülümsüyordu. Nakata ciddi ve görgülü bir adam olduğundan, çevredeki ev hanımları tarafından tutuluyordu. Yoksuldu, ama yıkanmayı ve çamaşır yıkamayı çok sevdiğinden, kedi aramasını isteyenler nakit ücret dışında, sık sık kullanılmayan neredeyse yeni durumdaki giysileri de çıkarıp veriyorlardı. Jack Nicklaus marka füme pembesi golf giysilerinin Nakata'ya yakıştığı pek söylenemezdi, ama elbette onun buna pek aldırış ettiği de yoktu.

Nakata bu seferki talep sahibi Koizumi Hanım'a kapılarının önünde, son durumu ayrıntılı olarak rapor etti.

"Sizin Susam'la ilgili olarak, nihayet bazı bilgiler edindim.

Kavamura adlı bir bey, 2. Sokak civarındaki bir boş arsada birkaç gün önce Susam olması muhtemel bir alacalı kedi görmüş. Buradan iki cadde ötede bir yer. Yaşı, rengi, boynundaki tasması Susam'la tamamen aynıymış. Ben bir süre o boş arsayı gözetleyeyim diyorum. Yanıma sefertasımı alır, sabahtan akşama kadar orada beklerim. Hayır, lütfen endişelenmeyin. Zaten yapacak bir işim yok, yağmur da yağmadığı sürece sorun değil. Fakat eğer 'daha fazla aramaya gerek yok' düşüncesindeyseniz, lütfen söyleyin. Hemen aramayı bırakırım."

Kavamura'nın insan değil de kahverengi çizgili bir kedi olduğunu belirtmemişti. Bunu söylemesi durumunda, konu içinden çıkılmaz bir hale gelirdi.

Koizumi Hanım, Nakata'ya o günkü ücreti ödedi. İki küçük kızı çok sevdikleri alacalı kedi aniden ortadan kaybolunca mahzunlaşmış, önlerine konan yemekleri bile doğru dürüst yememeye başlamışlardı. "Kedi dediğiniz işte böyle bir gün ansızın ortadan kayboluverir" deseler de, kızları ikna etmeleri mümkün olmamıştı. Elbette, kadının kendi başına yollara düşüp de aramaya, ne hali ne de zamanı vardı. 3 000 yen kadarcık bir parayla her gün, hem de büyük gayret göstererek arayacak birini bulmaları gerçekten çok iyi olmuştu. Garip bir ihtiyardı ve garip bir konuşma tarzı vardı, ama kedi bulmadaki ustalığını herkes övüyordu, kötü bir adama da benzemiyordu. Daha dürüst konuşmak gerekirse, pek de öyle insanları kandırabilecek kadar akıllıymış gibi durmuyordu. Kadın, zarfa koyduğu o günkü ücretle birlikte, bir kabın içine yeni pişirdiği pilavın yanına haşlanmış yerelması koyarak Nakata'ya verdi.

Nakata başını eğerek aldığı kabı üzerinden şöyle bir kokladıktan sonra teşekkür etti. "Teşekkür ederim. Yerelması en sevdiğim yemeklerden birisidir."

"Umarım hoşunuza gider," dedi Koizumi Hanım.

Boş arsayı gözetlemeye başlamasının üzerinden bir hafta geçmişti. Nakata o süre boyunca orada birçok kedi görmüştü. Kahverengi çizgili kedi Kavamura da her gün birkaç kez Nakata'nın yanına uğrayıp içtenlikle onunla sohbet ediyordu. Yaşlı adam da onu gördüğünde seviniyordu. Onunla havadan sudan konuşup büyükşehir valiliğinin verdiği yardımı anlattı. Fakat ilk başta olduğu gibi Kavamura'nın söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamıyordu.

"Kaldırıma düşmüş kiremit parçaları can sıkıcı," dedi Kavamura. Herhalde Nakata'ya bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Fakat ne anlatmaya çalıştığını, Nakata hiç anlayamamıştı. Anlayamadığını söyledi dürüstçe.

Kavamura'nın yüzünde bunalmış gibi bir ifade oluştuysa da, bir ihtimal aynı şeyi başka sözcüklerle ifade etmeye çalıştı. "Kavamura, çığlıklar arasında kaldı."

Bu, söyledikleri iyice anlaşılmazdı.

"Keşke Mimi burada olsaydı," dedi Nakata içinden. Mimi olsa, Kavamura'nın alnına birkaç pati atar, daha anlaşılır şekilde konuşmasını sağlardı. Sonra da, mutlaka ne söylediğini anlaşılır bir şekilde tercüme ederdi. Çok akıllı bir kediydi. Fakat Mimi orada değildi. Mimi bakımsız arsalara gitmemeye kararlıydı. Diğer kedilerden pire kapmaktan bir hayli çekiniyor olmalıydı.

Kavamura, Nakata'nın anlayamadığı birçok sözcüğü sıraladıktan sonra neşe içinde oradan ayrılıyordu.

Başka kedilerin de, biri gidip diğeri geliyordu. Başlangıçta,

onun orada olmasından tedirgin olup uzaktan rahatsız olduklarını belli eden bakışlarla Nakata'yı süzmüşlerdi, ama Nakata'nın oturduğu yerde hareket etmeden durduğunu, zararsız olduğunu anlayınca aldırış etmemeye başlamışlardı. Yaşlı adam her zamanki gibi kedileri güler yüzüyle selamlıyordu. Onları selamlıyor, kendini tanıtıyordu. Fakat kedilerin çoğu onun selamını donuk bakışlarla karşılamış, tek kelime bile yanıt vermemişlerdi. Görmüyormuş, duymuyormuş gibi davranmışlardı. Oraya gelen kediler, özellikle böyle davranmakta ustaydılar. "Herhalde, o güne kadar insanların feci davranışlarına maruz kalmışlardır," dedi Nakata kendi kendine. Her halükârda, Nakata onların sosyalliği üzerine laf söylemek niyetinde de değildi. Ne de olsa o, kedilerin arasında bir yabancıydı sonuçta. Onlardan bir şeyler isteyebilecek durumda değildi.

Fakat içlerinde daha meraklı bir kedi vardı ve Nakata'nın selamını kısaca yanıtladı.

"Sen konuşabiliyorsun demek," dedi kulağı kesik siyah-beyaz kedi, biraz tedirgince çevreyi kolaçan ederek. Biraz kaba bir konuşma tarzı vardı, ama karakterinde sorun yok gibiydi.

"Evet. Ama sadece biraz," dedi Nakata.

"Biraz bile olsa, büyük bir şey."

"Adım Nakata," diyerek kendini tanıttı. "Kusura bakma, ama senin adın ne?"

"Adım falan yok," dedi kedi terslermiş gibi.

"Okava'ya ne dersin? Sana Okava diyebilir miyim?"

"Ne dersen de. Keyfin bilir."

"Peki, Okava Bey," dedi Nakata. "Benimle konuşmuş olmanın anısına, biraz kurutulmuş balık yer misin?"

"Mükemmel olur. Kurutulmuş balık en sevdiğim şeydir."

Nakata çantasından streç naylona sardığı kurutulmuş balığı çıkarıp, Okava'ya verdi. Nakata her zaman çantasında birkaç kurutulmuş balık hazır bulundururdu. Okava, balığı haz duyduğu her halinden belli olacak şekilde kıtır kıtır yedi. Başından kuyruğuna kadar, tek bir kırıntı bile bırakmayacak şekilde. Sonra da yüzünü güzelce yalayarak temizledi.

"Sağolasın," dedi Okava. "Sana borçlandım. İstediğin bir yerini yalayabilirim."

"Hayır, gerek yok. Düşünmen bile yeter. Şu an yalatmak istediğim bir yerim yok. Teşekkür ederim. Şey... Aslında, Okava Bey, bendeniz Nakata birilerinin isteği üzerine şu kediyi arıyorum. Erkek, alacalı bir kedi. Adı da Susam."

Nakata çantasından Susam'ın renkli fotoğrafını çıkararak Okava'ya gösterdi.

"Bir yerlerden, bu kedinin bu boş arsada görüldüğüne dair bilgi edindim. O yüzden, bendeniz Nakata günlerdir burada oturup Susam'ın ortaya çıkmasını bekliyorum. Okava Bey, bu Susam'ı görmüş olabilir misiniz acaba?"

Fotoğrafa şöyle bir bakar bakmaz, Okava'nın yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Kaşlarının arasındaki katmanları iyice şişkinleştirerek birkaç kez göz kırptı.

"Bana bak. Senden kurutulmuş balık aldığım için minnettarım. Gerçekten de öyle. Fakat bu konuyla ilgili konuşamam. Konuşmam çok tehlikeli olur."

Nakata bunu duyunca irkildi. "Konuşursan tehlikeli mi olur?"

"Hem de çok. Bela bir iş. Fazla söze gerek yok, bu kediyi unut gitsin. Sen de mümkün olduğunca buraya pek yaklaşma. Bu uyarıyı tüm samimiyetimle yapıyorum. Bir faydam dokunamadığı için kusura bakma, ama uyarımı kurutulmuş balığa bir karşılık olarak kabul et."

Okava bunları söyledikten sonra doğrulup çevreye şöyle bir göz attıktan sonra otların arasında gözden kayboldu.

Nakata derin bir nefes alarak, çantasından termosunu çıkarıp buğday çayını ağır ağır içti. "Tehlikeli," demişti Okava. Fakat Nakata öyle bir yerde neyin tehlikeli olabileceğini çıkaramıyordu. Kendisi sadece kaybolan alacalı bir kediyi arıyordu. Bunun neresi tehlikeliydi acaba? Kavamura'nın anlattığı o tuhaf şapkalı "kedi avcısı adam" mıydı tehlikeli olan? Fakat Nakata insandı. Kedi değil. Bir insanın kedi avcısından korkması için bir neden yoktu.

Fakat bu dünyada Nakata'nın aklına hayaline gelmeyen bir sürü iş vardı ve bunların çoğu da onun anlam veremediği nedenlerden dolayı meydana geliyordu. O yüzden, Nakata düşünmekten vazgeçti. Yetersiz bir beyinle ne kadar düşünürse düşünsün, başını ağrıtmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Nakata çayını keyfine vara vara bitirdikten sonra, termosun kapağını kapatıp çantasına yerleştirdi.

Okava otların arasında gözden kaybolduktan sonra, uzunca

bir süre ortalıkta tek bir kedi bile görünmedi. Yalnızca, otların üzerinde kelebekler uçuşuyordu. Serçeler sürü halinde gelip sağa sola dağılarak oynaştıktan sonra, tekrar sürü halinde çekip gittiler. Birkaç kez başı önüne düşecek gibi olduysa da, her seferinde kendini toparladı. Güneşin konumuna bakarak, saati aşağı yukarı anlayabiliyordu.

O köpek Nakata'nın karşısına çıktığında akşam saatleri yaklaşmıştı.

Köpek, otların arasından aniden ortaya çıkıverdi. Sinsice, hiç ses çıkarmadan. Kocaman, siyah bir köpek. Nakata'nın oturduğu yerden bakınca köpekten ziyade, buzağıyı andırıyordu. Bacakları uzun, tüyleri kısa, kaslarıysa gergin ve dolgundu. Kulakları bıçak ucu gibi sivriydi, tasması yoktu. Nakata köpek türlerinden anlamazdı. Fakat karşısındakinin saldırgan, en azından gerektiğinde saldırgan olabilecek türde bir köpek olduğunu bir bakışta anlamıştı. Polis köpeği olarak kullanılan türde bir köpek.

Bakışları keskin, yüzü ifadesizdi; yanaklarının kenarındaki sarkık etlerin arasından beyaz keskin dişleri görünüyordu. Dişlerinde kırmızı kan izleri vardı. Dikkatle bakınca ağzının çevresine et parçasına benzer bir şeylerin yapışmış olduğu anlaşılıyordu. Kıpkırmızı dili, dişlerinin arasından alev çıkarıyor gibi bir görüntü oluşturuyordu. Köpeğin iki gözü de, sorgulayıcı bakışlarını dosdoğru Nakata'ya yöneltmişti. Uzunca bir süre, köpek tek kelime etmeden ve kımıldamadan bekledi. Nakata da aynı şekilde, tek kelime söylemedi. Nakata köpeklerle konuşamazdı. Konuşabildiği hayvanlar kedilerdi. Köpeğin balçığa batmış cam bilyelere benzeyen gözlerindeki bakışlar soğuk ve donuktu.

Nakata hafifçe nefes aldı. Korkmamıştı, ama şu an bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunun farkındaydı tabii. Karşısındakinin (nedendir bilinmez) tehditkâr ve saldırgan bir hayvan olduğunu anlayabiliyordu. Fakat öylesi bir tehlike Nakata'nın üzerine çullansa bile, etkili olamazdı. Ölüm, Nakata'nın hayal gücünün sınırları dışında kalıyordu. Dahası, acı da bedenine ulaşana kadar, idrak yetisinin dışında kalan bir şeydi. O yüzden, o köpekle karşı karşıya kaldığında pek de korkmamıştı. Fakat yine de sorun yaratan bir şey vardı.

Kalk ayağa! Köpek emir veriyordu.

Nakata nefesini tuttu. Köpek konuşuyordu. Daha doğrusunu söylemek gerekirse, köpek konuşmuyordu. Ağzı oynamamıştı. Köpek, ağzıyla ses çıkararak konuşmaktan başka bir yolla, söylemek istediklerini Nakata'ya iletiyordu.

Kalk ayağa ve beni izle! Köpek emrini tekrarladı.

Nakata köpeğin söylediği gibi, oturduğu yerden kalktı. Köpekle normalde olduğu gibi tanışmayı aklından geçirdiyse de, bir an düşünüp vazgeçti. Köpek konuşabiliyor bile olsa, onunla tanışmasının bir işe yarayacağını sanmıyordu. Zaten bu köpekle konuşmak da içinden gelmiyordu. Elbette, ona bir isim vermek de. Ne kadar zaman harcarsa harcasın, herhalde bu köpekle dost olması mümkün değildi.

Bir an Nakata'nın aklına, köpeğin Vali Bey'le bağlantılı olabileceği geldi. Onun para karşılığı kedi aramaya çıktığını öğrenince, yardımı kesmek için bu köpeği peşine takmış olabilirdi. Evet, Vali Bey'in bu kadar kocaman bir köpeği beslemesi hiç de tuhaf değildi. O zaman başına büyük bir bela almış demekti.

Nakata ayağa kalkınca, köpek yavaşça yürümeye başladı. Nakata çantasını omzuna asıp köpeğin peşi sıra yola koyuldu. Köpeğin kısa kuyruğunun vücuduna birleştiği yerde iki iri hayası görünüyordu.

Köpek boş arsayı dümdüz kat edip tahta perdenin aralığından dışarı çıktı. Nakata da ardından. Köpek bir kez bile dönüp arkasına bakmamıştı. Bakmasına da gerek yoktu; ayak seslerinden Nakata'nın arkasından gelip gelmediğini anlayabilirdi. Nakata, köpeğin peşi sıra yolda ilerledi. Mağazaların yoğun olduğu yere yaklaşınca, gelip geçen insanların sayısı da arttı. Çoğu, alışverişe çıkmış semt sakini ev hanımıydı. Köpek başını kaldırmış, dümdüz karşısına bakarak mağrur adımlarla ilerliyordu. Karşı taraftan gelen herkes, duruşundan ne kadar saldırgan olduğu belli olan köpeği görünce kenara kaçarak yolu açıyordu. Bisikletinden inerek, yolun karşısındaki kaldırıma geçenler de oldu.

Öyle bir köpeğin ardı sıra yürüdükçe, Nakata'ya sanki insanlar kendisinden kaçıyorlarmış gibi geldi. Nakata'nın zincir bile takmadan köpeği dolaştırmaya çıkarmış olduğunu düşünmüş bile olabilirlerdi. Gerçekte de, suçlayıcı bakışlarını Nakata'ya yöneltenler de vardı. Bu onun için çok üzücü bir durumdu. Köpeğin peşi sıra kendi arzusuyla gitmediğini o insanlara açıklamak isterdi. Yalnızca, köpek Nakata'yı sürükleyip götürüyordu. Nakata güçsüzdü. Nakata aslında zayıf bir insandı.

Köpek peşine taktığı yaşlı adamla birlikte uzunca bir yolu yürüdü. Birkaç kavşaktan geçip alışveriş semtini arkalarında bıraktılar. Kavşaklarda köpek kırmızı ışığa bile aldırış etmiyordu. Caddeler o kadar geniş olmadığı gibi, trafik de yoğun değildi. Arabalar pek hız yapmadıklarından, kırmızı ışıkta karşıdan karşıya geçmek o kadar da tehlikeli değildi. Köpeği gören

sürücüler telaşla frene basıyorlardı. Köpek sivri dişlerini dışarı çıkararak, sürücülere dik dik bakarak, kırmızı ışık yandığı halde sürücülere kafa tutar gibi bir edayla ağır adımlarla karşıdan karşıya geçiyordu. Çaresiz, Nakata da peşinden. Köpek, ışıkların ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Yalnız, görmezlikten geliyordu. Nakata bunu anlayabiliyordu. Köpek her konunda kendisi karar vermeye alışmıştı.

Nereye kadar geldiklerini Nakata artık bilemiyordu. Yolun ortalarına kadar, alışık olduğu Nakano Semti'nin mahallelerindeydiler, ama bir köşeyi döndükten sonra aniden daha önce hiç görmediği bir yere çıktılar. Nakata endişelendi. Bu gidişle kaybolacak, evine dönemeyecekti. Belki de artık Nakano Semti'nde değillerdi. Nakata çevresine bakınıp tanıdık bir işaret bulmaya çalıştı. Fakat bir türlü bulamadı. Artık, Nakata'nın daha önce hiç görmediği bir semtteydiler.

Köpek hiç oralı olmaksızın aynı adım aralıklarıyla ve aynı tavırla yürümeyi sürdürdü. Yüzü havada, kulakları dik, taşaklarını sarkaç gibi sallaya sallaya ve Nakata'nın peşinden gelebileceği bir hızda.

"Şeyy... Buralar hâlâ Nakano Semti mi acaba?" diye sordu Nakata.

Köpek yanıtlamadı. Dönüp arkasına bile bakmadı.

"Senin Vali Bey'le alakan var mı acaba?"

Yine yanıt yoktu.

"Bendeniz Nakata yalnızca kayıp bir kediyi arıyorum. Küçük alacalı bir kediyi. Adı Susam."

Sessizlik.

Nakata vazgeçti. Köpekle konuşmak imkânsızdı.

Sakin bir mahallenin bir köşesindeydiler. Büyük evler sıralanmıştı ve gelip geçen yoktu. Köpek o evlerden birine girdi. Bahçeyi çevreleyen eski tarz taş duvarların ortasında, son zamanlarda artık pek kalmayan çift kanatlı bir kapı vardı. Kanatlardan biri ardına kadar açıktı. Garajda kocaman bir araba duruyordu. Köpek gibi kapkara olan araba pırıl pırıl parlıyordu ve üzerinde tek bir toz zerresi bile yoktu. Evin kapısı da ardına kadar açıktı. Köpek duraksamaksızın kapıdan içeri girdi. Nakata eski spor ayakkabılarını çıkardı, yan yana burunlarını dışarıya çevirip koydu. Dağcı şapkasını çıkarıp çantasına sokuşturarak, pantolonuna yapışan ot parçalarını iyice sildikten sonra içeri girdi. Köpek durup Nakata'nın üstünü başını düzeltmesini beklediyse de, sonra yine aynı yürüyüşüyle pırıl pırıl cilalanmış zemin üzerinde ilerleyerek, misafir odası mıdır, çalışma odası mıdır bilinmez, Nakata'yı dip taraftaki odaya kadar götürdü.

Odanın içi karanlıktı. Güneş batmak üzereydi ve bahçeye bakan pencerenin perdeleri sımsıkı kapatılmıştı. Işıklar da kapalıydı. Odanın dip tarafındaki kocaman masanın ardında bir adam oturuyor gibiydi. Fakat Nakata'nın gözleri karanlığa henüz alışamadığından, nerede neyin durduğunu anlaması güçtü. İnsan şeklindeki karanlık bir siluet, kes-yapıştır resim parçası gibi karanlığın ortasında duruyordu sadece. Nakata içeri girince, o siluet yavaşça açısını değiştirdi. Oradaki her kimse, döner koltuğunu oynatarak ondan tarafa dönmüş olmalıydı. Köpek orada durarak, yere çöküp gözlerini de kapadı. Sanki görevinin tamamlandığını söylemek istiyordu.

"Merhaba!" dedi Nakata, o karanlık siluete doğru.

Yanıt gelmedi.

"Adım Nakata. Rahatsız etmek istemezdim."

Yine yanıt yoktu.

"Bendeniz Nakata, bu köpeğin isteği üzerine, peşine düşüp buraya kadar geldim. O yüzden, evinize de izinsiz girmiş oldum. Özür dilerim. Eğer mahsuru yoksa, böylece de geri dönmek niyetindeyim ama..."

"Oradaki koltuğa otur," dedi bir erkek sesi. Sakin ama tok bir sesti.

"Peki, oturayım," dedi Nakata. Sonra da oradaki tek kişilik koltuğa oturdu. Hemen yanında, o köpek kımıldamaksızın bir heykel gibi duruyordu.

"Siz Vali Bey misiniz?"

"Ona yakın bir şey," diye yanıtladı karşısındaki adam karanlığın içinden. "Eğer öyle düşünmen işleri kolaylaştıracaksa, öyle düşün. Fark etmez."

Adam arkasını dönüp elini uzatarak, yerdeki lambaları yaktı. Eski tarz, sarı ışıklardı ama odanın tamamını görebilmek için yeterliydi.

Karşısındaki adam siyah silindir şapkalı ve uzun boyluydu. Deri kaplı döner koltuğuna oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Etekleri uzun, kıpkırmızı dar bir ceket, içine de siyah yelek giymiş, ayaklarına da uzun siyah çizmeler geçirmişti. Pantolonu

kar beyazıydı ve vücut hatlarına tam oturmuştu. Sanki uzun don gibi duruyordu. Tek elini kaldırıp şapkasının kenarını tutmuştu. Sanki bir bayanı selamlarmış gibi. Sol elinde yuvarlak tokmağı altından bir baston tutuyordu. Şapkasının şekline bakılırsa, adam Kavamura'nın sözünü ettiği "kedi avcısı" olmalıydı.

Yüz şekli, giysileri kadar akılda kalıcı değildi. Genç değildi, ama o kadar yaşlı da değildi. Yakışıklı olmadığı gibi, çirkin de değildi. Kaşları kalın, yanakları sağlıklı olduğunu belli edecek şekilde pembeydi. Yüzü pürüzsüz, sakalsızdı. Gözlerini kısmış, dudaklarına soğuk bir gülümseme kondurmuştu. Akılda kalması güç bir surattı. Suratından ziyade, üzerindeki o giysiler çok daha fazla dikkat çekiyordu. Üzerinde başka kıyafetlerle çıkagelse, belki aynı insan olduğu bile anlaşılmayabilirdi.

"Benim adımı biliyor olmalısın."

"Hayır, bilmiyorum," dedi Nakata.

Adam hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Bilmiyor musun?!"

"Maalesef. Söylemekte geciktim kusura bakmayın, ama bendeniz Nakata pek akıllı değilimdir."

"Bu kıyafetleri hiç görmedin mi?" diyen adam, koltuğundan kalkıp yan durdu ve dizini kırıp yürüyormuş gibi bir poz verdi. "Hâlâ mı anlamadın?"

"Maalesef, özür dilerim. Hayır, bilemiyorum."

"Tamam. Sen herhalde viski içmiyorsun," dedi adam.

"Evet, bendeniz Nakata içki içmem. Sigara da içmem. Bendeniz Nakata büyükşehir valiliğinden yardım alacak kadar fakirim, öyle şeylere verecek param yok."

Adam tekrar koltuğuna oturarak yine bacak bacak üstüne attı. Masanın üzerindeki bardağı alıp içindeki viskiden bir yudum aldı. Buzun cama çarpmasından çıkan şıkırtı duyuldu.

"Ben istediğim kadar içerim. Sorun olmaz değil mi?"

"Hayır. Bence kesinlikle sorun değil. Buyrun, için."

"Teşekkürler," dedi adam. Sonra tekrar Nakata'yı baştan aşağı süzdü.

"Yani, sen şimdi benim adımı bilmiyorsun."

"Evet. Maalesef, bilmiyorum."

Adamın dudakları hafifçe büküldü. Kısa bir andı, ama dudaklarındaki o soğuk tebessüm bir an bükülerek yok olup sonra tekrar eski yerine geri döndü.

"Viski içenler bir bakışta anlarlar, ama neyse. Benim adım Johnnie Walker. Conii Volkır. Bu âlemdeki çoğu insan beni bilir. Böbürlenmiyorum, ama dünyaca ünlüyümdür. Ünlü heykeller gibi. Gerçek Johnnie Walker değilim. İngiltere'deki içki imalatçısı firmayla hiçbir alakam yok. Yalnızca, etiketlerindeki kılığı ve ismi izinsiz kullanıyorum. Belirli bir kılığa ve isme mutlaka ihtiyacım var çünkü."

Bir an oda sessizliğe gömüldü. Nakata karşısındaki adamın söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamıştı. Yalnızca adamın adının Johnnie Walker olduğunu kavrayabilmişti.

"Johnnie Walker Bey, yabancı mısınız?"

Johnnie Walker başını hafifçe yana eğdi. "Hmm. Senin için nasıl daha kolay olacaksa, öyle kabul et. Her ikisi de olur. Zaten her ikisiyim."

Nakata adamın söylediklerini yine anlayamamıştı. Bu adamla konuşmak ile kedi Kavamura'yla konuşmak arasında hiçbir fark yoktu.

"Hem yabancısınız hem de değil. O anlama mı geliyor?"

"Evet, öyle."

Nakata, bu sorunun üzerine daha fazla gitmek istemedi. "Peki... Johnnie Walker Bey, bendeniz Nakata'yı buraya kadar getirmesini bu köpeğe siz mi söylediniz?"

"Evet öyle," diye net olarak yanıtladı Johnnie Walker.

"Yani... Johnnie Walker Bey, bendeniz Nakata'yla bir işiniz mi var?"

"Ondan ziyade, senin benimle bir işin var herhalde," dedi Johnnie Walker. Buzlu viskisinden bir yudum daha aldı. "Benim anladığım kadarıyla, sen günlerdir o boş arsada benim gelmemi bekliyormuşsun."

"Evet efendim, öyle. Tamamen unutmuşum. Bendeniz Nakata pek akıllı değilimdir, her şeyi çabucak unuturum. Aynen söylediğiniz gibi. Bendeniz Nakata, zatıâliniz Johnnie Walker'a bir kediyi sormak niyetiyle o boş arsada bekliyordum."

Johnnie Walker elinde tuttuğu siyah bastonunu siyah

çizmesinin yanına vurdu. Hafifçe vurmuştu, ama çıkan tok ses odada yankılandı. Köpek hafifçe kulaklarını oynattı.

"Gün batmak üzere ve med cezir de şiddetli. Sohbetimizi bir adım ileri götürmeye ne dersin?" dedi Johnnie Walker. "Senin bana sormak istediğin şu alacalı kedi Susam değil mi?"

"Evet. Aynen öyle efendim. Bendeniz Nakata, Koizumi Hanım'ın ricası üzerine, son on gündür alacalı kedi Susam'ı arıyorum. Johnnie Walker Bey, Susam hakkında bir bilginiz var mı?"

"O kediyi çok iyi biliyorum."

"Nerede olduğunu da biliyor musunuz?"

"Nerede olduğunu da biliyorum."

Nakata dudakları aralanmış halde Johnnie Walker'ın yüzüne bakakaldı. Bakışlarını bir an adamın ipek şapkasına kaydırıp sonra tekrar yüzüne çevirdi. Johnnie Walker'ın dudakları kendinden emin bir şekilde kapalıydı.

"Yakınlarda bir yerde mi?"

Johnnie Walker başını birkaç kez yukarı aşağı salladı. "Evet, çok yakın bir yerde."

Nakata bakışlarını odanın içinde dolaştırdı. Evet, odada kedi yoktu. Çalışma masası, adamın oturduğu döner koltuk, Nakata'nın oturduğu koltuk, iki koltuk daha, ayaklı lamba, kahve masası.

"Peki," dedi Nakata, "o Susam'ı alıp götürebilir miyim?"

"Bu sana bağlı."

"Bana mı bağlı?"

"Evet, tamamen sana bağlı," dedi Johnnie Walker tek kaşını biraz yukarı kaldırarak. "Senin tek bir kararınla Susam'ı yanında götürebilirsin. Koizumi Hanım da, kızları da sevinçten havalara uçarlar. Ya da asla götüremezsin. Öyle olursa da, herkes hayal kırıklığına uğrar. Herkesi hayal kırıklığına uğratmak istemezsin değil mi?"

"Evet. Bendeniz Nakata insanları hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Ben de aynı düşüncedeyim. Ben de insanları hayal kırıklığına uğratmak istemem. Bu çok doğal."

"Öyleyse, bendeniz Nakata'nın ne yapması gerekiyor acaba?"

Johnnie Walker elindeki bastonunu fırıl fırıl çevirdi. "Senden bir isteğim var."

"Bu bendeniz Nakata'nın yapabileceği bir şey mi?"

"Kendim yapamayacağım bir şeyi başkalarından istemem. Neticede, yapılamayacak bir iş istemek, zaman kaybından başka bir şey olmaz. Sence de öyle değil mi?"

Nakata bir an düşündü. "Sanırım evet."

"Öyleyse, benim senden isteyeceğim şey, senin yapabileceğin bir şey olacaktır."

Nakata yine bir an düşündü. "Sanırım öyle olur."

"Öncelikle genelgeçer kanı olarak... Her tez için bir antitez gerekir."

"Nasıl yani?" dedi Nakata.

"Tezin antitezinin olmadığı yerde bilimsel gelişme de olmaz," dedi Johnnie Walker bastonuyla çizmesine vurarak. Bu sefer çok daha tehdit edici bir şekilde şaklatmıştı. Köpek yine kulaklarını oynattı. "Asla olmaz."

Nakata susmuştu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ben uzun zamandır senin gibi bir adam arıyordum," dedi Johnnie Walker. "Fakat bir türlü bulamamıştım. Fakat geçen gün tesadüfen senin bir kediyle konuştuğunu gördüm. Sonra kendi kendime, 'İşte aradığım adam bu,' dedim. Sonra buraya kadar zahmet etmene neden oldum. Bu şekilde gelmene yol açtığım için bağışlarsın umarım."

"Sorun değil. Bendeniz Nakata'nın zaten bir işi yoktu," dedi Nakata.

"Neyse. Seninle ilgili birkaç tez oluşturdum," dedi Johnnie Walker. "Elbette her biri için antitezlerim de var. Oyun gibi düşün. Tek başına oynanan bir zihin oyunu. Fakat her oyunda yenen ve yenilenin olması gerekir. Bu durumda ise, tezin haklılığının kanıtlanması gerekir. Bunları söylüyorum, ama büyük olasılıkla neden bahsettiğimi anlamıyorsundur."

Nakata sessizce başını iki yana salladı.

Johnnie Walker bastonuyla çizmesinin yanına iki kez vurdu. Bu işaret üzerine köpek ayağa kalktı.

15

Oşima, Roadstarına binip farları açtı. Gaza bastığında küçük taşlar sıçrayarak, arabanın altına çarpmaya başladı. Araba önce geri geri gidip sonra da burnunu az önce geldiğimiz yöne çevirdi. Oşima elini kaldırıp salladı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Stop lambaları karanlığın içinde kaybolduktan sonra, motor sesi de gitgide cılızlaşıp sonunda tamamen sustu. O sesten kalan boşluğu ormanın sessizliği kapladı.

Kulübeye dönüp kapıyı içeriden kilitledim. Tek başına kaldığımda, sanki o anı beklermiş gibi sessizlik her tarafıma yapışıverdi. Gece havası, yaz olduğuna inanılmayacak ölçüde serinlemişti, ama sobayı yakmak için de bir hayli geç olmuştu. Tulumuma girip yatmaktan başka çare yoktu. Uykusuzluktan kafam kazan gibi olmuş, uzun süre arabayla yolculuk etmekten de neredeyse tüm kaslarım sızlamaya başlamıştı. Vidasını çevirerek lambanın ışığını kıstım. Oda loşlaştığında, kıyılara düşen gölgeler iyice koyulaştı. Nedense, giysi değiştirmek eziyet olacak gibi gelmişti. Kot pantolon ve yatçı yeleğim üstümde olduğu halde tulumun içine daldım.

Gözlerimi kapatıp öylece uykuya dalmak istiyordum, ama bir türlü uyuyamıyordum. Vücudum şiddetle uykuyu arzuladığı halde, bilincim soğuk bir halde canlılığını koruyordu. Arada sırada gece kuşları tiz ötüşleriyle sessizliği yırtıyordu. Onların dışında da, nerden çıktığı belli olmayan sesler geliyordu. Bir şeylerin ağırlığı altında ezilen kurumuş yapraklardan çıkan sesler. Bir şeylerin ağırlığıyla sarsılan dalların sesi. Bir şeyin derince nefes alışının sesi. Tümü de kulübenin çok yakınından geliyordu. Arada sırada kulübenin zemininden uğursuz gıcırtılar

yükseliyordu. Bilmediğim şeyler, karanlıkta yaşayan şeyler ordusu tarafından sarıldığımı hissediyordum.

Sanki birileri beni gözetliyordu. O bakışları tüm canlılığıyla tenimde hissediyordum. Kalbimden tok sesler geliyordu. Gözlerimi araladım, başımı tulumdan çıkarmadan lambanın cılız ışığıyla aydınlanan odaya bakarak, benden başka kimsenin olmadığından emin oldum. Kapının üzerindeki koca kilit kolu yerinde duruyordu ve pencerelerdeki perdeler de sımsıkı kapalıydı. Sorun yoktu, bu kulübenin içinde yalnızdım ve içeriyi gözetleyen kimse de yoktu.

Yine de, birileri tarafından gözetlendiğim hissi silinecek gibi değildi. Arada sırada nefesim daralıyor, boğazım kupkuru kesiliyordu. Fakat su içecek olursam, mutlaka çişim gelecekti ve öyle bir gecede çişimi yapmak için dışarı çıkmak istemiyordum. Sabaha kadar bir şekilde sabredebilirdim. Uyku tulumumun içinde kıvrılıp hafifçe başımı salladım.

> Şu haline bak. Ortada hiçbir şey olmadığı halde, sessizlik ve karanlık karşısında korkmuş, büzüşüp kalmışsın. Bu halinle sanki korkak bir küçük çocuk gibisin. Senin gerçek görüntün bu mu yoksa? diyor Karga, sanki benden bıkmış gibi bir ses tonuyla. Sen hep yeterince sert olduğunu sandın. Fakat aslında hiç de öyle değilmişsin galiba. Şu an ağlamamak için kendini zor tutuyor gibisin. Eh, bu gidişle sabaha kalmaz, altına da işersin.

Onun söylediklerini dinlememeye çalıştım. Gözlerimi sımsıkı kapatarak, uyku tulumumun fermuarını burnumun altına kadar

çekip tüm düşünceleri aklımdan silip atmaya çalıştım. Baykuşlar gecenin diliyle havanın sesini bozsa da, uzaklardan ağır bir şey zemine çakılmış gibi sesler gelse de, odanın içinde bir şeyler kımıldıyormuş hissine kapılsam bile gözlerimi açmadım. Sanırım bir deneye tabi tutuluyordum. Oşima da benimle aynı yaştayken aynı yerde günlerce tek başına kalmıştı. O da benim hissettiklerimi, yaşadığım aynı korkuyu tecrübe etmiş olmalıydı. O yüzden bana, "Yalnızlığın çok farklı türleri vardır," demişti. Benim gecenin ortasında burada neler yaşayacağımı, Oşima büyük ihtimalle biliyordu. Çünkü o da bir zamanlar burada aynı deneyimi tatmıştı. Aklımdan bu düşünceler geçtikçe, biraz olsun gevşemeye başladım. Zamanı aşarak, oradaki geçmişin gölgelerine parmaklarımla dokunabiliyordum. Aynı gölgeyle kendimi üst üste koyabiliyordum. Derin bir nefes aldım. Sonra, saat kaç olmuştu bilmem, uykuya daldım.

Sabah saat altıyı biraz geçerken uyandım. Kuş sesleri sanki duş haline gelmiş de kulübenin çevresine yağıyormuş gibiydi. Kuşlar daldan dala telaşla uçuşuyor, uzaklara yayılan sesleriyle birbirlerini çağırıyorlardı. Onların seslerinde gece kuşlarının, o ağır tınısı yoktu.

Uyku tulumumdan çıkarak pencerenin perdesini açıp kulübenin etrafında karanlıktan eser kalmadığından emin oldum. Her şey, henüz doğan altın sarısı ışıklar altında ışıltılar saçıyordu. Kibritle gaz ocağını yakıp şişe suyu kaynatarak poşet papatya çayı içtim. Yiyecek torbasından çıkardığım birkaç krakeri peynire bandırarak yedim. Sonra evyede dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım.

Yatçı yeleğimin üzerine rüzgârlığımı giyerek kulübeden dışarı

çıktım. Sabahın ilk ışıkları, yüksek ağaçların dallarının arasından kulübenin önündeki boş alana vuruyordu. Her yerde ışık çubukları oluşmuştu. Sabah havası da yeni doğmuş bir ruh gibi o ışıkların arasına yayılmıştı. Nefes aldığımda, katıksız temiz havanın ciğerlerimi doldurup şaşırttığını hissedebiliyordum. Kulübenin önündeki merdivenlere oturup ağaçların arasında dolaşan kuşlara baktım, seslerine kulak verdim. Kuşların çoğu çift olarak hareket ediyordu. Eşlerinin yerini sık sık kontrol ediyor, karşılıklı birbirlerine sesleniyorlardı.

Kaynak suyu kulübeye yakın bir korunun içinden geçiyordu. Çıkardığı sesten yeri hemen anlaşılıyordu. Çevresi taşlarla çevrili bir çukurun içine doluyor, orada sanki yolunu şaşırmış gibi girdapçıklar oluşturduktan sonra, tekrar dışarıya akıyordu. Berrak, temiz bir suydu. Avuçlarımı doldurarak içtim; tatlı ve soğuktu. Ellerimi bir süre suyun içinde tuttum.

Tavada salamlı yumurta yapıp ızgara üzerinde ekmek kızartarak yedim. Uzun kulplu küçük tencerede süt kaynatıp içtim. Sonra da öğleden öncesini, girişteki sundurmanın altına sandalye çıkarıp ayaklarımı korkuluğa uzatarak oturup kitap okuyarak geçirmeye karar verdim. Oşima'nın kitaplığında yüzlerce kitap vardı. Edebiyat kitaplarının sayısı çok azdı ve onlar da ünlü klasiklerden ibaretti. Kitapların çoğu felsefe, sosyoloji, tarih, psikoloji, coğrafya, doğa bilimleri, ekonomi gibi alanlarda yazılmış kitaplardı. Oşima neredeyse hiç okul eğitimi almadığına göre, olasılıkla ihtiyacı olan genel bilgiyi kitap okumak yoluyla kendi başına elde etmeye karar vermiş ve bu kararını da orada gerçekleştirmişti. Kitapların içerdiği konular oldukça geniş alanları kapsıyordu ve okuyanın uçsuz bucaksız bir bilgiye sahip olacağı kuşku götürmezdi.

Aralarından Adolf Eichmann'ın mahkemesi üzerine yazılmış

bir kitabı aldım. Eichmann adını savaş suçlusu Nazi olarak hayal meyal anımsıyordum, ama özel bir ilgim yoktu. O kitap tesadüfen ilgimi çekmiş ve elime almıştım sadece. O kitap sayesinde, metal çerçeveli gözlük takan seyrek saçlı Gestapo subayının, ne kadar azimli bir görev adamı olduğunu öğrendim. Savaş başladıktan hemen sonra Nazi kurmayları tarafından Yahudi sorununun nihai çözümü, yani soykırım görevi verilmiş, o da bunu somut olarak nasıl yapacağını ayrıntılarıyla düşünmüş, sonra da bir plan yapmıştı. Yaptıklarının doğru olup olmadığı gibi bir soru bilincinde asla yer etmemişti. Kafasının içinde, Yahudi sorununu ne kadar kısa sürede ve ne kadar ucuza halledeceğinden başka bir düşünce olmamıştı. Onun hesabına göre, tüm Avrupa'daki bertaraf edilmesi gereken Yahudi sayısı on bir milyondu.

Kaç vagonlu kaç katar hazırlanmak ve her katara kaç Yahudi bindirmek gerekiyordu? Bunların içinden yüzde kaçı yolculuk sırasında doğal olarak ölecekti? Ne şekilde daha az insanla bu işlemi gerçekleştirmek mümkündü? Cesetler en ucuz hangi yolla ortadan kaldırılabilirdi? Yakmak, gömmek ya da eritmek? Masasının başında canla başla hesap yapmıştı. Planını hayata geçirdiğinde, hemen her aşamada planladığı sonuçları elde etmişti. Savaş bitene kadar yaklaşık altı milyon (onun hesapladığının yarısından fazla) Yahudi onun planıyla artık sorun olmaktan çıkarılmıştı. Fakat o suçluluk duygusu hissetmiyordu. Kudüs'teki mahkemede kurşungeçirmez camla çevrili sanık sandalyesinde otururken, Eichmann neden bu kadar büyük bir mahkemede yargılandığına, neden bütün dünyanın ilgi odağı olduğuna bir türlü anlam verememişti. Kendisi sadece bir teknisyendi ve yalnızca verilen görev için en uygun çözüm yolunu önermişti. Dünyadaki iyi yürekli bürokratların yaptıklarıyla aynı değil miydi yaptığı? Neden

yalnızca o böylesine suçlanıyordu?

Ormanın sabah sessizliğinde çınlayan kuş seslerini dileyerek, o "görev adamı"nın öyküsünü okudum. Kitabın arka kapağının iç tarafına Oşima kurşunkalemle not düşmüştü. O notun Oşima'nın el yazısı olduğunu biliyordum. Farklı bir el yazısı vardı.

> Her şey tamamen hayal gücü sorunu. Sorumluluğumuz hayal gücümüzün içinde başlıyor. Yeats *"In dreams begin the responsibilities,"*[7] diyor. Tamamen öyle. Ters tarafından bakarsak, rüyanın olmadığı yerde sorumluluk da olmaz, diyebiliriz belki de. Aynen bu Eichmann örneğinde olduğu gibi.

Oşima'nın aynı sandalyede oturup ucu sivri kurşunkalemiyle, kitap hakkındaki izlenimlerini not alışını hayal edebiliyordum. "Sorumluluk rüyalarda başlar." Bu söz, zihnimin derinliklerinde yankılanmaya başlamış gibiydi.

Kitabı kapatıp dizlerimin üstüne koydum. Sonra kendi sorumluluğum hakkında düşünmeye başladım. Düşünmeden edemezdim. Beyaz gömleğime taze bir kan bulaşmıştı. Kendi ellerimle o kanı yıkamıştım. Lavaboyu tamamen kızıla boyayacak kadar çok kan bulaşmıştı. O akan kan konusunda, herhalde sorumluluk almam gerekecekti. Mahkemeye çıkarılışımı hayalimde canlandırmaya çalıştım. İnsanlar beni suçluyor, sorumlu tutuyorlardı. Yüzüme nefretle bakıyor, parmaklarıyla beni işaret ediyorlardı. "Belleğimde bile yer almayan bir suçun sorumluluğunu alamam," diyordum. Orada neler olduğunu gerçekten de bilmiyordum. Fakat "Sen o rüyanın

asıl sahibisin ve o rüyaya sen de katıldın. O yüzden yaşadığın rüyada olanlar yüzünden sorumluluğu sen almalısın. Nihayetinde bu rüya, senin ruhunun karanlıklarından geçip gelerek ortaya çıkmadı mı?" diyorlardı.

Reddetme imkânı olmadığı halde, Hitler'in o çarpık rüyasının bir parçası haline geliveren Adolf Eichmann gibi.

Kitabı bırakıp sandalyeden kalktım, kulübenin önünde gerindim. Uzunca bir zaman kitap okumuştum. Vücudumu hareket ettirmem gerekiyordu. İki plastik bidonu alarak kaynaktan su almaya gittim. Sonra kulübeye kadar getirip su deposuna aktardım. Aynı işi beş kez yaptığımda, depo tamamen doldu. Arka taraftaki küçük depodan kucak dolusu odun getirerek sobanın yanına yığdım.

Girişin yan tarafındaki sundurmanın altına naylon çamaşır ipi gerilmişti. Yıkanmış halde naylon torbaya doldurduğum çamaşırları sırt çantamdan çıkarıp gererek kırışıklarını düzelttikten sonra ipe astım. Sırt çantamdaki bütün eşyayı yatağın üzerine serip güneşe bıraktım. Sonra masanın başına geçip günlüğümün birkaç gündür ihmal ettiğim kısmını tamamladım. İnce uçlu kalemimle, başıma gelenleri küçük harflerle yazarak tek tek günlüğüme geçirdim. Belleğim henüz tazeyken mümkün olduğunca ayrıntılarıyla yazmam gerekiyordu. Belleğin her zaman aynı tazeliğini koruyup korumayacağını kimse bilemezdi.

Belleğimi taradım. Bilincimi yitirdikten sonra kendime geldiğimde bir tapınağın arka bahçesinde olduğumu. Çevrenin zifiri karanlık, gömleğimin ise kana bulanmış olduğunu. Telefon

edip Sakura'nın kaldığı apartman dairesine giderek, orada kalışımı. Orada Sakura'ya anlattıklarımı ve onun benimle yaptıklarını.

Sakura tuhaf bir şey duymuş gibi gülmüştü. "Bu söylediklerine anlam veremiyorum. O dediğini bana hiçbir şey söylemeden, istediğin gibi hayal edebilirsin. Tutup da benden izin almana ne gerek var? Senin neyi hayal ettiğini, nasıl olsa benim anlayabilmeme imkân yok."

Hayır, öyle değil. Benim neyi hayal ettiğim, bu dünyada olduğum sürece, son derece önemli.

Öğleden sonra ormanın içine girdim. Oşima'nın söylediği gibi, ormanın derinliklerine gitmeye kalkmak bir hayli tehlikeliydi. "Kulübeyi görebileceğin mesafeden öteye geçme," diye uyarmıştı. Fakat büyük ihtimalle birkaç gün daha burada yaşamam gerekecekti. Devasa bir duvar gibi etrafımı çevreleyen orman hakkında hiçbir şey bilmemektense, biraz bir şeyler öğrenmenin içimi rahatlatacağı kesindi. Elimde hiçbir şey olmadığı halde, güneş ışıklarıyla aydınlanan açık alanı ardımda bırakıp loş karanlık ağaç denizine ilk adımımı attım.

Ormanın içinde basit bir yol vardı. Tamamen üzerinde yürünerek açılmış bir yoldu, ama yer yer düzenlenmiş, üzerine basılsın diye düz kayalar yerleştirilmişti. Kayması muhtemel yerlere kalın kazıklar ustalıkla çakılmış, alt taraf otlarla kaplansa bile yol olduğu belli olsun diye işaretler konmaya çalışılmıştı. Belki de, Oşima'nın ağabeyi buraya her gelişinde azar azar o düzenlemeleri de tek başına yapmıştı. O yol boyunca ilerledim. Bir yokuşu tırmanıp sonra tekrar yokuş aşağı indim. Büyükçe bir

kayanın çevresinden dolaşıp sonra tekrar yokuş yukarı çıktım. Çoğunlukla yokuş yukarı ilerliyordu, ama eğim pek de dik değildi. Yolun iki yanında ağaçlar göz alabildiğince yükseliyordu. Soluklaşan farklı renklerdeki ağaç gövdeleri, birbirine karışan koca koca dallar, başımın üstünü tünel gibi örten yapraklar. Zeminde cılız ışıkları bile emerek büyümüş küçük otlar ve çimenler vardı. Güneşin hiç vurmadığı yerlerde ise, taşların yüzeyi tamamen yosunlarla örtülmüştü.

Patika, sanki heyecanla başlamış bir konuşmanın gitgide cılızlaşıp silikleşmesi gibi, ilerledikçe daraldı, otların hükmü altına girdi. Düzenlenmiş kısım da sona erdi, gerçekten bir yol mu yoksa yol gibi görünen bir şey mi olduğunu ayırt etmek güçleşti. Sonunda da yeşil yoncaların göl gibi bir alan oluşturduğu yerde kesiliverdi. Belki daha ileride devam ediyordu. Fakat bunu kontrol etmeyi bir sonraki sefere bırakmak daha akıllıcaydı. Daha ileri gitmek için, hazırlık ve ona göre giyinmek gerekiyordu.

Durup arkama baktım. Daha önce hiç görmediğim bir manzarayla karşılaştım. Bana cesaret verebilecek hiçbir şey bulamadım. Birbirine karışmış ağaç dalları görüş alanımı kapatıyordu. Çevrem loş karanlıktı, hava sanki koyu yeşile boyanmıştı. Artık kuş sesleri de duyulmuyordu. Serin bir rüzgâr ensemi yalayıp gitmiş gibi, tüylerim diken diken olmuştu. "Endişelenmeme gerek yok," dedim kendime. Çünkü orada bir yol vardı. Beni durduğum yere kadar getiren yol. O yolu kaybetmediğim sürece geriye, o aydınlık alana dönebilirdim. Ayağımın altındaki yolu titizlikle kontrol ederek adım adım ilerledim, oraya ulaşmak için geçen zamandan daha fazlasını harcayarak kulübenin bulunduğu açık alana döndüm. Kulübenin etrafı aydınlık yaz güneşinin ışıklarıyla dolmuş, berrak sesleri çevrede yankılanan kuşlar yemleniyorlardı. Oradan ayrı

kaldığım süre boyunca hiçbir şey değişmemişti. Herhalde değişmemiş olmalıydı. Az önce oturduğum sandalye yine kulübenin önünde duruyordu. Önünde de, az öncesine kadar okuduğum kitap.

Fakat ormanın tehlikelerle dolu olduğunu tecrübeyle anlamıştım artık. Bunu asla aklımdan çıkarmamalıydım. Karga adlı delikanlının söylediği gibi, bu dünyada benim bilmediğim tonlarca şey var. Sözgelimi, bitkilerin öylesine ürpertici olabileceğini daha önce bilmiyordum. Benim o güne kadar gördüğüm ya da dokunduğum bitkiler, yalnızca özenle bakılarak yetiştirilmiş büyük şehir bitkileriydi. Fakat o ormandakiler; hayır, o ormanda yaşayanlar, tamamen farklıydı. Fiziksel güçleri, insanlara üfleyecek nefesleri ve avını gözüne kestirmiş gibi keskin bakışları olan bitkilerdi. Orada karanlık kadim büyülerin varlığını hissetmek mümkündü. Orman, bitkilerin hükmettiği bir yerdi. Derin denizlere, ancak oralarda yaşayabilen canlıların hükmetmesi gibi. Gerektiğinde orman beni fırlatıp bir kenara atabilir ya da yutabilirdi. Sanırım o ağaçlar karşısında onlara uygun bir saygıyı ve korkuyu sürekli içimde taşımam gerekiyordu.

Kulübeye dönerek sırt çantamdan dağcı pusulamı çıkardım. Kapağını açarak ibresinin kuzeyi gösterip göstermediğini kontrol ettim. O küçük pusulayı cebime koydum. Belki kullanmam gerekebilirdi. Sonra girişin önünde oturup ormanı izleyerek walkman'imle müzik dinledim. Cream ve Duke Ellington. Bu tür eski müzikleri kütüphanenin CD arşivi kısmında kayıt etmiştim. "Crossroad"ı üst üste birkaç kez dinledim. Müzik, daha hızlı atmaya başlayan nabzımı biraz olsun sakinleştirdi. Ama uzun uzun müzik dinleyemezdim. Kulübede elektrik olmadığından piller bittiğinde şarj etmem mümkün olmayacaktı. Yedek piller de bittiğinde, müzik de sona erecekti.

Akşam yemeğinden önce biraz spor yaptım. Şınav, otur-kalk, esneme, amuda kalkma ve farklı kültür fizik hareketleri. Alet ve ekipmanların olmadığı kısıtlı bir yerde, vücut fonksiyonlarının performansını ayakta tutabilmek için gerekli açık hava mönüsü gibiydi bu yaptıklarım. Basit hareketlerdi. Sıkıcıydı, ama yeterince hareket etmemi sağlamıştı ve titizlikle yapıldığında etkili oluyordu. O hareketleri devam ettiğim spor salonundaki antrenörden öğrenmiştim. "Bunlar dünyanın en yalnız beden hareketleridir," demişti. "Aslında, bu hareketleri aksatmadan yapanlar, tek kişilik hücrelere konmuş mahkûmlardır." Kendimi olabildiğince hareketlere vererek, listeyi birkaç kez tekrarladım. Terden sırılsıklam olana kadar.

Basit bir akşam yemeği sonrasında kapının önündeki yerime döndüğümde, gökyüzünde yıldızlar parıldamaya başlamıştı. Özensizce serpiştirilivermiş gibi duruyorlardı. Planetaryumda bile bu kadar fazla yıldız yoktu. Yıldızlardan bazıları diğerlerinden daha iri, daha parlaktı. Elimi uzatsam dokunabileceğim kadar yakındılar sanki. Elbette, insanın nefesini kesecek kadar güzel bir manzaraydı.

Fakat yalnızca güzel değildiler. Evet, yıldızlar da ormandaki bitkiler gibi nefes alabilen canlılara benziyorlardı. Üstelik bana bakıyorlardı. Benim o ana kadar neler yaptığımı, gelecekte ne yapmaya çalıştığımı onlar biliyorlardı. Gözlerinden en ufak bir ayrıntı bile kaçmıyordu. O pırıltılarla kaplanmış gökyüzünün altında, bir kez daha şiddetli bir korkuya kapıldım. Nefesim daraldı, kalp atışlarım hızlandı. Milyonlarca yıldızın bakışları altında yaşadığım halde, o ana kadar varlıklarının farkına varmamıştım. Yıldızlar hakkında doğru dürüst bir kez bile düşündüğüm olmamıştı. Hayır, yalnızca yıldızlar değil. Onların dışında, bu dünyada benim henüz farkında bile olmadığım ya da bilmediğim ne kadar çok şey var acaba? Böyle düşününce,

kendimi çaresiz hissediyor, ümitsizliğe kapılıyordum. Nereye kaçarsam kaçayım bu çaresizliğimden kurtulamıyordum.

Kulübeye girdim, sobanın kapağını açıp odunları dikkatle yerleştirdim. Çekmecedeki eski gazete kâğıdını tostoparlak edip kibritle yakarak alevlerin odunlara ulaşıp ulaşmadığını kontrol ettim. İlkokuldayken yaz tatilinde katıldığım bir kampta ateş yakmayı öğrenmiştim. Kamp feci bir şeydi, ama işte bir işe yaramıştı. Baca borusunun kolunu tamamen açıp hava akımını güçlendirdim. Başlangıçta pek işe yaramamış gibiydi, ama nihayet odunlardan biri ateş aldı. Ateş bir odundan diğerine sıçramaya başladı. Sobanın kapağını kapatıp sandalyemi önüne çektim. Lambayı yakın bir yere koyarak, o ışık altında kitabın devamını okumaya başladım. Sobanın ateşi güçlenince, üzerinde demlikle su kaynattım. Demliğin kapağından arada sırada insanı rahatlatan tıkırtılar geliyordu.

Elbette, Eichmann'ın planı her aşamada sorunsuz ilerlememişti. Koşullara göre, hesapların tutmadığı olmuştu. Öyle durumlarda, Eichmann bir nebze de olsa daha çok insana benziyordu. Yani sinirleniyordu. Masasının başında hazırladığı mükemmel planı sekteye uğratan öngörülemez unsurlara öfkeleniyordu. Trenler geç kalıyordu. Bürokratik işlemler yüzünden, planlar altüst oluyordu. Komutan değişiyor, yerine gelenle anlaşamıyordu. Doğu cephesi düşünce, toplama kampı muhafız bölüğü cepheye gönderiliyordu. Kar yağıyor, elektrikler kesiliyordu. Gaz yetmiyor, demiryolu bombalanıyordu. Orada cereyan eden savaş bile Eichmann'ı öfkelendiriyordu. Ona göre savaş bile "öngörülemez bir unsur"dan başka bir şey değildi.

Eichmann tüm bu süreci, yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeksizin mahkemede ayrıntılarıyla anlatır. Mükemmel bir belleği vardır. Onun yaşamı, gerçekte ayrıntılar üzerine

kuruludur.

Saat ona geldiğinde kitap okumayı bırakıp dişlerimi fırçalayarak yüzümü yıkadım. Ben yatarken ateşin yavaş yavaş sönmesi için bacanın kolunu kapattım. Sobanın mazgalından dışarı vuran ateşin ışıkları, odayı kavuniçi rengine boyamıştı. İyice ısınan oda, korkumu ve gerginliğimi yumuşatıyordu. Tişört ve boxer külotumla uyku tulumunun içine girip önceki akşama oranla çok daha normal bir şekilde gözlerimi kapatabildim. Bir süre Sakura'yı düşündüm.

"Keşke senin gerçek ablan ben olsaydım," demişti.

Fakat Sakura'yı daha fazla düşünmemeye karar verdim. Uyumam gerekiyordu. Sobanın içinde odunlar parçalara ayrılıyordu. Baykuş ötüyordu. Sonra, farkında olmadan rüyalarımın içine sürükleniverdim.

Ertesi gün, hemen hemen aynı şeyleri tekrarladım. Sabah altıda kuş cıvıltılarıyla uyandım. Su ısıtarak çay içip kahvaltımı ettim. Kapının önünde kitabımı okudum, walkman'le müzik dinledim, kaynağa su taşımaya gittim. Yine ormandaki patikada yürüdüm. Bu kez pusulamı yanıma almıştım. Kulübenin ne yönde olduğunu arada sırada göz atarak kontrol ediyordum. Bir de, araç gereç deposunda bulduğum bıçkıyla, ağaç gövdelerine işaretler bıraktım. Uzayan otları ezerek ilerleyip yolu daha belirgin hale getirdim.

Orman, önceki gün olduğu gibi derin ve karanlıktı. Yükselen ağaçlar, bir duvar gibi etrafımı sarmıştı. Karanlık renkler arasında bir şeyler, masallarda çıkan hayvanlar gibi bir şeyler

gizlenmiş de, hareketlerimi izliyordu sanki. Ancak önceki gün hissettiğim, tüylerimi diken diken eden korku kaybolmuştu. Kurallarımı koymuş, özenle uygulamaya başlamıştım. Artık yolumu kaybetme olasılığı iyice düşmüştü. Herhalde.

Önceki gün kaldığım yere kadar ilerleyip oradan daha ileriye geçtim. Yolu kaplayan yonca denizine adımımı attım. Bir süre ilerleyince, yolun devamını keşfettim. Sonra yeniden ağaçların oluşturduğu duvarların ortasında kaldım. Dönüş yolumu kolayca bulabilmek için ağaçların gövdelerine yine işaretler bıraktım. Başımın üstünde bir yerlerde, iri bir kuş davetsiz misafiri tehdit edercesine kanat çırpıyordu. Fakat o yöne baktıysam da kuşu göremedim. Boğazım iyice kurumuştu, arada sırada yutkunmam gerekiyordu. Yutkunduğumda da tok bir ses çıkıyordu.

Biraz daha ilerleyince daire şeklinde bir açıklığa ulaştım. Yüksek ağaçların arasında bir kuyunun dibi gibiydi. Dalların arasından vuran gün ışığı, ayaklarıma tutulmuş bir spot lambası gibi zemini aydınlatıyordu. Orasının benim için özel bir yer olduğu hissine kapıldım. O ışığın vurduğu yere oturup güneşin içimi ısıtmasını bekledim. Cebimden çubuk çikolatamı çıkarıp ağzımın içine yayılan tadın keyfine vara vara yedim. Gün ışığının insanlar için ne kadar önemli olduğunu bir kez daha öğrenmiş oldum. O değerli süreyi, saniye saniye tüm vücudumla tadarak geçirdim. Önceki gece yıldızların yol açtığı yalnızlık ve çaresizlik duygusu içimden silinip gitti. Fakat zaman geçtikçe güneşin açısı değişti ve ışık kayboldu. Ayağa kalkıp geldiğim yolu izleyerek kulübeye döndüm.

Öğleden sonra aniden gökyüzünü karanlık bir bulut kapladı. Havaya mistik renkler hâkim olmaya başladı. Göz açıp kapayıncaya kadar başlayan şiddetli yağmurla birlikte,

kulübenin çatısından ve camlarından gıcırtılar yükselmeye başladı. Hemen üstümdeki her şeyi çıkarıp çırılçıplak kalarak yağmurun altına girdim. Sabunla başımı, vücudumu yıkadım. Kendimi çok iyi hissediyordum. Bağırarak anlamsız şeyler söylüyordum. İri ve sert yağmur damlaları, vücuduma çakıl taşları gibi çarpıyordu. O iğne batmasına benzeyen kesik kesik acılar, sanki dinsel bir ayinin parçalarıydı. Yanaklarıma, gözkapaklarıma, göğsüme, penisime, hayalarıma, sırtıma, bacaklarıma, kalçalarıma çarpıyordu. Gözlerimi açmayı bile başaramıyordum. Bu acı, kesinlikle mistik bir şeyler yüklüydü. Bu dünyada olduğumu, doğanın bana adil davrandığını iliklerime kadar hissedebiliyordum. İçimi bir sevinç dalgası kapladı. Aniden bir şeylerden özgürleşmiş gibi hissettim kendimi. Kollarımı gökyüzüne doğru uzatarak ağzımı iyice açıp ağzıma dolan suyu içtim.

Kulübeye dönüp havlumla vücudumu kuruladım. Yatağa oturup penisime baktım. Uç derisi yeni yeni çekilmeye başlayan, renkleri canlılığını koruyan sağlıklı penisime. Çarpan yağmur damlaları yüzünden baş kısmı hafifçe sızlıyordu. Bana ait olduğu halde, çoğu durumda benim istediğim gibi hareket etmeyen o tuhaf et parçasına uzunca bir süre baktım. Benim düşündüklerimden farklı bir şeyleri düşünüyormuş gibi bir hali de vardı.

Oşima benimle aynı yaşlarda burada yalnız kaldığında, o da cinsel iştah konusunu aklına getirmiş miydi acaba? Herhalde getirmiştir. Bu yaşların gereği ne de olsa. Fakat Oşima'yı o işi kendi başına hallederken hayal bile edemiyordum. Oşima, öyle şeyler yapmaktan çok uzaktı sanki.

"Ben farklı bir insanımdır," demişti Oşima. O sözleriyle ne anlatmak istediğini anlayamamıştım. Ama o an öylesine

söylenmiş bir söz olmadığını çok iyi biliyordum. Yalnızca, bir anlamı varmış gibi söylenen içi boş bir söz olmadığını da.

Ellerimi uzatıp aklımdan mastürbasyon yapmayı geçirdim. Fakat bir an düşündükten sonra vazgeçtim. Şiddetli yağmur sonrasında ilk kez yaşadığım bu hissin biraz daha sürmesini istiyordum. Yeni bir boxer külot çıkardım, birkaç kez derin nefes aldıktan sonra esneme hareketine başladım. 100 esneme bitince, bu kez 100 otur kalk. Her seferinde kaslarımın bir bölümüne odaklanıyordum. Hareketler bittiğinde, kafamın içi de tertemiz olmuştu. Dışarıdaki yağmur da dinmiş, güneş yüzünü bulutların arasından tekrar göstermiş, kuşlar yine cıvıldamaya başlamıştı.

> Fakat bu durağan yaşamın çok uzun sürmeyeceğini sen de biliyorsun. O asla vazgeçmeyen bir hayvan gibi sürekli peşinden gelecek. Onlar o derin ormanın içinden çıkıp gelecekler. Sert, ısrarcı, insafsızdırlar ve yorgunluk ya da vazgeçmek nedir bilmezler. Şimdi mastürbasyon yapmak için kendini tutabilsen bile, nihayetinde rüyalanırsın, o iş yine gerçekleşmiş olur. Belki de rüyanda, gerçek ablanı ya da anneni becerirsin. Buna engel olamazsın, güçlerini aşar. Yalnızca kabullenirsin.
>
> Hayal gücünden korkuyorsun. O yüzden rüyalardan da korkuyorsun. Rüya sırasında başlayacak sorumluluklardan çekiniyorsun. Ancak uykusuz kalamazsın ve uyuduğun anda da rüyalar başlar. Uyanıkken hayal gücünü bir şekilde bastırabilirsin. Ama rüyaları bastırabilmen mümkün olmaz.

Yatağın üzerine uzandım, kulaklıklarımı takıp Prince

dinlemeye başladım. O tuhaf bir şekilde kesintisiz müziğe yoğunlaştım. İlk pil "Little Red Corvette"nin ortalarında bir yerde bitti. Müzik sanki bir girdap tarafından yutulup gitmişti. Kulaklıklarımı çıkardığımda sessizlik yeniden üzerime çullandı. Sessizlik kulaklarla duyulabilen bir şey. Bunu da yeni öğreniyordum.

16

Siyah köpek ayağa kalkıp Nakata'yı mutfağa götürdü. Mutfak, çalışma odasından çıkınca koridorda biraz ilerideydi. Pencereleri küçük, karanlıktı. Derli toplu duruyordu, ama mutfaktan ziyade bir okulun laboratuvarını andırıyordu. Köpek kocaman bir buzdolabının kapağının önünde durup arkasına dönerek soğuk bakışlarla Nakata'yı süzdü.

Sol kapağı aç, dedi köpek alçak bir sesle. Fakat köpeğin aslında konuşmadığını Nakata da anlayabiliyordu. Konuşan aslında Johnnie Walker'dı. Köpeğin gözleri aracılığıyla Nakata'yı görebiliyordu.

Nakata söylenildiği gibi, buzdolabının avokado yeşili sol kapağını açtı. Nakata'nın boyundan daha uzun bir buzdolabıydı. Kapağı açınca, termostat tok bir ses çıkararak devreye girdi, buzdolabının motoru gürlemeye başladı. İçeriden beyaz bir bulut dışarıya taştı. Sol taraf buzluk olmalıydı, bir hayli düşük ısıya ayarlanmıştı.

İçeride tostoparlak bir şeyler, güzelce dizilmişti. Sayıları yirmi kadar vardı. Onun dışında buzlukta hiçbir şey yoktu. Nakata hafifçe çömelerek dikkatle o şeylere baktı. Beyaz bulut tamamen dağılınca, o tostoparlak şeylerin ne olduğu daha rahat anlaşılıyordu. Kedi kafalarıydı. Rengi ve büyüklüğü farklı kedilerin kafaları kesilmiş, manav tezgâhında dizili portakallar gibi, buzluğun üç rafına dizilmişti. Kedilerin tamamı yüzü dışarıya bakacak şekilde dondurulmuştu. Nakata bir an soluksuz kaldı.

İyice bak! diye emretti köpek. *Bunların arasında Susam var mı? Kendi gözlerinle kontrol et.*

Nakata söylenildiği gibi, kedi kafalarına teker teker göz gezdirdi. Bunu yapmak, onu korkutmuyordu. Aklında, kayıp kedi Susam'ı bulmaktan başka bir şey yoktu. Nakata tüm kedi kafalarını dikkatle inceleyip aralarında Susam'ın olmadığından iyice emin oldu. Kesindi. Alacalı kedi de yoktu. Geriye yalnızca kafaları kalan kedilerin tümünün yüzünde tuhaf bir ifadesizlik vardı. Acı ifadesi taşıyan tek bir kafa bile yoktu. Bu, Nakata'nın içini biraz olsun rahatlattı. Aralarında gözleri kapalı olanlar da vardı, ama çoğu kedi bakışlarını havada bir noktaya dikmiş halde kalakalmıştı.

"Susam bunların arasında değil," dedi Nakata köpeğe sesindeki gerginliği bastırmaya çalışarak. Sonra da genzini temizleyerek buzluğun kapağını kapattı.

Emin misin?

"Evet, eminim."

Köpek doğrularak, Nakata'yı tekrar çalışma odasına götürdü. Çalışma odasında, Johnnie Walker deri koltuğunda az önceki oturuşunu hiç bozmamış halde onu bekliyordu. Nakata içeriye girince, sanki selam verirmiş gibi parmak uçlarıyla silindir şapkasının kenarına dokunup hafifçe gülümsedi. Sonra ellerini iki kez şaklattı. Köpek odadan çıkıp gitti.

"O kedi kafalarının tamamını ben kestim," dedi Johnnie Walker. Sonra viski bardağını eline alıp bir yudum içti. "Koleksiyon yapıyorum."

"Johnnie Walker Bey, o boş arsada onlarca kediyi yakalayıp öldüren kişi de sensin o zaman."

"Evet. Aynen öyle. Ben ünlü kedi katili Johnnie Walker'ım."

"Bendeniz Nakata tam olarak anlayamıyorum da, bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette, elbette," dedi Johnnie Walker. Sonra viski bardağını havaya kaldırdı. "Dilediğin gibi özgürce sorabilirsin. Ben de elimden geldiğince yanıtlarım. Fakat biraz zamandan tasarruf etmek için, kusura bakmazsan sorunu ben tahmin edeyim. Ben neden kedileri öldürüyorum? Neden kedi kafası koleksiyonu yapıyorum? Öğrenmek istediğin buydu değil mi?"

"Evet, öyle. Bendeniz Nakata'nın öğrenmek istediği bu."

Johnnie Walker viski bardağını masanın üzerine bırakarak bakışlarını doğrudan Nakata'ya yöneltti.

"Çok önemli bir sır olduğundan normalde insanlara söylemem. Ancak, bugün özel bir gün Nakata. Sana söyleyeyim. O yüzden insanlarla gelişigüzel konuşmaman lazım, dedim. Gerçi konuşsan ne olacak? Kim inanır ki?"

Johnnie Walker bu sözlerinden sonra kıkır kıkır güldü.

"Bak şimdi. Kedileri bu şekilde öldürmemin nedeni, yalnızca zevk değil. Yalnızca zevk olsun diye onlarca kediyi öldürecek kadar hasta ruhlu bir adam değilim. Dahası, o kadar boş zamanı olan bir insan da değilim. Bu kadar kediyi toplayıp öldürmek de bir hayli zaman alır. Kedileri öldürüyorum, çünkü onların ruhunu topluyorum. Topladığım kedi ruhlarıyla özel bir kaval yapıyorum. Sonra o kavalı çalarak daha büyük ruhları

topluyorum. O daha büyük ruhlardan, daha büyük kavallar yapıyorum. Belki de en sonunda evreni kaplayacak bir kaval yapmam mümkün olur. Ancak önce kediler. Kedi ruhlarını toplamam gerekiyor. Başlangıç noktası bu. Her şeyde belirli bir sıra vardır. Bu sırayı korumaya özen göstermek, saygı gereğidir. Ruhlarla karşı karşıyayken bu özellikle gereklidir. Sonuçta burada ananas veya kavun gibi şeylerle uğraşmıyoruz. Değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Nakata, ama aslında hiçbir şey anlamamıştı. Kaval? Dikine mi, yoksa yan mı? Acaba nasıl bir sesi vardı? Her şeyden önce kedi ruhu nasıl bir şeydi? Bunlar, Nakata'nın anlama kapasitesini kat kat aşan sorulardı. Anladığı tek şey, kendisinin ne olursa olsun o alacalı kedi Susam'ı bulup Koizumilere götürmek zorunda olduğuydu.

"Neyse. Senin önceliğin, Susam'ı evine götürmek," dedi Johnnie Walker, Nakata'nın zihnini okumuş gibi.

"Evet, öyle. Bendeniz Nakata Susam'ı evine geri götürmek istiyorum."

"Bu senin asli görevin," dedi Johnnie Walker. "Hepimiz asli görevimizin peşine takılarak yaşarız. Bu çok doğal. Orası öyle de, sen kedi ruhundan yapılan kavalın sesini hiç duymamışsındır."

"Evet, duymadım."

"Doğal bir şey. Kulakla duyulabilen bir şey değildir zaten."

"Sesi duyulamayan bir kaval mı yani?"

"Evet öyle. Tabii ben duyabiliyorum. Kendim bile duyamayacaksam bir anlamı olmaz. Fakat normal insanların kulağı duyamaz. O kavalın sesini duysalar bile, duyduklarının

farkına varamazlar. Bir zamanlar duyabilmiş olsalar bile, anımsayamazlar. Gizemli bir kavaldır. Ancak, belki sen duyabilirsin. Kaval burada olsaydı dinletirdim, ama maalesef burada değil," dedi Johnnie Walker. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi işaretparmağını havaya dikti. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Nakata, aslında ben birazdan toplu olarak kedi kafası keseceğim. Eh, koleksiyonu genişletmenin zamanı geldi de geçiyor bile. O boş arsaya gelen kedilerden de, yakalanabilecek gibi olanlarını yakaladım, başka bir yere geçmenin zamanı geldi. Senin aradığın o alacalı kedi Susam da yeni yakalananlar arasında. Elbette kafasını kesecek olursam, sen Susam'ı Koizumilere götüremezsin. Değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Nakata. Kesik kedi kafasını Koizumilere götürmesine imkân yoktu. İki küçük kız öyle bir şeyi görecek olurlarsa, belki de ömür boyu yemekten içmekten kesilirlerdi.

"Ben Susam'ın kafasını kesmek istiyorum. Sense kesilmesini istemiyorsun. Öyleyse ikimizin asli görevi, bireysel çıkarları çatışmış demektir. Şu âlemde sık karşılaşılan bir durum. Bu durumlarda pazarlık başlar. Yani Nakata, eğer benim için bir şey yaparsan, ben de Susam'ı sana sapasağlam haliyle veririm." Nakata elini başının üstüne götürüp avuç içiyle ağarmaya başlayan kısa saçlarını ovaladı. Bir şeyler düşünürken hep bu hareketi yapardı.

"Bu, bendeniz Nakata'nın yapabileceği bir şey mi?"

"Bu konuyu az önce konuşmuştuk sanırım," dedi Johnnie Walker dudaklarında buruk bir gülümsemeyle.

"Evet, doğru," dedi Nakata anımsayarak. "Öyle olmuştu. O konuyu az önce konuşmuştuk. Kusura bakmayın."

"Fazla zamanım yok. Doğrudan konuya gireyim. Senden yapmanı istediğim iş, beni öldürmen. Benim canımı alman."

Nakata eli kafasının üzerinde uzunca bir süre Johnnie Walker'a bakakaldı.

"Bendeniz Nakata, Johnnie Walker Bey, sizi öldürecek miyim?"

"Aynen öyle," dedi Johnnie Walker. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bu şekilde yaşamaktan yoruldum Nakata. Çok uzun yaşadım. Yaşımı bile unutacak kadar uzun. Artık daha fazla yaşamak istemiyorum. Kedi öldürmekten de bıktım. Fakat yaşadığım müddetçe, kedi öldürmeden yapamam. Ruhlarını toplamak zorundayım. Sırayı düzgünce takip ederek 1'den 10'a ulaşıp 10'a ulaşınca da 1'e dönmem gerek. Bu kısırdöngü sonsuza dek sürer. Bu da insanı bıktırıp yorar. Bunları yapıyorum diye mutlu olan birileri de yok. Saygı da görmüyorum. Fakat bu artık kesinleşmiş bir durum. Kendiliğimden ortaya çıkıp 'Tamam, artık bıraktım' da diyemem. Kendi kendimi öldürmem de imkânsız. Bu da kesinleşmiş bir şey. İntihar edemiyorum. Bunlar dışında da kesin olan bir sürü şey var. Eğer ölmek istiyorsam, birinin beni öldürmesini rica etmem gerek. O yüzden, senden beni öldürmeni istiyorum. Korku ve nefretle, göz açıp kapayıncaya kadar öldürmeni. Önce benden kork. Sonra nefret et. Sonunda da öldür."

"Neden?" dedi Nakata. "Neden ben? Bugüne kadar hiç insan öldürmedim. Bu bana göre bir şey değil zaten."

"Bunu çok iyi biliyorum. İnsan öldürmüşlüğün yok ve insan öldürmeyi bir kere bile aklından geçirmedin. Fakat Nakata, şu âlemde böylesi kalıpların geçersiz kaldığı durumlar da olur.

Senden istenen işin sana göre olup olmadığını hiç kimse aklının ucundan bile geçirmez. Bunu anlamalısın. Sözgelimi savaş öyle bir şeydir. Savaşın ne demek olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Evet, savaşın ne demek olduğunu biliyorum. Bendeniz Nakata doğduktan hemen sonra da büyük bir savaş çıkmıştı. Savaş öykülerini dinlemiştim."

"Savaş başlayınca askere alınırsın. Askere alınınca, elinde tüfekle cepheye gidip düşman askerlerini öldürmen gerekir. Mümkün olduğunca çok sayıda. Senin insan öldürmeyi sevmen ya da sevmemen, kimsenin umurunda olmaz. Yapmak zorundasındır. Aksi takdirde, öldürülen sen olursun."

Johnnie Walker işaretparmağını Nakata'nın göğsüne doğrulttu. "Daann!.. İnsanlık tarihi bunun üzerine kuruludur."

Nakata sorusunu sordu: "Vali Bey mi bendeniz Nakata'yı askere alıp insan öldürmemi emreder?"

"Evet. Vali Bey emreder. İnsan öldür der."

Nakata bir süre düşündüyse de, bir türlü anlam veremedi. Vali Bey'in Nakata'ya insan öldürmesini emretmesi neden gerekli olsundu ki?

"Neticede, yani, şöyle düşün. Bunun bir savaş olduğunu kabul et. Sen de bir askersin. Burada bir karar vermen gerekiyor. Benim kedileri öldürmeme seyirci mi kalacaksın, yoksa beni öldürecek misin? Şu an, burada bunun kararını vermelisin. Elbette, senin açından bakıldığında böyle bir seçim yapmak zorunda kalmak anlamsız gelebilir. Fakat düşünsene, bu âlemdeki kararların çoğu anlamsızdır."

Johnnie Walker eliyle usulca silindir şapkasının kenarına dokundu. Şapkasının hâlâ başında durup durmadığını kontrol etmek istemişti sanki.

"Fakat seni rahatlatacak bir şey de var. Elbette sen kendini rahatlatacak bir şeylere gereksinim duyuyorsan. Bu, benim ölmeyi canı gönülden istiyor olmam. Beni öldürmeni senden ben istiyorum. Hatta rica ediyorum. O yüzden beni öldürürken vicdan muhasebesi yapmana gerek yok. Nihayetinde benim arzu ettiğim bir işi yapıyorsun. Öyle değil mi? Ölmek istemediğini söyleyen bir insanı zalimce öldürmüyorsun. Hatta bunu bir iyilik olarak bile düşünebilirsin."

Nakata şakaklarında boncuk boncuk biriken ter damlalarını eliyle sildi. "Fakat bendeniz Nakata asla öyle bir şey yapamam. Öldür deseniz de, nasıl öldüreceğimi bile bilmiyorum."

"Demek sorun bu," dedi Johnnie Walker etkilenmiş gibi bir ses tonuyla. "Tamam, bu da bir gerekçe olabilir. Nasıl yapacağını bilememek. Ne de olsa, ilk kez bir insan öldüreceksin... Gerçekten de söylediğinde haklısın. Gerekçeni çok iyi anlıyorum. Tamam. Nasıl yapılacağını ben öğreteyim. İnsan öldürmenin püf noktası, Nakata, tereddüt etmemektir. Kabarmış bir öfkeyle, anında eyleme geçeceksin. İnsan öldürmenin püf noktası budur. İnsan değil, ama tam da bugün elimin altında iyi bir örnek var. Bir fikir vereceğini umuyorum."

Johnnie Walker koltuğundan kalkıp masanın arkasında duran koca bir çantayı eline aldı. Çantayı, az öncesine kadar oturduğu koltuğa yerleştirip keyifle ıslık çalarak, sanki sihir gösterisine başlıyormuş gibi el hareketleriyle çantanın kapağını açıp içinden bir kedi çıkardı. Nakata'nın daha önce gördüğü bir kediydi. Boz, dikine çizgili bir kedi. Yetişkinliğe yeni adım atmış

genç bir kedi. Kedi yığılmış kalmış gibi duruyordu, ama gözleri açıktı. Galiba bilinci yerindeydi. Johnnie Walker ıslık çalmaya devam ederek, sanki yeni avladığı bir balığı gösteriyormuş gibi, kediyi iki eliyle tutup öne doğru uzattı. Islıkla çaldığı melodi, Disney filmi *Pamuk Prenses*'te 7 cücenin söylediği "Biz Tam Yedi Cüceyiz!" şarkısının melodisiydi.

"Bu çantada beş kedi var. Hepsini de o boş arsada yakaladım. Taze, yeni yakalanmış kediler. Üretim yerinden doğrudan nakil, taze kediler. İlaçla bedenlerini uyuşturdum. Anestezi değil. O yüzden uyumuyorlar, bilinçleri yerinde. Elbette acıyı da hissedebiliyorlar. Fakat kasları uyuştuğundan ayaklarını hareket ettiremiyorlar. Boyunlarını bile oynatamıyorlar. Çırpınıp bir tarafımı çizmeleri hiç de hoş olmaz diye öyle yaptım. Şimdi bunların karnını yarıp hâlâ atmakta olan yüreklerini çıkarıp kafalarını keseceğim. Senin gözlerinin önünde. Çok kan akacak. Elbette canları da çok acıyacak. Senin de karnını yarıp yüreğini çıkarsalar, canın çok yanar. Kediler de aynıdır. Acımamasına imkân yok. İçim sızlıyor tabii. Ben de, kansız, gözyaşı nedir bilmeyen bir sadist değilim. Fakat elimden bir şey gelmez. Burada acı olmak zorunda. Bu kesinleşmiş bir şey. Bak işte, buralarda ne kadar çok kesinleşmiş şey var."

Johnnie Walker Nakata'ya dönerek göz kırptı.

"Fakat iş iştir. Görev de görev. Her birini sırayla hallettikten sonra, son olarak Susam'ı halledeceğim. Henüz biraz zaman var. O arada sen son kararını ver. Ben kedileri mi öldüreceğim, yoksa sen beni mi öldüreceksin? Birini seç."

Johnnie Walker pelte gibi duran kediyi o halde masanın üstüne bıraktı. Sonra masasının yan tarafındaki çekmeceyi açıp kocaman siyah bir bohçayı kollarıyla kucaklayarak dışarı çıkardı.

Dikkatli hareketlerle bohçayı açıp içindekileri masanın üstüne dizmeye başladı. Küçük bir satır testere, farklı boylarda ameliyat neşterileri, büyük bıçaklar. Hepsi de, sanki az önce bileylenmiş gibi beyaz ışıltılar saçıyordu. Johnnie Walker o kesici aletleri teker teker kontrol edip masanın üzerine düzgünce yerleştirdi. Sonra, başka bir çekmeceden metal tabaklar çıkararak, onları da masanın üzerine sıraladı. Her birinin yeri önceden belirlenmiş gibiydi. Yine çekmeceden battal boy siyah bir çöp torbası çıkardı. O sırada, ara vermeksizin "Biz Tam Yedi Cüceyiz!" melodisini ıslıkla çalıyordu.

"Her şeyde belirli bir işlem sırası gereklidir, Nakata," dedi Johnnie Walker. "Birini bitirmeden daha ileridekini aklına bile getirmeyeceksin. Öyle yapanların bastığı yer sallanmaya başlar, yuvarlanıp giderler. Elbette, yalnızca ayakucundaki bir ayrıntıya da takılıp kalmayacaksın. İleriye doğru dürüst bakmazsan bir şeylere çarpıp tökezleyebilirsin. O yüzden, biraz ilerisine de bakarak, aşamaları düzenli olarak izlemen yeterli olur. Bu çok önemlidir. Hangi şartlar altında olursa olsun."

Johnnie Walker gözlerini kısarak, bir süre kedinin başını şefkatle okşadı. Sonra işaretparmağını kedinin karnında aşağı yukarı gezdirerek, sağ eline aldığı neşterle genç erkek kedinin karnını aniden ve hiç tereddüt etmeden boydan boya kesiverdi. Her şey bir anda olup bitmişti. Kedinin karnı dikine yarılmış, kırmızı renkteki iç organları dışarı fırlamıştı. Kedi ağzını açarak feryat etmeye çalıştıysa da, sesi neredeyse hiç çıkmadı. Dili uyuşmuş olmalıydı. Ağzını da oynatamıyor gibiydi. Fakat gözleri, şüphe götürmez bir halde çektiği acıyı çok iyi yansıtıyordu. Nakata rahatça anlayabilmişti. Sonra aniden, kan boşalmaya başladı. O kan, Johnnie Walker'ın ellerini ıslatmış, yeleğine sıçramıştı. Fakat Johnnie Walker bulaşan kana hiç aldırış etmiyordu. Islıkla "Biz Tam Yedi Cüceyiz!"i çalarak, elini

kedinin içine daldırıp küçük ustaca kullandığı bir neşterle kedinin yüreğini kesip çıkardı. Küçücük bir yürekti. Sanki kasılıp gevşemeye hâlâ devam ediyormuş gibiydi. O küçücük yüreği avcunun içine yerleştirerek Nakata'ya uzattı.

"İşte, yürek bu! Hâlâ hareket ediyor. Baksana!"

Johnnie Walker elini bir süre Nakata'nın görebileceği şekilde tuttuktan sonra, sanki çok sıradan bir şey yapıyormuş gibi ağzına atıverdi. Sonra da ağzını sakız çiğner gibi oynatmaya başladı. Yavaş yavaş, tadına vara vara yemeye çalıştığı her halinden anlaşılıyordu. Gözlerinden, fırından yeni çıkmış bir kurabiyeyi ağzına atan çocuklarınki gibi, saf bir mutluluk okunuyordu. Sonra, ağzının kenarlarına bulaşan kanı elinin sırtıyla silip diliyle dudaklarını temizledi.

"Sıcak ve taze. Ağzımın içinde oynamaya devam ediyordu."

Nakata dilini yutmuş gibi bir halde o manzarayı izliyordu. Gözlerini kaçırmayı bile başaramıyordu. Kafasının içinde bir şeyler kımıldanmaya başlamış gibi bir hisse kapıldı. Yeni akıtılan taze kanın kokusu odayı kaplamıştı.

Johnnie Walker ıslıkla "Biz Tam Yedi Cüceyiz!"i çalmaya devam ederken, kedinin boynunu satır testereyle kesip koparıverdi. Testerenin dişleri kıtır kıtır sesler çıkararak kemikleri birbirinden ayırdı. Elleri iyice ustalaşmış gibiydi. Zaten kalın bir kemik değildi, pek fazla zaman almadı. Fakat çıkan sesin tuhaf bir tokluğu vardı. Ayırdığı kedi kafasını özenli hareketlerle metal tabağa yerleştirdi. Bir sanat eserine değer biçermiş gibi, gözlerini kısarak bir süre o kafaya baktı. Islık çalmayı bir ara keserek, dişlerinin arasına sıkışan bir şeyi tırnaklarıyla söküp tekrar ağzına tıkıştırarak, ağır hareketlerle

çiğnemeye devam etti. Büyük bir tatmin yaşıyor gibiydi, seslice yutkundu. Son olarak, siyah çöp torbasını açtı; kafası kesilen, yüreği sökülüp çıkarılan kediden geriye kalanları, kaba bir hareketle torbanın içine attı. "Posayla işim olmaz," dercesine.

"Birincisi tamam," diyen Johnnie Walker, kan içinde kalan ellerini Nakata'ya uzattı. "Ne dersin? Bir hayli zor bir iş değil mi? Eh, taze, güçlü bir yürek yemek de işin artısı, ama her seferinde böyle kan içinde kalmak biraz sıkıcı oluyor elbette. 'Kıyıya vuran dalgalar, Şu ellerimi, kızıla boyanmış ellerimi yıkayabilse, Yeşilini kaybeder, kızıla boyanırdı engin deniz.' *Macbeth*'ten bir dize. *Macbeth* kadar ağır bir durumda değilim, ama kuru temizleme masrafı bildiğin gibi değil. Ne de olsa, çok özel giysiler. Ameliyat önlüğü takıp eldiven kullanarak yapsam daha iyi olur belki, ama öyle de mümkün değil. Şu önceden kesinleşmiş olma durumu işte."

Nakata tek kelime etmedi. Kafasının içinde bir şeyler hareket etmeye başlamıştı. Burnuna kan kokusu geliyordu. Kulaklarında "Biz Tam Yedi Cüceyiz!" melodisi yankılanıyordu.

Johnnie Walker çantasından ikinci kediyi çıkardı. Beyaz bir erkek kediydi. Pek genç değildi. Kuyruğunun ucu hafifçe kıvrılmıştı. Johnnie Walker, önceki kediye yaptığı gibi onun da başını okşadı. Sonra parmağının ucuyla karnına aynı görünmez çizgiyi çekti. Boynundan kuyruksokumuna kadar uzanan dümdüz bir çizgi. Sonra neşteri eline alıp aynı şekilde tek hareketle boydan boya kesiverdi. Sonrası aynı şeylerin tekrarıydı. Tüm vücuda yayılan titremeler. Dışarı fırlayan iç organlar. Hâlâ atmakta olan yüreği çıkarıp Nakata'ya gösterdikten sonra ağzına tıkıştırması. Yavaş yavaş çiğnemesi. O tatmin dolu gülümseme. Elinin tersiyle ağzını silişi. Islıkla çaldığı "Biz Tam Yedi Cüceyiz!"

Nakata oturduğu koltuğa iyice gömülüp kaldı. Sonra gözlerini kapatıp başını ellerinin arasına aldı. İçinde kesinlikle bir şeyler uyanmaya başlamıştı. Şiddetli bir karmaşa onun bedeninin kurgusunu değiştiriyordu sanki. Soluk alışverişi o farkında olmadan hızlanmış, boynuna şiddetli bir sancı yerleşmişti. Görüş alanı yeni baştan düzenleniyor gibiydi.

"Nakata! Nakata!" diye seslendi Johnnie Walker neşeli sesiyle. "Bu olmadı işte. Esas şov bundan sonra başlıyor. Şimdiye kadarki sadece açılış sahneleriydi. Yalnızca alıştırmaydı. Bundan sonra senin de tanıdığın yüzler birbiri ardına sahneye çıkacaklar. Gözlerini iyice açarak bakmalısın. Esas eğlence şimdi başlıyor. Ben de seni düşünerek, normal sıralamayı değiştirdim. Biraz anlayış göster."

Yine ıslıkla "Biz Tam Yedi Cüceyiz!"i çalarak sıradaki kediyi çantadan çıkardı. Nakata koltuğa gömülmüş halde gözlerini açıp o kediye baktı. Kavamura'ydı. Kavamura'nın gözleri de doğrudan Nakata'ya bakıyordu. Nakata da o gözleri görmüştü. Fakat hiçbir şey düşünemiyordu. Ayağa kalkacak hali bile kalmamıştı.

"Tanıştırmama gerek yok, ama âdet yerini bulsun," dedi Johnnie Walker. "Efendim, bu kedi Bay Kavamura. Bu da Bay Nakata. Böylelikle tanışmış oldunuz."

Johnnie Walker her haliyle rol yaptığı belli olan hareketlerle silindir şapkasının ucunu kaldırıp önce Nakata'yı, sonra da Kavamura'yı selamladı.

"Önce normal insanlar gibi selamlaşalım. Fakat selamlaşma faslı bitince, ayrılık saati gelip çatacak. Hello! Good bye! Bir fırtınayla uçuverir çiçekler. İnsan ömrü vedalaşmalarla geçer," diyen Johnnie Walker, Kavamura'nın karnını okşamaya başladı.

Son derece şefkat dolu, nazik hareketlerle okşuyordu. "Beni durduracaksan, şu an en doğru zaman. Şimdi! Zaman akıp gidiyor. Johnnie Walker'ın hayatında tereddütlere yer yoktur. Ünlü kedi katili Johnnie Walker'ın sözlüğünde 'tereddüt' kelimesi yer almaz."

Sonra, Johnnie Walker aynen söylediği gibi en ufak bir tereddüt göstermeksizin Kavamura'nın karnını yarıverdi. Kavamura'nın çığlığı net olarak duyulmuştu. Dili yeterince uyuşmamış olmalıydı. Belki de bu yalnızca Nakata'nın duyabildiği özel bir çığlıktı. Sinirleri donduran bir çığlık sesi. Nakata gözlerini kapatıp başını yine ellerinin arasına aldı. Ellerinin zangır zangır titremeye başladığının farkındaydı.

"Gözlerini kapama!" dedi Johnnie Walker emredercesine "Önceden kesinleşmiş şeyler arasında bu da var. Gözler kapanmayacak. Gözlerini kapatman, hiçbir şeyi değiştirmez. Gözlerin kapandı diye, hiçbir şey silinip gitmez. Bu bir yana, gözlerini bir sonraki açışında her şey daha da kötüleşir. Biz işte öyle bir dünyada yaşıyoruz, Nakata. Adam gibi gözlerini aç! Göz kapamak, korkakların işidir. Gerçeklere göz yummak çok alçakçadır. Sen gözlerini kapatıp kulaklarını tıkasan bile zaman akmaya devam eder. Emin adımlarla."

Nakata, onun sözleri üzerine gözlerini açtı. Johnnie Walker, Nakata'nın gözlerini açtığından emin olduktan sonra, sanki özel bir gösteri sunuyormuş gibi Kavamura'nın yüreğini yedi. Daha öncekilerden çok daha ağır hareketlerle ve çok lezzetli bir şey yiyormuş gibi bir yüz ifadesiyle.

"Yumuşak, sıcak... Sanki yılanbalığı havyarı gibi," dedi Johnnie Walker. Kana bulanan işaretparmağını ağzının içine sokup iyice yaladıktan sonra çıkarıp havaya dikti. "Bunun tadına

bir kez varırsan, bir daha asla bırakamazsın. Unutamazsın. Özellikle, kanın bu halinin verdiği zevk sözcüklerle anlatılamaz."

Neştere bulaşan kanı, bir bezle güzelce sildikten sonra, yine ıslık çalarak Kavamura'nın başını satır testereyle gövdesinden ayırdı. Testerenin sivri dişleri kemiği göz açıp kapayıncaya kadar öğütmüştü. Kanı çevreye saçıldı.

"Lütfen! Johnnie Walker Bey! Bendeniz Nakata daha fazla dayanamayacağım."

Johnnie Walker ıslık çalmayı kesti. Elindeki işi bırakıp elini yanağına yaklaştırarak kulakmemesini kaşıdı.

"Bu olmadı işte, Nakata. Kendini kötü hissedemezsin. Kusura bakma, ama buraya kadar gelip 'Anlaşıldı efendim,' diye çıkıp gidemezsin. Az önce de söyledim sana. Bu bir savaş. Savaş bir kez başladığında, durdurmak çok zor olur. Kılıçlar kınından çekilmişse eğer, kan akıtmak kaçınılmazdır. Bu anlamsız bir kural değil. Teori de değil. Benim kaprisim, hiç değil. Yalnızca önceden kesinleşmiş bir töre. Bundan daha fazla kedi öldürülmesin diyorsan eğer, beni öldürmek zorundasın. Ayağa kalk, kararını kesinleştir, eyleme geç, öldür. Hem de hemen. Eğer bunu yapabilirsen her şey biter. Perde kapanır."

Johnnie Walker yine ıslık çalarak Kavamura'nın kafasını gövdesinden iyice ayırınca, kafasız kalan gövdeyi çöp torbasına fırlattı. Metal tabaklar üzerinde üç kedi kafası sıralanmıştı. O kadar acı çektikleri halde, kedilerin yüzünde acıdan eser yoktu. Dondurucuda dizili kedilerin yüzüyle aynı şekilde, üçü de neye uğradıklarını anlayamamış gibi bakıyorlardı.

"Sıradaki, bir Siyam kedisi!"

Johnnie Walker bu sözlerinden sonra çantasından pelte gibi kalmış Siyam kedisini çıkardı. Elbette bu Mimi'ydi.

" 'Benim Adım Miimii!' geldi işte. Puccini operası. Evet, bu kedide öyle sosyetik, nezih bir hava hissediliyor. Puccini'yi ben de severim. Puccini müziğinde nasıl desem, sonsuzluğun geriye doğru aktığı hissini uyandıran bir şeyler var. Evet, biraz popülarite peşinde, ama tazeliğini de koruyor. Bu da sanatsal açıdan mükemmel bir bütünlük sağlıyor."

Johnnie Walker, ıslığıyla "Benim Adım Mimi!"nin bir kısmını çaldı.

"Fakat Nakata. Bu Mimi'yi yakalarken bir hayli zorlandım. Hem çok zeki, hem çok tedbirli, hem de kafası çok iyi çalışıyor. Tuzakların hiçbirine yakalanmadı. Gerçekten de imkânsızın imkânsızı gibi bir şeydi. Fakat şu koca dünyada ünlü kedi katili Johnnie Walker'ın elinden kaçabilen tek bir kedi olmadı. Yok, böbürlenmiyorum. Yalnızca çok zor yakaladığımı anlatmaya çalışıyorum... Neyse. Olala! Siyam kedisi Mimi! Siyam kedilerini severim. Sen herhalde bilmezsin, ama Siyam kedilerinin yüreğinin üstüne hiçbir şey olamaz. Tadında kaliteyi hissedersin. İsviçre çikolatası gibi. Sorun yok Mimi. Korkma. Senin o sıcak, şirin yüreğini Johnnie Walker iyice tadına vara vara yiyecek. Hmm. Heyecanlanıverdim işte."

"Johnnie Walker Bey," dedi Nakata midesinin derinliklerinden zorlaya zorlaya çıkarılmış gibi bir sesle. "Lütfen. Bütün bunlara bir son verin artık. Daha fazla devam ederseniz, bana bir şeyler olacak. Ben artık ben olmaktan çıkacağım."

Johnnie Walker, Mimi'yi masanın üstüne yatırıp öncekilere yaptığı gibi işaretparmağını karnının üzerinde hareket ettirmeye

başladı.

"Sen artık sen değilsin," dedi sakin bir ses tonuyla. Sanki dilinin üstünde gezdire gezdire, tadına vara vara söylemişti. "Bu çok önemli işte, Nakata. İnsanın o insan olmaktan çıkması."

Johnnie Walker masanın üstünden henüz kullanmadığı bir neşteri alıp parmağının ucuyla keskinliğini kontrol etti. Sonra deneme kesimi yapıyormuş gibi, kendi elinin üstünü o neşterle usulca kesti. Bir an sonra açılan kesikten kan çıkmaya başladı. Akan kan elinin üzerinde ilerleyip masaya damlamaya başladı. Mimi'nin vücuduna da düştü. Johnnie Walker kıs kıs güldü. "İnsan, insan olmaktan çıkıyor," dedi tekrar tekrar. "Sen, sen olmaktan çıkıyorsun. Öyle elbette, Nakata. Mükemmel. Bu çok önemli. 'Off! Yüreğimin içinde bir sürü akrep dolaşıyor!' Bu da *Macbeth*'tendi."

Nakata sessizce oturduğu koltuktan kalktı. Hiç kimse, Nakata'nın kendisi bile o hareketi durduramazdı. Geniş adımlarla ilerleyip masanın üstünde duran bıçaklardan birini, tereddüt etmeksizin yakaladı. Et bıçağı gibi, büyükçe bir bıçaktı. Nakata, bıçağın ahşap sapını sıkıca kavrayıp sivri ucunu Johnnie Walker'ın kaburgalarının birleştiği yere iyice sapladı. Bıçağı, siyah yeleğin üzerinde sapladığı yerden çıkarıp başka bir yere tekrar sapladı. Kulağına şiddetli bir ses geldi. Sesin ne olduğunu, Nakata başlangıçta anlayamadı. Fakat bu, Johnnie Walker'ın kahkahasıydı. Bir bıçak göğsüne köküne kadar saplandığı, vücudundan kanlar fışkırdığı halde, yüksek sesle kahkahalar atmaya devam etti.

"İşte bu! İşte bu!" diye haykırdı Johnnie Walker. "Gözünü bile kırpmadan saplayabildin bıçağı. Mükemmel!"

Yere yığılırken, Johnnie Walker hâlâ gülmeye devam ediyordu. Gülmesi hiç kesilmedi. Öyle tuhaf, öyle tuhaf gülüyordu ki, tahammül edilmesi güçtü. Fakat kahkahaları biraz sonra öğürtüler haline gelip boğazından fırlayan kanın sesine karıştı. Bu, su giderindeki tıkanıklığın açılması sonrasında gelen sese benziyordu. Sonra tüm vücudu şiddetle sarsılmaya başladı, ağzından kan fışkırdı. Kanla birlikte, vıcık vıcık siyah topaklar dışarı fırladı. Az önce yediği kedi yürekleriydi bunlar. Kanı döşemeye saçılıp Nakata'nın golf giysilerine de sıçradı. Johnnie Walker'ın vücudu baştan aşağıya kan içinde kalmıştı. Masanın üzerinde yatan Mimi de kana bulanmıştı.

Kendini toparladığında, Johnnie Walker ölmüş halde Nakata'nın ayaklarının dibinde yatıyordu. Soğuk gecelerde vücudunu büzen bir çocuk gibi kıvrılıp yan yatmış halde, ölüp gitmişti. Sol eliyle boğazını tutmuş, sağ elini ise bir şeylere ulaşmaya çalışıyormuş gibi ön tarafa uzatmıştı. Seyirmeleri sona ermişti, tabii ki o yüksek perdeden kahkahası da kesilmişti. Fakat dudaklarında o soğuk gülümsemesinin gölgeleri kalmıştı. Sanki bir şeylerin etkisiyle, ebediyen dudaklarına yapışıp kalmış gibiydi. Ahşap döşemedeki kan birikintisi yayılırken silindir şapkası başından düşüp odanın bir köşesine yuvarlanmıştı. Johnnie Walker'ın tepesindeki saçlar derisi görünecek kadar seyrelmişti. Başındaki şapkası olmayınca, ihtiyar, güçsüz bir adama benzemişti.

Nakata elindeki bıçağı bıraktı. Metal ahşap döşemeye çarpınca tok bir ses çıktı. Sanki uzaklardaki bir makinenin dişlisi bir diş daha ilerlemiş gibi bir ses. Uzunca bir süre, Nakata cesedin yanında hareketsiz kalakaldı. Oda sessizliğe gömülmüştü. Kan sessizce akmaya devam ediyor, kan birikintisi ağır ağır genişliyordu. Sonra, Nakata kendini toparlayarak masanın üstünde yatan Mimi'yi kucağına aldı. O pelte gibi kalmış sıcak

kütleyi kucağında hissedebilmişti. Kedi kana bulanmıştı, ama yarası yoktu. Mimi sanki bir şey söylemek istercesine, gözlerini ayırmadan Nakata'nın yüzüne bakıyordu. Fakat verilen ilacın etkisiyle sesi çıkmıyordu.

Daha sonra, Nakata çantanın içindeki Susam'ı bulup sağ koluyla kucakladı. Daha önce ancak fotoğraflarda görmüştü, ama sanki çok eskiden beri tanıdığı bir kediye yeniden kavuşmuş gibi bir şey hissetti.

"Susam," dedi Nakata.

Nakata kollarıyla kucakladığı iki kediyle birlikte uzun koltuğa oturdu.

"Haydi evlerimize dönelim," dedi Nakata kedilere. Fakat yerinden kalkamıyordu. Nerden çıktıysa, az önceki siyah köpek gelip Johnnie Walker'ın cesedinin yanına oturdu. Belki, orada biriken kanı yalamış da olabilirdi. Fakat Nakata hiçbir şeyi net olarak belleğine yerleştiremiyordu. Kafası külçe gibi ağırlaşmıştı. Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Bilinci silikleşti ve öylece zifiri karanlığa gömülüp gitti.

17

Bu kulübede geçireceğim üçüncü gece olacaktı. Zaman geçtikçe sessizliğe ve derin karanlığa alışmıştım. Artık geceden korkmuyordum. Sobaya odun atıyor, önüne çektiğim sandalyeye oturup kitap okuyordum. Kitap okumaktan yorulunca, kafamdaki düşünceleri bir kenara atarak, yalnızca sobanın ateşini izliyordum. Ateşi ne kadar uzun süre izlersem izleyeyim bıkmıyordum. Ateş şekilden şekile, renkten renge dönüşüyordu. Sanki canlıydı ve kendi iradesiyle hareket ediyordu. Doğuyor, bağlanıyor, ayrılıyor, yok olup gidiyordu.

Bulutlu olmadığı zamanlarda dışarı çıkıp gökyüzüne bakıyordum. Artık yıldızlar da çaresizlik hissine kapılmama yol açmıyordu. Onları kendime daha yakın hissetmeye başlamıştım. Her bir yıldız farklı şekilde parlıyordu. Bazı yıldızları aklımda tutup parıldama şekillerini gözlemledim. Yıldızlar arada sırada, sanki önemli bir şeyi anımsamış gibi güçlü bir ışık saçıveriyordu. Ay, beyaz ve parlaktı; güneş olmasa gökyüzüne asılmış bir kaya parçasından başka bir şey değildi aslında. O anlarda bir şeyler düşünmenin imkânı yoktu. Soluk alışverişlerimi yavaşlatıp gözlerimi ayırmadan bakıyordum yalnızca.

Walkman'imin pilleri bitmişti, ama müziğin yokluğu beni düşündüğüm kadar etkilemedi. Müziğin yerini alan bir sürü şey vardı. Kuş cıvıltıları, böceklerin sesleri, derenin çağlaması, ağaçların yapraklarının rüzgârda salınması, bir şeylerin kulübenin çatısında yürürken çıkardığı ayak sesleri, yağmur... Bir de arada sırada kulağıma gelen, bir türlü açıklayamadığım, sözcüklerle tanımlayamayacağım sesler... Yeryüzünün bu kadar çok, güzel ve taze, doğal seslerle dolu olduğunun o zamana kadar

farkına varmamıştım. Böylesine önemli bir şeyin farkına varmamış, birçok şeyi kaçırarak yaşamıştım. Bu açığı kapatmak için, uzun uzun kulübenin önünde oturup gözlerimi kapatarak sakin sakin o seslerin hepsini duymaya, hissetmeye çalıştım.

Orman. Artık ormandan da ilk baştaki kadar korkmuyordum. Ormana karşı doğal bir saygı geliştirmiş, yakınlık hissetmeye bile başlamıştım. Elbette, öyle olsa bile, ormanda girebildiğim yerler kulübenin etrafı ve patikanın geçtiği alanla sınırlıydı. Patikadan ayrılmamam gerekiyordu. Kuralıma uyduğum sürece, büyük olasılıkla tehlike kalmıyordu. Orman beni sessizce kabul ediyordu. Belki de görmezden geliyor, oradaki huzur ve güzelliği bir parça da olsa tatmama izin veriyordu. Fakat bir kez kuralların dışına çıkacak olursam, orada gizlenen sessiz yaratıklar keskin pençeleriyle üzerime atılabilirdi.

Birçok kez ormandaki o patikadan geçip ormanın ortasındaki daire şeklindeki küçük açıklığa giderek oturdum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp güneşi iliklerimde hissederek ağaçların yüksek dallarını yalayan rüzgârın sesini dinledim. Kuşların kanat çırpışlarını ve yoncaların hışırtısını. Bitkilerin keskin kokusunu ciğerlerime çektim. O anlarda yerçekiminden özgürleşiyor, sanki yerden bir parça havalanıyor gibiydim. Havada asılı kalıyordum. Tabii bu durum uzun sürmüyordu. Gözlerimi açıp da ormandan çıktığımda silinip giden, yalnızca o ana ait bir histi. Öyle olduğunu anladığım halde, zihnimi etkisi altına alan bir histi. Havada asılı kalabilme hissi.

Birkaç kez yağmur bardaktan boşanırcasına yağıp çok geçmeden de dindi. Buralardaki dağlık alanda hava çok çabuk değişiyordu. Her yağmur yağışında, çırılçıplak dışarı fırlayıp tüm vücudumu sabunla yıkadım. Spor yapıp terlediğimde, giydiğim her şeyi çıkararak kulübenin önünde

güneşleniyordum. Bol bol çay içtim, kulübenin önündeki sandalyeye oturup bol bol kitap okudum. Güneş batınca sobanın karşısına geçiyor, kitap okumaya devam ediyordum. Tarih kitapları, bilimsel kitaplar, etnoloji, mitoloji, sosyoloji, psikoloji kitapları ve Shakespeare okudum. Tek bir kitabı baştan sona okumak yerine, önemli bulduğum yerlerini defalarca okuyarak iyice anlamaya çalışıyordum. Öyle yaptıkça, çok farklı bir bilgi yelpazesini özümsediğimi hissedebiliyordum. Sürekli orada kalabilsem, mükemmel olacağını düşünmeye başlamıştım. Okumak istediğim raflar dolusu kitap, yeterince de yiyecek stoğum vardı. Ancak bu yerin benim için gelip geçeceğim bir nokta olduğunun da farkındaydım. Yakın bir zamanda buradan ayrılacaktım. Burası, son derece sakin, bir o kadar da doğal, bütünlüğü olan bir yerdi. Henüz bana verilebilecek bir yer değildi. Henüz çok erkendi. Sanırım.

Dördüncü gün öğlene doğru Oşima çıkageldi. Araba sesi duymamıştım. Küçük bir sırt çantasını sırtlanmış halde, yürüyerek gelmişti. Yine kulübenin önünde çırılçıplak güneşleniyordum ve onun yaklaştığını duymadım. Belki de, mahsus ayak sesi çıkarmadan gelmişti. Kulübenin önüne gelip elini uzatarak, başıma hafifçe dokundu. Telaşla sıçradım. Vücudumu örtmek için havlu arandım. Fakat havlu ulaşabileceğim bir yerde değildi.

"Rahat ol," dedi Oşima. "Ben de burada kaldığım sıralarda sık sık çırılçıplak güneşlenirdim. Normalde güneş görmeyen yerleri güneşe bırakınca, insan kendini iyi hissediyor."

Oşima'nın önünde çırılçıplak durdukça nefesim kesilecek gibi oluyordum. Kasıklarımdaki tüylere, penisime, hayalarıma güneş

vuruyordu. Çok savunmasız, yaralanmaya açık bir halleri vardı. Ne yapabileceğimi bilmiyordum. Telaşla örtmeye kalkmanın da bir anlamı yoktu artık.

"Merhaba," dedim. "Yürüyerek mi geldiniz?"

"Hava çok güzel. Yürüyüşle değerlendirmezsem yazık olur dedim. Dış kapının orada arabadan indim," dedi. Sonra korkuluğun üzerine astığım havluyu alıp bana uzattı. Havluyu belime sarınca, nihayet biraz sakinleşebildim.

Oşima mırıldanır gibi bir sesle şarkı söyleyerek su kaynatıp küçük sırt çantasından yanında getirdiği unu, yumurtayı ve sütü çıkardı, tavayı ısıtıp kek gibi bir şey yapmaya koyuldu. Üzerine tereyağı sürüp şurup ekledi. Masaya koyduğu marul, domates ve soğanla salata hazırlarken, Oşima bıçağı çok dikkatli kullanıyordu. Sonra hazırladıklarını birlikte yedik.

"Bu üç gün nasıl geçti?" diye sordu Oşima keki keserken.

Oradaki yaşamdan ne kadar keyif aldığımı anlattım. Fakat ormana girdiğim anlardaki kısmını söylemedim. Söylememenin daha iyi olacağını düşünmüştüm sadece.

"Ne güzel," dedi Oşima. "Senin hoşuna gideceğini biliyordum zaten."

"Ama, şimdi şehre döneceğiz değil mi?"

"Evet, öyle. Birlikte döneceğiz."

Oradan ayrılmak için hazırlandık. Hızla kulübenin içini toparladık. Kap kacağı yıkayıp raflara yerleştirdik, sobayı temizledik. Su tankındaki suyu atıp gaz ocağının vanasını

kapattık. Uzun süre dayanabilecek yiyecekleri raflara bırakıp bozulacakları çöp torbalarına koyduk. Süpürgeyle yeri süpürüp masa ve sandalyeleri bezle sildik. Ön tarafta bir çukur açıp çöpü oraya gömdük. Naylon torba ve boş pet şişeleri küçük bir torbaya doldurarak yanımıza aldık.

Oşima kulübenin kapısını kilitledi. Son bir kez dönüp kulübeye baktım. Sanki az öncesine kadar gerçekten var olan kulübe artık bir hayale dönüşmüştü. Yalnızca birkaç adım uzakta olduğum halde, orada bulunan her şey gerçekliğini yitirmiş gibiydi. Hatta az öncesine kadar oradaki halim bile uzak bir seraba dönüşmüştü sanki. Oşima'nın arabayı bıraktığı yere, yürüyerek yaklaşık otuz dakikada ulaştık. Hiç konuşmadan patikadan iniyordum. Oşima ise, bir melodi mırıldanıp durdu. Duygularım karmakarışıktı.

Yeşil, küçük spor araba, çevresindeki ağaçlarla bütünleşmiş bir halde Oşima'nın dönüşünü bekliyordu. Tanımadığı bir insanın yanlışlıkla (ya da bilinçli olarak) içeri girmemesi için, Oşima kapıyı kapatmış, zinciri iki kat sararak neredeyse kördüğüm haline getirdikten sonra kilitlemişti. Sırt çantamı gelirken olduğu gibi bagaj kaputunun üzerine yerleştirip halatla bağladık. Oşima'nın tentesini indirdiği araba, üstü açık araba haline gelmişti. "Artık, şehre dönüyoruz," dedi.

Başımı salladım.

"Doğanın ortasında tek başına yaşamak gerçekten mükemmel bir şey, ama sürekli orada kalmak da pek kolay değildir," dedi Oşima. Güneş gözlüklerini takıp emniyet kemerini bağladı.

Ben de yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerimi bağladım.

"Eh, teorik açıdan mümkün elbette ve gerçekten öyle yapan insanlar da var. Fakat doğa dediğin, bir anlamda anormal bir şeydir. Huzur, bir anlamda rahatsız edici olabilir. Bu tezatları ustalıkla aşabilmek için yeterince hazırlık ve tecrübe gerekir. O yüzden şimdilik şehre dönüyoruz. Topluma, insanların birlikte yaşadıkları yere."

Oşima gaz pedalına yüklenip dağ yolundan inmeye başladı. Gelirken olduğundan farklı bir şekilde, yavaş kullanıyordu arabayı. Acele etmeden. Çevredeki manzaranın, rüzgârın dokunuşunun keyfine vararak. Rüzgâr onun uzun kâküllerini savuruyor, arkaya yatırıyordu. Nihayet düzenlemesi yapılmamış yol bitti ve düzenlemesi muntazam, ama dar bir yola çıktık. Küçük köyler ve tarlalar manzaraya dahil olmaya başladı.

"Tezat dedim de," dedi Oşima aklına bir şeyler gelmiş gibi, "seninle ilk karşılaştığım andan beri hissettiğim bir şey var. Sanki bir şeyleri güçlü bir arzuyla istediğin halde, aynı zamanda o şeylerden de kaçıyor gibisin. Senin öyle bir yanın var."

"İstemek? Ne gibi?"

Oşima başını iki yana salladı. Dikiz aynasına bakarken yüzünü buruşturdu. "Bilmem. Benin anlayabileceğim bir şey değil. Yalnızca edindiğim izlenimi söyledim."

Bir şey söylemedim.

"Deneyimlerimden yola çıkarak söylemem gerekirse, insan bir şeyleri ne kadar isterse istesin, o şeyler asla kendiliğinden çıkıp gelmez. İnsan bir şeylerden özel olarak uzak durmaya

çalıştığında ise, o şeyler kendiliğinden insanın üzerine üzerine gelir. Elbette, bu herkesin aklına gelebilecek bir şey."

"O herkesin aklına gelebilecek düşünceyi, benim konumumda nasıl değerlendirmeliyim? Eğer, söylediğiniz gibi, ben bir şeyleri istediğim halde, aynı zamanda o şeylerden kaçıyorsam?"

"Zor bir soru," diyerek güldü Oşima. Bir süre bekledikten sonra sözlerini sürdürdü: "Fakat bir şeyler söylemek gerekirse, sanırım şöyle diyebilirim. O şeyler sanırım sen isterken, senin istediğin şekilde karşına çıkmaz."

"Nedendir bilmem, uğursuz bir kehanet gibi geldi bana."

"Cassandra."

"Cassandra?" diye sordum.

"Yunan trajedisi. Cassandra, kâhin bir kadındır. Troya kraliçesi. Kendini tapınağa adar, Tanrı Apollon tarafından kaderi anlama yetisiyle ödüllendirilir. Bunun karşılığında Apollon kadının kendisiyle yatmasını isterse de, kadın reddeder. Sinirlenen Apollon, kadını lanetler. Yunan tanrılarını dinsel unsurlar olarak değil de, mitolojik unsurlar olarak değerlendirmek gerek. Yani o tanrıların insanlarla aynı şekilde ruhsal eksiklikleri de vardır. İhtiraslı olur, şehvetli olur, kıskanç olur, unutkan olurlar."

Oşima torpido gözünden limon şekeri çıkararak ağzına attı. Bana da uzattı. Ben de alıp ağzıma attım.

"Nasıl bir lanetmiş peki?"

"Cassandra'nın maruz kaldığı lanet mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Dile getirdiği kehanetler her zaman doğru çıkar. Ancak, kimse onun kehanetlerine inanmaz. Apollon'un laneti budur. Üstelik kadının söylediği kehanetler hep uğursuz şeylerdir. İhanet, kayıp, ölüm, ülkenin çöküşü gibi. O yüzden, insanlar ona inanmadıkları gibi, kadına ters davranıp öfke duymaya başlarlar. Eğer henüz okumadıysan Euripides'in, Aishylos'un trajedilerini okumanda fayda var. O kitaplarda, bizim çağımızdaki köklü sorunların birçoğu berrak bir şekilde tasvir edilmiş. Hem de koro halinde."

"Koro?"

"Yunan tiyatrosunda koro denilen, şarkı söyleyen topluluklar vardır. Onlar, sahnenin arkasında sıralanıp ağız birliğiyle durum açıklaması yaparlar, sahneye çıkan kişinin ruh halini anlatır, bazen de sahnedeki kişiyi belli konularda ikna etmeye çalışırlar. Oldukça etkili bir şey. Keşke benim arkamda da onlardan olsa."

"Sizin kehanet yeteneğiniz var mıdır?"

"Yok," dedi Oşima. "Şans mıdır şanssızlık mıdır bilmem, ama benim öyle bir yeteneğim yok. Eğer söylediklerim sana uğursuz kehanetler gibi geliyorsa, bu sadece benim bilgi donanımı güçlü bir realist olmamdan kaynaklanıyor. Herkesin kabul edebileceği, tümdengelime dayanan şeyler söylüyorum. Bunlar da doğal olarak, kulağa uğursuz kehanetlermiş gibi geliyor. Neden dersen, çevremdeki gerçeklerin birçoğu, uğursuz kehanetlerin gerçekleşmesiyle oluşmuş şeylerdir. Hangi günün gazetesi olursa olsun, gazeteyi açıp iyi haberler ile kötü haberleri teraziye vuracak olursa, herkesin kolaylıkla anlayabileceği şeylerdir."

Virajlarla karşılaştıkça Oşima dikkatle vites küçültüyordu. Motorun devir sesi de değişiyordu. Vücutta şok etkisi bırakmayan, düzenli bir vites değişimiydi. Yalnızca motorun devir sesinin değişmesinden anlaşılıyordu.

"Fakat iyi bir haberim var," dedi Oşima. "Seni kabul etmeye karar verdik. Komura Kütüphanesi'nin bir üyesi olacaksın. Sanırım bunun için yeterli özelliklere sahipsin."

Şaşkınlıkla dönüp Oşima'nın yüzüne baktım. "Yani, Komura Kütüphanesi'nde çalışmaya mı başlıyorum?"

"Biraz daha doğrusunu söylemek gerekirse, kütüphanenin bir parçası oluyorsun. Artık kütüphanede kalıp orada yaşayacaksın. Açılış saati geldiğinde kütüphaneyi açacak, kapanış saatinde kapatacaksın. Sen düzenli yaşamayı seviyorsun, gücün kuvvetin de yerinde. O yüzden, bu iş seni pek fazla zorlamayacaktır. Kaba güç açısından pek şanslı olmayan Saeki Hanım ve benim için, yanımızda olman bizi rahatlatacak. Onun dışında, ufak tefek günlük angarya işleri de yaparsın herhalde. Zor şeyler değildir. Mesela, benim için kahve yapmak, ufak tefek alışverişleri halletmek gibi... Sana bir oda ayırıyoruz. Kütüphaneye bağlı bir oda, duşu da var. Aslında misafir odası, ama bizim kütüphaneye misafir gelmez ve şu an hiç kullanılmıyor. Orada kalacaksın. Her şeyden daha önemlisi, sürekli kütüphanede olacağına göre, istediğin kadar kitap okursun."

"Nasıl..." dedikten sonra, bir an ne diyeceğimi bilemedim.

"Nasıl böyle bir şey mümkün olabiliyor?" dedi Oşima lafı ağzımdan alarak. "Prensip açısından basit bir şey. Ben seni anlıyorum, Saeki Hanım da beni anlıyor. Ben seni kabul ediyorum. Saeki Hanım da beni. Senin kimliği belirsiz, evden

kaçmış on beş yaşında bir genç olman da pek sorun değil. Neyse. Sonuç olarak, ne diyorsun?.. Kütüphanenin bir parçası olmaya?"

Biraz düşündüm. "Tek istediğim, başımın üstünde bir çatı olmasıydı. Bu yeterliydi. Şu an daha fazlasını aklıma getiremiyorum. Kütüphanenin bir parçası olmanın nasıl bir şey olacağını kestiremiyorum. Fakat eğer o kütüphanede kalmama izin verilecekse, çok sevinirim. Trenle gidip gelmeme de gerek kalmaz."

"Anlaştık o zaman," dedi Oşima. "Seni doğrudan kütüphaneye götürüyorum öyleyse. Sen de artık kütüphanenin bir parçasısın."

Devlet karayoluna çıkıp bazı kasabalardan geçtik. Devasa finans ortaklığı panoları, insanların dikkatini çeksin diye iyice yukarı kaldırılmış benzin istasyonu levhaları, camekânlarla çevrili restoranlar, Batı'daki şatolara benzer tarzda yapılmış kaçamak otelleri, artık kapanmış ama arkasında sadece tabelası kalmış bir video kiralama dükkânı, geniş otoparklı bir paçinko[8] merkezi. Görüş alanımızda bir görünüp bir kayboluyorlardı. Mc Donald's, Family Mart, Lawson, Yoşino-ya... Gürültüyle dolu gerçeklik çevremizi sarmıştı. Büyük kamyonların havalı frenleri, korna sesleri, egzoz dumanı. Düne kadar hemen yanımdaki sobanın sıcak ateşi, yıldızların parlaması, ormanın sessizliği belleğimde uzaklara doğru yol almaya başlamıştı. Artık doğru düzgün anımsayamıyordum bile.

"Saeki Hanım konusunda bilmen gereken bazı noktalar var," dedi Oşima. "Benim annem küçüklüğünde Saeki Hanım'la sınıf arkadaşıymış ve çok samimilermiş. Annemin anlattıklarına bakılırsa, Saeki Hanım çok akıllı bir çocukmuş. Okuldaki dersleri iyiymiş, güzel yazılar yazarmış, başarısız olduğu spor dalı yokmuş ve çok da güzel piyano çalarmış. El attığı her işte birinci

olurmuş. Üstelik çok da güzelmiş. Şimdi de güzel bir kadın elbette."

Başımı sallayarak onayladım.

"İlkokuldan itibaren aklına koyduğu bir sevgilisi varmış. Komura ailesinin büyük oğlu. İkisi aynı yaştaymış, güzel bir kız ve yakışıklı bir oğlan. Romeo ve Juliet gibi. Uzaktan akrabalarmış. Evleri de birbirine yakınmış, her şeyi birlikte yaparlarmış. Doğal olarak birbirlerine yakınlaşmışlar, büyüdükçe sevgileri erkek-kadın arasındaki aşka dönüşmüş. Sanki yürekleri tek parça gibiymiş... Bunları annem anlattı."

Trafik ışığında beklerken bakışlarını yukarı çevirdi. Işık yeşile dönüşünce, gaz pedalına bastığı gibi yanımızdaki tankerin önüne geçti.

"Bir seferinde sana kütüphanede anlatmıştım, anımsıyor musun? Her insanın, kendisinin diğer yarısını aradığını?"

"Erkek-erkek, kadın-kadın ve erkek-kadın meselesi mi?"

"Evet. Aristophanes'in öyküsü. Çoğumuz, ömrümüzü öteki yarımızı aramakla geçiririz. Fakat o kız ile o oğlanın diğer yarılarını aramalarına gerek yoktu. Doğuştan birbirlerini bulmuşlardı."

"Şanslılarmış."

Oşima başını sallayarak onayladı. "Eksiksiz bir mutluluk. Bir noktaya kadar."

Oşima, tıraşını kontrol edermiş gibi eliyle yanağını yokladı. Fakat onun yanağında sakaldan eser yoktu. Porselen gibi

pürüzsüzdü.

"Oğlan on sekiz yaşında Tokyo'daki bir üniversiteyi kazanmış. Dersleri iyiymiş, bir alanda uzmanlaşmak istiyormuş. Büyük şehri de görmek istiyormuş. Kız ise piyano üzerinde uzmanlaşmak üzere buradaki bir konservatuvara girmiş. Burası tutucu bir yerdir, onun ailesi de tutucu bir aileymiş. Hem de tek çocuk. Öyle olunca, tek kızlarını üniversite için bile olsa Tokyo'ya göndermek istememişler. Böylece, ikisi hayatlarında ilk kez ayrı düşmüşler. Sanki Tanrı'nın kılıcıyla iki parçaya ayrılmış gibi.

Elbette, her gün mektuplaşıyorlarmış. Oğlan mektubunda 'Bu şekilde ayrı kalmamız da, belki faydalı olur,' demiş. 'Ayrı kalırsak, birbirimize ne ölçüde değer verdiğimizi, ne ölçüde gereksinim duyduğumuzu daha iyi anlamış oluruz.' Fakat kız öyle düşünmüyormuş. Ona göre, ikisinin arasındaki ilişki öyle gerçekmiş ki özel olarak denenmesine gerek yokmuş. Ayrıca milyonda bir görülen bir bağa sahip olduklarına, en baştan itibaren ayrılması imkânsız bir bütün olduklarına inanıyormuş. Kızın inancı bu şekildeymiş. Fakat oğlan bunu anlayamamış. O yüzden Tokyo'ya gidip bir tür denemeden geçerek aralarındaki ilişkiyi pekiştireceğini sanmış. Erkeklerin çoğu böyle zanneder zaten.

Saeki Hanım on dokuz yaşındayken bir şiir yazmış. Şiirini besteleyerek piyanoda çalmış. Biraz melankolik, sade ve güzelliğini saflığından alan bir melodiymiş. Melodiyle karşılaştırıldığında, sözleri sembolik, düşündürücü ve biraz da anlaşılması güçmüş. Bu iki unsur arasındaki tezat, yenilik sayılabilecek ölçüdeymiş. Söylemeye gerek yok gerçi, ama uzaklardaki sevgiliye duyulan özlemle yazılmış bir şiir ne de olsa. Birçok kez insanların önünde piyano eşliğinde söylemiş. Aslında utangaç bir insandır, ama şarkı söylemeyi sever ve öğrencilik

yıllarında halk müziği korosundaymış. Neyse. Besteyi dinleyenlerden biri ilgilenmiş, basit bir demo kaseti hazırlayarak, tanıdığı bir plak şirketinin müdürüne göndermiş. Parça, müdürün de çok hoşuna gidince, kızı Tokyo'daki stüdyoya çağırmış. Profesyonel bir plak çıkarmak için.

Doğduğundan beri ilk kez Tokyo'ya giderek, sevgilisiyle buluşmuş. Kayıt çalışmaları arasında zaman buldukça deliler gibi sevişmişler. Sanırım, ikisi on dört yaşından itibaren cinsel ilişki içindelermiş. Yani annem öyle söyledi. Biraz erken ateşlenmişler. Elbette, erken ateşlenen insanların çoğunda olduğu gibi, düzgün yaşlanamamışlar. Hep on dört, on beş yaşlarındaki hallerinde kalakalmışlar. İkisi birbirlerinin kollarına atılarak, her seferinde birbirlerine ne ölçüde ihtiyaç duyduklarından emin olmuşlar. İkisi de başka bir karşı cinse ilgi duymamış. Ayrı düştüklerinde bile, ikisinin arasında bir başkasının gelip girebileceği bir boşluk olmamış. Ne dersin? Böyle peri masalı gibi bir aşk hikâyesi sıkıcı mı geldi yoksa?"

Başımı iki yana salladım. "Daha ileride çok büyük bir değişim yaşanacakmış gibi bir his var içimde."

"Aynen öyle," dedi Oşima. "Zaten öykü dediğin de öyle olur... Büyük bir değişim. Akla hayale gelmeyecek bir değişim. Mutluluğun tek bir türü vardır, ama mutsuzluk bin bir şekilde ve büyüklükte gelebilir. Tolstoy'un dediği gibi: 'Mutluluk masal, mutsuzluk ise öyküdür.' Neyse, o plak satışa çıkmış, çok da tutulmuş. Hem de öyle sıradan bir ilgi değil. Müthiş tutulmuş. Satıldıkça satılmış. Bir milyon, iki milyon, tam rakamı bilmiyorum. O dönem için rekor düzeyde bir rakammış. Plak kabında fotoğrafı var. Kayıt stüdyosunda piyanonun önünde oturmuş, objektife bakarak neşeyle gülümsüyor.

Başka beste yapmadığı için, tek plağın B yüzünde aynı parça enstrümantal olarak konmuş. Orkestra ve piyano. Piyanoyu o çalmış. Hem de mükemmel çalmış. 1970 sıralarında. O sıralarda tüm radyo kanallarında aynı parça çalarmış. Annem öyle diyor. Ben o zamanlar henüz doğmamıştım, o yüzden o dönem hakkında bir bilgim yok. Fakat sonuçta, sanatçılığı o tek şarkıyla başlamış ve bitmiş. Bir uzunçalar çıkarmadığı gibi ikinci bir single da yapmamış."

"O parçayı hiç dinledim mi acaba?"

"Radyo dinler misin?"

Başımı iki yana salladım. Neredeyse hiç radyo dinlemiyordum.

"Öyleyse herhalde dinlememişsindir. Radyoda nostaljik programlar olmadığı sürece, artık pek duyulan bir parça değil. Fakat çok hoş bir şarkı. Bende CD kaydı var, arada sırada dinliyorum. Tabii, Saeki Hanım'ın olmadığı zamanlarda. O konunun açılmasından hiç hoşlanmıyor. Daha doğrusu geçmişinin hiçbir noktasının açılmasından hoşlanmıyor."

"Şarkının adı ne peki?"

"Sahilde Kafka," dedi Oşima.

"Sahilde Kafka?"

"Evet. Kafka Tamura. Senin adını taşıyor. Mucizevi rastlantı diye buna denir işte."

"O benim gerçek adım değil. Tamura gerçek soyadım ama..."

"Fakat sonuçta sen kendin belirledin değil mi?"

Başımla onayladım. O adı seçen bendim ve yeniden doğuşum sonrasında kullanmaya çok öncesinden karar vermiştim.

"Bu aslında çok önemli bir nokta," dedi Oşima

Saeki Hanım'ın sevgilisi yirmi yaşında ölür. *Sahilde Kafka*'nın patlama yaptığı sıralarda. Oğlanın gittiği üniversite öğrenciler tarafından işgal edilip kapatılmıştır. Oğlan içerideki arkadaşına erzak götürmek için barikatı aşar. Akşam saat on sıralarında. Binayı işgal altında tutan öğrenciler onu karşı grubun liderlerinden biriyle karıştırarak yakalarlar (yüzü gerçekten benzemektedir). Sandalyeye bağlayıp casus zanlısı olarak sorgularlar. Oğlan kendisini başkasıyla karıştırdıklarını anlatmaya çalışırsa da, ağzını her açışında demir çubukla dayak atarlar. Yere yıkıldığında sert tabanlı botlarla tekmelerler. Oğlan, gün doğmadan ölür. Kafatası çökmüş, kaburgaları kırılmış, ciğerleri patlamıştır. Cesedi köpek leşi gibi bir yol kenarına atılır. İki gün sonra üniversite yetkililerinin talebi üzerine özel polis birlikleri binaya girer, saatler süren operasyon sonucu işgal sona erer, öğrencilerden bazıları katil zanlısı olarak tutuklanır. Öğrenciler suçu kabullenerek mahkemeye çıkarılır, niyetlerinin öldürmek olmadığını söylerler. Yalnızca ikisi, ölüme sebebiyet vermekten, hafif bir cezayla kurtulur. Neticede, oğlan boş yere ölüp gitmiştir.

Kız bir daha asla şarkı söylemez. Kendini odasına kilitler, kimseyle konuşmaz. Telefonlara da çıkmaz. Oğlanın cenazesine de gitmez. Devam ettiği konservatuvardan da ayrılır. İşte böylece aylar geçer. İnsanlar farkına vardığında kız ortadan

kaybolmuştur. Nereye gittiğini, ne zaman ne yaptığını kimse öğrenemez. Anne babası da konu hakkında asla konuşmaz. Belki de, kendi annesi babası bile kızlarının nereye gittiğini bilmiyordu. Kız sanki buhar olmuş uçup gitmiştir. Tek arkadaşı olan, Oşima'nın annesi de, Saeki Hanım'ın ondan sonra ne yaptığını öğrenemez. Kızın, Fuji Dağı'nın eteklerinde kayalıklardan kendini denize atarak intihara kalkıştığını, başarısız olunca bir ruh hastalıkları hastanesine kaldırıldığını söyleyenler de olur. "Bir tanıdığın tanıdığı, Tokyo'da yolda tesadüfen karşılaşmış," diyen de çıkar. Onun anlattıklarına göre, kız Tokyo'da bir şeyler yazmak için uğraşmaktadır. Evlenip çoluk çocuk sahibi olduğunu söyleyenler de çıkar. Ancak bunların hepsi söylentiden ibarettir. Böylece aradan yirmi yıl geçer.

Kesin olan tek bir şey var ki, Saeki Hanım o süre boyunca ne yapmış olursa olsun, ekonomik sıkıntı çekmemiş. Banka hesabına *Sahilde Kafka* plağından gelen para yatar. Gelir vergisi düşüldükten sonra bile yatan para muazzam bir rakamdır. Parça radyolarda çalındıkça, eski günler derlemelerine dahil edildikçe, pek fazla olmasa da telif hakkı bankaya yatar. Uzakta bir yerlerde, sıkıntı çekmeden yaşaması için yeterli bir miktardır bu. Ayrıca ailesi de yeterince zengindir ve Saeki Hanım tek çocuktur.

Derken Saeki Hanım yirmi beş yıl sonra aniden Takamatsu'ya geri döner. Memleketine dönüşünün görünüşteki nedeni annesinin cenazesidir (annesinden beş yıl önce ölen babasının cenazesine gelmemiştir). Sade bir cenaze töreni düzenledikten sonra doğup büyüdüğü baba evini elden çıkarır, Takamatsu şehir merkezinde sakin bir yerde bir apartman dairesi satın alarak oraya yerleşir. Başka bir yere taşınmak gibi bir düşüncesi yoktur. Bir süre sonra Komura ailesiyle bir görüşme yapar. (Komura ailesinin o sıradaki reisi, ölen büyük oğuldan üç yaş küçük ikinci erkek çocuktur. Saeki Hanım'la yalnız görüşürler. Tam olarak ne

konuştuklarını kimse bilmez.) O görüşme sonrasında Saeki Hanım, Komura Kütüphanesi'nde idareci olarak çalışmaya başlar.

Çalışmaya başladığında hâlâ güzel ve narindir. *Sahilde Kafka* plağının kapağındaki resmindeki entelektüel ve zarif duruşunu hâlâ korur. Kaybolan tek şey, dudaklarındaki masum gülümsemedir. Arada sırada o çekici gülümsemesiyle gülümser, ama sadece bir an için. Çevresine gözle görülmeyen bir duvar örmüş gibidir. Gülümsemesinin bir başlangıcı ya da bir yönü yoktur. Her sabah şehir merkezinden kütüphaneye kendi kullandığı gri VW Golf arabasıyla gelir, yine aynı arabayla evine döner.

Memleketine dönmüştür, ama eski arkadaşlarıyla, akrabalarıyla neredeyse hiç görüşmez. Bir vesileyle karşılaştığında onları kibarca selamlar, havadan sudan konuşmakla yetinir. Fakat üç beş sohbet konusunun ötesine geçmez. Geçmişteki olaylardan söz açıldığında (özellikle onun da dahil olduğu bir olaysa) hemen, ama çok doğal bir şekilde konuyu başka taraflara yönlendirir. Kullandığı dil her zaman kibar ve naziktir, ama sanki merak ve heyecan duyguları onu terk etmiş gibidir. Hatta en yalın duyguları, hali sanki bir yerlere gizlenmiş gibidir. Somut kararlar vermesi gerektiği anlar hariç tutulursa, asla bireysel görüşünü duyan olmaz. Kendiliğinden konuşmaya girdiği pek olmaz, çoğunlukla karşısındakini konuşturup söylenenleri samimiyetle onaylar. Konuştuğu kişiler çoğunlukla, bir noktada nedensiz bir huzursuzluğa kapılırlar; onunla konuşarak, sanki onun sessizlik içinde geçirmek istediği anları gereksiz yere harcadıkları, kendisi için kurduğu özel dünyaya çamurlu ayaklarıyla bastıkları endişesine kapılırlar. Bu, aslında, genel hatlarıyla yerinde bir izlenimdir.

Şehre dönmüş olsa bile, hâlâ insanlar için bir sır küpü olmaya devam eder. O nezih stili, gizli bir bağı hâlâ taşıyormuş gibi hali, ona yaklaşılmasını güçleştirir. Resmen işverenleri olan Komura ailesi üyeleri bile onunla konuşurken mesafeli olmaya, gereksiz konuşmalardan kaçınmaya özen gösterirler.

Daha sonra Oşima, onun asistanı olarak kütüphanede çalışmaya başlar. Oşima o sıralarda okula gitmez, bir işte çalışmaz, tek başına eve kapanıp durmadan kitap okuyarak müzik dinler. E-postayla görüştüğü insanlar dışında, pek bir arkadaşı da yoktur. Hemofili hastalığı yüzünden sürekli hastaneye gitmesi gerektiği için Mazda Roadstarına binerek düzenli olarak Hiroşima'ya gidip gelir. Koçi'deki dağ kulübesine kapandığı günler dışında şehirden asla çıkmaz. Fakat böyle yaşamak zorunda olduğu için bir hoşnutsuzluk hissetmez. Annesi bir gün, bir vesileyle Saeki Hanım'a Oşima'yı tanıştırır, Saeki de ilk görüşte Oşima'yı beğenir. Oşima da Saeki Hanım'dan hoşlanır, kütüphanede çalışmak ilgisini çeker. Saeki Hanım'ın normalde her gün görüşüp konuştuğu tek kişi Oşima'dır.

"Oşima Bey, anlattıklarınızı dinledim de, bana Saeki Hanım, Komura Kütüphanesi'nin idaresine geçmek amacıyla geri dönmüş gibi geldi," dedim.

"Evet. Ben de aşağı yukarı aynı kanıdayım. Annesinin cenazesi geri dönmesi için bir bahaneden başka bir şey değil bence. Geçmişe ait anılarıyla dolu memleketine dönmeye karar vermek için çok düşünmüş olmalı."

"Kütüphane neden o kadar önemli acaba?"

"En önemli neden, oğlanın orada yaşamış olması. Oğlan, yani Saeki Hanım'ın ölen sevgilisi, şimdi Komura Kütüphanesi olan binada, yani bir zamanlar Komura ailesinin kitaplığının bulunduğu binada yaşıyordu. Komura ailesinin en büyük oğluydu ve okuma sevgisi genetik olarak da kanına işlemişti muhtemelen. O yüzden ortaokula geçtiğinde, herkesin birlikte yaşadığı esas konaklarında değil de, kitaplığın bulunduğu ayrı binada kendine ait bir oda istediğini söylemiş ve bunu da kabul ettirmiş. Ne de olsa kitapsever bir aile, oğlanınki de anlaşılır bir istek. 'Anlaşıldı. Kitaplar arasında yaşamak istiyorsun demek. Neden olmasın?' demişlerdir. Oğlan bu ayrı evde, hiç kimse tarafından rahatsız edilmeden yaşamış, yalnızca yemek için ana konağa gitmiş. Saeki Hanım da neredeyse her gün geliyormuş. Birlikte çalışıyor, müzik dinliyor, uzun uzun sohbet ediyorlarmış. Bir o kadar da yatıp sevişiyorlardı herhalde. Orası, ikisi için kendi cennetleri gibi bir yerdi sanırım."

Oşima ellerini direksiyondan ayırmadan, dönüp bana baktı. "İşte bundan böyle senin yaşayacağın yer, böyle bir yer, Kafka. Tam da o odada. Daha önce anlattığım gibi, kütüphaneye çevrilirken biraz tadilat yapılmış. Ama odalar aynı."

Bir şey söylemedim.

"Saeki Hanım'ın yaşamı, oğlanın öldüğü yirmi yaş noktasında donup kalmış âdeta. Hayır, o nokta belki de yirmi yaş noktası değil, biraz öncesidir. İşin orasını tam olarak bilemiyorum. Fakat senin bunu aklına kazıman gerek. Onun ruhuna çakılan saatin ibresi, oralarda bir yerde durmuş. Elbette, dışarıdaki zaman her zamanki gibi akıp gidiyor, ama o bu akıştan etkilenmiyor gibi. Saeki Hanım için zaman neredeyse önemsizdir."

"Önemsiz derken?"

Oşima başını evet anlamında salladı. "Yok desem, daha doğru olur."

"Yani, Saeki Hanım sürekli o duran zamanı mı yaşıyor?"

"Evet, öyle. Fakat onun yaşayan bir ölü olduğunu falan söylemeye çalışmıyorum asla. Gerçi onu biraz tanıyınca sen de anlarsın."

Oşima elini uzatıp dizime koydu. Çok doğal bir hareketle.

"Kafka Tamura, herkesin hayatında artık geri dönülemez bir noktaya geldiği olur. Nadiren de artık daha ileri gidemeyebiliriz. O noktaya geldiğimizde, bu iyi bir şey de olsa kötü bir şey de olsa, sessizce kabullenmekten başka çaremiz olmaz. İşte bu şekilde hayatta kalmayı başarırız."

Otobana girdik. Bu sırada Oşima arabayı durdurup tentesini çekti ve yine Schubert'in sonatını koydu.

"Bilmeni istediğim bir şey daha var," dedi Oşima. "Bu da, bir anlamda Saeki Hanım'ın yüreğinin yaralı olduğu. Elbette ben de sen de yüreğimizde yaralar taşıyoruz. Az ya da çok. Bu doğru. Ancak, Saeki Hanım'ınki genel olarak bilinenleri aşan, sadece kendine özgü bir yara. Ruhunun işleyişi, normal insanlardan farklı yönde ilerliyor desem, daha doğru olur belki de. Fakat bu onun tehlikeli olduğu anlamına gelmesin. Günlük yaşamda Saeki Hanım çok normal bir insandır. Neredeyse, benim tanıdığım insanların çoğundan daha normaldir. Derinliği vardır, bilgili ve hoştur. Fakat onunla ilgili tuhafına giden bir şey olsa bile, fazla kafana takma. Senden istediğim bu."

"Tuhafıma gidecek bir şey derken?" diye soruverdim pek

düşünmeden.

Oşima başını iki yana salladı. "Ben Saeki Hanım'dan hoşlanıyorum. Ona saygı da duyuyorum. Sanırım, sen de zamanla ona karşı aynı duyguları taşımaya başlarsın."

Soruma net bir yanıt alamamıştım. Fakat Oşima başka bir şey söylemedi. Müthiş bir zamanlamayla vites büyütüp gaz pedalına yüklenerek tam tünele girmek üzereyken küçük bir aracı solladı.

18

Nakata kendine geldiğinde, otların arasında sırtüstü yatıyordu. Kendini toparlayıp zorlanarak da olsa gözlerini açtı. Gece olmuştu. Yıldızlar görünmüyordu. Ay da çıkmamıştı. Yine de gökyüzü aydınlıktı. Yaz sıcağında kavrulmuş otların kokusunu hissediyordu. Böcek sesleri de geliyordu. Galiba, her gün nöbet tuttuğu boş arsadaydı. Yüzüne bir şeyin sürtündüğünü hissetti. Pütürlü, sıcak bir şeydi. Yüzünü hafifçe oynattığında iki kedinin yanaklarını canla başla yaladıklarını gördü. Susam ve Mimi'ydi. Ağır ağır doğrulup iki kedinin başlarını okşadı.

"Bendeniz Nakata uyuyor muydum?"

İki kedi bir şeyler anlatmaya çalışır gibi miyavlıyorlardı. Fakat Nakata ne dediklerini anlayamıyordu. Söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamıyordu Nakata. Kedi miyavlamasından başka bir anlamı yoktu.

"Kusura bakmayın. Bendeniz Nakata ne dediğinizi tam olarak anlamıyorum."

Nakata iyice doğrulup baştan aşağı kendi vücuduna bakarak tuhaf bir şeyler olup olmadığını kontrol etti. Acıyan bir yeri yoktu. Kollarını ve ayaklarını rahatça oynatabiliyordu. Etraf karanlıktı, gözlerinin alışması biraz zaman aldıysa da, ellerinde ya da elbisesinde kan lekesi olmadığı kesindi. Üzerindeki giysiler, evden çıkarken giydiği gibiydi. Dağınık değildi. Termosunu ve sefertasını koyduğu çanta da yanında duruyordu. Şapkası da pantolonunun cebindeydi. Her şey yerli yerindeydi. Nakata bir

anlam veremiyordu.

Çok değil biraz önce o koca bıçağı eliyle kavramış, "kedi katili" Johnnie Walker'ı öldürmüştü. Susam ve Mimi'yi kurtarmak için. O an berrak bir halde belleğine kazınmıştı. O an yaşadığı his, hâlâ ellerinde devam ediyordu. Rüya değildi. Adama bıçağı sapladığı an fışkıran kan üstüne başına iyice bulaşmıştı. Johnnie Walker yere yıkılmış, kıvrana kıvrana son nefesini vermişti. Oraya kadar olan kısmı anımsıyordu. Sonra koltuğa yığılıp kalmış, kendinden geçmişti. Tekrar kendine geldiğinde, boş arsada yerde yatıyordu. Oraya kadar nasıl gelmişti acaba? Dönüş yolunu bile bilmiyordu oysa. Üstelik giysilerinde tek bir kan lekesi bile yoktu. Rüya olmadığının bir kanıtı olarak Susam ve Mimi yanındaydı. Fakat onların söylediklerinin tek bir sözcüğünü bile anlayamıyordu.

Nakata derin bir nefes aldı. Doğru düzgün düşünemeyecek haldeydi. "Yapacak bir şey yok," dedi kendi kendine, ben de sonra düşünürüm. Çantasını omzuna asıp iki kolunun altında iki kediyle boş arsadan çıktı. Tahta perdenin dışına çıkar çıkmaz debelenmeye başlayan Mimi, aşağıya inmek istediğini anlatmak ister gibiydi. Nakata, Mimi'yi yere bıraktı.

"Mimi, artık tek başına evine dönebilirsin değil mi? Zaten evin çok yakın," dedi Nakata.

Bunun üzerine Mimi kuyruğunu hızla salladı, evet demek istercesine.

"Neler olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Üstelik neden oldu bilemiyorum, ama Mimi senin söylediklerini de anlayamıyorum. Fakat neticede Susam'ı bulmayı başardım. Ben de buradan, Koizumilere Susam'ı teslim etmeye gitsem iyi olacak. Koizumiler ailecek Susam'ın dönüşünü bekliyorlar. Sana çok şey borçluyum

Mimi."

Mimi kısa bir miyavlamayla tekrar kuyruğunu salladı, hızlı adımlarla köşeyi dönüp gözden kayboldu. Mimi'nin üzerinde de kan lekesi yoktu. Nakata bu durumu da anımsaması gereken şeyler arasına yerleştirdi.

Koizumiler Susam'ın döndüğünü görünce sevinçten havalara uçtular. Saat gecenin onuydu, ama çocuklar henüz yatmamıştı, dişlerini fırçalıyorlardı. Buğday çayı içerek haber kanalı izleyen Koizumi çifti kedilerini getiren Nakata'yı sevinçle karşıladı. Pijamalarını giymiş çocuklar, Susam'ı paylaşamıyorlardı. Hemen süt ve kedi maması verilince, Susam da günlerin acısını çıkarır gibi yemeye başladı.

"Bu kadar geç bir saatte rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Daha erken bir saatte olsa daha iyi olurdu, ama elimden bir şey gelmedi."

"Hiç önemli değil. Hiç kafanıza takmayın," dedi Koizumi Hanım.

"Saatin kaç olduğu hiç önemli değil. O kedi artık ailemizden biri gibi. Bulunması gerçekten çok iyi oldu. Biraz buyurmaz mısınız? Birlikte çay içelim," dedi bu kez Koizumi Bey.

"Hayır, teşekkür ederim. Bendeniz Nakata artık gideyim. Susam'ı bir an önce teslim edeyim istedim."

Koizumi Hanım içeri giderek, ücreti koyduğu zarfı getirdi. Zarfı Nakata'ya beyi verdi. "Fazla bir şey sayılmaz ama Susam'ı bulduğunuz için teşekkür etmek için. Lütfen buyurun."

"Teşekkür ederim. Sağolun," diyerek zarfı alan Nakata başını

saygıyla eğdi.

"Fakat bu karanlıkta nerede olduğunu anlayabilmeniz müthiş bir şey."

"Eh, anlatması biraz uzun sürer. Anlatabileceğimi de sanmıyorum. Konuşmakta pek becerikli değilimdir. Özellikle uzun uzun hiç konuşamam. Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsunuz? Size nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyoruz," dedi Koizumi Hanım. "Kusura bakmazsanız akşam yemeği biraz artmıştı. Közde patlıcan ve sirkeye yatırılmış salatalık var. İster misiniz, Nakata Bey?"

"Varsa alabilirim. Közde patlıcan ve sirkeye yatırılmış salatalık bendeniz Nakata'nın en sevdiği şeylerdendir."

Nakata közde patlıcan ile sirkeye yatırılmış salatalığı koydukları kabı ve para zarfını çantasına yerleştirerek Koizumilerin evinden ayrıldı. İstasyona doğru hızlı adımlarla yürüyüp alışveriş semtinin yakınındaki polis noktasına ulaştı. İçeride genç bir polis tek başınaydı, masaya oturmuş önündeki forma bir şeyler yazıyordu. Şapkası başında değildi, masanın üzerinde duruyordu. Nakata raylı kapıyı açarak içeri girip "İyi akşamlar! Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın," dedi.

"İyi akşamlar," diye yanıtladı polis. Önündeki formdan bakışlarını ayırıp yüzünü kaldırarak Nakata'yı süzdü. Zararsız bir ihtiyara benziyordu. "Herhalde yol soracak," dedi polis kendi kendine.

Nakata girişte önce şapkasını çıkarıp pantolonunun cebine

koydu. Sonra ters taraftaki cebinden mendilini çıkarıp burnunu sildi. Mendilini katlayıp yine aynı cebine koydu.

"Buyrun, nasıl yardım edebilirim?" diye sordu polis.

"Evet. Bendeniz Nakata az önce bir adamı öldürdüm."

Polis elindeki tükenmezkalemi elinden düşürüp ağzı açık kalmış halde Nakata'yı süzdü yeniden. Bir süre ne diyeceğini bilemedi.

"Ha... Önce, buyrun oturun," dedi yarı inanmış yarı kuşkulu gözlerle sandalyeyi göstererek. Sonra ellerini beline indirerek copunun ve tabancasının yerinde olup olmadığını kontrol etti.

"Peki," diyen Nakata, sandalyeye oturdu. Duruşunu dikleştirerek ellerini dizlerine koyup doğrudan polisin gözlerine baktı.

"Evet... Şimdi... Siz bir adamı öldürdünüz öyle mi?"

"Evet. Bendeniz Nakata bıçağı saplayıp o adamı öldürdüm. Biraz önce," dedi Nakata çok rahat bir sesle.

Polis bir form çıkarıp duvar saatine göz atarak, tükenmezkalemiyle saati kaydetti, "bıçakla cinayet," diye yazdı. "Önce adınız ve adresiniz."

"Tamam. Adım Satoru Nakata. Adresim..."

"Bir dakika. Satoru Nakata nasıl yazılıyor?"

"Bendeniz Nakata nasıl yazıldığını bilmiyorum. Özür dilerim ama okuma yazmam yok."

Polis yüzünü buruşturdu.

"Hiç mi okuyup yazamıyorsun? Kendi adını bile yazamıyor musun?"

"Evet, maalesef. Dokuz yaşındayken bendeniz Nakata okuyup yazabiliyormuşum, ama bir kaza olmuş, ondan beridir okuyup yazamıyorum. Pek akıllı da değilimdir."

Polis derin bir nefes alıp tükenmezkalemi masanın üzerine bıraktı. "Öyleyse, form da dolduramayız. Kendi adının nasıl yazıldığını bilmiyorsan eğer."

"Özür dilerim."

"Ailenden kimse yok mu?"

"Yalnızım. Ailem yok. İşim de yok. Vali Bey'in yardımıyla yaşıyorum."

"Vakit epey geç oldu, bana sorarsan en iyisi sen evine git. Sonra güzel bir uyku çek. Sonra, sabah olduğunda anımsadığın bir şeyler olursa yine gel. O zaman seni tekrar dinleyelim."

Nöbet değişim saati yaklaşmıştı ve polis o saatten önce elindeki yazı çizi işlerini bitirmek istiyordu. İşini bitirdikten sonra yakınlardaki bir meyhaneye içmeye gitmek için bir arkadaşıyla sözleşmişti. Uçuk kaçık bir ihtiyarla uğraşacak zamanı yoktu. Fakat Nakata şimşek şimşek bakan gözlerle başını iki yana salladı.

"Hayır, Polis Bey, bendeniz Nakata henüz aklımdayken her şeyi anlatmak istiyorum. Yarın sabah olduğunda, önemli şeyleri belki de unutmuş olurum.

Bendeniz Nakata, 2. Sokak'ta boş bir arsadaydım. Koizumilerin isteği üzerine kedileri Susam'ı arıyordum. O sırada kocaman siyah bir köpek geldi. Beni bir eve götürdü. Kocaman bir dış kapısı, önünde siyah bir araba duran büyük bir evdi. Adresini bilmiyorum. Oraları daha önce hiç görmemiştim. Fakat sanırım Nakano Semti'ydi. Orada, Johnnie Walker olduğunu söyleyen, tuhaf, siyah şapkalı bir adam vardı. Uzunca bir şapkaydı. Mutfaktaki buzdolabında, birçok kedi kafası diziliydi. Sanırım yirmi kadar vardı. O adam kedileri toplayıp testereyle kafalarını kesip yüreklerini yiyordu. Kedilerin ruhunu kullanarak özel bir kaval yaparmış. Sonra o kavalı çalarak, bu kez de insan ruhlarını topluyormuş. O Johnnie Walker benim gözlerimin önünde Kavamura'yı öldürdü. Başka kedileri de öldürdü. Bıçakla karınlarını yarıyordu. Susam ile Mimi'yi de öldürmek istiyordu. Bunun üzerine, bendeniz Nakata, bıçağı kaparak Johhnie Walker'ı öldürdüm.

Johnnie Walker bana, kendisini öldürmemi söyledi. Fakat benim Johnnie Walker'ı öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Evet, öyle. Bugüne kadar hiç insan öldürmedim. Ben sadece Johnnie Walker'ın kedileri öldürmesine engel olmak istedim. Fakat vücudum beni dinlemiyor gibiydi. deta kendi başına harekete geçti. Ben oradaki bıçağı kaparak bir, iki, üç kez Johnnie Walker'ın göğsüne sapladım. Johnnie Walker kanlar içinde yere yığılıp öldü. O zaman benim üstüm başım da kan içinde kalmıştı. Sonra oradaki koltuğa oturunca uyuyakalmışım. Uyandığımda gece olmuştu. Mimi ve Susam yanımdaydı. Hemen az önce. Ben önce Susam'ı Koizumilere teslim edip hanımefendiden közde patlıcan ve sirkeye yatırılmış salatalık aldım, sonra da hemen buraya geldim. Vali Bey'e rapor etmem gerektiğini düşünerek."

Nakata dik oturuşunu bozmadan, bir solukta tüm bunları anlatıktan sonra derin bir nefes aldı. Bir seferde ilk kez bu kadar

uzun konuşuyordu. Sanki kafasının içi artık bomboş kalmıştı.

"Durumu Vali Bey'e iletin lütfen."

Bıkkın gözlerle Nakata'nın anlattıklarını dinleyen genç polis, anlatlanların çoğunu anlamamıştı. Johnnie Walker? Susam?

"Anlaşıldı. Durumu Vali Bey'e iletirim," dedi polis.

"Yardım kesilmez mi?"

Polis ciddi bir yüz ifadesi takınarak, önündeki forma bir şeyler yazıyormuş gibi yaptı. "Anlaşıldı. Öyle yazalım. Şahıs yardımın kesilmemesini istiyor, diye. Oldu mu?"

"Mükemmel. Polis Bey, çok teşekkür ederim. Zahmet verdim. Vali Bey'e selamlarımı iletiniz lütfen."

"İletirim. Endişelenme, şimdi git güzel güzel uyu," diyen polis, son olarak dikkatini çeken bir noktayı söylemeden edemedi. "Bu arada, sen adam öldürdüğünü, üstünün başının kan içinde kaldığını söylüyorsun ama üzerindeki giysilerde hiçbir şey yok."

"Evet. Haklısınız. Doğrusunu söylemek gerekirse, buna bendeniz Nakata da çok şaşırdım. Bir türlü aklım almıyor. Gerçekten de, üstüm başım kan içindeydi, ama kendime geldiğimde hepsi silinip gitmişti. Çok tuhaf."

"Tuhaf gerçekten de," dedi polis, tüm günün verdiği yorgunluk ses tonundan anlaşılıyordu.

Nakata raylı kapıyı çekip polis noktasından çıkmak üzereyken aniden geri döndü.

"Şey, yarın akşam da burada olacak mısınız?"

"Buradayım," dedi polis tedirgin bir ses tonuyla. "Yarın akşam da burada çalışıyor olacağım. Ne vardı?"

"Hava güneşli bile olsa, tedbir olsun diye şemsiyenizi yanınıza almanızda fayda var."

Polis başını salladı. "Anlaşıldı. Şemsiyemi yanıma almayı unutmam."

"Gökten yağmur gibi balık yağacak. Bol bol balık. Sanırım sardalye. Aralarına biraz da istavrit karışabilir belki."

"Sardalye ve istavrit," dedi polis gülerek. "Öyleyse şemsiyeyi ters tutmak daha iyi olur. Balık toplar marine yaparız."

"Marine istavriti bendeniz Nakata da çok severim," dedi Nakata ciddi bir yüz ifadesiyle. "Fakat büyük ihtimalle yarın o saatlerde burada olmayacağım."

Ertesi gün, Nakano Semti'nin bir kısmında, gerçekten gökten sardalye ve istavrit yağdığında, o genç polisin beti benzi attı. Aniden, hiçbir işaret olmaksızın bulutların arasından iki bin kadar balık yağmur gibi yağmıştı. Balıkların çoğu zemine çarpınca parçalanmıştı, ama aralarında hâlâ canlı olanlar da vardı. Alışveriş semtinin sokaklarında şıpırtılar çıkararak sıçrayıp durmuşlardı. Balıklar tazeydi, hâlâ deniz tuzu kokuyorlardı. İnsanlara, arabalara ve binalara gürültüler çıkararak çarpıyorlardı ama pek yüksekten gelmiyorlardı herhalde, yaralanan olmamıştı. Ama insanların uğradıkları şok gerçekten de büyüktü. Binlerce balık gökyüzünden dolu gibi yere

iniyordu. Tam manasıyla gizli dosyalara girecek türden bir olaydı.

Daha sonra polisler olayı enine boyuna araştırdılar, ama o kadar balığın nasıl gökyüzüne çıktığı anlaşılamadı. Balık pazarından ya da balıkçı gemilerinden büyük miktarda sardalye ve istavritin kaybolduğuna dair bir ihbar da gelmemişti. O saatlerde Nakano Semti semalarından uçak ya da helikopter de geçmemişti. Hortum rapor edilmediği gibi birilerinin yaptığı kötü bir şaka gibi de durmuyordu. Böyle bir şaka yapmak oldukça masraflı ve zahmetli bir iş olurdu. Polis yetkililerinin talebi üzerine, Nakano Semti Sağlık Müdürlüğü balıkları incelemişti, ama anormal bir tarafları yoktu. Bildiğimiz sardalye ve istavritti. Tazeydiler, lezzetli görünüyorlardı. Fakat Emniyet Müdürlüğü anons arabasını çıkararak, nereden geldiği belirsiz bu balıkların içine tehlikeli madde karışmış olabileceğini duyurdu, gökten yağan balıkların yenmemesi için gün boyu anonslar yaptı.

Televizyon kanallarının yayın arabaları da olay yerine üşüştü. Tam televizyonluk bir olaydı. Gazeteciler alışveriş semtine doluşup bu inanılmaz olayı tüm ülkeye duyurdular. Ellerindeki küreklerle yola düşen balıkları kaldırıp kameralara gösterdiler. Başına gökten yağan sardalye ve istavritlerden çarpan bir ev hanımının yorumu ekranlara yansıdı. Bir istavritin sırt yüzgeci alnına çarpmıştı. "Neyse... Yağan sardalye ve istavritti bari. Tonbalığı yağacak olsa halimiz nice olurdu, değil mi?" dedi mendilini alnına bastırarak. Kadın ciddi ciddi konuşmuştu, ama televizyonu izleyenler güldüler. Televizyoncular arasında, yağan sardalye ve istavritlerden toplayıp olay yerinde ızgara yaparak yerken çekim yaptıran cesur biri de vardı. "Müthiş! Leziz!" diyordu. "Hem de taze, yağı da gayet yerinde. Keşke yanımızda rendelenmiş turp ve pilav da getirseydik."

Genç polis ne yapacağını bilemedi. O tuhaf ihtiyar, adı ne demişti, hatırlayamıyordu, o tuhaf ihtiyar, o gün akşam gökten balık yağacağı kehanetinde bulunmuştu. Sardalye ve istavrit. Söylediği gibi de olmuştu. Fakat kendisi gülerek geçiştirmiş, yaşlı adamın adını, adresini bile not almamıştı. Acaba, üstlerine durumu bildirmeli miydi? Herhalde, normalde yapılması gereken buydu. Fakat iş işten geçtikten sonra, bunun ne faydası olacaktı ki? Ağır yaralanan birileri yoktu ve henüz bir suç olduğuna dair kanıt da bulunamamıştı. Yalnızca, gökten balık yağmıştı.

Üstüne üstlük bir gün önce tuhaf bir ihtiyarın gelip de, gökten istavrit ve sardalye yağacağını söylediğine üstleri inanır mıydı acaba? Herhalde, aklını yitirdiğini sanırlardı. Hatta, laf lafa eklenir, müdürlükte alay konusu bile olabilirdi.

Bir de, o ihtiyar polis noktasına geldiğinde, kendisinin cinayet işlediği itirafında bulunmuştu. Yani teslim olmaya gelmişti. Fakat adamı dikkate almamıştı. Böyle bir başvuru olduğunu mesai defterine bile kaydetmemişti. Bu neresinden bakılırsa bakılsın görevi ihmal demekti ve disiplin sorgulaması gerektiren bir durumdu. İhtiyarın anlattıkları ipe sapa gelmez şeylerdi. Hangi polis olursa olsun öyle şeyleri ciddiye almazdı. Polis noktasında mesai, günlük angaryalar arasında bir hayli yoğun geçerdi ve yapılacak işler dağ gibi birikirdi. Şu dünyada tahtası eksik tonlarca insan vardı ve o tipler sanki aralarında anlaşmış gibi polis noktasına gelip olur olmaz şeyler anlatırlardı. Hepsini ciddiye alarak dinlemek de imkânsızdı.

Ancak, gökten balık yağacağına dair kehaneti (fazlasıyla saçma bir durum olmakla birlikte) gerçekleştiğine göre, o ihtiyarın birini, –Johnnie Walker demişti– bıçakla öldürmesi gibi saçma sapan laflarının da, tamamen uydurma olduğunu

söylemek güçleşiyordu. Eğer gerçekten böyle bir olay olmuşsa, başına belayı almış demekti. Ne de olsa, "Az önce bir adamı öldürdüm," diye teslim olmaya gelen bir adamı, hiçbir şey yapmadan evine göndermiş, rapor bile tutmamıştı.

Nihayet çevre sağlık ekipleri gelip yola dağılan balıkları temizlediler. Genç polis o sırada trafik düzenlemesinden sorumluydu. Alışveriş semtinin girişleri kapatılmış, araç giriş çıkışına izin verilmiyordu. Alışveriş semtinde yere yapışan sardalye ve istavrit pulları ne kadar tazyikli su tutulursa tutulsun, bir türlü temizlenmiyordu. Bir süre yolun kayganlığı devam etmiş, bindiği bisikletin tekeri kayınca yuvarlanan ev hanımları da olmuştu. Ortalığa sinen balık kokusu bir türlü geçmek bilmemiş, çevre evdeki kediler heyecanlanıp geceler boyu durup dinlenmeden miyavlamışlardı. Polis, tüm bunlarla uğraşmak zorunda kalınca, o gizemli ihtiyarı dert edecek hali de kalmamıştı.

Ancak gökten balık yağışının ertesi günü, yakınlardaki bir evde bıçakla öldürülen bir erkek cesedi bulunduğunda, genç polisin kalbi duracak gibi oldu. Öldürülen, ünlü bir heykeltıraştı ve cesedini günaşırı temizliğe gelen kadın bulmuştu. Maktul nedense çırılçıplaktı ve yer kan gölüne dönmüştü. Tahmini ölüm zamanı iki gün önce akşam saatleri, cinayet aleti ise mutfaktaki et bıçağıydı. "O ihtiyarın anlattıkları gerçekmiş," dedi polis kendi kendine. "Al başına belayı. O gün merkeze bildirerek, ihtiyarı polis arabasına bindirip götürmelerini istemem gerekirdi. İhtiyarı, itiraflarını dinler dinlemez teslim etmeliydim. Akli dengesinin yerinde olup olmadığına karar verme işini merkezdekilere bırakmalıydım. Böylece üstüme düşen görevi yerine getirmiş olurdum. Oysa ben işimi savsakladım. Şimdi iş bu noktaya vardıktan sonra, ağzımı açmamın da anlamı yok." Polis bu konuda ağzını açmamaya kendi kendine yemin etti.

O sıralarda, Nakata çoktan şehirden ayrılmıştı.

19

Günlerden pazartesi olduğu için kütüphane kapalıydı. Kütüphane normalde de sessizdi, ama tatil günü olduğundan haddinden fazla sessizdi. Zamanın unutup gittiği bir yer gibiydi. Belki de, zamana yakalanmamak için nefesini tutarak gizlenen bir yer gibi duruyordu demek daha doğru olabilir.

Okuma salonunun ilerisindeki "Personel Harici Girilmez" yazılı levhanın asılı olduğu koridora geçince çalışanların içecek hazırlamak, ısıtmak için kullandığı bir tezgâh vardı. Fırın da vardı. Daha iç tarafta ise misafir odasının kapısı bulunuyordu. Odada basit bir banyo ve elbise dolabı vardı. Tek kişilik yatak, başucundaki sehpanın üzerinde okuma lambası ve alarmlı saat konmuştu. Yazı masası, üzerinde yine okuma lambası. Beyaz döşemeli fiskos takımı ve elbiselerin katlanıp konabileceği komodin. Küçük bir buzdolabı, üzerine kap kacak koymak için raf. Yemek için basit bir şeyler hazırlamak istendiğinde, kapının dışındaki tezgâh kullanılabilirdi. Banyoda sabun, şampuan, saç kurutma makinesi ve havlu da vardı. Bir insanın kısa bir süre rahatça kalabilmesi için gerekli her şey konulmuştu. Batı yönündeki pencereden bahçe görünüyordu. Akşam saatleri yaklaşmıştı, batmaya başlayan güneş servilerin ardında ışıklar saçıyordu.

"Eve dönmeye üşendiğimde arada sırada burada kaldığım olur, ama benden başka bu odayı kullanan olmadı," dedi Oşima. "Benim bildiğim kadarıyla, Saeki Hanım bu odaya hiç girmez. Yani bu odada kaldığında, seni rahatsız eden olmaz."

Sırt çantamı yere bırakıp odaya şöyle bir göz gezdirdim.

"Çarşaf takımı var, buzdolabına da ilk günlerde ihtiyacın olabilecek şeyleri koydum. Süt, meyve, sebze, tereyağı, salam, peynir... Teferruatlı yemekler biraz zor olur, ama sandviç hazırlayabilir, sebzelerini dilimleyerek salata yapabilirsin. Doğru dürüst bir şeyler yemek istediğinde ya paket servis sipariş et ya da dışarı yemeye git. Çamaşırlarını banyoda kendin yıkaman gerekecek. Söylemeyi unuttuğum bir şey kaldı mı?"

"Saeki Hanım normalde burada oluyor mu?"

Oşima parmağıyla tavanı gösterdi. "Kütüphane gezisinde ikinci kattaki çalışma odasını görmüşsündür. O hep orada bir şeyler yazar. Ben yerimden ayrıldığımda aşağı inerek yerime bakar. Fakat aşağıda işi olmadığı müddetçe orada olur."

Başımı salladım.

"Yarın saat ondan önce gelir, yapman gereken işlerin ayrıntılarını anlatırım. O zamana kadar keyfine bak."

"Her şey için teşekkürler," dedim.

"My pleasure,"[9] diye İngilizce yanıtladı.

Oşima gittikten sonra, sırt çantamın içindekileri düzenlemeye başladım. Az sayıdaki giysimi komodinin çekmecelerine yerleştirip gömlek ve ceket türü eşyalarımı askıya asarak dolaba koydum. Defter ve yazı gereçlerimi masanın üstüne, temizlik malzemelerimi banyoya koydum, sırt çantamı da dolaba tıkıştırdım.

Odanın içinde süs namına pek bir şey yoktu, ama yalnızca duvarda küçük bir yağlıboya resim asılıydı. Sahildeki bir

çocuğun realist tarzda yapılmış resmiydi bu. Resim fena sayılmazdı. Belki de isim yapmış bir ressamın eseriydi. Çocuk, on iki yaşlarında falan olmalıydı. Beyaz bir güneş şapkası takmış, küçük bir iskemleye oturmuş. Dirseğini kolçağa dayayarak, elini şakağına destek koymuş. Yüzünde bir parça hüzünlü, bir parça bilgiç bir ifade var. Siyah bir Alman kurt köpeği, sanki çocuğu koruyormuş gibi yanına oturmuş. Arka planda deniz ve birkaç insan daha resmedilmiş, ama yüzleri belirgin değil. Denizin açıklarında küçük bir ada görünüyor. Denizin yukarısında sıkılmış yumruk şeklinde bulutlar var. Tam bir yaz manzarası. Masanın önündeki sandalyeye oturup bir süre resme baktım. Baktıkça, dalgaların sesini gerçekten duyuyor, deniz kokusunu alıyormuşum gibi bir hisse kapıldım.

Resimdeki çocuk, bir zamanlar bu odayı kullanan çocukla aynı kişi olabilir. Saeki Hanım'la yaşıt, âşık olduğu delikanlı. Yirmi yaşındayken, öğrenci olaylarında çatışmalar sırasında hayatı anlamsızca sona eren delikanlı. Bundan emin olmam imkânsızdı, ama içimdeki ses öyle diyordu. Resimdeki manzara da, yakınlardaki deniz manzarasını andırıyordu. Eğer öyleyse, resimdeki manzara kırk yıl öncesinin manzarası olmalı. Kırk yıl, benim açımdan neredeyse sonsuzluğa yakın bir süre. Kırk yıl sonraki halimi aklımda canlandırmayı denedim. Ama uzaydaki en uzak noktayı aklımda canlandırmaya çalışıyormuşum gibi hissettim kendimi.

Ertesi sabah Oşima gelince, bana önce kütüphaneyi nasıl açacağımı öğretti. Kilitleri ve pencereleri açarak içeriyi havalandıracak, yerleri şöyle bir süpürecek, masaların üstünü bezle silecek, vazonun suyunu değiştirecek, ışıkları açacak, duruma göre bahçeyi sulayacak, zamanı gelince ön kapıyı

açacaktım. Kapanışta da, bu sıralamayı tersine doğru yapacaktım. Pencereleri kilitleyecek, masaları yine bezle silecek, ışıkları söndürecek, kapıyı kapatacaktım.

"Burada çalınacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Belki, kapı ve pencereleri kapatmak için titizlenmeye gerek olmayabilir," dedi Oşima. "Fakat düzensizliği Saeki Hanım da, ben de sevmeyiz. O yüzden titizleniriz. Burası bizim evimiz. O yüzden buraya saygı duyuyoruz. Senin de olabildiğince özen göstermeni istiyorum."

Başımı salladım.

Sonra danışma bankosunda neler yapmak gerektiğini anlattı. Orada oturduğumda neler yapmam gerektiğini. Kütüphaneyi ziyarete gelenlere açıklamaların nasıl yapılacağını.

"Bir süre benim yanımda durup yaptıklarıma bakarak öğrenmende fayda var. O kadar zor bir iş değildir. Eğer sana zor gelen bir durumla karşılaşırsan, ikinci kata gidip Saeki Hanım'ı çağırırsın. Gerisini o halleder zaten."

Saeki Hanım saat on bire doğru geldi. Kullandığı VW Golf'ün kendine özgü bir motor sesi vardı, onun geldiği hemen anlaşılıyordu. Arabasını otoparka bırakıp arka girişten gelerek Oşima ve beni selamladı. "Günaydın!" Oşima ve ben aynı anda yanıtladık: "Günaydın!" Aramızdaki diyalog bundan ibaretti. Saeki Hanım lacivert, kısa kollu, tek parça bir elbise giymiş, keten ceketini eline almıştı. Omzuna da çantasını asmıştı. Herhangi bir aksesuar takmamış, pek makyaj da yapmamıştı. Yine de, onda karşısındakinin başını döndüren bir şeyler vardı. Oşima ve benim karşımda durup önce bir şeyler söyleyecek gibi olduysa da bir şey söylemedi. Bana bakarak hafifçe gülümsedikten sonra

merdivenlerden sessizce ikinci kata çıktı.

"Endişelenme," dedi Oşima. "Seninle ilgili her şeyi biliyor, sorun yok. Gereksiz yere konuşmayı sevmez sadece."

Saat on bir olunca Oşima'yla birlikte kütüphaneyi açtık. Bir süre gelen giden olmadı. Oşima arama bilgisayarının nasıl kullanılacağını öğretti. Kütüphanelerde genelde IBM kullanıldığından, kullanım şekline alışıktım. Sonra tasnif kartlarının düzenlenme şeklini anlattı. Her gün postayla birkaç yeni kitap geldiğinden, kitapların künyesini el yazısıyla kartlara geçmek de yapılacak işlerden biriydi.

On bir buçukta iki kadın geldi. İkisi de aynı kesim kot pantolon giymişti. Kısa boylu olanı sporcu Mizunaga gibi saçlarını kısa kestirmiş, uzun boylu olanı ise saçlarını örmüştü. İkisinin de ayağında spor ayakkabı vardı. Biri Nike, diğeri de Asics. Uzun boylu olanı kırk yaşlarında, kısa boylu olanıysa otuz yaşlarında gösteriyordu. Uzun boylu olanı çapraz kareli gömlek giyip gözlük takmış, kısa boylu olanıysa üzerine beyaz bir bluz giymişti. İkisinin de sırtında küçük sırt çantaları, yüzlerinde de bulutlu hava gibi sevimsiz bir ifade vardı. Konuşkan da değillerdi. Oşima girişte eşyalarını emanete alırken, kadınlar sinirli hareketlerle not almak için çantalarından defter kalem çıkardılar.

İki kadın rafları tek tek kontrol edip tasnif kartlarını gözden geçiriyor, arada sırada defterlerine not düşüyorlardı. Kitap okumuyor, okuma masalarına da oturmuyorlardı. Kütüphane okurundan ziyade depo incelemesine gelmiş vergi dairesi memurlarını andırıyorlardı. Oşima'nın da onların kim oldukları, kütüphaneye ne amaçla geldikleri konusunda bir fikri yoktu. Oşima bana ne olup bittiğini anlamadığını söylemek ister gibi

bakıp omzunu silkti. En iyimser ifadeyle içimde kötü bir his oluşmuştu.

Öğlen saatlerinde Oşima bahçede yemeğini yerken, ben de onun yerine danışma bankosuna oturdum.

"Sormak istediğim bir şey vardı," dedi kadınlardan biri yaklaşarak. Uzun boylu olanıydı. Ses tonu tedirgin ediciydi. Sanki rafların arasında unutulmuş bir ekmek parçası bulmuş da onu söyleyecekmiş gibi. "Buyrun. Sorun nedir?"

Kaşlarını büzüp sanki tuhaf bir şeye bakıyormuş gibi beni süzdü. "Baksana, sen lise öğrencisisin değil mi?"

"Evet. Öyle. Burada staj görüyorum," diye yanıtladım.

"Derdimizi anlatabileceğimiz başka biri yok mu?"

Bahçeye çıkıp Oşima'yı çağırdım. Kahvesini sakince yudumlayıp, dizine düşen ekmek kırıntılarını iyice silkeledikten sonra içeri girdi.

"Buyrun. Nasıl yardım edebilirim?" dedi Oşima tüm cana yakınlığını takınarak.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, üyesi olduğumuz örgüt, kadınlar açısından tüm Japonya'daki kültürel kuruluşların kullanım kolaylığı, kullanımda sağladıkları eşitlik gibi konularda genel bir araştırma yapıyor," dedi kadın. "Bir yıl sürecek bir araştırma kapsamında görev dağılımı yapıp farklı bölgelerdeki kuruluşları dolaşarak kontrol ediyoruz, daha sonra rapor sonuçlarımızı derleyerek yayınlayacağız. Çok sayıda kadın bu projede yer alıyor. Bize de bu bölge düştü."

"Eğer mahsuru yoksa, o örgütün adını öğrenebilir miyim?" dedi Oşima.

Kadın kartvizitini çıkararak uzattı. Oşima yüzündeki ifade hiç değişmeksizin kartviziti dikkatle okuyup danışma bankosunun üzerine bıraktı. Sonra başını kaldırıp o içten gülümsemesiyle kadının yüzüne baktı. Sağlıklı her kadının heyecanlanmasına neden olacak, birinci sınıf bir gülümsemeydi bu. Fakat kadının kılı bile kıpırdamadı.

"Neyse. Önce vardığımız sonucu söylememiz gerekirse, bu kütüphanede maalesef bazı sorunlu noktalar bulunduğunu fark ettik," dedi kadın.

"Yani, eğer kadınlar açısından bakılacak olursa mı demek istiyorsunuz?" diye sordu Oşima.

"Evet öyle. Kadınlar açısından bakılacak olursa," dedi kadın. Sonra da hafifçe genzini temizledi. "Bu konuyla ilgili olarak, idarenin görüşünü almak isteriz, ama mümkün mü?"

"Burada idare gibi abartılı bir şeyden bahsetmek pek mümkün değil, ama benimle konuşmanız işinizi görecekse buyrun."

"Önce... Burada kadınlara özel tuvalet yok. Değil mi?"

"Evet, öyle. Bu kütüphanede kadınlara özel ayrı bir tuvalet yoktur. Erkeklerle ortak kullanırlar."

"Özel bir kuruluş bile olsa, halka açık bir yer olduğuna göre, prensip olarak tuvaletlerin kadın-erkek ayrı ayrı olması gerekmez mi?"

"Prensip olarak," dedi Oşima, kadının sözcüğünden tam

olarak emin olmak istercesine.

"Evet öyle. Kadın ve erkeklerin ortak tuvalet kullanımı çok farklı tacizlere yol açabilir. Araştırmalara göre, kadınların büyük çoğunluğu erkeklerle aynı tuvaleti kullanmanın zorluklarından şikâyetçi. Bu açık olarak kadın kullanıcılara yönelik bir duyarsızlık."

"Duyarsızlık," dedi Oşima. Sonra sanki tadı buruk bir şeyi ağzına atmış gibi bir ifade oluştu yüzünde. O sözcüğün tınısından pek hoşlanmamış gibiydi.

"Bilinçli ihmal."

"Bilinçli ihmal," diye tekrarladı Oşima yine. Sonra da bu tuhaf sözcük üzerine düşünüyormuş gibi durdu bir an.

"Bu konuda sizin düşünceniz nedir?" diye sordu kadın sinirlerine zor hâkim oluyormuş gibi bir ses tonuyla.

"Sizin de gördüğünüz üzere burası çok küçük bir kütüphane," dedi Oşima. "Maalesef kadın-erkek ayrı tuvalet konulacak bir alan yok. Tuvaletlerin kadın-erkek ayrı olmasının daha tercih edilir bir durum olduğu tartışma götürmez, ama şimdiye kadar kütüphanemizi kullananlardan böyle bir şikâyet gelmedi. İyi bir şey mi yoksa kötü mü bilemem, ama kütüphanemiz pek kalabalık olmaz. Eğer siz kadın-erkek ayrı tuvalet sorununun üzerine gitmek istiyorsanız, Seattle'daki Boeing şirketine gidip jumbo-jet uçakların tuvaletleri hakkında görüşseniz daha iyi olmaz mı? O jet uçaklar, bizim kütüphanemizden çok daha büyüktür ve çok daha kalabalık olur. Benim bildiğim kadarıyla da, kabin içindeki tuvaletler ortak kullanılır."

Uzun boylu kadın kaşlarını çatarak sert sert Oşima'ya baktı. Gözlerini kısınca elmacıkkemikleri sanki biraz daha öne fırlamıştı. Bu hareketle birlikte, gözlüğü yukarı doğru hareket etti.

"Biz burada ulaşım araçları üzerine araştırma yapmıyoruz. Bu jumbo-jet uçaklarının konumuzla ne alakası var?"

"Jumbo-jetlerin tuvaletlerinin ortak olması da, kütüphanenin tuvaletinin ortak olması da prensip olarak aynı sorunlara yol açmaz mı?"

"Biz tek tek halka açık kuruluşları inceliyoruz. Buraya prensip tartışması yapmaya gelmedik."

Oşima'nın o yumuşak gülümsemesi henüz yüzünden silinmemişti. "Öyle mi? Ben de prensip tartışması yapıyoruz yanılgısına kapıldım nedense."

Uzun boylu kadının yüzünde, sanki bir yerlerde hata yaptığının farkına varmış gibi bir ifade oluştu. Yanakları pembeleşti. Fakat bu Oşima'nın çekiciliğinden kaynaklanmıyordu. Kadın durumu düzeltmeyi denedi.

"Her neyse. Buradaki sorunumuz jumbo-jetler değil. Alakasız şeyleri öne sürerek konuşmamızı içinden çıkılamaz bir hale getirmeyin."

"Anlaşıldı. Uçakları bırakalım," dedi Oşima. "Ayaklarımız yere bassın."

Kadın öfke dolu bakışlarıyla Oşima'nın yüzüne baktı. Derin bir nefes alarak sözlerini sürdürdü. "Bir diğer sormak istediğim konu da, yazarların sınıflandırılması kadın-erkek diye ayrı ayrı

yapılmış."

"Evet. Aynen öyle. O indeksi bizden önceki bir görevli hazırlamış, ama nedense ayrı ayrı sınıflandırmış. Bir ara oturup düzeltmek niyetindeyiz, ama hiç zamanımız olmadı."

"Bizim şikâyetimiz onunla ilgili değil," dedi kadın.

Oşima başını hafifçe yana eğdi.

"Yalnız, bu kütüphanede, bütün sınıflandırmalarda kadınların sırası erkeklerden sonraya konulmuş," dedi kadın. "Bizim düşüncemize göre, bu kadın-erkek eşitliği prensibinin çiğnenmesine yol açan, adaletsiz bir düzenleme."

Oşima kadının kartvizitini eline alıp adını bir kez daha kontrol etti. Sonra kartviziti tekrar bankonun üzerine bıraktı.

"Soga Hanım," dedi Oşima. "Okulda yoklama alınırken, isminiz Tanaka'dan önce Sekine'den sonra okunurdu değil mi? Hiç o konuda şikâyetinizi dile getirdiğiniz oldu mu? 'Arada bir de yoklama sondan alınsın,' dediğiniz oldu mu? Alfabenin G harfi, 'F harfinden sonra geliyorum,' diye sızlanır mı? Kitabın 68. sayfası, 'Neden 67. sayfadan sonrayım?' diye devrim yapmaya kalkabilir mi?"

"Konumuz bu değil," derken kadının sesi çatallaştı. "Siz deminden beri bilinçli olarak, konuşmamızı bir polemik haline getiriyorsunuz."

Rafların önünde not almaya devam eden kısa boylu kadın bunu duyunca hızlı adımlarla bize doğru yaklaştı.

"Bilinçli olarak polemik haline getiriyorum," dedi Oşima.

Kadının sözlerini vurgulayarak tekrarlamıştı.

"Öyle değil mi, yani?"

"Red herring," dedi Oşima.

Soga adlı kadın ağzı yarı açık halde kalakaldı, hiçbir şey söylemedi.

"İngilizcede *'red herring'* diye bir tabir vardır. Çok ilginç olmakla birlikte, konuşulan konunun dışına çıkıldığında söylenir. Sözcük anlamı 'kırmızı ringa'. Neden öyle söylediklerinin açıklaması, şimdiye kadarki çalışmalarınızda hiç karşınıza çıktı mı?"

"Yok ringa yok istavrit. Siz konuyu iyice saptırıyorsunuz."

"Daha doğrusunu söylemek gerekirse analoji sözcüğünün yerine kullanılır," dedi Oşima. "Aristoteles tartışma sanatı açısından bunun en etkin yöntem olduğunu söyler. O tür entelektüel taktikler, Eski Yunan'da Atina vatandaşlarının günlük eğlencesiydi ve sık sık kullanılırdı. Ne yazık ki, o dönemin Atinası'nda 'vatandaş' kavramı kadınları kapsamıyordu."

"Siz bizimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Oşima başını iki yana salladı. "Bana bakın. Söylemek istediğim şu. Küçük bir kentte, küçük bir özel kütüphaneye gelip de, etrafı koklaya koklaya dolaşıp yok tuvalet, yok tasnif sıralaması sistemi diye şikâyet edebilecek şeyler arayacak kadar zamanınız varsa, ülkemiz kadınlarının meşru haklarının sağlanması için etkili olabilecek çok daha etkili başka şeyler mutlaka bulursunuz. Biz bu mütevazı kütüphanemizin yöre halkına biraz olsun faydalı olması için elimizden geleni

yapıyoruz. Okumayı seven insanlar için, çok nadir bulunur kitapları satın alıp okuyucunun hizmetine sunuyoruz. Yaptığımızın insani bir hizmet olmasına çalışıyoruz. Belki siz bilmiyorsunuzdur, ama bu kütüphanede bulunan ve 1910'lara kadar uzanan şiir koleksiyonu, tüm Japonya'da beğeni toplayan bir koleksiyondur. Elbette yetersiz tarafları var. Sınırları da var. Ancak, mükemmele ulaşamasak bile elimizden geleni yapıyoruz. Bizim yapamadığımız şeylerden ziyade, yaptıklarımıza bakmaya çalışın. Adalet dediğiniz bu değil midir?"

Uzun boylu kadın kısa boylu kadına, kısa boylu kadın da uzun boylu kadına baktı.

Derken kısa boylu kadın ilk kez konuşmaya dahil oldu. Sesi yüksek ve tizdi. "Söylediklerin nihayetinde içi boş, sorumluluktan kaçmak için söylenmiş sözler. Gerçekleri işine geldiği gibi göre terimleştirerek, kendini meşrulaştırmaya çalışıyorsun. Bana kalırsa sen tam anlamıyla, erkek egemen takıntının acınası tarihsel örneğisin."

"Acınası tarihsel örneği," diye tekrarladı Oşima hayrete düşmüş bir ses tonuyla. O ses tonuna bakılırsa, bu ifade oldukça hoşuna gitmişti.

"Yani, sen tipik bir seksist, cins ayrımında özne işlevi gören erkek-erkeklerdensin," dedi uzun boylu kadın, ses tonundaki öfke tınısını bastıramayacak bir halde.

"Erkek-erkek." Oşima yine tekrarladı.

Kısa boylu kadın duymazdan gelerek sözlerine devam etti: "Toplumsal olarak yerleşmiş gerçekler ve bunun devamının sağlanması için oluşturulmuş erkek temelli teorileri kalkan

olarak kullanıp kadın cinsini ikinci sınıf vatandaş haline getirerek, kadınların doğal olarak elde etmesi gereken hakları sınırlıyor, gasp ediyorsun. Sizler, öteki haline getirilmiş kimliklerin acılarına karşı duyarsız kalmak yoluyla, erkek olarak kendinizde hak gördüğünüz çıkarlarınızı koruyorsunuz. Dahası bu aymazlığın, kadına karşı, topluma karşı ne ölçüde kötü etkilerinin olduğunu görmezden geliyorsunuz. Tuvalet ya da tasnif sıralaması elbette ayrıntılardan öteye geçmez. Fakat ayrıntıların olmadığı yerde bütünden de söz edilemez. Önce ayrıntılardan başlanmazsa, toplumun üzerine kara bulut gibi çöken aymazlık örtüsünü kaldırmak mümkün olamaz. Bizim eylem prensibimiz de bu işte."

"Bu ayrıca, insan yüreği taşıyan tüm kadınların ortak düşüncesi," diye ekledi uzun boylu kadın ifadesiz bir yüzle.

"'Hepsi yürekli kadınlar mıdır? Benim gibi acıları sırtlandıklarında, benim gibi davranmayan var mıdır acaba?'," dedi Oşima.

Yan yana, iki buzdağı gibi duran iki kadın ses çıkarmadı.

"Sophokles'in *Elektra*'sı. Mükemmel bir oyundur. Ben birçok kez tekrar tekrar okudum. Yeri gelmişken, cinsiyet dediğiniz gramer açısından cinsi belirten bir şeydir ve fiziksel cins ayrımı durumunda 'seks' sözcüğünü kullanmanız daha doğru olur. Buradaki 'cinsiyet' sözcüğünü kullanımınız yanlış. Dilsel özellikler açısından söyleyecek olursak..."

Buz gibi sessizlik devam ediyordu.

"Her halükârda, söylediklerin kökten yanlış," dedi Oşima sakin ama kararlı bir sesle. "Erkek-erkeğin acınası tarihsel örneği

falan değilim."

"Neresinin ne şekilde kökten yanlış olduğunu anlaşılır bir biçimde açıklar mısın?" diye sordu kısa boylu kadın düşmanca bir ses tonuyla.

"Mantık üzerine mantık bindirmeden, bilgi konusunda ezmeye çalışmadan," diye ekledi uzun boylu olanı.

"Tamam. Mantık üzerine mantık bindirmeden, bilgi konusunda ezmeye çalışmadan, anlaşılır bir şekilde dürüstçe açıklayayım."

"Lütfen," dedi uzun boylu kadın. Diğeri de aynı fikirde olduğunu başını sallayarak belirtti.

"Her şeyden önce ben erkek değilim," dedi Oşima ilan eder gibi.

Herkes ne diyeceğini şaşırmış, öylece dili tutulmuş gibi kalakaldı. Yutkunup yanımda duran Oşima'ya şöyle bir göz attım.

"Ben kadınım," dedi Oşima.

"Bırakın bu ucuz şakaları," dedi kısa boylu kadın, derin bir nefes aldıktan sonra. Fakat birilerinin bir şeyler söylemesi gerektiğine inandığı için konuşmuş olmalıydı. Gerçi, emin değilim.

Oşima kot pantolonunun cebinden cüzdanını çıkarıp plastik bir kart çekerek kadına uzattı. Resimli kimlik belgesiydi bu. Galiba, hastane gibi bir yerden verilmişti. Kadın kartta yazılı ismi okuyup bakışlarını kaçırarak kartı uzun boylu olana uzattı. O da

okuduktan sonra, bir an tereddüt ettiyse de, yüzünde sanki uğursuz bir iskambil kartını verirmiş gibi bir ifadeyle Oşima'ya geri uzattı.

"Sen de bakmak ister misin?" dedi Oşima bana dönerek. Sessizce başımı iki yana salladım. Oşima o kimlik belgesini cüzdanına yerleştirip cüzdanını da pantolonunun cebine soktu. Sonra da iki elini bankonun üzerine koydu "İşte böyle. Ben biyolojik açıdan olsun, nüfus kaydı açısından olsun, katıksız bir kadınım. O yüzden de senin söylediklerin kökten yanlış diyebiliyorum. Senin kavramlaştırmaya çalıştığın gibi, tipik olarak cins ayrımında özne işlevi gören erkek-erkeklerden olamam."

"İyi de..." diye, uzun boylu kadın bir şey söyleyecek gibi olduysa da, sözlerinin gerisi gelmedi. Kısa boylu olanı ise dudaklarını sımsıkı kapamış, sağ elinin parmaklarıyla bluzunu çekiştiriyordu.

"Bedenim kadın, ama bilincim tamamen erkek," diye devam etti Oşima. "Psikolojik açıdan bir erkek olarak yaşıyorum. Eh, işte o yüzden sözünün tarihsel örnek kısmı doğru olabilir. Belki de iflah olmaz cinsiyet ayrımcılarından biriyimdir, kim bilir. Fakat bu kılıktayım, ama lezbiyen değilim. Cinsel tercih olarak erkeklerden hoşlanırım. Yani kadın olduğum halde, aynı zamanda da gay'im. Vajinamı bir kez bile kullanmadım. Cinsel ilişkide anüsümü kullanırım. Klitorisimle uyarılırım, ama memelerimden pek uyarılmam. det de görmem. Eee, ben neyin ayrımını yapıyorum şimdi? Birisi bana öğretsin."

Biz, diğer üç kişi, dilimizi yutmuş gibiydik. Kadınlardan biri genzini temizledi, ama kulak tırmalayan ses odada yankılandı. Duvardaki saat tok sesler çıkararak ilerlemeye devam ediyordu.

"Kusura bakmayın, ama öğlen yemeğimi yiyordum," dedi Oşima gülümseyerek. "Ispanak arasında tuna sarması yiyorum. Yarısında kaldım gelirken. Uzun süre öylece bırakınca, çevredeki kedilere yem olabilir. Buralar kedi dolu. Sahildeki çamlığa kedi yavrularını bırakanlar çoğaldı da ondan. Eğer başka bir şey yoksa dönüp kaldığım yerden devam edeyim. Eh, ben kaçıyorum, ama siz lütfen keyfinize bakın. Bu kütüphane tüm vatandaşlara açıktır. Kütüphane içi kurallara uyup diğer okuyucuları rahatsız etmediğiniz müddetçe dilediğiniz her şeyi yapabilirsiniz. Dilediğiniz her şeye, dilediğiniz kadar bakabilirsiniz. Hazırladığınız rapora da istediğiniz her şeyi yazabilirsiniz. Ne yazarsanız yazın, bizi pek etkilemez. Biz şimdiye kadar hiçbir yerden para almadan, elbette emir de almadan, kendi düşüncelerimiz çerçevesinde sürdürdük hizmetimizi. Bundan sonra da öyle devam etmek niyetindeyiz."

Oşima gidince, iki kadın sessizce önce birbirlerine sonra da dönüp bana baktılar. Beni Oşima'nın sevgilisi de sanmış olabilirler. Bense hiçbir şey söylemeden tasnif kartlarını düzenliyordum. İkisi rafların arasında alçak sesle bir şeyler konuştuktan sonra eşyalarını toplayıp gittiler. Yüzlerinden düşen bin parçaydı. Bankoda eşyalarını geri verdiğimde teşekkür bile etmediler.

Bir süre sonra, yemeğini bitiren Oşima geri döndü. Ispanak arası tonbalığı sarmasından iki parça da bana getirmişti. Ispanak arasına tonbalığı ve sebzeler sarılmış, arasına beyaz sos eklenmişti. Ben de öğlen yemeği yerine o iki sarmayı yedim. Su kaynatıp poşet tomurcuk çayımı içtim.

"Az önce söylediklerimin tamamı doğruydu," dedi Oşima ben öğlen yemeğimi yiyip döndüğümde.

"Geçen gün farklı bir insan olduğunu söylerken bunu kastetmiştin demek," dedim.

"Övünüyor değilim, ama söylediklerimde kesinlikle abartı olmadığını anlamışsındır umarım."

Sessizce başımı salladım.

Oşima güldü. "Cinsiyetimi soracak olursan, kadınım, ama neredeyse hiç memem yok, bir kez bile de âdet görmedim. Fakat çüküm, taşaklarım da yok. Sakalım da çıkmaz. Yani hiçbir şeyim yok. Rahat olmasına rahatım. Bunun nasıl bir his olduğunu, sanırım sen anlayamazsın."

"Herhalde," dedim.

"Bazen ben kendim bile neyin ne olduğunu anlayamıyorum. Ben neyim acaba diye. Söylesene, sence neyim ben?"

Başımı iki yana salladım. "Bunu bana soruyorsan eğer, ben de kendimin ne olduğumu bilemiyorum."

"Klasik kimlik kargaşası."

"Fakat en azından sen normalde taşıman gereken şeylere sahipsin. Bende o da yok."

"Sen ne olursan ol, sevdiğim bir insansın," dedim. Bir insana karşı, doğduğumdan beri ilk kez öyle bir ifade kullanmıştım. Yüzüm kızardı.

"Sağol," dedi Oşima. Sonra eliyle usulca omzuma vurdu. "Gerçekten de, ben diğer insanlardan biraz farklıyım. Fakat temelde ben de insanım. Bunu anlamanı isterim. Bir canavar

değilim. Normal bir insanım. Diğer herkesle aynı hisleri yaşıyor, aynı hareketleri yapıyorum. Fakat bu ufacık farkı, bazen dipsiz bir uçurum gibi hissettiğim de oluyor. Elbette, düşünecek olursak, yapılabilecek bir şey yok."

Bankonun üzerine koyduğu ucu sivri kurşunkalemini alıp bir süre gözlerini dikip kaleme baktı. Sanki o kalem, onun vücudunun bir uzantısı gibiydi.

"Bunu sana ilk fırsatta açıklamak niyetindeydim. Başka birilerinden duymandansa, doğrudan ben anlatmak istemiştim. Eh, bugün de o fırsatı yakalamış olduk. Kendimi pek iyi hissettiğimi söyleyemem gerçi."

Başımı salladım.

"Gördüğün gibi ben de insanım ve bugüne kadar birçok yerde, birçok farklı şekilde ayrımcılığa maruz kaldım," dedi Oşima. "Ayrımcılığa uğramanın nasıl bir şey olduğunu, ne kadar derin yaralar bıraktığını, o ayrımcılığa maruz kalan dışında kimse anlayamaz. Acısı kişiye özeldir ve kendine özgü bir yarası vardır. O yüzden, iş eşitlik ve adalet istemeye geldiğinde, başkalarından aşağı kalacağımı sanmam. Yalnız, çok daha fazla canımı sıkan şey, hayal gücünden yoksun insanlardır. T. S. Eliot'un ifadesiyle 'içi boş insanlar'. O hayal gücünden yoksun oldukları kısmı, hissiz perdelerle örtmeye kalktıkları halde, kendileri bunun farkında olmadan ortalıkta dolaşıp dururlar. Sonra o hissizliklerini içi boş laflarla başkalarına dayatmaya kalkarlar. Kısacası, az önceki iki kadın gibi."

Nefesini tutup uzun kurşunkalemi parmaklarının arasında gezdirdi.

"İster gay olsun ister lezbiyen, ister heteroseksüel ister feminist, isterse faşist bir domuz ya da komünist, isterse Hare Krishna'cı olsun. Ne olduğunun hiç önemi yok. Elinde hangi bayrağı salladığının hiçbir önemi yok. Benim tahammül edemediğim içi boş tipler. Öyle insanlar karşıma çıktığında sabrım taşıyor, gereksiz laflar etmeye başlıyorum. Az önce de, rahatlıkla geçiştirebilirdim. Hatta Saeki Hanım'ı çağırıp onunla konuşmalarını istesem çok daha iyi olurdu. O olsa, sorun çıkmadan görüşme biterdi. Söylemem gerekmeyen şeyler söylüyor, yapmam gerekmeyen şeyler yapıyorum. Kendimi kontrol edemiyorum. Benim zayıf noktam da bu. Bunun neden zayıflık olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Hayal gücünden yoksun insanlarla ciddi ciddi muhatap olursan, bu sefer vücudun kaldırmaz, değil mi?" dedim.

"Aynen öyle," dedi Oşima. Sonra kurşunkalemin silgi kısmıyla kâkülünü geriye attı. "Gerçekten de öyle. Fakat Kafka Tamura, şunu da aklından çıkarma. Nihayetinde, Saeki Hanım'ın çocukluk aşkını öldürenler de, böyle tipler işte. Hayal gücünden yoksun, sığ, hoşgörüsüz. Başına buyruk tezler, içi boş laflar, dağınık ideolojiler, kalıplaşmış sistemler. Beni gerçekten korkutan, böyle şeyler işte. Hatta ödüm patlıyor. Doğru olan ne, yanlış ne? Elbette, bu da önemli bir nokta, ama öylesine fevri kararların yol açacağı hatalar, çoğu durumda, bir daha asla düzeltilemezler. Yanlışı kendiliğinden kabul edebilme cesaretin varsa, geri dönebilirsin. Fakat hayal gücünden yoksun, sığ ve hoşgörüsüz bir yaşam, parazitlerinkinden farksızdır. Ev sahibini değiştire değiştire, kendileri de şekil değiştirirler. Bunun kurtuluşu yoktur. Ben, öyle tiplerin şu kapıdan içeri girmelerini dahi istemem açıkçası." Oşima kurşunkaleminin ucuyla kitap deposunu gösterdi. Elbette, kütüphanenin tamamını kastediyordu.

"Keşke öyle tiplerle karşılaştığımda gülüp geçmeyi becerebilsem ama yapamıyorum."

20

Donduruculu büyük kamyonun şoförü, Nakata'yı Tokyo-Nagoya otobanında Fucikava mola yerinin otoparkında bıraktığında, saat akşamın sekizini geçmişti. Nakata her zaman omzuna astığı çantası ve yarasa tipi şemsiyesiyle, yüksek yolcu koltuğundan indi.

"Buradan sonrası için bir araba bulursun artık," dedi şoför başını pencereden dışarı çıkararak. "Şöyle bir dolaş, birini bulursun herhalde."

"Teşekkür ederim. Çok makbule geçti."

"Kendine dikkat et," dedi şoför, sonra da elini sallayıp uzaklaştı.

Fucikava demişti şoför. Fucikava'nın neresi olduğunu, Nakata hiç bilmiyordu. Fakat Tokyo'dan ayrıldıktan sonra ağır ağır batıya doğru hareket ettiğinin farkındaydı. Pusulası olmasa, harita okuyamasa bile, bu kadarını içgüdüleriyle anlayabiliyordu. Daha ileri gitmek için, batıya devam eden bir araba bulması yeterli olacaktı.

Nakata'nın karnı acıkmıştı, restoranda sulu erişte yemeye karar verdi. Çantasındaki pirinç köftesi ile çikolataya el sürmeyip acil durumlar için saklamak niyetindeydi. Okuma yazma bilmediğinden, sistemi anlaması biraz zamanını aldı. Restorana girmeden önce, otomatik makineden bilet almak gerekiyordu. Yazıları anlamayan Nakata'nın birilerinden yardım alması gerekiyordu. "Gözlerim pek iyi görmüyor da" deyince, orta yaşlı

bir kadın Nakata'nın yerine parayı makineye koyarak, tuşuna basıp parasının üstünü verdi. Karşılaştığı insanlardan okuma yazma bilmediğini mümkün olduğunca gizlemesi gerektiğini, Nakata deneyimleriyle öğrenmişti. Çünkü arada sırada, durumu öğrenenlerin ona hayalet görmüş gibi baktığı olmuştu.

Daha sonra Nakata, çantasını omzuna asıp şemsiyesini eline alarak, oralardaki kamyonların şoförleriyle konuştu. Batıya gittiğini, onu alıp alamayacaklarını sordu. Adamlar Nakata'nın yüzüne, giyim kuşamına baktıktan sonra kafalarını salladılar. Yaşlılar pek otostop yapmazdı ve adamlar da pek fazla karşılaşmadıkları bu durum karşısında temkinli davranıyorlardı. Çalıştıkları şirketlerin otostopçuları almalarını yasakladığını, kusura bakmamasını söylediler.

Zaten, Nakano Semti'nden Tokyo-Nagoya otobanına girmek bile fazlasıyla zaman almıştı. Ne de olsa, Nakata'nın Nakano Semti'nden çıkmışlığı yoktu ve Tokyo-Nagoya otobanının girişinin neresi olduğunu da bilmiyordu. Gerekli olduğunda, özel pasosunun geçerli olduğu şehir otobüslerine bindiği olurdu, ama bilet almak gerektiren metro ve trenlere tek başına hiç binmemişti.

Yedek kıyafet, temizlik malzemeleri ve yiyebileceği basit bir şeyleri çantasına tıkıştırıp hasırın altında biriktirdiği paraları bel kuşağının içine özenle yerleştirip o büyük yarasa tipi şemsiyesini eline alarak apartman dairesinden çıktığında sabahın onuydu. Şehir otobüsünün şoförüne, "Tokyo-Nagoya otobanına nasıl gidebilirim acaba?" diye sorduğunda adam kahkahalarla gülmüştü.

"Bu otobüs, ancak Şincuku İstasyonu'na kadar gider. Şehir otobüsleri otobana çıkmaz zaten. Otobana gitmek için,

şehirlerarası otobüslere binmen lazım."

"Tokyo-Nagoya otobanından geçen otobüsler nereden kalkıyor acaba?"

"Tokyo İstasyonu," diye yanıtladı şoför. "Bu otobüsle Şincuku İstasyonu'na kadar gidip oradan trenle Tokyo İstasyonu'na geçerek, orada numaralı koltuk bileti alıp otobüse binersin. O zaman Tokyo-Nagoya otobanına çıkarsın."

Nakata tam olarak anlayamasa da o otobüse binip Şincuku İstasyonu'na kadar gitmişti. Fakat orası devasa bir şehir gibiydi. Öylesine kalabalıktı ki, doğru dürüst yolda yürümeyi bile beceremişti. Onlarca tren hattı vardı, hangisiyle Tokyo İstasyonu'na gidebileceğini hiç bilmiyordu. Birkaç kişiye nasıl gideceğini sordu, ama çok hızlı konuşuyor ve karmaşık şeyler anlatıyorlardı, anlattıkları da özel isimlerle doluydu. Hiçbiri Nakata'nın aklında kalmıyordu elbette. "Bu haliyle kedi Kavamura'yla konuşmaktan farksız," dedi Nakata içinden. Polis noktasına giderek sormayı aklından geçirdiyse de, bunadığını sanarak koruma altına almaya kalkabilirlerdi (daha önce bir kez öyle bir deneyimi olmuştu). İstasyonun yakınlarında amaçsızca dolaşırken, etrafın gürültülü havanın da etkisiyle gitgide kendini kötü hissetmeye başladı. Nakata elinden geldiğince kalabalığın daha az olduğu yöne doğru gidip gökdelenlerin arasında sıkışıp kalmış bir park buldu, orada da bir banka oturdu.

Nakata, uzunca bir zaman çaresizlik içinde orada kalakaldı. Arada sırada kendi kendine bir şeyler söylenerek, avuç içiyle kısa kesilmiş saçlarını ovalıyordu. Parkta tek bir kedi bile yoktu. Kargalar gelip çöp kutusunu talan ettiler. Nakata, birçok kez gökyüzüne bakarak güneşin konumuna göre saatin kaç olduğunu tahmin etti. Hava, egzoz gazları yüzünden tuhaf bir

renk almıştı.

Öğlen saatlerinde, yakınlardaki binalarda çalışan insanlar ellerinde sefertaslarıyla parka gelip yemeklerini yediler. Nakata da yanına aldığı ekmeği yiyip termosta taşıdığı buğday çayını içti. Yanındaki banka iki genç kadın oturunca, Nakata onlara seslendi. Tokyo-Nagoya otobanına nasıl gidebileceğini sordu. Kadınlar, şehir otobüsünün şoförüyle aynı yanıtı verdiler. Çuo hattına binerek Tokyo İstasyonu'na gitmesi, orada da şehirlerarası otobüse binmesi gerekiyordu.

"Bunu az önce denedim, ama başaramadım," dedi Nakata dürüstçe. "Bendeniz Nakata, bugüne kadar Nakano Semti'nden dışarı hiç çıkmadım. O yüzden doğru dürüst trene binmeyi bile beceremiyorum. Şehir otobüslerine binebiliyorum ancak. Okuma yazmam olmadığından, bilet de alamıyorum. Şehir otobüsüne binerek buraya kadar geldim, ama buradan ileriye gidemiyorum."

Bunları duyan iki kadın çok şaşırdı. Okuma yazma bilmeyen bir adam. Fakat göründüğü kadarıyla zararsız bir ihtiyara benziyordu. Güler yüzlüydü, üstü başı düzgündü. Havanın o kadar iyi olduğu bir günde, o koca yarasa tipi şemsiyeyi yanında taşıması biraz akıllarına takılmıştı, ama evsiz barksız birine de benzemiyordu. Yüz hatları düzgün, her şeyden öte gözleri hayat doluydu.

"Gerçekten Nakano Semti'nden dışarı hiç çıkmadın mı?" diye sordu siyah saçlı genç kadın.

"Evet. Hep çıkmamaya gayret ettim. Bendeniz Nakata kaybolacak olursam, arayıp soranım bile olmaz çünkü."

"Okuma yazma da bilmiyorsun," dedi saçlarını kahverengiye boyatmış genç kadın.

"Evet. Hiç okuyamıyorum. Sayıları az çok anlıyorum, ama hesap da yapamıyorum."

"Öyleyse trene binmen zor olur."

"Evet. Çok zorlanıyorum. Bilet alamadığım için."

"Zamanımız olsa istasyona kadar götürür trene bindirirdik, ama bizim birazdan şirkete dönmemiz gerekiyor. İstasyona gidecek kadar zamanımız yok. Kusura bakma olur mu?"

"Hayır, hayır, böyle söylemeyin. Ben kendi başıma bir şeyler yapmaya çalışırım."

"Buldum," dedi siyah saçlı kadın. "İşletme bölümündeki Togeguçi, bugün Yokohama'ya gideceğini söylememiş miydi?"

"Evet, şimdi sen söyleyince hatırladım, söylemişti. Ona söylersek sorun çözülür. Biraz sıkıcı bir tiptir, ama kötü bir adam değildir," dedi kahverengi saçlı kadın.

"Baksana amca. Okuma yazman yoksa, otostop yaparak gitsene gideceğin yere kadar," dedi siyah saçlı olanı.

"Otostop?"

"Yoldan geçen arabalardan götürmelerini rica ediyorsun işte. Genelde uzun yol kamyonları kabul eder. Özel arabalar pek almaz."

"Uzun yol kamyonu, özel araba gibi sözcükleri tam olarak

anlayamıyorum."

"Sen yola çık hele. Bir şekilde hallolur. Ben de eskiden, öğrencilik zamanımda bir seferinde yapmıştım. Kamyon şoförleri çok nazik insanlardı."

"İyi de amca, Tokyo-Nagoya otobanında nereye kadar gideceksin?" dedi kahverengi saçlı olanı.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum, ama oraya gidersem anlarım. Önce Tokyo-Nagoya otobanında batıya doğru gitmeliyim. Yapmam gereken tek şey batıya doğru gitmek."

İki kadın bakıştı; Nakata'nın konuşma tarzının ikna edici bir tarafı vardı. Ayrıca, ikisi de Nakata'ya karşı doğal bir yakınlık hissetmişti. Yemeklerini bitirince, boş kutuları çöp kutusuna atıp banktan kalktılar.

"Amca, sen en iyisi bizimle gel. Bir şekilde hallederiz," dedi siyah saçlı olanı.

Nakata onların ardından yakındaki kocaman bir binadan içeri girdi. O kadar büyük bir binaya, Nakata ilk kez giriyordu. İki kadın, Nakata'yı giriş lobisindeki banka oturtup, "Amca sen burada biraz bekle," dediler. Sonra da yan yana sıralanmış asansörlerden birinin içinde kayboldular. Öğlen yemeğinden dönen kadınlı erkekli şirket çalışanları, yarasa tipi şemsiyesini sımsıkı tutmuş, çantasını kucaklamış halde oturan Nakata'nın önünden birbiri ardına geçip gittiler. Bu da, Nakata'nın daha önce hiç görmediği bir manzaraydı. Erkekler kravatlıydı,

kadınların elinde parlak çantalar, ayaklarında yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Hepsi de, hızlı adımlarla aynı yöne yürüyordu. O kadar çok insanın burada bir araya gelip birlikte nasıl bir iş yaptıklarını Nakata anlayamadı.

Nihayet iki kadın, yanlarında beyaz gömleğinin üzerine çizgili kravat takmış, sallanarak yürüyen uzun boylu bir adamla çıkageldiler. Sonra da adamı Nakata'yla tanıştırdılar.

"Bu arkadaşın adı Togeguçi. Tam da şimdi Yokohama'ya kadar arabasıyla gidiyor. Seni de götürmeyi kabul etti. Orada başka bir araba bulursun artık. Batıya gitmek istediğini söyleyerek dolaşır, eğer bindirirlerse de, durduğunuz bir yerde yemek ısmarlarsın yeter. Tamam mı?" dedi kahverengi saçlı olanı.

"Amca, o kadar paran var mı?" diye sordu siyah saçlı olanı.

"Evet. O kadar param var."

"Togeguçi, bu Nakata bizim tanıdığımız. Ona nazik davran olur mu?" dedi kahverengi saçlı olanı.

"Eh, siz de bana nazik davranırsınız artık," dedi adam biraz ürkek bir yüz ifadesiyle.

"İlerde belki," dedi siyah saçlı kadın.

Ayrılmak üzereyken, iki kadın Nakata'ya, "Amca, bu da bizden sana yolluk. Acıktığında yersin," diyerek marketten aldıkları pirinç köftesi paketi ile çikolatayı verdiler. Nakata da teşekkür etti.

"Gerçekten çok teşekkür ederim. Bu yaptıklarınıza nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. İkinizin hep güzel şeylerle

karşılaşmanız için dua edeceğim."

Kahverengi saçlı kadın, "Umarız duaların kabul olur," derken siyah saçlı arkadaşı kıkırdadı.

Togeguçi adlı genç adam, Hiace'nin yolcu koltuğuna Nakata'yı oturtup başkent otobanı üzerinden Tokyo-Nagoya otobanına girdi. Kalabalık yol yer yer tıkanmıştı, ikisi o arada birçok şeyden konuştular. Togeguçi çekingen bir adamdı, başlangıçta pek fazla konuşmadıysa da, Nakata'nın varlığına alışınca neredeyse kendi kendine konuşurmuş gibi, sohbetin idaresini ele aldı. Birilerine içini dökmesi gerekiyordu; olasılıkla bir daha hiç karşılaşmayacağı Nakata'ya her şeyi dürüstçe anlatabilirdi. Evlenmek için sözleştikleri nişanlısıyla birkaç ay önce ayrıldığını, kızın bir başka adamla çıkmaya başladığını anlattı. Uzun süre kendisiyle nişanlı olduğu halde, gizlice o adamla da görüşmüştü kız. Şirketteki şefiyle pek anlaşamadığından, işi bırakmak istiyordu. Ortaokuldayken anne ve babası ayrılmıştı. Annesi hemen yeniden evlenmişti, ama evlendiği adam ipe sapa gelmez üçkâğıtçının tekiydi. Samimi bir arkadaşına toplu bir para borç vermişti ama o paranın geri geleceğinden pek umudu yoktu. Kaldığı apartmanda yan dairedeki öğrenci gece geç saatlere kadar yüksek sesle müzik dinlediği için doğru dürüst uyuyamıyordu.

Nakata, onun anlattıklarını kibarca dinliyor, arada söylediklerini onaylıyor, nadiren de kendi fikrini söylüyordu. Araba limanın kuzeyindeki park alanına girdiğinde, Nakata o genç adamın yaşamı hakkındaki gerçeklerin neredeyse tümünü öğrenmişti. Pek anlayamadığı yerler de olmuştu, ama Togeguçi'nin düzenli bir yaşam arzuladığı halde, kendi dışında

gelişen sorunlara bulaşarak sıkıntılar yaşayan, zavallı bir genç adam olduğunu, ana hatlarıyla anlayabilmişti.

"Teşekkür ederim. Bendeniz Nakata'yı buraya kadar getirmeniz çok makbule geçti."

"Hayır, hayır. Esas benim için birlikte seyahat etmek gerçekten çok iyi oldu Nakata Amca. Sayenizde biraz rahatladım. Biriyle açık açık konuşmayı özlemişim. Şimdiye kadar hiç kimseyle böyle konuşamamıştım. Umarım, bu kadar çok sıkıntıyı aynı anda anlatarak canınızı sıkmamışımdır."

"Hiç sıkılmadım. Sizinle konuşmak benim için de çok iyi oldu Togeguçi Bey. Canımı sıkacak hiçbir şey olmadı. Böyle bir şeyi aklınıza getirmeyiniz. Togeguçi Bey, bundan sonra sizin hayatınızda da mutlaka güzel şeylerle karşılaşacağınızı umuyorum."

Genç adam cüzdanından bir telefon kartı çıkarıp Nakata'ya uzattı. "Bunu sana vereyim. Bizim şirketin hazırlattığı özel telefon kartı. Yolluk olarak kabul et lütfen. Bundan başka verebileceğim bir şey yok, kusura bakmayın."

"Teşekkür ederim," diye, Nakata kartı alıp özenle cüzdanına içine yerleştirdi. Nakata'nın telefonla arayabileceği hiç kimse yoktu; zaten nasıl telefon edileceğini de bilmiyordu, ama reddetmesinin pek hoş olmayacağını düşünmüştü. Saat öğleden sonra üç olmuştu.

Nakata'nın kendisini Fucikava'ya kadar götürecek şoförü bulması, bir saatini aldı. Şoför taze balık taşıyan dondurucu bir

kamyon kullanıyordu. Kırk yaşlarında, iriyarı bir adamdı. Kolları kütük gibi kalındı, göbeği dışarı fırlamıştı.

"Biraz balık kokar ama..." dedi şoför.

"Balık çok sevdiğim bir şeydir," dedi Nakata.

Şoför güldü. "Sen farklı bir adamsın."

"Evet. Arada sırada öyle dedikleri olur."

"Farklı insanları severim," dedi şoför. "Şu âlemde, yüzlerindeki sıradanlığı bozmamaya çalışarak, düzenli bir hayat yaşıyor gibi görünenler daha güvenilmez olur çünkü."

"Öyle mi acaba?"

"Öyle elbette. Benim şahsi düşüncem öyle."

"Bendeniz Nakata'nın pek fazla şahsi düşüncesi yoktur. Yılanbalığını severim gerçi."

"Bu da şahsi bir düşünce tabii. Yılanbalığı sevmek."

"Yılanbalığı şahsi bir düşünce midir?"

"Evet. 'Yılanbalığı severim diyebilmek' başlı başına şahsi bir düşünceyi ifade etmek anlamına gelir."

İki adam, aşağı yukarı bu şekilde konuşarak Fucikava'ya kadar gittiler. Şoförün adı Hagita'ydı.

"Nakata. Sence dünya bundan sonra nasıl bir hal alacak?" diye sordu şoför.

"Özür dilerim, ama bendeniz Nakata pek akıllı değilimdir, öyle şeyleri hiç bilmem," dedi Nakata.

"Şahsi düşünce sahibi olmak ile akıllı olmak arasında pek alaka yoktur."

"İyi de Hagita Bey, insan pek akıllı olmayınca düşünmeyi de beceremez."

"Tamam da, sen yılanbalığı seviyorsun değil mi?"

"Evet, bendeniz Nakata yılanbalığını çok severim."

"Bu bağıl unsur durumu işte."

"Ne durumu?"

"Nakata, sen pilav üstü yumurtalı tavuk sever misin?"

"Evet. Sevdiğim şeyler arasındadır."

"Bu da bağıl unsur durumu işte," dedi şoför. "Bu tür bağıl unsurlar üst üste gelince anlam dediğimiz şey çıkar ortaya. Bağlantı unsurları çoğaldıkça anlam da derinleşir. Yılanbalığı olsun, pilav üstü yumurtalı tavuk olsun, ızgara balık olsun, ne olursa olsun. Anlayabildin mi?"

"Pek anlayamadım. Söylemeye çalıştığınız yemeklerle ilgili bir şey mi?"

"Yemeklerle sınırlı değil, söylemeye çalıştığım şey. Yani karşındaki nasıl bir şey olursa olsun, insan bu şekilde yaşadığı müddetçe, çevresindeki şeyler ile kendisi arasında anlamlar ortaya çıkar. Önemli olan tüm bu anlamların doğal olup

olmamasıdır. İnsanın akıllı olup olmamasının bununla ilgisi yoktur. Önemli olan bunları kendi gözünle görüp göremediğindir. Olay bundan ibaret işte."

"Siz akıllı bir adammışsınız Hagita Bey."

Hagita yüksek sesle güldü. "Şimdi dedim ya sana, akıllı olup olmamanın konumuzla ilgisi yok. Zaten o kadar akıllı bir adam da değilimdir. Yalnızca, benim kendime özgü düşüncelerim var. O yüzden insanlar benden uzak dururlar. Hemen can sıkıcı şeyler söylememden çekinirler. Genelde, kendi kendine düşünebilen insanlardan pek hoşlanılmaz."

"Hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim, ama bendeniz Nakata'nın yılanbalığı sevmesi ve pilav üstü yumurtalı tavuk sevmesi arasında bir ilişki olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Eh, basite indirgersek öyle. Nakata olarak bildiğimiz insan ile Nakata'nın ilişkisi olan şeyler arasında mutlaka bir bağ ortaya çıkar. O bağların şemasını genişlettiğimizde, Nakata ile para babası arasındaki ilişki, Nakata ile proletarya arasındaki ilişki, doğal olarak ortaya çıkıverir."

"Porul... nasıl demiştiniz?"

"Proletarya," dedi Hagita o koca elini direksiyondan ayırıp Nakata'ya göstererek. Adamın eli Nakata'ya beyzbol eldiveni gibi görünmüştü. "Benim gibi canla başla, alın teri dökerek çalışanlardır proletarya. Buna karşın, bir koltukta oturup vücudunu milim kımıldatmadan, sağa sola emirler vererek, benden milyonlarca kat daha fazlasını kazananlar da para babalarıdır."

"O para babası dediğiniz adamı tanımıyorum. Bendeniz Nakata yoksul bir adamım, öyle büyük insanları pek tanımam. Büyük adam olarak Tokyo valisinden başka kimseyi bilmem. Vali Bey para babası mıdır?"

"Eh, öyle sayılır. Vali dediğin genelde para babalarının köpeği gibi bir şeydir."

"Vali Bey köpek midir?" Nakata bir an aklına onu Johnnie Walker'ın evine götüren köpeği getirdi ve o uğursuz görüntü vali haline geliverdi.

"Öyle köpekler ortalıkta cirit atıyor şu âlemde. Kuyruk sallaya sallaya."

"Kuyruk?"

"Eh, yalakalar ya, ondan."

"Para babalarının kedisi yok mudur?" diye sordu Nakata.

Bunu duyan şoför kahkahalarla güldü. "Amma tuhaf adamsın Nakata yahu! Senin gibi adamları çok severim. Demek, para babalarının kedisi olur mu?! Gerçekten çok özgün bir fikir oldu bu."

"Şey... Hagita Bey?"

"Evet?"

"Bendeniz Nakata yoksulum, her ay Vali Bey'den yardım alıyordum. Acaba yanlış bir iş mi yapıyordum?"

"Ayda ne kadar alıyordun?"

Nakata miktarı söyledi. Hagita yüzünü buruşturdu.

"Şu zamanda o kadar parayla yaşamak çok zor olur."

"O kadar da değil. Bendeniz Nakata pek fazla para harcamam. Yalnız, o yardım dışında, çevredeki kayıp kedileri bulup getirir, onun için teşekkür mahiyetinde para alırdım."

"Bak sen! Profesyonel kedi arayıcısı," dedi Hagita şaşkın bir yüz ifadesiyle. "Şu işe bak. Sen gerçekten eşine az rastlanır bir adamsın."

"Gerçeği söylemek gerekirse, bendeniz Nakata kedilerle konuşabilirim," dedi Nakata bir cesaretle. "Kedilerin dilini bendeniz Nakata anlayabilirim. O yüzden, çok sayıda kediyi bulup sahiplerine verdim."

Hagita başını salladı. "İnanırım doğrusu. Sen diyorsan, mutlaka yapabiliyorsundur. Bu beni hiç şaşırtmaz."

"Fakat çok yakın bir zaman önce, bendeniz Nakata kedilerin dilini anlayamaz hale geldim. Nedendir bilmem."

"Dünya her gün değişim içindedir Nakata. Her sabah saati gelince hava aydınlanır. Fakat karşındaki dünya dünkünden farklıdır. Uyanan da aynı Nakata değildir. Anlayabiliyor musun?"

"Evet."

"Bağıl unsurlar da değişir. Kim para babası, kim proletarya? Hangisi sağ, hangisi sol? Enformasyon devrimi, hisse senetleri, sermayenin akışkanlığı, iş kapasitesinin yeniden düzenlenmesi, çokuluslu şirketler... İyi olan ne, kötü olan ne? Her şeyin sınırı

kaybolmaya başladı. Senin kedilerin dilini anlayamaz hale gelmenin nedeni, belki de budur."

"Bendeniz Nakata, söylediklerinizden sadece sağ ve solu birbirinden ayırt edebilirim. Burası sağ, burası sol. Yanlış mı?"

"Doğru," dedi Hagita başını sallayarak. "Yeter de artar bile."

İkisi son olarak mola yerindeki restorana girip yemeklerini yediler. Hagita iki porsiyon yılanbalığı ısmarlayıp parasını kendi ödedi. Nakata, kendisini oraya kadar getirdiği için hesabı ödemek istediğini söylediyse de, Hagita başını iki yana salladı.

"Bırak şimdi! Ben de zengin değilim, ama sen Tokyo valisinin kirli parasına muhtaç durumdasın," dedi.

"Teşekkür ederim. Kesenize bereket o zaman," dedi Nakata. Davranışı Hagita'nın gururunu okşamaya yetmişti.

Fucikava servis alanında bir saat kadar şoförlere sora sora dolaştıysa da, Nakata'yı almayı kabul eden çıkmadı. Yine de, Nakata ne telaşlandı ne de hayal kırıklığına uğradı. Onun zihninde, zaman çok ağır akıyordu. Hatta belki de hiç akmıyordu.

Nakata biraz hava almak için dışarı çıkıp çevrede amaçsızca dolaşmaya başladı. Havada bulut yoktu, ayın yüzey şekilleri bile rahatça görülebiliyordu. Nakata yarasa şemsiyesinin ucuyla, asfaltı tıkırdatarak dolaşmaya devam etti. Park yerinde onlarca devasa kamyon, hayvanlar gibi yan yana dizilmiş, dinleniyordu. Aralarında insan boyunda yirmi tekerleği olanlar da vardı. Nakata bir süre bu manzarayı izledi. Bu kadar çok, bu kadar büyük araba böyle bir gece vakti yollara düşmüşlerdi. Acaba ne

yüklüydüler? Nakata'nın aklına hayaline gelmeyecek şeyler olduğu kesindi. Konteynerlerin üzerindeki bir harfi bile okuyabilse, yüklerinin ne olduğunu anlayabilir miydi acaba?

Biraz daha yürüyünce, otoparkın ucunda, arabaların gölgesinin azaldığı bir yerde, on kadar motosikletin park halinde olduğunu gördü. Motosikletlerin yakınında, genç erkekler toplanmış, bağıra çağıra konuşuyorlardı. Daire halinde bir şeyin etrafına toplanmış gibiydiler. Nakata merak ederek gidip bakmak istedi. Belki de hiç görmediği bir şeyle karşılaşabilirdi.

Yaklaştığında, daire halinde toplanmış gençlerin, ortalarına aldıkları birini tekmeleyip yumrukladıklarını anladı. Çoğunun eli boştu, ama içlerinden birinin elinde zincir vardı, bir diğeri ise polis copu gibi siyah bir çubuk tutuyordu. Çoğu saçlarını kahverengi ve sarıya boyamıştı. Ön düğmeleri tamamen açık kısa kollu gömlekler, tişörtler ya da atletler giymişlerdi. Aralarında omzuna dövme yaptırmış olanları da vardı. Yerde yatan, tekmeler yumruklar savurdukları oğlan da onlarla aynı kılıktaydı. Nakata yarasa tipi şemsiyesinin ucuyla asfaltı tıkırdatarak yaklaşınca, oğlanlardan bazıları ona doğru dik dik bakmaya başladılar. Ama karşılarındakinin zararsız bir ihtiyar olduğunu görünce rahatladılar.

"Amca! Sen uzaklaş hele!" dedi içlerinden biri.

Nakata aldırmadan yanlarına yaklaştı. Yerdeki oğlanın ağzından kan geliyor gibiydi.

"Kan akıyor. Devam ederseniz ölür," dedi Nakata.

Oğlanlar bir an sessiz kaldılar.

"Amca! Elimiz değmişken seni de birlikte gebertelim istersen!" dedi elinde zincir olan oğlan. "Ha bir kişi gebertmişiz, ha iki kişi! Ne fark eder?!"

"Nedensiz insan öldürülmez," dedi Nakata.

"Nedensiz insan öldürülmez," dedi içlerinden biri Nakata'nın taklidini yaparak. Bazıları güldüler.

"Bizim de kendimize göre nedenlerimiz var. Ölür ya da ölmez, sana ne! O şemsiyeni aç da yağmur yağmadan toz ol buradan!" dedi bir başkası.

Yerdeki oğlan debelenerek doğrulmaya kalkınca, kafasını sıfıra vurdurmuş bir oğlan, itfaiyeci çizmesiyle böğrünü tekmeleyiverdi.

Nakata gözlerini kapattı. İçinde bir şeylerin kıpırdanmaya başladığını hissedebiliyordu. Bastırmaya gücünün yetebileceği bir şey değildi. Hafiften midesi bulandı. Johnnie Walker'a bıçağı sapladığı andaki hisler bir anda geri dönmüştü. Bıçağı sapladığı anda, ellerine yerleşen hisler hâlâ orada gibiydi. "Bağıl unsur durumu," dedi Nakata kendi kendine. Bu durum, Hagita'nın söylediği bağıl unsur durumuyla örtüşüyor muydu acaba? Yılanbalığı = Bıçak = Johnnie Walker. Oğlanların sesi boğuklaşmaya başlamıştı, ne dediklerini tam olarak anlayamıyordu. Otobandan aralıksız olarak gelen teker gürültüsüyle karışınca farklı bir tonlama çıkıyordu ortaya. Kalbi iyice sıkışıyor, sonra da kanını vücudunun tek bir noktasına pompalıyordu sanki. Gecenin karanlığı onu iyice sarmalamıştı.

Nakata gözlerini havaya çevirdi, sonra yavaşça yarasa tipi şemsiyesini açarak başının üstüne tuttu. Sonra dikkatli

hareketlerle birkaç adım geri çekilerek oğlanlarla arasındaki mesafeyi açtı. Etrafına bakındı, sonra birkaç adım daha geri çekildi. Onun bu hareketlerini gören oğlanlar gülmeye başladılar.

"Bu amca süper çıktı ya!" dedi birisi. "Ciddi ciddi şemsiye açtı!" Fakat gülmeleri pek uzun sürmedi. Aniden havadan vıcık vıcık, görmeye pek alışık olmadıkları bir şey yağmaya başladı. Ayaklarının altındaki asfalta düştükçe şlap şlap sesler çıkaran bir şey. Oğlanlar çevreledikleri avlarını tekmelemeyi bırakıp havaya bakmaya başladılar. Havada bulut yoktu. Fakat o şeyler havanın bir noktasından yağmaya devam ediyordu. Başlangıçta tek tek düşüyordu, ama gitgide çoğalıp bardaktan boşanır gibi yağmaya başladı. Havadan yağan şey, üç santim boyunda siyah bir şeydi. Park yerinin ışıkları altında parıldayan o şey, sanki siyah dolu parçaları gibi görünüyordu. O tuhaf, dolu gibi şeyler oğlanların omuzlarına, kollarına, boyunlarına denk geldiğinde yapışıp kalıyordu. Ellerini uzatıp almaya çalıştıklarında ise sökülmüyordu.

"Sülük!" dedi içlerinden biri.

Sanki bir işaret verilmiş gibi, oğlanlar bağıra çağıra otoparkı koşarak kat edip tuvaletlere yöneldiler. Yolda, içlerinden biri aradan geçen küçük bir arabaya çarptıysa da, araba yavaş gittiğinden, bir şey olmadı. Sarı saçlı oğlan önce yere devrildi, sonra ayağa kalkınca arabanın kaportasına olanca gücüyle vurup arabayı kullanan adama bağırmaya başladı. Fakat başka bir şey yapmadan topallayarak tuvalete koşturdu.

Sülüklerin yağışı bir süre aynı şekilde devam etti, derken yavaş yavaş azalıp sonra da kesildi. Nakata şemsiyesini kapatıp üzerindeki sülükleri temizledikten sonra, yerde yatan oğlana

bakmaya gitti. Ortalık sülük kaynıyordu, pek fazla yaklaşamadı. Oğlan da sülüklerin altında kalmıştı. Dikkatli bakınca, oğlanın patlayan gözkapağının kanadığını gördü. Dişleri de kırılmış gibiydi. Nakata'nın tek başına yapabileceği bir şey yoktu. Birilerini çağırması gerekiyordu. Yürüyerek restorana döndü, otoparkın kıyısında bir delikanlının yaralı halde yerde yattığını görevli personele iletti. "Polis çağıralım, yoksa ölecek," dedi Nakata.

Çok geçmeden Nakata kendisini Kobe'ye kadar alabileceğini söyleyen bir kamyon şoförü buldu. Yirmili yaşlarının ortalarında bir adamdı, uykulu gözlerle bakıyordu. Saçlarını atkuyruğu yapmış, kulağına da küpe takmıştı; başına Çuniçi Dragons amblemli beyzbol şapkası geçirmiş, tek başına haftalık bir manga dergisi okuyordu. Üzerinde desenleri gösterişli bir Hawaii tişört, ayaklarında da kocaman Nike marka ayakkabılar vardı. Boyu pek uzun değildi. Sigarasının izmaritini, yeni bitirdiği sulu erişte tabağının içinde söndürmüştü; sanki çok normal bir şeymiş gibi. Adam, Nakata'nın yüzüne uzun uzun bakmış, sonra da gönülsüzce kabul etmişti. "Tamam, gel bakalım benimle. Sen benim dedeme benziyorsun. Kıyafetlerin, konuşma tarzının tuhaflığı falan... Son zamanlara doğru artık iyice bunamıştı, geçenlerde de öldü."

"Herhalde sabaha kadar Kobe'ye varmış oluruz," dedi adam. Kobe'deki bir alışveriş merkezine teslim edilecek mobilyaları taşıyordu. Otoparktan ayrılırken bir kazaya tanık oldular. Polis arabaları olay yerine gelmişti. Kırmızı lambaları yanıp yanıp sönüyor, polislerden biri elinde feneriyle otoparka giriş çıkışları yönlendiriyordu. O kadar ağır bir kaza değildi. Fakat zincirleme kaza olmuştu. Küçük kamyonetlerden birinin yan kaportası göçmüş, çarpan otomobilin stop lambaları dağılmıştı. Şoför camdan kafasını çıkardı, polisle bir şeyler konuştu. Sonra da

camı kapattı.

"Havadan oluk oluk sülük yağmış," dedi umursamaz bir ses tonuyla. "Arabaların tekerleri ezince de zemin kayganlaşmış, direksiyon hâkimiyeti kaybolmuş. Onun için, 'Dikkatli sür,' dedi. Bir de buralardaki çete içinde kavga çıkmış, biri yaralanmış. Bir taraftan sülükler, bir taraftan çeteler, iki pislik aynı anda aynı yerde. Durduk yerde polislerin başına bela işte."

Hızını düşürüp, dikkatle çıkışa yöneldi. Yine de, tekerlekler birkaç yerde kaydı. Her seferinde direksiyonu hafifçe oynatarak kamyonun dengesini sağladı.

"Şu işe bak! Bir hayli yağmış olmalı," dedi. "Yol iyice kayganlaşmış. O bir yana, bu sülük dediğin de iğrenç bir şeydir. Baksana amca, sana hiç sülük yapıştığı oldu mu?"

"Hayır. Anımsadığım kadarıyla öyle bir deneyimim olmadı."

"Ben Gifu'da bir dağ köyünde büyüdüm. O yüzden başıma çok geldi. Koruda yürürken, yukarıdan düşüverirlerdi bazen. Ormanın derin yerlerinde de ayaklarımıza yapışırdı. Yani övünülecek bir şey değil, ama sülüklerden iyi anlarım. Bu sülük dediğin bir yapıştı mıydı, çok zor sökülür. Büyükleri çok güçlüdür, sökünce deriyi bile koparttığı olur. O yüzden, ateş değdirip düşürmek lazım. Korkunç hayvanlar. Deriye yapışıp kan emiyorlar. Kanı emdikten sonra balon gibi olurlar. İğrenç değil mi?"

"Evet. Haklısın," dedi Nakata.

"İyi de, sülük dediğin servis alanının otoparkının ortasına yağmaz ki! Yağmur olsa neyse. Böyle saçma bir şeyi hiç

duymadım. Buralardaki tipler, sülükten hiç anlamıyorlar. Hiç havadan sülük yağar mı yahu? Değil mi?"

Nakata bu soruyu yanıtlamadı.

"Birkaç yıl önce Yamanaşi'de ortalığı kırkayaklar basmıştı, o zaman da tekerler kaymıştı. Aynen buradaki gibi, trafik kazası da olmuştu. Demiryolu hatları kullanılamaz hale gelince trenler de durmuştu. Fakat kırkayaklar havadan yağmamıştı elbette. Oralardan bir yerden çıkıp gelmişlerdi. İnsan biraz düşünse anlar gerçi."

"Bendeniz Nakata da, bir zamanlar Yamanaşi'de yaşadım. Savaş yıllarında."

"Yapma yahu? Hangi savaş?" diye sordu şoför.

21

HEYKELTIRAŞ KOİÇİ TAMURA EVİNDE ÖLÜ BULUNDU ÇALIŞMA ODASININ ZEMİNİ KAN GÖLÜNE DÖNMÜŞTÜ

Dünyaca ünlü heykeltıraş Koiçi Tamura, Tokyo Nakano Semti Nogata Mahallesi'ndeki evinin çalışma odasında, ayın 30'unda ev işlerine bakan hizmetçi kadın tarafından ölü bulundu. Yerde yüzükoyun çırılçıplak yatar halde bulunan Tamura'nın bulunduğu yer âdeta kan gölüne dönmüştü. Boğuşma izlerine bakılarak olayın cinayet olduğu sanılıyor. Evin mutfağına ait olduğu tespit edilen cinayet aleti bıçak, cesedin hemen yanında bulundu.

Polisin açıklamasına göre, tahmini ölüm zamanı ayın 28'i akşam saatleriydi. Tamura tek başına yaşadığından, cesedi iki gün gecikmeyle fark edildi. Tamura'nın, et kesmek için kullanılan keskin bir bıçağın göğsünün farklı yerlerine saplanması sonrasında, kalp ve ciğerlerindeki aşırı kanama sonucu olay anında öldüğü tahmin ediliyor. Kaburgalarından birkaçının da kırık olması nedeniyle bıçağın oldukça şiddetli saplandığı sanılıyor. Parmak izleri ve bulgular konusunda polis tarafından henüz bir açıklama yapılmadı. Ayrıca cinayete şahit olan kimsenin de olmadığı tahmin ediliyor.

Evin içinde bir dağınıklığın bulunmadığından ve maktulün hemen yanındaki değerli eşyalarına ve cüzdanına dokunulmamış olması nedeniyle cinayetin kişisel bir anlaşmazlık sonucu işlendiği tahmin ediliyor. Tamura'nın evi Nakano Semti'nin sakin bir bölgesinde bulunuyor, ancak komşu evlerde yaşayanlar olay esnasında hiçbir şey duymadıkları

yönünde ifade vererek olay karşısındaki şaşkınlıklarını dile getirdiler. Tamura çevredeki komşularıyla pek fazla samimiyet kurmayarak, sessiz sakin yaşadığından, çevre sakinleri de olağanüstü bir durum hissetmemişler.

Eve temizliğe gelen kadının ifadesine göre Tamura, on beş yaşındaki oğluyla birlikte yaşıyormuş ancak temizlikçi kadın on beş gündür çocuğu görmemiş. Tamura'nın oğlu yaklaşık on beş gündür gittiği okula da devam etmiyormuş. Polis şu anda onun nerede olduğunu araştırıyor.

Tamura'nın, evi dışında Musaşino şehrinde işyeri olarak kullandığı bir de atölyesi bulunuyor. Atölyesinde sekreterlik yapan kadının ifadesine göre, cinayetten önceki güne kadar, her zaman olduğu gibi çalışmalarını sürdürmüş. Olay günü, sekreteri bir iş dolayısıyla evine telefon etmiş, ancak telefonu gün boyu telesekretere bağlıymış.

194* Tokyo Kokubunci doğumlu olan Tamura, Tokyo Güzel Sanatlar Üniversitesi Plastik Sanatlar Bölümü'ne girdi. Öğrencilik yıllarından itibaren yarattığı özgün eserlerle plastik sanatlar dünyasına yeni bir soluk getirerek büyük bir ilgi topladı. Temalarını insanın bilinçaltının sembolik ifadesi üzerine yoğunlaştıran Tamura'nın geleneksel anlayışları aşan yeni ve özgün heykel tarzı dünya genelinde olumlu eleştiriler almıştı. Sanatçının en çok tanınan eserlerinden Labirent serisi, labirentlerin sahip olduğu güzellik ve duyulara hitap etme özelliğini, serbestlik arayışı içerisindeki hayal gücüyle ortaya koymaktadır. Halen ** Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde konuk öğretim üyesi olarak çalışan Tamura'nın eserleriyle iki yıl önce New York Modern Sanatlar Müzesi'nde gerçekleştirilen sergi...

Orada gazeteyi okumayı bıraktım. Sayfada evimizin dış kapısının resmi vardı. Babamın çok daha gençken çekilmiş bir fotoğrafını da koymuşlardı. İki fotoğraf da, sayfaya uğursuz bir hava katmıştı. Gazeteyi dörde katlayarak masanın üzerine koydum. Hiçbir şey söylemeden yatağa oturup parmak uçlarımı gözkapaklarıma bastırdım. Kulaklarımda tiz bir ses, belirli bir frekansla aralıksız çınlıyordu. Birkaç kez başımı salladım. Fakat o ses kesilmek bilmiyordu.

Odamdaydım. Saat yediyi geçmişti. Az önce Oşima'yla birlikte kütüphaneyi kapatmıştık. Az önce VW Golf'ün motor sesi geldiğine göre Saeki Hanım da gitmiş olmalıydı. Kütüphanede ben ve Oşima'dan başka kimse yoktu. Kulaklarımda da sinir bozucu bir ses çınlayıp duruyordu.

"Birkaç gün öncenin gazetesi bu. Seni ormana bıraktığım sırada çıktı haber. Haberi okuyunca, oradaki Koiçi Tamura acaba senin baban olabilir mi, dedim. Birçok unsur örtüşüyor gibiydi. Aslında dün göstermem gerekirdi, ama önce buraya yerleşmenin daha iyi olacağını düşündüm."

Başımı salladım. Hâlâ parmaklarımı gözlerime bastırıyordum. Masanın önündeki döner koltukta bacak bacak üstüne atarak oturan Oşima bana bakıyordu. Bir şey söylemiyordu.

"Ben öldürmedim."

"Bunu elbette biliyorum," dedi Oşima. "Sen o gün akşama kadar bu kütüphanede kitap okudun. Sonrasında da buradan kalkıp Tokyo'ya giderek babanı öldürmen ve tekrar Takamatsu'ya dönmen zaman açısından imkânsız."

Fakat ben bundan emin değildim. Babamın öldürüldüğü günü hesaplayınca, tamı tamına tişörtümün kan içinde kaldığı gün olduğu anlaşılıyordu.

"Fakat gazetenin haberine bakılırsa, polis seni arıyormuş. Herhalde olayla ilgili en önemli kişi olduğundan."

Başımı salladım.

"Burada polise gidip o sırada başka yerde olduğunu kesin olarak kanıtlamak, sürekli gizlenerek yaşamaktan daha kolay olur. Elbette ben de senin için tanıklık ederim."

"Fakat bunu yaparsam, beni alıp Tokyo'ya geri götürürler."

"Herhalde öyle olur. Ne de olsa, zorunlu temel eğitimi alman gereken bir yaştasın. Kafana göre, istediğin yere gidemezsin. Prensip olarak, hâlâ bir velin olması gereken yaştasın."

Başımı iki yana salladım. "Kimseye hiçbir şeyi açıklamak istemiyorum. Tokyo'daki eve, okula dönmek istemiyorum."

Oşima dudaklarını büzmüş halde, tam karşımdan bana bakıyordu.

"Buna senin karar vermen gerekiyor," dedi sakin bir sesle. "Senin istediğin gibi yaşamaya hakkın olduğuna ben inanıyorum. İster on beş isterse elli bir yaşında ol, fark etmez. Fakat maalesef bu toplumdaki diğer insanların fikirleriyle örtüşmeyebilir. Üstelik eğer bu noktada 'Kimseye hiçbir şey açıklamak istemiyorum. Beni rahat bırakın' seçeneğini kullanırsan, bundan sonra sürekli polisten ve toplumdan kaçarak yaşamak zorunda kalırsın ve bu da bir hayli zor bir yaşam olur. Henüz on beş yaşındasın ve önünde uzun bir yol var.

Yine de kararın bu mu?"

Yanıt vermedim.

Oşima gazeteyi alıp habere bir kez daha baktı. "Habere göre, babanın senden başka akrabası yokmuş."

"Ablam ve annem var. Fakat çok uzun süre önce evden ayrıldılar ve bir daha onlardan haber alamadık. Nerede oldukları öğrenilse bile, o ikisinin cenazeye geleceklerini hiç sanmam."

"Peki, sen de gitmeyeceksen, babanın ölümüyle ilgili formaliteleri kim halledecek? Cenaze ve diğer formaliteleri?"

"Gazetede de yazdığı gibi, ofisinde sekreterliğini yapan bir kadın var, formalitelerin tamamını o halleder. Her şeyi bilir, en iyisi ona bırakmak. Babamdan kalan hiçbir şeyi almak istemiyorum. Evi, malvarlığını istedikleri gibi halletsinler."

"Ancak, babamdan kalan genleri taşıyorum," dedim içimden.

"Eğer benim edindiğim izlenim doğruysa," dedi Oşima, "babanı kim öldürmüş olursa olsun, üzülmüş ya da etkilenmiş gibi durmuyorsun."

"Bu şekilde ölmesi kötü. Ne de olsa kan bağım var, babam benim. Fakat gerçek hislerimi söylemek gerekirse, esas kötü olan şey, daha önce ölmemiş olması. Elbette bunun ölmüş bir insanın arkasından söylenmeyecek bir laf olduğunun bilincindeyim."

Oşima başını iki yana salladı. "Olsun. Böyle bir anda, içinden geldiği gibi konuşmaya hakkın var."

"Öyle olsaydı ben..."

Sesim gerekli ağırlığı taşımıyordu. Ağzımdan çıkan sözler, gidecekleri yönü bulamadan, bulanık bir boşluk tarafından emiliyormuş gibiydi. Oşima koltuktan kalkıp gelip yanıma oturdu.

Konuşmaya devam ettim: "Oşima. Benim etrafımda birbiri ardına bir sürü şey cereyan ediyor. Bazıları kendi seçimim olsa bile, bazıları hiç istemediğim şeyler. Fakat bu iki sınıf arasındaki ayrımı tam olarak yapamaz haldeyim. Yani kendi seçimin olduğunu düşündüğüm şeylerin bile, aslında ben seçimimi yapmadan çok daha önce gerçekleşeceğinin kesinleştiği hissine kapılıyorum. Ben yalnızca, birilerinin önceden bir yerlerde karar verdiği şeyleri, tecrübe ediyorum belki de. Kendi başıma ne kadar düşünürsem düşüneyim, ne kadar çabalarsam çabalayayım, olan her şey sanki benim değil de bir başkasının etrafında gelişiyor gibi, kendime yabancılaşıyorum. Sanki kendi rotamdan gitgide uzaklaşıyorum. Bu da beni bunaltan, bana ağır gelen bir şey. Hayır, korkutan bir şey demem daha doğru olur belki de. Öyle düşünmeye başladığımda, vücudumu büzülüp kalmış gibi hissediyorum."

Oşima elini uzatıp omzuma koydu. Avuç içinden yayılan sıcaklığı hissediyordum.

"Eğer öyle bile olsa, yani senin seçimlerinin ve çabalarının boşa gitmesi kaderle ilgili bir şeyse bile, sen neticede değişmez bir gerçek olarak sensin ve kendinden başka bir şey de olamazsın. Sen, kendin olarak emin adımlarla ileri doğru yürüyorsun. Endişelenecek bir şey yok."

Başımı kaldırıp Oşima'nın yüzüne baktım. Konuşma tarzında tuhaf ölçüde ikna edici bir yan vardı.

"Böyle düşünmenin nedeni ne?"

"Çünkü burada bir ironi var."

"İroni?"

Oşima gözlerimin ta içine doğru baktı. "Bak Kafka Tamura. Şu an hissettiklerin, çoğu Yunan tiyatro oyununda da motif olarak kullanılan bir şey. İnsan kaderini değil kader insanı seçer. Bu, Yunan tiyatrosunun temel dünya algısıdır. Sonra, bu trajik özellik de, Aristoteles'in söylediği bir söz, ama kaderin bir cilvesi olarak, söz konusu kişinin eksikliği değil, güzelliğini payanda olarak kullanır. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun? İnsan eksiklikleriyle değil güzellikleriyle daha büyük trejedilere sürüklenir. Sophokles'in *Oidipius*'u en çarpıcı örnektir. Kral Oidipius, tembelliği ve aptallığıyla değil cesareti ve dürüstlüğüyle kendi oyununun kahramanı olur. Orada da, kaçınılmaz bir ironi çıkar ortaya."

"Fakat kurtuluş yoktur."

"Duruma göre," dedi Oşima. "Duruma göre bir kurtuluş söz konusu olmayabilir. Fakat ironi insanı derinleştirir, büyütür. Bu da, daha büyük bir boyutun kurtuluşu için giriş kapısı işlevi görür. Orada evrensel umut olgusunu bulabilirsin. O yüzden de, Yunan tiyatroları günümüzde bile birçok insan tarafından okunuyor ve sanatın temel formlarında biri olarak kabul ediliyor. Tekrarlamış oluyorum belki, ama dünyadaki her şey metafordur. Herkes, kendi babasını gerçekten öldürüp kendi annesiyle sevişmez. Öyle değil mi? Yani, bizler metafor düzeneği yoluyla, ironiyi kabulleniriz. Sonra da kendimizi derinleştirir, geliştiririz."

Susuyordum. Tüm derinliğimi kendi düşüncelerim için kullanıyordum.

"Senin Takamatsu'ya geldiğini bilen kimse var mı?" diye sordu Oşima.

Başımı iki yana salladım. "Tek başıma düşünüp tek başıma geldim. Kimseye de söylemedim. Sanırım kimse bilmiyor."

"Öyleyse, bir süre kütüphanenin bu odasında saklan. Danışma bankosuna da çıkma. Herhalde, seni polis de bulamaz. Bir şey olursa da, yine Koçi'deki orman kulübesinde gizlenirsin."

Oşima'nın yüzüne baktım. Sonra da konuştum. "Eğer seninle karşılaşmasaydım, ne yapacağımı bilemez bir halde olurdum şimdi. Bu şehirde tamamen yalnızım ve yardım alabileceğim kimse de yok."

Oşima gülümsedi. Elini omzumdan çekip o eline bakmaya başladı.

"Böyle düşünmesen iyi olur. Benimle karşılaşmamış bile olsan, sen kendi yolunu çizebilirdin. Neden bilmem, ama öyle hissediyorum. Sende, insanın öyle düşünmesine yol açan bir şeyler var."

Sonra Oşima kalkıp masanın üstündeki gazeteyi getirdi.

"Bu arada, daha önceki günün gazetesinde de şöyle bir haber vardı. Küçük bir haber, ama bir hayli ilginç olduğundan aklımda kaldı. Tamamen tesadüf olmalı, ama bu olay da sizin evin çok yakınında olmuş," diyerek gazeteyi bana uzattı.

GÖKYÜZÜNDEN BALIK YAĞDI!

NAKANO SEMTİ ALIŞVERİŞ MERKEZİNE 2 000 İSTAVRİT VE SARDALYE

Ayın 29'unda akşam 18.00 sıralarında, Nakano Semti XX Mahallesi'nde yaklaşık 2 000 kadar istavrit ve sardalye yağınca, mahalle sakinleri hayretler içinde kaldı. Yakınlarda alışverişe çıkan iki ev hanımının düşen balıkların çarpması sonucu hafif yaralanması dışında, yağan balıklar bir hasara neden olmadı. Olayın meydana geldiği sıralarda, gökyüzü açık ve bulutsuzdu, ayrıca rüzgâr da yoktu. Düşen balıkların çoğu hâlâ canlıydı ve yol üzerinde çırpınarak...

O kısa haberi okuyup gazeteyi Oşima'ya geri verdim. Gazetedeki haber, olayla ilgili olarak bazı tahminler ileri sürüyordu, ama hepsi de ikna edici olmaktan uzaktı. Polis, hırsızlık ya da bunun ustalıkla hazırlanmış bir şaka olabileceği seçenekleri üzerinde duruyormuş. Meteoroloji yetkilileri, o gün gökten balık yağmasını sağlayacak herhangi bir özel meteorolojik durum bulunmadığını söylüyorlardı. Tarım, Orman ve Su İşleri Bakanlığı sözcüsü ise henüz bir açıklama yapmamıştı.

"Bu olay sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu Oşima.

Başımı iki yana salladım. Hiçbir fikrim yoktu.

"Babanın öldürülmesinin ertesi günü, olay yerinin hemen yakınında havadan 2 000 sardalye ve istavrit yağıyor. Herhalde tamamen tesadüftür."

"Herhalde."

"Bir de gazetede, aynı günün akşamı ilerleyen saatlerde,

Tokyo-Nagoya otobanının Fucikava mola yeri civarında yine gökyüzünden çok miktarda sülük yağdığını yazıyordu. Dar bir alana, nokta atışı şeklinde yağmış. Bunun etkisiyle hafif kazalar meydana gelmiş. Sülükler bir hayli büyükmüş. Nasıl olup da koca koca sülüklerin havadan sürü halinde yağdığını kimse açıklayamıyor. Peki, bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Yine başımı iki yana salladım.

Oşima tekrar gazeteyi katladı. "Neyse. İşte böyle. Bu sıralar ortalıkta tuhaf, açıklanamayan olaylar meydana gelmeye başladı. Tabii bunların arasında bir ilişki olmayabilir. Yalnızca tesadüftür belki de. Fakat nedense aklıma takılıyor. Bir şeyler varmış gibi."

"Belki bunlar da metafordur," dedim.

"Belki de. Fakat gökyüzünden istavrit, sardalye ve sülük yağması, neyin metaforu olabilir ki?"

Bir süre suskun kaldık. Uzun süredir kullanmadığımız sözcükleri kullanmıştık.

"Baksana Oşima, babamın yıllar öncesinden benimle ilgili bir kehaneti vardı."

"Kehanet mi?"

"Bunu şimdiye kadar kimseye söylemedim. Dürüstçe söylesem bile, kimsenin inanmayacağını düşünüyordum."

Oşima bir şey söylemedi. Fakat o sessizliği bana cesaret veriyordu.

"Kehanetten ziyade, lanet demek daha doğru olur belki de. Babam aynı şeyi, bana tekrar tekrar söylemişti. O cümlenin her bir harfi, bilincimin derinliklerine teker teker çiviyle çakılmış gibi."

Derin bir nefes aldım. Sonra, hemen sonra ağzımdan çıkacak sözcükleri tek tek kontrol ettim. Elbette kontrol etmeme gerek yoktu. Oradaydılar. Her zaman oradaydılar. Fakat her birinin ağırlığını tek tek ölçmem gerekiyordu. Sonra söyledim:

"Sen, gün gelecek kendi ellerinle babanı öldürecek, gün gelecek annenle çiftleşeceksin."

Sözcükler ağzımdan çıkarak yeniden anlam kazandıktan sonra, kalbimde kocaman bir mağara açılmış gibi bir his doğdu içime. O soyut mağaranın içinde, kalbim metalik, bulanık sesler çıkarıyordu. Oşima yüzündeki ifadeyi değiştirmeksizin, uzun uzun yüzüme baktı.

"Senin kendi ellerinle babanı öldüreceğini, kendi annenle çiftleşeceğini mi söyledi baban?"

Başımı birkaç kez sallayarak onayladım.

"Bu Kral Oedipus için yapılan kehanetin tamamen aynısı. Bunu elbette biliyorsundur." Başımı salladım. "Fakat kehaneti bununla kalmıyordu. Kendisinden de bir şeyler eklemişti. Benden altı yaş büyük bir ablam var. Babam, 'Gün gelecek o ablanla da çiftleşeceksin,' demişti."

"Baban, bunları öylece yüzüne karşı mı söyledi?"

"Evet. Fakat ben o sıralarda ilkokula gidiyordum ve çiftleşmek sözcüğünün anlamını bile bilmiyordum. Bunun ne demek

olduğunu, ancak seneler sonra öğrendim."

Oşima hiçbir şey söylemedi.

"Ne yaparsam yapayım, benim o kaderden kaçamayacağımı söylemişti babam. Bu kehanet saatli bir düzenek gibi genlerime yerleştirilmiş ve ne yaparsam yapayım değiştiremezmişim. Babamı öldürecek, annem ve ablamla çiftleşecekmişim."

Oşima hâlâ o uzun sessizliğini koruyordu. Söylediğim her sözcüğü teker teker tartarak, tutunabileceği bir şeyler arıyor gibiydi.

Sonra nihayet konuştu. "Acaba neden baban sana karşı böylesine korkunç bir kehaneti dile getirmek zorunda kaldı?"

"Benim anlayabileceğim bir şey değil. Zaten babam da herhangi bir açıklama yapmadı," diyerek başımı iki yana salladım. "Belki de babam, çekip giden annem ve ablamdan intikam almak, onları cezalandırmak istiyordu. Benim aracılığımla."

"Bu seni kaybetmesi pahasına olsa bile mi?"

Başımı salladım. "Sanırım babam için eserlerinden biri olmaktan öteye geçmedim ben. Heykellerinden biri. Kırılıp parçalanması tamamen babamın arzularına kalmış bir şey."

"İşin orası öyle bile olsa, bir hayli sapkın bir düşünce tarzı gibi geliyor bana," dedi Oşima.

"Dinle Oşima. Benim yetiştiğim yerde, her şey bir hayli sapkındı. Her şey öylesine sapkındı ki doğru düzgün olan şeyler bile sapkınmış gibi görünüyordu. Çok önceden beri bunun

farkındaydım. Fakat sadece bir çocuktum daha ve başka gidebileceğim bir yer de yoktu."

Oşima yanıtladı. "Babanın eserlerinin birçoğunu, yakından görmüşlüğüm var. Deha ölçüsünde yetenekli bir heykeltıraştı. Özgün, kafa tutan, ödün vermeyen, güçlü bir tarz. Onun eserleri sarsılmaz bir duruşa sahipti."

"Öyle olabilir. Fakat Oşima, o şeylerin getirdiklerinden kalan posayı, neredeyse zehir diyebileceğim bir şeyleri, babamın çevresine saçması, çarpması gerekiyordu. Babam çevresindeki herkesi kirletip kaybetti. Bunları kendi istediği için mi yaptı, bilemiyorum. Belki de sadece öyle yapmak zorunda kalmış da olabilir. Her ne olursa olsun, babam tamamen kendine özel bir şeyler taşıyordu. Söylediklerimi anlayabiliyor musun?"

"Sanırım," dedi Oşima. "O babana özel şey her neydiyse, iyi-kötü ayrımını aşan bir şeydi herhalde. Belki de gücünün kaynağı desek daha doğru olur."

"Üstelik ben de o genleri miras aldım. Annemin beni bırakıp gitmesinin nedeni belki de budur. Uğursuz bir kaynaktan doğduğum, kirli ve yitik bir şey olduğum için, beni fırlatıp atıvermiştir belki de."

Oşima parmağının ucunu şakağına koymuş, bir şeyler düşünüyordu. Sonra gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Peki, onun senin gerçek baban olmaması gibi bir durum söz konusu olamaz mı? Yani, biyolojik olarak?"

Başımı iki yana salladım. "Birkaç yıl önce hastanede tahlil yaptırdık. Babamla birlikte hastaneye gidip kan verdik, DNA tahlili yaptırdık. Biz, yüzde yüz, kesinlikle biyolojik olarak baba

oğuluz. O tahlil sonuçlarını bana da göstermişti."

"Epeyce tedbirli bir davranış."

"Babam benim öğrenmemi istiyordu. Benim onun yarattığı bir eser olduğumu. O tahlil de imza atmak gibi bir anlam taşıyordu."

Oşima'nın parmağı hâlâ şakağındaydı.

"Fakat gerçekte senin babanın kehaneti tutmamış oluyor. Çünkü babanı öldüren sen değilsin. Sen o sırada Takamatsu'daydın. Başka biri Tokyo'da babanı öldürdü. Değil mi?"

Yanıt vermeden ellerimi açıp baktım. Gecenin derin karanlığında, kapkara gözüken kana bulanmış o ellerime.

"Doğruyu söylemek gerekirse, ben o kadar da emin değilim," dedim.

Sonra, Oşima'ya her şeyi anlattım. O akşam kütüphaneden dönüşte birkaç saat kendimi kaybettiğimi, tapınağın korusunda kendime geldiğimde tişörtüme birinin kanının bulaşmış olduğunu. Kanı tapınağın tuvaletinde yıkadığımı. Belleğimden o birkaç saatin tamamen silinmiş olduğunu. Konu uzar diye, o gece Sakura'nın evinde kaldığımı atladım. Oşima arada sırada sorular sorarak, ayrıntıları aklına yerleştirmeye çalışıyordu. Ancak bunlar hakkında bir fikir belirtmiyordu.

"O kanın üzerime nerede bulaştığını, kimin kanı olduğunu hiç bilmiyorum. Hiçbir şey anımsayamıyorum," dedim. "Fakat metafor falan olarak değil, gerçek olarak kendi ellerimle babamı öldürmüş olabilirim. İçimde öyle bir his var. Evet, gerçekten de o

gün Tokyo'da değildim. Senin söylediğin gibi sürekli Takamatsu'daydım. Burası doğru. Ancak, 'Sorumluluk rüyalarda başlar' değil mi?"

"Yeats," diye mırıldandı Oşima.

Sözlerimi tamamladım. "Ben rüyalarım üzerinden babamı öldürmüş olabilirim. Yalnızca rüyalarımda açılan özel koridordan geçerek, babamı öldürmeye gitmiş olabilirim."

"Sen öyle düşünüyorsun. Senin için, bir anlamda gerçek bu olabilir. Ancak, polis ya da diğerleri, senin lirik anlamdaki sorumluluğunu sorgulamayacaktır. Hiçbir insan, aynı anda iki yerde birden var olamaz. Einstein bunu bilimsel olarak kanıtlamıştı ve hukukta da kabul edilen bir kavram bu."

"Ama şimdi söylediklerim bilimle ya da hukukla ilgili değil."

Oşima hemen yanıtladı: "Fakat Kafka, senin söylediklerin yalnızca varsayım. Hem de bir hayli sürrealist bir varsayım. Sanki bilimkurgu romanı gibi."

"Elbette, yalnızca varsayım. Bunun çok iyi farkındayım. Herhalde kimse böylesine saçma sapan bir şeye inanmaz. Ama tezin antitezle karşılanmadığı yerde bilim ilerlemez. Babam hep öyle derdi. Varsayımlar, zihnin savaş alanıdır. Ağız alışkanlığı gibi, hiç dilinden düşürmezdi. Şimdi de, o antitezi henüz bulabilmiş değilim."

Oşima sesini çıkarmadı.

Ben de ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Neticede bu, senin buralara, Şikoku'ya kadar kaçmanın da

nedeni. Babanın lanetinden kurtulmak," dedi Oşima.

Başımı sallayarak onayladım. Sonra da katlı duran gazeteyi parmağımla işaret ettim. "Fakat galiba kaçmayı başaramadım."

Mesafelerden medet ummazsan daha iyi olur gibi geliyor bana, dedi Karga adlı delikanlı.

"Şu anda gizlenebileceğin bir yere ihtiyacın var," dedi Oşima. "Şu an başka bir şey gelmiyor aklıma."

Çok yorgun olduğumu fark ettim. Aniden ayakta bile zor durduğum hissine kapıldım. Yanımda oturan Oşima'nın göğsüne yaslandım. Oşima da bana sarıldı. Yüzümü o dümdüz göğüslere yapıştırdım.

"Oşima. Öyle bir şey yapmak istemiyorum. Babamı öldürmeyi hiç düşünmedim. Annem ve ablamla çiftleşmeyi de istemiyorum."

"Elbette," dedi Oşima. Sonra parmaklarıyla kısa saçlarımı tarar gibi okşadı. "Elbette, böyle bir şey söz konusu olamaz."

"Rüyalarımda bile mi?"

"Hatta metafor olarak bile," dedi Oşima. "Alegori içinde ya da analoji içinde."

"İstersen, bu akşam burada seninle kalabilirim," dedi Oşima biraz sonra. "Şuralardaki bir sandalyenin üzerinde bile uyuyabilirim."

Teklifini reddettim. Tek başına kalmamın daha iyi olacağını söyledim.

Oşima alnına dökülen kâküllerini geriye attı. Biraz tereddüt ettikten sonra, "Evet, cinsel açıdan özürlü, hem kadın hem de gay'im, ama eğer bundan endişeleniyorsan..."

"Hayır, sorun o değil," dedim. "Sadece bu gece tek başıma kalıp düşünmek istiyorum. Birçok şey üst üste gelişti. Sorun yalnızca bu."

Oşima, not kâğıdına telefon numarasını yazdı. "Eğer gece birisiyle konuşmak istersen, bu numarayı ara. Çekinme. Zaten, uykum çok hafiftir."

Teşekkür ederek kâğıdı aldım.

O gece ben hayalet gördüm.

22

Nakata'nın bindiği kamyon Kobe şehir merkezine girdiğinde sabah saat beşi geçmişti ve hava iyice aydınlanmıştı, ama yükün boşaltılacağı depo henüz açık değildi. İkisi, kamyonu limanın yakınlarındaki bir yol üzerinde park edip biraz uyumaya karar verdiler. Genç adam tam bir yatak haline getirdiği arka koltuğa geçti, çok rahatlamış bir halde horlaya horlaya uyudu. Nakata da, arada sırada o horlama yüzünden uyanıyordu, ama hemen yeniden o da tatlı uykusuna dalıyordu. Uyuyamamak, Nakata'nın hiç tecrübe etmediği bir olaydı.

Genç adam yattığı yerden doğrularak ağzını kocaman açıp esnediğinde saat sekiz olmuştu.

"Amca! Karnın acıktı mı?" dedi genç adam, dikiz aynasına bakarak elektrikli tıraş makinesiyle tıraşını olurken.

"Evet. Bendeniz Nakata biraz acıktım sanırım."

"Öyleyse, yakınlarda bir yerde kahvaltı edelim."

Nakata, Fucikava'dan yola çıktıktan sonra Kobe'ye ulaşana kadar, çoğunlukla uyumuştu. Genç adam ise, o sırada pek konuşmamış, radyodaki gece programını dinleyerek kamyonu sürmüştü. Arada sırada da, radyoda çalınan şarkılara eşlik etmişti. Nakata, o şarkıların hiçbirini daha önce duymamıştı. Japonca mıydı acaba? Nakata şarkı sözlerini bile hiç anlayamamıştı. Yalnızca arada sırada sözcükleri kesik kesik yakalayabiliyordu. Önceki gün Şincuku'daki iki kadının verdiği çikolata ve kutuya konmuş pirinç köftesini şoförle bölüşerek

yemişlerdi.

Genç adam uykusunu açtığını söyleyerek durmadan sigara içmişti. Kobe'ye ulaştıklarında sigara kokusu Nakata'nın giysilerine artık iyice sinmişti.

Nakata çantasını ve şemsiyesini alarak kamyondan indi.

"Yahu, o ağır şeyleri arabada bıraksana. Hemen yakın bir yere gideceğiz. Yemeğimizi yer yemez de döneriz," dedi genç adam.

"Evet. Söylediklerinizde haklısınız, ama bendeniz Nakata bunlar yanımda olmayınca huzursuz oluyorum."

"Eh..." Genç adam gözlerini kıstı. "Neyse haydi. Nasıl olsa ben taşımıyorum amca. Nasıl istersen."

"Teşekkür ederim."

"Benim adım Hoşino. Çuniçi Dragons'un teknik direktörüyle aynı. Aramızda akrabalık yok gerçi."

"Evet. Hoşino Bey. Memnun oldum. Benim adım da Nakata."

"Adını çoktan öğrendim," dedi Hoşino.

Genç adam oraları iyi biliyor gibiydi. Öne düşüp geniş adımlarla yürümeye başladı. Nakata, arkası sıra koşar adımlarla onu izliyordu. Sonra ikisi arka sokaklardaki küçük bir restorana girdiler. Restoran, kamyon şoförleriyle ve limanda çalışan iriyarı adamlarla doluydu. Kravatlı tek bir kişi bile yoktu. Müşteriler sanki yakıt alıyormuş gibi, ciddi yüz ifadeleriyle yemeklerini

yiyorlardı. Birbirine çarpan tabakların sesi, siparişleri sahibine veren çalışanların sesi, NHK haber sunucusunun sesi birbirine karışıyordu.

Genç adam duvarda asılı mönüyü parmağıyla gösterdi. "Amca, istediğin her şeyi yiyebilirsin. Buranın yemekleri hem güzel hem de ucuzdur."

"Tamam," diyen Nakata, söyleneni yaptı ama duvardaki mönüye bakınca okuma yazmasının olmadığını anımsadı.

"Özür dilerim, ama Hoşino Bey, bendeniz Nakata pek akıllı değilimdir de, okumam yoktur."

"Hmm," dedi Hoşino, durum ilgisini çekmişti. "Demek, okuman yok. Şimdilerde okuma yazması olmayan kalmadı pek. Neyse. Ben ızgara balık ve sahanda yumurta yiyeceğim. Sen de aynısından ister misin?"

"Olur. Izgara balığı da, sahanda yumurtayı da bendeniz Nakata çok severim."

"İyi öyleyse."

"Yılanbalığını da severim gerçi."

"Hmm. Yılanbalığını ben de severim. Yine de, sabah sabah yılanbalığı yenmez şimdi."

"Evet. Üstelik dün akşam Hagita adlı beyle birlikte yılanbalığı yedim zaten."

"İyi olmuş," dedi genç adam. "Izgara balık set mönü, yanına sahanda yumurta. İki kişilik olsun. Birinin pilavını bir buçuk

porsiyon koyun," dedi garsona neredeyse bağırır gibi bir sesle.

"Izgara balık set mönüsü ve sahanda yumurta. İki kişilik. Pilavın biri tepeleme olacak!" diye yüksek sesle tekrarladı garson da mutfağa doğru.

"İyi de, okuman yazman olmayınca sıkıntı çekiyorsundur," dedi genç adam Nakata'ya.

"Evet. Yazıları okuyamayınca, arada sırada sıkıntı çektiğim oluyor. Gerçi, Tokyo'daki Nakano Semti'nden çıkmadığım sürece pek bir sorun yaşamıyorum. Fakat şimdiki gibi Nakano Semti'nden çıkınca, bir hayli sıkıntı yaşıyorum."

"Orası öyledir. Kobe, Nakano Semti'nden çok uzak."

"Evet. Hangi yönün kuzey hangi yönün güney olduğunu bile anlayamıyorum. Anlayabildiğim tek şey sağım ve solum. Bu halimle hemen yolumu kaybederim, makinelerden bilet bile alamam."

"Fakat o halinle buralara kadar gelebilmen bile büyük başarı."

"Evet. Bendeniz Nakata birçok insanın nazik yardımlarını gördüm. Hoşino Bey, siz de onlardan birisiniz. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Nereden bakarsan bak, okuma yazma bilmemek çok zor bir şey. Bizim dede de bunamıştı, ama en azından okuyup yazabiliyordu."

"Evet. Bendeniz Nakata eşi az bulunur ölçüde akılsızımdır."

"Sizin ailede herkes böyle mi?"

"Hayır, değil. Büyük kardeşim C-Itoh şirketinde departman şefliği yapıyor, küçük kardeşim de Ulaştırma ve Sanayi Bakanlığı adlı kurumda çalışıyor."

"Ooo," dedi genç adam; şaşırdığı ses tonundan belliydi. "Müthiş entellermiş. Öyleyse, bir tek sen böyle farklısın."

"Evet. Benim başıma bir kaza geldi, ondan böyle akılsızlaştım. O yüzden, kardeşlerime ve yeğenlerime rahatsızlık vermemem, insan önüne çıkmamam için hep uyarırlar beni."

"Eh, senin gibi biri elini kolunu sallayarak ortada dolaşırsa, itibarları lekelenebilir elbette."

"Bendeniz Nakata, işin zor kısmını pek bilemiyorum, ama Nakano Semti'nde kaldığım sürece hiç yolumu kaybetmedim. Vali Bey'in de çok yardımını gördüm, kedilerle de iyi anlaşırdım. Ayda bir kez saçlarımı tıraş ettirip yılanbalığı yiyebiliyordum. Fakat Johnnie Walker Bey ortaya çıkınca, artık Nakano Semti'nde kalamaz hale geldim."

"Johnnie Walker mı dedin?"

"Evet. Uzun çizmeli, uzun şapkalı bir adamdı. Yelek giymişti, elinde bastonu da vardı. Kedileri toplayıp ruhlarını çıkarıyordu."

"Dur, dur," dedi Hoşino. "Uzun konuşmaları ben de pek sevmem. Neticede ne olduysa oldu Nakano Semti'nden çıkıverdin yani."

"Evet. Nakano Semti'nden ayrıldım."

"Peki, şimdi nereye gideceksin?"

"Bendeniz Nakata da tam olarak bilemiyorum. Fakat buraya gelince anladım ki, büyük bir köprüden geçip daha da batıya gitmem gerekiyor. Yakınlardaki büyük köprüden."

"Yani, Şikoku'ya mı gideceksin?"

"Özür dilerim Hoşino Bey, ama bendeniz Nakata coğrafyadan pek anlamam. Köprüden geçince Şikoku'ya mı çıkılıyor?"

"Evet, öyle. Buralarda büyük köprü diyorsan, Şikoku'ya geçilen köprüdür. Üç köprü var. Biri Kobe'den sonra Avacima Adası üzerinden Tokuşima'ya geçer. Bir diğeri Kuraşiki'nin altından Sakaide'ye bağlanır. Sonuncusu da Onimiçi ile İmabari'yi bağlar. Aslında tek bir köprü yeterli olurdu, ama siyasetçiler işte, gösteriş olsun diye üç köprü birden yaptırmışlar."

Genç adam bardağındaki suyun birazını masanın muşambasına döküp basit bir Japonya haritası çizdi. Sonra da Honşu ile Şikoku arasındaki üç köprüyü ekledi.

"Bu köprü çok mu büyük?" diye sordu Nakata.

"Şaka bir yana, gerçekten büyük."

"Öyle demek. Bir şekilde o köprülerden birinden geçmem lazım. Sanırım en yakındaki olmalı. Gerisini geçtikten sonra düşünürüm."

"Yani, demek oluyor ki gittiğin yerde tanıdığın falan yok."

"Evet. Bendeniz Nakata'nın hiç tanıdığı yoktur."

"Yalnızca köprüyü geçip sonra da oralarda bir yerlere

gideceksin."

"Evet. Aynen söylediğiniz gibi."

"Hem o gideceğin yerin neresi olduğunu da henüz bilmiyorsun."

"Evet. Şu an hiçbir şey bilemiyorum. Oraya geçince anlarım herhalde."

"Al başına belayı," dedi Hoşino. Saçlarının dağınıklığını düzeltip atkuyruğunu sıkılaştırdıktan sonra Çuniçi Dragons şapkasını yine başına geçirdi.

Nihayet, ızgara balık set mönü yemekleri gelince sessiz sessiz yemeklerini yediler.

"Nasıl? Sahanda yumurta güzel olmuş, değil mi?" dedi Hoşino.

"Evet. Çok lezzetli. Benim Nakano Semti'nde her zaman yediğim sahanda yumurtadan çok farklı."

"Bu Kansai bölgesi usulü sahanda yumurtadır. Tokyo'da servis ettikleri o bulaşık bezi gibi şey ile bunun arasında dağlar kadar fark var."

İki adam daha sonra yine sessizce sahanda yumurtalarını, tuzda ızgara istavritlerini yiyerek midyeli miso çorbalarını içtiler. Turp turşusu, haşlama ıspanak, kurutulmuş yosunla birlikte sıcak pilavlarını da kırıntı bırakmadan yiyip bitirdiler. Nakata her lokmayı mutlaka otuz iki kez çiğnediğinden, tamamını yemesi biraz zaman aldı.

"Nakata Amca, doydun mu?"

"Evet. Çok doydum. Sen de doydun mu Hoşino Bey?"

"Ben de iyi doydum. Ne dersin? Böyle bol çeşitli bir kahvaltı edince insan kendini mutlu hissediyor değil mi?"

"Evet. Şu an kendimi çok mutlu hissediyorum."

"Kakan gelmedi mi?"

"Evet. Şimdi siz söyleyince, gitgide daha çok geldiğinin farkına vardım."

"Git yap öyleyse. Tuvalet şurada."

"Siz gitmeyecek misiniz, Hoşino Bey?"

"Benimkisi biraz zaman alır. Önce sen git de gel."

"Peki. Teşekkür ederim. Ben kakamı yapıp da geleyim öyleyse."

"Bak, öyle yüksek sesle kaka kaka deyip durma. İnsanlar yemek yiyorlar, gördüğün gibi."

"Haklısın. Özür dilerim. Bendeniz Nakata akılsız bir adamımdır."

"Tamam tamam. Haydi git de gel."

"Gitmişken dişlerimi de fırçalamamın mahsuru var mı?"

"Olur. Dişlerini de fırçala. Zamanımız var daha, rahatına bak. Yalnız, Nakata Amca, o şemsiyeni ne diye alıyorsun yanına? Bıraksana buraya. Alt tarafı tuvalete gidip geleceksin."

"Tamam, şemsiyemi burada bırakayım öyleyse."

Nakata tuvaletten döndüğünde Hoşino hesabı çoktan halletmişti.

"Hoşino Bey, bendeniz Nakata'nın yeterli parası var. Kahvaltı hesabını olsun ben vereyim."

Genç adam başını iki yana salladı. "Sorun değil. Ne kadar ki zaten. Bir de, ben bizim dedeye çok şey borçluyum. Eskiden, işsiz güçsüz dolaştığım zamanlardan."

"Tamam da, bendeniz Nakata Hoşino Bey'in dedesi değilim."

"O benim sorunum, sen kafana takma. Çok fazla laf da etme."

Nakata bir an düşündükten sonra genç adamın huyuna gitmenin daha iyi olacağını anladı. "Teşekkür ederim. Çok güzel bir yemekti, kesene bereket."

"Alt tarafı sokak arası bir lokantada ızgara istavrit ve sahanda yumurta. Öyle kafanı eğe eğe teşekkür etmeni gerektirecek bir şey değil."

"Fakat Hoşino Bey, şöyle bir düşünüyorum da, yolda gelirken hep insanların nezaketiyle karşılaştım. Bendeniz Nakata parama hiç elimi süremedim."

"Süper," dedi Hoşino. "Sen de işini biliyorsun."

Nakata garsonlara rica ederek yanına aldığı termosuna sıcak çay koydurttu. Sonra da termosunu dikkatle çantasına yerleştirdi.

İki adam yürüyerek kamyonu bıraktıkları yere döndüler.

"Şey, şu Şikoku'ya gitme meselesi..."

"Evet," dedi Nakata.

"Ne işin var senin Şikoku'da?"

"Bunu bendeniz Nakata da tam olarak bilemiyorum."

"Bir amacın olmadığı gibi, nereye gideceğini de bilmiyorsun. Ancak hele bir Şikoku'ya gideyim diyorsun yani."

"Evet. Bendeniz Nakata büyük köprüyü geçeceğim."

"Köprüyü geçince, birçok şey daha mı berraklaşacak?"

"Evet. Sanırım öyle olur. Fakat köprüyü geçmeden önce bendeniz Nakata da bilemiyorum."

"Hmm," dedi genç adam. "Köprüyü geçmek önemli demek."

"Evet. Köprüyü geçmek, her şeyden çok daha önemli şu an."

"Al başına belayı," dedi Hoşino başını kaşıyarak.

Genç adam, kamyonuyla taşıdığı mobilyayı alışveriş merkezine teslim etmeye gitti. O arada Nakata, limanın yakınlarındaki küçük parkta bir banka oturarak geçirdi zamanını.

"Amca, buradan sakın bir yere kıpırdama tamam mı?" demişti Hoşino. "Şurada tuvalet var, sebil de var. Şimdilik ihtiyacını görürsün. Uzak bir yerlere gitme, kaybolursun. Bir kaybolursan, bir daha geri de dönemezsin."

"Evet. Burası Nakano Semti değil çünkü."

"Aynen öyle. Artık burası Nakano Semti değil. Onun için oturup orada bekle."

"Tamam, anladım. Bendeniz Nakata buradan kımıldamam."

"Oldu. Ben şu yükü teslim ettikten sonra döner gelirim."

Nakata, Hoşino'nun söylediği gibi banktan bir adım bile kımıldamadı. Tuvalete bile gitmedi. Sabit bir yerde kalarak zaman geçirmek Nakata'ya sıkıntı vermiyordu. Hatta bu, Nakata'nın en iyi yaptığı işlerden biriydi.

Oturduğu banktan denizi görebiliyordu ve denizi görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Küçüklüğünde, birkaç kez ailecek denize gittikleri olmuştu. Mayosunu giymiş, sahilde suda oynamıştı. Sahile vurmuş denizyıldızı ve midye kabuklarını da toplamıştı. Fakat o günlere ait belleği iyice bulanıklaşmıştı. Sanki başka bir dünyada meydana gelmişti. Ondan sonra denizi gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

Nakata, Yamaşina'da meydana gelen o tuhaf olaydan sonra Tokyo'daki okuluna dönmüştü. Fakat bilinci ve vücut işlevleri yerine geldiği halde belleğini tamamen yitirmiş, okuma yazma yetisi de silinmişti. Ders kitaplarını okuyamadığı gibi sınavlara da girememişti. Edindiği bilgiler tamamen silinmiş, soyut olguları düşünme yetisi iyice gerilemişti. Yine de bir şekilde

ilkokuldan mezun etmişlerdi. Derslerde öğretilen şeyleri neredeyse hiç anlamıyordu, ama sınıfın bir köşesinde sessizce oturuyordu. Öğretmenlerinin söylediklerini de harfiyen yerine getiriyordu. Ondan rahatsız olan kimse de yoktu. O yüzden öğretmenleri onun varlığını dert etmek zorunda kalmamışlardı. Yani misafirdi, ama yük değildi.

Nakata'nın o tuhaf kaza meydana gelene kadar çok başarılı bir öğrenci olduğu da unutulmuştu. Okulda yapılan tüm tören ve etkinliklerde Nakata dışarıda tutuluyordu. Hiç arkadaşı da olmamıştı. Fakat Nakata böyle şeylere aldırış etmiyordu. Aksine hiç kimsenin kendisine bulaşmaması sayesinde, istediği kadar kendi dünyasında kalabiliyordu. Onun kendini kaptırarak yapabildiği okul etkinlikleri, okulda beslenen küçük hayvanlara (tavşan, keçi) ve saksılardaki çiçeklere bakmak ve sınıf temizliğiydi. Nakata her zaman neşeyle gülümseyerek kendini o işlere verebiliyordu.

Yalnızca okulda değil aile içinde de onun varlığı neredeyse tamamen unutulmuştu. Büyük oğullarının okuyamaz hale gelip de eğitim hayatını düzgün bir şekilde ilerletemeyeceği anlaşılınca, eğitim konusunda titizlenen anne ve babasının ilgisi kardeşlerine yönelmiş, Nakata'ya dönüp bakmaz olmuşlardı. Semt ortaokuluna girmesinin imkânsız olduğu söylenince, Nagano'daki akrabalarına emanet edilmişti. Annesinin ailesine. Nakata orada uygulamalı tarım dersleri verilen bir okula gitmişti. Okuyamadığından derslerde sıkıntı çekmişti, ama uygulamalı tarım derslerini çok seviyordu. Eğer okuldaki tacizler o kadar şiddetli olmasaydı, Nakata daha sonraki hayatını tarımdan kazanabilirdi. Fakat sınıf arkadaşları, küçük bir şey için bile büyük şehirden gelen ve onlara yabancı olan Nakata'ya vuruyorlardı. Feci şekilde yaralandığı da oluyordu (tek kulağının memesi öyle bir olay yüzünden ezilmişti). Büyükanne ve

büyükbabası onu okula göndermekten vazgeçtiler. Sonra da ev işleri yaptırarak yetiştirdiler Nakata'yı. Söylenenleri uslu uslu yapan bir çocuk olduğundan Nakata'yı çok seviyorlardı.

Kedilerle konuşabilmeye de o sıralarda başlamıştı. Evde beslenen birçok kedi vardı ve o kediler, Nakata'nın en yakın arkadaşlarıydı. Başlangıçta tek tük sözcüklerle anlaşıyorlardı, ama Nakata bir yabancı dil öğrenir gibi sabırla o yetisini geliştirip sonunda uzun sohbetler yapabilir hale gelmişti. Nakata her fırsatta bir köşeye çekilip kedilerle sohbet ediyordu. Kediler doğada ve dünyadaki birçok gerçeği öğrettiler Nakata'ya. Aslında dünyanın nasıl bir yer olduğu hakkındaki bilgilerinin çoğunu kedilerden öğrenmişti.

On beş yaşına gelince, yakınlardaki bir mobilya üretim şirketinde marangozluğa başladı. Aslında şirket denilen yer, halk tipi mobilyaların yapıldığı bir atölyeydi ve orada üretilen masa, sandalye ve dolaplar satış için Tokyo'ya gönderiliyordu. Marangozluk işi de, hemen hoşuna gitmişti Nakata'nın. Zaten el işlerinde becerikliydi ve hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmadan, hiçbir şeyden şikâyet etmeden işini yaptığı için patronu da memnundu. Çizimleri anlamak, hesaplar yapmak konusunda pek iyi değildi ama diğer işler konusunda bir hayli başarılıydı. Yapacağı iş bir kez kafasına yerleşince, bıkmadan usanmadan o işi sürdürebiliyordu. İki yıllık çıraklıktan sonra da ustalığa terfi etmişti.

Bu yaşamı elli yaşını geçene kadar devam etti. Başına ne bir kaza ne de bir hastalık gelmişti. Sigarası, içkisi, gece hayatı yoktu, aşırı yememeye de özen gösteriyordu. Televizyon izlemezdi, radyoyu da ancak sabah kültür fizik hareketleri yaparken açardı. Her gün yalnızca, durmadan dinlenmeden mobilya yapıyordu. O arada büyükanne ve büyükbabası, anne ve

babası da ölmüşlerdi. Nakata çevresindekiler tarafından seviliyordu, ama samimi arkadaşı olmamıştı hiç. Eh, bu konuda yapabileceği pek fazla bir şey de yoktu aslında. Normal insanlar Nakata'yla on dakika konuşunca, geriye konuşulacak konu kalmıyordu.

Nakata o günlerde kendini yalnız ya da mutsuz hissetmiyordu. Cinsel isteği hiç olmamıştı ve birisiyle birlikte yaşamayı da hiç içinden geçirmemişti. Diğer insanlardan farklı olduğunun bilincindeydi. Yere düşen gölgesinin de diğer insanlardan daha silik olduğunu fark etmişti (diğer insanlar hiç farkında değildi ama). Kedilerle çok iyi anlaşabiliyordu oysa. Tatil günlerinde yakınlardaki parka gidip gün boyu oradaki parka oturarak kedilerle konuşuyordu. Tuhaftı, ama kedilerle konuşacak konu bulmakta hiç güçlük çekmiyordu.

Nakata elli iki yaşındayken mobilya şirketinin patronu ölünce atölye de hemen kapatılmıştı. Kasvetli klasik mobilyalar artık eskisi gibi satılmıyordu. Ustalar yaşlanmış, gençler ise o tür geleneksel işlere pek ilgi göstermiyorlardı. Önceden bomboş bir arazinin ortasında olan atölyenin çevresini de evler kaplamış, iş yaparken çıkan gürültüler ve talaş yakarken çıkan duman yüzünden gelen şikâyetler iyice artmıştı. Patronun oğlu şehir merkezinde kendi bürosu olan bir muhasebeciydi ve doğal olarak öyle bir işletmenin başına geçmeye yanaşmamıştı. Babası ölür ölmez, atölyeyi hemen kapatıp bir emlak şirketine sattı. Emlak şirketi de atölyenin yerine göz açıp kapayıncaya kadar altı katlı bir apartman dikti. Apartman daireleri, satışa çıktığı gün kapış kapış satılıvermişti.

Böylece Nakata da işsiz kalmıştı. Şirketin borçlarının olduğu bahanesiyle çok az bir tazminat ödemişlerdi. Daha sonra da iş bulamamıştı. Okuma yazma bilmeyen, geleneksel mobilya

imalatından başka becerisi olmayan ellili yaşlarında bir adamın yeniden iş bulması imkânsızdı.

Nakata o atölyede otuz yedi yıl boyunca bir gün bile tatil yapmadan çalıştığından, oradaki postaneye yatırılmış epey bir birikimi vardı. Nakata, neredeyse hiç para harcamadığından, bir iş bulmasa bile yaşlılık günlerini rahatça geçirebileceği bir paraydı bu. Nakata okuma yazma bilmediği için valilikte çalışan nazik kuzeni o parayı idare ediyordu. Kuzeni çok iyi bir adam olduğu halde düşüncesizce hareket etmiş, kötü niyetli bir borsa simsarı tarafından kandırılarak kayak merkezi yakınlarında bir tatil beldesi yapma işine bulaşarak büyük bir borcun altına girmişti. Sonra da Nakata'nın işsiz kalmasıyla hemen hemen aynı sıralarda ailecek ortadan kayboluvermişlerdi. Yatırım dünyasıyla ilişkileri olan bir mafya çetesi peşlerine düşmüştü. Nereye gittiklerini kimse bilmiyordu. Hayatta olup olmadıkları bile bilinmiyordu.

Nakata bir tanıdığını yanına alarak postaneye gittiğinde hesabında çok az bir para kaldığını görmüştü. Kısa süre önce yatırdığı, işten ayrılma tazminatı da birikimiyle birlikte yok olmuştu. Nakata'nın ne kadar mutsuz olduğunu söylemeye herhalde gerek yoktur. İşini kaybettiği anda beş parasız kalakalmıştı. Akrabaları Nakata'ya acımıştı, ama o kuzeni yüzünden hepsi az ya da çok zarara girmişlerdi. Borçlarının bir kısmını üstlenmiş, hatta ona kefil olmuşlardı. Hiç kimse Nakata için bir şeyler yapabilecek durumda değildi.

Sonuçta Tokyo'daki büyük kardeşi, Nakata'nın sorumluluğunu üstlendi. Kardeşinin Nakano Semti'nde bekârların kaldığı bir apartmanı vardı ve kendisi işletiyordu (anne ve babalarından miras kalmıştı). Apartmanın bir dairesini Nakata'ya verdi. Kardeşi, anne ve babasının miras olarak

Nakata'ya bıraktığı nakit parayı (pek fazla bir miktar değildi ama) işletmeyi kabul ettiği gibi, Tokyo Valiliği'nin zihinsel özürlüler için verdiği yardımdan yararlanması için gerekli işlemleri de yaptı. Kardeşinin Nakata için yaptıkları bunlarla sınırlı kaldı. Nakata okuma yazma bilmemesine rağmen günlük yaşamda çoğu işi kendi başına yapabiliyordu ve kalabileceği bir oda ile yaşamasına yetecek bir para verildiği sürece kimseye yük olmadan idare edebilirdi.

Kardeşleri Nakata'yla hemen hemen hiç temas kurmuyorlardı. Sadece ilk zamanlarda birkaç kez karşılaşmışlardı. Nakata otuz yılı aşkın bir süreyle kardeşlerinden uzakta yaşamıştı ve yaşadıkları çevre arasında da dağlar kadar farklılıklar vardı. Akraba yakınlığı denebilecek bir bağları olmadığı gibi, kardeşlerinin kendi yaşamlarında da zaten işleri başlarından aşkındı. Zihinsel özürlü bir kardeş için ayırabilecekleri zamanları da yoktu.

Fakat akrabaları kendisine soğuk davransa bile bu, Nakata'nın üzülmesine neden olacak bir durum değildi. Tek başına yaşamaya alışmıştı ve bilakis birileri onunla ilgilendiğinde ya da nazik davranmaya çalıştığında Nakata nasıl karşılık vereceğini bilmediğinden bunalıyor, stres yaşamaya başlıyordu. Tüm yaşamı boyunca gıdım gıdım biriktirdiği parayı kuzeni kafasına göre kullandığında bile öfkelenmemişti. Elbette, sıkıntıya gireceğinin farkına varmıştı, ama hiç ümitsizliğe kapılmamıştı. Tatil beldesinin nasıl bir şey olduğunu, "yatırım" sözcüğünün ne anlama geldiğini Nakata hiç bilmiyordu. "Borç" sözcüğünün anlamını dahi bilmiyordu. Nakata'nın dünyası son derece sınırlı bir söz dağarcığından oluşuyordu.

Nakata'nın para konusunda ne işe yaradığını net olarak bildiği miktar 5 000 yenle sınırlıydı. Onun üzerindeki herhangi

bir rakam, ister yüz bin isterse bir milyon yen olsun, Nakata için "çok para" demekti. Birikim yaptıysa bile o parayı bir kez bile kendi gözüyle görmemişti. Yalnızca, arada bir birikiminin ulaştığı rakamı öğrenmişti. Neticede birikimi bile onun için soyut bir kavramdan öteye geçmemişti. O yüzden o birikimi aniden kayboluverdiğinde bir şeyleri yitirdiği hissine bile kapılamamıştı.

Böylece, Nakata kardeşinin ona ayırdığı tek göz odadan oluşan apartman dairesinde kalıp valilikten yardım alarak, özel pasosuyla şehir otobüslerine binip yakınlardaki parkta kedilerle konuşarak, günlerini huzur içinde sürdürmeye başlamıştı. Nakano Semti'nin bir köşesi onun yeni dünyası olmuştu. Kedi ve köpekler gibi, kendisinin özgürce dolaşabileceği alanı belirleyerek, çok anormal bir durum olmadığı sürece de o alandan dışarı çıkmamıştı. O alanda olduğu müddetçe, günlerini huzur içinde geçirebiliyordu. Ne hoşnutsuzluk ne de öfke vardı Nakata'nın dünyasında. Ne yalnızlık hissediyor, ne gelecek kaygıları taşıyor, ne de herhangi bir şeyden rahatsızlık duyuyordu. Geçirdiği her günü, birer birer tadına vara vara yaşıyordu. Bu yaşamı on yılı aşkın süreyle devam etmişti.

Ta ki, Johnnie Walker ortaya çıkana kadar.

Nakata uzun zamandır denizi görmemişti. Ne Nagano'da ne de Nakano Semti'nde deniz vardı. Nakata o an ilk kez, kendisinin uzun süre denizi yitirmiş bir halde yaşadığının farkına vardı. Gerçi denizi aklına getirdiği bile olmamıştı. Bundan emin olmak için, birçok kez kendi kendine başını sallayıp durdu. Şapkasını çıkarıp kısa kesilmiş saçlarını avcuyla ovaladı. Sonra şapkasını yeniden başına geçirip denizi seyretti. Deniz hakkında

Nakata'nın bildikleri, denizin çok geniş olduğu, içinde balıkların yaşadığı ve suyunun tuzlu olduğuydu sadece.

Nakata bankta oturup rüzgârın taşıdığı deniz kokusunu ciğerlerine çekerek, martılara ve uzaklarda denizin ortasında demirlemiş gemilere baktı. Ne kadar bakarsa baksın bıkmıyordu. Arada sırada o beyaz martılar gelip parkın yemyeşil çimenlerine konuyorlardı. O renkler bir araya gelince, güzel bir uyum çıkıyordu ortaya. Nakata çimlerin üzerinde dolaşan martıya, şansını denemek için seslendiyse de, martı yalnızca rahatsız olmuş gibi şöyle bir bakıp cevap vermedi. Ortalıkta kedi yoktu. O parka gelen hayvanlar yalnızca martılar ve serçelerdi. Termosunu çıkarıp çayını içerken, pıtır pıtır yağmur yağmaya başlayınca, Nakata yanından hiç ayırmadığı şemsiyesini açıverdi.

Saat 12'den biraz önce genç Hoşino döndüğünde, yağmur dinmişti. Nakata şemsiyesini katlamış, banktaki oturuşunu hiç bozmadan denizi seyretmişti. Genç adam, herhalde kamyonu bir yerlere bırakmış olacak ki taksiyle gelmişti.

"Çok beklettim. Geciktim. Kusura bakma," dedi genç adam. Omzunda plastik bir çanta vardı. "Aslında çok daha erken bitmesi gerekiyordu, ama bir sürü angarya çıktı işte. Hangi alışveriş merkezine mal teslim edersen et, her lafa karışan bir ukala mutlaka çıkıyor."

"Bendeniz Nakata için hiç sorun değil. Burada oturup sürekli denizi seyrettim."

"Hmm," diye mırıldandı genç adam. Sonra da Nakata'nın baktığı yöne baktı. O tarafta martılarla kaplı mendirek ve suyun üzerinde yakıt atıkları yüzen denizden başka bir şey yoktu.

"Bendeniz Nakata uzun zamandır deniz görmemiştim."

"Demek ondan."

"Denizi en son ilkokul öğrenciliğim sıralarında gördüm. Bendeniz Nakata, o zamanlar Enoşima adlı sahile gitmiştim."

"O zaman üzerinden bir hayli zaman geçmiş."

"O sıralarda Japonya Amerika'nın işgali altındaydı. Enoşima sahili de Amerikan askerleriyle doluydu."

"Ciddi olamazsın."

"Hayır. Ciddiyim."

"Bırak şimdi," dedi genç adam. "Neden dostumuz Amerika gelip de Japonya'yı işgal etsin ki?"

"İşin zor kısımlarını bendeniz Nakata bilemiyorum. Fakat Amerika'nın büyük uçakları vardı. O uçaklar Tokyo'ya kocaman kocaman bombalar yağdırmıştı. O yüzden bendeniz Nakata da Yamanaşi'ye gönderildim. Orada hastalandım."

"Hmm. Neyse. Uzun uzun konuşmayı ben de sevmem. Hele bir yola çıkalım. Düşündüğümden daha geç bitti işim zaten. Oyalanmayalım, güneş batacak."

"Nereye gidiyoruz?"

"Şikoku. Köprüyü geçerek gideceğiz. Sen Şikoku'ya gideceğini söylememiş miydin.?"

"Evet, ama Hoşino Bey, senin işin..."

"Boş ver. İş dediğin sen çalışmayı istedikten sonra hemen bulunacak bir şeydir. Son zamanlarda aralıksız çalıştım. Zaten ben de biraz tatil yapayım istiyordum. Aslında, ben Şikoku'ya hiç gitmedim. Bir kez gidip görmek hiç de fena olmaz. Üstelik amca sen okuyamadığına göre bilet almak için bile bir sürü zorlukla uğraşacağına benimle birlikte olman daha rahat olmaz mı? Yoksa ben yanında gelirsem rahatsız mı olursun?"

"Hayır. Bendeniz Nakata hiç rahatsız olmam."

"Öyleyse tamam. Otobüs saatlerine baktım. Haydi Şikoku'ya o zaman."

23

O gece ben hayalet gördüm.

"Hayalet" tanımının doğru olup olmadığını bilemiyorum. Fakat en azından o şey yaşayan bir nesne değildi. Bu dünyaya ait değildi, bir bakışta anlaşılabiliyordu.

Odada bir şeylerin varlığını hissedince gözlerimi açtığımda o kızı gördüm. Geceyarısı olmasına rağmen, odanın içi akıl almayacak ölçüde aydınlıktı. Ay ışığı pencereden içeri doluyordu. Yatmadan önce perdeleri kapattığımdan emindim, ama şimdi ardına kadar açılmıştı. Kız, ay ışığının vurduğu yerde sabit bir siluet halinde, kemik beyazı ışıkların ortasında duruyordu.

Kız benimle yaşıt olmalıydı, on beş, belki de on altı yaşında. Daha çok on beş yaşında gösteriyordu. Bana öyle gelmişti. On beş ve on altı yaş arasında büyük fark vardır. Vücudu ufak tefek ve narindi, ama düzgün oturuşuyla cılız bir izlenim bırakmaktan uzaktı. Dümdüz saçları omuzlarına kadar iniyordu, kâkülleri alnına dökülmüştü. Eteği geniş, uçuk mavi, tek parça bir elbise giymişti. Boyu ne uzun ne de kısaydı. Ayağında ne ayakkabı, ne de çorap vardı. Elbisesinin düğmeleri muntazaman iliklenmişti. Dolgun göğüsleri ve düzgün hatlı boynu dikkat çekiciydi.

Kız masanın önünde oturmuş, eli çenesinde duvarda bir yerlere bakıyordu. Sanki yakınlarda yaşanmış bir anısına dalmış gibi bir hali vardı. Arada sırada dudaklarında hafif bir tebessüm

belirir gibi oluyordu. Fakat ay ışığının etkisiyle, yattığım yerden yüz ifadesindeki değişiklikleri yakalayamıyordum. Orada ne yapıyor olursa olsun, rahatsız etmeye niyetim yoktu. Nefesimi tutmaya, kendi varlığımı hissettirmeye çalışıyordum.

Kızın bir "hayalet" olduğunu anlayabiliyordum. Her şeyden önce çok güzeldi. Yalnızca yüz hatları değil, her şeyiyle gerçek olamayacak kadar güzeldi. Sanki birilerinin rüyasının içinden öylece çıkıp gelmiş gibiydi. O saf güzelliği, içimde hüzne benzer bir duygu uyandırmıştı. Çok doğal bir duyguydu. Fakat doğal olduğu halde normal bir durumda ortaya çıkmayan bir duygu.

Yorganıma sarılmış, soluk alış verişlerimi iyice sessizleştirmiştim. Kız ise dirseğini masaya koymuş, elini çenesine dayamış öylece duruyordu. Arada sırada, çenesinin konumu elinin içinde hafifçe oynuyor, bu hareketle birlikte başının konumu da hafifçe yer değiştiriyordu. Odanın içindeki tek hareket bu hafif kımıldamalardı. Pencerenin dışındaki o koca kızılcık ağacının ay ışığı altında parladığını görebiliyordum. Rüzgâr kesilmişti. Kulağıma hiç ses gelmiyordu. Sanki farkına varmadan ölüp gitmiştim. Ölmüş, kızla birlikte derin bir krater gölünün dibine çökmüştüm.

Kız aniden elini çenesinden çekerek ellerini dizlerinin üstüne koydu. Eteğinin bittiği yerde, iki narin diz yan yana duruyordu. Aniden aklına bir şey gelmiş gibi, duvara bakmayı bırakarak vücudunun yönünü değiştirerek bakışlarını benden tarafa çevirdi. Elini alnına götürüp usulca kâküllerine dokundu. Her haliyle genç bir kıza ait olduğu belli olan parmakları, sanki bir şeyleri anımsamaya çalışıyormuş gibi, bir süre alnında kaldı. Bana bakıyordu. Kalbim tok sesler çıkarmaya başlamıştı. Fakat nedense ben bana baktığını hiç hissetmiyormuş gibiydim. Belki de bana değil, benden daha ileride bir şeye bakıyordu.

Dibine indiğimiz krater gölünde her şey sessizliğe gömülmüştü. Yanardağın faaliyetleri asırlar önce sona ermişti. Orada yalnızlık yumuşak bir çamur gibi öbeklenmişti. Su tabakasını geçerek dibe ulaşan cılız ışık, belleğin derinliklerindeki anılar gibi etrafı biraz olsun aydınlatmıştı. Suyun derin dibinde yaşam belirtisi yoktu. Acaba ne kadar süreyle bana ya da benim bulunduğum tarafa baktı? Zaman kavramı anlamını yitirmiş gibiydi. Orada zaman, yüreğin ihtiyaçlarına göre genleştirilip daraltılabiliyordu. Derken nihayet kız koltuktan kalkıp sessiz adımlarla kapıya doğru ilerledi. Kapı açılmadı, ama kız sessizce arka tarafa geçiverdi.

Kımıldamaksızın, yorganın altında kaldım. Gözlerimi hafifçe aralanmış halde, hiç hareket etmeden duruyordum. Kız belki geri dönebilirdi. Öyle sanıyordum. Hayır, geri gelmesini diliyordum. Fakat ne kadar beklesem de kız bir daha geri gelmedi. Kafamı kaldırarak başucumdaki saatin fosforlu ibrelerine baktım. 03.25. Yataktan kalkıp kızın oturduğu koltuğa elimle dokundum. Sıcaklık hissedilmiyordu. Masanın üstüne baktım. Acaba saç tellerinden biri oraya düşmüş olabilir miydi? Fakat hiçbir şey bulamadım. O koltuğa oturup çenemi avcumla ovalayarak derin bir nefes aldım.

Artık uyuyamazdım. Perdeleri çekip yorganın altına girdim. Uykuya dalmamın imkânı yoktu. İnanılmaz biçimde o gizemli kızın çekim gücüne kapılmıştım. İlk önce hissettiğim, başka hiçbir şeye benzemeyen müthiş güçlü bir şeyin yüreğimin derinliklerinde doğarak kök salmaya, gelişmeye başladığıydı. Kaburga kafesimin içinde hapsolmuş sıcak yüreğim, benim bilincimden bağımsız olarak büzülüp genleşiyordu. Genleşiyor, tekrar daralıyordu.

Işıkları yaktım, yatağın üstünde oturmuş halde sabahı ettim.

Ne kitap okuyabildim ne de müzik dinleyebildim. Hiçbir şey yapamadım. Yalnızca doğrulup öylece sabahı beklemekten başka bir şey elimden gelmedi. Gökyüzünün beyazlaşmaya başladığı saatlerde, nihayet uykuya dalabildim. Uyurken ağlamıştım herhalde. Gözlerimi açtığımda yastık nemlenmişti. Fakat bu gözyaşlarının neden aktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Saat dokuzu biraz geçe Oşima'nın Mazda Roadstarının motor gürültüsü geldi. Birlikte kütüphaneyi açma hazırlıklarına giriştik. Hazırlıklar bitince Oşima'nın kahvesini hazırladım. Oşima kahveyi nasıl yapmam gerektiğini öğretmişti. Elektrikli değirmende kahveyi öğütecek, akıtma ucu ince özel bir demlikle suyu kaynatacak, biraz beklettikten sonra kâğıt filtreye yerleştirdiğim kahvenin üzerine ağır ağır dökecektim. Kahve hazır olduğunda, Oşima sanki bir yerlere küçük bir işaret koyuyormuş gibi yalnızca bir gıdım şeker ekliyordu. Krema istemiyordu. Bunun en keyif verici kahve içme şekli olduğunu söylemişti. Ben de kendime tomurcuk çayı yapıp içtim. Oşima hafif ışıltılı kısa kollu kahverengi bir tişört ve beyaz keten pantolon giymişti. Cebinden çıkardığı yeni mendiliyle gözlüklerini silip bana doğru döndü.

"Gece pek iyi uyuyamamış gibisin," dedi.

"Bir ricam olacaktı," dedim.

"Buyur."

"*Sahilde Kafka*'yı dinlemek istiyorum. Plak baskısını bulabilir miyiz?"

"CD olmasın öyle mi?"

"Mümkünse eski plak halini istiyorum. Orijinal haliyle dinlemek istiyorum. Eh, onun için pikap da lazım elbette."

Oşima parmağını şakağına götürüp bir an düşündü. "Şimdi hatırladım. Ardiyede eski bir pikap olacaktı. Çalışıp çalışmadığından emin değilim gerçi."

Ardiye dediği, otoparka bakan küçük bir odaydı. Havalandırma amaçlı konulmuş yüksek bir penceresi vardı sadece. Çok farklı dönemlerden kalma, çok farklı amaçlara hizmet etmiş eşyalar düzensiz bir şekilde oraya konulmuştu. Mobilyalar, kap kacak, dergiler, giysiler, resimler... Biraz değerli gibi duran şeyler olduğu gibi, hiçbir değeri olmadığı belli olan şeyler de (bu tür şeyler çok daha fazlaydı) vardı. "Birilerinin burayı bir ara düzeltmesi lazım ama o kadar cesur biri henüz çıkmadı," dedi Oşima ürkütücü bir ses tonuyla.

Zamandan arta kalan şeylerin biriktiği o odada, eski Sansui marka pikabı bulduk. Alet sapasağlam duruyordu, ama yeni model olarak piyasaya sürülüşünün üzerinden en az yirmi beş yıl geçtiği de kesindi. Üzerini ince, beyaz bir toz tabakası kaplamıştı. Amfi, otomatik plak çalıcısı, taşınabilir hoparlörler. Aletle birlikte, eski uzunçalar koleksiyonunu da bulduk. Beatles, Rolling Stones, Beach Boys, Simon&Garfunkel, Stevie Wonder... Hepsi 1960'ların müzikleriydi. 30 kadar plak. Plakları kaplarından çıkarıp baktım. Özenle kullanılmışa benziyordu, üzerlerinde tek bir çizik bile yoktu. Küf de.

Ardiyede gitar da vardı. Telleri de sağlamdı. Daha önce adlarını hiç duymadığım dergiler de dağ gibi üst üste yığılmıştı. Bir de antika değeri olabilecek bir tenis raketi. Oda başlı başına

yakın geçmişe ait bir müze gibiydi.

"Plaklar, gitar, tenis raketi falan, herhalde Saeki Hanım'ın erkek arkadaşınındı," dedi Oşima. "Önceden de söylediğim gibi, o burada yaşıyordu ya, ondan kalan eşyalar olduğu gibi buraya tıkıştırıldı sanırım. Ama pikap biraz daha yakın bir zamandan kalma gibi."

O pikap ile plak koleksiyonunu odama taşıdık. Tozunu alıp fişe takarak amfisini bağladık, tuşuna bastık. Amfinin yeşil pilot ışığı yanıp sönmeye ve plak kasnağı düzgün bir şekilde dönmeye başladı. Devir düzenini yansıtan gösterge bir süre dengesiz sayılar gösterdiyse de, sonra dengeye girdi. Çubuğun ucundaki iğnenin temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra Beatles'ın kırmızı plastikten yapılma *Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band* uzunçalarını kasnağa yerleştirdim. O tanıdık gitar girişi hoparlörlerden yayılmaya başladı. Sesi umduğumdan çok daha temizdi.

"Ülkemizin birçok sorunlu yanı var ama en azından teknolojisi saygı uyandıracak düzeyde," dedi Oşima, hayranlıkla. "O kadar uzun süre kullanılmadığı halde, sesi hâlâ mükemmel çıkıyor." Bir süre *Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band*'ı dinledik. Sanki o güne kadar hep CD'lerden dinlediğim *Sergeant Pepper's*'tan farklı bir müzik çalıyor gibiydi.

O anı bozan Oşima oldu. "Böylelikle çalabileceğimiz aleti bulduk ama *Sahilde Kafka* single plağını bulmak biraz zor olabilir. Üzerinden o kadar zaman geçince, artık antika değeri de var çünkü. Anneme bir sorayım. Belki onda vardır. Onda olmasa bile olan birilerini biliyordur herhalde."

Başımı sallamakla yetindim.

Oşima, öğrencisine ders veren bir öğretmen gibi, parmağını burnumun ucunda doğru salladı. "Ancak, sanırım daha önce söylemiştim, ama Saeki Hanım buradayken o plağı asla dinlemeyeceksin. Her ne şekilde olursa olsun. Bu konuda anlaştık değil mi?"

Yine başımı salladım.

"Sanki *Casablanca* filmi gibi," dedi Oşima. Sonra da *as Time Goes By*'ın girişini mırıldanmaya başladı. "O şarkıyı asla çalma."

"Oşima, baksana. Bir sorum var ama," dedim tüm cesaretimi toplayarak. "Hiç buraya gelip giden on beş yaşlarında bir kız var mı?"

"Buraya derken? Bu kütüphaneye mi?"

Başımı salladım. Oşima başını hafifçe yana eğerek biraz düşündü.

"En azından benim bildiğim kadarıyla, buralarda hiç on beş yaşlarında kız yok," dedi. Sonra, sanki bir pencereden odanın içine dikkatle bakıyormuş gibi yüzüme baktı. "Nereden çıktı şimdi bu tuhaf soru?"

"Geçenlerde sanki bir an görür gibi oldum," dedim.

"Geçenlerde derken, ne zaman?"

"Dün gece."

"Dün gece buralarda on beş yaşlarında bir kız mı gördün?"

"Evet."

"Nasıl bir kızdı?"

Biraz kızardım. "Yani, sıradan bir kız işte. Saçları omzuna kadardı, mavi tek parça elbise giymişti."

"Güzel miydi bari?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Bu belki de senin arzularının yarattığı bir halüsinasyondur," dedi Oşima neşeyle gülümseyerek. "Tuhaf şeylerle dolu bir dünya bu. Üstelik senin yaşlarındaki sağlıklı bir heteroseksüel için anormal bir şey sayılmaz."

O an, Oşima'nın beni ormanda çırılçıplak gördüğünü anımsayınca, yüzüm iyice kızardı.

Öğlen tatilinde Oşima, dörtgen kabının içindeki *Sahilde Kafka* single plağını, gizlice bana uzattı.

"Düşündüğüm gibi, annemde varmış. Hem de beş tane. Eşyalarını çok özenli saklar. Hiçbir şeyi de atamaz. Sorunlu bir durum, ama böyle zamanlarda işe yaradığı da oluyor işte."

"Teşekkür ederim," dedim.

Odama dönüp plağı kabından çıkardım. Muhtemelen bir kez bile kullanılmadan saklanmış olan plak, şaşırtıcı ölçüde yeniydi. Önce kabındaki fotoğrafa baktım. On dokuz yaşındaki Saeki Hanım'ın fotoğraftaydı bu. Kayıt stüdyosundaki piyanonun önüne oturmuş, objektife bakıyordu. Nota tahtasına dirseğini yerleştirerek elini çenesine koymuş, başını hafifçe yana eğmişti.

Dudaklarında bir parça çekingen ama doğal bir gülümseme vardı. Kapalı dudakları yana doğru genişlemiş, kenarları tüm şirinliğiyle kıvrılmıştı. Hiç makyaj yapmamış gibiydi. Kâkülleri alnına dökülmesin diye, plastik bir taçla tutturmuştu. Sağ kulağının yarısı saçlarının arasından dışarı çıkmıştı. Kısa kollu, uçuk mavi, tek parça bir elbise vardı üzerinde. Tek aksesuarı; sol elinin bileğindeki ince, gümüş bilezikti. Çorapsız, narin ayaklar. Piyano iskemlesinin altında ayağından attığı bir çift sandalet.

Sanırım bir şeyleri sembolize ediyordu. Sembolize ettiği şey belirli bir zaman, belirli bir yer olmalıydı. Elbette, belirli bir ruh hali. Şans eseri bir karşılaşmadan çıkarılıp getirilmiş bir ruh gibiydi işte. Asla kirlenmeyecek, ebediyen çocuksu ve masum anılar onun çevresini bahar havası gibi sarmıştı sanki. Fotoğraftaki zaman durmuştu. 1969 yılı. Benim doğumumdan önceki bir an.

Elbette, önceki gece odaya gelen kızın Saeki Hanım olduğunu, o fotoğrafı görmeden de biliyordum. Bunun kuşku götürür bir yanı yoktu. Yalnızca emin olmak istemiştim.

Fotoğraftaki Saeki Hanım on dokuz yaşındaydı ve on beş yaşındaki halinden biraz daha olgunlaşmış duruyordu. Yüzünün silueti, ille de karşılaştırmak gerekirse, biraz daha sivrilmiş olabilir. Fakat genel hatlarıyla on dokuz yaşındaki hali ile on beş yaşındaki hali hemen hemen aynıydı. Fotoğraftaki gülümseme gece gelen kızınkinden farksızdı. Elini çenesine koyuş şekli, başını hafifçe yana eğişi aynıydı. Sonra, yüzlerinde taşıdıkları hava, doğal olmasına doğal, ama şimdiki Saeki Hanım'la da tıpatıp örtüşüyordu. Şimdiki Saeki Hanım'ın yüz ifadesinde ve mimiklerinde, on dokuz yaşındaki halinden ve on beş yaşındaki halinden bir şeyler bulabiliyordum. Düzenli yüz hatları, gerçeklerden kopuk bir peri gibi duran hali şimdi bile aynıydı.

Vücut hatları bile değişmemişti. Bunu düşündükçe, içimde bir sevinç dalgası dolaşıyordu.

Yine de plak kabındaki fotoğraf, orta yaşlarına gelen şimdiki Saeki Hanım'dan gasp edilen şeylerin kayıtlı hali gibiydi. Bir güç canlılığını koruyordu orada. Gözle görülür bir şey değildi. Kayaların arasından kaynayan bir su gibi renksiz ve saydam, herkesin yüreğine doğrudan ulaşabilen, katıksız ve doğal bir haykırış. O güç, özel bir parıltı gibi, piyanonun önünde oturan on dokuz yaşındaki Saeki Hanım'ın tüm vücudundan taşar gibiydi. Onun dudaklarındaki gülümsemeye bakarken bile, yüreğinin geçip geldiği mutlu yolu izleyebilmek mümkündü. Ateşböceğinin karanlıkta çizdiği ışığın izinin, insanın gözlerinde kalması gibi.

O plak kabındaki fotoğrafı alıp yatağın kıyısına koydum. Zihnimi tamamen boşaltarak, zamanı akışına bıraktım. Sonra gözlerimi açıp pencerenin yanına giderek dışarının havasını ciğerlerime doldurdum. Rüzgâr deniz kokusu yüklüydü. Çam korusunu aşıp gelen rüzgâr. Gece odada gördüğüm kesinlikle Saeki Hanım'ın on beş yaşındaki haliydi. Gerçek Saeki Hanım, elbette yaşıyordu. Elli yaşını aşmış bir kadın olarak gerçek dünyada, gerçek bir yaşam sürüyordu. Hatta artık gelmiş, ikinci kattaki odasında çalışmaya başlamış olmalıydı. Odadan çıkıp merdivenleri çıkacak olursam, gerçek halini görebilirim. Konuşmam da mümkün olurdu. Fakat buna rağmen benim orada gördüğüm, onun "hayalet"iydi. "Bir insan aynı anda iki yerde birden olamaz," demişti Oşima. Fakat bazı durumlarda mümkün olabiliyordu. Buna bizzat şahit olmuştum. İnsan yaşadığı halde "hayalet"i de olabiliyordu.

Son olarak, bir diğer büyük gerçek ise şuydu: Ben o "hayalet"e yüreğimi kaptırmıştım. Şu an var olan Saeki Hanım'a değil, var

olmayan on beş yaşındaki Saeki Hanım'a kaptırmıştım yüreğimi. Hem de çok güçlü bir şekilde. Sözcüklerle ifade edemeyeceğim kadar güçlü bir şekilde. Bu, kim ne derse desin, gerçek bir duyguydu. O kız gerçekte olmayan bir varlık olabilirdi. Fakat göğsümün içinde gürültüyle çarpan, benim gerçek yüreğimdi. Tıpkı o akşam göğsüme bulaşan kanın da gerçek olması gibi.

Kütüphanenin kapanış saati yaklaştığında, Saeki Hanım aşağıya indi. Topukları, altı boş merdivenlerde her zaman yankılanıyordu. Onun yüzünü görür görmez, tüm kaslarım gerilmiş, yüreğim kulağımın dibinde atmaya başlamıştı. Saeki Hanım'ın içinde, o on beş yaşındaki kızı bulabiliyordum. O kız, sanki kış uykusuna yatmış gibi, Saeki Hanım'ın vücudunun içinde küçük bir yumak halinde mışıl mışıl uyuyordu. Bunu ben görebiliyordum.

Saeki Hanım bana bir soru sordu. Fakat yanıtlayamadım. Sorunun anlamını bile yakalayamadım. Elbette sözcükler kulağıma ulaşmıştı. Kulak zarımı titreterek, o titreşimler beynime ulaşmış, sözcüklere dönüşmüştü. Fakat sözcüklerin arasındaki bağı yakalayamıyordum. Anında kıpkırmızı olup onun sorduğuyla hiç alakası olmayan bir şeyler söyledim. Oşima, benim yerime sorusunu yanıtladı. Bense yalnızca başımla onaylayabildim. Saeki Hanım gülümseyerek bizimle vedalaştıktan sonra ayrıldı. Otoparktan VW Golf'ün motor sesi geldi. Sonra ses uzaklaşıp silindi gitti. Oşima biraz daha kalarak, benim kütüphaneyi kapatmama yardım etti.

"Yoksa birilerine âşık mı oldun?" dedi Oşima. "Bir hayli dalgınsın."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden yalnızca sustum. Sonra ben bir soru sordum.

"Baksana, Oşima. Tuhaf bir soru olabilir belki, ama bir insanın yaşadığı halde hayaletinin olması mümkün olabilir mi?"

Oşima bankoda yaptığı işi bırakıp yüzüme baktı.

"İlginç bir soru. Fakat bu soru edebi açıdan yani metafor olarak, insanın ruhunun durumuyla ilgili bir soru mu acaba? Yoksa gerçekle ilgili bir soru mu?"

"Sanırım gerçekle ilgili," dedim.

"Hayaletlerin gerçekten olduğunu varsayarak mı?"

"Evet."

Oşima gözlüklerini çıkarıp mendiliyle silerek yeniden taktı.

"Buna 'yaşayan hayalet' denir. Yabancı ülkeleri bilmem, ama Japonya'da öylesi olgular edebi eserlerde karşımıza sık sık çıkar. Sözgelimi *Genci Öyküsü*'ndeki dünya, yaşayan hayaletlerle doludur. Heian Dönemi'nde, en azından Heian Dönemi insanlarının ruhani dünyasında, insanlar bazı durumlarda yaşarken hayalet haline gelerek mekânlar arasında hareket edebiliyor, akıllarındaki işi gerçekleştirebiliyorlardı. *Genci Öyküsü*'nü okumuşluğun var mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Bu kütüphanede birkaç çağdaş Japonca çevirisi var, oku istersen. Sözgelimi Prens Genci'nin sevgilisi olan Rokuco prensesi, Genci'nin resmi karısı Aoi'ye kıskançlığından, kötü bir

ruh haline gelerek kadına musallat olur. Her gece her gece kadının yattığı odaya girerek, sonunda öldürür onu. Aoi, Genci'nin çocuğuna hamiledir ve bu haber Rokuco prensesinin nefretini tetikler. Genci, rahipleri toplayıp ayin yaptırarak kötü ruhu kovdurmaya çalışır, ama ruhun taşıdığı nefret öylesine güçlüdür ki ona direnmek bile imkânsızdır.

Fakat bu öyküdeki en ilginç nokta Rokuco prensesinin kendisinin, yaşayan hayalet haline geldiğinin farkında bile olmamasıdır. Kâbus görüp de uyandığında, uzun siyah saçlarına nasıl bulaştığını asla bilmediği bir susam kokusu sinmiştir. Bir anlam veremez, aklı karmakarışık olur. Koku, Aoi için yapılan ayinlerde kullanılan tütsünün kokusudur. Kadın, farkında olmadığı halde mekânlar arasında hareket ederek, bilinçaltı tünellerinden geçip Aoi'nin yatak odasına gidip gelmektedir. Bu *Genci Öyküsü*'nün içindeki en ürpertici, en heyecanlı bölümlerden birisidir. Rokuco prensesi sonradan kendi yaptıklarını öğrenip işlediği günahın büyüklüğünden korkarak saçlarını kestirip bir tapınağa kapanır.

Bu fizikötesi gibi görünen dünya, aslında bizim yüreğimizde taşıdığımız karanlıktan başka bir şey değildir. XIX. yüzyılda Freud ve Jung çıkıp da bilinçaltı analizlerine el atmadan önce, bu iki karanlığın göreceliği insanlar için öyle uzun uzun düşünmeyi gerektirmeyecek gerçeklerdi ve metafor bile değildi. Hatta göreceliği olan unsurlar bile değildi. Edison'un ampulü keşfetmesine kadar, dünyanın büyük kısmı harfi harfine derin bir is karanlığıyla kaplıydı. Dahası, dışarıya ait fiziksel karanlık ile içlerindeki ruhun karanlığı arasındaki sınır çizgisi bile belirsiz, hatta birbirine karışmış haldeydi. İşte böyle."

Oşima iki elinin avuç içlerini birbirine yapıştırdı.

"Murasaki Şikibu'nun yaşadığı devirde ise yaşayan hayaletler hem fizikötesi varlıklar hem de hemen insanların burunlarının dibindeki doğal bir ruh haliydi. Bu iki tür karanlığı ayrı ayrı şeyler olarak düşünmek, o zamanın insanları için sanırım imkânsızdı. Fakat şu an bizim yaşadığımız dünya öyle değil. Dışarıdaki karanlık tamamen silindi, ama yüreklerimizdeki karanlık varlığını olduğu gibi koruyor. Bizim ego veya bilinç olarak adlandırdığımız şeyler, buzdağları gibi, kütlelerinin büyük kısmını karanlıkta gizliyorlar. Böylesi bir yabancılaşma, bazı durumlarda içimizde derin karşıtlıklara ve karmaşaya da yol açabiliyor."

"Sizin o dağ kulübesinin çevresinde ben gerçek karanlığın ne olduğunu gördüm."

"Evet. Haklısın. Orada hâlâ gerçek karanlık var. Ben de, arada sırada o gerçek karanlığı görmek için giderim oraya," dedi Oşima.

"İnsanın yaşayan hayalet haline gelmesinin nedeni, her zaman böyle negatif unsurlar mıdır?" diye sordum.

"Bu sonuca varmak için yeterli dayanağım yok. Fakat eğitimsiz ve dehası kıt biri olarak bildiğim kadarıyla, o tür yaşayan hayaletlerin hemen hemen hepsi, negatif duygulardan doğuyor. İnsanın sahip olduğu şiddetli duygular, çoğu zaman bireysel ve negatif duygulardır. Dahası, yaşayan hayaletler, şiddetli duyguların doğal yan ürünleri olarak doğarlar. Maalesef, insanoğlunun barışı ya da mantığın her alanda hâkim olması amacıyla yaşayan hayalet haline gelen yok."

"Peki ya aşk için?"

Oşima sandalyeye oturup bir an düşündü.

"Bu zor bir soru işte. Tam olarak yanıtlayabileceğimi sanmıyorum. Yalnız, o tür bir örneği bir kez bile görmediğimi söyleyebilirim. Sözgelimi *Ay Işığı ve Yağmur Öyküleri*'nde 'Kasımpatı Yemini' diye bir öykü var. Hiç okudun mu?"

"Hayır," dedim.

"Ay Işığı ve Yağmur Öyküleri, Akinari Ueda adlı yazarın Edo Dönemi sonlarında yazdığı bir eserdir. Dönem olarak Savaşan Beylikler Dönemi'ni anlatır. Akinari Ueda bu anlamda bir nebze eski moda tutkunu mu desem, nostalji eğilimleri olan bir insandı.

İki samuray dost olur, kankardeşliği yemini ederler. Bu bir samuray için çok önemli bir bağdır. Kankardeşliği yemini etmek, karşılıklı olarak canların emanet edilmesi anlamına gelir. Yemin ettiğin kişi için canını seve seve verirsin. Kankardeşliği öyle bir şeydir.

İkisi birbirinden uzak yerlerde yaşamakta, farklı efendilere hizmet etmektedirler. 'Kasımpatıların açma zamanı geldiğinde, ne olursa olsun yanına geleceğim,' der samuraylardan biri. 'O zaman hazırlık yapar seni beklerim,' der öteki. Fakat dostunu ziyarete gelmesi gereken samuray, kendi beyliğinin içindeki bir tartışmaya karışır ve hapse atılır. Dışarıya çıkmasına izin verilmez. Mektup göndermesine de izin yoktur. Sonunda yaz geçer, sonbaharın ortalarında kasımpatıların açma mevsimi gelir. O halde, dostuna verdiği sözü yerine getiremeyecektir. Bir samuray için, verilmiş söz her şeyden çok daha önemlidir. Güven, insanın canından daha değerli bir şeydir. O samuray harakiri yaparak ruh haline gelir, fersahlar ötedeki dostunu ziyaret eder. Kasımpatıların önünde dostuyla diledikleri gibi sohbet ettikten sonra da, yeryüzünden silinip gider. Çok hoş bir

öyküdür."

"Fakat hayalet haline gelebilmesi için ölmek zorunda kalmış."

"Orası öyle," dedi Oşima. "İnsanlar güven, sevgi ve dostluk gibi şeyler için yaşayan hayalet haline pek gelemiyorlar herhalde. O durumlarda ölmek gerekiyor. Güven, sevgi ve dostluk için canını verip ruh haline geliyorlar. Yaşar haldeyken ruh haline gelebilmek için, benim bildiğim kadarıyla, kötülük gerekiyor. Negatif duygular yani."

Biraz bu söylediklerini düşündüm.

"Fakat senin söylediğin gibi, olumlu bir aşk için insanların yaşayan hayalet haline gelmeleri örneği de vardır belki. Ben sorunların peşine pek o kadar ayrıntılı düşmem. Olabilir belki," dedi Oşima. "Aşk dediğin, dünyayı yeniden inşa etmek demektir. O yüzden, insana her şeyi yaptırabilir."

"Baksana Oşima," dedim. "Sen hiç âşık oldun mu?"

Sanki bozulmuş gibi bir ifadeyle yüzüme baktı. "Yok artık. Sen beni ne zannediyorsun? Taştan ya da tahtadan yapılmış bir heykel değilim ben. Damarlarında kan dolaşan bir insanım. Eh, âşık da oldum tabii."

"O anlamda söylememiştim," dedim kızararak.

"Biliyorum," dedi. Sonra da, yüzünde şefkat dolu bir gülümseme belirdi.

Oşima gittikten sonra odama dönüp pikabı açarak *Sahilde*

Kafka'yı kasnağa yerleştirdim. Deviri 45'e ayarlayıp iğneyi üzerine bıraktım. Sonra da, şarkı sözleri kartını okuyarak şarkıyı dinledim.

Sahilde Kafka
Sen dünyanın öbür ucunda
Ben sönmüş bir yanardağın ağzında
Kapının gölgesinde
Yazısını yitirmiş sözcükler
Ay ışığı vurur uyuyan kertenkeleye
Gökten ufacık balıklar yağar
Pencerenin ardında bekler
Yüreği nasırlaşmış askerler
(Nakarat)

Sahilde Kafka
Aklında dünyayı oynatan sarkaç
Yüreğinin halkası bağlıdır
Gidemez hiçbir yere Sfenks
Gölgeler bıçak olur
Rüyanı deler.

İnce, narin parmaklar
Giriş taşını arar
Dalgalanır keten eteği
Sahilde Kafka'ya bakar.

Plağı üç kez dinledim. Önce aklımda bir soru belirdi. Şarkı bu sözleriyle, nasıl olup da milyondan fazla satabilmişti acaba? Kullanılan sözcüklerin zor anlaşıldığı söylenemese bile, aşırı sembolik, hatta sürrealist bir havası vardı. En azından, pek fazla

insanın hemen aklında tutup mırıldanabileceği türden değildi. Fakat tekrar tekrar dinledikçe, şarkının sözlerine ısınmaya başladım. Oradaki her bir söz, teker teker yüreğimdeki yerlerini bulup yerleştiler. Tuhaf bir histi. Anlamı aşan imgeler kesilmiş resimler gibi ayaklanıp yalnız başlarına yürümeye başlamışlardı. Derin bir uykuda görülen bir rüya gibi.

Her şey bir yana, melodi mükemmeldi. Kıvrılıp bükülmeyen, güzel bir beste. Fakat kesinlikle sıradan değildi. Üstelik Saeki Hanım'ın sesi melodiyle uyumlu bir şekilde bütünleşmişti. Profesyonel bir şarkıcıya göre sesi yetersiz kalıyordu ve gerekli teknikleri de uygulayamamıştı. Ancak, o ses bahçedeki atlama taşlarını ıslatan bahar yağmuru gibi, dinleyenin bilincini yumuşak dokunuşlarla yıkayıveriyordu. Önce, yalnızca kendi çaldığı piyano eşliğinde söylüyor, sonradan da herhalde yaylı çalgılar ve obua ekleniyordu. Herhalde plak, bütçe sorunlarıyla boğuşularak çıkarılmıştı. O döneme göre bir hayli sade bir aranjman olmuştu, ama gereksiz şeylerin eklenmemesi, şarkıyı daha da güzelleştiriyordu.

Sonra, nakarat kısmında tuhaf mı tuhaf iki akort belirginleşiyordu. Bunlar dışındaki akortların tamamı son derece basit ve her yerde görülebilecek türdendi, ama o ikisi şaşırtıcı ölçüde özgündü. Uyumun ne şekilde sağlandığı bir dinlemeyle anlaşılacak türden değildi. İlk duyduğumda, dürüst olmak gerekirse karmaşık duygulara kapıldım. Biraz abartılı olacak, ama içimde ihanete uğradığım hissi bile uyanıverdi. O tınıdaki ani nüans, zihnimi sarsmış, dengesini bozmuştu. Sanki hiç ummadığım bir anda, bir yerlerden soğuk bir rüzgâr esmiş gibi. Fakat nakarat kısmı bitince baştaki güzel melodi tekrar sahneye çıkıyor, dinleyeni içine çekip yeniden uyumlu ve sıcak dünyasına götürüyordu. Artık o nereden geldiği belli olmayan serin rüzgâr esmiyordu. Sonunda şarkı biterken, piyano son

notasını çalıyor, yaylı çalgılar sakince son akortlarını giriyor, obuanın yankılanan sesiyle müzik sona eriyordu.

Tekrar tekrar dinledikçe, *Sahilde Kafka*'nın nasıl olup da o kadar çok insanın yüreğine işleyebildiğini, az da olsa anlamaya başlamıştım. Şarkıda doğal bir deha ve ihtiraslardan arınmış bir yürek, tüm yalınlığı ve yumuşaklığıyla üst üste gelmişti. Bir taşra kentinde yaşayan on dokuz yaşındaki utangaç bir kız, uzaklardaki sevgilisine olan duygularını şarkı sözlerine dökmüş, piyanoda besteleştirmiş ve gösterişsiz bir biçimde seslendirmişti. O kız, birileri dinlesin diye değil, kendisi için yapmıştı o besteyi. Kendi yüreği biraz olsun sıcaklığı bulsun diye. O yalınlık insanların yüreğine sakin ama net bir darbe gibi inmişti.

Buzdolabındaki şeylerle basit bir akşam yemeği hazırladım. Sonra, *Sahilde Kafka*'yı bir kez daha kasnağa yerleştirdim. Döner koltukta oturup gözlerimi kapatarak on dokuz yaşındaki Saeki Hanım'ın stüdyoda piyano çalıp o şarkıyı söylerkenki halini zihnimde canlandırmaya çalıştım. Onun, o an taşıdığı sıcak duyguları düşündüm. Elbette, o duyguların anlamsız bir şiddet yüzünden koparılıp alınmasını da.

Plak bitti, iğne havalanarak başlangıç noktasına döndü.

Saeki Hanım *Sahilde Kafka*'yı herhalde o odada yazmıştı. Plağı defalarca kez dinleyince, artık bundan emin olmuştum. Sahilde Kafka ise duvarda asılı yağlıboya resimdeki çocuk olmalıydı. Koltuğa oturup önceki gece kızın yaptığı gibi dirseğimi masaya elimi de çenemin altına koyarak, bakışlarımı aynı açıdan duvara yönelttim. Baktığım yerde yağlıboya resim vardı. Şüphe götürür

yanı yoktu. Saeki Hanım o odada o yağlıboya resimdeki çocuğu düşünerek Sahilde Kafka şiirini yazmıştı. Olasılıkla da, gecenin karanlığının en derin olduğu saatlerde.

Duvarın önünde durup hemen yakın bir noktadan resme bir kez daha baktım. Çocuk uzaklara bakıyordu. Gözlerinde gizemli bir derinlik vardı. Onun baktığı yönde, gökyüzünde silueti belirgin bulutlar vardı. En büyük bulutun şekli, kıvrılmış bir sfenkse benziyordu sanki. Sfenks. Hafızamı yokladım. Evet, genç Oedipus'un alt ettiği rakibiydi. Oedipus bir bilmeceyle denenmiş, o bilmeceyi çözmeyi başarmıştı. Yaratık yenilgiye uğradığını anlayınca, kendini uçurumdan atarak intihar etmişti. Oedipus o başarısı sayesinde Teb tahtına oturmuş, kraliçe olan kendi annesiyle eş olmuştu.

Son olarak Kafka ismi... Tahminimce, Saeki Hanım resimdeki çocuğun yaydığı gizemli yalnızlığı, Kafka'nın roman dünyasıyla bağdaştırmış olmalıydı. O yüzden de çocuğu Sahilde Kafka diye adlandırmıştı. Acımasız dalgaların vurduğu sahilde dolaşan yalnız bir ruh. Herhalde Kafka, bu anlamı taşıyordu.

Kafka, Sfenks gibi özel isimler dışında, şiirin bazı mısralarında içinde bulunduğum koşullarla özdeşleşen kısımlar da vardı. "Gökten ufacık balıklar yağar" kısmı, Nakano Semti'nin alışveriş merkezine sardalye ve istavrit yağmasını olduğu gibi yansıtıyordu. "Gölgeler bıçak olur / Rüyanı deler" kısmı ise babamın bıçaklanarak öldürülmesini anlatıyor sanki. Şiiri mısra mısra defterime kopya ederek birkaç kez okudum. Aklıma takılan kısımların altını çizdim. Fakat nihayetinde hepsinde kelime oyunları var gibiydi ve cesaretimi yitirdim.

Kapının gölgesinde

Yazısını yitirmiş sözcükler

Pencerenin ardında bekler
Yüreği nasırlaşmış askerler

İnce, narin parmaklar
Giriş taşını arar

Bu ifadeler ne anlama geliyordu acaba? Yoksa, bir anlamı var gibi dursa bile, yalnızca ölçüyü tamamlamak için mi eklenmişti? Pencerenin önüne gidip bahçeye baktım. Dışarıda, karanlık yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı. Sonra okuma salonundaki koltuğa oturup *Genci Öyküsü*'nün sayfalarını çevirmeye başladım. Saat on olduğunda yatağa girip başucu lambasını kapatıp gözlerimi yumdum. Sonra, on beş yaşındaki Saeki Hanım'ın odaya dönmesini beklemeye başladım.

24

Kobe'den yola çıkan otobüs Tokuşima İstasyonu önünde durduğunda, saat akşamın sekizini geçmişti.

"Artık Şikoku'dayız, Nakata Amca."

"Evet. Çok güzel bir köprüydü. Bendeniz Nakata o kadar büyük bir köprüyü ilk kez gördüm," dedi Nakata.

İkisi otobüsten inerek, istasyondaki bir banka oturup bir süre hiçbir şey yapmadan çevredeki manzaraya baktılar.

"Eee, bundan sonra nereye gideceğiz, ne yapacağız, vahiy geldi mi bari?" diye sordu genç adam.

"Hayır. Bendeniz Nakata hâlâ bilemiyorum."

"Şimdi bir sorunumuz var demektir."

Nakata bir şeyler düşünüyormuş gibi, uzunca bir süre başını ovaladı.

"Hoşino Bey," dedi.

"Ne oldu?"

"Kusura bakmayın, ama bendeniz Nakata biraz uyumak istiyorum. Çok feci uykum var. Bıraksan şuracıkta uyuyabilecek haldeyim."

"Dur hele," dedi genç adam. "Burada uyumaya kalkarsan, bu

benim için de sorun olur. Hemen kalabileceğimiz bir yerler bakayım, biraz sabret."

"Tamam. Bendeniz Nakata biraz sabreder, uyumamaya çalışırım."

"Yemek yemeyecek misin?"

"İstemem. Yalnızca uyumak istiyorum."

Genç Hoşino aceleyle turizm tanıtım kitapçıklarını karıştırıp pek pahalı olmayan oda kahvaltı servis veren bir pansiyon bularak, telefonla oda durumunu sordu. Pansiyon istasyona biraz uzaktı, iki adam taksi çevirerek gittiler. Odalarına girdiklerinde, hemen bir kadın görevli gelip yer yataklarını hazırladı. Nakata banyoya bile girmeksizin, üzerindekileri çıkararak yorganın altına girdi ve hemen de uykuya daldı.

"Bendeniz Nakata, sanırım bir hayli uzun uyuyacağım. Endişelenmeyin, yalnızca uyuyorumdur," dedi Nakata uykuya dalmadan önce.

"Tamam. Rahatsız etmem, istediğin kadar uyu," dedi genç adam anında derin uykusuna dalan Nakata'ya.

Genç Hoşino uzunca bir banyodan sonra gezmeye çıktı. Bir süre çevrede amaçsızca dolaşıp nasıl bir yer olduğunu anlayınca önce karşısına çıkan suşi lokantasına girip yemeğini yiyerek, bir şişe bira içti. Genç adam aslında pek fazla içemezdi, orta büyüklükteki bira bile çakırkeyif olmasına yetmiş, yanakları kızarıvermişti. Oradan bir paçinkocuya girip 3 000 yenlik oyun oynadı. O süre boyunca, Çuniçi Dragons şapkasını başından hiç çıkarmadığından, birkaç kişi tuhaf bakışlarla onu süzmüştü.

"Tokuşima gibi bir yerde, başında Çuniçi Dragons şapkayla dolaşan bir tek benimdir herhalde," dedi genç adam içinden.

Pansiyona döndüğünde, Nakata nasıl bıraktıysa öylece yatmış uykusuna devam ediyordu. Odanın ışıkları açıktı, ama ışıklar Nakata'nın uyumasına engel olmuyor gibiydi. "Ne kadar rahat bir adam," dedi genç adam kendi kendine. Sonra şapkasını, Hawaii tişörtünü ve kot pantolonunu çıkararak üzerinde yalnızca külotuyla yatağına girdi. Sonra da ışıkları kapattı. Fakat belki de mekân değişikliğinin yarattığı huzursuzluktan, bir türlü uyuyamadı. "Öff be, en iyisi genelevde bir posta patlatıp da geleyim," diye geçirdi bir an aklından. Fakat karanlığın içinde Nakata'dan gelen huzur dolu ve düzenli soluk seslerini dinledikçe, aklına cinsel iştahını getirmenin çok sefilce bir davranış olduğunu düşünmeye başladı. Neden olduğunu anlayamıyordu, ama aklından geneleve gitme düşüncesinin geçmiş olmasından utandı.

Uyku tutmaz bir halde odanın karanlık tavanına gözlerini dikmiş, kim olduğunu bilmediği yaşlı bir adamla birlikte, Tokuşima'da ucuz bir pansiyonda aynı odada kaldığını düşününce kendinden şüphe etmeye başladı. Aslında o gece Tokyo'ya dönüş postasını sürüyor olacaktı. Herhalde, o saatlerde Nagoya'ya varmış olurdu. Çalışmayı sevmiyor değildi, ayrıca Tokyo'da bir telefonuyla atlayıp gelebilecek bir kadın arkadaşı da vardı. Fakat alışveriş merkezinin yükünü teslim ettikten sonra, tamamen ani bir kararla Kobe'deki iş arkadaşlarını aramış ve o geceki postayı kendi yerine götürmelerini istemişti. Şirkete telefon ederek zorla da olsa üç günlüğüne izin almış, sonra da Nakata'yla birlikte Şikoku'ya gelmişti. Yanında yalnızca küçük bir çantadaki yedek giysileri ve basit bir temizlik takımı vardı.

Başlangıçta genç Hoşino'nun Nakata'ya yakınlık duymasının

nedeni, onun hal ve tavırlarının, konuşma şeklinin dedesine benzemesiydi. Fakat biraz zaman geçince, dedesine benzediği izlenimi silikleşmeye başlamış, genç adamın içinde Nakata'ya karşı bir merak uyanmıştı. Nakata'nın konuşma şekli gerçekten sıradışıydı, anlattıkları şeyler ise kesinlikle tuhaftı. Fakat o sıradışılıkta insanı çeken bir şeyler vardı. Hoşino, Nakata'nın oradan nereye gideceğini, ne yapacağını mutlaka öğrenmek istemişti.

Çiftçi çocuğu olan Hoşino, beş erkek kardeşin üçüncüsüydü. Ortaokul yıllarına kadar düzgün bir öğrenciydi, ama endüstri meslek lisesine geçtikten sonra kötü arkadaşlar edinmiş, haytalıktan başka bir şey yapmaz olmuştu. Birçok kez karakola da düşmüştü. Bir şekilde liseden mezun olabilmişti, ama mezun olmak bir iş bulmasına yetmemiş, biraz da kadınlarla sorun yaşayınca, gidip orduya yazılmıştı. Aslında tank kullanmak istemişti, ama yeterlilik sınavından geçememiş, orduda çalıştığı yıllarda ancak büyük tip ikmal kamyonlarından birini kullanabilmişti. Üç yıl sonra ordudan ayrılmış, taşımacılık şirketinde iş bulmuştu. Altı yıldır da şehirlerarası tır şoförlüğü yapıyordu.

Tır sürmek, karakteriyle örtüşüyordu. Zaten makinelerle uğraşmak sevdiği bir uğraştı ve kamyonun şoför koltuğundayken kendisini kalesinde gibi hissediyordu. Elbette zor bir işti. Çalışma saatleri de bir o kadar düzensizdi. Fakat her sabah cimri şirketlerden birindeki işine giderek, gün boyu şefin bakışları altında çalışmak gibi bir yaşama katlanabileceğini hiç sanmıyordu.

Eskiden beri kavgacı bir adamdı. Ufak tefek ve zayıf haliyle

kavgadan pek anlamazmış gibi duruyordu, ama gücü yerindeydi. Üstelik bir kez tepesi attı mıydı, kontrolünü kaybeder, gözü dönerdi; gerçekten kavga ettiği anlarda da karşı taraf onun bu halini görünce yenilgiyi kabullenirdi. Ordudayken de, şoförlüğe başladıktan sonra da birçok kez kavga etmişti. Elbette, yendiği olduğu gibi yenildiği de oluyordu. Fakat kavgada yense de yenilse de eline geçen hiçbir şey olmuyordu. Bunu ancak çok yakın bir zamanda anlayabilmişti. O güne kadar kalıcı bir sakatlıkla karşılaşmadığını düşündükçe, kendini şanslı sayıyordu.

En fırtınalı günlerini yaşadığı lise yıllarında, karakolluk olduğu zamanlarda, dedesi mutlaka her seferinde onu almaya gelirdi. Polislere başını eğip içerden çıkarırdı. Dönüşte ise, mutlaka bir restorana götürüp güzel yemekler yedirirdi. Öyle anlarda bile, asla vaaz vermeye kalkmazdı. Anne ve babası bir kez bile onun için uğraşmamışlardı. Yoksulluktan ucu ucuna geçiniyorlardı ve serseri bir evlat için ayıracak zamanları da yoktu. Hoşino arada sırada, dedesi olmasaydı kendisinin sonunun ne olacağını düşünmeden edemiyordu. Bir tek dedesi, onun oralarda bir yerlerde yaşadığını asla unutmamış ve hep onun için bir şeyler yapmaya çalışmıştı.

Buna rağmen, o zamanlarda Hoşino, bir kez bile dedesine teşekkür etmemişti. Teşekkür etmeyi bilmediği gibi, aklında hayatta kalmaktan başka bir şey de yoktu. Orduya girişinden bir süre sonra dedesi kanserden ölmüştü. Son anlarında iyice bunamış, Hoşino'yu gördüğünde kim olduğunu çıkaramaz hale gelmişti. Dedesi öldükten sonra da, bir kez bile memleketine dönmemişti.

Genç Hoşino sabah sekizde uyandığında Nakata hâlâ aynı vaziyette uyumaya devam ediyordu. Soluk seslerinin tonu da, düzenli ritmi de değişmemişti. Genç adam aşağıya inip genişçe bir odada pansiyondaki diğer müşterilerle birlikte kahvaltısını etti. Basit bir kahvaltıydı ama sınırsız miso çorbası ve pirinç pilavı servisi vardı.

"Oda arkadaşınız kahvaltı edecek mi?" diye sordu pansiyon görevlisi kadın.

"Hâlâ horlaya horlaya uyuyor. Galiba kahvaltı istemiyor. Kusura bakmayın, ama bir süre yatsın olur mu?" dedi Hoşino.

Öğlen saatleri olduğunda, Nakata hâlâ uyuduğundan genç adam pansiyonda konaklama sürelerini bir gün daha uzattı. Sonra dışarı çıkarak bir erişteciye girip pilav üstü yumurtalı tavuk kızartma yedi. Yemekten sonra bir süre oralarda dolaşıp bir kafede kahvesini ve sigarasını içerek, kafedeki haftalık manga dergilerini karıştırdı.

Pansiyona döndüğünde Nakata hâlâ uyuyordu. Saat öğleden sonra ikiye yaklaşmıştı. Genç adam biraz endişelenerek elini Nakata'nın alnına koydu. Anormal bir durum yoktu. Ateşi olmadığı gibi alnı soğuk da değildi. Soluk alışverişleri yine aynı ton ve ritimde devam ediyordu, yanaklarının pembeliği de ne kadar sağlıklı olduğunun bir göstergesiydi. Herhangi bir rahatsızlığı varmış gibi durmuyordu. Yalnızca sakin sakin uyuyordu. Yattığı yerde bir kez bile pozisyonunu değiştirmeden.

"Bu kadar uzun uyuması normal mi acaba? Bir yerlerinden rahatsız olmasın sakın?" dedi duruma bakmaya gelen pansiyoncu kadın endişeyle.

"Çok yorgundu," dedi Hoşino. "Bırakın istediği kadar uyusun."

"Elbette. Fakat bu kadar rahat uyuyan birini de ilk kez görüyorum."

Akşam yemeği saatleri geldiğinde Nakata yine aynı şekilde uyuyordu. Genç adam dışarı çıkarak köriciye girip bol kepçe körili dana eti ve salata yedi. Önceki gün gittiği aynı paçinkocuya girip bu kez 1 000 yen bile harcamadığı halde iki karton Marlboro kazandı. Sonra koltuğunun altında sigara kartonlarıyla pansiyona döndüğünde saat dokuz buçuk olmuştu. Şaşırmıştı ama Nakata hâlâ uyuyordu.

Genç adam zamanı hesapladı. Böylelikle Nakata yirmi dört saatten fazla bir süredir uyumuş oluyordu. Uzun uyuyacağını, endişelenmemesini söylemişti, ama bu kadarı da biraz uzun bir süreydi. Nadiren endişeye kapıldığı olurdu, ama Nakata'nın asla uyanmayacağından endişelenmeye başlamıştı.

"Al başına belayı," diyerek başını iki yana salladı.

Fakat genç adam ertesi sabah yedide uyandığında Nakata çoktan uyanmış, pencereden dışarıya bakıyordu.

"Ooo, amca! Uyandın demek!" dedi genç adam rahatlamış bir yüz ifadesiyle.

"Evet, az önce uyandım. Ne kadar uyuduğumu bilemiyorum, ama bir hayli uzun uyumuş gibiyim. Hatta kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum."

"Uzun sözcüğü yetersiz kalır. Evvelsi günün akşam

dokuzundan beri uyuyordun yahu! Kesintisiz otuz dört saat uyudun herhalde. Pamuk Prenses diyeceğim, o da sana uymaz."

"Evet. Bendeniz Nakata acıktım."

"Eh, acıkmışsındır elbette. Neredeyse iki gündür yemek yemedin çünkü."

İkisi birlikte aşağı kattaki salona inerek kahvaltılarını ettiler. Nakata, pansiyoncu kadını şaşırtacak kadar çok yemek yedi.

"Bu amca çok uyuyor ama uyanınca da çok güzel yiyor. İki günlük yedi herhalde," dedi pansiyoncu kadın.

"Evet. Bendeniz Nakata, yemeklerimi hep iyi yerim."

"Sağlığınız yerindedir o zaman."

"Evet. Bendeniz Nakata yazıları okuyamam, ama tek çürük dişim yoktur. Gözlüğe de hiç ihtiyacım olmadı. Doktora bile hiç gitmedim. Omzum tutulmaz, sabahları da kakamı rahat yaparım."

"Ne güzel!" dedi pansiyoncu kadın. "Peki, bugün ne yapacaksınız?"

"Batıya gideceğim," dedi Nakata kendinden emin bir ses tonuyla.

"Batıya?" dedi pansiyoncu kadın. "Buradan daha batısı diyorsan, Takamatsu tarafına gideceksiniz öyleyse."

"Bendeniz Nakata akılsızın biriyimdir, coğrafyadan pek anlamam."

"Neyse. Hele bir Takamatsu'ya gidelim amca," dedi Hoşino. "Sonrasını o zaman düşünürüz."

"Evet. Önce Takamatsu'ya gidelim. Sonrasını orada düşünürüz."

"Sizin yolculuk tarzınız da biraz farklıymış," dedi pansiyoncu kadın.

"Doğrusunu söylemek gerekirse öyle," dedi genç adam.

Odaya döndüklerinde Nakata hemen tuvalete girdi. O süre boyunca, Hoşino üzerinde pansiyonun verdiği pijamayla yerdeki hasırın üzerinde uzanıp sabah haberlerini izledi. Pek önemli bir haber yoktu. Nakano Semti'ndeki ünlü heykeltıraş cinayeti olayında herhangi bir gelişme olmamıştı. Ne tanık ne de ipucu bulunabilmişti. Polis, maktulün, olaydan bir süre önce ortalıktan kaybolan on beş yaşındaki oğluna ulaşmaya çalışıyordu.

"Şu işe bak. Hem de on beş yaşında," dedi Hoşino. Acaba son zamanlarda neden hep on beş yaşındaki gencecik insanlar feci suçlar işliyorlardı? On beş yaşındayken, Hoşino park halindeki bir motosikleti çalmış, ehliyetsiz olduğu halde bir sürü yeri dolaşmıştı. O yüzden başkalarına söz söyleyebilecek durumda değildi. Elbette motosiklet ödünç almak ile insanın kendi babasını bıçaklayarak öldürmesi farklıydı. Yine de, olayların akışına kapılarak babasını öldürmemiş olması, onun için belki de şans sayılabilirdi. Ne de olsa, babasından yediği dayağın haddi hesabı yoktu.

Tam haberler bittiğinde, Nakata tuvaletten döndü.

"Şey, Hoşino Bey, bir soru sorabilir miyim?"

"Ne oldu?"

"Hoşino Bey. Yoksa beliniz mi ağrıyor?"

"Ağrıyor elbette. Uzun süre direksiyon sallayınca, insanın beli ağrımaya başlıyor. Uzun yol şoförleri arasında beli sağlam olan yoktur. Omzunu sakatlamayan beyzbol atıcısı olmadığı gibi," dedi genç adam. "İyi de nereden çıktı şimdi bu?"

"Hoşino Bey, sizin sırtınıza bakınca, bir an bana öyleymiş gibi geldi de."

"Hmm."

"Elimle yoklamamın bir sakıncası var mı?"

"Yok da..."

Nakata yüzüstü uzanmış haldeki Hoşino'nun sırtının üstüne ata biner gibi çömeldi. İki elini belinin biraz üzerine koyarak bir süre öylece bekledi. Genç adam o sırada sanat dünyası dedikodu haberlerini izliyordu. Ünlü bir kadın sanatçı, pek isim yapmamış genç bir yazarla nişanlanmıştı. Öyle bir haber hiç ilgisini çekmiyordu ama diğer kanallarda da doğru dürüst bir program olmadığından, onu izliyordu. Kadının geliri genç yazarın gelirinin on katından daha fazlaydı. Yazar öyle pek yakışıklı olmadığı gibi pek de zeki gibi durmuyordu. Genç adam boynunu eğdi.

"Baksana, bu tür ilişkiler pek uzun sürmüyor değil mi? Bunlar kesin bir şeyleri yanlış anlıyorlar."

"Hoşino Bey, bel kemiklerin yerinden oynamış."

"Uzun zamandır yerinden oynamış bir yaşam sürüyorum zaten. Eh, kemikler de yerinden oynamıştır herhalde," dedi genç adam esneyerek.

"Bu haliyle kalırsa, başına büyük sorunlar açabilir."

"Cidden mi?"

"Baş ağrısı yapmaya başlar, kakanı doğru dürüst yapamazsın, felç bile olabilirsin."

"Durum o kadar ciddi mi?"

"Biraz acı verir, ama bir bakabilir miyim?"

"Olur, bak."

"Doğruyu söylemek gerekirse bir hayli acıyabilir."

"Bana bak amca. Ben doğduğumdan beri, evde, okulda, orduda yemediğim dayak kalmadı. Övünülecek bir durum değil ama yumruk yemediğim gün sayısı, bir elin parmaklarıyla sayılacak kadar az neredeyse. Şimdi artık, acıymış, sıcakmış, kaşıntıymış, huylanmaymış, tatlıymış, tuzluymuş umurumda değil. Bildiğini yap."

Nakata gözlerini kısıp zihnini yoğunlaştırarak Hoşino'nun beline yerleştirdiği iki başparmağının yerini dikkatle kontrol etti. Yerini bulunca, önce yavaş yavaş parmaklarına verdiği gücü artırdı. Sonra seslice nefes alarak, kış kuşları gibi kısa bir ses çıkardıktan sonra tüm gücüyle kemik ve kaslar arasındaki boşluğa parmaklarını bastırdı. O sırada, genç adamın yaşadığı

acı, hayal gücünün sınırlarını aşacak kadar şiddetliydi. Kafasının içinde kocaman bir tütsü çubuğu dolaştırılıyormuş gibi, gördüğü her şey beyaz bir sis perdesinin ardında kalmış, nefesi kesilmişti. Yüksek bir kulenin tepesinden cehennem kazanına atılıvermişti sanki. Çığlık bile atamıyordu. Acı yüzünden, zihnindeki tüm düşünceler silinmiş, darmadağın olmuştu. Duyularının tamamının yerini de acı almıştı. Vücudunun bir anda parçalara ayrılıp dağıldığı hissine kapıldı. Ölüm bile bu kadar yıkıcı olamazdı. Gözlerini açmayı bile başaramıyordu. Yüzüstü çaresiz halde yatarken, salyası hasıra akıverdi. O feci durum otuz saniye kadar sürdü.

Sonra genç adam nihayet nefes almaya başlayarak, dirseklerini destek olarak kullanıp yalpalaya yalpalaya doğruldu. Önündeki tatami hasırı, fırtına öncesindeki deniz misali dalgalanıyor gibiydi.

"Acıdı mı?"

Genç adam önce hâlâ hayatta olup olmadığından emin olmak için başını sağa sola salladı. "Bunun adına acı denmez! Derim yüzülmüş, kemiklerime şişler geçirilmiş, tıraşlanmış, üzerinde de onlarca kızgın boğa tepinmiş gibi oldum. Ne yaptın sen be!"

"Hoşino Bey, senin yerinden oynayan kemiklerini esas yerine oturttum. Artık uzun süre bir şey olmaz. Belin de ağrımaz. Kakanı da rahat yaparsın."

Gerçekten de, acı dalgaların çekilmesi gibi dindiğinde, genç adam bel kısmının oldukça rahatladığının farkına vardı. Her zamanki ağır bir yük taşıyor hissi kaybolmuş, şakaklarında hissettiği sancı dinmiş, nefes alıp verişleri bile rahatlamıştı. Evet, tuvaleti de gelmişti.

"Evet, gerçekten de birçok yerim düzelmiş gibi oldum."

"Evet. Hepsinin nedeni bel kemiğinizdeki sorundu," dedi Nakata.

"Fakat yine de çok acıdı be!" dedi Hoşino derin bir iç geçirerek.

İki adam Tokuşima İstasyonu'nda ekspres JR trenine binerek, Takamatsu'ya yöneldiler. Pansiyon ücretini de, tren masraflarını da Hoşino ödedi. Nakata ödemek istediğini söylese de, kabul ettiremedi.

"Şimdilik hepsini ben vereyim, sonra hallederiz. Koskoca adamların para meselelerinde titizlenmesi pek hoşuma gitmiyor."

"Tamam. Bendeniz Nakata paradan anlamam pek. Hesap işini size bırakıyorum Hoşino Bey," dedi Nakata.

"Zaten, Nakata Amca, senin parmaklarının marifeti sayesinde kendimi çok iyi hissediyorum. Biraz teşekkürüm olsun. Kendimi ilk defa bu kadar iyi hissediyorum. Sanki bambaşka bir insan olmuş gibiyim."

"Çok sevindim. Parmak marifetinin ne demek olduğunu bilemiyorum, ama kemikler çok önemlidir."

"Parmak marifeti, masaj ya da el çabukluğu mudur, nasıl söylenir bilemiyorum, ama galiba sende öyle bir yetenek var. Bu işi yapsana, çok kazanırsın. Garanti ediyorum. Benim şoför arkadaşlarımı getirsem bile, küçük bir servet kazanmana yeter."

"Sizin sırtınıza bakınca, kemiğinizin yerinden oynadığını anlamıştım. Yerinde durmayan bir şeyler gördüğümde, hemen

esas yerine koymak isterim. Uzun yıllar mobilya yaptım da, gözümün önünde eğri büğrü bir şeyler olunca düzeltmeden duramıyorum. Bu da çok eskiden kalma bir huy işte. Fakat ilk kez kemik düzeltiyorum."

"Yetenek dedikleri, kesinlikle böyle bir şey olmalı," dedi genç adam hayranlıkla bakarak.

"Daha önce de kedilerle konuşabiliyordum."

"Ooo!"

"Fakat bir süre öncesinden beri artık kedilerle konuşamıyorum. Herhalde Johnnie Walker yüzünden."

"Haydi yahu!"

"Bildiğiniz gibi, bendeniz Nakata akılsızın tekiyimdir. Zor şeylerden pek anlamam. Fakat şu sıralarda başıma durmadan zor işler geliyor. Sözgelimi, gökten balık ve sülük yağıyor."

"Ya, evet."

"Fakat Hoşino Bey, belinizin düzelmesine çok sevindim. Siz kendinizi iyi hissettikçe ben de kendimi iyi hissediyorum."

"Ben de çok sevindim bu duruma."

"İyi oldu gerçekten."

"O bir yana da, şu geçen akşam Fucikava servis alanındaki sülük meselesi var ya."

"Evet. Sülükleri ben de anımsıyorum."

"Yoksa seninle bir ilgisi mi var?"

Nakata her zaman yaptığının aksine hemen yanıtlamadan biraz düşündü. "Bunu bendeniz Nakata da bilemiyorum. Fakat bendeniz Nakata şemsiyemi açınca, yağmaya başlayıverdi."

"Hmm."

"Ne olursa olsun, insan öldürmenin kötü bir şey olduğuna inanıyorum," diyen Nakata başını birkaç kez yukarıdan aşağı salladı.

"Orası öyle. İnsan öldürmek kötü bir şeydir," dedi genç adam da.

"Evet," dedi Nakata başını bu kez daha güçlü sallayarak.

İki adam Takamatsu İstasyonu'nda indiler. İstasyonun önündeki erişteciye girip öğlen yemeği olarak erişte yediler. Eriştecinin penceresinden limanın devasa vinçleri görünüyordu. Vinçlerin üzerine martılar üşüşmüştü. Nakata her bir telinin tadına vara vara yedi eriştesini.

"Bu erişte çok lezzetli," dedi Nakata.

"İyi öyleyse," dedi Hoşino. "Nasıl peki? Doğru yerde miyiz, Nakata Amca?"

"Evet. Hoşino Bey, galiba doğru yerdeyiz. Bendeniz Nakata'ya öyle geliyor."

"Yer meselesi tamam. Peki şimdi ne yapıyoruz?"

"Giriş taşını bulacağım."

"Giriş taşı?"

"Evet."

"Hmm," dedi genç adam. "Kesin orada da uzun bir öykü bekliyordur bizi."

Nakata erişte tasını eğerek suyunu son damlasına varana kadar içti. "Evet. Uzun bir öykü var. Fakat öylesine uzun ki, bendeniz Nakata tam olarak anlayamıyorum. Oraya gittiğimizde anlayacağımı sanıyorum."

"Her zamanki gibi, 'oraya' gidiyoruz öyleyse."

"Evet. Aynen dediğiniz gibi."

"Oraya gidene kadar anlayamıyorsun yani."

"Evet. Bendeniz Nakata oraya gitmediğim müddetçe anlayamıyorum."

"Neyse. Doğrusunu söylemek gerekirse, uzun öyküleri ben de sevmem. Neticede o giriş taşını bulmamız gerek yani."

"Evet. Öyle."

"Peki, nerede?"

"Bendeniz Nakata'nın hiçbir fikri yok."

"Sormamam gerekirdi," dedi genç adam başını iki yana sallayarak.

25

Kısa bir süre uykuya daldım, sonra uyandım, sonra bir daha daldım. Bunu kaç kez tekrarladım bilemiyordum. Onun ortaya çıkacağı anı kaçırmak istemiyordum. Fakat bir de baktım ki kız yine önceki akşamki gibi koltukta oturuyordu. Başucuma koyduğum fosforlu saat gece üçü biraz geçtiğini gösteriyordu. Yatağa girmeden önce kesinlikle kapattığımdan emin olduğum perde yine açıktı. Önceki geceyle aynı şekilde. Fakat ay çıkmamıştı. Farklı olan tek şey buydu. Bulutlar yoğundu, belki hafiften bir yağmur da yağıyordu. Odanın içi önceki akşama oranla çok daha karanlıktı, bahçe lambasının ışığı, ağaçların dallarının arasından hafif de olsa odaya vuruyordu. O karanlığa gözlerimin alışması biraz zaman aldı.

Kız dirseği masada, eli çenesinde duvardaki yağlıboya resme bakıyordu. Üzerindeki giysiler, önceki akşamla aynıydı. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, odanın karanlığında yüzünü göremedim. Fakat tersine vücudu ve yüzünün silueti karanlıkta iyice belirginleşmişti. Oradaki kızın, gençlik çağlarındaki Saeki Hanım olduğundan hiç şüphem yoktu.

Kız tüm benliğini saran derin bir düşünceye dalıp gitmiş gibiydi. Belki uzun, derin bir rüya görüyordu. Hayır, belki de kızın kendisi Saeki Hanım'ın uzun, derin rüyasıydı. Hangisi olursa olsun, ben o yerdeki dengeyi bozmamak için hiçbir şey yapmıyordum. Vücudumda en ufak bir kımıldama bile olmuyordu. Yalnızca arada sırada gözlerimi oynatıp saati kontrol ediyordum. Zaman yavaş yavaş, ama dengeli ve emin adımlarla ilerliyordu.

Engel olmak istediğim halde, kalbim şiddetli sesler çıkararak atıyordu. Birileri kapıyı çalıyormuş gibi, sert ve tok sesler. O sesler, kendinden emin bir şekilde gecenin karanlığında iyice sessizleşen odada yankılanıyordu. Sesler benden çıktığı halde kendim bile şaşırıp yataktan fırlayacak hale geliyordum.

Kızın silueti hafif hafif salınıyordu sanki. Yüzünü kaldırıp bir şeylere kulak kesildi. Kalbimden çıkan sesler kulağına ulaşıyor olmalıydı. Ormandaki canlıların hiç duymadıkları bir ses karşısında tüm dikkatlerini yoğunlaştırmaları gibi, kız hafifçe başını yana eğdi. Sonra, yüzünü benim yattığım yatağa çevirdi. Fakat gözleri beni görmüyordu. Bunu anlayabiliyordum. Onun rüyasına dahil değildim. Ben ve o kız, gözle görülmeyen bir sınırla ayrılmış iki farklı dünyadaydık.

Nihayet kalbimden gelen o gürültülü sesler, ilk başladığı anda olduğu gibi aniden sakinleşti. Soluk alışverişlerim de normale döndü. Yine kendi varlığımı iyice gizlediğim halime döndüm. Sonra, kız kulak kesilerek dinlemekten vazgeçti. Bakışlarını bir kez daha *Sahilde Kafka*'ya çevirdi. Az önce olduğu gibi, dirseğini masaya elini de çenesine koydu. Tüm benliği resimdeki yaz manzarasında bekleyen çocuğa doğru akmaya başladı.

Yaklaşık yirmi dakika öylece durduktan sonra, o güzel kız kalkıp gitti. Önceki gece olduğu gibi, sandalyeden yalınayak kalkıp en ufak bir ses bile çıkarmadan kapıya yöneldi ve yine kapıyı açmadığı halde içinde kayboluverdi. Bense bir süre öylece kaldıktan sonra yataktan kalktım. Işıkları yakmadan, gecenin karanlığında kızın az önce kalktığı koltuğa oturdum. Ellerimi masanın üstüne koyup kendimi kızın odada bıraktığı salınımların içine koyverdim. Gözlerimi kapatıp kızın kalbinin bıraktığı titreşimleri yakalayıp kalbimin içine hapsettim.

O kızla benim aramda, en azından bir ortak nokta vardı. Bu nokta aklımda bir anda aydınlanıverdi. İkimiz de artık kendi dünyamızda olmayan insanlara âşıktık.

Biraz sonra uyudum. Fakat dengeli, rahat bir uyku değildi. Vücudum derin bir uykuyu arzuladığı halde bilincim uykuyu reddediyordu. Bu iki durum arasında sarkaç gibi sallanıyordum. Fakat ortalık henüz iyice aydınlanmadan, bahçedeki kuşlar cıvıldayarak yeni güne başlayınca, onların sesiyle artık iyice uyandım.

Kot pantolonumu ve tişörtümün üzerine kısa kollu bir gömlek giyerek dışarı çıktım. Ortalıkta henüz hiç kimsecikler görünmüyordu. Eski evlerin sıralandığı mahalleden, rüzgârı kesen çam korusundan geçerek, mendireğin ötesindeki sahile çıktım. Rüzgâr hemen hemen hiç hissedilmiyordu. Gökyüzü tamamen kurşuni bulutlarla kaplıydı, ama henüz yağmur yağacakmış gibi durmuyordu. Sakin bir sabahtı. Bulutlar yeryüzündeki tüm sesleri emiyor gibiydi.

Bir süre sahil boyunca ilerleyen yaya yolunda yürüdüm. Hayalimde o resimdeki çocuğun da, olasılıkla o sahilde bir yerlerde iskemlesini getirip oturduğunu canlandırıyordum. Fakat o yerin tam olarak neresi olduğunu tespit etmem mümkün değildi. Resmin arka planında yalnızca kumsal, ufuk çizgisi, gökyüzü ve bulutlar vardı. Bir de ada. Fakat orada birden fazla ada vardı ve ben de resimdeki adanın şeklini anımsayamıyordum. Kumsalda oturup parmaklarımı denize doğru tutarak bir resim çerçevesi oluşturmaya çalıştım. İçine iskemlesinde oturmuş çocuğu yerleştirdim. Rüzgârsız gökyüzünde bir martı amaçsızca uçuyordu. Dalgalar ritmik

olarak kıyıya vuruyor, kumsalın üzerinde yumuşak kıvrımlar oluşturduktan sonra, köpükler bırakarak çekiliyorlardı.

O an, resimdeki çocuğu kıskanmaya başladığımı hissettim.

"Sen resimdeki çocuğu kıskanıyorsun," diye kulağımın dibinde mırıldandı Karga adlı delikanlı.

> Tam yirmi yaşına girmek üzereyken, başka bir insanla karıştırıldığı için anlamsızca öldürülüyor. Üstelik bundan otuz yıl önce. Sen de öylesine talihsiz bir genci kıskanıyorsun. Öyle çok kıskanıyorsun ki sanki göğsün sıkışıp kalıyor. Senin birilerine karşı kıskançlık dolu hislere kapılman, doğduğundan beri ilk kez oluyor. Kıskançlığın ne demek olduğunu, nihayet çok iyi anladın işte. Ovayı saran bir ateş gibi yüreğini yakıyor o kıskançlık.
>
> Doğduğundan beri ne başka birine imrendin ne de başka birinin yerinde olmak istedin. Fakat şu an o gence tüm yüreğinle imreniyorsun. Eğer elinde olsa o gencin yerinde olmak istiyorsun. Yirmi yaşında işkence görüp demir sopalarla dövülerek öldürüleceğini bilsen bile. Bunu bile göze alarak, o gencin yerine geçip on beş yaşından yirmi yaşına kadar Saeki Hanım'ı doyasıya sevmeyi, onun da sana koşulsuz bir sevgi beslemesini istiyorsun. Ona özgürce sarılmak, bıkmadan usanmadan sevişmek, vücudunun her noktasını parmaklarınla okşamak istiyorsun. Onun parmaklarının da senin vücudunda dolaşmasını istiyorsun. Öldükten sonra da, onun yüreğine dağlanmış görüntüler olarak kalabilmeyi. Her gece anılarından çekip çıkaracağı biri

olabilmeyi.

Evet, şu an çok feci bir durumdasın. Çoktan yok olup gitmiş bir kıza âşık olmuşsun ve çoktan ölüp gitmiş bir genci kıskanıyorsun. Yine de bu duyguların, senin şimdiye kadar yaşadığın duygulardan çok daha gerçek ve boğucu. Çıkışı da yok. Çıkışı bulma umudun bile yok. Zaman labirentinde yolunu kaybetmişsin. Her şeyden önemlisi, oradan çıkmayı sen de hiç istemiyorsun. Değil mi?

Oşima önceki günden daha geç bir saatte geldi. O gelmeden önce birinci ve ikinci katı süpürdüm, sandalye ve masaları temizledim, pencereleri açarak sildim, lavabo ve tuvaleti temizledim, çöp kutusunu boşalttım ve saksılardaki çiçeklerin suyunu tazeledim. Odanın ışıklarını, arama yapmak için kullanılan bilgisayarı açtım. Geriye yalnızca kapıları açmak kalmıştı. Oşima yaptıklarımı teker teker kontrol ettiğinde yüzünde hoşnut bir ifade belirdi.

"İşi çabuk öğrendin. Çok da hızlı çalışıyorsun."

Su kaynatıp kahvesini hazırladım. Ben de dün olduğu gibi tomurcuk çay içtim. Dışarıda yağmur başlamıştı. Bir hayli şiddetli yağıyordu. Uzaklardan gök gürültüleri bile geliyordu. Henüz öğlen bile olmadığı halde etraf kararmıştı.

"Oşima, bir ricam var ama."

"Ne gibi?"

"*Sahilde Kafka*'nın notalarını bulmak mümkün mü?"

Oşima biraz düşündü. "Eğer internette nota yayıncılarının sitelerindeki kataloglarda varsa, bir parça ücret ödeyip internet üzerinden indirmek mümkün. Sonra bir bakarım."

"Teşekkür ederim."

Oşima danışma bankosunun kıyısına oturup kahve kupasına yine minnacık bir kesmeşeker parçası koyarak, dikkatle karıştırdı. "Beste hoşuna gitti mi bari?"

"Çok."

"O parçayı ben de severim. Güzel olduğu kadar eşsiz bir parça. Hem sade hem de derinliği var. Yapan kişinin dünyası dinleyene doğrudan ulaşıyor."

"Gerçi sözleri bir hayli sembolik," dedim.

"Şiir ve sembolleştirme, eski çağlardan beri ayrılmaz bir bütündür. Korsanlar ve rom gibi."

"Sence, Saeki Hanım şiirdeki sözlerin ne ifade ettiğini anlayarak mı yazmıştır?"

Oşima başını kaldırıp uzakta çakan bir yıldırıma kulak verdi, mesafeyi hesaplamaya çalışıyor gibiydi, sonra yüzüme bakarak kafasını iki yana salladı.

"İlle de öyle olması gerekmez. Sembol ve anlam birbirinden farklı şeylerdir. O herhalde anlam ya da mantık gibi muğlak aşamaları göz ardı edip şiirde olması gereken doğru sözleri elde etmeyi başarmış olmalı. Havada uçan bir kelebeği kanadından usulca yakalar gibi, sanki bir rüyadaki sözcükleri yakalar gibi. Sanatçı dediğin, muğlaklığın üstesinden gelebilen insandır."

"Yani Saeki Hanım, o şarkı sözlerini başka bir boyutta, sözgelimi rüya boyutunda bulup da kullanmış olabilir mi?"

"Mükemmel şiirler, az ya da çok öyle şeylerdir. Eğer şiirdeki sözcükler, okur ile şair arasında duyguların aktığı bir oluk haline gelemiyorsa, şiir işlevini yerine getiremiyor demektir."

"Fakat sanki o işlevi yerine getiriyormuş gibi duran tonlarca şiir var," dedim.

"Evet, var. Bunu yapmak, işin püf noktalarını bilince pek zor olmaz da ondan. Sembolik sözcükleri şiirsel olacak şekilde kullanabilirsen, eh, şiir gibi durur."

"Fakat *Sahilde Kafka*'nın sözlerinde çok farklı, derin bir şeylerin varlığını hissediyorum."

"Ben de aynı fikirdeyim. O şiirdeki sözcükler yüzeysel sözcükler değil. Gerçi, benim kafamın içinde şiir ve melodi bütünleşmiş durumda. O yüzden o şiiri saf şiir olarak düşünüp şiirin kendi başına dilsel açıdan ne ölçüde ikna edici olduğunu doğru değerlendirebileceğimi sanmıyorum," dedi Oşima başını hafifçe sallayarak. "Her halükârda, Saeki Hanım zengin ve doğal bir dehaya sahipmiş ve müzik algısı da yüksekmiş. Önüne çıkan fırsatı sımsıkı yakalayabilecek yetenekleri de taşıyordu. Eğer o talihsiz olay yüzünden yaşamdan kopmamış olsa, dehasını daha özgürce sergileyebilirdi sanıyorum. O olay, birçok anlamda büyük bir talihsizlik."

"O dehası nereye gitti acaba?" diye sordum.

Oşima yüzüme baktı. "Sormak istediğin, sevgilisi öldükten sonra, Saeki Hanım'ın içinde taşıdığı dehanın nereye gittiği mi?"

Başımı sallayarak onayladım. "Eğer deha, doğal enerji gibi bir şeyse, bir yerlerde kendini dışarı vurabileceği bir çıkış bulur, değil mi?"

"Ben tam olarak bilemiyorum," dedi Oşima. "Deha, hangi yönde ilerleyeceği tahmin edilemeyecek bir şeydir. Hiç fark edilmeden uçup gittiği de olur. Hatta yeraltı suyu gibi, yeraltında derinlere gömülüp oradan da başka bir yerlere akıp gittiği de olur."

"Belki, Saeki Hanım o dehasını müzik değil de başka bir alanda kullanmaya karar vermiş de olabilir," dedim.

"Başka bir alan?" dedi Oşima meraklı bakışlarla. "Sözgelimi?"

Yanıt vermekte zorlandım. "Bilemiyorum. Yalnızca bana öyle geldi. Sözgelimi... şekil kazanmayacak bir şeylerde."

"Şekil kazanmayacak şeyler derken?"

"Yani, başkalarının göremeyeceği, yalnızca kendi istediği için peşine düşebileceği bir şeyler. İçsel uğraşlar desem doğru olur mu acaba?"

Oşima elini alnına götürüp öne düşen kâküllerini geri attı. İnce parmaklarının arasından saç telleri akıp gitti. "İlginç bir fikir. Gerçekten de, Saeki Hanım bu şehirden ayrıldıktan sonra, bizim bilmediğimiz bir yerde, dehasını ve yeteneklerini senin dediğin gibi şekil kazanmayacak şeylere, yönlendirmiş olabilir. Fakat o yirmi beş yıl boyunca ortadan kaybolmuştu, kendisine sormadıkça nerede ne yaptığını öğrenmenin imkânı yok."

Bir süre tereddüt ettiysem de, nihayet tüm cesaretimi toplayarak söyledim.

"Saçma bir şey sorabilir miyim?"

"Çok mu saçma?"

Yüzüm kızardı. "Hem de çok."

"Sor haydi. Çok saçma sorulardan özellikle nefret ettiğimi sanmıyorum."

"Oşima, böyle bir şeyi birine söyleyebileceğime kendim de inanamıyorum ama..."

Oşima başını hafifçe yana eğdi.

"Sence Saeki Hanım'ın... benim annem olma olasılığı yok mudur acaba?"

Oşima sustu kaldı. Bir an sanki ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyor gibiydi. O arada ben de kulağımı saatin sesine vermiştim.

Nihayet Oşima konuşabildi. "Senin söylemeye çalıştığın şeyi şöyle bir özetlersek, yani Saeki Hanım yirmi yaşındayken hayata küserek Takamatsu'dan ayrılıp bir yerlerde gizli gizli yaşadı, ama tesadüfen senin baban olan Koiçi Tamura'yla tanışıp evlendi, seni doğurdu. Ondan sonra da bilemediğimiz bir durum yüzünden seni de arkasında bırakarak evden ayrıldı. Ondan sonraki gizemli boşluk sonrasında tekrar memleketi Şikoku'ya döndü. Böyle mi?"

"Evet."

"Olasılık yok diyemem. Daha ziyade, şu anda senin söylediklerini çürütecek bir kanıt yok desem, daha doğru olur.

Onun yaşamının büyük bir kısmı sır perdesinin ardında. Tokyo'da yaşadığı söylentileri var. Üstelik senin babanla da yaşıt. Ancak, Takamatsu'ya dönüp geldiğinde tek başınaydı. Elbette, kızı olsa bile bir yerlerde kendi başına yaşıyor olması da mümkün. Şey, senin ablan kaç yaşında demiştin?"

"Yirmi bir."

"Benimle yaşıt," dedi Oşima. "Fakat senin ablan ben değilim – en azından bundan eminim. Benim anne babam, bir de ağabeyim var. Hepsi de kanbağım olan insanlar ve çok da iyi insanlardır."

Oşima kollarını göğsünde bağlayarak bir süre yüzüme baktı.

"Bu arada, benim de sana söylemek istediğim bir şey var," dedi Oşima. "Sen şimdiye kadar hiç kendi kütüğüne baktın mı? Bakarsan, annenin adını da yaşını da hemen öğrenebilirsin."

"Baktım elbette."

"Annenin adın ne diye yazıyordu?"

"Adı yoktu," dedim.

Oşima bunu duyduğunda şaşırmış gibiydi. "Adı yok mu? Bildiğim kadarıyla buna imkân yok."

"Fakat yoktu işte. Gerçekten. Neden olmadığını ben de bilemiyorum. Neticede, kütüğe bakacak olursak, benim annem yok. Kütükte benim ve babamın adından başka bir şey yazmıyordu. Yani bir anlamda yasal olarak gayrimeşru çocuk statüsündeyim. Belki de evlilik dışı doğmuşumdur."

"Fakat gerçekte senin annen ve ablan vardı, değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım. "Dört yaşıma kadar gerçekten annem ve ablam vardı. Dördümüz bir aile olarak aynı evde yaşıyorduk. Bunu net olarak anımsıyorum. Yalnızca hayalimde canlandırdığım bir şey değil. Dört yaşıma girdikten hemen sonra, o ikisi evden ayrıldılar."

Cüzdanımdan ablamla birlikte kumsaldayken çekilen fotoğrafı çıkardım. Oşima o resme bir süre bakıp gülümseyerek bana geri uzattı.

"Sahilde Kafka," dedi Oşima.

Başımı sallayarak, o eski resmi tekrar cüzdanıma yerleştirdim. Rüzgâr dönerek esiyor, yağmur arada sırada gürültüyle pencere camlarına çarpıyordu. Tavan lambasının ışığı Oşima ve benim gölgelerimizi zemine düşürüyordu. O iki gölge, ters yüz edilmiş dünyada uğursuz bir sohbete dalmış gibi duruyorlardı.

"Sen annenin yüzünü anımsıyor musun?" diye sordu Oşima. "Dört yaşına kadar annenle birlikte yaşadıysan, yüzünü az çok anımsaman lazım."

Başımı iki yana salladım. "Bir türlü anımsayamıyorum. Neden olduğunu bilemiyorum, ama belleğimin annemin yüzüyle ilgili kısmı karanlık bir gölgeyle kaplanmış gibi."

Oşima bir süre söylediklerimi düşündü.

"Baksana, senin annenin Saeki Hanım olduğu şeklindeki tahmininin dayanağı nedir? Biraz daha açık olarak söyleyebilir misin?"

"Oşima, bırakalım artık," dedim. "Bu konuyu kapatalım. Kendi

kendime gelin güvey oldum anlaşılan."

"Fark etmez. Aklından neler geçiyor? Anlatır mısın?" dedi Oşima. "Senin kendi kendine gelin güvey olup olmadığına ondan sonra birlikte karar veririz."

Oşima'nın yere vuran gölgesi, onun küçük bir hareketiyle bile salınmaya başlıyordu. Gölgenin hareketleri, Oşima'nın kendisinden çok daha fazla kasıntıymış gibi duruyordu.

Yanıtladım. "Benimle Saeki Hanım arasındaki ortak noktalar şaşırtıcı ölçüde çok. Hepsi de, bir yapbozun parçaları gibi, tam oturuyor. *Sahilde Kafka*'yı dinlediğimde, bunu çok daha iyi anladım. Bir kere hepsini bir kenara bırakırsak sanki kaderimmiş gibi kalkıp bu kütüphaneye geldim. Ayrıca Nakano Semti'nden kalkıp Takamatsu'ya başka hiçbir bir yere uğramadan geldim. Bunu düşündükçe bana çok tuhaf geliyor."

"Gerçekten de, Eski Yunan tiyatrosundaki senaryolar gibi."

Artık kendimi tutamadım. "Üstelik, ben ona âşığım."

"Saeki Hanım'a mı?"

"Evet. Sanırım öyle."

"Sanırım?" dedi Oşima kaşlarını çatarak. "Şimdi bu 'Sanırım Saeki Hanım'a âşığım' anlamında mı, yoksa 'Saeki Hanım'a sanırım âşığım' anlamında mı?"

Yüzüm yine kızardı. "Doğru düzgün açıklayabileceğimi sanmıyorum," dedim. "Çok karmaşık. Ben kendim bile şu an bazı kısımlarını tam olarak anlayabilmiş değilim."

"Fakat sen sanıyorsun ki Saeki Hanım'a âşıksın?"

"Evet," dedim. "Hem de sırılsıklam."

"Sanıyorsun, ama sırılsıklam."

Başımı evet anlamında salladım.

"Aynı zamanda, onun senin annen olması ihtimali de var."

Başımı bir kez daha salladım.

"Sen henüz bıyıkları bile terlememiş bir genç olarak, taşıyabileceğinden fazlasını yüklenmeye çalışıyorsun." Oşima dikkatle kahvesinden bir yudum alıp kupayı sehpasına bıraktı. "Bunu yapma demek istemiyorum. Fakat her şeyin bir sınırı vardır."

Sesimi çıkarmadım.

Oşima parmağını şakağına koyarak, bir süre düşündü. Sonra iki elinin parmaklarını göğsü hizasında birbirine geçirdi.

"*Sahilde Kafka*'nın notalarını elimden geldiğince çabuk bulmaya çalışırım. Geri kalan işleri ben yaparım. Sen odana dön istersen."

Öğlen yemeği saatlerinde Oşima'nın yerine danışma bankosuna oturdum. Yağmur dinmek bilmediğinden kütüphaneye gelenler her zamankinden çok daha azdı. Oşima yemek molası dönüşünde bana notaların bir kopyasını koyduğu büyük zarfı uzattı. Bilgisayardan alınmış çıktılardı.

"Dünya çok rahat bir yer haline geldi," dedi Oşima.

"Teşekkür ederim."

"İstersen, kahveyi ikinci kata sen götür. Gerçekten güzel kahve yapıyorsun zaten."

Yeniden kahve yaparak tepsiye koyup ikinci kata, Saeki Hanım'ın odasına çıktım. Şeker ve krema istemiyordu. Her zamanki gibi, kapısı ardına kadar açıktı. Masasının başında bir şeyler yazıyordu. Kahvesini masanın üzerine bırakınca, kafasını kaldırıp gülümsedi. Sonra da dolmakalemini kapatıp masanın üstüne bıraktı.

"Biraz alışabildin mi buraya?"

"Biraz," dedim.

"Şimdi zamanın var mı?"

"Var, efendim."

"Öyleyse şuraya otursana biraz." Saeki Hanım masasının yanındaki tahta sandalyeyi işaret ediyordu. "Biraz konuşalım."

Yıldırımlar çakmaya başlamıştı. Henüz uzaktaydılar, ama yavaş yavaş yaklaşıyorlardı sanki. Söylediği gibi o sandalyeye oturdum.

"Kaç yaşındaydın sen? On altı mı?"

"Aslında on beş yaşındayım. On beş yaşıma da geçenlerde girdim."

"Evinden ayrılıp da gelmişsin."

"Evet."

"Evinden ayrılmanı gerektirecek belirli bir neden var mıydı peki?"

Başımı iki yana salladım. Ne diyebilirdim ki?

Saeki Hanım kupasını eline alıp benim yanıtımı beklerken kahvesinden bir yudum içti.

"Orada kaldıkça, bir daha asla düzelmeyecek yaralar alacağım hissine kapıldım," dedim.

"Yaralar almak?" dedi Saeki Hanım gözlerini kısarak.

"Evet," dedim.

Bir süre bekledikten sonra, "Senin yaşında bir erkek çocuğunun 'yaralar almak' gibi bir ifade kullanması bana nedense çok garip geldi. İlgimi çektiğini de söylemeliyim gerçi... Peki, somut olarak nasıl şeylerdi? Şu, aldığın yaralar?"

Söylenecek doğru sözcüğü aradım. Karga adlı delikanlıyı bulmaya çalıştım. Fakat hiçbir yerde değildi. Kendi başıma sözcükleri bulmaya çalıştım. Bu, zaman alıyordu. Fakat Saeki Hanım sabırla bekliyordu. Önce bir şimşek çaktı, ardından da gök gürültüsü duyuldu.

"Benim, olmam gerekenden farklı bir hale dönüşmem."

Saeki Hanım merak dolu gözlerle bana bakıyordu. "Fakat zaman dediğimiz şey var olduğu sürece, herkes yaralar alır,

herkes farklı hallere dönüşür. Er ya da geç."

"O yaralardan kaçınamayacağım bir gün gelse bile, geri dönebileceğim bir yer lazım."

"Geri dönebileceğin bir yer?"

"Geri dönmeye değer bir yer."

Saeki Hanım tam karşımdan, gözlerini ayırmadan yüzüme bakıyordu.

Kızardım. Fakat bütün cesaretimi toplayarak yüzümü kaldırdım. Saeki Hanım denizci mavisi tek parça bir elbise giymişti. Herhalde mavinin farklı tonlarında tek parça elbiseleri vardı. İnce gümüş bir kolye ile siyah deri kayışlı küçük bir kol saati. Üzerindeki takılar bunlardan ibaretti. Ona baktıkça, on beş yaşındaki halini görmeye çalışıyordum. Hemen de gördüm. O kız yüreğindeki ormanın derinliklerinde, üç boyutlu resimlerdeki gibi saklanmış, sessiz sessiz uyuyordu. Fakat dikkatle bakınca görmek mümkündü. Kalbim yine kuru, tok sesler çıkarmaya başlamıştı. Birileri çekiçle kalbimin duvarına kocaman bir çiviyi ağır ağır çakıyordu sanki.

"On beş yaşına henüz girmiş olmana rağmen, bir hayli mantıklı konuşuyorsun."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. O yüzden sustum.

"Ben de on beş yaşımdayken özel bir dünyam olsun istemiştim," dedi Saeki Hanım gülümseyerek. "Hiç kimsenin uzanamayacağı, zaman akışının durduğu bir yer."

"Fakat bu dünyada öyle bir yer yok."

"Haklısın. O yüzden ben de böyle yaşıyorum işte. Yaralar almaya devam ettiğim, yüreğimin her gün biraz daha değiştiği, zamanın durup dinlenmeden akıp gittiği bir dünyada." Zamanın akışını vurgulamak istermiş gibi bir an dudaklarını kapadı. "Fakat on beş yaşındayken, dünyanın bir yerlerinde benim aradığım gibi bir yer olduğuna inanabiliyordum. O özel dünyaya girilen kapıyı bir yerlerde bulacağıma."

"Saeki Hanım. Kendinizi yalnız mı hissediyordunuz? On beş yaşındayken?"

"Bir anlamda, evet. Yalnızdım. Tek başına değildim, ama müthiş yalnızdım. Neden dersen, o an olduğumdan daha mutlu olabilmemin mümkün olmadığını anladığım için. Bunu çok açık olarak biliyordum. O yüzden, o andaki halimle zamanın akışının olmadığı bir yere gitmek isterdim."

"Bense daha çabuk yaşlanmak istiyorum."

Saeki Hanım başını biraz geri çekerek yüzüme baktı. "Sen mutlaka benden güçlüsündür, bağımsız kalma isteğin de daha sağlam. O sıralarda ben sadece gerçeklerden kaçıyor, hayal dünyasında yaşıyordum. Oysa sen, gerçeklerin karşısında dimdik durup mücadele ediyorsun. Burada çok önemli bir fark var."

Oysa ne güçlüydüm ne de bağımsız kalma isteğim sağlamdı. Sadece istesem de istemesem de gerçekler tarafından ileriye doğru itiliyordum. Ama bir şey söylemedim.

"Sana baktıkça, çok eskiden on beş yaşında olan bir delikanlıyı anımsıyorum."

"Bana benziyor muydu?" diye sordum.

"Sen hem daha uzun boylusun hem de daha yapılı. Fakat benziyor olabilirsin. O, yaşıtı çocuklarla anlaşamazdı, her zaman tek başına odasına kapanıp müzik dinler, kitap okurdu. Kendisine zor gelen bir şeyler söyleyeceği zaman, senin de yaptığın gibi, kaşlarının arasındaki çizgiler iyice belirginleşirdi. Sen de çok kitap okuyorsun gerçi."

Başımı evet anlamında salladım.

Saeki Hanım saate baktı. "Kahve için teşekkürler."

Ayağa kalkıp odanın kapısına yöneldim. Saeki Hanım siyah dolmakalemini eline alıp yavaşça kapağını açtı. Tekrar yazı yazmaya başlamak için eğildi. Pencerinin dışında çakan şimşek, bir an odayı tuhaf bir renge boyadı. Hemen ardından gök gürültüsü duyuldu. Şimşek ile gök gürültüsü arasındaki süre öncekine göre daha da kısalmıştı.

"Baksana Tamura," diye seslendi Saeki Hanım. "Bir an aklıma geldi de, eskiden yıldırımla ilgili bir kitap yazmıştım."

Bir şey söylemedim. Yıldırım hakkında kitap?

"Tüm Japonya'yı dolaşarak yıldırım çarptığı halde hayatta kalan insanları bulup röportajlar yaptım. Yıllar sürdü. Çok fazla röportaj toplanmış oldu. Hepsi de çok ilginç öykülerdi. Küçük bir yayınevi bastı, ama kitap pek fazla satılmadı. Kitap bu röportajlardan bir sonuca varmıyordu. Kimse de bir sonucu olmayan kitapları okumak istemedi herhalde. Oysa bana, bir sonuca varmaması çok doğal gelmişti."

Küçük bir balyoz kafamın içindeki çekmecelerden birini

dövmeye başlamıştı. Hem de ısrarlı bir şekilde. Sanırım, çok önemli bir şeyi anımsamak üzereydim. Fakat anımsamak üzere olduğum şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Saeki Hanım yeniden yazı yazmaya koyuldu, ben de şansıma küsüp odadan çıktım.

Şiddetli yağmur ve şimşekler bir saat kadar sürdü. Öyle şiddetli yıldırımlar çakıyordu ki kütüphanenin tüm camlarını parçalayıp tuzla buz edeceğinden korktum. Her şimşek çakışında, ikinci kata çıkan merdivenin sahanlığındaki pencere vitraylarından geçen ışık, eski bir serap gibi renklere dönüşerek duvara vuruyordu. Fakat saat iki olduğunda yağmur dinmiş, sanki gökyüzünde sulh ilan edilmiş gibi bulutların arasından sarı güneş ışıkları yüzünü göstermeye başlamıştı. O yumuşak güneş ışıkları altında da olsa, çatıdan süzülüp yere düşen damlaların sesi devam ediyordu. Nihayet akşam saatleri gelince, kütüphaneyi kapatma hazırlıklarına giriştim. Saeki Hanım, Oşima ve bana selam vererek çıktı. Yine VW Golf'ünün motor sesi duyuldu. Onun şoför koltuğuna oturmuş, kontak anahtarını çevirirkenki halini hayalimde canlandırmaya çalıştım. Oşima'ya geri kalan işleri tek başıma halledebileceğimi söyledim. Oşima da bir opera aryası mırıldanarak lavaboda ellerini yıkayıp kütüphaneden ayrıldı. Mazda Roadstar'ın motor sesi geldi, giderek azaldı ve sonra da kayboldu. Artık kütüphane yalnızca bana aitti. Her zamankinden daha derin bir sessizlik çökmüştü.

Odama dönüp Oşima'nın çıktısını aldığı *Sahilde Kafka*'nın notalarına baktım. Düşündüğüm gibi, akortların büyük kısmı çok sadeydi. Köprü kısmında ise kafa karıştırıcı iki akort vardı. Okuma salonuna dönerek duvar piyanosunun önüne oturup o notalara bastım. Parmaklarımı o notalara göre hareket ettirmek çok zordu. Birkaç kez alıştırma yapıp bilek kaslarımı iyice

zorlamak pahasına da olsa o notaları çalmayı başardım. Başlangıçta, notaların hepsi farklı çıkıyor gibi gelmişti bana. Belki de sadece yanlış çıktı alınmıştı ya da piyanonun akordu da bozuk olabilirdi. Fakat o iki akordu dönüşümlü olarak birçok kez dinleyince, nihayet *Sahilde Kafka* bestesinin can alıcı noktalarının o iki akort olduğuna ikna oldum. O iki akort sayesinde *Sahilde Kafka* sıradan pop şarkılarından farklı bir derinlik kazanıyordu. Fakat acaba Saeki Hanım böylesine farklı akortları nasıl yapabilmişti?

Kendi odama dönerek elektrikli çaydanlıkta su kaynattım, çay yapıp içmeye başladım. Sonra ardiyeden getirdiğim eski plakları sırasıyla pikabın kasnağına yerleştirmeye başladım. Bob Dylan'dan *Blonde on Blonde,* Beatles'tan *White Album,* Otis Redding'den *Dock of the Bay,* Stan Getz'den *Getz/Gilberto...* Hepsi 1960'ların moda şarkılarıydı. Bu odada kalan delikanlı, –mutlaka yanında da Saeki Hanım– benim yaptığım gibi plakları pikabın kasnağına yerleştirerek, iğneyi üzerine indirmiş ve kendisini hoparlörlerden gelen müziğe bırakmıştı. O müzik yalnızca beni değil, odanın tamamını kucaklayıp başka bir zamana götürüyor gibiydi. Benim henüz doğmadığım bir dünyaya. O müzikleri dinleyerek, öğlenleyin ikinci kattaki çalışma odasında Saeki Hanım'la yaptığım konuşmayı, kafamın içinde olabildiğince gerçeğine yakın bir şekilde canlandırmaya çalıştım.

"Fakat on beş yaşındayken, dünyanın bir yerlerinde benim aradığım gibi bir yer olduğuna inanabiliyordum. O özel dünyaya girilen kapıyı bir yerlerde bulacağıma."

Sesini kulaklarımda hissedebiliyordum. Bir şey yine kafamın içindeki kapıya ısrarla vurmaya devam ediyordu.

"Giriş kapısı?"

Getz/Gilberto çalarken pikabın iğnesini kaldırdım. Sonra, *Sahilde Kafka* single plağını çıkarıp kasnağa yerleştirdim. İğneyi başlangıç noktasına koydum. Şarkı başladı:

İnce narin parmaklar
Giriş taşını arar
Dalgalanır keten eteği
Sahilde Kafka'ya bakar

"Geceleri odama gelen kız giriş taşını bulabilmiştir herhalde," diye geçirdim aklımdan. O kız on beş yaşındaki haliyle başka bir dünyada kalmıştı ve geceleri oradan odama geliyordu. Üzerinde uçuk mavi tek parça elbisesiyle, *Sahilde Kafka*'ya bakmaya.

Derken, ortada hiçbir neden olmadığı halde, aklıma geliverdi: Babama bir zamanlar yıldırım çarpmıştı. Doğrudan kendisinden dinlememiştim. Bir dergideki röportajında gözüme ilişmişti. Babam henüz güzel sanatlar fakültesinde öğrenciyken, golf sahasında part time taşıyıcı olarak çalışıyormuş. Bir temmuz öğleden sonrasında, müşterinin ardı sıra parkurda dolaşırken aniden hava kararmış ve şimşekler eşliğinde bir yağmur başlamış. Yağmurdan korunmak için altına girdiği ağaca da yıldırım düşmüş. Koskoca ağaç ortadan ikiye yarılmış, yanındaki golf oyuncusu ölmüş. Babamsa yıldırımın düşmesinden hemen önce içine doğan bir hisle ağacın altından dışarı fırladığından kurtulabilmiş. Hafif yanıklar olmuş, saçları yanmış, yıldırımın etkisiyle havaya fırladığından düşerken yüzünü bir kayaya çarpıp bayılmış. Öykü böyleydi. O zamandan kalan yara izi hâlâ alnında duruyordu. İşte bu öykü, Saeki Hanım'ın odasından çıkmak üzereyken aklıma gelecekmiş gibi olan şeydi. Babamın, faal bir heykeltıraş olarak çalışmaya başlaması da o kazanın

yaralarının iyileşmesinden sonraya denk geliyordu.

Belki de, Saeki Hanım üzerlerine yıldırım düşen insanlar hakkında kitap yazmak için malzeme toplarken babamla karşılaşmış olabilirdi. Böyle bir olasılık vardı. Üzerine yıldırım düştüğü halde hayatta kalan çok fazla insan yoktu herhalde.

Soluk alışverişlerimi düzenleyerek, gecenin ilerlemesini beklemeye başladım. Bulutlar tamamen ikiye ayrıldı, ay ışığı bahçedeki ağaçlara vurmaya başladı. Haddinden fazla ortak noktamız vardı. Birçok farklı şey, hızla tek bir noktada toplanmaya başlamıştı.

26

Akşam saatleri yaklaşmıştı ve artık kalabilecekleri bir yer bulmaları gerekiyordu. Genç Hoşino, Takamatsu İstasyonu'nun turizm danışma bürosuna giderek uygun bir pansiyon için rezervasyon yaptırdı. Pansiyonun istasyona yürüme uzaklığında olmak dışında başka bir çekiciliği yoktu, ama ne genç adam ne de Nakata buna aldırış etti. Yatağa girip uyuyabildikten sonra, nerede kaldıklarının bir önemi yoktu. Önceki pansiyon gibi kahvaltı servisi vardı, ama akşam yemeği ücrete dahil değildi. Her an uyumak üzere olan Nakata için böylesi daha iyiydi.

Odalarına girince, Nakata genç adamı bir kez daha yer hasırının üzerine yüzükoyun yatırıp bel kemiğine parmaklarını koydu. Sonra da belinden sırtına doğru her bir kemik ve eklemi teker teker kontrol etti. Bu sefer parmaklarına neredeyse hiç güç vermiyordu. Yalnızca kemikler üzerinden ilerleyerek kasların gerginlik durumunu kontrol ediyordu.

"Bir sorun var mı amca?" diye sordu genç adam endişeyle. Yine aynı acıyı yaşamaktan korkuyordu.

"Hayır, sorun yok. Artık normal olmayan bir yer kalmamış. Sabahki kemik de yerine çok güzel oturmuş," dedi Nakata.

"İyi öyleyse. Dürüst olmak gerekirse, aynı acıyı bir kez daha yaşamak istemem," dedi genç adam.

"Haklısın, özür dilerim. Fakat Hoşino bey, siz acıya alışık olduğunuzu söyleyince, bendeniz Nakata da tüm gücümü kullandım."

"Evet, gerçekten de öyle dedim. Demesine dedim de amca, her şeyin bir ölçüsü var, değil mi? Dünyada normal dediğimiz bir şey var. Gerçi belim düzeldi, şikâyet edecek değilim, ama o acı müthiş bir şeydi. Hiç aklıma gelmezdi öyle bir acıyı tadabileceğim. Vücudum darmadağın oldu neredeyse. Nasıl desem, sanki ölmüşüm de tekrar dirilmişim gibi oldum."

"Bendeniz Nakata üç hafta kadar ölü kalmıştım."

"Hmm," dedi genç adam. Sonra yüzüstü yatmayı sürdürürken, yeşil çayından bir yudum içip marketten aldığı çerezi çıtırdatarak yemeye başladı. "Öyle mi, amca? Demek üç hafta ölü kaldın?"

"Evet."

"Peki o süre boyunca neredeydin?"

"Bunu bendeniz Nakata da pek iyi anımsamıyorum. Sanki çok uzak yerlerde, başka bir şeyler yapmışım gibi bir his var içimde. Fakat kafamın içi boşalmıştı, hiçbir şey anımsamıyorum. Sonra, öbür taraftan bu tarafa geçtiğimde, akılsızlaşmış, yazılanları hiç okuyamaz hale gelmiştim."

"Okuma yazma yeteneğini öbür tarafta bıraktın öyleyse. Mutlaka öyledir."

"Belki de."

İki adam bir süre öylece suskun kaldılar. Ne kadar uçuk kaçık şeyler olursa olsun, Hoşino, Nakata'nın söylediklerine olduğu gibi inanması gerektiğine kanaat getirmişti. Fakat bu "üç hafta boyunca ölü kalmak" meselesini biraz daha kurcalayacak olursa, bir daha toparlanamayacak bir karmaşanın içine çekileceğinden

de içten içe endişeleniyordu. O yüzden, konuyu değiştirerek biraz daha gerçek, gündelik meselelerden konuşmaya karar verdi.

"Peki Nakata Amca, Takamatsu'ya geldik işte. Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedi Nakata. "Ne yapmam gerektiğini, bendeniz Nakata hiç bilemiyorum."

"Şeyy, biz 'giriş taşını' bulmayacak mıydık?"

"Evet, öyle. Bendeniz Nakata bu konuyu unutmuşum. Taşı bulmam gerekiyor. Fakat o taşı nerede bulabileceğimi hiç bilemiyorum. Kafamın içinde bulutlar dolaşıyor, bir türlü de dağılmak bilmiyor. Zaten akılsızın biriyken, bir de kafamın içi bu hale geliverdi. Ne yapacağımı hiç bilemiyorum."

"Bu sıkıntı yaratır işte."

"Evet. Gerçekten büyük sıkıntı yaşıyorum."

"Tamam, orası öyle de, burada böyle oturup bakışıp durmak da hiç işe yaramaz."

"Söylediklerinde haklısın."

"Bak ne diyeceğim, en iyisi mümkün olduğu kadar çok insana soralım. Buralarda o dediğine uygun bir taş var mı yok mu diye."

"Siz öyle diyorsanız Hoşino Bey, bendeniz Nakata da şansımı denemek isterim. İnsanlara sora sora dolaşırım. Övünecek bir şey değil ama bendeniz Nakata akılsız olduğumdan, insanlara bir şeyler sormaya alışığım."

"Evet. 'Sorarsan bir kere utanırsın sormazsan bir ömür boyu,' derdi benim dedem de."

"Çok haklıymış. İnsan ölüverince bildikleri de yok olup gidiveriyor."

"Şey, yani o anlamda söylememiştim gerçi," dedi genç adam. "Neyse... Genel hatlarıyla da olsa, bu nasıl bir taş, büyüklüğü ne, rengi ne, ne işe yarıyor? Aklına hiçbir şey gelmiyor mu? Bunları az buçuk bilmeyince, birilerine sormak da bir hayli zorlaşır. Yalnızca 'Burada giriş taşı var mı?' dersek, kimse bir şey anlamaz. Üstelik bir de bizi deli sanabilirler. Değil mi?"

"Haklısın. Bendeniz Nakata akılsızımdır ama deli değilim."

"Evet."

"Bendeniz Nakata'nın aradığı taş özel bir taş. Pek o kadar büyük değil. Rengi beyaz, kokusu da yok. Ne işe yaradığını bilemiyorum. Şöyle yuvarlak, lokum gibi bir taş."

Nakata, parmağıyla uzunçalar plak büyüklüğünde bir çember yapmıştı.

"E peki, Nakata Amca, sen o taşı görünce aradığın taş olduğunu anlayabilecek misin?"

"Evet, bir bakışta anlarım."

"Efsanelere, öykülere konu olmuş taşlar vardır öyle. Herkes bilir. Genelde tapınakların bahçesinde falan özel olarak sergilenir."

"Öyle midir? Bendeniz Nakata bilemiyorum. Belki de o tür

özellikleri de vardır."

"Bakarsın, evlerden birinde turşu küpüne destek olarak kullanılıyordur."

"Hayır. Bu imkânsız."

"Nereden biliyorsun?"

"O taşı kimsenin oynatması mümkün değil."

"Fakat sen yerinden oynatabilirsin."

"Evet. Bendeniz Nakata yerinden oynatabilirim."

"Oynatınca ne olacak peki?"

Nakata, yine pek alışık olmadığı halde derin derin düşündü. Belki de, yalnızca düşünüyormuş gibi yapıyordu. Kısa kesilmiş, ağarmaya başlayan saçlarını avcuyla ovalıyordu.

"İşin orasını bendeniz Nakata pek bilemiyorum. Bildiğim tek şey, artık birinin bu işi yapması gerektiği."

Genç adam da bir an düşündü.

"Bu biri de sensin yani Nakata Amca, öyle mi? Şimdilik."

"Evet. Aynen söylediğiniz gibi."

"Peki, bu taş yalnızca Takamatsu'da mı var?"

"Hayır. Nerede olduğu pek önemli değil. Şimdi tesadüfen burada. Nakano Semti'nde bir yerlerde olsa çok daha rahat olurdu gerçi."

"Tamam da Nakata Amca, öylesine özel bir taşı keyfine göre yerinden oynatman tehlikeli olmayacak mı?"

"Evet Hoşino Bey. Sizi endişelendirmek istemem, ama çok tehlikeli."

"Yine mi?" diyen Hoşino, başını iki yana sallayarak Çuniçi Dragons şapkasını takıp, at kuyruğu saçlarını şapkanın arkasındaki boşluktan geçirdi. "Nedendir bilmem, bütün bunlar bana *Indiana Jones* filmlerini anımsattı."

Ertesi gün sabah, iki adam istasyondaki turizm danışma bürosuna giderek Takamatsu şehir merkezinde ya da çevresinde ünlü bir taş olup olmadığını sordular.

"Taş mı?" diyen genç görevli kadının suratı hafiften ekşimişti. Böylesine ayrıntılı bilgi gerektiren bir soru, genç kadını bunaltmışa benziyordu. Genel olarak bilinen turistik yerlerin tanıtımı dışında, herhangi bir eğitim almamıştı.

"Bu söylediğiniz taş, nasıl bir şey acaba?"

"Şu büyüklükte yuvarlak bir taş ama," dedi genç Hoşino, Nakata'nın yaptığı gibi iki elini uzunçalar plak genişliğinde tutarak. "O taşın 'giriş taşı' gibi bir isimle biliniyor olması da muhtemel."

" 'Giriş taşı?' "

"Evet. Öyle biliniyor. Biraz da ünlü bir taş gerçi."

"Giriş derken, nerenin girişi?"

"Bunu bilsek hiç buralara kadar kendimizi yormazdık."

Görevli kadın uzun uzun düşündü. O süre boyunca, Hoşino gözlerini ayırmadan kadına baktı. Yüz hatları fena değildi ama iki gözü arasındaki mesafe biraz açıktı. O yüzden temkinli otobur hayvanları andırıyordu. Kadın birkaç yere telefon ederek, "giriş taşı," diye bir şey bilen olup olmadığını sordu. Fakat işe yarar bir bilgi elde edemedi.

"Kusura bakmayın, ama kimse öyle bir taşı duymamış," dedi kadın.

"Hiç mi?"

"Kadın başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Kusura bakmayın, ama siz o kadar uzaklardan özel olarak o taşı bulmak için mi geldiniz?"

"Eh, özel olarak mı denir, nasıl denir?.. Ben Nagoya'dan geldim. Bu amca da Tokyo'daki Nakano Semti'nden geldi."

"Evet. Bendeniz Nakata Nakano Semti'nden geldim," dedi Nakata. "Yolda farklı kamyonlara binerek geldim. Yılanbalığı ısmarlayan da oldu. Yolda tek kuruş bile harcamadan geldim."

"Ne hoş!" dedi genç kadın.

"Neyse. Kimse öyle bir taşı bilmiyorsa yapacak bir şey yok. Senin kusurun değil küçükhanım. Yalnız, giriş taşı olarak değilse bile, buralarda ünlü bir kaya falan yok mu? Ne bileyim, efsanelere konu olmuş, hakkında öyküler yazılmış, uğurlu geldiği söylenen bir taş? Herhangi bir şey olabilir."

Görevli genç kadın, birbirinden ayrık duran gözlerinde

tedirgin bakışlarla genç adamın başındaki Çuniçi Dragons şapkasına, atkuyruğu saçlarına, yeşil güneş gözlüklerine, küpelerine ve Hawaii tişörtüne baktı.

"Gerçekten kusura bakmayın. Ancak eğer isterseniz ben size nasıl gideceğinizi tarif edeyim, bir de şehir kütüphanesine gidip kendiniz araştırmaya çalışın. Taşlardan pek anlamıyorum ben."

Kütüphanede de bir şey elde edemediler. Şehir kütüphanesinde Takamatsu şehri ve şevresindeki ünlü taş ve kayalar hakkında yazılmış tek bir kitap bile yoktu. Başvuru eserleri masasındaki görevli kütüphaneci, "Bir yerlerde o tür taşlarla ilgili bir şeyler bulabilirsiniz belki, ama kitapları tek tek kendiniz kontrol etmelisiniz," diyerek, *Kagava İli Söylenceleri, Şikoku'da Aziz Efsaneleri* ve *Takamatsu Tarihi* türünden kitapları önlerine yığıverdi. Hoşino derin derin iç geçirerek o kitapları akşam saatlerine kadar okumaya çalıştı. O sırada okuma bilmeyen Nakata ise, *Japonya'nın Ünlü Taşları* adlı bir fotoğraf derlemesine her sayfasını titizlikle inceleyerek bakıp durdu.

"Bendeniz Nakata okuma bilmiyorum ya kütüphaneye de ilk kez geliyorum," dedi Nakata.

"Ben de övünecek değilim ama, okuma bildiğim halde, kütüphaneye ilk kez geliyorum," dedi Hoşino da.

"Ne kadar keyifli bir yer olduğunu insan ancak gelince anlıyor."

"İyi bari."

"Nakano Semti'nde de kütüphane var. Bundan sonra sık sık

gitmek niyetindeyim. En iyi tarafı girişin ücretsiz olması. Okuma yazma bilmeyenlerin de kütüphaneye girebildiklerini, bendeniz Nakata bugün öğrendim."

"Benim bir kuzenimin gözleri doğuştan görmüyor, ama sık sık sinemaya gider. Ne zevk alır bilemiyorum gerçi."

"Öyle mi? Bendeniz Nakata, gözlerim görüyor, ama sinemaya da hiç gitmedim."

"Yapma yahu! Bir de sinemaya gideriz o zaman, birlikte."

Kütüphane memuru iki adamın oturduğu masaya kadar gelip kütüphane içinde yüksek sesle konuşulmayacağı konusunda uyardı. Bunun üzerine iki adam konuşmayı keserek kendi kitaplarına daldılar. Nakata *Japonya'nın Ünlü Taşları* kitabını geri vererek, yerine *Dünya Kedileri* kitabına başladı.

Genç adam alçak sesle söylenerek de olsa önüne yığılan kitapların tümünü gözden geçirmeyi başarmıştı. Taşlarla ilgili kısımları, ne yazık ki yok denilecek kadar azdı. Takamatsu Kalesi'nin surları hakkında yazılar vardı, ama surlardaki bir taşı Nakata'nın tutup kaldırabilmesi imkânsızdı. *Şikoku'da Aziz Efsaneleri'*nde ise taşlar ve kayalarla ilgili bazı söylenceler vardı. Azizlerden biri çorak bir arazideki taşı yerinden kaldırınca altından oluk oluk su gelmeye başlamış, orası da bereketli bir ovaya dönmüştü. Tapınaklardan birinde "Hazine Çocuk Taşı," diye bir taş vardı, ama o da bir metre yüksekliğinde, erkek organı şeklinde bir taştı ve Nakata'nın anlattığı giriş taşıyla alakası yoktu.

Genç adam ve Nakata boyunlarını büküp kütüphaneden çıkarak yakındaki bir restoranda akşam yemeklerini yediler. İkisi

de pilav üstü kızartılmış karides aldı. Genç adam, üstüne bir porsiyon da ince erişte yedi.

"Kütüphane ilginç bir yerdi," dedi Nakata. "Dünyada yüzü birbirinden farklı ne kadar çok kedi türü varmış. Bendeniz Nakata bilmiyordum."

"Taş konusunda pek bir şey elde edemedik, ama zararı yok. Daha yeni başladık," dedi genç adam. "Bu akşam sakin bir uyku çeker, yarın sabah yeniden başlarız."

Ertesi sabah, iki adam yine aynı kütüphaneye gittiler. Hoşino önceki gün olduğu gibi, taşlarla ilgili olabilecek kitapları önüne yığıp baştan başa okumaya girişti. Doğduğundan beri ilk kez o kadar çok kitap okuyordu. O sayede Şikoku tarihi hakkında bir hayli bilgilenmiş, eski çağlardan beri taşların kutsal nesneler olarak kullanıldığını öğrenmiş oldu. Fakat işin can alıcı noktası olan giriş taşı hakkında tek bir cümle bile bulamadı. Öğleden sonra, kısa sürede çok kitap okumaktan başı ağrımaya başladı. İki adam kütüphaneden çıkarak parkta çimenlerin üzerine uzanıp uzunca bir süre geçip giden bulutlara baktılar. Hoşino sigarasını, Nakata ise termosundaki sıcak çayını içti.

"Yarın çok şimşek çakacak," dedi Nakata.

"Yine sen çaktırmayacaksın umarım."

"Hayır. Bendeniz Nakata şimşek çaktıramam. Öyle bir gücüm yok. Şimşekler kendiliklerinden gelecekler."

"Tamam o zaman," dedi genç adam.

Pansiyona dönüp banyo yaptıktan sonra yatağına giren Nakata hemencecik uykuya dalıverdi. Genç adam televizyonda canlı beyzbol yayınını kısık sesle izlediyse de, Kyocin takımı Hiroşima karşısında çok farkla öne geçince, kafası bozulmuş bir halde televizyonu kapattı. Henüz uykusu gelmemişti; boğazı da kurumuştu, canı bira çekti. Dışarı çıktı, gözüne ilişen ilk birahaneye girip fıçı bira ve yanına da çerez olarak kızartılmış soğan dilimi söyledi. Aklından yan masadaki kızlara asılmak geçti, ama o kadar rahat davranabilecek bir durumda olmadığını düşünerek vazgeçti. Ertesi gün yine sabahın köründen itibaren taş aramaya çıkması gerekiyordu.

Birasını bitirince birahaneden çıkıp Çuniçi Dragons şapkasını başına geçirerek bir süre amaçsızca dolaştı. Pek eğlenceli bir şehir değildi. Fakat bilmediği bir şehirde ayaklarının sürüklediği yöne giderek dolaşmak hiç de fena gelmemişti. Zaten yürümeyi de severdi. Marlboro'sunu dudağının kenarına kıstırıp elleri ceplerinde bu caddeden öbür caddeye, bu sokaktan o sokağa dolaşıp durdu. Sigara içmediğinde ıslık çalıyordu. Hareketli yerler olduğu gibi, kimseciklerin olmadığı, ölüm sessizliğine bürünmüş yerler de vardı. Fakat nasıl bir yerde olduğuna aldırış etmeden, aynı hızda yürümeye devam etti. Genç, özgür ve sağlıklıydı; korkmasını gerektirecek hiçbir şey de yoktu.

Küçük karaoke barlarının ve pub'ların (hepsi de altı ayda bir adı değişen türden) sıralandığı küçük bir sokaktan geçmişti ki insanların azaldığı karanlık bir yerde arkasından biri seslenmeye başladı. "Hoşinocuğum! Hoşinocuğum!" diye, birisi yüksek sesle adını söylüyordu.

Genç adam önce kendisine sesleniliyor olamayacağını

düşündü. Takamatsu'da onun adını bilen birilerinin olmasına imkân yoktu. Herhalde başka bir Hoşino'ya sesleniyorlardı. İsmi o kadar sık karşılaşılan bir isim değildi, ama ender isimler sınıfına da girmiyordu. O yüzden arkasına bile bakmadan yürümeye devam etti.

Fakat arkasındaki her kimse onu takip ediyor gibiydi ve ısrarla adını sesleniyordu. "Hoşinocuğum! Hoşinocuğum!"

Genç adam nihayet durup arkasına döndü. Arkasındaki bembeyaz bir takım elbise giymiş, ufak tefek bir adamdı. Beyaz saçlı, gözünde ciddi gözlükleri ve beyaz sakalları vardı. Bıyık ve ufacık bir keçi sakalı. Beyaz gömleğinin üzerine siyah dar bir kravat takmıştı. Yüzüne bakılırsa Japon değildi ama Amerika'nın güneyinde taşra eyaletlerinden çıkma centilmenleri andırıyordu. Boyu ancak 1,50'ydi. Vücuduna şöyle bir bakınca, ufak tefek demekten ziyade, büyük bir insanın daha küçük boyutlardaki minyatürü gibi bir adam demek daha doğru olurdu. Ellerini, sanki üzerinde bir tepsi taşıyormuş gibi aynı yükseklikte öne doğru uzatmıştı.

"Hoşinocuğum!" dedi yaşlı adam o berrak ses tonuyla. Biraz aksanı vardı.

Hoşino adamın yüzüne şaşkın şaşkın bakıyordu. "Peki ya sen?.."

"Evet, benim. Albay Sanders!"

"Tıpatıp benziyorsun," dedi Hoşino etkilendiği belli olacak şekilde.

"Tıpatıp benzemiyorum. Ben Albay Sanders'ın ta kendisiyim!"

"Şu kızarmış tavuktaki."

Yaşlı adam, olgun bir yüz ifadesi takınarak, başını birkaç kez yukarıdan aşağıya salladı. "Aynen öyle."

"İyi de, benim adımı nereden biliyorsun?"

"Ben Çuniçi Dragons taraftarlarını hep Hoşino diye çağırırım. Ne de olsa Kyocin takımı Nakacima, Çuniçi takımıysa Hoşino demektir."

"İyi de amca, benim adım zaten Hoşino."

"Bu yalnızca bir tesadüf. Benim suçum değil," dedi Albay Sanders biraz mahcup bir yüz ifadesiyle.

"Peki benden ne istiyorsun?"

"Çok güzel kızlar var."

"Hmm," dedi Hoşino. "Anlaşıldı. Pezevenksin yani. Onun için böyle giyiniyorsun."

"Hoşino, kaçıncı seferdir söylüyorum ama kılık değiştirmiş falan değilim. Ben Albay Sanders'ım. Yanlış anlama olmasın lütfen."

"Tamam, iyi de, mademki gerçek Albay Sanders'sın, neden Takamatsu'nun arka sokaklarında karı pazarlıyorsun? Sen dünyaca ünlü bir adamsın. Yalnızca telif ücreti bile oluk oluk akıyordur banka hesabına. Şu anda Amerika'da bir villada keyif çatıyor olurdun."

"Şimdi beni iyi dinle. Dünyada perspektif diye bir şey vardır."

"Perspektif?"

"Senin anlayacağını sanmıyorum, ama perspektif sayesinde dünyada üç boyutlu bir derinlik olduğu anlaşılabilir. Her şeyin dümdüz olmasını istiyorsan, üç boyutlu bir bakışla bakman gerekir dünyaya."

"Amca yahu, sen de oldukça acayip bir adammışsın," dedi genç adam, etkilendiği yüzündeki ifadeden belli oluyordu. "Şu işe bak! Son zamanlarda acayip ihtiyarları üstüne çeken paratoner gibiyim. Bu gidişle, dünya görüşüm bile değişiverecek."

"Bırak bunları şimdi Hoşinocuğum. Kız istiyor musun, istemiyor musun, sen onu söyle."

"Yani sauna mı?"

"Sauna ne demek?"

"Yani içeri dalmak yok. El masajı, ağız masajı ve gümm. Sokmak yok."

"Hayır, öyle değil," dedi Albay Sanders, yüzündeki sabırsız ifadeyi saklamaya çalışmaksızın. "Hayır, hayır. Öyle değil. Her istediğini yaparsın. Her şey var."

"Eee, randevuevi mi yani?"

"Randevuevi ne?"

"Amca bırak insanla kafa bulmayı. Arkadaşımla beraberim, yarın sabah da erkenden işimiz var. O yüzden gece muhabbetlerine takılabilecek durumda değilim."

"Kız istemiyorsun öyleyse?"

"Bu gece ne kız ne de kızarmış tavuk istiyorum. Dönüp yatacağım."

"O kadar kolayca uyuyabilir misin peki?" dedi Albay Sanders, imalı bir ses tonuyla. "Aradığı şeyleri bulamadığında, insan rahat uyuyamaz Hoşinocuğum."

Hoşino ağzı açık halde ihtiyar adama bakakaldı.

"Aradığım şey? Amca, sen nereden biliyorsun bir şeyler aradığımı?"

"Yüzünde yazıyor. Hoşinocuğum, sen çok dürüst bir adamsın. Her şey yüzünden okunabiliyor. İşini bilen biri bakacak olursa Hoşinocuğum, seninle ilgili her şeyi anlar."

Hoşino içgüdüsel olarak elini kaldırıp alnını ovaladı. Sonra da elini iyice açıp avcuna baktı. Fakat hiçbir şey yoktu. Yüzünde yazıyor, nasıl yani?

"Sadede gelelim," dedi Albay Sanders işaretparmağını havaya kaldırarak. "Hoşinocuğum, yoksa aradığın sert ve yuvarlak bir şey mi?"

Hoşino'nun suratı ekşiyiverdi. "Baksana amca, sen kimin nesisin? Bunu nereden bilebiliyorsun?"

"Yüzünde yazıyor diyorum ya! Neden anlamamakta ısrar ediyorsun?" dedi Albay Sanders parmağını sallayarak. "Bunca uzun zamandır, bu işi boşu boşuna yapmıyoruz. Neyse. Gerçekten kadın lazım değil mi şimdi?"

"Bana bak amca. Biz bir taş arıyoruz. Giriş taşı diye bilinen bir taş."

"Evet. Giriş taşını çok iyi bilirim."

"Gerçekten mi?"

"Ben yalan söylemem. Şaka da yapmam. Doğduğumdan beri abartısız ve yalın yaşadım."

"O taşın nerede olduğunu biliyor musun sen amca?"

"Evet, onun nerede olduğunu çok iyi biliyorum."

"Peki nerede olduğunu söyler misin?"

Albay Sanders gözlüğünün çerçevesine hafifçe dokunup sesli sesli genzini temizledi. "Baksana Hoşinocuğum, gerçekten kız istemiyor musun?"

"Taşın nerede olduğunu söylersen, düşünebilirim elbette," dedi Hoşino yarı kuşkulu yarı inanır bir sesle.

"Oldu o zaman. İzle beni."

Albay Sanders yanıt beklemeksizin hızlı adımlarla yürümeye başladı. Hoşino da telaşla peşine takıldı.

"Bak amca. Şey... Albay. Şu an cüzdanımda ancak 25 000 yen nakit var, ona göre."

Albay Sanders hızlı adımlarla yürümeye devam ederek dilini şaklattı. "Yeter de artar bile. Hatun on dokuz yaşında taş gibi güzel bir şey. Hoşinocuğum sana özel servis. El masajı, ağız

masajı, takımlı dalış... Ne istersen iste. Her şey serbest. Ayrıca, sonra da taşın yerini söylerim."

"Şu işe bak ya!" dedi genç adam.

27

Kızın geldiğinin farkına vardığımda saat 2.47'yi gösteriyordu. Başucumdaki saate bakarak zamanı belleğime yerleştirdim. Önceki geceden biraz daha erken gelmişti. Uyumamış, kızın ortaya çıkmasını beklemiştim. Göz kırpmak dışında, bir kez bile gözlerimi yummadım. Yine de, kızın göründüğü anı yakalayamadım. Farkına vardığımda, artık odadaydı. Bilincimin kör noktasından geçermiş gibi giriyordu odaya.

Her zamanki gibi uçuk mavi tek parça elbisesi üzerindeydi. Yine dirseği masada, eli çenesinde *Sahilde Kafka*'ya bakıyor, ben de nefesimi tutmuş onu izliyordum. Resim, kız, ben... Odanın içinde sessizliğe gömülmüş bir üçgenin uç noktaları gibiydik. Kız resme bakmaktan sıkılmadığı gibi ben de onu izlemekten asla sıkılmıyordum. Üçgen sabit dengesini koruyor, asla sarsılmıyordu. Fakat o an hiç aklıma gelmeyen bir şey oldu.

"Saeki Hanım" deyiverdim sesime engel olmayı başaramayarak. Ona ismiyle seslenmek niyetinde değildim. Ancak, içimdeki duygular taşmış, kendiliğinden de sese dönüşüvermişti sadece. Zaten çok alçak bir sesle söylemiştim. Fakat kız yine de duydu. Sonra da o sarsılmaz dediğim üçgenin bir ucu dağılıverdi. Bunu içten içe istesem de istemesem de.

Kız benden tarafa bakıyordu. Dikkat kesilerek bakarmış gibi bir hali yoktu. Ne olduğunu anlayamadan, yalnızca o yönde havada bir titreşim hissetmiş gibi. Fakat onun beni görmesini istiyordum. Yaşadığımın, var olduğumun farkına varmasını.

"Saeki Hanım," diye tekrarladım. Onun adını sesli olarak

söyleme isteğim artık bastırabileceğim sınırı aşmıştı. Kız o sesle irkilerek, belki de tedbir alması gerektiğini düşünerek, odadan çıkıp gidebilir ve bir daha asla da gelmeyebilirdi. Böyle bir durumda büyük bir hayal kırıklığı yaşardım herhalde. Hayır, hayal kırıklığı gibi bir ifade o durumu açıklayamaz. Her şeyimi, anlam taşıyan tüm imgelerimi kaybederim belki de. Yine de, ona adıyla seslenmeden yapamadım. Dilim ve dudaklarım, zihnimden bağımsız bir şekilde, tamamen kendi başına onun ismini tekrarlayıp duruyordu işte.

Kız artık resme bakmıyordu. Bana bakıyordu. En azından bakışları benim olduğum tarafa yönelmişti. Yüzündeki ifadeyi seçemiyordum. Bulutlar hareket ediyor, o hareketle ay ışığı da yer değiştiriyordu. Rüzgâr esiyor olmalıydı, ama sesini duyamıyordum.

"Saeki Hanım," dedim bir kez daha. Ezici bir gücün akıntısına kapılmış sürükleniyordum artık.

Kız elini çenesinden çekerek sağ elini ağzının önüne götürdü. "Bir şey söyleme," demek istercesine. Fakat onun söylemek istediği şey gerçekten de bu muydu acaba? Keşke gözlerine hemen yakından bakabilseydim. Keşke onun o an ne düşündüğünü, neler hissettiğini bakışlarında yakalayabilseydim ve o hareketleriyle bana ne söylemek istediğini, ne yapmamı istediğini anlayabilseydim. Fakat her şey gecenin üçündeki karanlığın örtüsü altında kalmıştı. Birden nefes almakta güçlük çekmeye başladım ve gözlerimi kapattım. Sanki göğsümün içi sert bir havayla dolmuştu. Sanki yağmur bulutlarını olduğu gibi içime çekmiştim. Birkaç saniye sonra gözlerimi açtığımda artık orada değildi. Geride yalnızca boş koltuk kalmıştı. Masanın üzerindeki duvardan usul usul bir bulutun gölgesi geçiyordu.

Yataktan kalkıp karanlık gökyüzüne baktım. Sonra, bir daha asla geri gelmeyecek o anı düşündüm. Irmağı, gölü, ormanı, kaynağından çıkan suyu, yağmuru, şimşekleri, kayaları gölgeleri getirdim aklıma. Hepsi aynı anda içime doluşuvermişti sanki.

Ertesi gün öğleden sonra, kütüphaneye bir sivil polis gelmiş. Odama kapandığımdan benim haberim olmamıştı. Polis yirmi dakika kadar Oşima'ya sorular sormuş, sonra da çekip gitmiş. Oşima, polis gittikten sonra gelip durumu anlattı.

"Buranın emniyet müdürlüğünden geliyordu. Senin hakkında sorular sordu." Oşima buzdolabını açarak soda çıkarıp şişenin kapağını açtı ve bardağa boşaltarak içmeye başladı.

"Burayı nasıl bulmuşlar?"

"Cep telefonunu kullandın değil mi? Babanın telefonunu?"

Belleğimi yokladım. Sonra başımı sallamakla yetindim. Tapınağın bahçesinde bayılıp tişörtüm kanlar içinde kendime geldiğim gün cep telefonunu kullanarak Sakura'ya telefon etmiştim. "Yalnızca bir kez," dedim.

"Polis o telefon kaydından senin Takamatsu'ya geldiğini anlamış. Elbette polis normalde böyle şeyleri söylemez, ama sağdan soldan konuşurken anlattı. Nasıl desem, cana yakın olmak istediğimde çok cana yakın olabilirim. Anlattıklarına bakılırsa, senin aradığın telefon numarasının sahibi belli değilmiş, tespit edememişler. Fakat senin Takamatsu şehir merkezinde olduğunu anlayınca, buradaki emniyet müdürlüğünden bütün konaklama yerlerini kontrol etmelerini

istemişler. Sonra da YMCA ile çalışan şehir merkezindeki bir otelde, bir süre Kafka Tamura adında, senin tanımına da tıpatıp uyan bir delikanlının kaldığı bilgisine ulaşmışlar. 28 mayıs gününe, yani senin babanın öldürüldüğü güne kadar."

Polisin telefon kayıtlarından Sakura'ya ulaşamamış olması tek tesellimdi.

"Otel müdürü seninle ilgili olarak bizim kütüphaneden bilgi aldığını anımsıyormuş. Hani anımsıyor musun, senin gerçekten de her gün buraya gelip araştırma yapıp yapmadığını telefon ederek teyit etmişti?"

Başımı evet anlamında salladım.

"İşte o yüzden gelmiş polis buraya."

Oşima sodasından bir yudum daha aldı. "Elbette yalan söyledim. Ayın 28'inden sonra seni bir kez bile görmediğimi söyledim. O güne kadar her gün buraya geldiğini, ama o günden sonra bir daha görünmediğini."

"Polise yalan söylersen, başın belaya girer," dedim.

"Fakat polise yalan söylemeseydim, senin başının gireceği bela çok daha büyük olurdu."

"Ama ben mümkünse senin için sorun olmak istemem."

Oşima gözlerini kısarak güldü. "Hiçbir şey anlamıyorsun değil mi? Sen, zaten başıma bela olmuş durumdasın."

"Elbette, orası öyle de..."

"Bu bela, bela değil bahsini kapatalım. Zaten şu an durum ortada. Artık bu konuyu konuşmak bize bir fayda sağlamaz."

Sessizce başımı salladım yine.

"Neticede, o polis giderken kartını bıraktı. Sen buraya tekrar gelecek olursan, hemen telefonla haber vereyim diye."

"Olayın sanığı durumunda mıyım?"

Oşima yavaşça başını birkaç kez iki yana sağladı. "Hayır, senin sanık durumunda olduğunu sanmıyorum. Ancak babanın öldürülmesiyle ilgili en önemli tanık olduğun kesin. Sürekli gazeteden olayı izliyorum. Henüz araştırmalarda bir ilerleme sağlanamamış ve polis de bir hayli telaşlı. Parmak izi yok. Bulgu yok. Tanık yok. Geriye bir tek sen kalıyorsun. O yüzden, seni bir an önce bulmak istiyorlar. Ne de olsa baban ünlü bir adam ve medya da konuya el atmış durumda. Eh, polis de kendini göstermek isteyecektir elbette."

"Fakat senin polise yalan söylediğin anlaşılır, o yüzden de tanıklığın geçersiz kalırsa, artık benim de nerede olduğumu ispatlamam imkânsızlaşır. Olayın suçlusu haline getirilebilirim."

Oşima bir kez daha başını iki yana salladı. "Bak Kafka Tamura. Japon polisi o kadar aptal değildir. Hayal güçlerinin mükemmel olduğunu söyleyemem ama en azından beceriksiz de değiller. Polis, Şikoku-Tokyo arasındaki uçuşların yolcu listelerini çoktan didik didik etmiştir. Üstelik sen bilmiyor olabilirsin belki ama havaalanı girişlerinde kameralar vardır ve yolcuların giriş çıkışı saniye saniye kaydedilir. Senin olay sırasında Tokyo'ya dönmediğin tespit edilmiştir. Japonya dediğimiz ülkede enformasyon kayıtları gayet iyi tutulur. O yüzden polis seni

olayın faili olarak görmüyordur. Eğer olayın failinin sen olduğunu düşünselerdi, işi yerel polise bırakmaz merkezden özel dedektiflerini gönderirlerdi. Öyle olsaydı karşı taraf da işi sıkı tutuyor anlamına gelirdi bu, ben de kolayca sıyrılamazdım. Şu an için, polisin tek amacı olayı bir de senin ağzından dinleyebilmek."

"Her halükârda bir süre pek ortalıkta görünmesem iyi olacak galiba," dedim.

"Bir ihtimal, polis buralarda devriye gezerek çevreyi kolaçan edebilir. Elinde, senin resminin fotokopiyle çoğaltılmış hali vardı. Ortaokulun öğrenci kayıtlarından ama aslına pek benzediğini söyleyemeyeceğim. Sen o fotoğrafta, nasıl desem.... bir şeylere çok öfkelenmiş gibi çıkmışsın."

O benim arkamda bıraktığım tek fotoğraftı. Fotoğrafımın çekilmesi gibi bir durumda kalmamak için, her yolu denemiştim. Fakat sınıf fotoğrafı konusunda elimden bir şey gelmemişti.

"Senin okulda bir tür sorunlu çocuk olduğunu söyledi polis. Sınıf arkadaşlarınla aranda şiddet olayları çıkmış, üç kez de okuldan uzaklaştırma cezası almışsın."

"İki kez. Üstelik okuldan uzaklaştırma değil, evden çıkmama cezasıydı," dedim. Derin bir nefes alıp yavaşça geri bıraktım. "Arada sırada öyle oluveriyorum işte."

"Kendini kontrol edemez hale mi geliyorsun?" diye sordu Oşima.

Başımı salladım.

"Sonra da insanların yaralanmasına mı neden oluyorsun?"

"Öyle bir niyetim yok aslında. Fakat arada sırada içimde başka bir insan olduğu hissine kapılıyorum. Sonra da ben farkına varamadan, birileri yaralanmış oluyor."

"Ne kadar ciddi yaralanmalar?" diye sordu Oşima.

Derince iç geçirdim. "O kadar büyültülecek yaralar değil. Kemik ya da diş kırılması gibi feci bir boyuta ulaşmadı hiç."

Oşima yatağın kıyısına oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Elini kaldırıp kâküllerini arkaya attı. Lacivert kot pantolonun altına Adidas spor ayakkabıları giymişti. Üstüne de siyah Polo tişört.

"Şöyle bir bakıyorum da, önünde aşman gereken çok fazla engel var," dedi.

İçimden, "Aşılması gereken engeller," diye tekrarladım. Sonra yüzümü kaldırdım. "Oşima. Peki, senin aşman gereken engeller yok mu?"

Oşima iki elini aynı anda havaya kaldırdı. "Engelleri aşmayı düşünebilecek durumda değilim. Benim tek derdim, bu vücudumun, her şeyden çok daha fazla eksikliklerle dolu bu kabın içerisinde, bir şekilde yaşamaya devam edebilmek. Basite indirgersen basit, zor düşünecek olursan zor bir sorun. Neticede, bunu başarsam bile, büyük bir başarıya ulaşmış olmayacağım. Kimsenin kalkıp beni alkışlamayacağı ya da tezahüratlara boğmayacağı da kesin."

"O kabın içinden çıkıp gitmeyi aklına getirdiğin olmuyor mu?" diye sordum.

"Yani, benim kendi vücudumdan çıkıp gitmemi mi

kastediyorsun?"

Başımı salladım.

"Peki sembolik anlamda mı, yoksa somut olarak mı?"

"Sembolik ya da somut," dedim.

Oşima eliyle kâküllerini iyice arkaya yatırdı. Ortaya çıkan beyaz alnının gerisinde düşünce çarklarının dönmeye başladığı anlaşılıyordu.

"Sen hiç aklına getiriyor musun peki?" diyerek Oşima soruma soruyla karşılık verdi.

Önce bir nefes aldım.

"Dürüstçe söylemek gerekirse, ben somut olarak içinde bulunduğum bu kaptan hiç hoşnut değilim Oşima. Doğduğumdan beri bir kez bile beğendiğim de olmadı. Aksine, sürekli nefret ettim. Şu yüzüm, ellerim, damarlarımda akan kanım, genlerim... Anne ve babamdan aldığım her şey, lanetliymiş gibi geliyor bana. Mümkün olsa, anında bu sefil şeyin içinden çıkıp giderim. Evden ayrıldığım gibi."

Oşima yüzüme bakıp gülümsedi. "Senin mükemmel gelişmiş bir vücudun var. Kimden aldıysan aldın, oldukça yakışıklı bir yüzün de var. Yakışıklı demek belki fazla öznel olur, ama hiç de fena değil. En azından benim hoşuma gidiyor. Kafan da düzgün çalışıyor. Eh, çükün de fena değildi. Keşke bende de olsa. O somut kabın neresini beğenmiyorsun sen?"

Kızardım.

Oşima sözlerine devam etti: "Neyse. Sorun bu kadar basit değildir mutlaka. Fakat ben de içinde olduğum bu somut kabı beğenmiyorum. Çok doğal bir şey. Nasıl düşünürsen düşün, düzgün olduğunu söyleyemem. Rahat ya da öyle değil anlamında ifade edecek olursam, açıkça söyleyeyim çok rahatsız edici. Fakat buna rağmen, dış kabuk ve içeriğini tersine çevirerek düşünecek olursam, yani dış kabuğun esas, içeriğin de dış kabuk olduğunu düşünecek olursam, varlığımın anlamı daha anlaşılır hale gelir, diyorum kendi kendime."

Bir kez daha ellerime baktım. Kan bulaşmış halini anımsadım. Ellerim sanki hâlâ yapış yapıştı. İçimi ve dış kabuğumu düşündüm bir an. Ben olarak bilinen içim ve ben olarak bilinen dış kabuğum. Fakat aklıma o kanın tenimde bıraktığı hislerden başka bir şey gelmiyordu.

"Saeki Hanım nasıldır acaba?" dedim.

"Nasıl derken? Neyi nasıldır?"

"Onun da aşması gereken engeller var mıdır acaba?"

"Bunu, doğrudan kendisine sorsan çok daha iyi olur," dedi Oşima.

Saat iki olduğunda, tepsiyle Saeki Hanım'ın kahvesini götürdüm. Saeki Hanım ikinci kattaki odasında çalışma masasında oturuyordu. Kapısı açıktı. Masasının üstünde yine kâğıtları ve dolmakalemi duruyordu. Fakat dolmakaleminin kapağı kapalıydı. Ellerini masanın üstüne koymuş, boşluğa bakıyordu. Bir şeyleri izliyormuş gibi bir hali yoktu. Baktığı

yerde hiçbir şey yoktu. Biraz yorgun gözüküyordu. Arkasındaki açık pencereden içeri dolan yaz rüzgârı perdeleri savuruyordu. O haliyle, özenle resmedilmiş bir tabloyu andırıyordu.

"Teşekkürler," dedi kahvesini masasının üstüne koyunca.

"Yorgun gibisiniz."

Başını salladı. "Evet. Yorgun olduğumda bir hayli yaşlı gösteriyorum değil mi?"

"Hiç de öyle değil. Her zaman olduğu gibi çok güzelsiniz," dedim dürüstçe.

Saeki Hanım güldü. "Sen yaşına göre kadınların kalbini fethetmeyi bilen birisin."

Kızardım.

Saeki Hanım sandalyeyi işaret etti. Dün oturduğum sandalye, tam aynı yerde duruyordu. Oturdum.

"Fakat ben yorgunluğa oldukça alışkınım. Sanırım sen pek alışkın değilsin."

"Sanırım değilim."

"Tabii ben de on beş yaşındayken pek alışkın değildim."

Kahve kupasını eline alıp sakin sakin içmeye başladı.

"Pencerenin dışında ne görüyorsun Tamura?"

Arkasındaki pencereden dışarı baktım. "Ağaçlar, gökyüzü ve

bulutlar var. Dallarda kuşlar."

"Normalde, her yerde rastlanabilecek bir manzara değil mi?"

"Evet, öyle."

"Fakat eğer yarından sonra bir daha asla göremeyeceğini bilirsen, senin için çok değerli bir manzara olur değil mi?"

"Sanırım öyle olur."

"Hiç böyle düşündüğün oldu mu?"

"Oldu."

Şaşırmış gözlerle baktı. "Nasıl bir durumda?"

"şık olduğumda," dedim.

Saeki Hanım hafifçe gülümsedi. Gülümsemesi bir süre dudaklarında kaldı. O haline baktıkça, yaz günü bir çiy damlasının küçük bir tomurcuğun üzerinde kuruyarak bıraktığı izi canlandırıyordum hayalimde.

"Sen âşıksın," dedi.

"Evet."

"Yani, o kızın yüzü ve tüm varlığı onu gördüğün her an senin için çok özel ve değerli öyleyse."

"Evet. Ne zaman kaybedeceğimi bilemiyorum gerçi."

Saeki Hanım bir süre yüzüme baktı. Artık yüzünde gülümsemeden eser yoktu.

"Diyelim bir kuş, ince bir dalın üzerine konmuş olsun," dedi Saeki Hanım. "O dal rüzgârla bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Öyle olunca, o sallantıyla kuşun görüş alanı da sallanır, değil mi?"

Başımı salladım.

"Kuşlar, öyle durumlarda görüş alanlarını nasıl dengede tutuyorlar sence?"

Başımı iki yana salladım. "Bilemiyorum."

"Dalın sallantısına uygun şekilde başlarını aşağı yukarı hareket ettirirler. Hop hop diye. Rüzgârın şiddetli olduğu bir gün kuşları gözlemle istersen. Ben, sık sık pencereden izlerim. Buna benzer bir insan ömrü yorucu olmaz mı sence? Üzerinde durduğun dalın sallantısına uydurarak, başını aşağı yukarı sallayıp durmak zorunda kalacağın bir yaşam?"

"Elbette."

"Fakat kuşlar buna alışkın işte. Onlar için çok doğal bir şey. Bilinçleriyle yaptıkları bir şey de değil bu. O yüzden, bizim sandığımız kadar da yorulmazlar. Fakat ben insan olduğumdan, bazen yoruluyorum."

"Saeki Hanım, bir dalın üzerinde mi duruyorsunuz?"

"Bakış açısına göre değişir," dedi. "Üstelik arada sırada rüzgâr esiyor."

Kahve kupasını tepsiye bırakıp dolmakaleminin kapağını açtı. Çıkma zamanım gelmişti. Sandalyeden kalktım.

"Saeki Hanım. Size mutlaka sormak istediğim bir soru var,"

dedim.

"Özel bir şey mi acaba?"

"Evet, özel bir şey. Hatta haddimi aşmış bile olabilirim."

"Fakat önemli bir soru?"

"Evet öyle. Benim için önemli bir konu."

Dolmakalemini bir kez daha masanın üzerine bıraktı. Gözlerindeki bakışlarda ilgisiz bir ifadeyi yakalamak mümkündü. "Tamam olur. Sor bakalım."

"Saeki Hanım, sizin çocuğunuz var mı?"

Nefesini tutup bir an bekledi. Yüzündeki ifade yavaş yavaş kayboldu. Sonra tekrar geri geldi. Sanki bir tören alayı az önce geçtiği caddeden bu kez ters yönde tekrar geçiyormuş gibi.

"Bunu neden öğrenmek istiyorsun?"

"Özel bir mesele. Öyle, aklıma geliverdiği için sormadım."

Kalın Mont Blanc dolmakalemini eline alıp içindeki mürekkep miktarını kontrol etti. Parmaklarıyla kalınlığını yokladı. Dolmakalemi yeniden masanın üzerine bırakıp yüzünü kaldırdı.

"Kusura bakma Tamura, ama bu soruyu ne evet ne de hayır diye yanıtlayabilirim. En azından şimdilik. Yorgunum, rüzgâr da sert esiyor biraz."

Başımı salladım. "Özür dilerim. Sormamam gereken bir soruydu herhalde."

"Önemli değil. Zaten kötü bir şey yapmış da değilsin," dedi Saeki Hanım, nazikçe. "Kahve için teşekkürler. Gerçekten çok güzel kahve yapıyorsun."

Kapıdan çıkıp merdivenlerden indim. Sonra kendi odama döndüm. Yatağa sırtüstü uzanıp bir kitap açtım. Fakat cümleler bir türlü aklıma girmiyordu. Gözlerim sayfadaki harflerin peşine takılıp gidiyordu sadece. Karmaşık rakamlardan oluşan bir tabloya bakıyor gibiydim. Kitabı bırakıp pencerenin yanına giderek bahçeyi izlemeye koyuldum. Ağaçların dallarındaki kuşları görebiliyordum. Fakat rüzgâr yoktu. şık olduğum on beş yaşındaki Saeki Hanım mıydı yoksa elli yaşındaki mi, gitgide anlayamaz hale gelmiştim. O ikisi arasında olması gereken sınır çizgisi bozulup silikleşerek işlevini görmez hale geliyordu. Bu da aklımı feci şekilde karıştırıyordu. Gözlerimi kapatıp içinde bulunduğum durumdan kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalıştım.

Fakat evet. Saeki Hanım haklıydı. Yüzü ve tüm varlığının her bir anı, benim için özel ve değerliydi.

28

Albay Sanders yaşına göre çevik bir adamdı ve ayağına da çabuktu. Sanki yılların tecrübesine sahip bir yürüyüş sporcusu gibiydi. Üstelik şehri bir uçtan bir uca avcunun içi gibi biliyordu. Kestirmeden gitmek için karanlık dar bir merdiveni tırmanıp vücudunu sağa sola ata ata evlerin arasından geçiyordu. Atık su kanalının üstünden atlayarak geçiyor, havlayan köpekleri tek sözcükle susturuyordu. O ufak tefek beyaz takım elbiseli silueti, gideceği yeri arayan ısrarlı bir ruh gibi, şehrin arka sokaklarında hızla hareket ediyordu. Hoşino ancak tüm gücünü harcayarak ona yetişebiliyordu. Nefes nefese kalmış, koltukaltları terden sırılsıklam olmuştu. Albay Sanders ise, bir kez bile genç adamın arkasından gelip gelmediğini kontrol etmek için dönüp bakmamıştı.

"Amca! Daha çok gidecek miyiz?" dedi Hoşino sonunda dayanamayarak.

"Gencecik adamın dediği lafa bak! Bu kadarına yürüyüş bile denmez," dedi Albay Sanders yine arkasına bile bakmadan.

"İyi de, Amca, ne de olsa müşteriyim ben. Bu kadar yürüyüp yorulunca, iş tutmak insanın aklına bile gelmez."

"Sen de amma fos çıktın! Kendine erkek mi diyorsun sen? Bu kadarcık yürümeyle iştahın köreliyorsa hiç olmasın daha iyi!"

"Şu işe bak ya!" dedi genç adam.

Albay Sanders ara sokaklardan çıkıp trafik ışıklarına aldırmadan caddede karşıdan karşıya geçerek bir süre daha

yürümeye devam etti. Sonra bir köprüden geçip bir tapınağın bahçesine girdi. Oldukça büyük bir tapınaktı, ama gecenin geç saatleri olduğu için, bahçesinde kimsecikler kalmamıştı. Albay Sanders tapınak danışma bürosunun önündeki bankı parmağıyla göstererek, oturmasını işaret etti. Bankın yanında kocaman bir cıvalı lamba yanıyordu ve etrafı gündüz gibi aydınlatmıştı. Genç adam kendisine gösterdiği gibi banka oturunca, Albay Sanders da yanına oturdu.

"Bak Amca. Sakın buralarda bir yerde becereceksin demeye kalkma, tamam mı?" dedi Hoşino tedirgin bir ses tonuyla.

"Saçmalama. Evcil geyik misin ki tapınak bahçesinde iş tutasın? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Beni ne zannediyorsun sen?" Albay Sanders cebinden kurşuni renkte bir cep telefonu çıkararak üç haneli hızlı arama numarasını tuşladı. "Merhaba, benim," dedi Albay Sanders, karşı taraf telefona çıkınca. "Her zamanki yerde. Tapınakta. Yanımda Hoşino adlı bir adam var. Evet... Öyle. Her zamanki gibi. Biliyorum. Neyse, haydi çık gel."

Albay Sanders telefonu kapatıp tekrar beyaz ceketinin cebine yerleştirdi.

"Sen hep böyle, kızı tapınağa mı çağırıyorsun?" diye sordu Hoşino.

"Olmaz mı?"

"Olur da, çok daha iyi yerler de vardır, değil mi? Daha normal yerler... Ne bileyim, kafe falan gibi bir yerde buluşturursun ya da doğrudan otel odasına yollayabilirsin."

"Tapınak sakin oluyor, daha iyi. Havası da temiz."

"Orası öyle de... Geceyarısı tapınak bürosunun önündeki bankta oturup kız bekleyince rahatsız oluyor insan. Kız kılığına girmiş tilki çıkmasın sakın?"

"Ne diyorsun sen yahu?! Şikoku'yu hafife alma. Takamatsu büyük bir şehirdir. Tilki ne gezer burada?"

"Tamam tamam şakaydı sadece... Fakat ne de olsa hizmet sektörü ya, amca sen de biraz ortamı düşünsen iyi edersin. Ne bileyim, şöyle havaya sokacak bir şeyler falan yapsan. Üzerime vazife değil gerçi."

"Evet, üzerine vazife değil," dedi Albay Sanders terslercesine bir sesle. "Gelelim şu taş meselesine."

"Evet. Taşı öğrenmek istiyorum."

"Fakat önce iş. Sonra konuşuruz."

"İş önemli yani."

Albay Sanders tüm ciddiyetiyle başını birkaç kez aşağı yukarı salladı. Sonra da, anlamlı bir şekilde sakalını sıvazladı. "Evet. Önce işini görmen gerek. Ayin gibi düşün. Önce o iş. Taş meselesini sonra konuşalım. Hoşinocuğum, bu kız eminim çok hoşuna gidecek. Elimdeki paha biçilmez parça, bir numara kız. Memeleri dolgun, teni pürüzsüz, belinin kıvrımı şahane, orası da tam kıvamında. Taş gibi bir seks makinesi senin anlayacağın. Arabalardan örnek verirsek, altında dört çeker, yüklen turboya, ver eline vites kolunu, geldin mi köşeye değiştir bakalım vitesi. Geç sollama şeridine bas, bas, bas... Evvet, sayın seyirciler Hoşino bitiş çizgisini tüm hızıyla geçiyor!.."

"Amca, sen de bir hayli değişik bir adamsın ha!" dedi Hoşino etkilendiğini belli eden bir ses tonuyla.

"Eh, bu meslekte boşuna ekmek yemiyoruz."

On beş dakika kadar sonra kız geldi. Albay Sanders'ın söylediği gibi, vücudu mükemmel, müthiş güzel bir kızdı. Vücuduna tam oturan, mini etekli bir tek parça bir elbise, yüksek topuklu siyah ayakkabılar giymiş, omzuna siyah kadifeden küçük bir çanta asmıştı. Rahatlıkla mankenlik yapabilirdi. Oldukça dolgun olan göğüslerinin hatlarını derin yakasından görebilmek mümkündü.

"Bir şikâyetin var mı Hoşinocuğum?" diye sordu Albay Sanders.

Hoşino dilini yutmuş gibi bakıyordu yalnızca. Ne diyeceğini bilmiyordu.

"Tam bir seks makinesi Hoşinocuğum. Hehheh, eğlence zamanı!" dedi Albay Sanders. İlk kez gülerek Hoşino'nun kalçasını mıncıklayıverdi.

Kız, Hoşino'yu alıp tapınaktan çıkarıp yakınlardaki bir buluşma oteline götürdü. Küveti doldurarak, önce kendisi çırılçıplak soyunup sonra da Hoşino'yu soydu. Küvette Hoşino'nun vücudunu güzelce yıkayıp en hassas yerlerini öperek, Hoşino'nun o güne kadar ne gördüğü ne de duyduğu biçimde, neredeyse sanat icra ediyormuş gibi bir oral seks yaptı. Hoşino zihninde hiçbir şey kalmayacak şekilde boşalıverdi.

"Off be! Böylesini ilk defa görüyorum," dedi Hoşino kendini

küvetin içine bırakırken.

"Bu daha başlangıç," dedi kız. "Esas program bundan sonra başlıyor."

"Tamam da, başlangıç da bir hayli iyiydi."

"Ne kadar?"

"Ne geçmişi ne de geleceği düşündürtecek kadar."

"'Gerçek şimdiki an, geleceği yiyip bitiren geçmişin ele avuca sığmaz ilerleyişidir. İşin gerçeği, her türlü duyu, belleğin parçalarından başka bir şey değildir.'"

Genç adam yüzünü kaldırıp ağzı yarı açık halde kıza baktı. "Bu ne şimdi?"

"Henri Bergson," dedi kız penisin başına yapışıp kalan meniyi yalayarak temizlerken. "Mave vö bölek."

"Tam duyamadım."

"Madde ve Bellek. Okumuşluğun var mı?"

"Sanırım yok," dedi Hoşino bir an düşündükten sonra. Ordudayken *Kara Kuvvetleri Özel Araç Kullanım Klavuzu*'nu ezberleyecek derecede okuması sayılmazsa (elbette kütüphanede iki gün boyunca Şikoku tarihi ve coğrafyası hakkındaki araştırması da bir kenara bırakılacak olursa) haftalık manga dergileri dışında, doğru dürüst kitap okuduğunu hiç hatırlamıyordu.

"Sen okudun mu peki?"

Kız başını salladı. "Okumam da gerekiyor zaten. Üniversitede felsefe bölümündeyim. Sınavlar da yaklaştı."

"Şimdi anlaşıldı," dedi Hoşino hayran bakışlarla. "Bu o zaman, part time bir iş senin için."

"Eh, okul masraflarını çıkarmam lazım."

Sonra, kız genç adamı yatağa götürerek, parmak uçları ve dilini tüm vücudunda dolaştırıp bir kez daha sertleşmesini sağladı. Genç adamın penisi karnaval günlerine hazırlanırmış gibi öne eğilen Pisa Kulesi gibi dikilmişti.

"Oo, Hoşino, amma sağlıklıymışsın sen de," dedi kız. Sonra, ağır ağır bir sonraki seansı başlattı. "Baksana, özel bir isteğin var mı? Yapmamı istediğin bir şey? Sanders özel olarak tembihledi. En iyi servisimi yapmam için."

"Özel bir istek deyince, aklıma bir şey gelmiyor, ama biraz daha felsefe lafları etsene. Ne demek istediklerini hiç anlamıyorum, ama belki boşalmamı geciktirir. Bu gidişle yine hemen patlayacak gibiyim."

"Peki. Biraz eski belki, ama Hegel'e ne dersin?"

"Hiç fark etmez. İstediğini seç."

"Hegel'i tavsiye ederim. Biraz eskidir, ama iyidir."

"Tamam, o olsun."

" 'İlginin içeriği olduğum gibi, ilgili olduğum şeyin ta kendisiyim.' "

"Hmm."

"Hegel 'benlik algılaması' diye bir kavram belirleyip insanın basitçe kendisi ve nesneden uzaklaşarak algılamalarda bulunmakla kalmayıp bir araç olarak kendini nesneye bağlayarak, eylemli bir şekilde kendi benliği üzerindeki algılamasını derinleştirdiğini söyler. Kısaca benlik algılaması."

"Hiçbir şey anlamadım."

"Yani, şu an benim sana yaptığım şey, Hoşino. Benim açımdan bakarsan, ben benliğim, sense nesnesin. Senin açındansa tam tersi. Sen benliksin, ben nesne. Şimdi böyle karşılıklı olarak benlik ve nesneleri değiş tokuş ederek, benlik algılamamızı derinleştirmiş oluyoruz. Eylemli olarak. Elbette, basite indirgemek gerekirse."

"Hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim, ama kendimi daha iyi hissediyorum."

"İşin püf noktası da orası işte," dedi kız.

Her şey tamamlanıp da kızdan ayrılıp tapınağa döndüğünde, Albay Sanders'ı aynı banka oturmuş, kendisini bekler halde buldu.

"Oo, amca! Burada oturup bekledin mi yoksa?" diye sordu Hoşino.

Albay Sanders sinirli bir tavırla başını iki yana salladı. "Saçmalama! O kadar uzun bir zaman böyle bir yerde oturup bekleyecek değilim herhalde. O kadar boş zamanı olan bir adam

gibi mi duruyorum? Sen bir yerlerde, yatakta havalara uçarken, ben de arka sokaklarda dişimle tırnağımla işimi yapıyordum. Az önce iş bitti diye telefon gelince, bir solukta buraya döndüm. Nasıldı? Bizim seks makinesi iyiydi değil mi?"

"Evet. İyiydi. Hiçbir şikâyetim yok. Müthiş bir şey. Eylemli tarafından bakarsak üç posta patlattım. Sanki iki kilo zayıflamış gibi hissediyorum kendimi."

"İyi o zaman. Neyse. Gelelim az önceki taş meselesine."

"Evet. Esas önemli olan o."

"Aslında o taş bu tapınağın korusunun içinde."

" 'Giriş taşı'nı mı diyorsun?"

"Evet. 'Giriş taşı.' "

"Amca, beni boşu boşuna oyalama ama, olur mu?"

Albay Sanders bu sözleri duyunca, yüzünü kaldırarak Hoşino'ya kırgın gözlerle baktı. "Ne diyorsun sen yahu? Saygısız adam! Şu ana kadar hiç yalan söyledim mi? Kandırmaya çalıştım mı? Taş gibi seks makinesi dedim, taş gibi seks makinesi çıkmadı mı? Hem de ölü fiyatına 15 000 yen aldık. O paraya üç posta atıp geliyorsun, bir de hâlâ sözüme inanmıyor musun?"

"Hayır, elbette inanıyorum. Yani nasıl desem, işler böyle yıldırım hızıyla ilerleyince, kafam karıştı biraz. Düşünsene biraz, tesadüfen yolda yürürken acayip kılıklı bir amca geliyor, 'Taşın yerini söylerim,' diyor. Peşine takılınca da, 'Müthiş bir kızla bir posta at da gel,' diyor..."

"Sen üç posta attın."

"Kaç posta olduğu ne fark eder? Tamam, üç posta atınca da, taş şurada diyorsun. Kim olsa kafası karışır böyle bir durumda."

"Hiç anlamıyorsun. Dışavurum dediğin böyle bir şeydir," dedi Albay Sanders dilini şaklatarak. "Dışavurum, gündelik bağların tamamını kopartmak demektir. Dışavurum olmayan bir yaşamın anlamı yoktur. Yalnız, gözlemci kalma mantığından, eylemci olma mantığına sıçramak gerekir. Önemli bir şeydir bu. Ne demek istediğimi anlıyor musun, salak herif?"

"Benlik ve nesnenin geçişkenliği, karşılıklı değişim..." dedi Hoşino çekine çekine.

"Evet öyle. Anlıyorsan mesele yok. İşin püf noktası bu. Beni takip et. O çok önemli taşını göstereyim sana. Bu gece hizmette sınır yok, Hoşinocuğum."

29

Kütüphanedeki ankesörlü telefondan Sakura'yı aradım. Şöyle bir düşününce, dairesinde kaldığım günden beri onu hiç aramamıştım. Basit bir not bırakıp çıkmıştım en son. Utanıyordum aslında. Oradan çıkıp doğrudan kütüphaneye gelmiş, Oşima'nın arabasıyla dağ kulübesine gitmiş, telefonun olmadığı bir dağ başında tek başıma kalmıştım. Oradan kütüphaneye dönünce, çalışarak yaşamaya başlamıştım. Saeki Hanım'ın yaşayan hayaleti (gibi bir şey) de her gece odama gelmeye başlamıştı. Üstelik o on beş yaşındaki kıza, nefesim kesilecek kadar sırılsıklam âşık olmuştum. Üst üste birçok şey gelmişti başıma. Elbette, bunların hiçbiri bahane olamazdı.

Telefon ettiğimde saat akşam dokuzdu. Altıncı çalışında Sakura telefonu açtı.

"Nereye kayboldun sen?" dedi Sakura bağırarak.

"Hâlâ Takamatsu'dayım."

Bir süre bir şey söylemedi. Yalnızca susuyordu. Arkadan televizyondaki müzik programının sesi geliyordu.

"Bir şekilde hayattayım," diye ekledim.

Sessizliği bir süre daha devam ettikten sonra canının sıkıldığını belli edecek şekilde iç geçirdi.

"İyi de, o şekilde, ben evde yokken kaçar gibi çıkıp gitmen olacak iş mi? Ben de senin için endişelenip o gün işten erken çıkıp eve dönmüştüm. Hem de bir sürü alışveriş yaparak."

"Pek hoş olmadığının farkındayım, gerçekten. Fakat o gün oradan ayrılmak zorundaydım. Hem kafam çok karışmıştı hem de bir yerlerde sakin sakin kendimi toparlamak istiyordum. Fakat seninle birlikteyken, nasıl desem... Doğru dürüst anlatamıyorum ama..."

"Çok mu tahrik oluyorsun?"

"Eh, bugüne kadar hiçbir kadının yanında uzun süre kalmamıştım."

"Demek o yüzden?"

"Kadın kokusu mu desem, öyle işte. Onun dışında da birçok şey..."

"Gençlikte, birçok zorluk yaşar insan."

"Öyledir belki de," dedim. "Sakura, işin yoğun mu?"

"Evet. Hem de çok yoğun. Yine de, şu sıralar çalışıp para biriktirmek niyetindeydim zaten. Pek etkilemiyor beni."

Bir süre bekledim. Sonra söyledim. "Bak Sakura. İşin aslını söylemek gerekirse, polis beni arıyor."

Sakura bir an bir sessiz kaldı. Sonra temkinli bir ses tonuyla sordu. "Şu üzerindeki kanla ilgili olarak mı?"

O an için yalan söylemeyi tercih ettim. "Hayır, ondan değil. O kanla ilgili değil. Evden kaçtığım için arıyorlar. Bulurlarsa gözlem altına alıp Tokyo'ya geri gönderecekler. Durum bundan ibaret. O yüzden, belki polis sana gelebilir dedim. O gün, sende kaldığım gece, cep telefonuyla seni aramıştım ya telefon

şirketinin kayıtlarından benim Takamatsu'da olduğumu bulmuşlar. Senin telefon numaranı da elbette."

"Haydi yahu!" dedi. "Fakat bu telefon numarasında sorun çıkacağını sanmam. Ön ödemeli olduğundan sahibine ulaşamıyorlar. Zaten, aslında erkek arkadaşımın, ondan ödünç almıştım. Benim adıma ve adresime de ulaşamazlar. O yüzden, için rahat olsun."

"Rahatladım," dedim. "Başına daha fazla bela açmak istemem."

"Düşünceli davrandığın için teşekkürler."

"Gerçekten öyle düşünüyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi yanıtlamaya bile üşenirmiş gibi. "Peki, evden kaçan delikanlımız nerede kalıyor şimdi?"

"Bir tanıdığın yanında kalıyorum."

"Hani senin bu şehirde tanıdığın kimse yoktu?"

Sorusunu düzgün yanıtlayabilecek durumda değildim. Onun yanından ayrıldıktan sonra olanları nasıl özetleyebilirdim ki?

"Anlatması uzun sürer," dedim.

"Konu sen olunca, anlatması uzun sürecek birçok şey çıkıyor ortaya."

"Evet. Nedendir bilemiyorum, ama hep öyle oluyor."

"Genel eğilim olarak mı?"

"Herhalde," dedim. "Zamanın olduğunda ayrıca oturup konuşalım. Saklamak gibi bir niyetim yok. Ancak, telefonda tam olarak anlatabileceğimi sanmıyorum."

"Özel olarak anlatmana gerek de yok, ama kaldığın yer belalı bir yer değildir umarım."

"Belayla uzaktan yakından ilgisi yok. Rahatım burada."

Derin bir nefes aldı. "Senin bağımsız olmak, kendi ayaklarının üstünde durmak istemeni çok iyi anlıyorum, ama kanunları karşına almaya kalkma sakın. Baştan kaybedersin. Billy the Kid gibi yirmi yaşını göremeden gidersin."

"Billy the Kid yirmi yaşını görmüş," diye düzelttim. "Yirmi bir kişiyi vurmuş, yirmi bir yaşında ölmüş."

"Hmm," diye mırıldandı. "Kaç yaşında öldüyse işte. Beni niçin aradın?"

"Yalnızca teşekkür etmek istedim. Benim için yaptığın onca şeyden sonra, doğru dürüst teşekkür bile etmeden ayrılınca içime dert olmuştu."

"Durumu anladım. O yüzden, dert etme artık kendine."

"Bir de, sesini duymak istedim," dedim.

"Böyle söylemene sevindim, ama sesimi duyman bir işe yarayacak mı?"

"Nasıl söylesem?.. Garip gelebilir belki, ama sen gerçek dünyada yaşıyor, gerçek havayı soluyor, gerçekliği olan bir dili konuşuyorsun. Seninle konuşunca, bir şekilde gerçekliğe hâlâ

bağlı olduğumu hissedebiliyorum. Bu benim için çok önemli."

"Çevrendeki insanlar öyle değil mi peki?"

"Öyle olmayabilirler," dedim.

"Tam anlayamadım, ama şu an sen gerçeklikten uzak bir yerde, gerçeklikle bağları kopuk insanlar arasında mısın?"

Bir an düşündüm. "Bakış açısına göre öyle olabilir."

"Baksana Tamura," dedi Sakura. "Elbette yaşam senin, benim karışma hakkım yok, ama konuştuklarına bakınca bana öyle geliyor ki, şu an bulunduğun yerden bir an önce ayrılman iyi olur herhalde. Nasıl bir yer olduğunu bilemiyorum, ama bana öyle geldi işte. Sezgi de istersen. O yüzden kalk yanıma gel. Yanımda istediğin kadar kalabilirsin."

"Sakura. Bana karşı neden bu kadar nazik davranıyorsun?"

"Yahu, sen aptal mısın?"

"Neden?"

"Neden olacak, seni sevdiğim için öyle davrandığım belli değil mi? Evet, maymun iştahlı bir insanımdır, ama herkese de böyle davranmam. Seni seviyorum, hoşuma da gidiyorsun. O yüzden, hiç kimseye karşı davranmadığım gibi davranıyorum sana. Tam olarak anlatamıyorum, ama kardeşim gibisin."

Telefonun başında sustum kaldım. Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Hafiften gözlerim de karardı. Doğduğumdan beri, bir kez bile birisinden bu tür sözler işitmemiştim.

"Alo?" dedi Sakura.

"Buradayım," dedim.

"Oradaysan bir şeyler söylesene!"

Duruşumu yeniden düzelttim. Sonra derin bir nefes aldım.

"Baksana Sakura, keşke dediğin gibi yapabilsem. Gerçekte, tüm yüreğimle istiyorum bunu. Fakat şu an yapamam. Az önce söylediğim gibi, buradan ayrılamam. Her şeyden önce, âşık oldum."

"Pek gerçekliğe bağlı olduğunu söyleyemeyeceğin birine mi âşık oldun?"

"Öyle de denebilir belki."

Sakura, telefonun öte yanında derin bir iç geçirdi. Öyle derindi ki, telefonun bu tarafında benim bile rahatça hissedebildiğim bir iç geçirmeydi. "Bak şimdi. Senin yaşlarında biri âşık olduğunda genelde gerçekliğe aykırı davranma eğilimi gösterir. Bir de âşık olduğun kişi gerçeklikten kopuksa, işin var demektir. Farkındasındır umarım."

"Farkındayım."

"Baksana Tamura."

"Efendim."

"Bir şey olursa yine telefon et bana. Saat kaç olursa olsun fark etmez. Çekinme."

"Teşekkür ederim."

Telefonu kapattım. Sonra odama dönüp Sahilde Kafka single plağını pikaba yerleştirip iğneyi üzerine bıraktım. Sonra, ister istemez o mekâna geri döndüm. Elbette, o mekânın zamanına.

Birilerinin varlığını hissedince uyandım. Etraf karanlıktı. Başucumdaki saate göre gecenin üçünü geçmişti. Farkında olmadan uyuyakalmıştım. Pencereden süzülen cılız bahçe ışığında onu gördüm. O kız her zamanki gibi masanın önünde, her zamanki haliyle oturmuş, duvardaki resme bakıyordu. Dirseği masada, eli çenesinde, hiç kımıldamadan. Ben de her zamanki gibi yatağın içinde nefesimi tutmaya çalışarak, gözlerim yarı açık onun siluetine bakıyordum. Pencerenin dışında, kızılcık ağacının dalları denizden esen rüzgârla hafif hafif salınıyordu.

Fakat biraz sonra, odanın içindeki havada her zamankiden farklı bir şeyler olduğunun farkına vardım. Farklı bir şey, mükemmel olması gereken o küçük dünyanın uyumunu hafifçe, ama belirleyici bir şekilde sarsıyordu. Karanlığın içinde tüm yoğunluğumla gözlerime yüklendim. Farklı olan neydi acaba? Bir an, gecenin rüzgârı şiddetlenince, damarlarımda dolaşan kanı tüm ağırlığıyla havalandırırmış gibi bir hisse kapıldım. Kızılcık ağacının dalları pencerede gizemli gölgeler bırakıyordu. Nihayet farkına vardım. Oradaki siluet, o genç kızın silueti değildi. Çok benziyordu. Aynısı diyebileceğim kadar. Fakat tamamen aynı değildi. Aralarında küçük bir nüans olan iki desenin üst üste konup da ışığa tutulunca anlaşılması gibi, yer yer ufacık da olsa farklılıklar vardı. Sözgelimi, saç şekli farklıydı. Giysisi farklıydı. Her şeyden öte, uyandırdığı hisler farklıydı. Bunu

anlayabiliyordum. Elimde olmadan başımı iki yana salladım. Orada oturan o kız değildi. Bir şeyler oluyordu. Önemli bir şeyler ortaya çıkmak üzereydi. Farkına varmadan, yorganın içindeki ellerimi yumruk yapıp iyice sıktım. Sonra, kalbim artık dayanamamış gibi, kuru ve tok sesler çıkararak atmaya başladı. O sesler farklı bir zaman boyutunu dilimlemeye başlamıştı.

O seslerle birlikte koltukta oturan siluet hareket etti. Devasa bir geminin demir alırken yaptığı gibi, vücudunun açısını yavaşça döndürdü. Elini çenesinden çekerek yüzünü bana çevirdi. Siluetin şimdiki Saeki Hanım olduğunu anlamıştım artık. Bir süre öylece bana baktı. Sahilde Kafka resmine bakarken olduğu gibi, sakince ve benliğini yoğunlaştırarak. Bense zaman boyutunu düşünüyordum. Olasılıkla, benim anlayamayacağım bir şekilde zamanla ilgili bir şeyler olmuştu. O yüzden de gerçeklik ve rüya birbirine karışmıştı. Irmak suyunun deniz suyuna karışması gibi. Aklım orada olması gereken anlamı bulmaya çalışıyordu, ama hiçbir yere varamıyordu.

Sonra oturduğu yerden kalkıp yavaşça bana doğru geldi. Her zamanki gibi, o güzel duruşuyla yürüyerek. Ayakları çıplaktı. Adımlarını attıkça, zemin döşemesi hafif gıcırtılar çıkarıyordu. Yatağın kıyısına sakince oturup bir süre öylece kaldı. Vücudunun ağırlığı gerçekti. Saeki Hanım beyaz ipek bluz ve dizlerine kadar inen lacivert bir etek giymişti. Elini uzatıp saçlarıma dokundu. Parmakları kısa saçlarımın arasında dolaşıyordu. Elleri kesinlikle gerçekti. Gerçek parmaklar. Sonra ayağa kalkıp dışarıdan gelen cılız ışıkta, çok normal bir şey yapıyormuş gibi üstünü çıkarmaya başladı. Acele etmediği gibi, tereddüt de etmiyordu. Çok düzenli hareketlerle bluzunun düğmelerini tek tek açıp eteğini, sonra da iç çamaşırlarını çıkardı. Giysileri sırayla zemin döşemesinin üstüne düşüyordu. Yumuşak kumaşlardan ses de çıkmıyordu. Uyuyordu. Bunu

anlayabiliyordum. Evet, gözleri açıktı. Fakat Saeki Hanım uyuyordu. Yaptığı her şeyi uykusunda yapıyordu.

Çırılçıplak soyununca, dar yatağın içine girdi. Beyaz kollarını vücuduma doladı. Ilık nefesini boynumda hissediyordum. Baldırımda apış arası tüylerinin dokunuşunu hissediyordum. Saeki Hanım büyük olasılıkla beni yıllar önce ölen sevgilisiyle karıştırıyordu ve yıllar önce olanları, aynı şekilde tekrarlamaya çalışıyordu. Tüm doğallığıyla ve uyur halde. Rüya görürken.

Saeki Hanım'ı bir şekilde uyandırmam gerektiğini düşünüyordum. Uyandırmalıydım. Her şeyi birbirine karıştırmıştı. Ortada büyük bir yanılgı olduğunu söylemeliydim. O an rüyada olmadığını, gerçek dünyada olduğunu. Fakat her şey çok hızlı ilerliyordu. O akışı durdurmaya yetecek gücüm yoktu. Kafam iyice karışmıştı ve ben kendim de zamanın girdabına çekiliyordum.

> Üstelik sen kendin de zamanın girdabı içine çekiliyorsun.
>
> Onun rüyası senin bilincini göz açıp kapayana kadar içine alıveriyor. Ana rahmi sıvısı gibi yumuşaklığı ve sıcaklığıyla sarıp sarmalıyor. Saeki Hanım üzerindeki tişörtü, sonra da boxer külotunu çıkarıyor. Meme uçlarını defalarca öptükten sonra, elini uzatıp penisini yakalıyor. Artık, porselen gibi sertleşmiş haldesin. Hayalarını usulca avcunun içine alıyor. Sonra tek kelime etmeden, elini tutup bacaklarının arasına koyuyor. Organı sıcak ve ıslak. Dudaklarını göğsüne yapıştırıyor. Meme uçlarını emiyor. Parmağın sanki emiliyormuş gibi, onun içinde kayboluyor.

Peki, nereden itibaren senin sorumluluğun başlıyor? Bilincini kapatan puslu havayı var gücünle dağıtmaya çalışarak, şu an bulunduğun konumda kalmaya çalışıyorsun. Akıntının hangi yöne gittiğini anlamaya çalışıyorsun. Doğru zamanı yakalamaya. Fakat rüya ve gerçeklik arasındaki sınır çizgisini bulamıyorsun. Olan ve olasılık arasındaki sınırı bile bulamıyorsun. Anlayabildiğin tek şey, şu an son derece hassas bir konumda olduğun. Hassas ve tehlikeli bir yerdesin. Sen, kehanetin prensibini ve mantığını tam olarak anlayamamış halde, akıntısına kapılıverdin. Irmak boyunda bir kasabanın sele kapılması gibi. O kasabadaki tüm yol işaretleri suyun altında kalmış. Görebildiğin tek şey evlerin anlamsız çatıları.

Sonra Saeki Hanım yüzü sana bakacak şekilde üstüne çıkıyor. Bacaklarını açarak, sertleşmiş penisine kendi içine giden yolu gösteriyor. Hiçbir şeyi seçebilecek durumda değilsin. Seçimleri o yapıyor. Bir desen çizermiş gibi derince, kalçalarını oynatmaya başlıyor. Düz saçları senin omuzlarının üstünde, söğüt dalları gibi sessizce salınıyor. Sanki yumuşak bir çamurun içine dalıp gidiyorsun. Dünya tamamen ılık, ıslanmış ve her şey birbirine karışmış. Orada belirgin tek şey, sertleşmiş penisin. Gözlerini kapatıp kendi rüyanı görmeye başlıyorsun. Zamanın akışı berraklığını yitiriyor. Dalgalar kabarıyor, ay yükseliyor. Sonu gelmeyecekmiş gibi boşalıyorsun. Elbette, buna engel olabilecek durumda değilsin. Onun içinde boşalmaya devam ediyorsun. O da kasılarak, senin menini tüm yumuşaklığıyla içinde hapsediyor. Yine de uykusundan uyanmış değil. Gözleri açık halde uyuyor. O başka bir

dünyada. Senin menin de başka bir dünyaya akıyor.

Uzun bir zaman geçmişti. Hareket edemiyordum. Onulmaz bir uyuşukluğa kapılmıştım. Fakat bu gerçek bir uyuşma mıydı yoksa içimde hareket etme isteği oluşmuyor muydu, anlayamıyordum. Sonra o, benden ayrılarak, bir süre yanımda sessizce uzandı. Sonra kalkarak iç çamaşırlarını ve eteğini giyip bluzunun düğmelerini ilikledi. Giyinmesi tamamlandığında, elini uzatıp bir kez daha saçlarıma usulca dokundu. Her şey sessizlik içinde gerçekleşiyordu. Evet, odada onu gördüğüm andan itibaren bir kez bile konuşmamıştı. Duyabildiğim tek şey, zeminden gelen gıcırtılar ve durup dinlenmeden esen rüzgâr ve odanın nefes alışverişi gibi rüzgârda titreyen camların sesiydi. Yalnızca bunlardı, arkamda durup bana eşlik eden koro.

Uyur halde odayı kat edip çıkıp gitti. Odanın kapısını yalnızca aralayarak, o dar boşluktan rüya gören bir balık gibi kayarak çıktı. Kapı sessizce kapandı. Yattığım yerden çıkıp gidişini izledim. Uyuşukluğum hâlâ devam ediyordu. Tek bir parmağımı bile oynatamıyordum. Dudaklarım mühürlenmiş gibi, sımsıkı kapalıydı. Sözcükler, zamanın bir diliminde uykuya dalmışlardı.

Hareket edemediğim halde kulak kesildim. Otoparktan Saeki Hanım'ın VW Golf'ünün motor sesinin geleceği umarak. Ne kadar beklediysem de o ses gelmedi. Gecenin bulutları sürüklenerek gelip sonra aynı şekilde uzaklaşıyordu. Kızılcık ağacının dalları, karanlığın içinde binlerce bıçak parlayıp sönüyormuş gibi salınıyordu. Oradaki pencere benim yüreğimin penceresi, oradaki kapı da yüreğimin kapısı. O halde sabaha kadar uyanık kaldım. O boş koltuktan bir an bile gözlerimi ayırmadım.

30

İki adam çitin üzerinden aşarak, tapınağın korusuna girdiler. Albay Sanders, ceketinin cebinden küçük bir el feneri çıkarıp önlerini aydınlattı. Korunun içinde dar bir patika vardı. Pek o kadar büyük bir koru değildi, ama korudaki ağaçların hepsi yıllanmış, kalınlaşmış, birbirine karışan dallar, patikanın üzerini iyice örtmüştü. Bastıkları yerden güçlü bir ot kokusu geliyordu.

Albay Sanders yine öne düşmüştü, ama öncekinden farklı olarak ağır adımlarla ilerliyordu. Temkinli adımlarını tek tek atarak yürüyordu. Hoşino da arkasındaydı.

"Amca, yahu. İnsanın ödünü patlatacaksın buralarda," dedi genç adam Albay Sanders'ın beyaz sırtına bakarak. "Hayalet gibisin."

"Saçmalayıp durma. Biraz sessiz olamaz mısın?" dedi Albay Sanders arkasına bile dönmeden.

"Tamam, tamam."

"Nakata Amca şimdi ne yapıyordur acaba?" diye geçirdi aklından genç adam. Herhalde yatağının içinde mışıl mışıl uyuyordu. Bir kez uykuya daldı mı, ne olursa olsun uyanmayan tiplerdendi Nakata. Deliksiz uyku sözcüğü, onun karakterini yansıtan anahtar sözcüklerdendi. Fakat o uzun uykusu boyunca, Nakata ne rüya görmüştü acaba? Genç adamın tahmin sınırlarını aşıyordu bu.

"Amca, uzak mı daha?"

"Az kaldı," dedi Albay Sanders.

"Baksana, amca," dedi genç adam.

"Ne var?"

"Sen gerçekten Albay Sanders mısın?"

Albay Sanders genzini temizledi. "Aslında değilim. Yalnızca Albay Sanders kılığında dolaşıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi genç adam. "Peki, amca, aslında nesin sen?"

"Bir adım yok."

"Bir adının olmaması sıkıntı yaratmıyor mu?"

"Hiç sorun değil. Adım yok, bir şeklim de yok."

"Osuruk gibi yani."

"Öyle de denebilir. Şekilsiz şeyler, her kılığa girebilir."

"Eh."

"Ben de Albay Sanders gibi, kapitalist dünyanın sembollerinden biri sayılabilecek, akılda rahat kalan bir kılığa girdim. Miki Fare de olabilirdi, ama Disney telif haklarının peşinden koşarken çok inatçı oluyor. Dava edilmek istemem."

"Üstelik, Miki Fare karı bulmaz insana."

"Eh, orası öyle elbette."

"Zaten, Albay Sanders kılığı, senin karakterine çok daha uygun be amca."

"Benim karakter diye bir şeyim yoktur. Duygularım da yoktur. 'Şu an gözünüze görünüp konuşuyor olabilirim, ama ne Tanrı'yım ne de Buda. Normalden tek farkım, insanlardan farklı bir yüreğimin olması.' "

"Bu ne şimdi?"

"Akinari Ueda'nın *Ay Işığı ve Yağmur Öyküleri* eserinden bir parça. Okumadığına bahse girerim."

"Ve bahsi kazanırsın."

"Şu an geçici olarak insan kılığındayım, ama ne Tanrı'yım ne de Buda. Zaten, duygularım olmadığı için, yüreğim diğer insanlardan farklı hareket eder. O anlamda işte."

"Tamam," dedi genç adam. "Tam anlayamadım, ama neticede sen ne insansın, ne Tanrı ne de Buda'sın, yani."

" 'Ne Tanrı'yım ne de Buda. İkisi de değilim. O yüzden insanın iyi kötü yargılarını ne dinlerim ne de uyarım.' "

"Yine anlamadım."

"Tanrı ya da Buda olmadığım için, insanın iyiliği, kötülüğü hakkında bir yargıda bulunmam gerekmez. Ayrıca, bu iyilik ve kötülük kavramlarıyla tanımlanan şeyler de beni ilgilendirmez. Yaklaşık olarak bu anlamda."

"Yani sen iyilik ve kötülüğü aşmış durumdasın."

"Hoşinocuğum, öyle dersen, yağcılığa kaçar biraz. İyiliği ve kötülüğü aşmış değilim. Yalnızca alakam yok. Neyin iyi neyin kötü olduğu beni ilgilendirmez. Benim aradığım, sahip olduğum işlevleri tam anlamıyla işe yarar hale getirmek. Konuya çok pragmatik yaklaşırım. Bir anlamda, tarafsız bir varlığım."

"İşlevleri tam anlamıyla işe yarar hale getirmek ne demek?"

"Okula gitmedin mi sen?"

"Eh, liseyi bitirdim, ama endüstri meslek lisesiydi. Zaten ben de her gün motosikletle dolaşıp duruyordum."

"Nesnelerin olması gereken işlevini yerine getirmesini sağlayacak şekilde idare etmek demek. Benim görevim iki dünya arasındaki karşılıklı ilişkinin düzende kalmasını sağlamak. Nesneleri düzgün sıralamasında tutmak. Önce sebep sonra sonuç gelir. Anlamların birbirine karışmamasını sağlarım. Şimdiki zamanın öncesine geçmişi getirmeye çalışırım. Şimdiki zamanın sonrasına ise geleceği. Eh, ufak tefek kaymalar olabilir elbette. Dünyada mükemmel olan hiçbir şey yoktur Hoşinocuğum. Neticede bütçe dengede olduğu sürece, ben de ağzımı açmam. Böyle görünsem de, aslında geniş düşünen bir adamımdır. Geniş düşünmek yerine, daha ağır bir terminolojiyle 'sürdürülebilir bilginin tespit aşamasının atlanması' diyebilirim, ama iş buraya gelecek olursa, konu iyice uzar. Zaten, nasıl olsa sen de anlamazsın, beni sinir edersin. Ezcümle, söylemek istediğim, her konuya durup dururken burnumu sokmam. Fakat bütçe dengesi bozulursa, sorunumuz var demektir. Sorumluluklar, baş belası haline geliverir."

"Pek anlayamadım, ama o kadar ağır sorumlulukları olan bir insansan neden tutup da Takamatsu'nun arka sokaklarında

pezevenklik yapıyorsun amca?"

"Ben insan değilim. Kaç defa söyleyeceğim?"

"Her neysen işte."

"Pezevenklik yapmamın nedeni Hoşinocuğum, seni buraya kadar getirebilmekti. Biraz yardımını isteyeceğim. O yüzden biraz olsun keyif yapasın istedim. Bir tür ayin olarak."

"Yardımımı mı isteyeceksin?"

"Bak şimdi. Az önce söylediğim gibi, benim özel bir şeklim yok. Saf anlamıyla metafiziksel, kavramsal bir nesneyim. Her şekle girebilirim, ama somut bir kütlem yok. Gerçekte bir iş yapmak için, mutlaka somut kütle gerekir."

"Bu durumda, o somut kütle ben oluyorum."

"Aynen öyle," dedi Albay Sanders.

Karanlık korunun içindeki patikada dikkatle ilerleyerek kalın bir meşe ağacının altında duran küçük bir sunağa ulaştılar. Yosunların kapladığı sunakta ne bir heykelcik ne de süs vardı. Oraya öylece atılmış, yağmurun insafına terk edilmiş, tüm insanlar tarafından unutulmuş gibi duruyordu. Albay Sanders el fenerini o sunağa doğrulttu.

"Taş bu sunağın içinde. Aç kapısını."

"Olmaz," dedi genç adam, başını iki yana sallayarak. "Bir sunağın kapısı gece vakti gelişigüzel açılmaz. Çarpılırım.

Burnum, kulaklarım düşüverir sonra."

"Bir şey olmaz. Ben öyle diyorum. Aç. Çarpılmazsın. Ne kulağın düşer ne de burnun. Olmadık yerde, bağnazlığın tutuyor senin de."

"Öyleyse sen kendin açsana amca. Bu işe bulaşmak gibi bir niyetim yok."

"Amma laftan anlamaz bir adam çıktın sen be! Az önce söyledim ya, benim kütlem yok. Soyut bir kavramdan başka bir şey değilim. Kendi başıma hiçbir şey yapamam. Seni de o yüzden getirdim buraya kadar. Onun için kampanya fiyatına üç posta attırtmadım mı?"

"Eh, gerçekten de harikaydı... Ancak, bir türlü içimden gelmiyor. Küçüklüğümden beri, dedem hep 'Ne olursa olsun tapınaklara karşı suç işleme,' derdi."

"Dedeni unut. Olmadık yerde Gifulu bağnazlığını çıkarma ortaya. Buna zamanımız yok."

Hoşino kendi kendine söylenerek de olsa, korka korka sunağın kapısını açtı. Albay Sanders el feneriyle içeriyi aydınlattı. İçeride gerçekten, eski, yuvarlak bir taş vardı. Nakata'nın söylediği yuvarlak lokum gibi bir taş. Büyüklüğü de uzunçalar plak ebatlarındaydı.

"O taş bu mu şimdi?"

"Evet, öyle," dedi Albay Sanders. "Al haydi."

"Dur bakalım amca. O zaman hırsızlık olur."

"Olmaz. Böyle bir taşın ortadan kaybolduğunu kimse anlamaz, anlasa bile aldırış etmez."

"İyi de, bu taş bir anlamda tanrılara ait. Kafamıza göre alıp götürdük diye kızmasınlar sonra."

Albay Sanders kollarını göğsünde kavuşturup dik bakışlarını Hoşino'nun yüzüne yöneltti. "Tanrı dediğin ne peki?"

Bu soru üzerine genç adam biraz düşündü.

"Tanrı'nın nasıl bir yüzü vardır? Ne yer, ne içer?" diyerek Albay Sanders sorularını sürdürdü.

"İşin orasını ben bilmem. Tanrı Tanrı'dır. Her yerde Tanrı vardır, yaptığımız her şeyi görür. Yaptıklarımızın iyi mi, kötü mü olduğuna o karar verir."

"Öyleyse, futbol hakemi gibi bir şey."

"Öyle de diyebilirsin belki."

"Yani ne şimdi? Tanrı şort pantolon giyip ağzında düdük, uzatmaları hesaplayan bir şey mi yani?"

"Amma dalgacıymışsın be amca," dedi Hoşino.

"Japonya'nın tanrısı ile yabancı ülkelerin tanrısı akraba mı, yoksa düşman mı?"

"Ne bileyim ben!"

"Bak Hoşinocuğum. Tanrı dediğin, ancak insanın bilincinde var olur. Özellikle Japonya'da tanrı dediğin esnek bir kavramdır.

Bunun kanıtı olarak da, savaştan önce tanrı olan imparator, işgal ordusu komutanı Mc Arthur'un 'Bırak artık bu tanrılığı canım' direktifi üzerine, 'Tamam, artık normal bir insanım,' diyerek, 1946 yılından beri tanrı olmaktan çıkmıştır. Tanrı dediğin, işte böyle ayarlanabilir bir şeydir. Ağzında ucuz piposu, gözünde güneş gözlükleriyle dolaşan bir Amerikan askerinin küçük bir direktifiyle, varoluş şeklini değiştirebilen bir şeydir. İşte öylesine postmodern bir şeydir. Var olduğunu düşünürsen vardır. Yok, dersen de yoktur. Öyle bir şeyi neden aklına takıyorsun?"

"Tamam..."

"Neyse, çıkar şimdi şu taşı. Tüm sorumluluk bana ait. Ne Tanrı'yım ne de Buda, ama bağlantılarım sağlamdır onlarla. Çarpılmaman için gerekeni yaparım."

"Gerçekten de tüm sorumluluk senin, tamam mı?"

"İkiletme," dedi Albay Sanders.

Hoşino ellerini uzatıp taşı sanki mayın tutarmış gibi usulca yakalayıp kaldırdı.

"Bir hayli ağırmış."

"Taşlar ağır olur. Peynirden farklıdır."

"Hayır, öyle değil. Normal bir taştan daha ağır nedense," dedi Hoşino. "Peki, ne yapacağım şimdi bunu?"

"Götür, başucuna koy yeter. Gerisi kendiliğinden hallolur."

"Nasıl yani? Bunu pansiyona kadar taşıyacak mıyım şimdi?"

"Ağır geliyorsa taksiye bin be adam!" dedi Albay Sanders.

"Fakat kimseye sormadan alıp götürmek doğru bir şey mi acaba?"

"Bak Hoşinocuğum. Her kütle sürekli hareket halindedir. Yeryüzü, zaman, kavramlar, aşk, yaşam, adalet, kötülük... Her şey ama her şey, akışkan bir geçiş anındadır. Tek bir yerde, tek bir şekilde sonsuza kadar kalabilen hiçbir şey yoktur. Uzayın kendisi de, başlı başına kocaman bir Karakedi kargocusudur."

"Ee?"

"Taş da, geçici olarak taş şeklinde orada durur yalnızca. Sen bu taşın hareketliliğine ufacık bir katkıda bulundun diye, değişen hiçbir şey olmaz."

"Tamam da, amca, bu taş neden o kadar önemli? O kadar değerli bir taşmış gibi de durmuyor."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bu taşın kendisinin bir anlamı yok. Koşullar bir şeyleri gerekli kılıyordu, tesadüfen de o şey bu taş oldu. Rus yazar Anton Çehov çok güzel söylemiş. 'Eğer öyküde bir tabanca geçiyorsa, sonunda mutlaka patlaması gerekir,' diye. Ne demek istediğini anlayabiliyor musun?"

"Hayır."

"Anlaman da imkânsız," dedi Albay Sanders. "Anlayamayacağını biliyordum, ama kibarlık olsun diye sordum işte."

"Teşekkürler."

"Çehov şunu demek istemiş. Gereklilik bağımsız bir kavramdır. Mantık, ahlâk ve anlamdan ayrı olarak söz konusu olur. Görev ve işlev birbirini tamamlar. Görev itibariyle gereksiz olan bir şeyin, bulunmasının da anlamı yoktur. Görev itibariyle gerekli olan bir şey de, mutlaka bulunmalıdır. Buna dramaturji denir. Mantık, ahlâk ve anlam kendi başlarına bir bünye olarak değil, ilişkisellik içinde var olurlar. Çehov dramaturjinin ne olduğunu çok iyi anlıyordu."

"Hiçbir şey anlamadım, amca. Bana çok ağır geldi."

"Kucağındaki taş, Çehov'un sözünü ettiği 'tabanca' işte. Patlaması gerekir. O anlamda, önemli bir taş. Özel bir taş. Fakat kutsal bir anlamı yok. O yüzden çarpılırım diye endişelenmene de gerek yok."

Yüzünü buruşturdu Hoşino. "Bu taş, tabanca mı şimdi?"

"Nihayetinde metafor anlamda. Gerçekten mermi fırlatacak değil elbette. Korkma."

Albay Sanders ceketinin cebinden eşarp büyüklüğünde bir mendil çıkararak Hoşino'ya verdi. "Bunun içine sar. Eh, pek fazla insanın görmesi de doğru olmaz."

"Haklıyım işte! Çalıyoruz neticede, değil mi?"

"Ne diyorsun sen? Duyan da bir şey var zanneder. Çalmıyoruz. Önemli bir amaç için, geçici olarak ödünç alıyoruz."

"Tamam tamam. Anlaşıldı. Dramaturjiye uygun olarak yalnızca maddenin gerekli hareketi yapmasını sağlıyoruz, değil mi?"

"Aynen, öyle," dedi Albay Sanders başını sallayarak. "Anlamışsın ya işte!"

Hoşino lacivert bezin içine bohçaladığı taşı kucaklayıp korunun içinden geçen patikadan geri döndü. Albay Sanders el feneriyle genç adamın bastığı yerleri aydınlatıyordu. Taş göründüğünden daha ağırdı ve yolda bir kaç kez dinlenip nefesini düzenlemesi gerekti. İki adam korudan çıkınca, birilerine görünmemek için tapınağın bahçesini hızla geçip büyük caddeye çıktılar. Albay Sanders elini kaldırarak gelen ilk taksiyi çevirip genç adamı bindirdi.

"Götürüp başucuma koyacağım değil mi?" dedi genç adam.

"Evet. Bu yeterli olur. Gereksiz yere düşünüp zihnini meşgul etme. Önemli olan taşın orada durması," dedi Albay Sanders.

"Amca, sana teşekkür etmem gerek. Taşın yerini söylediğin için."

Albay Sanders neşeyle gülümsedi. "Teşekküre gerek yok. Ben yalnızca yapmam gerekeni yaptım. İşlevleri işler hale getirdim. Fakat hoş hatundu değil mi, Hoşinocuğum?"

"Evet, süperdi."

"Ne güzel."

"Fakat o kız kütlesi olan bir şeydi değil mi? Tilki ya da ne bileyim, soyut bir şey, yani kafa karıştıracak bir şey değildi umarım."

"Ne tilkiydi ne de soyut. Gerçek kütlesi olan bir seks makinesi. Katıksız şehvet dörtçekeri. Bulana kadar canım çıktı. İçin rahat

olsun."

"Rahatladım," dedi genç adam.

Hoşino kucakladığı bohçanın içindeki taşı Nakata'nın başucuna koyduğunda saat gecenin birini geçmişti. Kendi başucuna koymaktansa, Nakata'nın başucuna koyması çarpılma olasılığını biraz olsun azaltacak gibi gelmişti. Nakata tam da tahmin ettiği şekilde, kütük gibi uyuyordu. Genç adam taşın görünebilmesi için bohçayı açtı. Sonra pijamalarını giyerek, hazır bekleyen yer yatağına girdiği gibi uykuya dalıverdi. Şort giymiş, bacakları kıllı bir tanrının sahada koşarak, ağzındaki düdüğü öttürüp durduğu kısa bir rüya gördü.

Nakata ertesi sabah saat beş bile olmadan uyandığında, önce başucundaki taş ilişti gözüne.

31

Saat biri geçtiğinde, yeni hazırladığım kahveyi ikinci kattaki çalışma odasına götürdüm. Kapı her zamanki gibi açıktı. Saeki Hanım pencerenin önünde durmuş dışarıya bakıyordu. Bir şeyler düşünüyor olmalıydı. Tek elini pencerenin pervazına koymuştu. Diğer eliyle de, herhalde bilinçsiz olarak bluzunun düğmeleriyle oynuyordu. Masanın üzerinde ne kâğıtları vardı ne de dolmakalemi. Kahve kupasını masanın üzerine bıraktım. Gökyüzünü ince bulutlar kaplamıştı, kuşların sesi de duyulmaz olmuştu.

Saeki Hanım beni görünce, o an farkına varmış gibi pencerenin önünden ayrılıp masasındaki koltuğuna dönerek kahvesinden bir yudum aldı. Sonra dün yaptığı gibi bana sandalyeyi işaret etti. Ben de oraya oturdum. Masanın ardından kahvesini içişini izledim. Saeki Hanım dün gece olanların bir kısmını olsun anımsıyor muydu acaba? Bilemiyordum. Her şeyi biliyor da olabilirdi, hiçbir şeyden habersiz de. Teninin çıplaklığı geldi aklıma. Vücudunun her yerine dokunuşum. Fakat o vücut, bu Saeki Hanım'a mı aitti, o bile kesin değildi. O anlarda son derece gerçek gibi gelmişti oysa.

Saeki Hanım açık yeşil parlak bir bluz, vücut hatlarına tam oturan bej bir etek giymişti. Yakasının arasından ince gümüş kolyesi görünüyordu. Çok şık duruyordu. Masanın üzerindeki on parmağı özenle yontulmuş heykelleri andırıyordu.

"Burası hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Takamatsu mu?" diye soruyla yanıtladım.

"Evet."

"Bilemiyorum. Henüz hiçbir yeri görmedim sayılır. Burada gördüğüm yerler, yol üzerinde gördüğüm şeylerle sınırlı. Bu kütüphane, spor salonu, istasyon, otel vs... Yalnızca böyle yerler işte."

"Sıkıcı bir yer değil mi, sence?"

Başımı iki yana salladım. "Pek bilemiyorum. Benim öyle canım sıkılacak kadar boş zamanım olmuyor. Büyük şehirler de hep aynıymış gibi geliyor bana... Burası sıkıcı bir yer midir?"

Omuzlarını hafifçe silker gibi bir hareket yaptı. "En azından gençliğimde bana öyle gelmişti. Çıkıp gitmek istedim. Buradan çıkıp daha ilginç insanlarla karşılaşabileceğim, özelliği olan bir yerlere gitmek istedim."

"İlginç insanlar?"

Saeki Hanım başını hafifçe iki yana salladı. "Gençtim," dedi. "İnsanlar gençken genelde öyle düşünürler. Sen nasıl düşünüyorsun peki?"

"Ben hiç öyle düşünmedim. Başka bir yerlere gidersem farklı, özel bir şeylerle karşılaşacağımı düşünmedim hiç. Yalnızca başka bir yere gitmek istedim. Tek derdim, orada kalmak istememdi."

"Orada?"

"Nakano Semti Nogata Mahallesi. Doğup büyüdüğüm yer."

O yerin adını duyduğunda gözlerinin önünden bir şey geçmiş

gibi oldu. Fakat emin değildim.

"Oradan ayrıldıktan sonra, nereye gideceğin büyük bir sorun değildi öyleyse?" dedi Saeki Hanım.

"Evet, öyle," dedim. "Pek önemli değildi. Orada kaldığım sürece, her geçen gün biraz daha yitip gideceğimi düşünüyordum. O yüzden uzaklaştım."

Masanın üzerine koyduğu ellerine bakıyordu. Sanki başka birinin ellerine bakarmış gibi. Sonra sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Ben de seninle aynı şeyleri düşünmüştüm. Yirmi yaşında, buradan çıkıp giderken," dedi. "Buradan çıkıp gitmezsem artık daha fazla yaşayamayacağımı düşünüyordum. Buraları bir daha görmem sanıyordum. Dönüp gelmek aklımın ucundan bile geçmemişti. Fakat bir sürü şey oldu, dönüp gelmem gerekti. Her şeye başladığım noktaya dönüp gelmiş gibi."

Saeki Hanım arkasına dönüp açık pencereden dışarıya baktı. Gökyüzünü kaplayan bulutların tonu değişmemişti. Rüzgâr da esmiyordu. Oradaki manzara, film çekimi için yapılmış manzara resimleri gibiydi, hiçbir şey kımıldamıyordu.

"İnsan, hayatında hiç hesaba katmadığı şeylerle karşılaşıyor," dedi Saeki Hanım.

"Yani, gün gelip benim de dönüp dolaşıp çıktığım yere döneceğimi mi söylemek istiyorsunuz?"

"Bunu bilemem elbette. Bu sana bağlı ve henüz yolun başındasın. Fakat bence bir insanın doğduğu yer ve öleceği yer çok önemli. Elbette doğacağı yeri seçemez. Fakat öleceği yeri bir

ölçüde seçebilir."

Yüzünü pencereden dışarıya çevirmiş halde, sakince konuşuyordu. Sanki dışarıdaki hayali biriyle konuşur gibi. Sonra, aklına aniden bir şey gelmiş gibi bana döndü.

"Neden böyle şeyleri sana anlatıyorum acaba?"

"Ben buralı olmadığım ve sizinle de aramızda yaş farkı olduğu için."

"Evet, belki de," dedi.

Sonra bir sessizlik oldu. Yirmi, belki de otuz saniye kadar. O süre boyunca, sanırım farklı şeyler düşünüyorduk. Kupasını eline alıp bir yudum içti.

Cesaretimi toplayarak sessizliği bozdum. "Saeki Hanım, benim de size anlatmak istediğim bir konu var, sanırım."

Yüzüme baktı. Sonra gülümsedi. "Yani sırlarımızı karşılıklı olarak paylaşmaya mı başlıyoruz?"

"Benimkisi pek öyle sır sayılmaz. Yalnızca bir varsayım."

"Varsayım?" dedi. "Anlatmak istiyorum dediğin, bir varsayım mı?"

"Evet, öyle."

"İlginç olacağa benziyor."

"Az önceki konuşmanın devamı," dedim. "Yani siz buraya ölmek için mi geri döndünüz?"

Dudaklarında, ayın gündoğumuna yakın anlardaki beyazlığını andıran bir gülümseme belirdi. "O anlama gelebilir belki de. Fakat her halükârda günlük yaşamımı düşünecek olursan pek fark eden bir şey yok aslında. Yaşamaya devam etsem de, ölsem de fark eden bir şey olmayacak."

"Ölmek mi istiyorsunuz?"

"Bilmem," dedi. "Bunu kendim de anlayabilmiş değilim."

"Benim babam ölmeyi kendisi istemişti."

"Baban öldü mü?

"Bir süre önce," dedim. "Çok kısa bir süre önce."

"Baban neden ölmeyi istesin ki?"

Derin bir nefes aldım. "Bunun nedenini ben de uzun süre anlayamadım. Fakat şimdi bunun nedenini anlamaya başladığımı sanıyorum. Buraya geldikten sonra nihayet anladım."

"Nedenmiş peki?"

"Babam size âşıktı sanırım. Fakat ne yaparsa yapsın sizi kendi yanına döndürmeyi başaramadı. Daha doğrusu, en baştan itibaren size hiç sahip olamadı. Babam bunu biliyordu. O yüzden ölmeyi kendisi istedi. Üstelik hem kendi hem de sizin oğlunuz, yani benim ellerimden gelmesini istedi ölümün. Dahası, babam benim sizinle ve kendi ablamla çiftleşmemizi de istedi. Bu onun kehaneti, hatta lanetiydi. O, bu laneti benim vücuduma bir program gibi yerleştirdi."

Saeki Hanım elindeki kahve kupasını tepsiye bıraktı. Odadaki gerilimi azaltan bir tıkırtı çıktı. Dosdoğru yüzüme bakıyordu. Fakat beni görmüyordu. Oralardaki bir boşluğa bakıyordu sanki.

"Babanı tanıyor muyum acaba?"

Başımı iki yana salladım. "En başta söylediğim gibi, bu bir varsayım."

Masanın üstündeki ellerini üst üste koydu. İyice silikleşse de, hâlâ dudaklarında bir gülümseme vardı. "O varsayımına göre, ben senin annen oluyorum."

"Evet," dedim. "Siz benim babamla yaşadınız, beni doğurdunuz, sonra beni bırakıp gittiniz. Ben dört yaşındayken, bir yaz günü."

"Varsayımın bu?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Şimdi anladım. O yüzden dün bana çocuğum olup olmadığını sordun."

Başımı yine salladım.

"Ben de o sorunu yanıtlayamayacağımı söyledim. Ne evet ne de hayır diyebileceğimi."

"Evet."

"O yüzden, varsayımın hâlâ bir varsayım olarak geçerli."

Bir kez daha başımı salladım. "İşlevini koruyor."

"Peki... Baban nasıl öldü?"

"Öldürüldü."

"Sen öldürmedin değil mi?"

"Ben öldürmedim. Elimi kanına bulaştırmış değilim. Gerçekten de, olay anında orada olmadığımı kanıtlayabilirim."

"Fakat sen kendin de pek emin değilsin?"

Başımı iki yana salladım. "Emin değilim."

Saeki Hanım kahve kupasını tekrar eline alarak, küçük bir yudum içti. Sanki bir tat almıyor gibiydi.

"Baban neden seni lanetlemek zorunluluğu hissetti acaba?"

"Herhalde, kendi isteklerini benim taşımaya devam etmemi istedi," dedim.

"Yani, bana karşı olan isteklerini mi?"

"Evet," dedim.

Saeki Hanım önce kahve kupasının içine, sonra da yüzünü kaldırıp bana baktı. "Peki, sen de beni istiyor musun?"

Başımı yalnızca bir kez yukarıdan aşağıya sert bir hareketle indirdim. Gözlerini kapattı. Gözlerimi ayırmadan o kapalı gözkapaklarına bakıyordum. O gözkapaklarının arkasındaki, onun gördüğü karanlığı ben de görebiliyordum. Tuhaf desenler oluşuyordu. Bir görünüp bir kaybolarak. Nihayet, gözlerini yavaşça açtı.

"Varsayım çerçevesi dahilinde mi?"

"Varsayımla ilgisi olmadan. Evet, sizi arzuluyorum ve bu varsayımın çok ötesinde bir istek."

"Benimle yatmak mı istiyorsun?"

Başımı evet anlamında salladım.

Saeki Hanım gözlerini kamaşmış gibi kıstı. "Bir kadınla yattın mı hiç?"

Bir kez daha başımı salladım. "Dün gece, seninle," demek geçti içimden. Fakat bunu söyleyemezdim. Hiçbir şey anımsamıyordu çünkü.

Saeki Hanım iç geçirdi. "Anladığını sanıyorum Tamura, ama sen on beş yaşındasın, ben de elli yaşını geçmiş bir kadınım."

"Bu kadar basit değil. Zamanı sorun etmiyorum. Ben sizin on beş yaşınızdaki halinizi biliyorum. O on beş yaşınızdaki halinize âşık oldum. Tüm yüreğimle. O kızın aracılığıyla da size âşık oldum. O kız şu an sizin içinizde. Her zaman içinizde uyuyor. Fakat siz uyuduğunuzda o hareketleniyor. Ben bunu görebiliyorum."

Saeki Hanım bir kez daha gözlerini kapattı. Gözkapaklarının hafifçe titrediğini görebiliyordum.

"Size âşığım ve bu benim için çok önemli. Bunu siz de anlıyor olmalısınız."

Denizin dibinden yeni çıkmış gibi derin bir nefes aldı. Sanki söyleyeceği sözcükleri arıyor gibiydi. Fakat aradığı sözcükleri

bulamıyordu.

"Tamura, kusura bakma ama çıkar mısın lütfen? Bir süre yalnız kalmak istiyorum," dedi. "Çıkarken kapıyı da kapatıver."

Başımı sallayarak sandalyeden kalktım, kapıya yöneldim. Fakat bir şeyler arkamdan çekiyor gibiydi. Kapının önünde durup arkama döndüm, odayı boydan boya geçip yanına gittim. Sonra da elimle Saeki Hanım'ın saçlarına dokundum. Parmaklarım saçlarının arasından narin kulaklarına dokundu. Bunu yapmak zorundaydım. Saeki Hanım şaşırarak başını kaldırıp bir süre tereddüt ettikten sonra elini elimin üstüne koydu.

"Her halükârda senin varsayımın çok ama çok uzaktaki bir hedefi vurmaya çalışıyor. Farkındasın değil mi?"

Başımı salladım. "Farkındayım. Fakat metaforlara yaslanırsak o mesafe çok daha yakınlaşır."

"Fakat ikimiz de metafor değiliz."

"Elbette," dedim. "Fakat metaforlar vasıtasıyla sizinle aramdaki engellerin birçoğunu bertaraf edebiliriz."

Başını kaldırıp yüzüme bakarak hafifçe gülümsedi. "Bu benim şimdiye kadar duyduğum en tuhaf kur cümlesi."

"Her şey bir parça tuhaftır. Ancak, ben gerçeğe yaklaştığımı sanıyorum."

"Metafor gerçeğe, somut olarak mı? Yoksa, somut gerçeğe metafor olarak mı? Yoksa tüm bunlar karşılıklı birbirini tamamlayan şeyler mi?"

"Hangisi olursa olsun, şu an burada yaşadığım kedere katlanabileceğimi sanmıyorum," dedim.

"Aynı şey benim için de geçerli."

"Bu şehre ölümü beklemek için o yüzden mi döndünüz?"

Başını iki yana salladı. "Ölmeyi arzuluyor değilim. Bu gerçek. Burada yalnızca ölümün gelip beni bulmasını bekliyorum, o kadar. İstasyon peronunda banka oturup tren bekler gibi."

"O trenin geleceği saati biliyor musunuz peki?"

Elini elimden ayırarak parmaklarının ucuyla gözkapağına dokundu.

"Tamura, şu güne kadar ömrümü bir hayli törpüledim. Kendimi yedim bitirdim neredeyse. Yaşamaya son vermem gerektiğinde vermedim. Anlamsız olduğunu bile bile yaşamaya devam ettim. Bunun sonucunda da, yalnızca o yaşamda bana kalan zamanı mantıksız birçok şeye harcayarak geçirdim. Böylece kendimi yaraladım, kendimi yaraladıkça da başkaları yaralandı. Şimdi de onun cezasını çekiyorum. Belki de lanetlendim. Bir dönem haddinden fazla mükemmel bir şeye sahip oldum. O yüzden, daha sonraki zamanı olabilecek en yavan haliyle yaşadım. Benim üzerimdeki lanet bu işte. Senin soruna cevap vermem gerekirse de, evet, o trenin geleceği saati aşağı yukarı biliyorum."

Bir kez daha elini tuttum. Sarkaç sallanmaya devam ediyordu. Dışarıdan gelecek en ufak bir etkiyle nereye uçup gideceği belli olmayan bir şekilde. Düşünmek zorundaydım. Bir karar vermeli, gereken adımı atmalıydım.

"Saeki Hanım, benimle yatar mısınız?"

"Ben, senin varsayımında, annen olsam bile mi?"

"Şu an bana, her şey hareket halindeymiş, her şeyin çift anlamı varmış gibi geliyor."

Biraz söylediklerimi düşündü. "Fakat belki benim için öyle değildir. Her şeye aşama aşama değil de, yüzde yüz ya da yüzde sıfır diye bakıyorumdur belki de."

"Hangisi olacağını biliyorsunuz öyleyse."

Başını evet anlamında salladı.

"Saeki Hanım, bir soru sorabilir miyim?"

"Ne gibi?"

"O iki akortu nasıl akıl ettiniz?"

"İki akort?"

"*Sahilde Kafka*'nın köprü akortları."

Yüzüme baktı. "O akortlar hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım.

"Ben o iki akortu çok uzaktaki eski bir odanın içinde buldum. O sırada, o odanın kapısı açıktı," dedi sakince. "Çok ama çok uzaklardaki bir oda."

Sonra, Saeki Hanım gözlerini kapatıp belleğinde gezinmeye başladı.

"Tamura, çıkarken kapıyı kapatıver, olur mu?" dedi. Ben de söylediği gibi yaptım.

Kütüphaneyi kapattıktan sonra, Oşima beni de arabasına aldı. Biraz uzaktaki bir deniz mahsulleri lokantasına gittik. Restoranın büyük penceresinden gecenin deniz manzarası görünüyordu. Orada yaşayan canlıları rahatlıkla aklıma getirebiliyordum.

"Arada sırada dışarı çıkıp besin değeri yüksek bir şeyler yemelisin," dedi. "Polisler burayı gözetliyormuş gibi bir hava da yok. Şimdilik paranoya geliştirecek bir şey de yok. Biraz havamız değişsin."

Tabağı tepelemesine dolduran bir salatayla birlikte İspanyol usulü sebzeli pilav, paella yedik.

"Bir gün İspanya'ya gitmek isterim," dedi Oşima.

"Neden İspanya?"

"İspanya İç Savaşı'na katılacağım."

"O savaş çok önce bitti."

"Biliyorum. Lorca öldü, Hemingway hayatta kaldı," dedi Oşima. "Yine de, benim de İspanya'ya gidip iç savaşa katılmaya hakkım var herhalde."

"Metafor olarak mı?"

"Tabii ki," dedi yüzünü buruşturarak. "Şikoku'dan dışarıya adımını neredeyse hiç atmamış, hemofili hastası ve cinsiyeti

belirsiz bir insanın gerçekte İspanya'ya savaşa gitmesine imkân yok zaten."

Sodalarımızı içerek paellamızı yedik.

"Babamın olayıyla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordum.

"Olduğu yerde sayıyor galiba. En azından, bir süredir gazetelerde olayla ilgili haber çıkmaz oldu. Sanat dünyası sayfalarındaki anma haberlerini saymazsak. Herhalde araştırma tıkanıp kalmıştır. Maalesef, son zamanlarda Japon polisinin başarı oranı bir hayli düştü. Baksana, maktulün ortadan kaybolan oğlunu bile bulamıyorlar daha."

"On beş yaşında bir delikanlı."

"On beş yaşında, saldırganlık eğilimi ve saplantıları olan, evden kaçmış bir delikanlı," diye tamamladı Oşima.

"Gökten tuhaf şeylerin yağması olayı peki?"

Oşima başını iki yana salladı. "O olaylar da durdu galiba. Ondan beri havadan tuhaf bir şeyler yağmadı. Önceki gün çakan şimşekleri saymazsak."

"Hava da yatıştı herhalde."

"Öyle gibi. Belki de şu an tayfunun gözünün tam ortasındayızdır sadece."

Başımı sallayarak midyelerden birini alıp çatalımla içini çıkardım. Kabuğunu da, kabuk tabağına bıraktım.

"Hâlâ âşık mısın?" diye sordu Oşima.

Başımı salladım. "Peki ya sen?"

"Benim âşık olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Başımı salladım.

"Yani sen, psikolojik olarak cinsel özürlü ve eşcinsel olana birine, özel hayatı asosyal renklerle dolu birine, yani bana mı soruyorsun bu soruyu?"

Başımı salladım. O da başını salladı.

"Bir partnerim var elbette," dedi Oşima. Sonra ciddi bir yüz ifadesiyle midyelerden birini yedi. "Puccini operalarına konu olan fırtınalı aşklardan biri olduğunu söyleyemem, ama kör topal idare ediyoruz işte. Arada sırada buluşuyoruz zaten. Fakat karşılıklı derin bir anlayışa sahip olduğumuzu sanıyorum."

" 'Karşılıklı derin bir anlayışa sahibiz,' derken?"

"Haydn beste yaparken, mutlaka o gösterişli peruğunu takar, resmi elbiseleriyle çalışırmış. Yüzünü de güzelce pudralarmış."

Şaşkınlıkla Oşima'nın yüzüne baktım. "Haydn?"

"Öyle yapmayınca doğru düzgün beste yapamazmış."

"Neden?"

"Neden olduğunu bilmiyorum. Bu Haydn ile peruk arasındaki sorun. Başkalarının anlayabileceği bir şey değil. Herhalde açıklanması da mümkün değil."

Başımı salladım.

"Baksana, Oşima. Yalnız kaldığında o partnerini düşünüp hüzünlendiğin de oluyor mu?"

"Elbette," dedi. "Arada sırada oluyor. Özellikle ayın renginin maviye çaldığı mevsimlerde. Özellikle kuşların güneye göç ettikleri mevsimde. Özellikle..."

"Neden elbette dedin?" diye sordum.

"İnsan kendisinin eksik bir parçasını bulmak umuduyla âşık olur. O yüzden de, âşık olduğu insanı düşünürken, kişisine göre değişmekle birlikte, az ya da çok hüzünlenir. Çok eski bir zamanda kaybettiği, özlemle andığı, uzaklarda kalan bir odaya adımını atmış gibi hislere kapılır. Bu hissi ilk keşfeden sen değilsin. O yüzden telif hakkı için başvuru yapmaya da kalkma."

Çatalımı bırakıp başımı kaldırdım.

"Uzaklardaki bir oda?"

"Evet, öyle," dedi Oşima. Sonra çatalını havaya kaldırdı. "Elbette, bir metafor olarak."

Akşam saat dokuzu biraz geçtiğinde Saeki Hanım odama geldi. Masada oturmuş kitap okurken, VW Golf'ün motor sesini duydum, ama hemen sonrasında sustu. Arabanın kapısının kapanma sesi geldikten biraz sonra odamın kapısı vuruldu. Kapıyı açtığımda Saeki Hanım karşımdaydı. Bu sefer uyumuyordu. İnce çizgili pamuklu gömlek ve ince kumaş kot pantolon. Ayaklarında beyaz denizci ayakkabıları. Pantolon giydiğini ilk kez görüyordum.

"Özlemişim bu odayı," dedi. Sonra duvardaki resmin önünde durup bir süre baktı. "Bu resmi de."

"O resimdeki yer, yakınlarda mı?" diye sordum.

"Bu resim hoşuna gitti mi?"

Başımı evet anlamında salladım. "Kim yapmış?"

"O sene yaz boyunca Komura ailesine misafir olan genç bir ressam. O kadar ünlü bir ressam değildi. En azından o sıralarda. O yüzden, adını da unuttum. Fakat iyi bir insandı, bu resmi de çok güzel yaptığını düşünüyorum. Burada güçlü bir şeyler var. Bu resmi yapışını, sürekli yanında oturup izledim. Yanında izlerken, şakayla karışık isteklerde de bulundum. Aramız çok iyiydi. O ressam ile benim. Çok eski bir yaz. O sene on iki yaşındaydım," dedi. "Bu resimdeki çocuk da on iki yaşındaydı."

"Yer, bu yakınlardaki sahil galiba."

"Gelsene," dedi. "Biraz yürüyüş yapalım. Oraya götüreyim seni."

Onunla birlikte sahile kadar yürüdüm. Çam korusunu geçip kumsalda yürüdük. Bulutlar ayrılmış, yarısı kalan ayın ışıkları dalgaları aydınlatıyordu. Usulca kabarıp usulca dağılan küçük dalgalar. Saeki Hanım kumsalın bir yerinde oturdu. Ben de yanına oturdum. Kumlarda hâlâ gündüzün sıcaklığı kalmıştı. Saeki Hanım oradan açıyı hesaplamaya çalışır gibi yaparak, dalga boyunun sona erdiği bir noktayı gösterdi parmağıyla.

"Orası," dedi. "Bu açıdan, o yönü resmetti. Katlanabilir iskemleyi koyup çocuğu oturttu. Buralarda bir yere de takımlarını yerleştirdi. Çok iyi anımsıyorum. Adanın yeri de, resimdeki açıya uygun değil mi?"

Parmağıyla işaret ettiği yöne baktım. Evet, adanın yeri doğru

gibiydi. Fakat ne kadar baktıysam da, orası resimde çizilenle aynı yermiş gibi gelmiyordu. Düşündüğüm gibi de söyledim.

"İyice değişti buralar," dedi Saeki Hanım. "Ne de olsa kırk yıl önceydi. Yer şekilleri bile değişti doğal olarak. Dalgalar, rüzgâr, tayfunlar, daha başka birçok şey, sahilin şeklini değiştiriyor. Kumları bir yerden alıp başka bir yere taşıyorlar. Fakat kesinlikle burası. O anları şimdi bile çok iyi anımsıyorum. Üstelik o senenin yazında âdet görmeye başladığımı da."

Ben de, Saeki Hanım da tek kelime etmeden manzarayı izliyorduk. Bulutların şekli değişiyor, ay ışığını silikleştiriyordu. Arada sırada çam korusundan geçip gelen rüzgâr, aynı anda yüzlerce insan kumsalı süpürüyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Kumları avcuma alıp sonra da parmaklarımın arasından yavaş yavaş akışını izledim. Kum taneleri yere düştüğünde, geçip giden zaman gibi, diğer kum taneleriyle bütünleşiyordu. Aynı şeyi birkaç kez tekrarladım.

"Şu an ne düşünüyorsun?" diye sordu Saeki Hanım.

"İspanya'ya gitmeyi," dedim.

"İspanya'ya gidip ne yapacaksın?"

"Sebzeli İspanyol pilavı, paella yiyeceğim."

"O kadar mı?"

"İspanya İç Savaşı'na katılacağım."

"İspanya İç Savaşı altmış yıl önce bitti."

"Biliyorum," dedim. "Lorca öldü, Hemingway hayatta kaldı."

"Fakat katılmak istiyorsun yine de."

Başımı salladım. "Köprüyü havaya uçuracağım."

"Ve Ingrid Bergman'la da aşk yaşayacaksın."

"Ama gerçekte Takamatsu'dayım ve Saeki adında bir kadına âşığım."

"Her şey insanın içinden geçirdiği gibi ilerlemiyor işte."

Elimi omzuna koydum.

Elini omzuna koyuyorsun.

O da vücudunu sana yaslıyor. Sonra uzunca bir zaman geçiyor.

"Baksana, biliyor musun? Uzun yıllar önce, şu an yaptıklarımızın aynısını yaptım. Tamamen aynı yerde."

"Biliyorum," diyorsun.

"Nereden biliyorsun?" diyor Saeki Hanım. Sonra yüzüne bakıyor.

"O an ben de oradaydım."

"Oradaydın ve köprüyü havaya uçurdun."

"Oradaydım ve köprüyü havaya uçurdum."

"Metafor olarak mı?"

"Elbette."

Kollarınla onu sarmalıyor, dudaklarını dudaklarına bastırıyorsun. Kollarının arasındaki vücudun gücünün yavaş yavaş çekildiğini hissediyorsun.

"Hepimiz rüya görüyoruz," diyor Saeki Hanım.

Hepiniz rüya görüyorsunuz.

"Neden öldün ki?"

"Ölmem gerekiyordu," diyorsun.

Saeki Hanım'la birlikte yürüyerek kütüphaneye dönüyorsunuz. Sonra odanın ışıklarını, pencerenin perdelerini kapatıp yatakta tek kelime etmeden sarılıyorsunuz birbirinize. Dün gece olanlar, dün gece olduğu gibi, aynı şekilde tekrarlanıyor. Fakat yalnızca iki şey farklı. Sevişmeniz bittikten sonra Saeki Hanım ağlıyor. Ne yapacağını bilemiyorsun. Elini usulca çıplak omuzlarına koyuyorsun. Bir şeyler söylemen gerektiğini düşünüyorsun. Fakat ne söyleyebileceğini bilmiyorsun. Sözcükler zaman çukurunda yitip gitmişler. Krater gölünün karanlık dibine çökmüşler. Bu bir. Bir de, o ayrıldığında VW Golf'ün motor sesi bu kez duyuluyor. Bu da iki. Motoru çalıştırıp susturuyor. Bir şeyler düşünürmüş gibi, biraz bekledikten sonra tekrar çalıştırana kadar geçen zaman, içinde bir hüzün tufanının kopmasına neden oluyor. O boşluk denizden gelen bir sis gibi yüreğine doluyor. Uzun süre de orada kalıyor. Sonra da, senin bir parçan haline geliyor.

Saeki Hanım gittikten sonra, gözyaşlarıyla ıslanan yastık kalıyor geride. Elin o ıslaklığın üzerinde, pencereden gökyüzünün saniye saniye ağarışına bakıyorsun. Uzaklardan bir karga sesi geliyor. Dünya ağır ağır dönüyor. Bundan bağımsız olarak, herkes rüyada yaşıyor.

32

Nakata sabah saat beşten önce uyandığında başucundaki o koca taşı gördü. Hoşino diğer yatakta mışıl mışıl uyuyordu. Ağzı yarı açık, saçları karmakarışıktı. Çuniçi Dragons şapkasını başucuna bırakmıştı. Uyuyan genç adamın yüzünde, "Ne yaparsanız yapın beni uyandıramazsınız," der gibi bir ifade vardı. Oradaki taşı gördüğünde Nakata şaşırmadığı gibi hiç garip de bulmadı. Bilinci başucundaki taşın varlığına hemen uyum sağlamış, öylece kabullenerek, o taşın orada ne aradığını sormak gibi bir hareketlenme içine girmemişti. Çevresinde meydana gelen şeylerin neden-sonuç ilişkisini sorgulamak Nakata'nın algılama gücünü aşan bir durumdu.

Nakata yatağının başucunda dizlerini kırarak oturup bir süre öylece taşa baktı. Nihayet elini uzatıp uyuyan bir kediyi okşarcasına taşa usulca dokundu. Önce korka korka parmağının ucuyla dokunup bir şey olmadığını görünce avcunun içiyle okşamaya başladı. Taşı okşarken sürekli bir şeyler düşünüyordu. Belki de, yüzünde bir şeyler düşünüyormuş gibi bir ifade oluşmuştu yalnızca. Eliyle dokunarak, sanki bir harita okuyor gibi taşın pürüzlü yüzeyini kıyı bucak ezberledi, girinti ve çıkıntıları belleğine yerleştirdi. Sonra, aklına bir şey gelmiş gibi, elini başına götürüp kısa saçlarını kaşıdı. Sanki taş ile kafası arasındaki paralelliği kurmaya çalışıyordu.

Nakata sonunda iç geçirerek ayağa kalkıp pencereyi açarak başını dışarı çıkardı. Odanın penceresinden yan binanın arka cephesinden başka bir şey görünmüyordu. O bina da perişan haldeydi. Perişan haldeki insanların, içinde perişan halde işlerini yaparak günlerini geçirdikleri, perişan halde bir bina. Hemen her

büyük şehirde, o şekilde gözden düşüp bir kenarda kalakalmış binalar olur. Charles Dickens'ın on sayfaya yakın bir anlatı çıkarabileceği türden binalar. Binanın üzerindeki bulut, uzun süre temizlenmemiş vakumlu süpürgeden çıkan çöp yumağı gibi görünüyordu. Belki de, üçüncü sanayi devriminin doğurduğu toplumsal tezatları anlatmak için havaya çizilmiş bir desen gibiydi. Zayıf bir kara kedi, iki binanın arasındaki dar duvarın üzerinde, kuyruğunu havaya dikmiş devriye geziyordu.

"Bugün şimşek amca gelecek," diye seslendi Nakata kediye. Fakat sözleri kedinin kulağına ulaşmamış gibiydi. Kedi oralı bile olmadan, o mağrur yürüyüşünü sürdürerek binanın gölgesinde gözden kayboldu.

Temizlik malzemelerini koyduğu naylon torbayı yanına alarak koridorun öbür ucundaki ortak lavaboya gitti. Yüzünü sabunla yıkadı, dişlerini fırçaladı, tıraşını oldu. Yaptığı her iş zaman almıştı. Zamana yayarak yüzünü yıkamış, zamana yayarak dişlerini fırçalamış, zamana yayarak tıraşını özenle tamamlamıştı. Makasla burun kıllarını kesip kaşlarını düzelterek, kulaklarını temizledi. Zaten her zaman işlerini zamana yayarak yapardı, ama o sabah özellikle titizleniyordu. O kadar erken bir saatte lavaboyu kullanan başka kimse yoktu ve sabah kahvaltısına da bir hayli zaman vardı. Hoşino da kolay kolay uyanacak gibi durmuyordu. Nakata hiç kimseden çekinmesine gerek olmayınca, aynanın karşısında oyalana oyalana temizliğini tamamlarken, bir önceki gün kütüphanede gördüğü o farklı kedi yüzlerini aklına getirdi. Yazıları okuyamadığından o kedilerin türlerine ne ad verildiğini anlayamamıştı. Fakat oradaki kedilerin yüzlerini tek tek belleğine yerleştirmeyi başarmıştı.

"Dünyada gerçekten de ne kadar çok farklı kediler var," diye

geçirdi aklından Nakata, kulaklarını temizlerken. Doğduğundan beri ilk kez kütüphaneye gitmekle, Nakata aslında ne kadar çok şeyi bilmediği gerçeğinin yaşattığı acıyı tatmıştı. Dünyada, kendisinin bilmediği şeylerin sınırı yoktu. Fakat sınırsızlığın ne olduğunu düşünmeye kalkınca, Nakata'nın başına bir ağrı saplandı. Doğal olmasına doğaldı, ama sınırsızlık sayılabilecek bir şey değildi. O yüzden, Nakata sınırsızlık üzerine düşünmeyi bırakıp bir kez daha *Dünya Kedileri* fotoğraf koleksiyonunda gördüğü kedilerin yüzlerini, hayalinde canlandırdı. O kedilerin her biriyle tek tek konuşabilse ne kadar iyi olurdu. Dünyada farklı düşünen, farklı şekillerde konuşan çok farklı kediler olmalıydı. "Yabancı ülkelerdeki kediler, yabancı dil mi konuşuyorlardır acaba?" diye geçirdi aklından Nakata. Fakat bu da zor bir sorundu ve Nakata'nın başı yeniden ağrımaya başladı.

Temizliğini tamamlayınca, tuvalete girerek her zamanki gibi ihtiyacını giderdi. Bu pek fazla zamanını almadı. Nakata temizlik malzemelerini yeniden naylon torbaya koyarak odaya döndü. Hoşino, bıraktığı şekilde uyumaya devam ediyordu. Nakata, Hoşino'nun üzerinden çıkarıp yere bıraktığı Hawaii tişörtü ve kot pantolonu yerden kaldırdı, kat yerlerine dikkat ederek katlayıp üst üste koydu ve genç adamın başucuna bıraktı. Bir araya getirilen kavramlara ortak bir ad koyarmış gibi bir hareketle, Çuniçi Dragons şapkasını da onların üzerine yerleştirdi. Sonra pansiyonun verdiği pijamayı üzerinden çıkararak her zamanki pantolonunu ve gömleğini giydi. Avuçlarını birbirine yapıştırarak seslice ovalayıp derin bir nefes aldı.

Tekrar taşın önüne, dizlerinin üstünde oturup bir süre baktıktan sonra ürkek hareketlerle elini uzatıp yüzeyine dokundu.

"Bugün çok şimşek çakacak," dedi Nakata sözlerini duyacak kimse olmadığı halde. Belki de taşa söylemişti. Sonra, kendi kendine başını birkaç kez yukarıdan aşağıya salladı.

Nakata pencerenin yanında esneme hareketleri yaparken, genç adam nihayet uyandı. Nakata, radyoda yayınlanan esneme hareketleri müziğini mırıldanarak, o ritme uygun bir şekilde vücudunu hareket ettiriyordu. Hoşino gözlerini aralayarak kol saatine baktı. Saat sekizi biraz geçmişti. Sonra başını çevirip Nakata'nın başucuna bıraktığı taşın yerinde durup durmadığını kontrol etti. Taşın yüzeyindeki pürüzler, karanlıkta gördüğünden daha derin gibiydi.

"Rüya değilmiş," dedi genç adam.

"Neden söz ediyorsunuz?" diye sordu Nakata.

"Taş elbette," dedi genç adam. "Taş burada işte. Rüya değilmiş."

"Evet, taş burada," dedi Nakata kısaca kültür fizik hareketlerine devam ederek. Sözleri sanki XIX. yüzyıl Alman felsefesinin önemli başlıklarından biri gibi yankılanmıştı genç Hoşino'nun kulaklarında.

"Amca, baksana. O taşın neden orada olduğu aslında çok uzun mesele."

"Evet. Bendeniz Nakata da öyledir herhalde demiştim."

"Neyse, kalsın," dedi genç adam yatağında doğrulup derince iç geçirerek. "Her neyse işte. Orada duruyor. Uzun meseleyi

kısaltacak olursak."

"Taş burada," dedi Nakata. "Esas önemli olan da bu."

Hoşino Nakata'nın bu sözüne karşılık bir şeyler söylemeyi düşündüyse de, karnının çok acıktığının farkına vardı.

"Amca baksana. Gidip bir şeyler yiyelim."

"Evet. Bendeniz Nakata da çok acıktım."

Kahvaltıdan sonra, genç adam Nakata'ya, "O taşı şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ne yapmalıyız acaba?"

"Hoppala. Bırak şimdi," dedi Hoşino, başını sağa sola sallayarak. "Amca, sen o taşı bulman gerektiğini söyleyip duruyordun, ben de bulup getirdim işte. Şimdi tutup da 'Ne yapmalıyız acaba?' demenin âlemi var mı?"

"Evet, Hoşino Bey. Bu sözlerinde çok haklısın. Fakat gerçekten dürüst olmak gerekirse, o taşla ne yapmam gerektiğini henüz ben de tam olarak bilmiyorum."

"Bu biraz sorun olacak gibi."

"Evet, biraz sorun olacak," dedi Nakata, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, pek de sıkıntı yaşıyormuş gibi bir hali yoktu.

"Peki, biraz düşünürsen, taşla ne yapacağını bulabilecek misin?"

"Evet. Bendeniz Nakata öyle olacağını sanıyorum. Bendeniz Nakata ne yaparsam, başka insanlardan çok daha fazla zaman alıyor."

"Fakat Nakata Amca."

"Buyrun Hoşino Bey."

"Kim öyle demiş bilemiyorum, ama 'giriş taşı' dediklerine göre, o taş mutlaka eskiden bir yerin girişiydi. Hatta belki öyle bir efsanesi bile vardır."

"Evet. Bendeniz Nakata da herhalde öyledir kanısındayım."

"Ancak, neyin girişi olduğunu bilmiyorsun."

"Evet. Bendeniz Nakata henüz bilemiyorum. Kedilerle çok konuşurdum, ama henüz bir taşla konuşmuşluğum yok."

"Taşla konuşmak da zor olur herhalde."

"Evet. Kedilerle konuşmaktan çok farklı."

"Her neyse. O kadar kocaman bir şeyi tapınaktan çıkarıp getirdim diye çarpılmayız umarım. İyice endişelenmeye başladım. Getirmesine getirdim de, bundan sonrası asıl mesele. Albay Sanders çarpılmamın söz konusu olmadığını söyledi. Gerçi, ona da tam olarak güvenmemek lazım gibi geldi bana."

"Albay Sanders?"

"Amcanın birinin adı. Kentucky Fried Chicken lokantalarının önüne heykeli konur ya hep işte o amca. Beyaz takım elbiseli olur, sakalı vardır, gözünde gözlüğü... Bilmiyor musun?"

"Özür dilerim, ama sanırım o adı hiç duymadım."

"Tamam, Kentucky Fried Chicken'ı bilmiyorsun o zaman. Neyse. Zaten, o amca aslında soyut bir kavram. Ne insan ne de Buda. Soyut bir kavram olduğu için de, şekli de yok. Fakat bir dış görünüşe ihtiyacı olduğu için, tesadüfen o kılıkta dolaşıyor."

Nakata'nın yüzündeki ifadeden bunaldığı anlaşılıyordu. Avcunun içiyle kısa saçlarını hışırtılar çıkararak ovaladı. "Neden söz ettiğinizi, bendeniz Nakata hiç anlayamadım."

"İşin doğrusu, ben de hiç anlamadım," dedi genç adam. "Fakat işin özü, o tuhaf amca nereden çıkıp geldiyse, bir sürü şey söyledi. Kısacası, yani sonuç olarak, uzun bir maceranın sonunda, o amcanın da yardımıyla, o taşın yerini bulmayı başardım. Sonra da, kucakladığım gibi getirdim işte. Kendimi acındırmak gibi bir niyetim yok, ama çok zor bir gece geçirdim. O yüzden, Nakata Amca, ben taşını getirdim. Artık sen ne yaparsın, onu bilmem açıkçası."

"Tamam, taşı aldım, teşekkür ederim."

"Eh," dedi genç adam. "Lafı uzatmadığına sevindim."

"Hoşino Bey," dedi Nakata.

"Efendim?"

"Birazdan çok şimşek çakacak. Onu bekleyelim."

"Ne yani, şimşekler bizim bu taş meselesinde bir işe mi yarayacak?"

"Ayrıntılarını henüz bendeniz Nakata da bilemiyorum, ama

sanırım öyle."

"Şimşekler... Aman, neyse. İlginç olacağa benziyor. Bekleyelim. Ne olacak bakalım."

Odaya döndüklerinde Hoşino zemin hasırının üzerine yüzükoyun uzanıp televizyonu açtı. Bütün kanallarda, ev hanımlarına yönelik varyete şovlarından başka bir şey yoktu. Hoşino o tür şeylere pek meraklı değildi, ama zaman öldürecek başka bir şey aklına gelmeyince, oturup arada sırada programla ilgili söylenerek televizyonu izlemeye başladı.

O sırada Nakata, taşın önünde oturmuş, dikkatli gözlerle bakıyor, eliyle yokluyordu. Arada sırada kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Fakat ne dediğini Hoşino tam olarak duyamıyordu. Herhalde taşla konuşmaya başlamıştı.

Öğlen saatlerinde şiddetli şimşekler çakmaya başladı.

Hoşino yağmur bastırmadan önce yakınlardaki bir marketten bir torba dolusu pasta ve süt alıp geldi. İki adam öğlen yemeklerini pasta ve sütle geçiştirdiler. Yemeklerini yerken pansiyonun kadın şefi temizlik için odaya geldiyse de Hoşino gerekmediğini söyledi.

"Hiçbir yere çıkmayacak mısınız?" diye sordu kadın.

"Çıkmayacağız. Burada yapmamız gereken bazı işlerimiz var," diye yanıtladı genç adam.

"Şimşekler çakacak zaten," diye ekledi Nakata.

"Şimşekler..." dedi kadın, yüzündeki ifadeden hiç de inanmadığı anlaşılıyordu. O odaya pek bulaşmaması gerektiğine karar verdiği belli oluyordu.

Sonra uzaklardan tiz bir gökgürültüsü duyuldu. Sanki bu bir işaretmiş gibi yağmur başlayıverdi. Tembel bir cüce, davulun üstüne çıkmış da ayaklarını sürtüyormuş gibi bir gök gürültüsü sesiydi. Fakat yağmur damlaları göz açıp kapayıncaya kadar irileşip bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Dünya tamamen yağmur kokusuyla kaplanmıştı.

Gök gürültüsü duyulur duyulmaz, barış çubuğu tüttüren Kızılderililer gibi, iki adam taşı ortalarına alarak karşılıklı oturdular. Nakata aynı şekilde bir şeyler mırıldanıyor, taşı okşuyor, saçlarını ovalıyordu. Genç adam ise, onu izleyerek Marlborosunu tüttürüyordu.

"Hoşino Bey," dedi Nakata.

"Efendim?"

"Bir süre bendeniz Nakata'nın yanında kalır mısınız?"

"Olur. Zaten çıkıp gitmemi söylesen bile, bu yağmurda dışarı çıkmanın imkânı yok."

"Bakarsınız tuhaf bir şeyler olabilir ama..."

"İçimden geçenleri dürüst olarak söylemem gerekirse," dedi genç adam. "Zaten durmadan tuhaf bir şeyler oluyor."

"Hoşino Bey."

"Efendim?"

"Şöyle bir düşünüyorum da, burada oturan Nakata adlı insanın ne anlamı var acaba?"

Hoşino bir süre düşündü. "Bak, amca. Bu zor bir soru. Durup dururken böyle bir soru sorman, beni de bunalttı biraz. Her şeyden önce, Hoşino adlı insanın ne anlamı olduğunu bile bilmiyorum ben. Öyle bir adam, bir başkası hakkında ne diyebilir ki? Övünüyor değilim, ama düşünmek pek hoşuma gitmez. Ama içimden geçeni söyleyeyim. Nakata adlı insan, doğru dürüst bir insan. Evet, bazı uçuk kaçık tarafların var, ama güvenebileceğim bir insansın. Buna inandığım için de, peşine takılıp ta Şikoku'ya kadar gelmedim mi? Benim kafam pek çalışmaz, ama insandan anlarım."

"Hoşino Bey."

"Efendim?"

"Bendeniz Nakata, tek sorunum akılsızlığım değil. Bendeniz Nakata bomboşum. Bunu yeni anladım. Ben içinde tek bir kitap bile olmayan kütüphane gibiyim. Eskiden öyle değildim. Bendeniz Nakata'nın içinde de kitaplar vardı. Bunu hiç anımsayamamıştım, ama yeni yeni anımsamaya başladım. Evet, bendeniz Nakata da herkes gibi bir insandım. Fakat bir gün bir şeyler oldu ve onun sonucunda bomboş bir insan haline geliverdim."

"Fakat Nakata Amca, öyle söylüyorsun da, biz hepimiz az ya da çok boşuzdur. Yemek yer, tuvalete çıkar, istemediğimiz işleri ucuz maaş karşılığında yaparız. Eh, arada sırada kendimize bir kadın bulabildiğimiz olur belki. Başka ne var ki? Fakat böyle konuşsak bile, yaşadığımız hayattan keyif almaya çalışırız. Nedendir bilmem... Benim dedemin bir lafı vardı. 'Dünya her şey

kendi istediğin gibi gitmediği için eğlenceli bir yerdir,' derdi. Mantıklı aslında. Eğer, Çuniçi Dragons bütün maçlarını kazanacak olsa, kim beyzbol seyreder ki?"

"Hoşino Bey, dedeni çok seviyordun değil mi?"

"Evet. Çünkü dedem olmasaydı, ben şimdi ne olurdum kim bilir. Dedem sayesinde, düzgün bir yaşamım olsun diyebildim, kendi kendime. Tam olarak ifade edemiyorum, ama bir şeyler ayağımdan çekip durdurdu işte. Motosikletli serseriliği bırakıp orduya girdim. Bir de baktım, eskiden yaptığım kötü şeyleri yapmaz olmuşum."

"Ama Hoşino Bey, benim kimsem yok. Hiçbir şeyim de yok. Ayağımdan çekip durduracak bir bağım da yok. Okuma bilmiyorum. Gölgem bile, normal insanların ancak yarısı koyulukta."

"Herkesin eksiklikleri vardır."

"Hoşino Bey."

"Efendim?"

"Eğer bendeniz Nakata normal bir Nakata olsaydım, herhalde bambaşka bir hayatım olurdu. İki kardeşim gibi, herhalde üniversiteye gider, işe girer, evlenip çocuk sahibi olur, büyük bir arabaya biner, belki de tatil günlerinde golf bile oynardım. Fakat bendeniz Nakata, normal bir Nakata değilim, o yüzden de şu an olduğu gibi tükettim ömrümü. Düzeltmek için de artık çok geç. Bunun farkındayım. Yine de, çok kısa bir süreliğine bile olsa normal bir Nakata olabilmek istiyorum. Bendeniz Nakata, dürüst olmam gerekirse, bugüne kadar hiç 'şunu yapmak isterim,'

demedim. Başkalarının yapmamı söylediği işleri canla başla yapmaya çalıştım sadece. Belki de, tesadüf eseri şekillenen işleri, sanki öyle olması gerekirmiş gibi hiç sorgulamadan yaptım sadece. Fakat şimdi farklı. Evet, normal Nakata halime dönmek istiyorum. Kendi düşünceleri, kendi anlamları olan bir Nakata olmak istiyorum."

Hoşino iç geçirdi. "Eğer bunu gerçekten istiyorsan, yap öyleyse. Normal bir Nakata ol. Zaten, normal Nakata, nasıl bir Nakata olacak ben de görmeyi çok isterim. Hiç hayal bile edemiyorum."

"Evet, bendeniz Nakata da hayal edemiyorum."

"Umarım her şey yolunda gider. Tutar mı bilmem, ama ben de senin normal bir insan olabilmen için dua edeceğim."

"Fakat normal bir Nakata olmadan önce, bendeniz Nakata halletmem gereken işler var."

"Ne gibi?"

"Sözgelimi, Johnnie Walker meselesi."

"Johnnie Walker?" dedi genç adam. "Haa, şimdi anımsadım, daha önce de böyle bir şeyler anlatmıştın. Johnnie Walker, şu bizim bildiğimiz viski Johnnie Walker mı?"

"Evet. Bendeniz Nakata karakola gidip Johnnie Walker meselesini anlattım. Vali Bey'e rapor edilmesini istemiştim çünkü. Fakat Vali Bey'in haberinin olmasını sağlayamadım. O yüzden kendi başıma halletmem gerekiyor. O tür meseleleri hallettikten sonra, normal bir Nakata haline gelmek istiyorum."

"Neden söz ettiğini anlayamadım, ama işin özü, bu dediklerini yapabilmek için bu taş gerekiyor."

"Evet, öyle. Bendeniz Nakata, gölgemin diğer yarısını tekrar kazanmalıyım."

Artık gök gürültüleri kulak tırmalayacak ölçüde şiddetlenmişti. Şimşekler şekilden şekile girerek gökyüzünde desenler oluşturuyor, hemen sonrasında da yerini gök gürültüsü alıyordu. Havadaki titreşim hissediliyor, pencerenin camları takırtılar çıkararak sarsılıyordu. Karanlık bulutlar havayı bir örtü gibi kaplamış, odanın içi karşıdaki insanın yüzündeki ifade anlaşılamayacak kadar kararmıştı. Fakat iki adam ışıkları açmadılar. En başta olduğu gibi, taş ikisinin ortasında duracak şekilde karşılıklı oturuyorlardı. Pencerenin dışında, yağmur insanın nefesini kesecek kadar şiddetle yağmaya devam ediyordu. Her şimşek çakışında odanın içi kısa bir an aydınlanıveriyordu. İki adam bir süre hiçbir şey konuşmadılar.

"Nakata Amca, bu taşı neden mutlaka kullanman gerekiyor acaba? Hatta, bu işi yapacak kişinin neden sen olması gerekiyor?" diye sordu genç adam o sessizce geçen aradan sonra.

"Çünkü ben bir kez çıkıp girdim de ondan."

"Çıkıp girdin mi?"

"Evet. Bendeniz Nakata bir seferinde buradan çıkıp sonra tekrar geri döndüm. Japonya'nın büyük bir savaşın içinde olduğu sıralardı. Buradan çıkıverdim. Sonra, neyin etkisiyle bilemiyorum, ama tekrar geri döndüm. O yüzden de, bendeniz Nakata, normal Nakata değildim artık. Gölgemin yarısı da kaybolmuştu. Bunun yerine, şimdi artık yapamıyorum ama,

kedilerle konuşabilmeye başlamıştım. Sanırım, gökyüzünden de bir şeyler yağdırmaya."

"Şu geçenlerdeki sülükleri mi kastediyorsun?"

"Evet, öyle."

"Herkesin yapabileceği bir şey değil ama."

"Evet. Herkesin yapabileceği bir şey değil."

"Bunu, sen eskiden çıkıp girdiğin için yapabiliyorsun. O anlamda da normal değilsin yani."

"Evet, öyle. Bendeniz Nakata, normal Nakata değildim artık. Onun yerine, yazıları da okuyamaz olmuştum. Bir kez bile bir kadına dokunmuşluğum da yok."

"İnanılmaz bir şey."

"Hoşino Bey."

"Efendim?"

"Bendeniz Nakata korkuyorum. Az önce söylediğim gibi, bendeniz Nakata tamamen bomboşum. Tamamen bomboş olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyor musunuz, Hoşino Bey?"

Genç adam başını iki yana salladı. "Sanırım anlayabilmem mümkün değil."

"Bomboş, yani kimsenin oturmadığı bir ev gibi. Kapısı kilitsiz bir ev. Girmek isteyen herkes rahatlıkla girebilir. Bendeniz

Nakata bundan çok korkuyorum. Evet, belki de bendeniz Nakata havadan bir şeylerin yağmasını sağlayabiliyorum, ama bir sonraki sefer ne yağdıracağımı kim bilebilir? Ben hiç bilemiyorum. Eğer bir sonraki sefer havadan yağan şey ya on binlerce et bıçağı olursa, ya kocaman bir bomba olursa, hatta zehirli gaz olursa, bendeniz Nakata ne yaparım? Özür dileyip geçiştirilecek gibi de değil."

"Evet. Böyle düşününce, gerçekten haklısın. Özür dileyip, kolayca kapatılacak bir mesele değil," dedi genç adam. "Sülük yağdığında da bir hayli sorun olmuştu, ama az önce dediğin gibi şeyler yağacak olursa, durum bir hayli farklılaşır."

"Johnnie Walker Bey, bendeniz Nakata'nın içine giriverdi. Hiç aklımdan bile geçirmediğim işler yaptırdı bana. Johnnie Walker Bey, bendeniz Nakata'yı kullandı. Fakat bendeniz Nakata buna karşı koyamadım. Karşı koyabilecek kadar gücüm yoktu. Çünkü içi bomboş bir insanım."

"O yüzden de normal Nakata haline dönmek istiyorsun. İçi dolu olan haline."

"Evet, öyle. Evet, bendeniz Nakata akılsız bir adamım, ama mobilya yapmayı becerebildiğim için, bıkmadan usanmadan mobilya yaptım. Sandalyeler, koltuklar, dolaplar yapmak sevdiğim bir işti. Şekli olan bir şeyleri ortaya çıkarmak, gerçekten çok keyifli bir iştir. O yıllar boyunca, normal Nakata haline döneyim diye, bir kez bile aklımdan geçirmedim. Zaten, tutup da bendeniz Nakata'nın içine girmeye kalkan kimse de olmadı. Korkunun ne olduğunu bilmeden yaşadım. Ancak, aniden Johnnie Walker ortaya çıktıktan sonra, artık korkumdan ne yapacağımı bilmez haldeyim."

Şiddetli bir ses gökyüzünü yara yara yere indi. Yakınlarda bir yere yıldırım düşmüş olmalıydı. Hoşino'nun kulak zarları sanki yanıyor gibi acımaya başladı. Nakata ise boynunu hafifçe yana eğmiş, gök gürültüsüne kulak vererek, iki eliyle taşın yüzeyini okşuyordu.

"Akmaması gereken kan aktı."

"Kan mı aktı?"

"Evet. Ama o kan bendeniz Nakata'nın ellerine bulaşmadı."

Genç adam bir an bu sözlerin anlamını düşündü. Fakat Nakata'nın söylediklerine bir anlam veremedi.

"Fakat her halükârda, bu giriş taşı açılacak olursa, her şey yerli yerine oturacak, değil mi? Suyun yüksek yerden alçaklara doğru akması gibi."

Nakata bir süre düşüncelere daldı. Belki de, yalnızca yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "O kadar basit olmayabilir. Bendeniz Nakata'nın yapması gereken, o giriş taşını bulup açılmasını sağlamak. Doğrusunu söylemek gerekirse, ondan sonra ne olacağını hiç bilemiyorum."

"Tamam da, bu taş neden Şikoku'da peki?"

"Taş her yerde olabilir. Mutlaka Şikoku'da olacak diye bir kural yok. Ayrıca, taş olması da gerekmez."

"Bir türlü anlayamıyorum. Eğer her yerde olabilirse Nakano Semti'nde de olabilirdi değil mi? Bu kadar eziyete de katlanmazdın."

Nakata bir süre avuç içiyle saçlarını hışırtılar çıkararak ovaladı. "Zor bir soru. Bendeniz Nakata az öncesinden beri taşla konuşmaya çalışıyorum, ama henüz ne dediğini tam olarak anlayabilmiş değilim. Fakat sanırım, benim de senin de buraya gelmemiz gerekiyordu. Büyük bir köprüden geçmemiz lazımdı. Herhalde, bütün bunlar Nakano Semti'nde mümkün olmazdı."

"Bir soru daha sorabilir miyim?"

"Evet. Buyrun."

"Nakata Amca, eğer sen burada bu giriş taşını açmayı başarırsan, o işaret üzerine tuhaf şeyler çıkabilir mi ortaya? Alaaddin'in sihirli lambası gibi, bilmem ne cini gibi bir şey, ya da ne bileyim, kurbağa prens falan işte. Zıplaya zıplaya gelip bize vantuz gibi yapışarak öpmeye kalkabilir mi yani? Ya da Marslılar falan çıkmasın sakın."

"Bir şeyler de olabilir, hiçbir şey olmayabilir de. Bendeniz Nakata da şimdiye kadar hiç böyle bir şey açmadım, bilemiyorum. Ancak açınca anlaşılır herhalde."

"Bu tehlikeli de olabilir, diyorsun."

"Evet. Öyle."

"Çattık belaya," dedi Hoşino. Sonra cebinden Marlborosunu çıkarıp çakmağıyla yaktı. "Dedem dilinden düşürmezdi. 'Doğru dürüst düşünmeden, tanımadığın insanların peşine takılmak senin en kötü yanın,' derdi. Herhalde çocukluğumdan beri karakterim hep öyleydi. 'Üçüncü oğlanın ruhu yüz kez kabuk değiştirir,' derler ya. Neyse artık. Yapacak bir şey yok. Şikoku'ya kadar geldik, taşı da bulduk işte. Hiçbir şey yapmadan dönüp

gidecek değiliz. Tehlikeyi göze alıp açıverelim artık. Neler olacak, kendi gözlerimle görmüş olurum. Yıllar sonra torunlarıma anlatacağım bir öykü çıkar belki de."

"Evet. İşin bu kısmında bir ricam var."

"Ne gibi?"

"Bu taşı kaldırır mısın?"

"Tabii ki."

"Getirdiğinden çok daha fazla ağırlaştı yalnız."

"Arnold Schwarzenegger'inki kadar olmasa bile, kollarım bir hayli güçlüdür. Ordudayken, bilek güreşi şampiyonasında yarı finale kadar çıkmıştım. Üstelik geçenlerde de sen belimi düzelttin ya."

Hoşino doğrularak taşı iki eliyle yakalayıp kaldırmak için hamle yaptı. Fakat taş yerinden hiç kımıldamadı.

"Evet, amma ağırlaşmış!" dedi genç adam nefes nefese. "Az öncesine kadar kolayca kaldırıyorduk. Sanki yere çiviyle çakılmış gibi şimdi."

"Evet. Ne de olsa bu çok önemli giriş taşı. O yüzden kolay kolay kımıldamayan bir taş. Kolayca oynatılması sorun olur zaten."

"Eh, orası öyle elbette."

O an, onlarca beyaz ışık dağınık halde gökyüzünü dilimledi. Üst üste gelen gök gürültüleri yeri titretti. "Sanki birileri

cehennemin kapağını açmış gibi," diye geçirdi aklından Hoşino. Son olarak hemen yakınlarında bir yerde yıldırım parladı ve bu andan itibaren ortalık sessizliğe büründü. İnsanın nefesini kesecek kadar yoğun bir sessizlik. Taşıdığı nem yüzünden ağırlaşan hava, kuşku ve tuzağa düşme hissi uyandırıyordu. Havada dolaşan farklı büyüklüklerdeki sayısız kulak, iki adamın hareketlerini izlemeye çalışıyordu sanki. İki adam öğlen vakti karanlığın ortasında kalmış, dillerini yutmuş gibi kaskatı kesilmişlerdi. Nihayet, onları anımsamış gibi rüzgâr esmeye başladı, yağmur damlaları yeniden cama vurmaya, yıldırımlar yeniden çakmaya başladı. Ancak, az önceki şiddetini kaybetmişti. Şimşek yüklü bulutların merkezi, şehri geçmişti.

Hoşino başını kaldırıp odada göz gezdirdi. Oda tuhaf bir şekilde yabancılaşmış, duvarlar çok daha fazla ifadesizleşmiş gibiydi. İçerken kül tablasına bıraktığı Marlboro, şekli hiç bozulmadan küle dönüşmüştü. Genç adam yutkunarak sessizliğin yarattığı ağırlığı kulaklarından uzaklaştırdı.

"Baksana, Nakata Amca."

"Ne oldu, Hoşino Bey?"

"Sanki kötü bir rüyada gibiyim."

"Evet. Fakat gerçekten öyleyse, ikimiz de aynı rüyayı görüyoruz demektir."

"Eh, öyle elbette," dedi Hoşino. Sonra, konuşmaktan vazgeçmiş gibi bir hareketle kulakmemesini kaşıdı. "Haklısın, yağdı yağmur çaktı şimşek, demek istedin herhalde. Bir hayli cesaretlendirici oldu."

Genç adam bir kez daha, taşı yerinden kaldırmak için ayağa kalktı. Derin bir nefes alarak içinde tutup tüm gücünü kollarında yoğunlaştırdı. Sona kesik bir ses çıkararak, taşı kucakladı. Taş bu kez birkaç santim kımıldamıştı.

"Biraz oynadı," dedi Nakata.

"Çiviyle çakılmadığı böylece anlaşılmış oldu. Fakat biraz kımıldaması yetmez herhalde."

"Evet. Tamamen tersyüz etmek gerek."

"Kalıptan kek çıkarır gibi yani."

"Evet, öyle," dedi Nakata, başını sallayarak. "Kek de sevdiğim yiyeceklerdendir."

"Ne hoş. 'Ekmek bulamazlarsa pasta yesinler,' demişti birileri. Bir daha deneyeyim. Artık bu şeyi düzene koymanın zamanı geldi."

Hoşino gözlerini kapatarak, tam anlamıyla konsantre olmaya çalıştı. Vücudundaki tüm gücü toparlayıp tek bir noktaya yığdı. "Bu sefer," dedi içinden. "Bu sefer halletmek zorundayım. Bu sefer de halledemezsem, bir daha asla beceremem."

Ellerini taşı kavrayabileceği noktalara yerleştirip tutuş şeklini sıkılaştırarak nefesini düzenledi. Son olarak derin bir nefes alıp karnından geldiği belli olan bir sesle, taşı tek harekette kaldırdı. 45 derece açıyla havaya kalkmıştı. Gücü ancak o kadarına yetmişti. Fakat Hoşino bir şekilde taşı o konumda tutmayı başardı. Taşı tutar halde nefesini verince vücudunun her yerine ağrılar saplandı. Tüm kemikleri, kasları ve sinirleri isyan çığlıkları atıyordu âdeta. Fakat buraya kadar getirmişken

bırakamazdı. Tekrar derin bir nefes alarak, tiz bir ses çıkardı. Gözlerini kapatıp kendi sınırlarını aşan bir gücü kollarına vermeyi başardı. Aslında, onun içinde bulunmasına imkân olmayan bir güçtü bu. Kafasının içi bulutlarla kaplanmış, bembeyaz olmuş gibiydi. Sigortaların atması gibi, bazı sinirleri art arda iflas etmeye başlamıştı. Hiçbir şey göremiyor, hiçbir şey duyamıyor, hiçbir şey düşünemiyordu. Hava yetersiz kalıyordu. Buna rağmen, genç adam taşı ağır ağır kaldırıp daha da tiz bir ses çıkararak, aksi yöne doğru tersyüz etti. Bir noktayı geçtikten sonra, taş aniden ağırlığını yitirmiş gibi, kendi ağırlığıyla o tarafa yuvarlanıverdi. Gümbürtüyle birlikte, oda şiddetle sallandı. Sanki tüm bina sarsılmış gibiydi.

Genç adam o tepkimeyle ters tarafa kıçüstü oturdu. Zemin hasırının üzerinde sırtüstü uzanıp can havliyle nefes almaya çalıştı. Yumuşak bir çamur, kafasının içinde girdap oluşturmuş gibiydi. "Hayatım boyunca bir daha asla böylesine ağır bir şeyi kaldırmam gerekmez herhalde," diye geçirdi içinden (O anda genç adamın bilmesine imkân yoktu, ama yaptığı tahminin ne kadar iyi niyetli bir tahmin olduğunu sonradan anlayacaktı).

"Hoşino Bey."

"Efendim?"

"Sayende giriş açıldı."

"Bak, amca. Nakata Amca."

"Efendim?"

Hoşino sırtüstü yattığı yerde gözlerini kapatmış halde, bir kez daha derin bir nefes alıp verdi. "Eğer o kapıyı açamasaydım, bir

daha insan içine çıkamazdım."

33

Oşima gelene kadar, kütüphaneyi açmadan önce yapılması gereken hazırlıkları tamamladım. Yerleri elektrikli süpürgeyle temizledim, camları sildim, tuvaleti pırıl pırıl yaptım. Masaların ve sandalyelerin tozunu teker teker bezle aldım. Parlatıcı spreyle merdivenlerin korkuluklarını parlattım. Aydınlık boşluğundaki vitrayların tozunu aldım. Bahçeyi süpürgeyle süpürüp okuma salonunun klimasını ve deponun nem oranı düzenleyicisini açtım. Kahve hazırlayıp kurşunkalemleri sivrilttim. Kimsenin olmadığı sabah saatlerinde, kütüphanenin o hali beni bir hayli etkiliyordu. Tüm sözcükler ve düşünceler sakin sakin dinleniyordu orada. Ben de o yeri elimden geldiğince temiz tutmak istiyordum. Arada sırada durup depodaki raflarda sessizlik içinde bekleyen kitaplara baktım. Bazılarının sırtlarına dokundum. Saat on buçuk olduğunda, her zaman olduğu gibi, otoparktan Mazda Roadstar'ın motor sesi geldi, Oşima biraz uykulu bir yüzle kapıdan içeri girdi. Açılış saati gelene kadar havadan sudan konuştuk.

"Eğer sorun olmayacaksa, şimdi biraz dışarı çıkmak istiyorum," dedim kütüphaneyi açtıktan sonra.

"Nereye gideceksin?"

"Spor salonuna gidip biraz vücudumu hareket ettirmek istiyorum. Bir süredir doğru dürüst hareket etmedim çünkü."

Tabii ki tek neden bu değildi. Öğleden önce gelen Saeki Hanım'la karşılaşmak istemiyordum. Araya biraz zaman koyarak kendimi yatıştırdıktan sonra karşılaşmaktı niyetim.

Oşima yüzüme bakıp bir kez nefes alıp verdikten sonra "Olur," dedi. "Ama olabildiğince dikkatli ol. Ben anaç tavuk değilim neticede, her yaptığına karışacak da değilim. Ancak şu an tedbiri asla elden bırakmaman gereken bir durumdasın."

"Endişelenme. Dikkatli olurum."

Sırt çantamı omuzlayıp trene bindim. Takamatsu İstasyonu'na kadar gittim, oradan da otobüsle spor salonuna geçtim. Soyunma odasında antrenman giysilerimi giyerek, MD walkman'imle Prince dinleyerek dairesel hareketlerimi çalışmaya başladım. Uzunca bir ara verdiğim için, vücudum başlangıçta bir hayli zorlandı. Fakat bir şekilde üstesinden geldim. Zorlanmakla, o ağır yükü reddetmekle, vücudum en normal tepkiyi veriyordu. Yapmam gereken şey, o tepkiyi yumuşatıp vücudumun dediklerimi yapmasını sağlamaktı. Little Red Corvette müziği eşliğinde, nefes alıp içimde tutup geri verdim. Nefes aldım, içimde tutup geri verdim. Bunu düzenli bir şekilde tekrarladım. Kaslarımı sırasıyla, sınırlarının biraz öncesine kadar zorladım. Terim aktıkça, ıslanan tişörtüm ağırlaşıyordu. Birçok kez sebile kadar gidip su içmem gerekti.

Her zamanki sırayla aletleri dolaşırken, Saeki Hanım'ı düşünüyordum. Onunla seviştiğimiz anları. Aklıma hiçbir şey getirmemeye çalışıyordum, ama pek de kolay olmuyordu. Tüm yoğunluğumu kaslarıma verdim. Kendimi belirli bir düzen çerçevesine sıkıştırdım. Her zamanki aletler, her zamanki aynı ağırlıklar, her zamanki kadar tekrar. Kulaklarımda Prince'in Sexy Motherfucker müziği vardı. Penisimin ucu hafif hafif sızlıyordu. Çişimi yaparken de yanma olmuştu. Yeni yeni derisi sıyrılmaya başlayan penisim henüz genç ve hassastı. Kafamın içinde dönüp duran sevişme hayalleri, kulaklarımda ne dediğini yakalayamadığım Prince'in sesi, gözümün önünde ise farklı

kitaplardan alınmış cümleler uçuşuyordu.

Duşumu alıp temizlendikten sonra, iç çamaşırlarımı değiştirip yine otobüsle istasyona döndüm. Karnım acıkmıştı, gözüme ilişen bir lokantaya girip karnımı doyurdum. Yemeğimi yerken, o lokantanın Takamatsu İstasyonu'na ilk geldiğim gün yemek yediğim lokanta olduğunun farkına vardım. Takamatsu'ya geleli kaç gün olmuştu acaba? Kütüphanede yaşamaya başlayalı yaklaşık bir hafta olmuştu. Şikoku'ya gelişimin üzerinden de, herhalde toplam üç hafta geçmişti. Sırt çantamdan günlüğümü çıkarıp bakacak olsam rahatlıkla anlayabilirdim, ama gün hesabını aklımdan yapmaya kalkınca zorlanmıştım.

Yemeğimi bitirdikten sonra çay içerek aceleyle istasyona girip çıkan insanları izlemeye daldım. Hepsi bir yerlere giden insanlar. Eğer istersem, ben de onlardan biri olabilirim. "Şu an trenlerden birine atlayıp başka bir yere de gidebilirim," diye geçirdim aklımdan. Oradaki her şeyi bir kenara fırlatıp atarak bilmediğim bir şehirde, yeniden sıfırdan başlayabilirdim. Defterde tertemiz bir sayfa açar gibi. Hiroşima olabilirdi ya da Fukuoka. Hiçbir şeye bağlı değildim. Tamamen özgürdüm. Sırt çantamda belirli bir süre yaşamama yetecek her şey vardı. Yedek giysilerim, temizlik malzemelerim, uyku tulumum. Babamın çalışma odasından aldığım nakit paraya da neredeyse hiç dokunmamıştım.

Fakat o an hiçbir yere gidemeyeceğimi kendim de çok iyi biliyordum.

"Fakat şu an hiçbir yere gidemeyeceğini kendin de çok iyi biliyorsun," dedi Karga adlı delikanlı.

> Saeki Hanım'la seviştin, onun içine boşaldın. Hem de birçok kez. O da her seferinde içine aldı. Penisin hâlâ sızlıyor. Hâlâ onun vajinasına temas ettiği anları yaşıyor. Orası da, sana ait yerlerden biri. Kütüphaneyi getiriyorsun aklına. Sabahın sessizliğinde, raflarında dizili duran kitapları. Oşima'yı düşünüyorsun. Odan, duvarda asılı Sahilde Kafka resmine bakmaya gelen on beş yaşındaki kız. Başını iki yana sallıyorsun. Şu an buradan çıkıp gidemezsin. Özgür değilsin. Zaten, özgürlüğü gerçekten istiyor musun?

İstasyon binasında birkaç kez devriye gezen polislerle karşılaştım. Fakat dönüp bana bakmadılar bile. Sırtında sırt çantası, yanık tenli bir delikanlı; her yerde karşılaşılabilen bir görüntü. Herhalde ben de onlardan biri olarak, görüntünün içinde kayboluvermiştim. Tedirgin olmamı gerektiren bir durum yoktu. Doğal davranmam yeterliydi. Öyle yaptığım sürece kimsenin dikkatini çekmeyeceğimi biliyordum.

İki vagonluk küçük trene binip kütüphaneye döndüm.

"Hoş geldin," dedi Oşima. Sonra sırt çantama bakıp yüzünü buruşturarak söylendi. "Yahu, sen hep o koca çantayla mı dolaşırsın ortalıkta? Şu halinle kabuğunu sırtında taşıyan kaplumbağalardan farksızsın."

Su kaynatıp çay içtim. Oşima her zamanki gibi, ucu iyice sivriltilmiş uzun kurşunkalemini elinde çevirip duruyordu (kısalan kalemler nereye gidiyordu acaba?).

"O sırt çantası, senin için özgürlük sembolü herhalde," dedi Oşima.

"Belki de," dedim.

"Özgürlük sembolü olabilecek bir şeye sahip olmak, özgürlüğün kendisine sahip olmaktan daha önemli olabilir."

"Bazen," dedim.

"Haklısın, bazen," dedi. "Eğer dünyanın bir yerlerinde 'Kısa Cevap Yarışması' yapsalar, sen kesinlikle rakip tanımazdın."

"Belki de," dedim.

"Belki de," dedi Oşima yüzünü buruşturarak. "Bak, Kafka Tamura, belki de dünyadaki hiç kimse özgürlüğü arzulamıyordur. Arzuladıklarını sanıyorlar sadece. Her şey bir ütopya. Eğer ellerine özgürlük gerçekten geçecek olsa, çoğu insan ne yapacağını şaşırır. Bunu aklında tut. İnsanlar aslında özgürlüklerinin kısıtlanmasından hoşlanırlar."

"Sen de mi?"

"Evet. Ben de özgürlüğün kısıtlanmasını isterim. Elbette, makul bir ölçüde," dedi Oşima. "Jean-Jacques Rousseau medeniyetin insanoğlunun çit yapmaya başlaması sonrasında doğduğunu söyler. Çok haklı. Tüm medeniyetler çitle çevrelenmiş esaretin ürünüdür. Avustralya yerlileri farklı gerçi. Onlar, çiti olmayan bir medeniyeti XVII. yüzyıla kadar sürdürmeyi başarmışlardı. Sapına kadar özgür insanlardı. İstedikleri yere gider, istediklerini yaparlardı. Onların yaşamı, kelimesi kelimesine yürüyüşle geçen ömür demekti. Yürümek, onların yaşamında en derin anlamı taşıyan metafordu. İngilizler gelip de hayvan beslemek için çitler kurmaya başladıklarında, onlar bu yeni şeye bir türlü anlam verememişlerdi. Sonra da, o

şeyin ne anlamı olduğunu ayrımsayamamış halde, antisosyal tehlikeli varlıklar olarak kabul edilip çorak arazilere sürüldüler. O yüzden, sen de dikkatli olsan iyi edersin, Kafka Tamura. Nihayetinde bu dünyada, yüksek ve sağlam çitler inşa edebilen insanlar ayakta kalır. Bunu reddetmeye kalkarsan, kendini çorak arazilere sürgün edilmiş bulursun."

Odama dönüp çantamı bıraktım. Sonra mutfakta yeni kahve yaparak, her zamanki gibi Saeki Hanım'a götürdüm. Metal tepsiyi iki elimle tutarak, merdivenleri dikkatle çıktım. Eski ahşap basamaklar hafifçe gıcırdıyordu. Aydınlık boşluğundaki vitraylardan süzülen ışık, farklı farklı renklere dönüşerek zemine vuruyordu. O ışık demetinin ortasına bastım.

Saeki Hanım masasının başında yazı yazıyordu. Kahve kupasını masanın üstüne bıraktım. Yüzünü kaldırıp bana bakarak her zamanki yerime oturmam için işaret etti. Siyah tişört üzerine sütlü kahve gibi desenleri olan bir gömlek giymişti. Kâküllerini tokayla yukarı kaldırmış, o narin kulaklarına da inci küpeler takmıştı.

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Yazmayı henüz tamamladığı kâğıda baktı öylece. Yüzündeki ifadede normaldeki halinden farklı hiçbir şey yoktu. Dolmakaleminin kapağını kapatıp kâğıdın üzerine bıraktı. Ellerini açarak mürekkep bulaşıp bulaşmadığını kontrol etti. Pazar günü öğleden sonrasının güneşi pencereden içeriye vurmaya başlamıştı. Bahçede birileri sohbet ediyordu.

"Oşima söyledi de, spor salonuna gitmişsin," dedi yüzüme bakarak.

"Evet," dedim.

"Salonda ne tür bir spor yapıyorsun?"

"Alet ve ağırlık çalışıyorum."

Başını hafifçe iki yana salladı.

"Yalnızlığa mahkûm bir spor türü."

Başımı yukarı aşağı salladım.

"Mutlaka her gün biraz daha güçlenmek istiyorsundur."

"Güçlü olmazsam ayakta kalamam. Özellikle şu anki durumumda."

"Tek başına olduğun için mi?"

"Yardım edecek hiç kimsem yok. En azından şimdiye kadar kimse yardım etmedi. O yüzden kendi gücümle ayakta kalmak zorundayım. Onun için de güçlü olmam gerekiyor. Sürüden ayrılmış kargalar gibi. O yüzden takma isim olarak Kafka'yı kullanıyorum. Kafka, Çekçede karga anlamına gelir."

"Gerçekten mi?" dedi bir hayli ilgilenmiş bir yüz ifadesiyle. "Böylece Karga oldun yani."

"Evet, öyle," dedim.

Evet, öyle, dedi Karga adlı delikanlı.

"Fakat bu şekilde yaşamanın da bazı sınırlı tarafları yok mu acaba? İnsan gücünü duvar olarak kullanıp kendisini arkasına

gizleyemez. Güç, yine güç tarafından eziliverir çünkü. En azından prensipte öyledir."

"Gücün kendisi ahlâk algılaması haline geldiği için."

Saeki Hanım gülümsedi. "Birçok şeyi, çok iyi özümsemişsin."

Yanıtladım. "Benim aradığım güç, yenmek ya da en azından yenilmemek için lazım olacak bir güç değil. Dışarıdan gelecek etkileri kesmeye yarayacak bir güç de değil. İstediğim, dışarıdan gelen gücü karşılayıp ona dayanmayı sağlayacak bir güç. Haksızlık, şanssızlık, üzüntüler, yanlış anlamalar, anlayışsızlıklar... Böyle şeylere sessizce direnmemi sağlayacak bir güç."

"Bu dediğin, sanıyorum elde edilmesi en zor güç türü."

"Biliyorum."

Yüzündeki gülümseme bir kat daha derinleşti. "Sen, herhalde her şeyi biliyorsundur."

Başımı iki yana salladım. "Doğru değil. Henüz on beş yaşındayım ve bilmediğim çok şey var. Mutlaka bilmem gerektiği halde, bilmediğim. Örnek vermek gerekirse, sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum."

Kahve kupasını eline alarak bir yudum içti. "Benim hakkımda bilmen gereken aslında hiçbir şey yok. Yani senin mutlaka bilmen gereken hiçbir şey yok benim içimde."

"Varsayımımı hatırlıyor musunuz?"

"Elbette," dedi. "Fakat bu senin varsayımın ve benim ortaya

attığım bir şey değil. O yüzden o varsayım çerçevesinde sorumluluk almam gereken bir durum da yok. Değil mi?"

"Haklısınız. Varsayımın haklılığını kanıtlaması gereken, varsayımı ortaya atan kişidir," dedim. "Onun için de bir soru sormak istiyorum."

"Ne gibi?"

"Siz eskiden, yıldırım çarpan insanlar hakkında kitap yazıp yayınlatmıştınız, değil mi?"

"Evet."

"O kitap şimdi de bulunabilecek bir kitap mı?"

Başını iki yana salladı. "Zaten baskı sayısı o kadar fazla değildi, tükendi. Stoklarında da kalmadı. Benim elimin altında da bir tane bile yok. Sanırım daha önce de söylemiştim, zaten yıldırım çarpmış insanların deneyimlerinin derlendiği bir kitap hiç kimsenin ilgisini çekmedi."

"Sizin ilginizi neden çekmişti peki?"

"Bilmem. Belki de sembolik bir şeyler olduğunu hissetmişimdir. Belki de kendimi meşgul edecek bir şeyler olsun diye, gelişigüzel bir amaç belirleyip vücudumu ve zihnimi çalıştırmak için. Asıl nedenin ne olduğunu çoktan unuttum. Neticede, bir gün aklıma düştü, araştırmaya başladım işte. O zamanlar yazı çizi işleriyle uğraşıyordum, ama öyle kritik bir para sıkıntım yoktu, yeterince zamanım da vardı. Bir nebze, istediğim işlere zaman harcayabiliyordum. Araştırma süreci bir hayli keyifli geçmişti. Çok farklı insanlarla karşılaştım, çok farklı öyküler dinledim. Eğer o çalışmayı yapmasaydım, belki de

gerçeklerden iyice kopar, kendi içime kapanırdım."

"Babam gençken part time olarak bir golf merkezinde taşıyıcılık yapıyormuş ve orada ona yıldırım çarpmış. Büyük bir tehlike atlatarak hayatta kalmış. Taşıyıcılığını yaptığı adam da ölmüş."

"Golf sahasında yıldırım düşmesi sonucu ölen çok insan var. Geniş düz bir alan, kaçacak yer de neredeyse hiç yok. Golf kulüpleri, yıldırımların hoşuna giden yerlerdendir. Senin babanın adı Tamura mı peki?"

"Evet. Sanırım sizinle de aynı yaşlarda."

Başını iki yana salladı. "Tamura adlı birini anımsamıyorum. Görüşme yaptığım kişiler arasında Tamura diye biri yoktu."

Bir şey söylemedim.

"Bu da senin varsayımının bir parçasıydı demek. Yani yıldırım düşmesiyle ilgili kitap yazarken baban ile ben tanıştık ve bunun sonucunda da sen mi doğdun?"

"Evet, öyle."

"Öyleyse, bu konu kapanmış oluyor. Öyle bir gerçek yok çünkü. O yüzden varsayımın çürümüş oluyor."

"Hiç de öyle değil," dedim.

"Öyle değil mi?"

"Çünkü söylediklerinize kelimesi kelimesine inanmıyorum."

"Neden?"

"Sözgelimi... Ben Tamura ismini söylediğimde, siz hemen o isimde birinin olmadığını söylediniz. Neredeyse hiç düşünmeden. Yirmi yıldan uzun süre önce birçok insanla görüştünüz. O kadar insanın arasında bir Tamura olup olmadığını o kadar kolay anımsayamazsınız."

Başını iki yana sallayıp kahvesinden bir yudum daha içti. Fakat o hafif gülümsemesi yüzünden silinmemişti. "Ya, Tamura, ben..." dedikten sonra, sözlerini yarıda kesip dudaklarını kapattı. Söyleyecek sözcüğü bulamamış gibiydi.

O sözcüğü bulmasını bekledim.

"Çevremdeki bir şey değişmeye başlamış gibi bir his var içimde," dedi.

"Ne gibi bir şey?"

"Tam olarak anlatamam. Fakat bunu anlayabiliyorum. Hava basıncı, seslerin tınısı, ışığın yansıması, vücudumun hareketleri, zamanın akış şekli, azar azar farklılaşıyor gibi. O küçük farklılaşmalar bir araya gelip de sert bir akıntı oluşturmuş gibi."

Mont Blanc dolmakalemini eline alıp bir süre baktıktan sonra tekrar masanın üstüne bıraktı. Sonra tam karşıdan bir açıyla yüzüme baktı.

"Dün gece senin odanda aramızda olanlar da herhalde o hareketin bir parçası. Dün gece yaptığımızın doğru olup olmadığını bilemiyorum. Fakat o sırada bir şeyleri yargılamak için kendimi zorlamaktan vazgeçmeye karar vermiştim. 'Eğer gerçekten öyle bir akıntı oluşmuşsa, kendimi o akıntıya

bırakarak sürükleyip götüreceği yere giderim,' dedim."

"Sizin hakkınızda, ne düşündüğümü söylememin bir mahsuru var mı?"

"Yok, elbette."

"Şu an yapmaya çalıştığınız şey, herhalde yitirdiğiniz zamanın boşluğunu doldurmaya çabalamak."

Bir süre söylediklerimi düşündü. "Belki de öyledir," dedi. "Peki ama bunu nereden çıkardın?"

"Çünkü, sanırım ben de aynı şeyi yapıyorum."

"Yitirdiğin zamanı doldurmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet," dedim. "Çocukluğumdan beri elimden birçok şey zorla alındı. Birçok önemli şey. En kısa sürede bir kısmını olsun, yerine geri koymalıyım."

"Yaşamaya devam edebilmek için mi?"

Başımı salladım. "Bunu yapmam gerekiyor. İnsanın dönüp gidebileceği bir yere ihtiyacı oluyor. Şu an henüz hiçbir şey için geç değil. Sanırım. Ne benim için ne de sizin için."

Gözlerini kapatıp ellerini üst üste getirip masaya koydu. Sonra aklına geleni yapmaktan vazgeçmiş gibi gözlerini açtı. "Kimsin sen?" diye sordu. "Ve neden birçok şeyi bu kadar iyi biliyorsun?"

Benim kim olduğumu siz de mutlaka anlamışsınızdır, diyorsun. Ben Sahilde Kafka'yım. Senin hem sevgilin hem de oğlunum. Karga adlı delikanlıyım. Dahası, ikimiz de özgür kalamayız. Kocaman bir girdabın içine düşmüşüz. Bazen de zamanın dışında kalıyoruz. Bir yerlerde yıldırım düşmüş üzerimize. Sessiz, görünmeyen bir yıldırım.

O gece, yine sevişiyorsunuz. Onun içindeki boşluğun doluşunu duyuyorsun. Sahildeki ince kumların ay ışığı altında akıp gitmesi gibi sakin bir ses. Soluklarını hafifletip o sese kulak veriyorsun. Varsayımın içindesin. Varsayımın dışındasın. Varsayımın içindesin. Varsayımın dışındasın. Nefes alıyor, içinde tutuyor, bırakıyorsun. Nefes alıyor, içinde tutuyor, bırakıyorsun. Prince yumuşakça hayvan gibi uzadıkça uzayan sesiyle şarkısını söylemeye devam ediyor kafanın içinde. Ay yükseliyor, dalgalar kabarıyor. Denizin suyu, ırmağa doluyor. Pencerenin önündeki kızılcık ağacının dalları gecenin karanlığında isterik gölgeler bırakıyor. Onu kollarının arasına alıyorsun. O da yüzünü göğsüne gömüyor. Nefesini çıplak teninde hissediyorsun. Kaslarını tek tek dolaşıyor. Sonra, kızaran penisini soğutmaya çalışır gibi öpmeye başlıyor. Ağzının içine boşalıyorsun bu kez. Yitirmek istemediği çok önemli bir şeymiş gibi yutuyor. Sonra sen, onun cinsel organını öpüyorsun. Dilin vücudunun her yerinde dolaşıyor. Sen artık başka biri oluyorsun, başka bir şeye dönüşüyorsun. Başka bir yerdesin.

"Senin mutlaka bilmen gereken hiçbir şey yok benim içimde," diyor. Pazartesi sabahı olana kadar sevişmeye devam ediyor, zamanın akıp giderken ardında bıraktığı seslere kulak veriyorsunuz.

34

Yıldırım yüklü o devasa bulut, şehrin üzerinden yavaşça geçerken, sanki gecikmiş bir adaleti yerine getirir gibi birbiri ardına yıldırımlar savurduktan sonra, doğu taraflarında uzaklaştıkça sesi iyice cılızlaşacak kadar güçsüzleşti. Ardından yağmur da dinince ortalığı tuhaf bir sessizlik kapladı. Hoşino yerden kalkarak içeriyi havalandırmak için pencereyi açtı. O yıldırım yüklü bulut kaybolmuş, yerini zar gibi incecik bulutlar almıştı. Görünen tüm binalar yağmurla ıslanmış, duvarlarda yer yer görünen çatlaklar, ihtiyar bir adamın damarları gibi kararmıştı. Demiryolu hattından süzülmeye devam eden yağmur sularıyla, her yerde ufak gölcükler oluşmuştu. Yıldırımdan ve yağmurdan kaçan kuşlar ortaya çıkmış, ötüşerek yağmur sonrasında yeryüzüne çıkan böceklerin peşine düşmüşlerdi.

Hoşino birkaç kez boynunu oynatarak, kemiklerin düzgün biçimde yerli yerinde olup olmadığını kontrol etti. Pencerenin yanında oturup dışarıdaki yağmur sonrası manzarasını izleyerek, cebinden çıkardığı Marlborosunu çakmağıyla yaktı.

"İyi de Nakata Amca, o kadar kendimi zorlayarak taşı ters yüz edip 'giriş'i açtığım halde, değişen hiçbir şey olmadı. Kurbağa, cin gibi bir şeyler çıkmadı altından. İşin orası pek önemli değil gerçi. O yıldırımlar neydi öyle! Ama, korkmadım desem yalan olur."

Yanıt gelmedi. Dönüp arkasına baktığında, Nakata'nın topuklarını kalçasının altına almış, öne doğru yaklaşmış, ellerini yere koymuş, gözlerini kapatmış halde kımıldamadan durduğunu gördü. Güçsüz düşmüş böceklere benziyordu.

"Ne oldu? İyi misin?" diye sordu genç adam.

"Kusura bakmayın, ama bendeniz Nakata biraz yoruldum sanırım. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Mümkünse biraz uyumak istiyorum."

Nakata'nın yüzü, gerçekten de sanki tüm kanı çekilmiş gibi bembeyazdı. Gözleri küçülmüş, parmak uçları hafif hafif titriyordu. Yalnızca birkaç saatte, birkaç yıl yaşlanmış gibiydi.

"Tamam. Yatak sereyim sana, yatarsın. İstediğin kadar uyu," dedi Hoşino. "Fakat iyi misin? Ne bileyim, karnın ağrıyor mu, bulantın var mı, tuvaletin mi geldi, kulakların mı çınlıyor? Bir rahatsızlığın varsa doktor çağırayım. Sosyal güvenlik kartın üzerinde mi?"

"Evet. Vali Bey'in verdiği sosyal güvenlik kartımı hep çantamda taşırım."

"İyi bir alışkanlık. Fakat Nakata Amca, her şeye karışıyor gibi olacağım belki, ama sosyal güvenlik kartını veren vali değil. O kart devlet sağlık sigortası kartı. O yüzden de, Japonya hükümeti tarafından veriliyor sanırım. Tam olarak bilmiyorum, ama herhalde öyle. İnsanın her işine bakmaz vali dediğin. Bir süre aklından çıkar, unut şu vali meselesini," dedi genç adam yüklükten çıkardığı yatağı yere sererken.

"Tamam, anladım. Sosyal güvenlik kartı, Vali Bey'in verdiği bir şey değil. Vali Bey'i bir süre aklımdan çıkarmaya çalışırım. Fakat Hoşino Bey, şu an doktora ihtiyacım yok. Şöyle bir yatıp uyursam, sanırım kendime gelirim."

"Bak Nakata Amca, yoksa yine önceki seferki gibi çok uzun

mu uyursun? Yani kaç saat?"

"Özür dilerim, ama hiç bilemiyorum. Önceden şu kadar saat uyuyayım diye belirleyerek yatmadığım için..."

"Eh, sen de haklısın," dedi genç adam. "Planlı uyku diye bir şey olmaz elbette. Tamam, sen dilediğince uyu. Çok zor bir gün oldu. Hem o kadar yıldırım düştü hem de taşla konuşmaya çalıştın. Bir şekilde girişi açmayı da başardık. Bu kadar şey, her zaman aynı günde yaşanmaz. Kafanı da kullanman gerekti, kesin çok yorulmuşsundur. Kimseden çekinme, rahat rahat uyu sen. Gerisini ben hallederim, endişelenme. Uyumana bak sen."

"Teşekkür ederim, Hoşino Bey. Ne kadar çok zahmet verdim sana da. Ne kadar teşekkür etsem azdır. Sen olmasan, ne yapacağımı bilemez, şaşkın şaşkın dolaşır dururdum ortalıkta. O kadar işinin arasında zaman ayırdın hem de."

"Haa, doğru ya," dedi Hoşino biraz boğuk bir sesle. Üst üste gelişen olaylara kendini kaptırınca, işi gücü aklından uçup gitmişti. "Şimdi sen söyleyince aklıma geldi. Benim de artık işime dönmem lazım. Patron küplere binmiştir şimdi. 'İşim var, iki üç gün dinleneceğim,' diye telefon ettikten sonra hiç haber vermedim. Döndüğümde iyi bir azarla karşılar herhalde."

Hoşino yeni bir Marlboro yaktı. Dumanını ağır ağır üfledi. Sonra elektrik direğinin tepesine tüneyen kargaya doğru boş boş baktı.

"Neyse artık. Patron ne derse desin. İsterse başından dumanlar çıkararak köpürsün dursun. Bana ne bundan. Neden dersen, ben yıllardır başkalarının işlerini bile üstlenerek, karınca gibi çalıştım durdum. 'Hoşino! Adam kalmadı. Bu akşam

Hiroşima'ya gidiver.' 'Tamam patron, ben giderim.' Hiç şikâyet etmedim. O yüzden senin de gördüğün gibi, belimi bile sakatlamıştım. Sen düzeltince sorun kalmadı ama o haliyle kalsa sakatlığım kalıcı olacaktı belki de. Daha yirmili yaşların ortasında, beş para etmez bir iş için ne diye sakat bırakayım ki kendimi? Arada dinlendim diye cezalandırmaya kalkan olmaz herhalde. Neyse de, Nakata Amca..."

Genç adam Nakata'nın çoktan derin bir uykuya daldığını fark etti. Gözlerini sımsıkı kapatmış, yüzünü doksan derece açıyla tavana çevirmiş, dudaklarını kapatmış, huzur içinde uyuyordu. Başucunda ise, tersyüz edilmiş taş duruyordu.

"Yine yaptın yapacağını. Saniyesinde uykuya dalıveriyorsun," dedi genç adam hayranlık dolu bakışlarla.

Yapacak bir işi olmayınca, bir süre odada uzanıp televizyon izlese de, öğleden sonraki televizyon programları çok sıkıcıydı. Öylesine dışarı çıktı. Yedek iç çamaşırı da kalmamıştı, yenisini alması gerekiyordu. Hoşino'nun en nefret ettiği işlerden biri de çamaşır yıkamaktı. Oturup tek tek külot yıkamaktansa ucuza satılanlardan yenisini almayı yeğliyordu. Pansiyonun resepsiyonuna gidip ertesi günkü ücreti de ödeyerek arkadaşının çok yorgun olduğunu söyleyip rahatsız etmemelerini tembihledi.

"Gerçi uyandırmaya kalksanız bile uyanacağını sanmıyorum ama," dedi.

Hoşino, yağmur sonrasındaki havanın kokusunu ciğerlerine çekerek, bir süre sokaklarda dolaşıp durdu. Başında Çuniçi Dragons şapkası, gözünde Ray-Ban güneş gözlükleri, sırtında Hawaii tişörtüyle. İstasyona uğrayıp büfeden gazete aldı. Spor

sayfasında Çuniçi Dragons'un puan durumuna bakıp (Hiroşima Stadyumu'nda yenilmişti) sonra da sinema reklamlarına göz gezdirdi. Jackie Chan'ın son filmi gösterimdeydi, ona gitmeye karar verdi. Saati de tam uygundu. Bir güvenlik kulübesindeki polise sinemanın yerini sorarak istasyona çok yakın olduğunu öğrenince, sinemaya kadar yürüdü. Biletini alıp salona girerek kavrulmuş fıstık ziyafeti eşliğinde filmi izledi.

Filmi izledikten sonra dışarı çıktığında artık hava kararmaya başlamıştı. Karnı pek acıkmamıştı, ama yapacak başka bir işi de olmadığından yemeğe oturmaya karar verdi. Gözüne ilişen bir suşi lokantasına girerek bir porsiyon suşi ve bira söyledi. Düşündüğünden fazla yorulduğunu da o zaman anladı; biranın yarısını bile içemedi.

"Eh, olacağı bu elbette. O kadar ağır bir şeyi tutup kaldırmaya çalıştım. İnsan yoruluyor," diye geçirdi aklından genç adam. "Üç küçük domuzun kardeşlerine ev yapmaya çalışmaktan bitkin düşen ağabeyleri gibiyim. Kötü kalpli kurdun bir nefesiyle, Okayama'ya kadar uçuruverdiği o zavallı domuzcuk gibiyim."

Suşi lokantasından çıkınca, önüne gelen ilk paçinko salonuna girdi. Göz açıp kapayıncaya kadar 2 000 yen harcadı. Pek şansı yoktu. Vazgeçerek dışarı çıkıp biraz daha dolaştı. Yürürken, henüz iç çamaşırı almadığını anımsadı. "Unutuyordum az kalsın. Dışarıya külot almak amacıyla çıkmıştım oysa." Alışveriş semtindeki indirimli mağazalardan birine girerek külot, beyaz tişört ve çorap aldı. Artık kirlenenleri atabilirdi. Hawaii tişörtünün de değişme zamanı gelmişti, ama birkaç mağaza dolaştıktan sonra beğenisine uygun bir şeyi Takamatsu'nun hiçbir yerinde bulamayacağına kanaat getirerek aramaktan vazgeçti. Yaz kış Hawaii tişörtle dolaşırdı, ama öyle her Hawaii tişörtünü de üstüne geçirmezdi.

Aynı alışveriş semtindeki fırına girerek Nakata geceleyin karnı acıkır da uyanırsa diye, birkaç çeşit poğaça, küçük karton kutu portakal suyu aldı. Sonra bankaya uğrayarak ATM makinesinden 50 000 yen çekip cüzdanına yerleştirdi. Hesap bakiyesini kontrol etti, hâlâ hatırı sayılır bir meblağ kalmıştı. Şu son birkaç yıldır durmadan dinlenmeden çalışmış, para harcayabilecek zamanı olmamıştı.

Etraf iyice kararmıştı. Aniden canı kahve çekti. Çevresine bakınırken, alışveriş semtinin dar sokaklarından birindeki kafe tabelası gözüne ilişti. Son zamanlarda pek kalmayan, eski tarz kafelerdendi. Hoşino o kafeye girip yumuşak koltuğa yerleşerek kahvesini söyledi. Sağlam ceviz malzemeden yapılma İngiliz malı hoparlör kutularından müzik yayılıyordu. Ondan başka müşteri yoktu. O koltuğa yayılınca, genç adam uzun bir süredir kendini ilk kez bu kadar rahatlamış hissetti. Kafedeki her şey sakin, doğal, tenine uygundu. Getirilen kahve çok kaliteli bir fincana konmuştu, koyu ve lezzetliydi. Gözlerini kapatıp sakince nefes alarak, telli çalgılar ile piyanonun tarihsel uyumuna kulak kesildi. Daha önce de birkaç kez klasik müzik dinlediği olmuştu, ama nedense o seferlerde kendini o kadar huzurlu hissetmemişti. Hatta şu an benliğini yeniden bulmuş gibi hissediyordu.

Genç adam, yumuşak koltuğa gömülmüş halde, gözleri kapalı müzik dinlerken birçok şeyi düşünmeye başladı. Asıl olarak kendi varlığını düşündü. Ancak, düşündükçe, düşündüğü ölçüde somut bir varlığı yokmuş gibi gelmeye başladı. Orada bulunan şeyin, bir yan üründen öteye geçmediği hissine kapıldı.

O güne kadar, coşkulu bir şekilde Çuniçi Dragons taraftarlığını sürdürmüştü. Fakat onun için Çuniçi Dragons'un anlamı neydi? Çuniçi Dragons'un Giants takımını yenmesi onu

biraz olsun yüceltecek miydi? "Elbette yüceltmeyecek," dedi genç adam kendi kendine. Öyleyse neden öyle bir şeyi, sanki kendisinden bir parça gibi savunup durmuştu ki?

Kendisinin bomboş olduğunu söylemişti Nakata. Belki de doğruydu. Ancak, kendisi ne durumdaydı acaba? Nakata, küçüklüğünde geçirdiği kaza yüzünden o hale geldiğini söylemişti. Oysa, onun başından öyle bir kaza da geçmemişti. Eğer Nakata'yı ifade eden bomboş sözcüğüyse, kendisi için daha aşağılarda bir sözcük seçmesi gerekecekti. En azından Nakata'da, kendisinin kalkıp Şikoku'ya kadar gelmesini sağlayacak özel bir şeyler vardı. Gerçi, bunun ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı.

Genç adam bir kahve daha söyledi.

"Kahvemiz hoşunuza gitti mi acaba?" diye sordu saçları ağarmış işletmeci (Elbette genç adamın bilmesine imkân yoktu, ama işletmeci aslında Eğitim Bakanlığı bürokratlarındandı. Emekli olduktan sonra memleketi Takamatsu'ya dönmüş, klasik müzik çalınan, güzel kahve servisi yapılan bu kafeyi işletmeye başlamıştı).

"Evet. Çok güzeldi. Gerçekten, kokusu da hoş."

"Çekirdeklerini kendim kavuruyorum. Tane tane elde ayıklıyorum."

"Eh, doğal olarak da o mükemmel kahve çıkıyor ortaya."

"Müzik rahatsız etmiyordur umarım."

"Müzik?" dedi Hoşino. "Hayır, müzik çok iyi. Hiç rahatsız edici değil. Kim çalıyor?"

"Rubinstein-Heifetz-Feuermann Üçlüsü. Başlangıçta gruplarının adı Million Dollar Üçlüsü'ydü. Muhteşem bir sanat. 1941 gibi eski bir kayıt, ama ihtişamından hiçbir şey kaybetmemiş."

"Bana da öyle geldi. İyi şeyler eskimez."

"Müşterilerimiz arasında biraz daha yapısal, klasik ve direkt olan *Arşidük Üçlüsü*'nden hoşlananlar da oluyor. Sözgelimi Oistrach Üçlüsü gibi."

"Yok, bence bu çok daha iyi," dedi genç adam. "Nasıl desem, çok nazik bir tınısı var."

"Teşekkür ederim," dedi işletmeci, Millon Dollar Üçlüsü'nü temsilen teşekkür ediyormuş gibi. İşletmeci kahveyi bırakarak çekilince, Hoşino yeniden düşüncelere daldı.

En azından şimdilik Nakata'ya yardımı dokunuyordu. Onun yerine yazıları okuyordu, o taşı bile kendisi bulup getirmişti. İnsanların işine yarayacak bir şeyler yapması kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu. Aslında, bu duyguyu doğduğundan beri ilk kez yaşıyordu. İşi asmış, o kadar uzaklara kadar gelmiş, üst üste neredeyse saçmalık ölçüsünde işler gelmişti başına, ama yaptığı tercihten pişmanlık duymuyordu.

Sanki doğru yerde gibiydi. Kendisinin anlam veremediği birçok mesele, Nakata'nın yanındayken önemini yitiriyordu. Böyle bir karşılaştırma belki de aşırıya kaçabilirdi, ama Buda'nın ya da İsa'nın öğrencileri de belki onunla aynı hisleri yaşamışlardı. Hatta, kendisi de Buda'yla yan yana olsa, herhalde aynı hisleri yaşardı. Eğitim ya da gerçekler gibi zor meselelere girmektense, kendini iyi hissetmeyi tercih eden bir yapısı vardı.

Küçüklüğünde, dedesi, Buda'nın çömezleri hakkında bir öykü anlatmıştı. Çömezlerin arasında Myoga adlı bir oğlan vardır. Pek akıllı olmadığından, basit sutraların tek bir cümlesini bile doğru dürüst aklında tutamaz. Onun için de diğer çömezlerin alaylarına maruz kalır. Bir gün, Buda ona şöyle der: "Bak Myoga, sen pek akıllı değilsin. O yüzden sutraları ezberlemene de gerek yok. Onun yerine giriş kapısında oturup gelen gidenin ayakkabılarını temizle." Myoga temiz kalpli bir insan olduğundan, "Dalga mı geçiyorsun Buda! İstersen kıçını da sileyim!" demez. Ondan sonra on yıl, yirmi yıl gibi uzunca bir süre durmadan dinlenmeden ayakkabı temizler. Sonra bir gün erdem aydınlığına ulaşıverir ve Buda'nın çömezleri arasında en fazla saygı duyulanlardan biri olur... Eh, Hoşino'nun aklında kaldığı kadarıyla öykü böyleydi. Öykü Hoşino'nun aklında kalmıştı, çünkü, öyle oturup yıllarca ayakkabı temizlemekle geçen bir yaşamın bir solucanınkinden farksız olacağını düşünmüştü. Şakası bile olamazdı. Fakat şimdi tekrar düşününce, öykü onun için başka bir anlam ifade etmeye başlamıştı. "İnsan yaşamı hangi şekle girerse girsin, solucandan bir adım öteye geçmez" sözü geçti aklından. Küçüklüğünde, henüz bunun farkında değildi.

Arşidük Üçlüsü bitene kadar, bunları düşünüp durdu. Müzik düşüncelerinin derinleşmesine yardımcı olmuştu.

"Amca, bir bakar mısın?" dedi Hoşino kafeden çıkarken işletmeciye. "Bu müziğin adı neydi? Az önce söyledin ama aklımda kalmadı."

"Beethoven'ın *Arşidük Üçlüsü*'ydü."

"Marşdüdük Üçlüsü?"

"Hayır, Marşdüdük Üçlüsü değil *Arşidük Üçlüsü.* Bu beste Beethoven tarafından Avusturya Arşidükü Rudolf'a armağan edilmiş. O yüzden kayıtlara geçmiş bir adı yok, ama genelde *Arşidük Üçlüsü* adıyla biliniyor. Arşidük Rudolf, İmparator II. Leopold'un oğludur. Yani prenstir. Müziğe yeteneği varmış. On altı yaşında Beethoven'ın öğrencisi olmuş, piyano müziği teorileri üzerinde çalışmış. Elbette, Beethoven'a karşı derin bir saygı besliyormuş. Arşidük Rudolf ne besteci ne de piyanist olarak başarılı olabilmiş, ama gerçek hayatta antisosyal yönleri olan Beethoven'a yardım eli uzatarak gölgede kalan gündöndü gibi bestecinin ayakta kalmasını sağlamış. Eğer o olmasa, Beethoven'ın yaşamı sıkıntı içinde geçerdi herhalde."

"Yaşadığımız dünyada öyle insanlar da lazım."

"Haklısınız."

"Herkes yüce, dâhi olursa sıkıntı yaratır. Birilerinin etrafı kolaçan edip gerçek meseleleri halletmesi lazım."

"Söylediklerinizde çok haklısınız. Dünya yüce, dâhi insanlarla dolu olsa, işin içinden çıkılmaz."

"Çok iyi bir besteydi yalnız."

"Muhteşemdir. Dinlemekten asla bıkmıyor insan. Beethoven'ın yaptığı piyano üçlüleri arasında en mükemmel, en nezih olanıdır. Beethoven kırk yaşındayken bu eserini yaptıktan sonra, bir daha asla piyano üçlüsüne el sürmemiş. Herhalde, o yüzden bu eseri, bu tür için bir zirve anlamı taşıyordu."

"Sanırım anlayabiliyorum. Hiçbir koşula bağlı kalmadan zirve olabilecek bir nokta her zaman gereklidir," dedi Hoşino.

"Yine bekleriz."

"Evet. Gelirim."

Hoşino odaya döndüğünde, tahmin ettiği gibi Nakata uyumaya devam ediyordu. Bu manzaraya ikinci kez tanık olduğundan, genç adama artık tuhaf gelmiyordu. İstediği kadar uyumasında bir sakınca yoktu. Taş, başucunda bıraktıkları yerde duruyordu. Genç adam, ekmek torbasını taşın yanına bıraktı. Sonra banyoya girerek yeni iç çamaşırlarını giydi. O güne kadar giydiği iç çamaşırlarını kesekâğıdına tıkıştırarak çöp kutusuna attı. Yatağına girer girmez de uykuya daldı.

Genç adam sabah dokuzda uyandı. Nakata ise yanındaki yatakta, aynı şekilde uyumaya devam ediyordu. Soluk alışverişleri sakin, ama dengeliydi. Derin bir uykuda olduğu belliydi. Hoşino tek başına kahvaltısını yapıp pansiyonu işleten kadına arkadaşının hâlâ uyuduğunu, rahatsız etmemelerini söyledi.

"Yatakları toplamanıza gerek yok," dedi genç adam.

"O kadar uzun uyuması normal bir şey mi?" diye sordu genç kadın.

"Bir şey olmaz. Endişelenmeyin, ölmez. Uyuyarak kendini toparlıyor. Onu çok iyi tanırım."

İstasyonda gazete alıp banklardan birine oturarak sinema reklamları kısmına baktı. İstasyonun yakınlarındaki bir sinemada François Truffaut anısına film gösterimi yapılıyordu. Hoşino, François Truffaut'un nasıl biri olduğunu hiç (hatta kadın

mı yoksa erkek mi olduğunu bile) bilmiyordu, ama iki film bir arada gösteriliyordu ve akşama kadar zaman öldürmek için yeterli olur diye gitmeye karar verdi. Gösterimdekiler, *400 Darbe* ve *Piyanisti Vurun* filmleriydi. İzleyiciler rahatlıkla sayılabilecek kadar azdı. Hoşino, tutkulu bir sinema hayranı değildi. Arada sırada sinemaya gittiği olurdu, ama genelde kung-fu ve aksiyon türünden filmler izlemeye giderdi. O yüzden François Truffaut'nun ilk dönemlerindeki filmleri anlaşılması güç kısımlarla ve sahnelerle doluydu. Eski filmler olduklarından tempo da bir hayli düşüktü. Yine de o özgün havası, ekran tonlamaları, psikolojik betimlemeler keyif vericiydi. En azından filmlerin bitmesini can sıkıntısıyla beklemek zorunda kalmamıştı. Filmler sona erdiğinde, aynı yönetmenin başka filmlerini de izlemeyi isteyecek kadar etkilenmişti.

Sinemadan çıktıktan sonra, alışveriş semtine kadar yürüyüp dün gittiği aynı kafeye girdi. İşletmeci, onu anımsadı. Genç adam aynı koltuğa oturup kahve söyledi. Yine, kendisinden başka müşteri yoktu. Hoparlörlerden çello konçertosu duyuluyordu.

"Haydn konçertoları bir numaradır. Çelloyu çalan da Pierre Fournier," dedi kahvesini getiren işletmeci.

"Çok doğal bir ses," dedi Hoşino.

"Gerçekten de öyle," dedi işletmeci. "Pierre Fournier benim en sevdiğim müzisyenlerden biridir. Kaliteli bir şarap gibidir. Kokusu, gerçekliği vardır; insanın kanını ısıtır, kalbinin daha güçlü atmasını sağlar. Ben ondan bahsederken 'Üstat Fournier,' derim. Elbette özel bir tanışıklığımız yok, ama benim yaşamımın başöğretmenidir diyebilirim."

Fournier'in nezih çellosunu dinlerken, genç adam çocukluk

yıllarını anımsadı. Her gün yakınlardaki ırmağa gidip balık tuttuğu günleri. "O günlerde aklıma takmam gereken hiçbir şey yoktu," dedi kendi kendine. Her şeyi olduğu gibi yaşamak yeterli oluyordu. Öyle yaşadığı sürece de, kendisinin varlığını daha güçlü hissederdi. Doğal olarak öyleydi. Fakat bir zaman gelmiş her şey değişmişti. Yaşadıkça, varlığı anlamını yitirmeye başlamıştı. Düşündükçe tuhafına gidiyordu. İnsan yaşamak için doğuyordu ne de olsa. Öyle olduğu halde, yaşadıkça yaşadığı ölçüde içinin boşaltıldığını, bomboş bir insan haline getirildiğini hissedebiliyordu. Üstelik, daha ileriki zamanda da, yaşadığı sürece içinin boşalmaya devam etmesi, dımdızlak, değersiz bir insan haline gelmesi olasıydı. Yanlış olan da buydu. Bu akışı bir yerlerde değiştirebilecek miydi acaba?

"Amca baksana," diye seslendi kasanın başında bekleyen işletmeciye.

"Buyrun?"

"Eğer zamanın varsa, rahatsız da olmayacaksan, buraya gelir misin? Biraz sohbet ederiz. Bu besteyi yapan Haydn hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum."

İşletmeci yanına gelip Haydn'ın yaşamı ve müziği hakkında bildiklerini tutkuyla anlatmaya koyuldu. İşletmeci aslında içine kapanık bir insandı, ama konu klasik müzikten açılınca içine bir cesaret doğuyordu. Haydn maaşlı müzisyen olarak, uzun ömrü boyunca birçok patron değiştirerek emredildiği, sipariş edildiği şekilde sayısız beste yapmıştı. Gerçekçi, canayakın, dürüst ve faal bir adamdı Haydn. Aynı zamanda, kendi içinde derin bir karanlığı da sürekli taşıyordu.

"Haydn, bir anlamda sır küpü bir insandır. İç dünyasında ne

ölçüde derin travmalar yaşadığını kimse bilmez. Fakat onun doğduğu feodal dünyada, kendi egosunu giysilerinin altına gizlemek, güler yüzünü hiç bırakmadan yaşamak zorundaydı. Öyle yapmasa ezilip giderdi. Çoğu insan, Bach ve Mozart'la karşılaştırıp Haydn'ı aşağılar. Hem müziği hem de yaşadığı yaşam açısından. Evet, yaşamı boyunca yenilikçi olmaya gayret etmiş bir adamdı, ama kesinlikle liderlik vasfı yoktu. Fakat dikkatle, yüreğini vererek dinlersen, onda gizlenen modern egoyu yakalayabilirsin. Bu tezatlarla dolu uzak bir memleket gibi, Haydn'ın müziğinde nabzını attırmaya devam eder. Mesela şu akortu dinle. Sakin, ama bir delikanlı gibi meraklı, yeniliklerin peşinde, mücadeleci bir ruh var burada."

"François Truffaut filmleri gibi."

"Evet, öyle," dedi işletmeci gayriihtiyari elini Hoşino'nun omzuna koyarak. "Gerçekten de öyle. Şimdi söylediklerimi François Truffaut filmlerinde de görürsün. Yumuşak bir merakla dolu, yenilikçi ve mücadeleci bir ruh."

Haydn müziği bitince, genç adam bir kez daha Rubinstein-Heifetz-Feuermann Üçlüsü'nün çaldığı *Arşidük Üçlüsü*'nü dinledi. Sonra, o müziği dinlerken bir kez daha uzun uzun düşüncelere daldı.

"Şimdilik gidebileceğim yere kadar Nakata'yla birlikte gideyim. İşten bana ne," dedi içinden Hoşino kararlılıkla.

35

Sabah saat yedide telefon çaldığında derin bir uykudaydım. Rüyamda bir mağaranın derinliklerinde, elimde el feneriyle çömelmiş, karanlıkta bir şeyler arıyordum. O anda mağaranın girişinden, birilerinin bir ismi seslendiğini duydum. Benim adımdı. Uzaktan, hayal meyal duyuluyordu. Sesimi olabildiğince yükselterek yanıt verdim. Fakat oradaki her kimse, benim sesimi duyamıyordu herhalde. Israrla adımı sesleniyordu. Elimden bir şey gelmeyince ayağa kalkıp mağaranın girişine doğru yürümeye başladım. Aklımdan da "Bulmama çok az kalmıştı," diye geçiriyordum. Aynı zamanda da, içten içe o aradığım şeyi bulamayışıma seviniyordum. Orada uyandım. Çevreme göz gezdirerek bölük pörçük hale gelen bilincimi yavaş yavaş toparladım. Telefonun zilinin çaldığını fark ettim. Danışma masasındaki telefon çalıyordu. Sabahın taze ışıkları perdeden süzülerek odaya doluyordu. Saeki Hanım yanımda değildi. Yatakta yalnızdım.

Üstümde tişört, altımda boxer külotumla yataktan çıkıp telefona kadar gittim. Bir hayli yavaş yürümüştüm, ama telefonun zili ısrarla çalmaya devam ediyordu.

"Alo?"

"Uyuyor muydun?" dedi karşı taraftaki ses. Oşima'ydı arayan.

"Evet, yatıyordum," diye yanıtladım.

"Tatil günü sabahın köründe uyandırdım, kusura bakma, ama ciddi bir sorunumuz var."

"Ciddi bir sorun derken?"

"Konunun ayrıntılarını sonra anlatırım, ama bir süreliğine şehirden uzaklaşsan iyi olacak. Şimdi çıkıp oraya geleceğim. Sen de, o arada toparlanırsın. Ben oraya ulaşınca, sen hemen otoparka gelip hiçbir şey söylemeden arabaya bineceksin. Anlaşıldı mı?"

"Tamam," dedim.

Odaya dönüp Oşima'nın söylediği gibi eşyalarımı toparlamaya başladım. Acele etmeme gerek yoktu. Beş dakikada hallolacak bir işti. Lavaboda yıkayıp kuruttuğum giysilerimi toparlayıp temizlik malzemelerimi, kitaplarımı ve günlüğümü sırt çantama tıkıştırdığım anda hazırlanmış oldum. Elbiselerimi giyip sonra dağınık yatağı düzelttim. Çarşafı gererek kırışıklarını düzeltip yastığı kabarttım, yorganı güzelce örttüm. Ardımda kalan tüm izleri sildim. Sonra koltuğa oturup yalnızca birkaç saat önce odada olan Saeki Hanım'ı düşünmeye başladım.

Yirmi dakika sonra yeşil Mazda Roadstar otoparka girmeden önce, süt ve mısır gevreğiyle kahvaltımı aradan çıkardım. Kullandığım kapları yıkayıp yerlerine koydum. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım. Aynada yüzümü inceledim. Tam o sırada, otoparktan gelen motor sesini duydum.

Arabanın üstünü açmak için hava çok uygundu, ama tentesi kapalıydı. Sırt çantamı omuzlayıp seri adımlarla arabanın yanına giderek yolcu koltuğuna oturdum. Oşima, sırt çantamı önceki sefer olduğu gibi, bagajın üstüne sağlam bir şekilde yerleştirdi. Oşima, Armani tarzı koyu güneş gözlükleri takmış, V yaka beyaz tişörtünün üzerine kareli keten gömlek giymişti. Beyaz kot pantolon, altında da lacivert kısa Convers ayakkabılar.

Rahat, tatil gününü yansıtan bir giyim tarzı. Bana lacivert bir şapka uzattı. Üzerinde North Face amblemi vardı.

"Şapkanı bir yerlerde bıraktığını söylemiştin değil mi? Bunu tak o zaman. Yüzünü gizlemek için bir parça işe yarar."

"Teşekkür ederim," dedim. Sonra da şapkayı başıma geçirdim. Oşima yüzümü inceleyip ikna olmuş gibi başını salladı.

"Güneş gözlüklerin vardı değil mi?"

Başımı sallayarak cebimden koyu gök mavisi Revo güneş gözlüğümü çıkarıp taktım.

"Çok haşin oldun böyle," dedi Oşima yüzüme bakarak. "Hmm... Şu şapkayı gölgeliği arkaya gelecek şekilde taksana."

Söylediği gibi, şapkanın gölgeliğini arka tarafa çevirdim.

Oşima bir kez daha başını salladı. "Şimdi oldu işte. İyi eğitim almış rap şarkıcıları gibi oldun."

Sonra vites değiştirerek gaza yavaşça yüklenip arabayı hareket ettirdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Önceki yere."

"Koçi'deki dağa mı?"

Oşima başını salladı. "Evet. Yine uzun bir yolculuk yapacağız," dedi. Sonra arabanın müzikçalarını açtı. Mozart'ın neşeli orkestra müziği gelmeye başladı. Daha önce bir yerlerde dinlemiştim.

Galiba Mozart'ın Posthorn Serenadı'ydı.

"Dağda sıkıldın mı yoksa?"

"Orası hoşuma gidiyor. Hem sakin hem de kitap okuyabiliyorum."

"Tamam öyleyse," dedi Oşima.

"Ciddi sorun dediğin ne peki?"

Oşima ciddi bir yüz ifadesiyle dikiz aynasına baktı. Sonra, yüzüme bir bakış fırlatarak tekrar ileriye bakmaya başladı.

"Öncelikle, polis beni yine aradı. Dün gece evime telefon geldi. Bu sefer seni bulmak konusunda bir hayli kararlı gibiydiler. Hava önceki seferden bir hayli farklıydı."

"Fakat benim tanığım var. Değil mi?"

"Elbette. Senin çok kesin bir tanığın var. Olay günü, sen gün boyunca Şikoku'daydın. Onların da bundan şüphesi yok. Fakat birileriyle suç ortaklığı yapmış olabilirsin. Öyle bir olasılık da var."

"Suç ortaklığı mı?"

"Bir suç ortağın olabilir. Bu kadar basit işte."

Suç ortağı? Başımı iki yana salladım. "Bunu da nereden çıkarmışlar acaba?"

"Polis her zamanki gibi pek fazla bir şey söylemedi. Onlar, başkalarına bir şey sorarlarken kurt gibi saldırırlar, ama bir

şeyler söylemek konusunda da o ölçüde isteksiz olurlar. O yüzden, gece boyunca oturup internetten bilgi topladım. Biliyor muydun? Sırf bu olay için kurulmuş bir internet sitesi var artık. Üstelik orada bir hayli ünlü bir adamsın. Olayın anahtarını elinde tutan serseri ruhlu prenssin artık."

Hafifçe omuzlarımı silktim. Serseri ruhlu prens?

"Ne yazık ki, oralardaki bilgilerin nereye kadar gerçek, nereye kadar tahminden ibaret olduğunu anlamak mümkün değil. Fakat birçok bilgiyi üst üste getirince, durum aşağı yukarı anlaşılıyor. Polis şu anda bir adamı arıyor. Altmışlı yaşlarının ortalarında bir adam. O adam olayın olduğu akşam Nogata'daki alışveriş semtine yakın bir karakola giderek kendisinin az önce bir adamı öldürdüğünü itiraf etmiş. Bıçaklamış. Fakat adam anlaşılması imkânsız bir sürü şey de sıralayıvermiş. Bunun üzerine, karakolda görevli genç polis, kafayı yemiş bir ihtiyar diye pek ilgilenmemiş, doğru dürüst dinlemeden geçiştirmiş. Ancak olay ortaya çıkınca, o polis elbette ihtiyar adamı anımsamış ve çok feci bir hata yaptığının farkına varmış. İhtiyarın ne adını ne de adresini not almış çünkü. Amirlerinin durumu öğrenmesinin pek de iyi olmayacağını düşünerek çenesini kapalı tutmuş. Fakat bazı gelişmeler dolayısıyla, ne gibi gelişmeler olduğu bilinmiyor bu arada, gerçek açığa çıkmış. Polis de elbette ceza almış. Yazık, ömrü boyunca terfi de alamaz artık."

Oşima vites düşürerek önümüzde giden Toyota Tercel'i geçip seri hareketlerle yeniden esas şeridimize döndü.

"Polis, tüm olanaklarını seferber ederek o ihtiyarın kim olduğunu bulmuş. Özgeçmişi tam olarak bilinmiyor, ama zihinsel özürlüymüş. O kadar feci durumda değilmiş, ama biraz kaçık işte. Akrabalarının yardımı ve koruması altında

yaşıyormuş. Tek başına. Fakat kaldığı apartman dairesinden ayrılmış. Polis nereye gittiğini araştırmaya başlayınca, otostop yapa yapa Şikoku'ya doğru gittiğini tespit etmiş. Bir şehirlerarası otobüs şoförü tanıma uyan bir ihtiyarın Kobe'de kullandığı otobüsüne bindiğini anımsıyormuş. Farklı bir konuşma tarzı varmış ve tuhaf şeyler anlatıyormuş. O yüzden de aklında kalmış. Yirmili yaşlarının ortalarında görünen genç bir adamla birlikteymiş. O ikisi Tokuşima İstasyonu terminalinde otobüsten inmişler. Tokuşima'da kaldıkları pansiyon da tespit edilmiş. Pansiyonu işleten kadının ifadesine göre, iki adam trenle Takamatsu'ya gideceklerini söylemişler. Böylece, o ihtiyarın izlediği rota ile senin bulunduğun yer çakışmış oluyor. Sen de, o ihtiyar da Nakano Semti'nden kalkıp doğrudan Takamatsu'ya geliyorsunuz. Tesadüf olamayacak kadar fazla ortak nokta var. Doğal olarak, polis de bu seferki olayı birlikte planlamış olabileceğinizi düşünüyor. Bu kez Emniyet Genel Müdürlüğü el atmış olaya. Şehirde her yeri didik didik arıyorlar. Senin bizim kütüphanede kaldığını daha fazla gizleyemem belki. O yüzden dağ kulübesine götürmeye karar verdim."

"Nakano Semti'nde yaşayan zihinsel özürlü bir ihtiyar?"

"Bir şey ifade ediyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir fikrim yok."

"Adresine bakılırsa, sizin eve yakın bir yerde oturuyormuş. On beş dakikalık yürüme mesafesinde."

"Bak Oşima, Nakano Semti kalabalık bir yerdir. Bizim komşu evde kimlerin oturduğunu bile bilmiyorum."

"Neyse. Bak şimdi. Anlatacaklarım henüz bitmedi," dedi

Oşima. Sonra yüzüme kısa bir bakış fırlattı. "Nogata'daki alışveriş semtine istavrit ve sardalyeleri o yağdırmış. En azından, o ilk gittiği polise havadan yüzlerce balık yağacağı kehanetinde bulunmuş."

"Müthiş!" dedim.

"Evet," dedi Oşima. "Aynı günün akşamı, Tokyo-Nagoya otobanındaki Fucikava mola yerinde havadan sülük yağmıştı bir de. O olayı anımsıyor musun?"

"Anımsıyorum."

"Bu bir dizi olay, elbette polisin dikkatini çekmiş. O nedeni belirlenemeyen olaylar ve gizemli ihtiyar arasında bir bağ olabileceğini düşünüyorlar. Adamın geçtiği rota ile olayların haritası tam örtüşüyor çünkü."

Mozart'ın bestesi bitince başka bir Mozart bestesi başladı.

Oşima ellerini direksiyondan ayırmadan, birkaç kez başını iki yana salladı. "Yalnız olay çok tuhaf bir şekilde gelişiyor. Zaten en başından tuhaf bir olaydı, ama iş içinden çıkılmaz bir hal almaya başladı. Önceden tahmin etmek imkânsız. Fakat kesin olan bir şey var. Artık olayın merkezi gitgide buralarda bir yerlere kaymaya başladı. Senin izlediğin rota ile o gizemli ihtiyarın rotası buralarda bir yerde çakışmak üzere."

"Oşima, kalkıp başka bir şehre gitsem daha mı iyi olur?" dedim. "Bir şeyler olacaksa senin ve Saeki Hanım'ın başına bela olmak istemem."

"Nereye gideceksin ki?"

"Bilmiyorum. İstasyona kadar götürürsen orada düşünürüm. Neresi olursa olsun fark etmez."

Oşima derin bir iç geçirdi. "Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İstasyon polis kaynıyordur şimdi ve uzun boylu, on beş yaşlarında, omuzlarında sırt çantasını ve saplantılarını taşıyan, haşin bir delikanlıyı arıyorlardır."

"Öyleyse, pek bakmadıkları uzak bir istasyona götür."

"Fark eden bir şey olmaz. Seni nasıl olsa bulurlar."

Bir şey söylemedim.

"Bana bak şimdi. Senin için tutuklama kararı çıkarılmış değil. Seni istediğim yere götürürüm. Kanunsuz bir iş yapmıyorum. Zaten, daha esas adını bile bilmiyorum, Kafka Tamuracığım. Sen beni dert etme. Böyle görünsem de temkinli bir insanımdır. Kuyruğumu kolay kolay kıstırtmam."

"Oşima," dedim.

"Efendim?"

"Hiç kimseyle suç ortağı değilim. Eğer gerçekten babamı öldürecek olsaydım, birilerinden yardım almazdım."

"Farkındayım."

Oşima trafik ışıklarında durup dikiz aynasını düzeltti. Limonlu şekerini ağzına atıp bir tane de bana uzattı. Ben de alıp ağzıma attım.

"Sonra?"

"Sonra ne?" diye soruma aynı soruyla yanıt verdi Oşima.

"Öncelikle dedin ya konuşmaya başlarken. Benim neden dağ kulübesinde saklanmam gerektiğini söylerken. Öncesi olduğuna göre sonrası da vardır herhalde. Sanırım."

Oşima gözlerini ayırmadan trafik ışıklarına bakıyordu. Fakat ışık bir türlü yeşile dönmüyordu. "Sonrası pek önemli bir şey değil. İlkiyle karşılaştırılınca."

"Fakat öğrenmek isterim."

"Mesele Saeki Hanım," dedi Oşima. Trafik ışığı nihayet yeşile dönünce gaza bastı. "Onunla yatıyorsun, değil mi?"

Nasıl cevap verebileceğimi bilemedim.

"Sorun o değil aslında. Kafana takma. Sezgilerim güçlü olduğu için anladım sadece. O güzel, çekici bir kadın. O... özel bir kadın. Birçok anlamda. Evet, aranızda çok büyük bir yaş farkı var, ama bu pek de sorun edilecek bir şey değil. Senin onun çekimine kapılmanı çok iyi anlayabiliyorum. Onunla sevişmek istiyorsun. Yap öyleyse. O seninle sevişmek istiyor. Yapsın öyleyse. Çok basit. Beni hiç ilgilendirmez. Sizin için iyi bir şeyse, benim için de iyi bir şey demektir."

Oşima ağzının içindeki limon şekerini hafifçe dolaştırdı.

"Fakat şu an için, Saeki Hanım'dan biraz uzak kalmalısın. Nakano Semti Nogata Mahallesi'ndeki kanlı olaydan bağımsız olarak."

"Neden?"

"O şu anda çok hassas bir noktada."

"Hassas bir nokta derken?"

"Saeki Hanım..." dedi Oşima. Doğru sözcüğü bulmaya çalıştığını hissedebiliyordum. "Basite indirgersek, Saeki Hanım ölüyor. Bunu ben anlayabiliyorum. Şu son zamanlarda çok güçlü hissediyorum bunu."

Güneş gözlüklerimi kaldırıp doğrudan Oşima'nın yüzüne baktım. Yüzünü dosdoğru ön tarafa çevirmiş halde arabayı sürmeye devam ediyordu. Koçi'ye gidilen otobana henüz girmiştik. Araba şaşırtıcı bir şekilde, hız limitinin altında, normal şeritte ilerliyordu. Siyah bir Toyota Supra yanımızdan uğultuyla geçti.

"Ölüyor derken?.." dedim. "Ölümcül bir hastalığı mı var? Ne bileyim, kanser ya da lösemi gibi?"

Oşima başını iki yana salladı. "Belki öyledir. Belki de değildir. Onun sağlık durumu hakkında hiçbir bilgim yok. Belki de öyle bir hastalığı olabilir. Elbette olasılık dahilinde. Ancak benim kanımca, durum daha çok ruhsal boyutla ilgili. Yaşama arzusu gibi. Herhalde sorun öyle bir şeyden kaynaklanıyor."

"Yaşama arzusunun kalmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Evet. Yaşamaya devam etme arzusu kalmamış."

"Saeki Hanım intihar edebilir mi sence?"

"Sanırım etmez," dedi Oşima. "O yalnızca sakin sakin ölüme doğru yol alıyor. Belki de ölüm ona doğru yaklaşıyor."

"Bir trenin istasyona yaklaşması gibi mi?"

"Herhalde," dedi Oşima. Bir an sözünü yarıda kesip dudaklarını sımsıkı kapadı. "Dahası, Kafka Tamura, sen tam o anda ortaya çıktın. Buz gibi soğuk, Kafka gibi gizemli halinle. Sonra o ve sen birbirinizle yakınlaştınız ve... klasik tabirle, bir ilişkiniz oldu."

"Ee?"

Oşima bir anlığına ellerini direksiyondan ayırdı. "Hepsi bu kadar işte."

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Bence durum farklı. Sen sanırım, o trenin ben olduğumu düşünüyorsun."

Oşima uzunca bir süre bir şey söylemedi. Nice sonra konuşmaya başladı. "Evet, öyle," diyerek kabul etti. "Aynen senin söylediğin gibi. Benim düşüncem öyle."

"Benim Saeki Hanım'a ölümü taşıdığım anlamına geliyor öyleyse."

"Fakat," dedi. "Ben bunun için seni suçlamıyorum. Daha ziyade iyi bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Neden?"

Oşima bu sorumu yanıtlamadı. O suskunluğuyla, "Nedenini sen düşün," demek ister gibiydi. Belki de, neden aramak gereksizdi.

"Baksana Oşima."

"Söyle."

"Ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Yönümü bile kaybetmiş durumdayım. Doğru olan ne, yanlış olan ne? İlerlemeli miyim, geriye mi dönmeliyim?"

Oşima yine susuyordu. Bir yanıt gelmedi.

"Ne yapmam gerekiyor benim?" diye sordum.

"Hiçbir şey yapmasan da olur," diye kestirip attı.

"Hiçbir şey mi?"

Başını evet anlamında salladı. "İşte o yüzden seni dağa götürüyorum."

"İyi de dağda ne yapabilirim ben?"

"Rüzgârın sesini dinlersin," dedi. "Ben her zaman öyle yaparım."

Söylediklerini düşünmeye başladım.

Oşima elini uzatıp usulca elimin üstüne koydu.

"Birçok şeyin seninle ilgisi yok. Benimle de ilgisi yok. Ne kehanetle ne de lanetle ilgili. Ne DNA'yla ne de düzensizlikle. Yapısalcılık yüzünden olmadığı gibi, üçüncü sanayi devrimi yüzünden de değil. Hepimizin böyle çöküp gitmesi, dünyanın kurgusunun çöküş ve yitim üzerine kurulu olmasından. Bizim varlığımız o prensibin gölgesinden başka bir şey değil. Rüzgâr eser. Hırçın rüzgârlar da vardır, insanın ruhunu okşayan rüzgârlar da. Fakat tüm rüzgârlar, gün gelir yitip gider. Rüzgâr

cisim değildir. Havanın yer değiştirmesine verilen genel bir addır yalnızca. Kulak ver, bu metaforu anlamaya çalış."

Ben de Oşima'nın elini sıktım. Yumuşak ve sıcaktı. Pürüzsüz, cinsiyetsiz, narin ve asildi.

"Oşima," dedim, "benim bir süre Saeki Hanım'dan uzak kalmam gerekiyor öyleyse."

"Evet, Kafka Tamura. Sen bir süreliğine Saeki Hanım'dan uzak kalırsan daha iyi olacak. Bence öyle. Onu kendi başına bırak. Akıllı, güçlü bir insandır. Uzun süre yalnızlığa katlanarak, ağır bir belleğin yükü altında ayakta durmaya çalışarak yaşamış. Birçok şeye tek başınayken sakince karar verebilir."

"Yani ben çocuğum ve kafa karıştırıyorum, öyle mi?"

"Hayır," dedi Oşima, yumuşak bir sesle. "Kesinlikle onu kastetmedim. Sen yapabileceğini yaptın. Yaptıklarının bir anlamı da vardı. Hem senin için hem de onun için. O yüzden, gerisini ona bırak. Böyle söyleyince biraz soğuk gelebilir, ama şu an Saeki Hanım için yapabileceğin hiçbir şey yok. Sen şimdi tek başına dağa gidip kendi işini yap. Senin için de, öyle bir dönem aslında."

"Kendi işim?"

"Kulak ver, Kafka Tamura," dedi Oşima. "Kulak ver. İstiridye gibi tüm dikkatinle."

36

Pansiyona döndüğünde, tahmin ettiği gibi Nakata hâlâ uyuyordu. Başucuna bıraktığı ekmek ve portakal suyu poşetine de dokunulmamıştı. Yaşlı adam, yattığı yönü bile değiştirmemişti. Herhalde bir kez bile uyanmamıştı. Hoşino geçen saati hesapladı. Dün öğleden sonra ikide yattığına göre tamı tamına otuz saattir uyuyordu. Genç adam hangi günde olduklarını çıkaramadı. Son birkaç gündür, gün kavramı anlamını yitirmişti sanki. Çantasından ajandasını çıkararak kontrol etti. Kobe'den otobüse binip Tokuşima'ya vardıkları gün cumartesiydi ve Nakata pazartesi gününe kadar uyumuştu. Sonra, pazartesi günü Tokuşima'dan Takamatsu'ya gelmişler, perşembe günü taş ve yıldırım tantanası sonrasında Nakata yine yatmıştı. Aradan bir gece geçtiğine göre... Günlerden cuma olmalıydı. Fakat bu şekilde hesaplayınca, Nakata Şikoku'ya sanki yalnızca uyumak için gelmişti.

Genç adam önceki akşam yaptığı gibi, banyoya girdi, çıkınca bir süre televizyon izledi, sonra da yatağına girdi. Nakata o sırada da huzur içinde uyumaya devam ediyordu. "Neyse, her şey olacağına varır," dedi genç adam kendi kendine. "Uyumak istiyorsa, bırakayım uyusun. Olmadık şeylere kafa yormanın âlemi yok." Sonra o da uykuya daldı. Saat on buçuktu.

Sabah beşte çantasında bıraktığı cep telefonu çalmaya başladı. Hoşino hemen uyanıp telefonu eline aldı. Nakata yandaki yatakta hâlâ uyuyordu.

"Alo?"

"Hoşinocuğum," dedi bir erkek sesi.

"Albay Sanders?" dedi genç adam.

"Evet, ta kendisi. Nasılsın?"

"İyi olmasına iyiyim de..." dedi genç adam. "Amca, sen bu numaraya nasıl ulaştın? Sana telefon numaramı verdiğimi sanmıyorum. Üstelik son birkaç gündür cep telefonumu hep kapalı tutuyordum. İşyerinden ararlarsa sıkıntı yaratır diye. Nasıl oldu da telefonu çaldırabildin? Çok tuhaf. Hatta mantıksız."

"Sana söylemedim mi Hoşinocuğum? Ben Tanrı değilim, Buda değilim, insan da değilim, demedim mi? Ben özel bir şeyim. Bir kavramım. O yüzden Hoşinocuğum, senin kapalı cep telefonunu çaldırmak benim için çocuk oyuncağı. Kapalı olması hiçbir şekilde engel değil. Artık böyle şeyler seni şaşırtmasın. Gerçi, doğrudan yanınıza da gelebilirdim Hoşinocuğum, ama gözlerini açıp da başucunda benim oturduğumu görecek olsan, küçükdilini yutardın herhalde."

"Eh, şaşırırdım elbette."

"İşte o yüzden cep telefonundan aradım. Görgü kurallarını ben de biliyorum az çok."

"Düşünceli davrandığın için sağol," dedi genç adam. "Peki amca, bu taşı ne yapacağız şimdi? Nakata Amca'yla birlikte taşı tersyüz edip bilmem nerenin girişini açtık. Müthiş yıldırımlar çakıyordu, taş da ölü gibi ağırlaşmıştı. Haa, sana daha Nakata Amca'dan söz etmemiştim değil mi? Nakata Amca, şu anda birlikte seyahat ettiğim bir amca..."

"Nakata'yı biliyorum," dedi Albay Sanders. " Açıklama

yapmana gerek yok."

"Nereden biliyorsun?" dedi Hoşino. "Neyse. İşte o Nakata Amca, sanki kış uykusuna yatmış gibi bu aralar uyuyup duruyor. Taş hâlâ burada. Artık götürüp yerine bıraksak daha iyi olacak galiba. Kimseye sormadan çıkardık oradan. Çarpılmayalım sonra."

"Yahu, sen ne laf anlamaz adamsın?! Kaç kez söyleyeceğim sana?!" dedi Albay Sanders. "Taş bir süre daha sende kalsın. İkiniz girişi açtınız. Bir kez açılırsa, kapatılması da gerekir. Kapattıktan sonra yerine koyarsın. Henüz geri bırakmanın zamanı gelmedi. Anladın mı? Okey?"

"Okkey," dedi genç adam. "Açtığın şeyi kapatacaksın. Yerinden aldığın şeyi yerine aynı şekilde bırakacaksın. Tamam tamam, anlaşıldı. Öyle yaparım. Yahu, amca, ben artık olmadık şeyleri düşünmeyi bıraktım. Hiçbir şey anlamıyorum ama, dediğin gibi yaparım. Dün akşam, çok iyi anladım. Anlamı olmayan şeylerde anlam aramaya kalkmanın zamanımı boşa harcamak olacağını."

"Bilgece bir sonuç. 'Haddinden uzun düşünmek, hiç düşünmemiş olmaktan farksızdır,' derler."

"Güzel lafmış."

"Kapsamlı bir laftır."

" 'Şu köşe yaz köşesi, şu köşe kış köşesi, ortada su şişesi' de derler."

"Bu da ne şimdi?"

"Hızlı söylemek gerekiyor. Benim icadım."

"Peki, şu an o lafı söylemeni gerektiren bir durum mu var?"

"Yok. Öylesine içimden geldi yalnızca."

"Hoşinocuğum, çok rica ediyorum, bu zevzekliklerinden vazgeç artık. Boş yere kafamı karıştırma. Belirli bir yönü olmayan anlamsızlıklar karşısında zayıfımdır biraz."

"Kusura bakma," dedi genç adam. "İyi de, amca, benle bir işin mi var? Herhalde bir şey söyleyeceksin ki böyle sabahın köründe telefon ettin. Değil mi?"

"Haa, evet. Unutuyordum az kalsın," dedi Albay Sanders. "Esas önemli olan konuyu konuşmamız gerek. Bak, Hoşino, hemen şimdi o pansiyondan ayrılın. Zamanımız yok, kahvaltı etmeyin. Nakata'yı hemen uyandır. Oradan çıkıp bir taksiye atlayın. Taksiyi pansiyondan çağırmayın. Caddeye çıkıp yoldan geçen taksilerden birine binin. Sonra da şimdi yazdıracağım adresi şoföre söylersiniz, o sizi götürür. Kâğıt kalem var mı yanında?"

"Evet, var," diyen genç adam, çantasından ajandasını ve tükenmezkalemini çıkardı. "Süpürge faraş hazır."

"Bırak şu zevzeklikleri dedim ya sana!" dedi Albay Sanders öfkeli bir ses tonuyla. "Ben ciddiyim. Kaybedecek tek bir saniyemiz bile yok."

"Tamam tamam. Ajandamı ve tükenmezkalemimi çıkardım."

Albay Sanders'ın söylediğini not eden genç adam, teyit etmek için seslice okudu. "XX Semti 3. Mahallesi 16-15, Takamatsu Park Apartmanı No: 308. Adres tamam değil mi?"

"Tamam," dedi Albay Sanders. "Kapının önünde siyah bir şemsiye kutusu var, kapının anahtarı o kutunun altında. Onunla kapıyı açıp içeri girin. Orada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Bir süre dışarı çıkmanıza gerek kalmasın diye, ihtiyacınız olabilecek her şeyi hazırlattım."

"Daire senin mi amca?"

"Evet. Daire benim. Yani benim dediysem kiraladım. O yüzden dilediğiniz gibi kalın orada. Sizin için ayırdım."

"Amca, baksana," dedi genç adam.

"Söyle."

"Şimdi sen Tanrı değilsin, Buda değilsin, insan da değilsin. Aslında şekli olmayan bir şeysin. Yanlış mı anlamışım?"

"Hayır, doğru."

"Bu dünyadan da değilsin."

"Aynen öyle."

"Madem öyle, nasıl oluyor da bir apartman dairesi kiralayabiliyorsun? Değil mi amca? Sen insan olmadığına göre ne kütük kaydın, ne vatandaşlık numaran, ne de gelir beyan edebileceğin bir şeyin vardır. Mührün de yoktur, mühür kaydın da. Eee? Bunlar olmazsa da apartman dairesi kiralayamazsın. Sakın bir dolap çevirmiş olmayasın? Ne bileyim, ağaç yaprağını mühür kayıt belgesine döndürüp de, emlakçiyi uyutmak gibi yani. Daha fazla belaya bulaşmak istemiyorum."

"Anlamamakta neden ısrar ediyorsun?" dedi Albay Sanders

dilini şaklatarak. "Amma ahmak bir adamsın. Yoksa, kafanın içinde beyin yerine sümük mü taşıyorsun? Gerzek! Yapraktan mühür kaydı ne? Üçkâğıtçı, madrabaz değilim ben! Ben bir kavramım. Kavram ve madrabaz arasında dağlar kadar fark vardır. Şu ettiğin lafa bak! Benim kalkıp da emlakçiye gideceğimi, o anlattığın ıvır zıvır bir sürü işlemi yapacağımı mı sanıyorsun? 'Efendim, şu kirayı biraz daha aşağı çekmek mümkün mü?' diye dilenir miyim? O tür dünyevi işlerimi sekreterim halleder. Gereken bütün belgeleri de o hazırlar. Normal olan da bu zaten."

"Yapma yahu?! Demek bir sekreterin bile var."

"Tuhaf olan ne? Sen beni ne sandın? Alay etmenin de bir sınırı var. Meşgul biriyim ben. Bir sekreterim olmasının neresi tuhaf?"

"Tamam anlaşıldı. Heyecan yapma hemen. Biraz kızdırayım demiştim sadece. O bir yana da amca, neden burayı apar topar terk etmemiz gerekiyor ki? Oturup bari bir kahvaltı etsek. Karnım çok acıktı. Zaten Nakata Amca da horul horul uyuyor, öyle kolay kolay uyanacağını hiç sanmam..."

"Bak Hoşino, bu bir şaka değil. Polis canla başla ikinizi arıyor. Herifler bugün sabah ilk iş olarak şehirdeki tüm otel ve pansiyonları didik didik edecekler. Nakata ile senin eşkalin çoktan belirlenmiş durumda. Oraya bakacak olurlarsa, armut gibi kalırsınız ortada. Ne de olsa, ikiniz bir araya gelince dış görünüş olarak kendinizi hemen ele verecek haldesiniz. Şu an kaybedecek bir saniyemiz bile yok ve..."

"Polis mi dedin?" dedi Hoşino sesini yükselterek. "Bırak şimdi, amca. Ben hiçbir şey yapmadım ki?! Evet, lise yıllarımda birkaç kez motosiklet arakladığım olmuştu, ama ona da yalnızca kendim bindim, eğlence olsun diye. Satmaya kalkmadım. Bir

süre bindikten sonra geri verdim hep. Ondan sonra da hiçbir suça bulaşmadım. Haa, geçen gün tapınaktan şu taşı çıkardım o kadar. Onu da sen söyledin diye..."

"Taşla alakası yok," diye kestirip attı Albay Sanders. "Yahu, aklından çıkar artık şu taş meselesini! Polisin taştan haberi yok, bilseler bile ilgilerini hiç çekmez. En azından böyle bir şey için, sabahın köründe kalkıp da tüm otel ve pansiyonları aramaya girişmezler. Mesele çok daha büyük."

"Çok daha mı büyük?"

"O mesele yüzünden, polis Nakata'nın peşinde."

"Tamam da amca, anlayamıyorum. Nakata, sanki bu dünyadaki suçtan en uzak adam gibi duruyor. Büyük mesele dediğin ne ki? Nasıl bir suç işlenmiş? Nakata Amca'yla alakası ne?"

"Şu an telefonda anlatacak kadar zamanım yok. Önemli olan, senin Nakata'yı uyandırıp birlikte kaçmak zorunda olman. Her şey sana bağlı. Anladın mı?"

"Anlamadım," dedi Hoşino elinde telefon, başını iki yana sallayarak. "Hem de hiç anlamadım. O dediğini yaparsam, ben de suç ortağı olmaz mıyım?"

"Suç ortaklığıyla suçlanmazsın, ama soruşturma geçirirsin. Fakat zamanımız yok, Hoşinocuğum. İşin zor kısmını düşünme sen. Şimdi itiraz etmeden dediğimi yap yeter."

"Hop hop amca, dur bakalım. Sana öyle gelmemiş olabilir, ama polisleri pek sevmem. O tipler mafyadan, ordudan daha kötüdür. Pis adamlardır, boş yere hava atıp dururlar. Zayıfları

taciz etmekten zevk alırlar. Lisedeyken olsun, kamyon şoförlüğüne başladıktan sonra olsun o tiplerin birçok kötülüğünü gördüm. O yüzden, polisi karşıma almak istemem. Yenmeme imkân yok, bir de çok yılışık olurlar. Anlıyor musun? Neden şimdi böyle bir olaya bulaşayım? Zaten..."

Telefon kesildi.

"Off ya!" dedi genç adam. Derin bir nefes alarak cep telefonunu çantasına tıkıştırdı. Sonra da Nakata'yı uyandırmak için uğraşmaya başladı.

"Nakata Amca! Amca kalk, yangın var! Sel bastı! Deprem oluyor! Devrim patladı! Godzilla geliyor! Kalk! Haydi, ne olur kalk!"

Nakata'nın gözlerini açması bir hayli zaman aldı. "Az önce kesimi hallettim. Artanını sobada yaktım. Hayır, kediler banyoya girmez. Banyoya giren benim," dedi Nakata. Başka bir zamanda, başka bir dünyada gibiydi. Genç adam Nakata'yı omuzlarından tutarak sarsıp burnunu tıkadı, kulaklarını çekti. Nihayet Nakata kendini toparladı.

"Oo! Hoşino, sen misin?!"

"Evet benim," dedi genç adam. "Uyandırdım, kusura bakma."

"Hayır, önemli değil. Zaten benim de uyanmam gerekiyordu artık. Aldırmayın siz. Ateşi yaktım zaten."

"Ne güzel. Fakat biraz sorunumuz var, buradan bir an önce ayrılmamız lazım."

"Johnnie Walker yüzünden mi?"

"İşin ayrıntılarını ben de bilmiyorum. Bir kaynaktan özel olarak haber aldım. Burayı terk etmemiz için. Polis bizi arıyormuş."

"Demek öyle."

"Evet. Fakat o Johnnie Walker ile senin aranda ne geçti ki?"

"Aa? O meseleyi size anlatmamış mıydım?"

"Hayır, anlatmadın."

"Anlattım gibi kalmış aklımda."

"Hayır, önemli kısımlarını anlatmadın."

"Doğruyu söylemek gerekirse, ben Johnnie Walker'ı öldürdüm."

"Cidden mi?"

"Evet, ciddi ciddi öldürdüm."

"Off ya!" dedi genç adam.

Genç adam eşyalarını çantasına tıkıştırıp taşı yeniden bohçaladı. Taş yine ilk baştaki ağırlığındaydı. Hafif değildi ama yerinden kalkmayacak kadar ağır da değildi. Nakata da kendi eşyalarını çantasına yerleştirdi. Genç adam resepsiyona giderek, acele bir işleri çıktığını, ayrılmaları gerektiğini söyledi. Parayı önceden ödediği için hesabı kapatması pek fazla zamanını almadı. Nakata biraz yalpalıyordu, ama yine de yürüyebiliyordu.

"Bendeniz Nakata ne kadar uyudum acaba?"

"Hmm," dedi genç adam, kafasının içinden hesap yaparken. "Aşağı yukarı kırk saat."

"Kendimi çok iyi uyumuş gibi hissediyorum."

"Eh, orası öyledir elbette. Kendini çok iyi uyumuş gibi hissetmezsen, uykunun raconu bozulur. Neyse. Amca, karnın aç mı?"

"Sanırım çok açım."

"Biraz daha sabredebilir misin? Önce, buradan bir an önce uzaklaşmalıyız. Yemek işi sonraya kalacak."

"Anladım. Bendeniz Nakata sabrederim."

Hoşino, kolundan tutarak Nakata'ya destek oldu. Ana caddeye çıkıp geçen bir taksiyi durdurdu. Sonra, Albay Sanders'ın yazdırdığı adresi şoföre gösterdi. Şoför adresi biliyordu, oraya ulaşmaları yirmi beş dakika sürdü. Araba şehir merkezinden uzaklaşıp devlet karayolu üzerinden banliyölerden birine girdi. O güne kadar kaldıkları istasyon yakınlarındaki pansiyondan farklı olarak, şık ve sakin bir çevreye gelmişlerdi.

Adresteki yer, sık karşılaşılan türden, beş katlı şirin bir apartmandı. Takamatsu Park Apartmanı levhası asılıydı, ama boş bir alanın ortasındaydı, çevrede park falan da yoktu. İki adam asansörle üçüncü kata çıktı. Hoşino şemsiye kutusunun altındaki anahtarı buldu. Daire, iki oda bir salon tarzındaydı. İki oda, salon, salona açılan bir mutfak. Banyosu da temizdi. Aslında her şey tertemiz ve yeniydi. Mobilyalar hiç kullanılmamış gibiydi. Büyük ekran bir televizyon, küçük bir müzikçalar vardı.

Koltuk takımı. İki odada birer yatak. Yataklar hemen girip yatmaya hazırdı. Mutfakta yeterince araç gereç, raflarında da lazım olacak her tür kap kacak vardı. Duvarlarda resimler asılıydı. O haliyle daire, apartmanı yapan şirketin model dairesi gibi duruyordu.

"Hiç fena değilmiş," dedi Hoşino. "Pek özgün bir tarafı yok ama en azından temiz."

"Temiz bir yer," dedi Nakata.

Büyük mat beyaz buzdolabı yiyecek doluydu. Nakata bir şeyler mırıldanarak yiyecekleri tek tek incelediyse de, sonunda yalnızca yumurta, biber ve tereyağ çıkardı. Biberi yıkayıp ince ince doğrayarak kızarttı. Sonra yumurtaları bir çanağın içine kırıp yemek çubuklarıyla karıştırdı. Uygun, irice bir tava alıp alışkın el hareketleriyle biberli omlet hazırladı. Tost ekmekleri kızartarak iki kişilik bir kahvaltı sofrası hazırladı. Su kaynatıp çay da yaptı.

"Bu işlerden anlıyorsun," dedi Hoşino. "Harika!"

"Hep tek başıma yaşadım, böyle şeylere alışkınım."

"Ben de tek başıma yaşıyorum, ama yemek yapmaktan hiç anlamam."

"Bendeniz Nakata genelde çok boş kalıyorum, başka yapacak işim de olmuyor."

İki adam, ekmek ve omletlerini yediler. Ancak, karınları doymayınca, Nakata jambon ve öğütülmüş ton balığı kızartması hazırladı. Sonra iki tost ekmeği daha kızartarak masaya getirdi. Böylece, karınları biraz doydu.

İki adam çaylarını tazeleyerek koltuklara oturdular.

"Nerede kalmıştık?" dedi Hoşino. "Amca, sen adamın birini öldürmüşsün."

"Evet. Bendeniz Nakata adam öldürdüm," dedi Nakata. Sonra da Johnnie Walker'ı bıçaklayarak öldürmesiyle ilgili her şeyi anlattı.

"Vay canına!" dedi Hoşino Nakata sözlerini tamamladığında. "Bilimkurgu gibi aynı. Fakat sen bu öyküyü nasıl anlatırsan anlat, polis söylediklerine inanmayacaktır. Ben bile, seni biraz tanıdığım için inanıyorum, ama seni tanımadan önce olsa güler geçerdim."

"Ben bile bir türlü anlayamıyorum."

"Fakat neticesinde bir adam öldürülmüş ve cinayet söz konusu olunca, iş bilimkurgu olmaktan çıkar. Polis ciddi ciddi olayı araştırıyor, hem de senin peşindeler. Şikoku'ya kadar da gelmişler."

"Başına dert oldum Hoşino Bey."

"Teslim olmayı düşünüyor musun peki?"

"Hayır, düşünmüyorum," dedi Nakata ondan beklenmeyecek ölçüde kararlılıkla. "İlk başta düşünmüştüm, ama şimdi vazgeçtim. Çünkü bendeniz Nakata yapmam gereken başka bir iş var. Eğer şimdi gidip polise teslim olursam o işi yapamam. Öyle olunca da, kalkıp Şikoku'ya kadar gelmiş olmamın hiçbir anlamı kalmaz."

"Açılan girişin kapatılması gerek."

"Evet, Hoşino Bey. Haklısınız. Açılan şeyin kapatılması da gerekir. Ondan sonra ben de normal Nakata halime dönebilirim. Fakat ondan önce de yapmam gereken işler var."

"Albay Sanders yardım ediyor bize," dedi genç adam. "Taşın yerini gösteren de oydu, buraya kaçmamızı sağlayan da. Acaba tüm bunları neden yapıyor? Albay Sanders ile Johnnie Walker arasında bir bağ mı var acaba?"

Fakat genç adam düşündükçe kafası iyiden iyiye karışıyordu. Mantıksız işlerde mantıklı bir yan aramanın boşuna olacağını artık öğrenmişti.

"Haddinden uzun düşünmek, hiç düşünmemiş olmaktan farksızmış demek ki," dedi genç adam kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Hoşino Bey," dedi Nakata.

"Söyle."

"Deniz kokusu geliyor."

Genç adam kalkıp kapıyı açarak dar balkona çıkıp burnuyla havayı kokladı. Ama deniz kokusu gelmiyordu. Yalnızca uzaklarda büyükçe bir çam korusu vardı. Çam korusunun yukarısında ise beyaz yaz bulutları kümeleşmişti.

"Deniz kokusu alamadım ben," dedi genç adam.

Nakata yanına kadar gelip burnunu sincap gibi oynatarak havayı kokladı. "Deniz kokusu geliyor. Orada deniz var," dedi parmağını çam korusu yönünde uzatarak.

"Hmm. Burnun iyi koku alıyor öyleyse," dedi genç adam. "Sık sık sinüzit olurum, burnum pek koku almaz."

"Hoşino Bey, denize kadar yürüyelim mi?"

Genç adam bir süre düşündü. Eh, denize kadar yürümelerinin bir sakıncası olmazdı herhalde. "Olur, gidelim haydi," dedi.

"Ondan önce, bendeniz Nakata kakamı yapmalıyım. Olur mu?"

"Acelemiz yok, sen keyfine bak."

Nakata tuvaletteyken genç adam daireyi dolaşıp her şeyi tek tek inceledi. Albay Sanders'ın söylediği gibi, yaşamak için gerekli her şey vardı. Banyoda tıraş kremi, yeni diş fırçalarından kulak temizleme pamuğuna, yarabandından tırnak makasına kadar temel malzemelerin tamamı vardı. Ütü ve ütü masası da.

"Ne de olsa bu işlerin tamamını sekreterine yaptırmıştır. Tek bir eksik bile yok," dedi genç adam kendi kendine.

Elbise dolabında yedek iç çamaşırı ve giysiler bile vardı. Hawaii tişört yoktu, ama normal kareli gömlekler polo yaka tişörtler vardı. Hepsi Tommy Hilfigers markaydı ve yeniydi. "Albay Sanders da düşünceli bir adam mıdır, kaba herifin teki midir anlayamadım gitti," diye söylendi genç adam. "Benim Hawaii gömlek tutkunu olduğumu bir bakışta anlayabilirdi halbuki. Ne de olsa, kış ortasında bile Hawaii gömlekle dolaşan bir adamım. Madem bu kadar hazırlık yapıyorsun, bir tane de Hawaii gömlek koy bari."

Fakat üzerindeki Hawaii gömleği ter kokmaya başlamıştı. Genç adam şansına küsüp polo tişörtlerden birini kafasından

geçirerek giydi. Bedeni üzerine tam oturmuştu.

İki adam sahile kadar yürüdüler. Çam korusundan geçip mendireği aşarak kumsala indiler. Setouçi İçdenizi'nin sakin bir zamanına denk gelmişlerdi. İki adam kumsalda yan yana oturarak uzunca bir süre tek kelime etmediler. Küçük dalgaların, bir çarşaf gibi yükselip sonra da hafif bir ses çıkararak dağılışını izlediler. Denizin açıklarında küçük bir ada vardı. İkisi de, deniz manzarasına pek alışık olmadıklarından bakmaya doyamıyorlardı.

"Hoşino Bey," dedi Nakata.

"Söyle."

"Deniz iyi bir şey."

"Haklısın. Baktıkça insana huzur veriyor."

"Neden denize baktıkça insanın içi huzurla doluyor acaba?"

"Herhalde geniş olduğu ve üzerinde başka bir şey olmadığı içindir," dedi genç adam parmağıyla denizin açıklarını işaret ederek. "Yani, şurada 7 Eleven marketi, şurada Seiyu benzin istasyonu, şurada paçinkocu, şurada Yoşikava rehin mağazası tabelası olsa o kadar huzurlu bir yer olmaktan çıkardı. Göz alabildiğince boş olması iyi bir şey."

"Evet. Belki de," dedi Nakata ve bir süre düşündü. "Hoşino Bey."

"Söyle."

"Tuhaf bir soru sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Denizin dibinde ne var acaba?"

"Denizin dibinde, deniz dibi dünyası var. Orada balıklar, kabuklular, yosunlar, işte öyle bir sürü şey yaşar. Hiç deniz dünyası akvaryumu görmedin mi?"

"Bendeniz Nakata doğduğumdan beri o deniz dünyası akvaryumu dediğiniz şeyi hiç görmedim. Benim sürekli yaşadığım Matsumoto adlı yerde deniz dünyası akvaryumu yoktu."

"Eh, bu normal. Matsumoto dağ başında bir yer. Olsa olsa mantar müzesi falan olur," dedi genç adam. "Neticede, denizin dibinde bir sürü şey vardır. Çoğu da su içinde nefes alabilir. O yüzden suda yaşayabilirler. Bizden farklıdırlar. Güzel olanı, lezzetli olanı, tehlikeli olanı, iğrenç olanı vardır. Gerçekten görmemiş bir insana denizin dibinin nasıl olduğunu anlatmak zor, ama orada bambaşka bir dünya vardır. İyice derin yerlere güneş ışığı bile ulaşmaz. Orada ise yalnızca ürkütücü şeyler yaşar. Nakata Amca, şu işi kazasız belasız atlatalım hele, birlikte deniz dünyası akvaryumuna gideriz. Ben de uzun zamandır gitmedim, ama eğlenceli bir yerdir. Denize yakın olduğumuza göre, Takamatsu civarında da bir tane vardır herhalde."

"Evet. Bendeniz Nakata da deniz dünyası akvaryumu denilen yeri mutlaka görmek isterim."

"O konuda anlaştık da, Nakata Amca..."

"Buyrun Hoşino Bey."

"Biz önceki gün taşı kaldırıp girişi açtık değil mi?"

"Evet. Bendeniz Nakata ve Hoşino Bey birlikte giriş taşını açtık. Aynen söylediğiniz gibi. Sonra da, bendeniz Nakata güzel bir uyku uyudum."

"Benim öğrenmek istediğim, girişi açınca bir şey oldu mu şimdi?"

Nakata sert bir hareketle başını yukarıdan aşağıya salladı. "Evet. Sanırım oldu."

"Fakat ne olduğunu henüz bilmiyorsun, öyle mi?"

Nakata başını iki yana salladı. "Hayır, bilemiyorum."

"Peki, bu... şu an bir yerlerde oluşmakta olabilecek bir şey mi?"

"Evet. Sanırım öyledir. Sizin söylediğiniz gibi, henüz tam olarak oluşmadı, oluşmaya devam ediyor şu an. Bendeniz Nakata da, o oluşumun tamamlanmasını bekliyorum."

"O zaman, yani o oluşum tamamlandığında, birçok şey çözüme ulaşacak mı?"

Nakata bir kez daha başını salladı. "Hayır Hoşino Bey. Bendeniz Nakata işin o kısmını bilemiyorum. Şu an benim yaptığım, yalnızca yapmam gereken şey. Bunu yapmakla nelerin olacağını, oluşum tamamlanıp da ortaya çıkmadan bilemem. Bendeniz Nakata akılsızın tekiyim, öyle zor şeyleri düşünemiyorum. İleride ne olacağını bilemiyorum."

"Öyleyse, her şeyin tamamlanıp da bir sonuca ulaşması, biraz daha zaman mı alacak?"

"Evet, öyle."

"Bir de, o arada polise yakalanmaman lazım. Çünkü daha yapman gereken işler var."

"Evet, Hoşino Bey. Öyle. Polislere gitmem sorun değil. Vali Bey'in söylediği her şeyi yaparım. Fakat şimdi olmaz."

"Bak amca," dedi genç adam, "o tipler senin bu saçma sapan öykünü duyar duymaz, üzerine bir çizgi çeker, sonra da gelişigüzel bir ifade tutanağı hazırlarlar. Yani kendilerince uygun bir öyküyü, oturup kendileri hazırlarlar. Sözgelimi, hırsızlık için eve girdin, ama evde biriyle karşılaşınca bıçağı kapıp öldürdün gibi. İşte öyle, herkesin kolayca anlayacağı bir öykü yaratırlar. Gerçeğin ne olduğu, adaletin ne olduğu gibi şeyler, onların hiç umurlarında değildir. Kendi başarı puanlarını artırmak için suçlular yaratmak, onlar için çocuk oyuncağıdır. Sonra da seni, ya hapishaneye ya da sıkı korumalı bir akıl hastalıkları hastanesine gönderirler. İkisi de feci yerlerdir. Herhalde ömür boyu çıkamazsın. Ne de olsa doğru dürüst bir avukat tutmaya paran yetmez, ancak işini memur gibi yapan bir devlet avukatı atarlar. Olacakları görür gibiyim."

"Bendeniz Nakata bu tür zor işleri hiç bilmem."

"Neyse işte. Polis dediğin böyle çalışır. Ben çok iyi bilirim," dedi genç adam. "O yüzden, Nakata Amca, polisle hiç işim olmaz. Polisler, en başta sinirime dokunur."

"Evet, Hoşino Bey. Başınıza iş açtım."

Hoşino derin derin iç geçirdi. "Yok be amca. 'Zehri içen kabını da yer,' diye bir laf vardır."

"Ne anlamda kullanılır?"

"Yani, zehri içen kabını da ortada bırakmasın gibi bir anlamı var işte."

"Fakat Hoşino Bey, öyle kap falan yerse bir insan, kesin ölür. Dişlere zararı olur, boğazı da çok acıtır."

"Orası öyle elbette," dedi genç adam boynunu hafifçe yana yatırarak. "Kabına varana kadar yemek neden gereksin ki?"

"Bendeniz Nakata akılsızımdır, orasını bilemem, ama zehir neyse de, kabı yenmeyecek kadar sert olur."

"Evet, haklısın. Artık bana da birçok şey anlamsız gelmeye başladı. Övünülecek bir şey değil ama ben de pek akıllı değilimdir. Fakat az önceki lafla söylemek istediğim şu: Buraya kadar geldiğime göre, bundan sonra da seni korur, seninle birlikte kaçarım. Senin kötü şey bir yaptığını hiç sanmıyorum. Seni burada yalnız bırakmam. Bu benim adalet anlayışıma ters düşer çünkü."

"Teşekkür ederim. Hoşino Bey, sana nasıl teşekkür edebileceğimi bilemiyorum," dedi Nakata. "O sözlerinizle şımarmış gibi olacağım ama, bendeniz Nakata bir ricam daha var."

"Söylesene, nedir?"

"Sanırım, bir arabaya ihtiyacımız olacak."

"Araba derken, kiralık otomobil falan mı?"

"Bendeniz Nakata kiralık otomobil nasıl olur bilemiyorum

ama fark etmez. Küçük ya da büyük olması önemli değil. Yalnızca bir araba olsun yeter."

"Kolay iş. Araba dediğin benim uzmanlık alanım. Sonra gider bir tane kiralarım. Arabayla bir yere mi gitmemiz gerekiyor?"

"Evet. Sanırım bir yere gitmemiz gerekecek."

"Yahu Nakata Amca?"

"Buyrun, Hoşino Bey."

"Seninle birlikte olmaktan hiç bıkmıyorum biliyor musun? Anlamsız birçok şey yapıyorsun, ama en azından şunu söyleyebilirim: Seninle birlikteyken hiç sıkılmıyorum."

"Teşekkür ederim. Böyle söylemeniz beni rahatlattı. Fakat Hoşino Bey..."

"Söyle amca."

"Sıkılmak dediğinizin ne anlama geldiğini, dürüst olmak gerekirse ben hiç bilmiyorum."

"Amca, sen hiç sıkılmıyorsun öyleyse."

"Evet. Bendeniz Nakata hiç öyle bir tecrübem olmadı."

"Demek öyle. Zaten ben de herhalde öyledir demiştim."

37

Yoldaki biraz büyükçe bir kasabada durarak basit bir yemek yiyip önceki sefer olduğu gibi süpermarketten yiyecek malzemeleri ve içme suyu aldıktan sonra, dağların arasındaki stabilize yoldan geçerek dağ kulübesine ulaştık. Kulübe, bir hafta önce ayrıldığım andaki gibi duruyordu. İçeri havalansın diye pencereyi açtım. Sonra da yolda aldığımız yiyecek malzemelerini düzenledim.

"Burada biraz uyumak istiyorum," dedi Oşima elleriyle yüzünü tamamen kapatarak esnerken. "Dün gece pek uyuyamadım zaten."

Çok uykusu vardı herhalde; yatağı basitçe hazırlayıp üzerini değiştirmeden yatağa girdiği gibi yüzünü duvara dönmüş vaziyette uykuya dalıverdi. Şişe suyuyla onun için kahve hazırlayarak termosa koydum. Sonra iki boş bidonu alarak ormanındaki kaynaktan su getirmeye çıktım. Ormanın manzarası da önceki geldiğimde gördüğüm gibiydi. Otların kokusu, kuşların sesi, derenin şırıltısı, ağaçların arasından usulca geçip giden rüzgâr, ağaçların hışırtılar çıkararak salınan yapraklarının gölgeleri. Yukarıdan geçip giden bulut, sanki elimi uzatsam yakalayacakmışım gibi yakın gözüküyordu. Bütün bunlar, artık özlem duyduğum, benliğimin bir parçası haline gelmiş şeylerdi.

Oşima yatarken, kulübenin önüne bir sandalye çıkardım, çay içerek kitap okudum. Napolyon'un 1812 Rusya seferi üzerine yazılmış bir kitaptı. Neredeyse hiçbir somut anlamı olmayan bu büyük sefer neticesinde, yaklaşık 400 000 Fransız askeri

tanımadıkları topraklarda canlarından olmuştu. Savaş tabii ki zalim ve şiddetliydi. Doktor sayısı az, ilaçlar da yetersiz olduğundan, yaralı askerlerin büyük çoğunluğu acılar içinde kıvranarak ölmüştü. Feci bir ölüm şekli. Fakat çok daha fazlası açlıktan ve soğuktan kırılmıştı. Bu da, en az aynı ölçüde feci bir ölüm şekliydi. Bense, bir dağ kulübesinde oturmuş, kuş cıvıltıları arasında bitki çayımı içerken, tipiden gözün gözü görmediği Rusya cephesini hayalimde canlandırmaya çalışıyordum.

Üçte birini okuduğumda, biraz endişelenerek kitabı bir kenara bırakıp Oşima'ya bakmaya gittim. Derin uykuda bile olsa çok sessizdi. Varlığını hissetmek neredeyse imkânsızdı. Yorganı kafasına çekmiş halde, çok sessizce de olsa, nefes alıyordu. Yanına yaklaşınca, omuzlarının yavaş yavaş inip kalktığı anlaşılabiliyordu. Yanında durup bir süre omuzlarına baktım. Sonra aniden, Oşima'nın kadın olduğu aklıma geldi. Bu gerçeği çok nadiren aklıma getiriyordum. Çoğu durumda onu erkek olarak kabul ediyordum. Elbette, Oşima da öyle olmasını istiyordu. Fakat Oşima uyurken tuhaf bir şekilde kadınlığına dönmüş gibiydi.

Sonra tekrar dışarıdaki sandalyeme dönüp kitabın devamını okumaya koyuldum. Zihnim tekrar, donmuş cesetlerle kaplanmış Smolensk önlerine döndü.

Oşima iki saat sonra uyandı. Arabasının orada olup olmadığına baktı. Yeşil Roadstar, kuru stabilize yoldan geldiğimiz için, neredeyse bembeyaz olmuştu. Oşima kollarını iyice açarak gerinip yanıma getirdiği sandalyeye oturdu.

"Bu sene yaz başı yağmurları pek yağmadı," dedi gözlerini

ovalayarak. "Pek hoş bir durum değil. Yaz başı yağmurları az olduğunda, Takamatsu'da su sıkıntısı yaşanıyor."

"Saeki Hanım, benim şu an nerede olduğumu biliyor mu?"

Oşima başını iki yana salladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bu seferki mesele hakkında ona hiçbir şey söylemedim. O benim burada bir dağ kulübem olduğunu bilmiyor. Onun bazı şeyleri bilmemesinin daha iyi olacağını düşünüyorum. Bilmediği sürece saklamak için eziyete girmesine de gerek kalmaz."

Başımı sallayarak onayladım. Zaten benim istediğim de buydu.

"O zaten bugüne kadar birçok sorunla boğuşmak zorunda kalmış bir insan," dedi Oşima.

"Saeki Hanım'a, babamın bu yakınlarda öldüğünü anlattım," dedim. "Birileri tarafından öldürüldüğünü de söyledim. Ancak, polisin beni aradığından bahsetmedim."

"Sen de ben de bir şey söylemesek bile, sanırım Saeki Hanım durumu az çok anlamıştır. O yüzden, ben yarın sabah kütüphanede karşılaştığımızda 'Tamura'nın bazı işleri varmış, bir süre seyahate çıkması gerekti. Size de çok selam söyledi' desem bile, pek soru soracağını sanmam. Eğer ben daha fazla bir şey söylemezsem, yalnızca başını sallayıp kabullenir herhalde."

Ben de başımı salladım.

"Fakat sen onunla görüşmek istiyorsun, değil mi?"

Yanıtlamadım. Nasıl bir ifade kullanmam gerektiğini bilemiyordum. Fakat yanıt oldukça açıktı.

"Biraz sıkıntılı olacak ama az önce söylediğim gibi, bir süre uzak kalmanızda fayda var," dedi Oşima.

"Fakat ben belki de onu bir daha asla göremem."

"Olabilir," dedi Oşima bir an düşündükten sonra. "Çevremizdeki gelişmelerin farkına, ancak o gelişmeler tamamlanarak ortaya çıktıktan sonra varırız genellikle. Çoğu zaman da bizim aklımızda canlandırdığımız şekilde olmaz."

"Sence, Saeki Hanım neler hisseder?"

Oşima gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Neyle ilgili?"

"Yani... Eğer benimle bir kez daha asla karşılaşamayacağını anlamış olsa, benim şu an hissettiklerimi o da bana karşı hisseder mi acaba?"

Oşima gülümsedi. "Bunu niye bana soruyorsun ki?"

"Çünkü benim hiçbir fikrim yok. O yüzden sana soruyorum. Şimdiye kadar hiç kimseyi böylesine sevmediğimden, bu kadar arzulamadığımdan. Ayrıca, şimdiye kadar birileri tarafından arzulanılmadım da."

"O yüzden mi kafan karışıyor, kendini çaresiz hissediyorsun?"

Başımı salladım. "Kafam karmakarışık. Kendimi çok çaresiz hissediyorum."

"Senin karşı taraf için hissettiğin keskin ve saf duyguları, onun da senin için hissedip hissetmediğini anlayamadığını mı söylemek istiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Bunu düşünmeye başlayınca nefesim kesiliyor."

Oşima bir süre hiçbir şey söylemeden ormanı seyredaldı. Kuşlar daldan dala uçuşup duruyorlardı. Oşima, ellerini ensesinde birleştirmişti.

"Şu an hissettiklerini çok iyi anlayabiliyorum," dedi. "Fakat az önceki sorunu kendin düşünüp kendini bir yargıya ulaşmalısın. Kimse senin yerine düşünmek eziyetine katlanmak istemez. Kısacası, âşık olmak böyle bir şeydir işte, Kafka Tamura. Nefesin kesilecek ölçüde kendini iyi hisseden de, derin bir karanlıkla boğuşan da sen olursun. Vücudun ve ruhunla, buna dayanman gerekir."

Oşima saat iki buçukta arabasına binerek dağdan ayrıldı.

"Tutumlu kullanırsan, buradaki malzeme sana bir hafta yeter herhalde. O zamana kadar gelirim. Eğer bir şey olur da gelemeyecek olursam, ağabeyime haber veririm, malzeme takviyesi yapar. Onun oturduğu yerden burası bir saat mesafede. Ağabeyime senin burada kalacağını söyledim. O yüzden endişelenmene gerek yok. Tamam mı?"

"Tamam," dedim.

"Bir de, daha önce söylediğim gibi, ormana girecek olursan, çok dikkatli ol. Yolunu bir kaybettin mi bir daha hiç çıkamayabilirsin."

"Dikkatli olurum."

"İkinci Dünya Savaşı başlamadan hemen önce, tam buralarda kara kuvvetleri geniş çaplı bir tatbikat yapmış. Sibirya'daki ormanlık bölgede Sovyet ordusuyla çatışma senaryosuyla yapılmış. Sana anlatmış mıydım?"

"Hayır," dedim.

"Sık sık önemli şeyleri unutuyorum galiba," dedi Oşima kâküllerini parmaklarıyla geriye doğru iterken.

"İyi de burası, Sibirya ormanlarına hiç benzemiyor."

"Gerçekten de öyle. Buralardaki ağaçlar geniş yapraklıdır, Sibirya ormanlarındakiler ise iğne yapraklı. Eh, ordunun öylesine ayrıntıları fark edeceğini sanmıyorum. Amaçları, yoğun bir ormanlık alanda tam teçhizat harekâta geçip savaş tatbikatı yapmakmış işte."

Termostaki kahveden birazını fincanına boşaltıp çok az şeker koyarak içmeye başladı.

"Ordudan talep gelince dedemin babası bu dağı kullanmalarına izin vermiş. 'Buyrun buyrun,' diye. Ne de olsa bir şey için kullanılan bir dağ değil burası. Askeri birlikler, bizim arabayla geldiğimiz yoldan yürüyerek gelmişler. Sonra ormana girmişler. Fakat günlerce süren tatbikat sonrasındaki sayım sırasında iki askerin eksik olduğu anlaşılmış. Ormanın içinde tatbikat yapılırken, tam teçhizat ortadan kaybolmuşlar. İkisi de yeni silah altına alınmış acemi askerlermiş. Ordu geniş çaplı bir arama başlatmış. Fakat o iki askeri bulamamışlar."

Oşima, kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Ormanda mı kayboldular, yoksa askerden mi kaçtılar,

bugüne kadar anlaşılabilmiş değil. Fakat buralardaki dağlar çok ücra kalır, ormanda yiyebilecek bir şey bulma şansı ise yok denecek kadar azdır."

Başımı sallayarak onayladım.

"Bizim yaşadığımız dünyanın hemen yanı başında başka bir dünya mutlaka vardır. Oraya bir ölçüde ayak basabilirsin. Hiçbir şey olmadan geri de dönebilirsin. Dikkatli olursan tabii ki. Fakat belirli bir noktayı geçecek olursan, bir daha asla dönemeyebilirsin. Dönüş yolunu bulamazsın. Labirent gibidir. Zaten, labirent düşüncesinin nereden doğduğunu biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Labirent kavramını ilk bulanlar, şu an anlaşılabildiği kadarıyla Eski Mezopotamyalılar. Onlar, hayvanların bağırsaklarını, belki de duruma göre insan bağırsağını çekip çıkararak fal bakarlarmış. Elbette o karmaşık şekil dikkatlerini çekmiş olmalı. İşte bu yüzden, labirentin o şeklinin temeli bağırsağa dayanır. Yani labirentin temel prensibi aslında senin içindedir. Üstelik, dış dünyadaki labirentlerle paralellik gösterir."

"Metafor," dedim.

"Evet öyle. Karşılıklı metafor. Senin dışında olan bir şey içinde olan bir şeyin yansıması; senin içinde olan bir şey dışında olan bir şeyin yansımasıdır. İşte o yüzden de, kendi dışında olan bir labirente adım atmak yoluyla, kendi içindeki labirente de adım atmış olursun. Bu da, çoğu durumda bir hayli tehlikelidir."

"Ormana giren Hansel ve Gretel gibi."

"Evet. Hansel ve Gretel gibi. Orman tuzaklarla doludur. Sen ne kadar temkinli olup önlemler alsan da, keskin gözlü kuşlar gelip işaret olarak bıraktığın ekmek kırıntılarını yiyebilirler."

"Dikkat ederim," dedim.

Oşima, Roadstar'ın tentesini indirip üstü açık araba haline getirerek şoför koltuğuna yerleşti. Güneş gözlüklerini takıp elini vites kolunun tokmağına koydu. Sonra, artık duymaya alıştığım motor sesi ormanda yankılandı. Kâküllerini parmaklarıyla arkaya atıp hafifçe el sallayarak yola çıktı. çıkardığı toz bulutu bir süre orada kaldıysa da, nihayet rüzgâra kapılarak dağılıverdi.

Kulübeye döndüm, az öncesine kadar Oşima'nın yattığı yatağa uzanıp gözlerimi kapattım. Aslında ben de gece pek iyi uyuyamamıştım. Yastıkta ve yatakta Oşima'nın varlığını hissediyordum. Hayır, Oşima'nın varlığından ziyade, Oşima'nın uykusundan kalan izler demem daha doğru olur. Otuz dakika kadar geçmişti ki dışarıdan bir gürültü geldi. Bir şeylerin ağırlığına dayanamayan bir ağacın kırılıp yere düşme sesine benziyordu. O sesle uyandım. Kulübenin önüne çıkıp etrafa göz attıysam da farklı bir şey göremedim. Belki de ormanın çıkardığı gizemli seslerden biriydi. Hatta rüyamda duyduğum bir ses de olabilirdi. İkisinin arasındaki sınır çizgisini ayırt edebilecek durumda değildim.

Öylece kulübenin önünde oturup güneş batıda ufka iyice yaklaşana kadar kitap okudum.

Basit bir şeyler hazırlayıp yedim. Kap kacağı kaldırdıktan sonra eski koltuğa yerleşerek Saeki Hanım'ı düşünmeye

başladım.

"Oşima'nın söylediği gibi, Saeki Hanım akıllı bir kadın. Kendine özgü bir stili de var," dedi Karga adlı delikanlı.

Koltukta yanımda oturuyordu. Babamın çalışma odasındayken yaptığı gibi.

"O senden çok farklı bir kadın," dedi.

> O senden çok farklı. Saeki Hanım bugüne kadar birçok farklı durumun, hem de pek normal olmayan durumun üstesinden gelmeyi başarmış. O senin bilmediğin birçok şeyi biliyor ve senin henüz hiç tatmadığın türden duyguları yaşamış. İnsanın yaşamında nelerin önemli ya da önemsiz olduğunu rahatlıkla birbirinden ayırt edebilir. O şimdiye kadar birçok önemli kararı verebilmiş, bu kararların sonuçlarına kendi gözleriyle tanık olmuş. Fakat sen öyle değilsin. Yanlış mı? Nihayetinde sen, dar bir dünyada edinilen çok sınırlı deneyimlerden başka bir şey yaşamamış bir çocuksun. Güçlü olabilmek için sürekli çalıştın. Böylelikle de bir yanın gerçekten çok güçlendi. Bunu kabul ediyorum. Fakat bu yeni dünyada, bu yeni sahnede çaresiz kalacaksın. Çünkü her şey senin ilk kez tecrübe edeceğin şeyler olacak.
>
> Çaresizsin. Kadınların da cinsel ihtiraslarının olup olmadığı bile tam olarak anlayamadığın sorunlardan biri. Teorik olarak, kadınların da cinsel ihtiraslarının olması çok normal. Bu kadarını sen de anlayabilirsin. Fakat bunun nasıl bir şey olduğunu, nasıl hissedildiğini,

sen hayalinde bile canlandıramazsın. Kendi cinsel ihtirasların ise neticede Saeki Hanım'ın cinsel ihtirasının bir parçası olmaktan öteye geçmiyor. Her şey anlamını yitirmeye başlıyor. O seninle sevişirken, senin yaşadığın aynı doyumu yaşadı mı acaba? Yoksa, senin yaşadığından çok daha faklı bir boyutta mı yaşıyordu cinselliği?

Düşünüyorsun; düşündükçe de on beş yaşında olmak canını sıkıyor. Ümitsizliğe kapılıyorsun. Eğer, şu an yirmi yaşında olsan; hayır, on sekiz yaşında olsan da yeter, neticede on beş Saeki Hanım'ın nasıl bir insan olduğunu, sözlerinin ve hareketlerinin taşıdığı anlamı çok daha doğru bir şekilde anlayabilirdin. Böylece de, çok daha doğru karşılıklar verebilirdin. Sen şu an çok mükemmel bir şeyin içindesin. Bu kadar mükemmel bir şeyle, belki de bir daha hiç karşılaşmayacaksın. Öylesine mükemmel bir şey işte. Buna rağmen, şu an gözlerinin önündeki mükemmelliği tam olarak algılayamıyorsun. Bu güçsüzlük de seni ümitsizliğe sürüklüyor.

Şu an onun ne yaptığını hayalinde canlandırmaya çalışıyorsun. Bugün pazartesi olduğuna göre, kütüphane kapalı. Tatil günlerinde Saeki Hanım ne yapıyordur acaba? Evinde tek başına olduğu zamanlardaki halini hayal ediyorsun. Çamaşır yıkıyor, yemek yapıyor, temizlik yapıyor, alışverişe çıkıyor. Her anını tek tek hayalinde canlandırıyorsun. Hayaline getirdikçe, burada olmak nefesini kesmeye başlıyor. Gözü pek bir kargaya dönüşüp bu dağ kulübesinden kaçıp kurtulmak istiyorsun. Gökyüzünde uçarak, dağları aşıp Saeki Hanım'ın penceresinin önüne konmak, bıkmadan usanmadan onu seyretmek istiyorsun.

Belki de Saeki Hanım kütüphaneye gitmiş, senin odana da uğramıştır. Kapıyı vuruyor. Yanıt yok. Kapı kilitli değil. Sonra senin orada olmadığını fark ediyor. Tek bir eşyan da kalmamış. Yatak güzelce düzeltilmiş. "Nereye gitti acaba?" diyor, kendi kendine. Belki de odada oturur, bir süre dönmeni bekler. O sırada, masanın önündeki koltuğa oturur, dirseğini masaya dayayıp elini çenesine destek yaparak Sahilde Kafka'ya bakar. O resmin içinde hapsolan geçmişi düşünür belki de. Fakat ne kadar beklerse beklesin sen odaya dönmezsin. Sonunda, şansına küserek odadan çıkar. Otoparka gidip VW Golf'üne biner, motoru çalıştırır. Onun o şekilde çekip gitmesini istemiyorsun. Orada olmak, sana gelen kadını kollarınla sımsıkı sarmalamak, vücudunun her bir hareketinin anlamını teker teker öğrenmek istiyorsun. Fakat orada değilsin. Herkesten uzak bir yerde tek başınasın.

Yatağa girip ışıkları söndürerek Saeki Hanım'ın odaya girmesini düşlüyorsun. Şimdiki Saeki Hanım olmasa da olur. O on beş yaşındaki kız da olabilir. Hangi haliyle olursa olsun, isterse yaşayan bir hayalet olsun, onu görmek istiyorsun. Yanında olmasını diliyorsun. Kafan bu düşüncelerle dolup taşıyor. Sanki vücudun her an paramparça olacak gibi. Fakat sen ne kadar istersen iste, o gelmiyor. Pencereyi yalayıp geçen cılız rüzgârın sesi duyuluyor yalnızca. Bir de, arada sırada gece kuşları boğuk sesleriyle ötüyorlar. Nefesini tutup gözlerini ayırmadan karanlığa bakıyorsun. Rüzgârın sesine kulak veriyorsun. O sesten bir anlam çıkarmaya çalışıyorsun. Bir işaret yakalamaya çalışıyorsun. Fakat çevrende yalnızca karanlığın katmanları var. Sonunda ümidini

keserek gözlerini kapatıyor, uykuya dalıyorsun.

38

Hoşino, apartman dairesindeki telefon rehberinden otomobil kiralama şirketlerini araştırıp uygun birini seçerek telefon etti.

"Normal bir sedana ihtiyacım var. İki üç günlüğüne kiralamak istiyorum. Pek fazla büyük olmasın. Dikkat çekici türden bir şey olmasını da istemiyorum."

"Sayın müşterimiz," dedi telefonun diğer tarafındaki adam, "biz Mazda modelleriyle çalışan bir şirketiz. Yanlış anlamayın, ama dikkat çekici sedan diye bir şey yoktur. İçiniz rahat olsun."

"Tamam öyleyse."

"Familia modeline ne dersiniz? Güvenilir bir otomobildir, dikkat çekmeyeceğini de garanti edebilirim."

"Peki, o olsun. Familia olsun." Otomobil kiralama şirketinin bürosu istasyona yakındı. Genç adam bir saat içinde almaya gideceğini söyledi.

Tek başına taksiye binerek büroya kadar gidip kredi kartını ve ehliyetini göstererek otomobili iki günlüğüne kiraladı. Otoparktaki beyaz Familia gerçekten de pek göze batmıyordu. Sıradanlık konusunda ise zirveye oturabilecek bir otomobildi. Otomobile baktıktan sonra gözünü bir anlığına başka tarafa kaydıran birinin, arabanın nasıl bir şey olduğunu anımsaması imkânsızdı neredeyse.

Familia ile apartmana dönüş yolu üzerinde bir kitabevine uğrayıp Takamatsu şehir haritası ve Şikoku yol haritası satın

aldı. Yine kitabevinin yakınlarında gözüne ilişen bir müzikevine girerek Beethoven'ın *Arşidük Üçlüsü*'nü aradı. Yol üzerindeki müzikevinin klasik müzik köşesinde pek fazla bir şey yoktu. *Arşidük Üçlüsü*'nün de sadece indirimli satılan tek bir CD'si vardı. Ne yazık ki, Million Dollar Üçlüsü'nün çaldığı kayıt değildi ama genç adam yine de 1 000 yen ödeyerek CD'yi aldı.

Eve döndüğünde, Nakata mutfakta alışık el hareketleriyle turp ve sebze haşlaması hazırlıyordu. İnsanı cezbeden bir koku yayılmıştı odaya. "Yapacak başka iş bulamayınca, bendeniz Nakata yemek yaptım," dedi Nakata.

"İyi olmuş. Son günlerde hep dışarıda yedik durduk. Şöyle güzel bir ev yemeğini özlemeye başlamıştım," dedi genç adam. "Neyse. Amca, otomobili kiraladım. Apartmanın önünde duruyor. Şimdi hemen kullanmamız gerekecek mi?"

"Hayır. Yola yarın da çıkabiliriz. Bugün, taşla biraz konuşmak niyetindeyim."

"Tamam. Öylesi daha iyi olur. Konuşmak önemlidir. Karşındaki kim olursa olsun, ne olursa olsun, konuşmamaktansa konuşmak daha iyi olur. Ben de, kamyonumu sürerken sık sık motorla konuşurum. Dikkatle kulak verince söylediği birçok şeyi anlayabiliyorum."

"Evet. Bendeniz Nakata da aynı fikirdeyim. Bendeniz Nakata motorla konuşamam ama karşımdaki kim olursa olsun konuşup anlaşmaya çalışırım."

"Peki, taşla konuşurken biraz anlaşmaya başladın mı bari?"

"Evet. Biraz biraz birbirimizi anlamaya başladığımızı

sanıyorum."

"Bu güzel haber işte. Peki, Nakata Amca. Taş ona sormadan kaldırıp buraya getirdik diye kızmış mı, rahatsız olmuş mu?"

"Hayır. Öyle bir durum yok. Benim hissettiğim kadarıyla, taş nerede olduğunu pek umursamıyor gibi."

"Tamam o zaman." Genç adam, Nakata'nın sözlerini duyunca rahatlamıştı. "Böyle bir taş yüzünden çarpılmak da istemem hani."

Akşama kadar, genç adam yolda satın aldığı *Arşidük Üçlüsü*'nü dinleyerek zaman geçirdi. Kafede dinlediği Million Dollar Üçlüsü kadar özgün ve esnek çalamıyorlardı; hatta ciddi ve kuralcı bir çalış tarzları vardı, ama beste bu haliyle hiç fena değildi. Geniş koltuğa uzanıp piyano müziğiyle kulaklarının pasını atmaya çalıştı. O derin ve hoş melodi, genç adamın içine işliyor, zarif füg hiç tatmadığı duygular hissetmesini sağlıyordu.

Bir hafta önce dinlemiş olsa, öyle bir müziği bir parça bile anlayamayacağını geçirdi aklından genç adam. Anlamaya çalışma isteği bile duymazdı herhalde. Fakat tamamen tesadüf eseri o küçük kafeye girmiş, rahat koltuğa gömülerek lezzetli kahvesini içmiş, o sayede de müziği doğal olarak algılamayı başarmıştı. Bu onun için çok anlamlı bir gelişmeydi.

Hoşino, yeni sahip olduğu yetenekten emin olmak için CD'yi üst üste birkaç kez dinledi. CD'de *Arşidük Üçlüsü* dışında aynı bestecinin eseri olan *Hayalet Üçlüsü* adlı piyano üçlüsü de vardı. O beste de pek fena değildi. Yine de, genç adam *Arşidük Üçlüsü*'nden daha çok hoşlanmıştı. Orada daha derin bir şeylerin varlığını hissediyordu. O müzik dinlemeye devam ederken

Nakata da salonun bir köşesinde yuvarlak taşın önünde oturmuş bir şeyler mırıldanıyordu. Arada sırada, bir şeyleri anlamış gibi başını sallayarak avcunun içiyle taşı okşuyordu. İki adam aynı odanın içinde, ayrı ayrı dünyalara dalıp gitmiş gibiydiler.

"Müzik taşla konuşmana engel oluyor mu amca?" diye seslendi genç adam Nakata'ya.

"Hayır. Müziğin rahatsız edici bir yanı yok. Müzik bendeniz Nakata için rüzgâr gibidir."

"Rüzgâr gibi..."

Saat altı olunca Nakata yemek hazırlıklarına girişti. Somon ızgara yapıp salata hazırladı. Önceden hazırladığı haşlama türlerini tabaklara servis etti. Hoşino ise televizyonu açıp haberleri izledi. Nakata'nın fail olarak arandığı Nakano Semti cinayet olayında bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istemişti, ama o olaya ilişkin hiçbir şey çıkmadı. Bir kız çocuğunun kaçırılma olayı, İsrail ve Filistin'in karşılıklı intikam girişimleri, Batı Japonya'daki karayolunda meydana gelen zincirleme kaza, yabancı uyruklu otomobil hırsızlığı çetesi, bir bakanın ayrımcılığa kaçan talihsiz ifadeleri, bilişim endüstrisi alanında faaliyet gösteren büyük bir şirketin daralmaya gitme kararı... İç açıcı tek bir haber bile yoktu.

İki adam masada karşılıklı oturarak yemeklerini yediler.

"Hmm, harika olmuş!" dedi Hoşino. "Mükemmel bir aşçılık yeteneğin var amca."

"Teşekkür ederim. Fakat kendi yaptığım yemeği bir başkasına ilk kez ikram ediyorum."

"Amca, senin oturup birlikte yemek yiyebileceğin arkadaşların ya da bir ailen olmadı mı hiç?"

"Evet, kediler vardı ama kediler ve bendeniz Nakata arasında çok büyük farklılıklar var."

"Orası öyle," dedi genç adam. "O bir yana, gerçekten harika. Özellikle şu haşlama yemekler."

"Hoşuna gittiğine çok sevindim. Okumam olmadığından, arada sırada çok feci yanlışlık yaptığım da olur. O zaman müthiş yemekler çıkıyor ortaya. O yüzden, bendeniz Nakata her zaman kullandığım malzemeleri kullanıp her zamanki ayarıyla yemek yapabiliyorum ancak. Okumam olsa, çok daha farklı yemekler yapabilirim sanıyorum."

"Fakat şu yemekler bile benim için yeter de artar bile."

"Hoşino Bey," dedi Nakata oturuşunu düzelterek, ciddi bir ses tonuyla.

"Söyle amca."

"Okuma bilmemek çok feci bir şey."

"Sanırım öyledir," dedi genç adam. "Fakat bu CD'nin açıklama broşürüne bakılırsa Beethoven'ın kulakları duymuyormuş. Beethoven çok büyük bir bestecidir, gençlik yıllarında da piyanistlikte Avrupa'nın bir numarası kabul ediliyormuş. İcracı olarak da adını duyurmayı başarmış. Fakat bir gün kulağı duymamaya başlamış, hem de neredeyse hiç duymuyormuş. Bir bestecinin sağır olması çok büyük bir sorun. Anlayabiliyor musun?"

"Evet, sanırım."

"Bir bestecinin sağır olması, bir aşçının tat alma yetisini kaybetmesi gibi bir şey olmalı. Kurbağanın ayaklarındaki perdelerin erimesi, uzun yol kamyon şoförünün ehliyetine el konulması gibi bir şey. Kim olsa dünyası kararıverir. Değil mi? Ancak, Beethoven yılmamış. Eh, biraz çökmüştür herhalde, ama bu talihsizlik karşısında yenilgiyi kabul etmemiş. 'Off rampaya bak, haydi canım bu da rampa mı,' dediğimiz gibi bizim. Sonra birbiri ardına beste yapmaya devam edip öncesinden daha fazla derinliği olan mükemmel eserler çıkarmış ortaya. Müthiş bir şey. Sözgelimi, az önce dinlediğim *Arşidük Üçlüsü* kulağı artık iyiden iyiye duymaz olduktan sonra yaptığı bestelerinden. Amca, işte o yüzden, okuma bilmemenin dezavantajları elbette var, ama her şey okuma bilmekle alakalı değil. Okuma bilmesen bile, senden başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şeyler mutlaka vardır. Sen işin o tarafına bak. Ne bileyim, sen oturup taşla bile konuşabiliyorsun işte."

"Evet. Gerçekten de bendeniz Nakata taşla biraz anlaşabiliyorum. Önceden kedilerle de anlaşabiliyordum."

"Bu herhalde senden başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şey. Ne kadar kitap okursa okusun, normal bir insan taşlarla ya da kedilerle konuşmayı başaramaz."

"Fakat Hoşino Bey, bendeniz Nakata bu aralar sık sık rüyamda görüyorum. Rüyamda okuyabiliyorum. Bir vesileyle okuyabilir hale gelmişim. Artık pek akılsız da değilim. Bendeniz Nakata çok sevinerek kütüphaneye gidip kitap üstüne kitap okuyorum. Kitap okuyabilmenin o kadar muhteşem bir şey olduğunu ilk kez tadıyorum. Kitapların birini bırakıp diğerini alıyorum. Fakat aniden o odanın ışıkları kararıveriyor. Birileri ışıkları kapatıyor.

Hiçbir şey göremiyorum. Artık kitap okuyamıyorum. Sonra da uyanıveriyorum. Rüyada bile olsa, okuyabilmek, kitapları anlayabilmek mükemmel bir şey."

"Eh, benim okumam vardır, ama oturup doğru dürüst kitap okumam. Adaletsiz bir dünyada yaşıyoruz."

"Hoşino Bey," dedi Nakata.

"Söyle amca."

"Hangi gündeyiz?"

"Bugün cumartesi."

"Yarın da pazar mı?"

"Normalde evet."

"Yarın sabahtan itibaren arabayı sürebilir misin?"

"Olur da, nereye gidiyoruz?"

"Bunu bendeniz Nakata bilemiyorum. Arabaya bindikten sonra düşüneceğim."

"İnanmayacaksın belki ama," dedi genç adam, "böyle yanıtlayacağını biliyordum."

Ertesi sabah, saat yediyi biraz geçtiğinde genç adam uyandı. Nakata ise çoktan uyanmış, mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Genç adam banyoya gidip soğuk suyla yüzünü iyice ovalayarak

yıkayıp elektrikli tıraş makinesiyle sakallarını tıraş etti. Sıcak pilav, patlıcanlı miso çorbası, kurutulmuş istavrit ve turşudan oluşan bir kahvaltı hazırlamıştı Nakata. Genç adam, iki tas pilav yedi.

Nakata kahvaltıdan sonra sofrayı kaldırırken, genç adam yine televizyonda haberleri izledi. Bu sefer Nakano Semti cinayeti olayından biraz söz edilmişti. "Olayın üzerinden on gün geçtiği halde henüz kayda değer bir ipucuna ulaşılamadı," diyordu NHK spikeri. Ekranda şık bir evin büyük kapısı gösteriliyordu. Kapının önüne polis dikilmiş, girilmez şeridi çekilmişti.

"Olaydan hemen önce ortadan kaybolan on beş yaşındaki oğlunun aranmasına hâlâ devam ediliyor, ama henüz nereye gittiği öğrenilebilmiş değil. Yine, olaydan hemen sonra karakola gelerek cinayetle ilgili bilgi veren, yakınlarda oturan altmışlı yaşlardaki adamın aranmasına da devam ediliyor. Bu iki kişi arasında herhangi bir ilişki olup olmadığı henüz anlaşılamadı. Evde arbede yaşandığına dair hiçbir buluntuya rastlanılmadığından, olayın kişisel bir anlaşmazlık yüzünden çıktığını tahmin eden polis, öldürülen Tamura'nın ilişkileri üzerinde ayrıntılı bir araştırma yürütüyor. Ayrıca, Tamura'nın sanatsal başarılarını anmak amacıyla Tokyo Devlet Çağdaş Sanatlar Müzesi'nde..."

"Amca!" diye seslendi Hoşino mutfaktaki Nakata'ya.

"Buyur. Ne oldu?"

"Amca, Nakano Semti'nde öldürülen adamın oğlunu tanıyor musun? On beş yaşındaymış."

"Bendeniz Nakata o çocuğu tanımıyorum. Benim bildiğim,

geçenlerde anlattığım gibi, yalnızca Johnnie Walker ve köpek."

"Tamam," dedi genç adam. "Polis senin dışında bu oğlanı da arıyormuş. Tek çocukmuş, başka kardeşi yokmuş. Annesi de yok. Oğlan olaydan önce evden kaçmış, nereye gittiği de henüz öğrenilememiş."

"Öyle mi?"

"Anlaşılması güç bir olay," dedi genç adam. "Fakat polis daha çok şey biliyordur. Onlar bildiklerinin çok az bir kısmını açıklarlar sadece. Albay Sanders'ın söylediklerine bakılırsa, senin Takamatsu'da olduğunu biliyorlarmış. Sonra tanım olarak beni andıran yakışıklı bir gencin de, seninle birlikte olduğunu tespit etmişler. Fakat bunları medyaya elbette açıklamamışlar. Bizim Takamatsu'da olduğumuzu bildikleri duyulacak olursa, bizim de kalkıp başka bir yere kaçabileceğimizi düşünüyorlardır. O yüzden dışarıya karşı bizim nerede olduğumuzu henüz tespit edemediklerini söylüyorlar. Sinsi tipler."

Saat sekiz buçukta iki adam ön sokakta duran Familia'ya bindi. Nakata sıcak buğday çayı hazırlayarak termosa koymuştu. Her zamanki buruş kırış dağcı şapkasını, şemsiyesini ve çantasını alarak arabanın yolcu koltuğuna yerleşti. Hoşino da, her zamanki gibi Çuniçi Dragons şapkasını takmak üzereyken, kapının yanındaki aynada kendine bakarak, polisin "genç adam"ın Çuniçi Dragons şapka ve yeşil Ray-Ban taktığı, Hawaii tişört giydiği bilgisine sahip olabileceği aklına geldi. Kagava İli'nde Çuniçi Dragons şapkasıyla dolaşan pek fazla insan olamayacağı gibi, o Hawaii tişört ve yeşil Ray-Ban güneş gözlükleri de eklenince, bir bakışta anlaşılacak bir eşkal tamamlanmış oluyordu. Albay Sanders işin orasını bile düşünerek Hawaii tişört yerine lacivert polo tişört koymuştu

dolaba. En ufak ayrıntıyı bile gözden kaçırmamıştı. Genç adam, Ray-Ban gözlüklerini ve şapkasını evde bırakmaya karar verdi.

"Ee, nereye gidiyoruz?" diye sordu genç adam.

"Fark etmez. Şehir merkezinde dolaşman yeterli olur."

"Herhangi bir yer olabilir mi?"

"Evet. İstediğin bir yere gidebilirsin. Bendeniz Nakata sürekli dışarıya bakacağım."

"Yani ben orduda da, taşımacılık şirketinde de hep şoförlük yaptım. O yüzden şoförlük konusunda kendime güvenirim. Fakat direksiyon başına geçtiğimde hep belirli bir yönüm olurdu. Tek bir hat üzerinden, doğrudan hedefe giden. Öyle alıştım. 'İstediğin yere sür,' diyen olmadı hiç. Şimdi sen öyle deyince şaşırdım."

"Özür dilerim."

"Neyse, özür dilemene gerek yok. Elimden geleni yaparım," dedi Hoşino *Arşidük Üçlüsü*'nü arabanın CD çalarına yerleştirdi. "Ben şehir merkezinde gelişigüzel dolaşacağım amca, sen de dışarıya bakacaksın. Programımız bu değil mi?"

"Evet. Bu benim için yeterli."

"Aradığını bulunca da arabayı durduracağım. Sonra da öykümüz yeni açılımlara doğru yol almaya başlayacak. Doğru mu anlamışım?"

"Evet. Belki de öyle olur," dedi Nakata.

"Umarım öyle olur," dedi genç adam şehir haritasını dizinin üstüne açarak.

İki adam Takamatsu şehir merkezinde dolaştılar. Hoşino, fosforlu kalemle geçtikleri yerleri işaretledi. Belirli bir adanın tüm sokaklarından geçtiklerini anlayınca, bir sonraki adaya geçiyordu. Arada sırada arabayı durdurarak buğday çayı içip Marlborosunu tüttürdü. Sürekli *Arşidük Üçlüsü* çalıyordu. Öğlen saatlerinde bir restoranda durup körili pilav yediler.

"Tamam da amca, nasıl bir şey arıyorsun şimdi?" diye sordu genç adam yemekten sonra.

"Bunu bendeniz Nakata da bilemiyorum. Ancak..."

"... ancak gördükten sonra anlayacaksın ve gerçekte görmeden anlaman mümkün değil."

"Evet, haklısınız."

Genç adam neşesizce başını iki yana salladı. "Yanıtı en baştan biliyordum. Yine de şansımı bir deneyeyim dedim."

"Hoşino Bey."

"Söyle amca."

"O şeyi bulmamız biraz zaman alabilir belki."

"Olsun. Elimden geleni yaparım. Gemiye bindik artık bir kere."

"Gemiye mi binmemiz gerekecek?" diye sordu Nakata.

"Hayır. Şimdilik gemiye binmemize gerek yok," diye yanıtladı genç adam.

Saat üç olduğunda, iki adam bir kafeye girdiler. Genç adam kahve içti, Nakata ise uzunca bir tereddütten sonra dondurma yedi. Genç adam artık iyice yorulmuştu, içinden konuşmak gelmiyordu. Eh, artık *Arşidük Üçlüsü* dinlemekten de sıkılmıştı. Aynı yerde dolaşıp durmak, karakterine pek uygun değildi. Can sıkıcıydı, hız yapamıyordu ve dikkatini toparlamak için efor sarfetmesi gerekiyordu. Birkaç kez polis arabalarıyla da karşılaşmışlardı, ama genç adam polislerle göz göze gelmemeye dikkat etmişti. Karakolların önünden de olabildiğince hızlı geçmişti. Her ne kadar Mazda Familia göze batmayan bir araba olsa bile, aynı arabayı üst üste birkaç kez gören bir polis, evrak kontrolü yapmaya kalkabilirdi. Ayrıca, kaza yapmamak için de, her zamankinden daha fazla tetikte olması gerekiyordu.

Genç adam haritayı kontrol ederek arabayı sürerken, Nakata sanki bir çocuk ya da iyi eğitilmiş bir köpek gibi ellerini torpido gözünün üstüne koymuş halde, o pozisyonunu da hiç bozmadan dışarıdaki manzaraya bakıyordu. Gerçekten, bir şeyi ciddi ciddi bulmaya çalıştığı belli oluyordu. Yaptıkları işe dalıp giden iki adam, akşam saatlerine kadar, neredeyse hiç konuşmamışlardı.

Genç adam arabayı sürerken, "Ne arıyorsun ki sen şimdi?.." diye, İnoue Yosui'nin şarkısını söylemeye başladı. Şarkının sözlerinin gerisini unutmuştu. Kendi kendine uyduruverdi.

Daha bulamadın mı yoksa
Akşam olacak az sonra
Acıktı Hoşino'nun karnı
Dolaşıp durmaktan ağrıdı başı

Akşam saat altıda, iki adam apartman dairesine döndüler.

"Hoşino Bey, yarın da devam edelim," dedi Nakata.

"Bugün şehir merkezinin büyük kısmını dolaştık. Yarın, herhalde geri kalanını tamamlarız da..." dedi genç adam, "sormak istediğim bir şey var."

"Buyrun, Hoşino Bey, nedir?"

"Eğer Takamatsu şehir merkezinde o aradığını bulamazsak, ne yapacaksın?"

Nakata avcunun içiyle hışırtılar çıkararak saçlarını ovaladı. "Eğer Takamatsu şehir merkezinde bulamazsak, sanırım çemberi biraz genişleterek aramamız gerekecek."

"Tamam," dedi genç adam. "Peki, o zaman da bulamazsak ne yapacağız?"

"Evet. Yine de bulamazsak, daha geniş bir çember içinde aramamız gerekecek, sanırım," dedi Nakata.

"Yani bulana kadar çemberi genişletip duracağız. Köpek yürümeye devam ederse sopasına çarpar, demek istiyorsun."

"Evet, sanırım öyle," dedi Nakata. "Fakat Hoşino Bey, bendeniz Nakata pek iyi anlayamadım, ama köpek neden yürümeye

devam ederse sopaya çarpıyor? Yani, köpek yürürken karşısına sopa çıkarsa, çarpmamak için dikkatle yanından geçer herhalde. Bana öyle geliyor."

Hoşino bu sözler üzerine boynunu hafifçe yana eğdi. "Orası öyle elbette. Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim, ama köpek niye sopaya çarpsın ki?"

"Çok tuhaf."

"Neyse, bırak şimdi," dedi Hoşino. "Bu şekilde düşünmeye başlarsak, işin içinden asla çıkamayız. Köpek ile sopası meselesini bir kenara bırakalım şimdilik. Benim bilmek istediğim, bu arama çemberini nereye kadar genişleteceğimiz? Kendimizi kaptırırsak komşu vilayetlere kadar açılıveririz. Bakarsın ki, yaz geçmiş sonbahar gelmiş, biz hâlâ aramaya devam ediyoruz."

"Belki de öyle olur. Fakat Hoşino Bey, isterse sonbahar gelsin, isterse kışa girelim, bendeniz Nakata'nın o şeyi mutlaka bulması gerekiyor. Elbette, o zamana kadar hep sizin yardımınızı isteyemem. Gerisini tek başıma hallederim."

"Neyse..." dedi Hoşino ne diyeceğini bilemez halde. "İyi de, bizim şu taş, biraz daha sağlam bir bilgi vermiyor mu? Yani ne bileyim, yaklaşık olarak neresi olduğunu falan işte. Yaklaşık bir şey söylese de yeterli olur."

"Kusura bakmayın, ama taş konuşmayı pek sevmiyor."

"İşte bu. Demek taş konuşmayı pek sevmiyor. Eh, görünüş itibariyle de öyle duruyor zaten," dedi Hoşino. "Taş dediğin konuşmayı sevmez ve en hoşlanmadığı şey de yüzme sporudur.

Neyse. Artık kafamızı zorlamanın bir âlemi yok. Şimdi güzel bir uyku çekip yarın aramaya devam edelim."

Ertesi gün de aynı şeylerin tekrarından ibaretti. Genç adam, şehrin batı yarısını aynı mantıkla dolaştı. Şehir haritası sarı fosforlu çizgilerle dolmuştu. Farklı olan tek şey, genç adamın esnemelerinin artmasıydı herhalde. Nakata ise aynı şekilde neredeyse cama yüzünü yapıştırmış halde, tüm ciddiyetiyle bir şeyi arıyordu. İki adam yine hiç konuşmuyorlardı. Genç adam, polis kıyafeti görme tedirginliğiyle direksiyonu kullanıyor, Nakata ise bıkmadan usanmadan bakışlarıyla çevreyi tarıyordu. Fakat aradığını bulamamıştı.

"Bugün pazartesi değil mi?" diye sordu Nakata.

"Evet, dün pazar olduğuna göre bugün de pazartesi," dedi genç adam. Sonra aklına ilk gelen cümleleri kendi uydurduğu bir melodiyle söylemeye başladı.

Bugün pazartesi ise
Yarın salı gelecek
Karınca çalışacak
Kırlangıç şık gezecek
Akşam güneşi kırmızı, bacalar yüksek

"Hoşino Bey," dedi Nakata biraz sonra.

"Söyle amca."

"Karıncaların çalışmasını izlerken insan hiç sıkılmıyor değil

mi?"

"Evet," dedi genç adam.

Öğlen olduğunda iki adam yılanbalığı lokantasına girerek, yılanbalığı yediler. Saat üçte bir kafede kahve ve buzlu süt içtiler. Saat altıda harita tamamen sarıya boyanmış, şehir merkezindeki tüm sokaklar Mazda Familia'nın o son derece sıradan tekerlerinin tadına bakmıştı. Fakat hâlâ aradıklarını bulamamışlardı.

"Ne arıyorsun ki sen şimdi?.." genç adam yine fersiz bir sesle kendi uydurduğu şarkısına başladı.

Hâlâ bulamadın mı yoksa?
Tüm sokaklardan geçti arabamız
Ağrıdı kıçımız başımız
Özletti kendini evimiz

"Biraz daha böyle devam edersek, rahatlıkla şarkı sözü yazarı olurum herhalde," dedi Hoşino.

"O nedir acaba?" diye sordu Nakata.

"Hiçbir şey değil. Öylesine şaka yaptım sadece."

İki adam aramaya devam etmekten vazgeçerek Takamatsu şehir merkezinden çıkıp devlet karayolu üzerinden kaldıkları apartmana dönmek için yola düştüler. Fakat genç adam o an başka şeyler düşündüğü için sola dönmeleri gereken bir noktayı yanlışlıkla geçip gittiler. Bir şekilde yeniden devlet karayoluna çıkmayı denediyse de, yol tuhaf açılarla kıvrılıyordu ve üstüne

üstlük tek yönlü sokaklardan da geçmeleri gerekince genç adam yön kavramını tamamen kaybetti. Çevrelerinde yüksek duvarlarla çevrili eski tarz şık yapılar vardı. Yol, insanın içini ürpertecek kadar sessizdi ve ortalıkta kimsecikler görünmüyordu.

"Mesafe olarak bizim apartmandan pek uzakta değiliz, ama neredeyiz, hangi sokaktayız hiç bilemiyorum." Genç adam arabayı uygun bir boşluğa çekerek, motoru susturup el frenini çekti. Haritayı açarak elektrik direğindeki sokak numarasına bakıp nerede olduklarını anlamaya çalıştı. Belki de gözleri iyice yorulduğundan olacak, bir türlü bulamıyordu.

"Hoşino Bey," diye seslendi Nakata.

"Söyle amca."

"İşinin arasında kusura bakma, ama şu kapıdaki tabelada ne yazıyor?"

Hoşino bakışlarını haritadan ayırarak Nakata'nın işaret ettiği yöne baktı. Yüksek duvar devam ediyordu, biraz ilerisindeki dış kapının yan tarafında kocaman bir ahşap tabela asılmıştı. Siyah kapılar sımsıkı kapatılmıştı.

"Komura Kütüphanesi..." diye okudu genç adam. "Böylesine ıssız bir yerde kütüphane varmış. Gerçi hiç de kütüphaneye benzemiyor. Sıradan bir konağa benziyor daha çok."

"Ko-mu-ra Kü-tüp-ha-ne-si?"

"Aynen öyle. Herhalde Komura adlı birinin anısına kurulmuştur. Komura adlı adamın kim olduğunu hiç bilemiyorum ama..."

"Hoşino Bey"

"Söyle amca," dedi Hoşino haritayı taramayı sürdürerek.

"Orası."

"Orası, ne?"

"Bendeniz Nakata'nın günlerden beri aradığı yer orası işte."

Hoşino önce başını haritadan kaldırıp Nakata'nın gözlerine, sonra da kaşlarını birbirine yaklaştıracak kadar dikkatli gözlerle kütüphanenin kapısına baktı. Tabeladaki adı bir kez daha yavaşça okudu. Marlboro kutusundan bir sigara çıkararak, dudaklarına kıstırıp plastik çakmağıyla yaktı. Dumanı ağır ağır içine çekip sonra da açık pencereden dışarı üfledi.

"Emin misin?"

"Evet. Hiç şüphem yok."

"Tesadüfler bazen dehşet verici olabiliyor," dedi genç adam.

"Gerçekten çok haklısınız," dedi Nakata da.

39

Dağ kulübesindeki ikinci günüm de tüm yavaşlığıyla geçti. Bir günü diğer günden farklı kılacak tek şey havadaki değişimdi. Hava da aynı olduğunda, tarih algılaması yok oluveriyordu. Dün ve bugün, bugün ve yarın arasındaki ayrım tamamen kayboluyordu. Zaman, demirini kaybetmiş bir kayık gibi engin denizde dolaşıp duruyordu yalnızca.

Günlerden salı olduğunu hesapladım. Saeki Hanım her zamanki gibi, elbette isteyen olursa, kütüphane tanıtım gezisine çıkar. Benim Komura Kütüphanesi'ne ilk gittiğim gün de yaptığı gibi... İnce topuklu ayakkabılarıyla merdivenlerden çıkar. Ayak sesleri sessiz kütüphanede yankılanır. Çoraplarının ışıltısı, bembeyaz bluzu, küçük inci küpeleri, masasının üstündeki Mont Blanc dolmakalemi. Sakin (ve insanı köleleştiren) gülümsemesi. Bütün bunlar çok uzaklarda kalmıştı sanki. Hatta, gerçekte olmamış gibi hissetmeye başlamıştım.

Dağ kulübesinin koltuğunda, o rengi atmış döşeme kokusunu koklayarak, bir kez daha Saeki Hanım'la seviştiğim anları aklıma getirdim. Belleğimi sırasına göre yoklayarak gözlerimde canlandırdım. Yavaşça elbiselerini çıkarıyor, yatağa giriyor. Söylememe hiç gerek yok, ama yine sertleşmiş haldeyim. Neredeyse taş gibi. Fakat düne kadar hissettiğim sızı kaybolmuş. Penisimin başındaki kızarıklık da geçmiş.

Cinsel hayallere kapılmaktan yorulunca, her zaman yaptığım hareket listesini tekrarladım. Girişteki korkuluğu kullanarak karın kaslarımı çalıştırdım. Çömelerek bacaklarımı açıp hızlı ve sert gerinme hareketleri yaptım. İyice tere battıktan sonra,

ormandaki kaynağın suyuyla havlu ıslatıp vücudumu sildim. Buz gibi soğuk su, dalga dalga yükselen duygularımı biraz olsun yatıştırdı. Sonra kulübenin önünde oturup MD walkman'imle Radiohead dinlemeye başladım. Evden ayrıldığımdan beri aynı şeyleri dinleyip duruyordum. Radiohead'den *Kid A,* Prince'den *Greatest Hits* ve arada sırada Coltrane'den *My Favourite Things.*

Öğleden sonra ikide, yani tam kütüphane turunun başladığı saatte, ormana girdim. Önceki gibi patikayı izleyerek bir süre yürüyünce aynı açıklık alana çıktım. Otların üzerine oturdum. Bir ağacın gövdesine yaslanarak dalların arasında yusyuvarlak kalan gökyüzüne baktım. Beyaz yaz bulutları geçiyordu. Oraya kadar güvenli bölgeydi. Oradan kulübeye hiç sorun yaşamadan dönebilirdim. Yeni başlayanlar için labirent, bilgisayar oyunlarından örnek vermek gerekirse "Birinci Level"ı kolaylıkla geçebiliyordum artık. Fakat oradan daha ileri gidecek olursam, daha derin, daha fazla mücadele gerektiren bir labirente adım atacaktım. Patika daralıyor, yoncaların altında kayboluyordu.

Bunu çok iyi bildiğim halde, biraz daha ileriye gitmek istiyordum.

Ormanda ne kadar derine gidebileceğimi deneyerek öğrenmek istiyordum. Tehlikelerle karşılaşabileceğimin farkındaydım. Fakat bunların ne büyüklükte tehlikeler, ne türden tehlikeler olduğunu kendi gözlerimle görmek, kendi tenimle hissetmek istiyordum. Bunu yapmak zorundaydım. Sanki bir şeyler arkamdan itiyordu beni.

Dikkatli adımlarla, yol gibi duran hat üzerinden daha ilerilere yürüdüm. Ağaçlar daha korkutucu olmaya başlamış, çevremdeki

hava yoğunlaşıp ağırlaşmıştı. Başımın yukarısındaki dallardan gökyüzü neredeyse hiç görünmüyordu. Az öncesine kadar kendini hissettiren yaz havası da kaybolup gitmişti. Sanki orada mevsim kavramı yoktu. Sonunda, yürüdüğüm yerin gerçekten bir yol olup olmadığından endişelenmeye başladım. Yol gibi de görünüyordu, ama yol gibi görünen ve aslında yol olmayan bir açıklığa da benziyordu. İnsanın nefesini kesen yeşillik kokusu içinde, her türlü tanım bulanıklaşıyordu. Doğru, doğru olmayanla karışıveriyordu. Başımın üzerinde bir karga tiz sesiyle ötüyordu. Çok tiz bir sesi vardı. Belki de beni uyarıyordu. Durup dikkatle çevreme baktım. Yeterli ekipman olmadan daha ileri gitmem tehlikeliydi. Geri dönmem en akıllıca seçim olacaktı.

Fakat bu o kadar kolay değildi. Belki ileriye gitmekten çok daha zordu. Napolyon'un geri çekilirken verdiği savaş gibi. Yol belirsiz olduğu gibi, ağaçlar karanlık bir duvar gibi önümü kapatıyordu. Kendi soluk alış veriş seslerimi olduğundan çok daha gürültülü duyuyordum. Dünyanın son kıyısından gelen kesik bir rüzgâr gibi. Avuç içim büyüklüğünde kapkara bir kelebek gözlerimin önünden geçip gitti. Şekli, beyaz tişörtüme bulaşan kanın bıraktığı lekeye benziyordu. Kelebek ağaçların arasından çıkmış, benim görüş alanımda yavaşça hareket ederek, yine ağaçların arasında kayboluvermişti. Kelebek görünmez olunca, çevremdeki hava daha da ağırlaştı, bir kat daha soğudu. Doğru yolu kaybetmiş olabileceğim korkusuna kapıldım. Karga başımın üzerinde tiz sesiyle ötmeye devam ediyordu. Az önceki mesajını tekrarlıyor gibiydi. Durup bir kez daha yukarıya baktım. Fakat kuşu göremedim. Arada sırada kesik kesik rüzgâr esiyor, bastığım yerlerdeki yapraklar ürpertici hışırtılar çıkarıyordu. Arkamdan bir gölge geçiveriyormuş hissine kapılıyordum. Fakat arkama dönüp baktığımda, o geçen her neyse, saklanmış oluyordu.

Yine de, bir şekilde o yuvarlak açıklığa, o sessiz güvenli alana dönmeyi başardım. Otların üzerine bir kez daha oturarak derin derin nefes aldım. Yuvarlak bir duvarla çevrelenmiş gibi duran gerçek gökyüzüne bakarken, gerçek dünyaya döndüğümden emin olabildim. Neredeyse özlemeye başladığım yaz havasını hissedebiliyordum. Güneş ışıkları beni sarmalıyor, içimi ısıtıyordu. Fakat dönüş yolunda yaşadığım korku duygusu, sanki vücudumun her yerine işlemiş gibiydi. Yüreğim düzensiz sesler çıkararak atıyordu. Tüylerim de diken diken olmuştu.

O gece, nefesimi yavaşlatarak karanlığın içinde uzanıp gözlerimi olabildiğince açtım, birilerinin karanlığın içinde ortaya çıkıvereceği anı beklemeye başladım. Ortaya çıkmasını tüm yüreğimle arzuluyordum. Arzulamanın bir etkisinin olup olmayacağını bilemiyordum. Fakat tüm duygularımı tek bir noktada yoğunlaştırarak o arzuyu olabildiğince güçlendirmeye çalıştım. Tüm benliğimle arzulamak yoluyla, bir etkiye yol açmasını diliyordum.

Fakat dileğim gerçekleşmedi. Arzuladığım şey reddedildi. Dün gece olduğu gibi Saeki Hanım gelmedi. Ne gerçek Saeki Hanım, ne hayali, ne de on beş yaşındaki hali. Karanlık sürekli karanlık olarak kaldı. Uyumadan önce feci bir sertleşme yaşadım. Her zamankinden şiddetli ve daha fazla kasılmış bir sertleşme. Fakat mastürbasyon yapmadım. Saeki Hanım'la seviştiğim anların belleğimdeki haline bir süre elimi sürmemeye kararlıydım. Ellerimi birleştirip güçlüce sıkarak uykuya daldım. Hiç olmazsa rüyamda olsun Saeki Hanım'ı görmeyi dileyerek.

Fakat rüyamda Sakura'yı gördüm.

Belki rüya bile değildi. Her şey çok berrak ve tutarlıydı. Bulanık tek bir an nokta bile yoktu. Bunu ne şekilde adlandırabileceğim hakkında bir fikrim yok. Ancak bir olgu olarak bakacak olursam elbette bir rüyadan başka bir şey değildi. Onun dairesindeydim. Sakura yatakta uyuyordu. Ben de uyku tulumumun içindeydim. Onun yanında kaldığım gece olduğu gibi. Zaman geri sarılmıştı, bir yol ayrımındaydım.

Geceleyin boğazım feci bir şekilde kuruyor ve su içmek için uyku tulumumdan çıkıyorum. Bardak bardak su içiyorum. Beş, belki de altı bardak. Derimin üstü neredeyse bir ter tabakasıyla kaplanmış ve evet, sertleşmiş haldeyim. Boxer külodumun önü çadırlaşmış durumda. Sanki o şey benden bağımsız bir bilince sahip başka bir sistem dahilinde işlevini sürdüren bir canlı gibi. İçtiğim suyun bir kısmını o şey otomatik olarak alıyor. O şeyin su içişini hafiften de olsa duyabiliyorum.

Bardağı evyeye bırakıp bir süre duvara yaslanarak duruyorum. Zamanı anlamaya çalışıyorum, ama hiçbir yerde saat yok. Herhalde, gecenin ileri saatleri. Saatlerin bile ortadan kaybolduğu bir zaman dilimi. Sakura'nın yatağının yanında duruyorum. Şehrin ışıkları perdeden süzülerek içeriye vuruyor. Bana sırtını dönmüş vaziyette derin bir uykuda. Ayakları ince yorganın dışında kalmış, düzgün şekilli tabanları gözüküyor. Sanki arkamdan birisi gizlice bir şeylerin düğmesine basıyor. Kuru, tok bir ses duyuyorum. Ağaçlar bilinçli olarak sıralanmış da, görüş alanım sabitleşmiş gibiyim. Mevsimin olmadığı bir yerdeyim. Bir cesaretle Sakura'nın yanına sıkışıyorum. İki kişinin ağırlığıyla tek kişilik yatak gıcırdıyor. Boynunu kokluyorum. Hafif bir ter kokusu geliyor. Arkasından usulca beline dokunuyorum. Sakura sözcük anlamı olmayan kesik bir ses çıkarıyor, ama uyumaya devam ediyor. Bir karga tiz çığlıklar atıyor. Başımı yukarı kaldırıyorum ama kuşu göremiyorum.

Sakura'nın üzerindeki tişörtü yukarı sıyırıp yumuşak göğüslerine dokunuyorum. Parmaklarımla meme başlarını tutuyorum. Radyo frekansını ayarlamaya çalışır gibi. Sertleşmiş penisim, Sakura'nın baldırına iyice yapışmış durumda. Fakat Sakura hiç ses çıkarmıyor. "Mutlaka derin uykusunda rüya görüyordur," diyorum kendi kendime. Karga tekrar ötüyor. O kuş yine bana mesaj veriyor. Fakat içeriğini anlayamıyorum.

Sakura'nın vücudu ılık, benimki gibi terle ıslanmış. Son bir cesaretle, yatma pozisyonunu değiştiriyorum. Usulca kendime doğru çekerek sırtüstü yatar hale getiriyorum. Derince bir nefes salıyor. Yine de uyanacakmış gibi durmuyor. Kâğıt gibi düzgün göbeğine kulağımı dayayıp içerideki labirentten geçen rüya seslerini duymaya çalışıyorum.

Hâlâ sertleşmiş haldeyim. Sanki sonsuza dek sürecek gibi geliyor. Altına giydiği küçük pamuklu külodunu çıkarıyorum. Yavaş yavaş, ayaklarının üzerinden de geçirerek. Sonra avcumu göbeğinin altındaki tüylü bölgeye yerleştirip parmağımı daha derinde kalan kısma değdiriyorum. Ilık, davetkâr bir şekilde ıslak. Parmağımı yavaşça oynatıyorum. Sakura'nın gözleri hâlâ kapalı. Derin uykusunda, yine bir kez güçlüce soluk alıp veriyor.

Aynı anda içimdeki hücre gibi bir yerde, bir şey kabuğunu kırıp çıkmaya çalışıyor. Farkına varmadığım halde, iç dünyamı görebilen bir çift göze sahip olmuşum. O yüzden, o manzarayı gözlemleyebiliyorum. O şeyin iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilemiyorum. Fakat o şeyin hareketini ne hızlandırabiliyorum ne de durdurabiliyorum. Sonunda kabuğundan çıkarak yüzünü gösterecek, vücudunu sarmalayan jöle kıvamındaki giysisinden arınacak. Ancak o zaman ne olduğunu anlayabileceğim. Fakat henüz o şey şekli belirsiz, bir işaret gibi duruyor. Henüz el haline gelmemiş elleriyle,

kabuğunu en yumuşak yerinden kırmaya çalışıyor. Hareketlerini görebiliyorum.

Kararımı veriyorum.

Hayır, doğru değil. Aslında herhangi bir karar vermiş değilim. Zaten seçme şansım yok. Boxer külodumu çıkarıp penisimi serbest bırakıyorum. Sakura'nın vücuduna sarılıp bacaklarını aralayarak içine giriyorum. Zor olmuyor. O çok yumuşak, bense çok sertim. Penisim artık sızlamıyor. Başı son birkaç gündür iyice katılaşmış, Sakura hâlâ rüyasına devam ediyor. Ben de vücudumu onun rüyasına gömüyorum.

Sakura aniden gözlerini açıyor, benim onun içinde olduğumu anlıyor.

"Tamura, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sanırım içindeyim," diyorum.

"Neden böyle bir şey yapıyorsun?" diyor kuru bir sesle. "Bunu yapmaman gerektiğini açıkça söylemedim mi sana?"

"Fakat elimden bir şey gelmiyor."

"Tamam, kes artık. Çabuk şu şeyi dışarı çıkar."

"çıkaramam," diyorum ve başımı iki yana sallıyorum.

"Beni iyi dinle Tamura. Her şeyden önce, benim düzenli bir sevgilim var. İkincisi, sen şu anda iznim olmadığı halde rüyama girmiş durumdasın. Bu doğru değil."

"Biliyorum."

"Henüz geç değil. Evet, şu anda içimdesin, ama henüz oynatmadın ve boşalmadın. Sakince orada duruyorsun yalnızca. Bir şeyleri düşünmeye çalışır gibi. Öyle değil mi?"

Başımı evet anlamında sallıyorum.

"Çıkar," diyor buyurgan bir ses tonuyla. "Sonra da bu olanları unutalım. Ben unuturum, sen de unut. Ben senin ablanım, sen de benim kardeşimsin. Aramızda kan bağı olmasa bile, abla kardeşiz. Bunu anlayabiliyorsun değil mi? Aramızda bir aile bağı var. Bu yaptığın asla olmamalı."

"Artık çok geç."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle istiyorum," diyorum.

"Çünkü sen öyle istiyorsun," diyor Karga adlı delikanlı.

> Sen artık, başkalarının kafasına göre seninle oynamasını istemiyorsun. Kafanın karışmasına tahammülün yok. Babanı öldürdün. Annenle seviştin. Şimdi de ablanın içindesin. Eğer bir lanet varsa, kendi arzunla gerçekleşsin istiyorsun. İçindeki programın bir an önce tamamlanıp bitmesini istiyorsun. Bir an önce o ağır yükü omuzlarından atıp sonra da birilerinin isteğine bağlı kalmadan, tamamen kendin olarak yaşayacaksın. İstediğin tek şey bu.
>
> Sakura elleriyle yüzünü kapatıp biraz ağlıyor. Ona acıyorsun. Ancak, artık oradan çıkamazsın. Penisin onun içinde büyüdükçe büyüyor, sertleşiyor. Sanki

orada kök salar gibi.

"Tamam, artık bir şey söylemeyeceğim," diyor. "Fakat yalnızca şunu aklından çıkarma. Şu anda bana tecavüz ediyorsun. Evet, senden hoşlanıyorum, ama bu benim istediğim bir şey değil. Belki bir daha hiç karşılaşmayız. İleride benimle görüşmeyi ne kadar istesen bile. Tamam mı?"

Bu sözlere karşılık vermiyorsun. Düşüncelerinin düğmesini kapatıyorsun. Sonra ona sarılıp kendine yaklaştırarak, belini oynatmaya başlıyorsun. Önce nazik ve dikkatli, sonra da şiddetli hamlelerle. Dönüş yolunu bulmak için aralarından geçtiğin ağaçları aklında tutmaya çalışıyorsun, ama ağaçların hepsi birbirine benziyor ve biraz sonra o yeşil denizin içinde kayboluyorsun. Gözlerini kapatıp kendini tamamen hareketlerine bırakıyorsun. Sakura hiçbir şey söylemiyor. Direnmiyor da. Yüzünden bütün ifadeleri silmiş, yana çevirmiş. Fakat onun hissettiği bedensel hazzı, kendi hazzının uzantısı gibi hissedebiliyorsun. Nihayet bunu anlamaya başladın işte. Ağaçlar üst üste gelip kapkara bir duvar gibi görüş alanını kapatıyor. Karga artık uyarmaya çalışmıyor. Sonra boşalıyorsun.

Boşaldım.

Uyandım. Yataktaydım ve çevremde hiç kimse yoktu. Geceyarısıydı. Karanlık iyice derinleşmiş, tüm saatler kaybolmuştu. Yataktan çıkıp külodumu çıkararak mutfaktaki suyla bulaşan meniyi yıkadım. Karanlığın ardında bıraktığı bir cenin gibi beyaz ve yoğun, yapışkandı. Bardak bardak su içtim.

Fakat ne kadar içersem içeyim, içimdeki kuruma geçecek gibi değildi. Kendimi çok yalnız hissettim. Geceyarısının derin karanlığında, orman tarafından kuşatılmış halde, daha asla hissedemeyeceğim kadar güçlü bir yalnızlık. O yalnızlıkta mevsimler yoktu, ışık da. Yatağa dönüp kenarına oturdum, derin bir nefes aldım. Karanlık beni yeniden sarmalamaya başladı.

> İçindeki o şey, artık kendini berrak bir şekilde gösterdi. Şu an karanlık bir gölge gibi bekliyor sadece. Artık kabuğu da yok. Kabuğunu tamamen kırmış, fırlatıp atmış. Ellerine yapışkan bir şey bulaşmış. Başka birinin kanı galiba. Ellerini gözlerinin hizasına kadar kaldırıyorsun. Fakat bir şeyleri görebilmen için ışık yetersiz. Hem içini hem de dışını derin bir karanlık kaplamış.

40

"Komura Kütüphanesi" tabelasının yan tarafındaki diğer tabelada, pazartesi günlerinin tatil olduğu, kütüphanenin diğer günlerde 11.00-17.00 arasında açık ve girişin ücretsiz olduğu, talep olması durumunda salı günleri 14.00'ten itibaren rehber eşliğinde kütüphane tanıtım gezisi yapıldığı yazıyordu. Hoşino oradaki bilgileri yüksek sesle Nakata'ya okudu.

"Bugün pazartesi olduğuna göre, tam da bugün kapalı," dedi genç adam saatine bakarak. "Gerçi bugün hangi gün olursa olsun, kapanış saati çoktan geçmiş. Başka bir gün gelmiş olsak da fark etmeyecekti."

"Hoşino Bey."

"Söyle amca."

"Geçenlerde sizinle birlikte gittiğimiz kütüphaneden çok farklı bir yer," dedi Nakata.

"Evet. Orası büyük bir devlet kütüphanesiydi, burası ise özel bir kütüphane. Eh, büyüklüğü karşılaştırılamaz tabii."

"Bendeniz Nakata hiç bilmiyorum ama, özel kütüphane dediğiniz, nasıl bir yerdir?"

"Yani, kitap düşkünü herhangi bir varsıl adamın özel bir yer yaptırarak topladığı kitapları halkın kullanımına açtığı yerdir. 'Buyrun, dilediğiniz gibi okuyun,' diyor yani. Güzel bir yer. Şu kapısı bile çok etkileyici."

"Varsıl adam ne demek acaba?"

"Zengin demek işte."

"Zengin ile varsıl adam arasında ne fark var?"

Hoşino başını hafifçe yana eğdi. "Ne fark olduğunu ben de bilmiyorum. Ancak, zengin demektense varsıl demek sanki daha düzeyli bir sözcük gibi geliyor bana."

"Düzeyli?"

"Kısacası, kim olursa olsun parası varsa zengin demektir. Ben de, sen de, paramız varsa zenginizdir. Ancak varsıl olmak biraz zordur. Varsıl olmak biraz daha fazla zaman alır."

"Zor bir iş o zaman."

"Evet, zor bir iştir. Zaten, bizi ilgilendirmez. Bizim zengin olma olasılığımız bile yok nasıl olsa."

"Hoşino Bey."

"Söyle amca."

"Pazartesi günleri kapalı olduğuna göre, yarın saat on birde gelirsek, açılmış mı olacak?" dedi Nakata.

"Evet. Yarın salı çünkü."

"Bendeniz Nakata da kütüphaneye girebilir miyim?"

"Tabelada giriş serbest yazıyor. O yüzden sen de girebilirsin Nakata Amca."

"Okuma bilmesem de girebilirim yani?"

"Evet. Sorun olmaz. Okuma bilip bilmediğini girişte kontrol etmezler," dedi genç adam.

"Öyleyse, bendeniz Nakata içeriye girmek istiyorum."

"Olur. Yarın ilk iş olarak buraya gelir, birlikte gireriz," dedi genç adam. "Peki amca. Teyit etmek istediğim bir konu var. Burası o yer değil mi? Senin canla başla aradığın şey bu kütüphanenin içinde değil mi?"

Nakata dağcı şapkasını çıkarıp kısa saçlarını hışırtılar çıkararak avcunun içiyle ovaladı. "Evet. Burada olması gerekiyor."

"Öyleyse artık aramamıza gerek kalmadı."

"Evet. Bundan başka bulmamız gereken bir şey yok."

"Tamam o zaman," dedi genç adam rahatlamış bir yüz ifadesiyle. "Sonbahara kadar aramak zorunda kalmaktan endişeleniyordum ben de."

İki adam Albay Sanders'ın apartman dairesine dönünce hemen yatıp güzelce uyudular. Ertesi sabah on birde Komura Kütüphanesi'ne gitmek üzere yola çıktılar. Kütüphane, kaldıkları apartmandan yürüyerek yirmi dakikalık mesafede olduğundan yürüyerek gitmeye karar verdiler. Yola çıkmadan önce, Hoşino kiraladığı otomobili götürüp teslim etti.

Kütüphaneye ulaştıklarında, dış kapı tamamen açılmıştı. O

gün nemli ve sıcak bir gün olacağa benziyordu. Etraf toz kalkmasın diye güzelce sulanmıştı. Kapının diğer tarafında şirin bir bahçe vardı.

"Şimdi..." dedi genç adam dış kapının önünde.

"Buyrun, Hoşino Bey."

"Kütüphaneye girdikten sonra ne yapacağız? Aniden tuhaf bir şey çıkaracak olursan, hazırlıksız yakalanırım. Onun için şimdiden sorayım ki, kendimi hazırlayabileyim."

Nakata bir an düşündü. "İçeri girdikten sonra ne yapmam gerektiğini şu an bilemiyorum. Ancak, burası kütüphane olduğuna göre, önce kitap okumak niyetindeyim. Bendeniz Nakata fotoğraf ya da resim kitabı seçerim, siz de bir kitap seçip okursunuz."

"Tamam. Kütüphane olduğuna göre önce kitap okuyacağız. Mantıklı."

"Ne yapmam gerektiğini, sonra düşüneceğim."

"Olur. Sonrasını sonra düşünürüz. Bu da sağlıklı bir düşünce," dedi genç adam.

İki adam özenle bakıldığı belli olan bahçeden geçerek, eski tarz kapıdan binaya girdiler. Hemen girişteki danışma bankosunda zayıf, yakışıklı bir delikanlı oturuyordu. Beyaz bir gömlek. Küçük bir gözlük. Alnına dökülmüş uzun kâküller. "François Truffaut'nun siyah beyaz filmlerinde rastlanılabilecek bir tipi var," diye geçirdi Hoşino aklından. O yakışıklı genç, iki adamı görünce neşeyle gülümsedi.

"Merhaba," dedi Hoşino neşeli bir ses tonuyla.

"Merhaba, hoş geldiniz."

"Şey, kitap okumak istiyorduk ama..."

"Elbette," dedi Oşima başını sallayarak. "Elbette, buyrun, serbestçe okuyabilirsiniz. Burası halka açık bir kütüphanedir. Rafların arasında dolaşmak serbesttir. İstediğiniz kitabı alıp okuyabilirsiniz. Kitap aramak için kartları ya da bilgisayarı kullanabilirsiniz. Anlayamadığınız bir şey olursa çekinmeden sorun lütfen. Yardımcı olmaya çalışırım."

"Teşekkür ederiz."

"Özel olarak ilgilendiğiniz bir alan ya da aradığınız bir kitap var mı?"

Hoşino başını iki yana salladı. "Şu an için yok. Aslında, kitaptan ziyade, bu kütüphane ilgimizi çekti. Tesadüfen önünden geçiyorduk, ilginç bir yer gibi geldi. Çok güzel bir bina."

Oşima hafifçe gülümseyerek ucunu güzelce sivrilttiği kurşunkalemini eline aldı. "Aynı nedenle gelen konuklarımızın sayısı bir hayli çok."

"Tamam, o zaman," dedi Hoşino.

"Eğer zamanınız varsa, saat ikide basit bir kütüphane turumuz var. İsteyen olursa, her salı öğleden sonra yaptığımız bir şey. Bu kütüphanenin geçmişi gibi konuları müdürümüz anlatıyor. Tam bugün de, salı."

"İlginç olacağa benzer. Ne dersin Nakata Amca? Katılalım mı?"

Genç adam bankonun arkasındaki Oşima'yla konuşurken, Nakata dağcı şapkasını eline almış, dalgın dalgın etrafa bakıyordu, ama genç adam ismiyle seslenince kendini toparladı.

"Buyrun. Ne vardı?"

"Ee, saat ikiden itibaren kütüphane gezisi varmış, katılalım mı diye sormuştum."

"Olur, Hoşino Bey. Teşekkür ederim. Bendeniz Nakata mutlaka katılmak isterim," dedi Nakata.

Oşima iki adamın konuşmalarını ilgiyle izliyordu. Nakata ve Hoşino... Bu iki adamın arasında nasıl bir ilişki vardı acaba? Yaşları dış görünüşleri itibariyle tuhaf bir ikili oluşturuyorlardı. Hiçbir ortak nokta bulamıyordu. Üstelik Nakata adlı yaşlı adamın oldukça garip bir konuşma tarzı vardı. Bir şeyler Oşima'nın aklını kurcalamaya başlamıştı, ama içinde kötü bir şeyler olacakmış gibi bir his de yoktu.

"Uzaktan mı geldiniz?" diye sordu Oşima.

"Evet, Nagoya'dan geldik biz," dedi Hoşino aceleyle, Nakata'nın ağzını açmasına bile fırsat vermeden. Nakata, "Nakano Semti'nden geldim," diyecek olursa, durum çetrefilli bir hal alabilirdi. Nakano Semti cinayetiyle ilgili olarak eşkali Nakata'ya uyan yaşlı adam hakkında televizyon haberleri de yayınlanmıştı. Fakat şanslıydılar, Hoşino'nun bildiği kadarıyla, henüz Nakata'nın yüzü ekranlara yansımamıştı.

"Çok uzaktan gelmişsiniz," dedi Oşima.

"Evet. Köprüden geçerek geldik. Çok büyük, güzel bir köprüydü," dedi Nakata.

"Evet. Çok büyük bir köprü. Ben şimdiye kadar bir kez bile geçmedim gerçi," dedi Oşima.

"Bendeniz Nakata da, doğduğum günden beri o kadar büyük bir köprüyü hiç görmemiştim."

"O köprünün yapımı için..." dedi Oşima, "çok fazla zaman ve çok para harcandı. Gazetelere bakılırsa, köprü ve otobanı işleten konsorsiyum, yılda 100 milyar yen zarar ediyormuş. Bunun büyük bir kısmı bizim ödediğimiz vergilerden karşılanıyor."

"100 milyar yen dediğinizin nasıl bir şey olduğunu bendeniz Nakata bilemiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyorum," dedi Oşima. "Her ne olursa olsun, miktarı belirli bir noktayı aşınca gerçeklik algılaması kayboluveriyor. Kısacası, büyük para."

"Çok teşekkürler," diye lafa karıştı Hoşino. Böylece bırakacak olursa, Nakata'nın ne söyleyeceği hiç belli olmuyordu. "Kütüphane gezisi için, saat ikide buraya mı gelelim?" diye sordu genç adam.

"Evet. Saat ikide burada olun. Müdürümüz rehberliğinizi yapacak," dedi Oşima.

"O zamana kadar şurada kitap okuyalım öyleyse," dedi Hoşino.

Oşima kurşunkalemini parmaklarının arasında çevirerek, bir süre arkalarından iki adama baktı. Sonra da yarım bıraktığı işinin başına döndü.

İki adam, raflardan kitap seçtiler. Hoşino, *Beethoven ve Çağı* adlı bir kitabı aldı. Nakata ise birçok fotoğraf ve resim kitabı getirerek, masanın üstüne koydu. Sonra temkinli bir köpek gibi odayı yavaş yavaş inceleyerek, sağa sola dokundu, burnuyla kokladı, bazen de bakışlarını tek bir noktaya sabitledi. Saat on ikiyi geçene kadar başka ziyaretçi gelmediğinden Nakata'nın o hareketlerini gören olmadı.

"Baksana, amca," dedi Hoşino, kısık bir sesle.

"Buyrun, Hoşino Bey."

"Damdan düşer gibi olacak ama, bir ricam var. Şu 'Nakano Semti'nden geldim' lafını bir süre söyleme istersen."

"Neden?"

"Anlatması uzun sürer, ama kısacası bence öylesi daha iyi olur. Senin Nakano Semti'nden geldiğini öğrenirlerse, başka insanlar rahatsız olabilirler çünkü."

"Anladım," dedi Nakata başını güçlüce sallayarak. "Rahatsız edici olmak hiç de iyi bir şey değil. Hoşino Bey, sizin söylediğiniz gibi, bendeniz Nakata Nakano Semti'nden geldiğimi kimseye söylemem."

"Bu çok iyi olur," dedi Hoşino. "Bu arada, şu aradığın önemli şeyi bulabildin mi?"

"Hayır, Hoşino Bey. Henüz hiçbir şey bulamadım."

"Fakat yer burası, eminsin değil mi?"

Nakata başını salladı. "Evet. Dün gece yatmadan önce de taşla

uzun uzun konuştum. Aradığımız yer kesinlikle burası."

"Tamam o zaman."

Hoşino başını sallayarak, yeniden Beethoven biyografisine döndü. Beethoven gururlu, kendi dehasına mutlak inancı olan bir adamdır ve soylu sınıfına hep soğuk yaklaşmıştır. Onun için sanat, insan ruhunun doğru sergilenişi, bu dünyadaki en kutsal, en fazla saygı duyulması gereken şeydi ve otorite ve mali gücün de sanatın hizmetinde olması gerekirdi. Haydn soylulardan birinin evinde kalırken (çoğu durumda bir soylunun evinde kalırdı) hizmetçilerle birlikte yemek yer. Müzisyenler, Haydn'ın yaşadığı çağda hizmet edenler sınıfıyla bir tutulurdu (zaten insancıl bir insan olan Haydn da, soylularla oturup can sıkıcı bir ortamda yemek yemektense, hizmetçilerle birlikte yemekten hoşlanırdı).

Fakat Beethoven öylesine alçaltıcı bir uygulamayla karşılaştığında, eline geçen ne varsa duvarlara fırlatır ve soylularla aynı düzeydeki bir masada oturması gerektiğini söyler. Beethoven (neredeyse sinir hastası ölçüsünde) çabuk sinirlenen bir adamdı ve bir kez sinirlendiğinde hiç kimse onu yatıştıramazdı. Siyasi açıdan da, bir hayli radikal olan görüşlerini saklamaya hiç kalkmamıştı. Kulağı ağır işitmeye başladıkça bu karakteri daha da katılaşmıştı. Yaşının ilerlemesiyle birlikte, müziği hem yayılımcı hem de iç dünyaya daha yoğunlaşır bir hal almıştı. Böylesine tezat gösteren iki unsuru, ustalıkla bir araya getirmeyi Beethoven'dan başkası da başaramazdı. Fakat onun bu insanüstü çalışmaları, gerçek hayatını altüst etmeye de başlamıştı. Ne de olsa insanın vücudunun ve ruhunun belirli bir sınırı vardı ve Beethoven'ınki gibi sert bir çalışma temposuna uygun değildi.

"Büyük adamların sıkıntıları da büyük oluyor," dedi Hoşino, kendi kendine, kitabı okumayı bırakıp derince iç geçirerek. Gittiği okulun müzik odasında Beethoven'ın bronzdan bir büstü vardı ve o ezilmiş böcek gibi duran yüzü çok iyi anımsıyordu, ama o adamın böylesine sıkıntılarla dolu bir yaşam sürdüğünü bilmiyordu. "Eh, böyle bir yaşam, insanın suratını da o hale getirir elbette," diye geçirdi aklından.

"Belki de söylememeliyim ama, herhalde ben büyük adam falan olamam," diye söylendi Hoşino. Sonra dönüp Nakata'ya baktı. Nakata geleneksel ahşap sanatıyla ilgili fotoğraflara dikkatle bakarak, eliyle çivi çakarmış, rende çekermiş gibi hareketler yapıyordu. Fotoğraflara baktıkça, herhalde vücudu yılların getirdiği alışkanlıkla kendiliğinden oynamaya başlıyordu.

"Bu adam, belki büyük bir adam olabilir," diye geçirdi aklından Hoşino. "Normal bir insan asla onun gibi olamaz. Müthiş bir adam."

Saat on ikiyi geçtiğinde başka ziyaretçiler de (iki orta yaşlı kadın) gelince, iki adam biraz hava almak için dışarı çıktılar. Hoşino, öğlen yemeği için sandviç getirmişti. Nakata ise, her zamanki gibi çayla doldurduğu termosunu çantasında taşıyordu. Hoşino, danışma bankosundaki Oşima'ya oralarda yemek yemelerinin mümkün olup olmadığını sordu.

"Elbette," dedi Oşima. "Şuradaki yeşil alanda bahçeyi izleyerek yiyebilirsiniz. İsterseniz sonra da kahve ikram edebilirim."

"Teşekkürler," dedi Hoşino. "Bu kütüphanede tam bir aile havası var."

Oşima gülümseyerek kâküllerini arkaya attı. "Evet. Normal kütüphanelerden biraz farklı olduğu kanısındayım. Gerçekten de aile havası olduğu söylenebilir. Bizim arzumuz, insanların huzur içinde kitap okuyabilecekleri sıcak bir ortam sağlamak."

"Etkileyici bir adam," diye geçirdi içinden Hoşino. Bilgili, temiz ve iyi eğitim almış bir hali vardı. Üstelik çok da nazikti. Eşcinsel olabileceğini de düşündü. Fakat Hoşino'nun eşcinsellere karşı bir önyargısı yoktu. İnsanların farklı farklı beğenileri olabilirdi. "Taşla konuşabilen insanlar bile varken erkekle yatan erkek niye olmasın ki?" dedi kendi kendine.

Yemekten sonra Hoşino ayağa kalkıp içeriye sıcak kahve içmeye gitti. Kahve içemeyen Nakata ise yeşilliklerin arasında oturup bahçeye gelen kuşları izleyerek termosundaki çayını içti.

"Nasıl gidiyor? İlginizi çeken bir kitap bulabildiniz mi?" diye sordu Oşima Hoşino'ya.

"Evet. Sürekli Beethoven'ın hayat öyküsünü okudum," dedi Hoşino. "Çok ilginç bir kitap. Beethoven'ın hayatına bakınca, düşünmek gereken birçok şey çıkıyor ortaya."

Oşima başını salladı. "Evet. En hafif tabiriyle, Beethoven'ın çok zor bir yaşamı olmuş çünkü."

"Evet. Gerçekten de zor bir yaşam," dedi Hoşino. "Fakat bence yaşadığı güçlüklerin bir çoğunun sorumlusu kendisi. Beethoven uzlaşmacı bir insan değil ve kendinden başka bir şeyi de düşünmüyor. Aklında kendisinden ve müziğinden başka bir şey yok. Bunun için de, her şeyi feda edebilen bir adam. Çevremde öyle bir adam olsa katlanamazdım galiba. Kalkar 'Hey! Ludwig! Ağır ol bakalım,' derdim herhalde. Kafayı yemesi çok normal.

Fakat müziği muhteşem. İnsanın yüreğine işliyor. Çok tuhaf."

"Haklısınız," dedi Oşima.

"Fakat neden bile bile o sıkıntılı yaşama katlanmış ki acaba? Biraz daha normal, insanca bir hayatı olabilirdi bence."

Oşima kurşunkalemini elinde çeviriyordu yine. "Evet. Fakat Beethoven'ın yaşadığı dönemde egonun sergilenmesi önemli bir unsur olarak algılanıyordu sanırım. Bu tür bir hareket daha önceki dönemde, yani mutlak krallıklar döneminde, uygunsuzluk, toplumdan sapma olarak gürülür, şiddetle bastırılırdı. Bu baskı XIX. yüzyıla gelindiğinde, burjuva sınıfı toplumsal gücü eline geçirince, bir anda kalkıverdi. Özgürlük ile benliğin açıkça ortaya konulması eşdeğer tutulmaya başlandı. Beethoven'dan sonra gelen insanlar, sözgelimi Berlioz, Wagner, Lizst, Schumann gibi müzisyenlerin tümü de aykırı ve fırtınalı hayatlar yaşamış. O aykırılığın, ideal bir yaşam tarzı olduğu düşünülüyordu o dönemde. Basit ama aykırı. Romantizm Çağı olarak da adlandırılır bu dönem. Elbette, kendileri açısından bakınca, öylesi bir yaşamın bir hayli zorlu geçtiğine şüphe yok," dedi Oşima. "Beethoven'ın müziğinden hoşlanır mısınız?"

"Hoşlanırım diyecek kadar Beethoven dinlemişliğim yok," dedi Hoşino dürüstçe. "Hatta hiç dinlemedim desem, daha doğru olur. Yalnızca *Arşidük Üçlüsü*'nü biliyorum."

"O besteyi ben de severim"

"Million Dollar Üçlüsü'nün çaldığı hoşuma gidiyor benim," dedi Hoşino.

Oşima da hemen kendi beğenisini söyleyiverdi. "Ben bireysel

olarak Çek Suk Üçlüsü'nü beğeniyorum. Güzel, dengeli, yemyeşil otlara dokunarak gelen bir rüzgâr kokusu var sanki. Fakat Million Dollar Üçlüsü'nün çaldığını da dinlemişliğim var. Rubinstein, Heifetz ve Feuermann. İnsanın yüreğine işleyen bir performans."

"Eee, Oşima Bey," dedi Hoşino, masanın üstündeki isimliğe bakarak. "Müzik konusunda bir hayli bilgilisiniz herhalde?"

Oşima gülümsedi. "Öyle ahım şahım bir bilgim olduğunu söyleyemem ama, hem severim hem de yalnızken sürekli müzik dinlerim."

"Öyleyse bir soru daha sorayım. Müziğin bir insanı değiştirme gücü var mıdır? Yani bir gün bir müziği dinleyince, insanın içinde bir şeylerin tamamen farklılaştığı olur mu?"

Oşima başını evet anlamında salladı. "Elbette," dedi. "Öyle durumlar olur. Bazı şeyleri tecrübe ettiğimizde, içimizde bir şeyler olur. Kimyevi tepkime gibi. Sonrasında, bizler kendimizi incelediğimizde, yerinde durması gereken ibrenin bir basamak daha yukarı çıkmış olduğunun farkına varırız. Dünyamızın biraz daha genişlediğinin. Benim de öyle tecrübelerim vardır. Çok nadiren de olsa, evet, var. Aşk gibidir."

Hoşino'nun öyle büyük bir aşk yaşamışlığı yoktu, ama yine de başını sallayarak onayladı. "Böyle şeyler çok önemli olsa gerek," dedi. "Yani bizim yaşamlarımız açısından."

"Evet. Ben de aynı fikirdeyim," diye yanıtladı Oşima. "Böyle şeyler hiç olmazsa, yaşamlarımız anlamsızlaşır, kurulaşır. Berlioz'un bir lafı vardır. 'Eğer sen *Hamlet*'i okumadan yaşamını tamamlıyorsan, ömrünü bir kömür madeninin dibinde

geçirmişsin demektir.' "

"Kömür madeninin dibi..."

"Eh, XIX. yüzyıl koşullarında söylenmiş bir laf."

"Kahve için teşekkürler," dedi Hoşino. "Güzel bir sohbetti."

Oşima ise o neşeli, candan gülümsemesiyle yanıtlamakla yetindi.

Saat ikiye kadar, genç adam ve Nakata kitap okudular. Nakata yine aynı şekilde, baktığı kitabı el hareketleriyle tamamlıyordu. İki kadın dışında, öğleden sonra üç ziyaretçi daha geldi. Fakat kütüphane gezisine katılmak isteyen yalnızca Hoşino ve Nakata'ydı.

"Yalnızca ikimiz katılıyoruz herhalde. Zahmet olacaksa vazgeçebiliriz," dedi Hoşino Oşima'ya.

"Hiç dert etmeyiniz lütfen. Bir kişi bile olsa, kütüphane tanıtım gezimizi yapıyoruz," dedi Oşima.

Saat iki olduğunda, yüz hatları düzgün, orta yaşlı bir kadın merdivenlerden inerek yanlarına geldi. Belkemiği hiç bükülmeden, dik durarak yürüyordu. Vücut hatlarına oturan koyu mavi bir döpiyes, topuklu siyah ayakkabılar giymişti. Saçlarını başının arkasında bağlamıştı, derin yakasının aralığından ince bir gümüş kolye görünüyordu. Nezih, abartısız, beğenisi düzgün bir kadındı.

"Merhaba. Adım Saeki. Bu kütüphanenin müdürlüğünü

yapıyorum," dedi. Sonra yüzünde olgun bir gülümseme belirdi. "Müdür dediysem de, burada Oşima Bey ve benden başka kimse yok."

"Ben Hoşino," dedi genç adam.

"Bendeniz Nakata da Nakano Semti'nden geldim," dedi Nakata da dağcı şapkasına elleriyle sımsıkı sarılarak.

"O kadar uzaklardan, şeref verdiniz," dedi Saeki Hanım. Hoşino bir an irkildiyse de, Saeki Hanım pek oralı değil gibiydi. Nakata da elbette, ne yaptığının hiç farkında değildi.

"Evet. Bendeniz Nakata çok büyük bir köprüden geçerek geldim."

"Burası çok güzel bir bina," diyerek lafa girdi Hoşino. Köprü meselesi başlayınca, Nakata'nın konuşmasının uzaması olasılığı gayet güçlüydü.

"Evet. Bu bina Meici Dönemi başlarında, aslında Komura ailesinin kitaplık ve misafirhane olarak inşa ettirdiği bir yer. Çok sayıda aydın misafir burada ağırlanmış. Takamatsu'nun değerli kültürel mirası içinde yer alır."

"Aydın misafir?" diye sordu Nakata.

Saeki Hanım gülümsedi. "Çoğunlukla edebiyatla uğraşan insanlar. Yazılar, şiirler, romanlar yazan insanlar. Bir zamanlar taşralı varsıl aileler böyle sanatçılara destek olurlarmış. Sanat günümüzden farklı olarak, tek başına bir insanın yaşamını sürdürmesine yetmiyordu. Komura ailesi de, bölgemizde uzun yıllar sanat kültürüne kol kanat germiş. Bu kütüphane de, o tarihi sonraki kuşaklara aktarabilmek amacıyla yapılmış ve

kullanıma açılmış."

"Varsılın ne anlama geldiğini bendeniz Nakata da biliyorum," dedi Nakata. "Varsıl olabilmek çok zaman alır."

Saeki Hanım yüzündeki gülümsemesini değiştirmeksizin başını sallayarak onayladı. "Evet. Varsıl olabilmek zaman alır. Ne kadar paranız olursa olsun, zamanı satın alamazsınız. Evet, isterseniz ikinci kattan başlayalım."

Birlikte, ikici kattaki odaları sırasıyla dolaştılar. Saeki Hanım her zamanki gibi, odalarda kalan aydınlar hakkında açıklamalar yaparak, onların ardında bıraktığı yazı ve eserleri gösterdi. Saeki Hanım'ın çalışma odası olarak kullandığı odanın masasında, her zamanki gibi dolmakalemi duruyordu. Gezi boyunca, Nakata oradaki her şeyi teker teker dikkatle inceledi. Açıklamaları neredeyse hiç duymuyor gibiydi. Saeki Hanım'ın açıklamaları sırasında dinlediklerini belirtmek Hoşino'nun göreviydi. Bir yandan Saeki Hanım'ı söylediklerini kaçırmadan dinlemeye çalışırken, bir yandan da tuhaf bir şey yapmaya kalkmasından endişelenerek yan gözle Nakata'yı izliyordu. Saeki Hanım ise, Nakata ne yaparsa yapsın pek aldırmıyor gibiydi. Ustalıkla kütüphaneyi anlatmayı sürdürdü. Hoşino onun bu sakin halini hayranlıkla izliyordu.

Gezi yirmi dakika kadar sonra tamamlandı. İki adam Saeki Hanım'a teşekkür ettiler. Saeki Hanım gezi boyunca gülümsemesini bir an bile yüzünden eksiltmemişti. Fakat ona baktıkça, birçok şey Hoşino'ya tuhaf gelmeye başlamıştı. Kadın neşeli bir yüzle onlara bakıyordu, ama onları görmüyor gibiydi. Yani onlara baktığı halde başka bir şeyi görüyordu. Kadın açıklamalarını yaparken aklında başka bir şeyler var gibiydi. Tek laf edilemeyecek ölçüde görgülü, nazik davranıyordu. Soru

sorunca yine aynı nezaketiyle, kolayca anlaşılacak şekilde yanıtlıyordu. Ancak, sanki benliği orada değil gibiydi. Elbette, gönülsüzmüş gibi bir hali yoktu. Kadın gerçekten işini layıkıyla yapmaktan zevk alıyordu. Ancak, yüreği başka bir yerlerdeydi.

İki adam okuma salonuna dönüp birbirlerine tek söz etmeden kitaplarının sayfalarını çevirmeye başladılar. Genç adam kitabın sayfalarını çevirirken, istemese bile Saeki Hanım'ı düşünmeden edemiyordu. O güzel kadında tuhaf olan bir şeyler vardı. Fakat Hoşino o tuhaflığı sözcüklerle ifade edebilecek durumda değildi. Genç adam, bu düşünceleri kafasından atarak kitabına geri döndü.

Saat üç olduğunda, Nakata öncesinde hiçbir belirti göstermeden ayağa kalkıverdi. Hem de Nakata'dan hiç beklenmeyecek ölçüde çevik bir hareketle. Dağcı şapkasını iki eliyle sımsıkı tutmuştu.

"Ne oldu amca? Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu genç adam, kısık bir sesle. Fakat Nakata yanıtlamadı. Dudaklarını sımsıkı kapatmış halde çıkış kapısına yöneldi. Eşyaları koltuğun yanına koyduğu halde kalmıştı. Hoşino da kitabını kapatarak yerinden kalktı. Durumda bir terslik vardı.

"Amca bekle," diye seslendi. Sonra da, Nakata'nın durmadığını görünce telaşla peşine takıldı. Diğer ziyaretçiler de başlarını kaldırmış onlara bakıyordu.

Nakata çıkışa gelmeden önce sola dönüp kararlı adımlarla merdivenlerden çıkmaya başladı. Merdivenlerin başında "Personel Harici Girilmez" levhası konulmuştu ama Nakata aldırış etmedi; zaten okuyamazdı. Tenis ayakkabılarının aşınmış taban lastikleri merdivenlerde gıcırtılar çıkarıyordu.

"Kusura bakmayın!" diye seslendi Oşima Nakata'nın arkasından, bankonun üzerinden vücudunu sarkıtarak. "Oraya girmek yasaktır!"

Fakat söylediklerini Nakata hiç duymuyor gibiydi. Hoşino da peşi sıra merdivenlerden çıktı. "Amca, oraya girmek yasakmış. Görevliler girebiliyormuş!" Oşima da bankodan fırlayıp genç adamın ardından merdivenlerden çıktı.

Nakata hiç tereddüt etmeden koridorda ilerleyip çalışma odasına girdi. Çalışma odasının kapısı her zamanki gibi açıktı. Saeki Hanım sırtını pencereye vermiş, masasında kitap okuyordu. Ayak seslerini duyunca başını kaldırıp Nakata'ya baktı. Nakata masanın önüne kadar gelince, yukarıdan aşağıya Saeki Hanım'ın yüzüne baktı. Ne Nakata ne de Saeki Hanım tek kelime etmedi. Hemen ardından da Hoşino girdi odaya. Ardından da Oşima göründü.

"Amca," dedi Hoşino. Sonra da, arkasından uzanarak elini Nakata'nın omzuna koydu. "Burası izin almadan girilebilen bir yer değil. Kural böyle. Haydi, eski yerimize dönelim."

"Bendeniz Nakata konuşmak istiyorum," dedi Nakata Saeki Hanım'a doğru.

"Ne hakkında acaba?" diye sordu Saeki Hanım sakin bir ses tonuyla.

"Taş hakkında konuşacağım. Giriş taşı hakkında konuşmak istiyorum."

Saeki Hanım başlangıçta bir süre Nakata'nın yüzüne sessizce bakakaldı. Gözlerinde son derece uzak bakışlar vardı. Sanki sözü

edilen şeyle ne ilgisi olduğunu anlamamış gibi. Sonra, gözlerini birkaç kez kırparak okuduğu kitabı yavaşça masaya bıraktı. Ellerini masanın üstünde birleştirip tekrar Nakata'ya baktı. Ne yapacağına karar veremiyormuş gibiydi, ama yalnızca bir kez başını yukarıdan aşağıya salladı. Önce Hoşino'ya, sonra da Oşima'ya baktı.

"Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?" dedi Oşima'ya. "Bu beyle konuşacağım. Kapıyı da kapatın lütfen."

Oşima bir an tereddüt ettiyse de, sonra başını salladı. Sonra Hoşino'yu dirseğinden çekiştirerek koridora çıkarıp çalışma odasının kapısını kapattı.

"Emin misin?" diye sordu Hoşino.

"Saeki Hanım karar verme yetisi güçlü bir kadındır," dedi Oşima, Hoşino'yla birlikte merdivenlerden inerlerken. "O olur diyorsa mesele yok demektir. Onunla ilgili bir endişeye gerek yok. Aşağıda kahve içelim isterseniz, Hoşino Bey."

"Söz konusu Nakata olduğunda endişelenmek zaman kaybından başka bir şey değil. Ben de bundan eminim," dedi Hoşino başını iki yana sallayarak.

41

Ormana girerken bu kez hazırlıklıydım. Pusula ve bıçak, matara ve yeterince yiyecek, iş eldivenleri, araç gereç deposunda bulduğum sarı renkli sprey boya ve küçük nacak. Hepsini küçük bir naylon sırt çantasına (onu da araç gereç deposundan aldım) yerleştirerek ormana girdim. Tenimin açıkta kalan yerlerine böcek kovucu sprey sıktım. Uzun kollu gömlek giyerek, boynuma havlu sardım, başıma da Oşima'dan aldığım şapkayı taktım. Ağır, bulutlu ve nemli bir hava vardı, yağmur yağacak gibiydi. Sırt çantasının içine naylon bir yağmurluk da yerleştirdim. Kuş sürüleri birbirlerini çağırarak alçak bulutların altından geçip gidiyordu.

Her zamanki gibi o daire şeklindeki açıklığa kolayca ulaştım. Pusulaya bakarak, kuzeye doğru gittiğimden emin olduktan sonra ormanın daha ilerisine adım attım. Bu sefer, geçtiğim yerlerdeki ağaçların gövdelerine sprey boyayla yer yer işaretler koydum. Onları takip ettiğimde ilk başladığım yere dönebilecektim. *Hansel ve Gretel* öyküsündeki ekmek kırıntılarından farklı olarak, sprey boyanın kuşlar tarafından yenilmesi tehlikesi yoktu.

Hazırlıklarım tam olunca, hissettiğim korku öncesine oranla bir hayli azalmıştı. Elbette gergindim. Fakat kalp atışlarım oldukça sakinleşmişti. Artık beni hareket ettiren meraktı. O dar patikanın ilerisinde ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Eğer orada hiçbir şey yoksa bile, hiçbir şey olmadığını öğrenmek istiyordum. Bunu öğrenmek zorunda hissediyordum kendimi. Çevremdeki manzarayı aklımda tutmaya dikkat ederek adım adım ilerledim.

Arada sırada, bir yerlerden neden çıktığı belirsiz sesler geliyordu. Bir şeyler yere düşmüş gibi patırtılar, ahşap zemin ağırlık altında kalmış gibi gıcırtılar. Sözcüklerle ifade edilmesi imkânsız tuhaf sesler. Fakat ne anlama geldiklerini bilemiyordum. İnsanın hayalinde canlandırması bile bir hayli güç olan o sesler, sanki hem çok uzaktan hem de çok yakından geliyor gibiydi. Mesafe algılaması sanki esneyip daralıyordu. Başımın yukarısında kuşların kanat çırptıkları da oluyordu. Fakat çıkan ses tuhaf bir şekilde gerçekte olduğundan daha büyük yankılar bırakıyordu ardında. O sesleri duyduğumda, yürümeyi bırakıp kulak kesiliyordum. Nefesimi tutup bir şeyler olmasını bekliyordum. Ancak, hiçbir şey olmuyordu. Yine yürümeye devam ediyordum.

O arada sırada çıkan ani sesler dışında, etraf sessizliğe gömülmüştü. Rüzgâr yoktu, yapraklardan hışırtı gelmiyordu. Kulağıma gelen tek ses, otların arasında ilerleyen ayaklarımdan geliyordu. Yere düşmüş bir dal parçasının üzerine bastığımda, çıkan çıtırtı çevrede yankılanıyordu.

Yeni bileylenmiş, keskin nacağı sağ elimde tutuyordum. Eldivensiz avuç içimde, nacağın sapındaki pürüzleri hissedebiliyordum. Fakat o kesici aletin gerçekte kullanılmasını gerektiren bir durumla henüz karşılaşmamıştım. Yine de, aletin ağırlığı, korunma altında olduğum hissi veriyordu. Korunuyorum... Evet, ama neye karşı? O Şikoku ormanında ayılar ya da kurtlar yoktu bildiğim kadarıyla. Zehirli yılanlar... olabilir. Ancak, ormandaki en tehlikeli canlı bendim belki de. Sonuçta, kendi gölgemden bile korkar haldeydim.

Yine de ormanda yürüdükçe birilerinin beni izlediği, gözetlediği hissine kapılıyordum. Bir şeyler, bir yerlerden beni gözetliyordu. Nefesini tutmuş, kendini ormanın içinde

gizleyerek, hareketlerimi izliyordu. Bir şey, uzaklarda bir yerde benim çıkardığım seslere kulak kesilmiş, hedefimin ne olduğunu, nereye gittiğimi hesaplamaya çalışıyordu. Fakat elimden geldiğince bunları aklıma getirmemeye çalışıyordum. Bu yalnızca bir yanılsamaydı ve yanılsamalar, insan ne kadar aklına takılırsa o ölçüde boyutunu artırır, daha da ağırlaşırdı. Sonra da, insan bunun bir yanılsama olduğunu bile reddetmeye başlayabilirdi.

Sessizliği bozmak için ıslık çalıyordum. *My Favourite Things,* John Coltrane'nin soprano saksofonu. Elbette, akortsuz ıslığımla o nota defterini boydan boya dolduran karmaşık besteyi hakkını vererek çıkarmama imkân yoktu. Kafamda canlandırdığım notalara, bir ölçü gerçek ses katıyordum yalnızca. Yine de, hiç olmamasından iyiydi. Kol saatime göz attım. Sabahın on buçuğu. Oşima kütüphaneyi açmak için hazırlık yapıyor olmalıydı. Bugün... çarşamba. Bahçeye su serper, masaları bezle siler, su kaynatıp kahvesini yapar. Gözlerimde canlandırabiliyordum. Normalde benim yapmam gereken işler. Fakat ben derin bir ormanın ortasındaydım ve daha da derinlere doğru ilerliyordum. Hiç kimse benim orada olduğumu bilmiyordu. Ben ve *onlar*dan başka.

Oradaki yolu takip ettim. Belki yol diye adlandırmak doğru olmayabilirdi. Herhalde su akıntısının uzun bir zaman içinde oluşturduğu doğal bir geçitti. Orman şiddetli yağmurlar aldığında, hızlı su akıntıları toprağı aşındırır, otları sürükler ve ağaçların köklerini ortaya çıkarır. Karşısına bir kaya çıktığında çevresinden dolaşır. Yağmur dindikten sonra orası kurumuş bir dere yatağı, aynı zamanda insanların geçebileceği bir yol haline gelir. Ancak, o geçidin büyük kısmı yoncalarla ve yeşil otlarla kaplıydı. Küçük bir dikkatsizlik bile o geçitten uzaklaşmama neden olabilirdi. Ağaç köklerini izleyerek, o geçitten yukarı

doğru çıktım.

Farkında olmadan, John Coltrane'nin soprano saksofon solosunu ıslıkla çalmayı bırakmıştım. Artık, McCoy Tyner'in piyano solosu kulaklarımda yankılanmaya başlamıştı. Sol elinden çıkan basit ritim kalıpları ve sağ elin ağırlığı altında ezilen karanlık bir akort. Birinin (ismi olmayan birinin, yüzü olmayan birinin) loş karanlık geçmişinin, iç organlar gibi karanlıktan çekilip çıkarılışını en ince ayrıntısıyla, sanki mitolojinin bir sahnesi gibi betimliyordu. En azından bende o izlenimi bırakıyordu. Sabırlı tekrarlar azar azar da olsa gerçekliği yıkıyor, yeniden inşa ediyordu. Bu da, hipnotize edici, tehlikeli bir koku haline geliyordu. Hem de... ormana benziyordu.

Sol elimdeki sprey boyayla ağaçların gövdelerine küçük işaretler bırakarak, ilerlemeyi sürdürdüm. Arada sırada arkama dönerek, o sarı işaretlerin tam olarak görünüp görünmediğini kontrol ediyordum. Sorun yoktu. Dönüş yolumu gösteren işaretler, düzensiz de olsa yerinde duruyordu. İyice emin olmak için, arada sırada elimdeki nacakla ağaçların gövdelerine çentikler açıyordum. Her ağaca çentik açmak mümkün olmuyordu. Elimdeki küçük nacak bazılarında hiç işe yaramıyordu. Pek kalınlaşmamış, yumuşak gibi duran ağaçları gördüğümde, nacakla taze işaretler bırakıyordum. Ağaçlar, o darbeyi sessizce kabulleniyorlardı.

Arada sırada büyük kara sivrisinekler sanki teftişe gelirmiş gibi yanıma yaklaşıyordu. Yüzümün açıkta kalan yerlerini sokmaya çalışıyorlardı. Vınlamalarını kulağımın dibinde duyabiliyordum. Ben de bazen elimle kovalamaya çalışıyor, bazen de tokatımı çarpıp eziyordum. Ezildiklerini hissedebiliyordum. Bazıları çoktan kanımı emmiş oluyordu. Kaşıntı arkalarından geliyordu. Elime bulaşan kanı havluyla

siliyordum.

Bu dağda tatbikat yapan askerler de, eğer yaz mevsiminde gelmişlerse, aynı sivrisinek sorununu yaşamış olmalıydılar. Fakat "tam teçhizat," dediklerinin ağırlığı ne kadar oluyordu acaba? Demir yığını gibi eski tip tüfekler, el bombaları, süngü, demir miğfer, cephane, elbette erzak ve su, yol açmak için kürek... Herhalde yirmi kiloya yaklaşıyordu. Neticede, çok ağır olmalıydı. Sırtımdaki naylon sırt çantasıyla karşılaştırılamayacak bir ağırlık. Hemen ilerideki kıvrımın ardında o askerlerle burun buruna gelecekmişim gibi bir hisse kapıldım. Ancak, o askerlerin burada kaybolmalarının üzerinden altmış yıldan fazla geçmişti.

Kulübenin önünde otururak okuduğum Napolyon'un Rusya seferi geldi aklıma. 1812 yılının yazında Moskova'ya kadar olan uzun yolu aşan Fransız askerleri de sivrisineklerle boğuşmak zorunda kalmış olmalıydılar. Elbette, boğuşmak zorunda kaldıkları yalnızca sivrisinekler değildi. Fransız askerleri başka birçok şeyle canlarını dişlerine takarak mücadele etmek zorunda kalmışlardı. Açlık ve susuzluk, çamurlu yollar, bulaşıcı hastalıklar, bunaltıcı sıcak, uzun takviye hattına saldıran Kazak gerillalar, tıbbi malzeme yetersizliği ve tabii Rus askerleriyle göğüs göğüse çarpışmak zorunda kaldıkları uzun çatışmalar. Halkın boşalttığı Moskova'ya girdiklerinde başlangıçta 500 000 olan asker sayısı 100 000'e düşmüştü.

Durup mataradaki suyla boğazımın kuruluğunu giderdim. Kol saatim tam on biri gösteriyordu. Kütüphanenin açılış saati. Oşima'nın dış kapıyı açıp danışma bankosundaki yerine otururkenki halini hayalimde canlandırdım. Masasının üzerine her zamanki gibi güzelce sivrilttiği kurşunkalemini koymuş olmalıydı. Arada sırada eline alıp fıldır fıldır çeviriyordur. Silgi

kısmını şakaklarına bastırıyordur. O görüntüler, kafamın içinde sanki gerçekten karşımdaymış gibi canlanıyordu. Ama o yer artık çok uzaklardaydı.

Oşima öyle demişti: "Ben âdet görmem. Meme uçlarımdan uyarılmam ama klitorisimden uyarılırım. Cinsel ilişkide anüsümü kullanırım."

Kulübedeki yatakta yüzünü duvara dönmüş yatarkenki halini anımsadım. Ardında bıraktığı izleri ve ılıklığı. O izlere ve ılıklığa gömülerek uyuduğumu. Ama o anı daha fazla aklımdan geçirmek istemedim.

Onun yerine savaşı düşünmeye başladım. Napolyon'un savaşını, Japon askerlerinin cepheye gitmek zorunda kaldıkları savaşı düşündüm. Nacağın ağırlığını avcumda hissediyordum. Yeni bilenmiş keskin ağzı gözümü alıyordu. Farkında olmadan gözlerimi kaçırdım. İnsanlar neden savaşır acaba? Neden on binleri, yüz binleri bulan topluluklar halinde birbirlerini öldürürler? Bu savaşlar öfke yüzünden mi çıkar, korku yüzünden mi? Ya da, hem korku hem de öfke tek bir ruhun iki ayrı yönünden başka bir şey değil midir?

Ağacın gövdesine nacağın ağzını yerleştirdim. Ağaç duyulmayan bir çığlık atıp görünmeyen kanını akıttı. Yürümeye devam ettim. John Coltrane soprano saksofonunu tekrar eline almıştı. Tekrarlar gerçek sahneyi yıkıp başka bir şekle dönüştürmeye başladı.

Ben farkında olmadan zihnim rüyalar dünyasına girivermişti. Çok sessizce kuşatılmıştım. Sakura'ya sarılmışım. O benim kollarımın arasında, ben de onun içindeyim.

Artık kendi dışımda kalan gelişmelerin beni gelişigüzel savurmasına izin vermek istemiyorum. Kafamın karışmasına izin vermeyeceğim. Ben babamı öldürdüm. Annemle yattım. Şimdi de ablamın içindeyim. Eğer gerçekten bir lanet varsa kaçmak yerine üstüne gitmek istiyordum. Bir an önce son bulsun diye. Bir an önce o ağırlığı omuzlarımdan atmak. Ondan sonra da, başka birinin arzularının çerçevesi içinde hapsolmuş biri olarak değil kendim olarak yaşamak. İstediğim yalnızca buydu. Ablamın içinde boşaldım.

"Rüyanda bile olsa, bunu yapmamalıydın," diye seslendi bana Karga adlı delikanlı.

Hemen arkama döndüm. Benimle birlikte ormanda yürüyordu.

"O sırada sana engel olabilmek için elimden geleni yaptım. Bunu sen de biliyorsun. Sesimi duymuş olmalısın. Fakat söylediklerimi dinlemedin. Bildiğini okudun."

Ne yanıtladım ne de dönüp arkama baktım. Yalnızca adımlarımı öne doğru atmaya devam ettim.

"Sen öyle yapmak yoluyla üzerine çöreklenen laneti bozabileceğini düşündün. Değil mi? İyi de, lanet bozuldu mu dersin?" diye sordu Karga adlı delikanlı.

> İyi de lanet bozuldu mu dersin? Sen babanı öldürdün, annenle yattın, ablana tecavüz ettin. Böylelikle lanetin her aşamasını gerçekleştirdin. Niyetin, böylelikle babanın lanetini üzerinden atabilmekti. Fakat gerçekte

> hiçbir şey bitmedi. Üstesinden gelemedin. O lanet, eskisinden daha koyu bir şekilde benliğine kazınmış durumda. Bunu ancak şimdi anladın. Genlerin şimdi bile o lanetle yüklü. O lanet, verdiğin nefes haline geliyor, dört yönden esen rüzgâra yüklenip dünyaya dağılıyor. İçindeki karanlık karmaşa olduğu gibi duruyor. Değil mi? Taşıdığın korku, öfke ve huzursuzluk da bir parça bile silinmedi. İçindeler ve yüreğini kıskaca almışlar.

"Beni iyi dinle. Savaşı bitirmek için savaş diye bir şey asla olamaz," dedi Karga adlı delikanlı. "Savaş, savaşın içinde gelişir. O, şiddet sonucu akıtılan kanı içer, şiddet sonucu parçalanan etleri yiyerek büyür. Savaş, bir tür bütünlüğü olan bir canlı gibidir. Bunu öğrenmen gerekir."

"Abla," dedim seslere dökerek.

Sakura'ya tecavüz etmemeliydim. Rüyamda bile olsa.

"Ne yapmalıyım acaba?" dedim ileriye doğru bakarak.

"Bir düşünelim. Senin yapman gereken, içindeki korku ve öfkenin üstesinden gelmek," dedi Karga adlı delikanlı. "Oraya güçlü bir ışık tutup yüreğinin donmuş kısımlarını erit. Bu senin gerçekten sağlam bir insan olmanı sağlar. Ancak böylelikle, dünyanın en sert on beşlik delikanlısı haline gelirsin. Söylediklerimi anlıyor musun? Şu an bile, henüz geç değil. Şu an bile, kendini normale döndürebilirsin. Kafanı kullanarak düşün. Ne yapman gerektiğini iyice düşün. Sen kesinlikle aptal değilsin. Düşünebilirsin."

"Babamı gerçekten öldürdüm mü acaba?" diye sordum.

Yanıt gelmedi. Dönüp arkama baktım. Karga adlı delikanlı artık orada değildi. Sorum, sessizliğin içinde eriyip gitti.

O derin ormanın içinde, kendimi bomboş bir insan gibi hissediyordum. Oşima'nın bir seferinde söylediği "içi boş insan" haline gelmiştim sanki. İçimde büyük bir boşluk var. O boşluk yavaş yavaş genişleyerek, içimde kalan her şeyi yiyip bitiriyor. Çıkardığı sesi duyabiliyorum. Kendi varlığımı gitgide anlayamaz hale geliyorum. Gerçekten çaresizim. Bir yönüm yok, gökyüzü yok, yeryüzü yok. Saeki Hanım'ı getirdim aklıma, Sakura'yı, Oşima'yı. Fakat onlardan yüzlerce ışık yılı uzaktayım. Dürbünü ters tutmuş gibi, elimi ne kadar uzatırsam uzatayım onlara dokunamıyorum. Yalnızım ve loş, karanlık bir labirentin içindeyim. "Rüzgârın sesine kulak ver," demişti Oşima. Fakat rüzgâr da esmiyor. Karga adlı delikanlı bile ortadan kayboldu.

> Kafanı kullanarak düşün. Ne yapman gerektiğini düşün.

Fakat artık hiçbir şey düşünemiyorum. Bir şeyler düşünsem bile, ulaştığım nokta labirentin çıkmazları oluyor. Peki, benim içimde gerçekte ne var?

"Burada, böylece kendi varlığıma son verebilirim," diye ciddi ciddi düşünmeye başladım. Ağaçlardan oluşan bu kalın duvarların ortasında, yol olmayan yol üzerinde, nefes almayı bırakıp benliğimi karanlığa gömebilir, şiddet yüklü kanımı son damlasına kadar toprağa akıtarak tüm genlerimin çürümesini sağlayabilirdim. Benim savaşım ancak öyle biterdi. Düşünmeye başladım. Bunu yapmazsam, sonsuza kadar babamı öldürecek, annemi kirletecek, ablamı kirletecek, dünyamı tamamen

yitirecektim. Gözlerimi kapatıp kendi içimi görmeye çalıştım. Orayı kaplayan karanlık dağınık ve pütür pütürdü. Karanlık bulutların arası açılınca, kızılcık ağacının yaprakları ay ışığında aynı anda oynaşan binlerce bıçak gibi ışıltılar saçıyordu.

O sırada derimin altında bir şeylerin yeniden şekillendiği hissine kapıldım. Kafamın içinde tıkırtılar yankılanıyordu. Gözlerimi açtım, derin bir nefes alarak, ciğerlerimi havayla doldurdum. Sonra sprey boya kutusunu ayaklarımın dibine attım. Nacağı attım, pusulayı attım. Yere çarparken ses çıkardılar. O sesler bile çok uzaklardan geliyordu sanki. Kendimi çok hafiflemiş hissediyordum. Sırtımdaki naylon çantayı çözüp onu da yere bıraktım. Duyularım az öncesinden çok daha hassas bir hale gelmişti. Çevremdeki havanın şeffaflığı artmıştı. Ormanı daha güçlü hissediyordum. Kulaklarımın içinde, John Coltrane'nin labirenti andıran solosu devam ediyordu. Sonu olmayan bir labirent.

Sonra tekrar düşünerek, sırt çantasının içindeki bıçağı çıkarıp cebime koydum. Babamın çekmecesinden aldığım keskin bıçak. Eğer gerek duyarsam, o bıçağı kullanarak bilek damarımı keser, içimdeki tüm kanı yere akıtabilirdim. Böylelikle de, içimdeki düzeneği yok etmiş olurdum.

Ormanın merkezine doğru ilerledim. *Ben içi boş bir insanım.* Kendi kütlesini yiyip bitiren bir boşluk. İşte o yüzden de, artık korkmamı gerektiren hiçbir şey yok.

Sonra ormanın merkezine doğru ilerledim.

42

Odada baş başa kaldıklarında Saeki Hanım oturması için Nakata'ya sandalyeyi gösterdi. Nakata bir an düşündükten sonra oraya oturdu. Bir süre tek kelime etmeden aralarındaki masanın üzerinden birbirlerine baktılar. Nakata bitiştirdiği dizlerinin üstüne dağcı şapkasını koyarak her zamanki gibi avuç içiyle kısa saçlarını hışır hışır ovaladı. Saeki Hanım ise ellerini masanın üstüne koyarak, sakin sakin Nakata'nın hareketlerini izliyordu.

"Eğer yanılmıyorsam, herhalde ben senin gelmeni bekliyordum," dedi Saeki Hanım.

"Evet. Sanırım öyledir," dedi Nakata. "Fakat biraz zaman aldı. Çok beklemediniz umarım. Bendeniz Nakata elimden geldiği kadar hızlı davrandım, ama en çabuk böyle mümkün olabildi."

Saeki Hanım başını iki yana salladı. "Hayır, hiç sorun değil. Bundan daha erken ya da daha geç olsaydı, herhalde ben de ne yapacağımı şaşırırdım. Benim için şu an en iyi zamanlama."

"Hoşino Bey'in çok nazik yardımları oldu. Eğer o olmasaydı, bendeniz Nakata çok daha geç kalırdım. Ne de olsa, bendeniz Nakata yazıları okuyamıyorum."

"Hoşino Bey, yanınızdaki arkadaşınız mı?"

"Evet," dedi Nakata. "Sanırım öyle. Fakat dürüst olmak gerekirse, o konuları hiç bilemiyorum. Bendeniz Nakata, kedileri hariç tutarsak, doğduğumdan beri hiç arkadaşım olmadı."

"Benim de uzun bir süre hiç arkadaşım olmadı," dedi Saeki

Hanım. "Anıları hariç tutarsak."

"Saeki Hanım."

"Evet," diye yanıtladı Saeki Hanım.

"Gerçeği söylemek gerekirse, bendeniz Nakata'nın tek bir anısı bile yok. Çünkü akılsız bir adamımdır. Anı dediğiniz nasıl bir şeydir acaba?"

Saeki Hanım masanın üstündeki ellerine bakıp sonra da Nakata'nın yüzüne baktı. "Anılar, insanın vücudunu içten içe ısıtan şeylerdir. Fakat aynı zamanda insanın içini lime lime de edebilirler."

Nakata başını iki yana salladı. "Zor bir sorun. Anının ne olduğunu bendeniz Nakata tam olarak anlayamadım. Bendeniz Nakata için şimdiki zamandan başka bir şey yoktur."

"Nedendir bilmem, bense tam tersiyim," dedi Saeki Hanım.

Bir an odayı derin bir sessizlik kapladı. O sessizliği bozan Nakata oldu. Önce hafifçe genzini temizledi.

"Saeki Hanım."

"Buyrun."

"Siz giriş taşını biliyorsunuz değil mi?"

"Evet, biliyorum," dedi. Parmaklarıyla masanın üzerindeki Mont Blanc dolmakalemine hafifçe dokundu. "Çok eskiden bir yerde karşıma çıkıvermişti. Belki de hiç öğrenmemem daha iyi olurdu. Fakat seçme şansım yoktu."

"Bendeniz Nakata, birkaç gün önce onu yeniden açtım. Yıldırımların düştüğü gün, öğleden sonra. Şehre üst üste yıldırımlar düşmüştü. Hoşino Bey yardım etti. Bendeniz Nakata tek başıma yapamazdım. Yıldırımların düştüğü günü anımsıyor musunuz?"

Saeki Hanım başını salladı. "Evet, anımsıyorum."

"Bendeniz Nakata onu açtım, çünkü açmak zorundaydım."

"Biliyorum. Birçok şeyi olması gerektiği şekline döndürebilmek için."

Nakata başını sallayarak onayladı. "Haklısınız."

"Senin buna hakkın var."

"Bendeniz Nakata hak denilen şeyin ne olduğunu bilemiyorum. Fakat Saeki Hanım, seçim yapabilecek durumda değildim. Gerçeği söylemek gerekirse, bendeniz Nakata Nakano Semti'nde bir adamı öldürdüm. Bendeniz Nakata adam öldürmek istemiyordum. Ancak, Johnnie Walker Bey'in yönlendirmesiyle, orada olması gereken on beş yaşında bir delikanlının yerine adam öldürdüm. Bendeniz Nakata yapmak zorunda kaldım."

Saeki Hanım önce gözlerini kapatıp sonra yeniden açarak Nakata'ya baktı. "O tür şeyler, benim çok eskiden giriş taşını açmamla mı başladı? Yoksa o şey kuyruğunu çeke çeke, şimdi bile sağda solda çarpık şeyler mi çıkarıyor ortaya?"

Nakata başını iki yana salladı. "Saeki Hanım."

"Evet."

"Bendeniz Nakata işin orasını bilemiyorum. Bendeniz Nakata'nın görevi, şimdi var olan şeyleri, olmaları gereken hallerine geri döndürmek. Onun için, bendeniz Nakata, Nakano Semti'nden ayrıldım, o büyük köprüden geçerek Şikoku'ya geldim. Bir de, sanırım artık anlamışsınızdır, ama Saeki Hanım, siz artık burada kalamazsınız."

Saeki Hanım gülümsedi. "Sorun değil," dedi. "Bu benim uzun zamandır dilediğim bir şey, Nakata Bey. Ben o anın gelmesini, yani şu anın gelmesini, hiçbir şey yapamadan bekledim yalnızca. Çoğu durumda da katlanılması güç bir bekleyiş oldu. Fakat herhalde sıkıntılara katlanmak bana verilmiş bir görevdi."

"Saeki Hanım," dedi Nakata. "Bendeniz Nakata, gölgemin ancak yarısı var. Tıpkı sizin gibi, Saeki Hanım."

"Evet."

"Bendeniz Nakata, diğer yarısını savaş zamanında kaybettim. Neden öyle bir şeyin olduğunu, neden benim başıma gelmesi gerektiğini anlayabilmiş değilim. Ne de olsa, üzerinden çok uzun zaman geçti. Bizim, artık buradan ayrılmamız gerek."

"Biliyorum."

"Bendeniz Nakata çok uzun yaşadım. Fakat az önce söylediğim gibi, bendeniz Nakata anı nedir bilmem. O yüzden Saeki Hanım, sözünü ettiğiniz 'sıkıntılar'ın ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Fakat düşünüyorum da, ne kadar sıkıntı çekerseniz çekin, o anıların sizden kopmasını istemiyordunuz değil mi?"

"Evet," dedi Saeki Hanım. "Haklısınız. Taşıması ne kadar güç

olursa olsun, yaşadığım müddetçe o belleğin benden ayrılmasını asla istemedim. Onlar benim yaşamış olduğumun tek kanıtıydı."

Nakata başını sallayarak onayladı.

"Ben gereğinden uzun yaşayarak, birçok insanı ve şeyi kaybettim," diye sözlerini sürdürdü Saeki Hanım. "Ben, senin sözünü ettiğin şu on beş yaşındaki delikanlıyla cinsel ilişkiye girdim. Çok yakın bir zamanda. Ben o odada bir kez daha on beş yaşında bir kıza dönüşüp onunla seviştim. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama bunu yapmam gerekiyordu. Fakat bunu yaptığım için, yine başka bir şeyi kaybetmiş olabilirim. İçimde ukde kalan tek nokta bu."

"Bendeniz Nakata cinsel isteklerin ne olduğunu bilmem," dedi Nakata. "Bendeniz Nakata anılarım olmadığı gibi, cinsel isteklerim de yoktur. O yüzden, doğru cinsel istek nedir, yanlış cinsel istek nedir bilemiyorum. Fakat eğer bu olmuşsa, artık olmuştur. Doğru da olsa, yanlış da olsa, olmuş olanı o haliyle kabullenerek şu anki Nakata haline geldim. Benim durumum bu."

"Nakata Bey."

"Buyrun."

"Sizden bir ricam var."

Saeki Hanım ayağının yanına koyduğu çantasına elini daldırıp oradan küçük bir anahtar çıkardı. Sonra da o anahtarla masanın çekmecesini açtı. Çekmeceden çıkardığı kalın dosyaları masanın üstüne koydu.

"Ben bu şehre döndükten sonra, sürekli bu masanın başında

bu müsveddeyi yazdım. Nasıl bir yaşamım olduğunu yazıya döktüm. Ben hemen bu yakınlarda doğdum ve bu evde yaşayan bir gence deli gibi âşık oldum. Aşkı en derin haliyle yaşadım. O da beni aynı şekilde sevdi. Mükemmel bir çember içinde yaşadık. Her şey o çemberin içinde bütünleşmişti. Fakat elbette bu sonsuza dek sürmedi. Yetişkin olduğumuzda, her şey değişmeye başlamıştı. Çemberin bazı yerleri zayıfladı ve dışarıdaki kötülükler çemberin içindeki cennetimize akıverdi. İçerideki şeyler de dışarı çıkmaya çalıştılar aslında. Doğal bir şey elbette. Fakat ben o zaman bunun doğal bir şey olduğunu kabullenemedim. İşte o dışarıdan gelen zorlamaları, içeriden dışarıya kaçışları engellemek için giriş taşını açtım. Bunu nasıl yapabildiğimi, şu an hiç anımsamıyorum. Fakat o genci kaybetmemek, dışarıya ait şeylere kendi dünyamızı kaptırmamak için, ne pahasına olursa olsun taşı açmaya kararlıydım. Bunun ne anlama geldiğini o sıralarda hiç anlamamıştım. Elbette, söylemeye gerek bile yok, ama cezamı da buldum."

Saeki Hanım burada sözlerini keserek dolmakalemini eline alıp gözlerini kapadı.

"Benim için yaşam yirmi yaşındayken bitti. Sonraki yaşamım uzatmalardan başka bir şey değildi. Loş karanlık, kıvrım kıvrım, hiçbir yere ulaşmayan bir koridor gibiydi. Fakat yaşamak zorundaydım. Her gelen günü tüm sahteliğiyle kabullenip yaşadım yalnızca. O günlerde birçok hata yaptım. Hayır, daha doğrusunu söylemek gerekirse, hatalardan başka bir şey yapmadım. Bir dönem, tek başıma kendi iç dünyama kapandım. Derin bir kuyunun dibinde tek başına yaşamak gibi bir şeydi. Dışarıdaki her şeyden nefret ettim, her şeyi lanetledim. Bir dönem de dışarı çıkıp yaşarmış taklidi yaptım. Her şeyi kabullenip duygusuzca yaşadım. Birçok erkekle de yattım. Bir

süreliğine evlilik gibi bir şey de yaptım. Sonra da... Fakat tümü anlamsız şeylerdi. Hepsi göz açıp kapayıncaya kadar geçti gitti, arkalarında hiçbir şey bırakmadan. İçimdeki suçluluk duygusu ve açılan yaralardan başka."

Saeki Hanım elini masadaki üç dosyanın üstüne koydu.

"O olanların hepsini buraya yazdım. Kendimi, kendi başıma toparlayabilmek için yazmıştım. Nasıl bir insan olduğumu, nasıl bir yaşam sürdüğümü, bir kez daha en ince ayrıntısına kadar değerlendirebilmek için yazdım. Elbette, kendimden başkasını sorumlu tutamam, ama tenimi lime lime eden bir uğraş oldu bu. Fakat nihayet sona erdi. Her şeyi yazmayı tamamladım. Artık bunlara ihtiyacım yok. Başka birilerinin okumasını da istemiyorum. Eğer başka birileri görecek olursa, yeniden bir şeyleri kaybedebilirim. O yüzden bunların bir yerde tamamen yakılmasını istiyorum. Tek bir zerre bile kalmayacak şekilde. Eğer mümkünse Nakata, bu işi benim için yapar mısın? Senden başka güvenebileceğim kimse yok. Biraz zor bir istek, ama yapar mısın?"

"Tamam," dedi Nakata. Sonra başını birkaç kez yukarıdan aşağıya güçlüce salladı. "Saeki Hanım, siz öyle istiyorsanız eğer, bendeniz Nakata götürüp iyice yakarım. İçiniz rahat olsun."

"Teşekkür ederim," dedi Saeki Hanım.

"Yazmak çok önemliydi değil mi?" diye sordu Nakata.

"Evet. Haklısın. Yazmaktı önemli olan. Yazılmış halinin, tamamlanmış halinin hiçbir önemi yok."

"Bendeniz Nakata okuma yazma bilmediğim için, hiçbir şey

yazamam," dedi Nakata. "Kedilerden farksızım."

"Nakata Bey."

"Buyrun."

"Sizi sanki çok eskiden beri tanıyor gibiyim," dedi Saeki Hanım. "Sen de o resmin içinde değil miydin? Arka plandaki insanlardan biri olarak. Beyaz pantolonunun paçalarını kıvırmış, ayaklarını denize sokmuş biri olarak."

Nakata sessizce sandalyesinden kalkıp Saeki Hanım'ın oturduğu masanın önüne kadar gitti. Sonra, Saeki Hanım'ın dosyaların üzerindeki ellerinin üzerine kendi güneş yanığı ellerini koydu. Sonra da, bir şeylere kulak kesilmiş gibi bir duruşla, o ellerdeki sıcaklığı kendi avuç içine geçirdi.

"Saeki Hanım."

"Evet?"

"Bendeniz Nakata da biraz anlayabiliyorum."

"Neyi?"

"Anıların nasıl bir şey olduğunu. Sizin elleriniz aracılığıyla hissedebiliyorum."

Saeki Hanım gülümsedi. "Sevindim."

Nakata ellerini Saeki Hanım'ın ellerinin üzerinden hiç çekmedi. Saeki Hanım nihayet gözlerini kapatıp kendini anılar denizinin koynuna bıraktı. Artık orada acı yoktu. Birileri acıyı sonsuza kadar çekip almıştı oradan. Çember bir kez daha

tamamlanmıştı. Uzaklardaki bir kapının kapısını açıp oradaki duvarda iki hoş akortun kertenkele gibi yapışmış, uyumakta olduğunu gördü. O kertenkelelere usulca dokundu. Onların huzur dolu uykusunu parmaklarıyla hissedebiliyordu. Hafif bir rüzgâr esiyordu. Eski perdelerin arada sırada sallanmasından anlıyordu bunu. Üzerinde uzun etekli çivit mavisi bir elbise vardı. Çok eskiden bir yerlerde giydiği bir elbise. Yürüdükçe, etekleri hafifçe hışırdıyordu. Pencerenin ardında sahil vardı. Dalgaların sesi duyuluyordu. Birilerinin seslerini de duyuyordu. Rüzgârdaki deniz kokusunu hissedebiliyordu. Mevsimlerden yazdı. Mevsim sürekli yazdı orada. Gökyüzünde hiç kımıldamayan beyaz küçücük bir bulut vardı.

Nakata o üç kalın dosyayı kucaklayıp merdivenlerden indi. Oşima danışma bankosunda oturmuş, ziyaretçilerden biriyle konuşuyordu. Merdivenlerden inen Nakata'yı görünce neşeyle gülümsedi. Nakata da görgülü bir şekilde selam verdi. Sonra, Oşima konuşmasına döndü. Hoşino ise okuma salonunda pür dikkat kitabını okuyordu.

"Hoşino Bey," dedi Nakata.

Genç adam kitabı masaya bırakarak başını kaldırıp Nakata'ya baktı. "Oo, amma uzun sürdü. İşin bitti mi bari?"

"Evet. Artık burada yapacağım bir iş kalmadı. Eğer sizin için de uygunsa, çıkabiliriz artık."

"Tamam, ben de çıkabilirim. Yarıda bıraktığım kitabı da neredeyse bitirdim zaten. Beethoven öldü, tam cenazesindeydim. Muhteşem bir cenaze. Ne de olsa 25 000 bin Viyanalı mezarlığa kadar kuyruk olmuş, okullar bile tatil edilmiş."

"Hoşino Bey."

"Söyle amca."

"Son bir ricam daha olacaktı."

"Söyle bakalım."

"Bunları bir yerlerde yakmak istiyorum ama."

Genç adam Nakata'nın kucağındaki dosyalara baktı. "Olur da, amma çokmuş. O kadar çok olunca, gelişigüzel bir yol kenarında yakamayız. Şöyle geniş bir dere yatağı falan gibi bir yere gitmek lazım."

"Hoşino Bey."

"Söyle amca."

"Haydi bir dere yatağı bulalım."

"Tekrar sormam anlamsız olabilir, ama bu çok önemli bir şey değil mi? Oralarda bir yere gelişigüzel atılabilecek bir şey değil, öyle mi?"

"Evet, Hoşino Bey. Çok önemli bir şey. Yakmam gerekiyor. Duman haline gelip havaya karışmalı. Ben de onu sonuna kadar izlemeliyim."

Hoşino oturduğu yerden kalkıp iyice bir gerindi.

"Tamam. Haydi birlikte gidip genişçe bir dere yatağı bulalım. Nerede vardır bilemiyorum, ama ararsak Şikoku'da da bir dere yatağı buluruz herhalde."

Yoğun bir öğleden sonra olmuştu. Çok sayıda ziyaretçi gelmiş, bazıları da uzmanlık gerektiren sorular sormuştu. Oşima bu soruları yanıtlamaya, okumak için talep edilen kaynakları bulup çıkarmaya uğraşıp durmuştu. Bilgisayarda aranması gereken şeyler de vardı. Normalde olsa Saeki Hanım'dan yardım isterdi, ama o gün yapabilmesine imkân yoktu. Böylece birkaç kez yerinden ayrılmak zorunda kalmış, Nakata'nın kütüphaneden çıktığını bile fark etmemişti. İş yoğunluğu biraz azalıp da, çevreye bakındığında iki adamın artık kütüphanede olmadığını anlayan Oşima, merdivenlerden çıkarak Saeki Hanım'ın çalışma odasına gitti. Kapısı kapalıydı. Yalnızca iki kez kapıyı tıklatıp biraz bekledi. Yanıt yoktu. Bir kez daha tıklattı kapıyı. "Saeki Hanım," diye seslendi. "İyi misiniz?

Yine yanıt yoktu.

Kapının tokmağını usulca çevirdi. Kilitli değildi. Kapıyı hafifçe aralayıp içeriye göz attı. Saeki Hanım'ın masanın üzerine kapaklanmış halde olduğunu gördü. Saçları önüne dökülmüş, yüzünü örtmüştü. Oşima bir an tereddüt etti. Yalnızca yorulmuş, uyuyor olabilirdi. Fakat Saeki Hanım'ın öğlen saatlerinde uyuduğunu bir kez bile görmemişti. Masabaşında uyuyabilecek tiplerden değildi. Odaya girip masaya kadar ilerledi. Sonra eğilerek, kulağına yaklaşıp Saeki Hanım'a adıyla seslendi. Hiçbir tepki yoktu. Önce elini omzuna koyup daha sonra da bileğini parmaklarıyla kavradı. Nabzı atmıyordu. Vücudu ılıklığını koruyordu, ama bu ılıklık da yitip gidiyor gibiydi.

Oşima, Saeki Hanım'ın saçlarını kaldırıp yüzünü kontrol etti. Gözkapakları ince bir çizgi halinde açılmıştı. Uyumuyordu. Ölmüştü. Fakat yüzünde tatlı bir rüya gören bir insanın ifadesi

vardı. Dudaklarında da hafif bir tebessüm. "Bu kadın ölürken bile soğukkanlılığını kaybetmemiş," diye geçirdi içinden Oşima. Saçlarını eski haline getirip masadaki telefona uzandı.

Böyle bir günün yakın olduğunu, içten içe hissediyordu. Fakat o şekilde, gerçekten ölmüş haldeki Saeki Hanım'la sessiz bir odada yalnız kaldığında, ne yapabileceğini bilemez hale gelmişti. Yüreği kurumuştu sanki. "Bu insana ihtiyacım vardı," dedi Oşima kendi kendine. "Fakat bu insanın taşıdığı boşluğu ben dolduramadım. Son anına kadar, içindeki boşluğu kimseyle paylaşmadı."

Birileri alt katta onun ismini sesleniyor gibiydi. Sanki öyle bir ses duymuştu. Odanın kapısı açıktı, merdivenlerin aşağısında insanların telaşla dolaştıklarını duyabiliyordu. Telefonun zili de çaldı. Fakat Oşima hiçbirine aldırış etmedi. Sandalyeye oturup Saeki Hanım'a baktı. "Adımı söylemek istiyorsanız, istediğiniz kadar seslenin. Telefon etmek istiyorsanız, istediğiniz kadar edin." Nihayet, uzaklardan ambulans sireni duyulmaya başladı. Gitgide yaklaşıyor gibiydi. Birazdan birileri gelip Saeki Hanım'ı alıp götürecekdi. Sonsuza kadar. Sol kolunu kaldırıp saatine baktı. Saat 4.35'ti. Salı günü, öğleden sonra 4.35. Bu anı aklında tutması gerekiyordu. Bu gün, belleğinden asla silinmemeliydi.

"Kafka Tamura," diye mırıldandı başını yan taraftaki duvara çevirerek. "Ben, bunu sana bildirmek zorundayım. Tabii sen henüz bilmiyorsan."

43

Eşyalarımı atıp hafifledikten sonra ormanda ilerlemeye devam ettim. Tamamen ileri gitmeye odaklanmıştım. Artık ağaçlara işaret bırakmama gerek de yoktu. Dönüş yolunu aklımda tutmama da. Çevremdeki manzaraya bile doğru dürüst bakmıyordum artık. Nasıl olsa hiç değişmiyordu. Art arda yükselen ağaçlar, nemli yoncalar, sarkmış sarmaşıklar, yumru yumru kökler, çürümüş yaprak öbekleri, kurumuş böcek kabukları. Sert ve yapışkan örümcek ağları. Sonsuz sayıda dallar... Orası tamı tamına dallardan oluşan bir dünyaydı. Heybetli olanları, yer kapma savaşına girişmiş olanları, kendini ustaca gizleyenleri, kıvrım kıvrım olanları, bir şeyler düşünüyormuş gibi duranları, kurumuş ölmek üzere olanları... O manzara sonsuza dek tekrarlanıyordu. Yalnızca, her tekrarlanışında biraz daha derinlik kazanıyordu.

Oradaki yolda ya da yolu andıran hat üzerinde sessizce ilerliyordum. Nefes kesecek ölçüde dik yokuşlar da yoktu. Arada sırada yolu yoncalar ya da dikenli çalılar kapatıyordu ama dikkatle çevresinden dolaşınca yola tekrar çıkabiliyordum. Artık ormana karşı korku hissetmiyordum. Orada kurala benzeyen bir şey vardı. Belki de, kalıba benzeyen bir şey. Korku sona erince, insanın korktuğu şey gitgide görünür oluyordu. O tezatı özümseyerek, bir parçam haline getirmiştim artık.

Artık hiçbir şeyim yoktu. Az öncesine kadar elimde sımsıkı tuttuğum sprey boya ve sert saplı nacak yoktu. Naylon çanta da artık sırtımda değildi. Mataram, erzakım, pusulam da yoktu. Hepsini yolumun üstünde bir yere bırakmıştım. Bunu yapmakla, artık korkmadığımı, o yüzden de korunmasız hale gelmeyi

seçtiğimi, gözle görülecek şekilde ormana anlatmak istemiştim. Belki de, kendi kendime anlatmak. Sert kabuğumu atmış, yalnızca kendim olarak labirentin derinliklerine doğru ilerliyordum. Üstelik oradaki boşluğa kendimi bırakmaya çalışarak.

Kulaklarımın içinde yankılanıp duran müzik de, ben farkında olmadan kesilmişti. Geriye kalan yalnızca beyaz bir sessizlikti. Kocaman bir yatağın üzerine, tek bir kırışık kalmayacak şekilde gerilmiş bir çarşaf gibi. Ben de o çarşafa parmağımı dokundurarak, beyazlığını izliyordum. O beyazlık sonsuza dek sürüp gidiyordu. Koltukaltlarım terlemeye başlamıştı. Ağaçların yüksek dallarının arasından arada sırada görünen gökyüzü tamamen kurşuni bulutlarla kaplanmıştı. Fakat henüz yağmur yağacak gibi değildi. Bulutlar hiç kımıldamıyor, bulundukları yerden ayrılmıyordu. Yüksek dallara konan kuşlar, kısa kısa ötüşerek, birbirlerine anlamlı işaretler gönderiyorlardı. Böcekler ot yığınları arasında sözcükler yerine kanatlarını çırparak konuşuyorlardı.

Artık kimsenin yaşamadığı, Nogata'daki evimizi düşündüm. Şu an kapalı olmalıydı. Kapalı olması, benim için kesinlikle sorun değildi. Hatta böylesi daha iyiydi. Zemine işleyen kan, temizlenmeden bırakılabilirdi. Benimle ilgisi yoktu. Yeniden oraya dönmeyi aklımdan bile geçirmiyordum. Orası, birkaç gün önceki o kanlı olay olmadan önce de, birçok şeyin öldüğü bir evdi. Hayır, birçok şeyin öldürüldüğü bir evdi, demem daha doğru olur.

Orman, bazen yukarıdan başımın üzerinden, bazen de aşağıdan ayaklarımın altından, beni korkutmaya çalışıyordu. Enseme soğuk bir nefes üflüyordu bazen de. Binlerce göz iğne haline gelip tenime batıyordu. Birçok yönteme başvurarak,

davetsiz misafiri dışarı atmaya çalışıyordu. Fakat o korkutmaları ustaca atlatmaya başlamıştım. Nihayetinde oradaki orman, benim bir parçam değil miydi?.. Bir andan itibaren, ormana o gözle bakmaya başlamıştım. Ben kendi içimde bir yolculuğa çıkmıştım. Kanın damarlarda dolaşması gibi. Artık gördüğüm şeyler içime ait bir manzaraydı; tehdit olarak algıladığım şeylerse içimde yaşadığım korkular. Karşılaştığım örümcek ağları, yüreğimde çöreklenen örümceğin ağlarıydı; başımın üzerinde dönüp duran kuşlar, içimde büyüttüğüm kuşlardı. İçimde doğan bu algılama, iyice kök salmaya başlamıştı.

Gümbür gümbür kalp atışlarıyla arkamdan itilirmişçesine, ormandaki yolda ilerlemeye devam ettim. O yol benim özel bir yerime gidiyordu. Karanlığı yok eden ışığın kaynağının, sessiz yankıların doğduğu yere. Orada ne olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyordum. Sıkıca kapattığım iyi niyet mektubunu, elçi olarak kendim götürüyordum sanki.

Soru.

O neden beni sevmedi acaba?

Ben annemin sevgisine layık değil miydim acaba?

Bu soru uzun yıllar boyunca yüreğimi cayır cayır yakmış, ruhumu acıtmıştı. Annemin beni sevmemesi, bende önemli bir sorun olduğu için miydi acaba? Vücuduma doğuştan bulaşan pislik gibi bir şey mi taşıyorum acaba? İnsanların beni gördükleri anda bakışlarını başka bir yöne çevirmeleri için doğmuş bir insan mıyım acaba?

Annem çıkıp gitmeden önce, bana sımsıkı sarılmamıştı bile. Tek bir tatlı söz bile bırakmamıştı ardında. Bana yüz çevirmiş,

ablamla birlikte tek kelime etmeden çıkıp gitmişti. Sessiz bir duman gibi, dünyamdan silinip gitmişti. Sonra da, başka tarafa çevirdiği yüzü, benden sonsuza kadar uzaklaşmıştı.

Başımın üzerinde kuşlar tiz çığlıklar atıyorlardı. Gökyüzüne baktım. Yalnızca pürüzsüz bir çarşaf gibi gökyüzünü kaplayan kurşuni bulutlar vardı. Rüzgâr yoktu. Yürümeye devam ettim. Bilincimin kıyılarında yürümeye devam ediyordum. Bilincimin dalgalar halinde kıyıya vurduğu, sonra yavaş yavaş geri çekildiği bir yerde. Biri gelip ardında bir yazı bırakıyor, hemen sonra diğeri gelip siliveriyordu. O yazılanları iki dalga arasında hızla okumaya çalışıyordum. Fakat o kadar kolay olmuyordu. Sonuna kadar okuyamadan, bir sonraki dalga yıkayıp geçiveriyordu. Geriye yalnızca gizemli sözcük parçaları kalıyordu.

Zihnim tekrar Nogata'daki eve kaydı. Annemin, ablamı da yanına alarak çekip gittiği günü çok iyi anımsıyordum. Tek başıma yeşilliklerin arasında oturmuş, bahçeye bakıyordum. Yaz başlangıcında bir akşamüstüydü ve ağaçların gölgeleri iyice uzamıştı. Evde benden başka kimse yoktu. Nedendir anlayamıyorum, ama artık terk edilmiş, orada tek başıma bırakılmış olduğumu biliyordum. O olayın, daha sonraki yaşamımda belirleyici bir etki bırakacağının da farkındaydım biraz. Birilerinden öğrenmiş değildim. Sadece farkındaydım işte. Ev terk edilmiş, ücra bir gözetim evi gibi bomboş kalmıştı. Güneşin batıya doğru yatıklaşmasıyla, birçok farklı şeyin gölgesinin kapladığı dünyayı tek başına izliyordum. Zamanın olduğu bir dünyada, hiçbir şey asla bir an önceki haline geri dönemez. Gölgenin ucu üzerinde oturduğum zemini her an bir gıdım daha yiyip bitirirken, az öncesine kadar orada olan annemin yüzü de o karanlık ve soğuk alanda yitip gidiyordu. O yüz, sert bir şekilde başka yöne çevrildiğinden belleğimden kendiliğinden çalınmış, silinip gitmişti.

Ormanda yürümeye devam ederken Saeki Hanım'ı düşündüm. Yüzünü gözlerimin önünde canlandırdım. O olgun, hafif gülümsemesini, ellerinin sıcaklığını anımsadım. O Saeki Hanım'ın benim annem olarak, henüz dört yaşıma yeni girmişken beni bırakıp gidişini canlandırdım hayalimde. Farkında olmadan başımı iki yana salladım. Bunun doğallıktan son derece uzak olduğunun, uygun olmadığının farkındaydım. Saeki Hanım'ın öyle bir şey yapması neden gereksin? Neden beni ve benim yaşamımı onmaz yaralarla kuşatılmış hale getirsin? Bunun mutlaka çok önemli, henüz açığa çıkmamış bir nedeni, çok derin bir anlamı olmalıydı.

Onun o sırada hissettiklerini, aynen hissetmeye çalıştım. Kendimi onun yerine koymayı denedim. Elbette o kadar basit bir şey değildi. Ne de olsa ben, terk edilen taraftım, o da beni terk eden taraf. Fakat zamana yayarak kendimden uzaklaştım. Ruhum, benim korkutucu kabuğumdan sıyrılarak, kapkara bir karga haline gelerek, bahçedeki ağacın yüksek bir dalına konarak, yeşilliklerin arasında oturan dört yaşındaki halimi izlemeye başladı.

Artık varsayım geliştiren bir kargaydım.

"Senin annenin seni hiç sevmediği konusunda yanılıyorsun," dedi Karga adlı delikanlı. "Daha doğrusunu söylemek gerekirse, aksine o seni tüm yüreğiyle sevdi. Buna inanmak zorundasın. Başlangıç noktan bu olmalı."

"Fakat o beni terk edip gitti. Beni olmamam gereken bir yere bırakıp ortadan kayboldu. O yüzden, beni bıraktığı yerde çok derin yaralar aldım ve birçok şeyimi kaybettim. Şu an artık

anlayabiliyorum. Eğer beni gerçekten sevdiyse, neden öyle bir yerde bırakıp gitti?"

"Sonuç itibariyle, gerçekten de öyle oldu," dedi Karga adlı delikanlı. "Sen fazlasıyla yaralandın, kayıplara uğradın. Üstelik büyük olasılıkla o yaraları bundan sonra da taşıyacaksın. O yüzden sana acıyorum. Fakat buna rağmen, o yaraları iyileştirebileceğine inanmalısın. Gençsin ve güçlüsün, ayrıca uyum gösterme yeteneğin de var. Yaralarını kapatıp başını dik tutarak ilerleyebilirsin. Fakat annen bunu yapamaz. Kaybetmeye devam etmekten başka çaresi yok. Kimin iyi, kimin kötü olduğu sorunu değil bu. Gerçek ve somut olarak avantajlı durumda olan sensin. Bunu daha ciddi düşünmen gerekir."

Susuyordum.

"Bak, şimdi. Bu artık olmuş bitmiş bir şey," dedi Karga adlı delikanlı. "Artık düzeltilebilecek bir şey de değil. Onun seni terk edip gitmemesi gerekiyordu, senin de terk edilmemen gerekiyordu. Fakat olmuş demek, kırılıp tuzla buz olmuş bir tabakla aynıdır. Ne kadar uğraşırsan uğraş, eski haline gelmez."

Başımı sallayarak onayladım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım eski haline gelmiyordu. Gerçekten de öyleydi.

Karga adlı delikanlı sözlerine devam etti. "Bak, senin annen, içinde şiddetli bir öfke ve korku taşıyordu. Tıpkı şu an senin de olduğun gibi. İşte o yüzden, annenin seni terk etmekten başka çaresi yoktu."

"Beni seviyor olsa bile mi?"

"Evet, öyle," dedi Karga adlı delikanlı. "Seni ne kadar sevse de,

seni terk ederek gitmekten başka çaresi yoktu. Senin yapmak zorunda olduğun şey de, onun o ruh halini anlamak ve kabul etmek. Onun o sırada yaşadığı ezici korku ve öfkeyi anlamalı, bir parçan olarak kabullenmelisin. Olduğu gibi alıp karşı saldırıya geçmek yerine. Başka bir deyişle, onu affetmek zorundasın. Elbette kolay değil. Fakat bunu yapmak zorundasın. Kurtuluşun için tek çare bu. Başka bir kurtuluş yolun da yok."

Bir an söylediklerini düşündüm. Düşündükçe de kafam karıştı. Kafam karışmış, vücudumun farklı yerlerinde sanki derim yüzülüyormuş gibi bir acı baş göstermişti.

"Baksana. Saeki Hanım benim annem mi, acaba?" diye sordum.

Karga adlı delikanlının yanıtı ani oldu.

"Kendisi söylemedi mi? Bu olasılık bir varsayım olarak hâlâ söz konusu, diye. Kısacası öyle işte. Bir varsayım olarak hâlâ geçerliliğini koruyor. Sadece bunu söyleyebilirim."

"Onu çürütecek etkili bir kanıt bulunamayan bir varsayım."

"Aynen öyle," dedi Karga adlı delikanlı.

"Üstelik o varsayımın üzerine ciddiyetle yüklenmeye devam etmeliyim."

"Evet, öyle," dedi Karga adlı delikanlı kendinden emin bir ses tonuyla. "Etkili bir çürütücü kanıt bulunamayan varsayımlar, peşine düşülmeye değer varsayımlardır. Üstelik şu aşamada, senin o varsayımın peşine düşmekten başka yapabileceğin bir şey yok. Elinde ondan başka bir seçenek yok. O yüzden, kendinden vazgeçsen bile, o varsayımın peşinden gitmelisin."

"Kendimden vazgeçmek?" O ifadenin tuhaf bir tınısı vardı. O tınıyı net olarak özümseyememiştim.

Fakat yanıt yoktu. Tedirginlikle dönüp arkama baktım. Karga adlı delikanlı hâlâ oradaydı. Hemen arkamdan, benim adımlarıma ayak uydurarak geliyordu.

"Saeki Hanım, o an yüreğinde nasıl bir korku ve öfke taşıyordu acaba? Dahası, bunlar neden kaynaklanıyordu acaba?" diye sordum önüme bakarak yürümeye devam ederken.

"Peki sence? O an yüreğinde nasıl bir korku ve öfke taşıyordu?" diye Karga adlı delikanlı soruma soruyla karşılık verdi. "Çok iyi düşün. Bu senin kafanda iyice düşünmen gereken bir konu. Kafa dediğin şey, o iş için kullanılır."

Düşündüm. Çok geç olmadan bunu anlamak ve sindirmek zorundaydım. Fakat bilincimin kıyısında dalgaların arasında kalan o yazıyı hâlâ tam olarak okuyamıyordum. Dalgaların vuruşu ve geri çekilişi arasındaki süre çok kısaydı.

"Ben Saeki Hanım'a âşığım," dedim. Sözcükler dudaklarımdan doğallıkla dökülmüştü.

"Biliyorum," dedi Karga adlı delikanlı alay edercesine.

"Bu duyguyu şimdiye kadar hiç tatmamıştım. Dahası, bu şu anda benim için her şeyden daha çok anlam taşıyan bir duygu," dedim.

"Elbette," dedi Karga adlı delikanlı. "Söylemeye gerek bile yok. Elbette anlamlı bir şey. Zaten buralara kadar o yüzden gelmedin mi?"

"Fakat hâlâ anlayamıyorum. Çaresizlik içindeyim. Sen, annemin beni sevdiğini söylüyorsun. Hem de çok. Söylediklerine inanmak istiyorum. Fakat gerçekten öyle bile olsa, bir türlü anlayamıyorum. Neden, birini çok sevmek, aynı zamanda o insanı derinden yaralamakla aynı olsun ki? Yani eğer öyleyse, birini çok sevmenin ne anlamı var ki? Neden öyle bir şey meydana gelmek zorunda?"

Yanıtını bekledim. Uzun süre hiçbir şey söylemedim. Fakat yanıt gelmedi.

Dönüp arkama baktım. Fakat Karga adlı delikanlı artık orada değildi. Başımın yukarısından sadece kanat çırpma sesleri geliyordu.

Kendimi çok çaresiz hissettim.

Hemen sonra, o iki asker karşıma çıktı.

İkisinin de üzerinde eski imparatorluk ordusu arazi kıyafetleri vardı. Yazlık kısa kollu gömlekler giymiş, tozluk bağlamışlardı, sırtlarında çantaları vardı. Miğfer değil siperlikli şapka takmışlar, yüzlerine siyah kamuflaj boyaları sürmüşlerdi. İkisi de gençti. Birisi uzun boyluydu, metal çerçeveli gözlük takmıştı, zayıftı. Diğeri ise kısa boylu, geniş omuzlu ve sağlam yapılıydı. İkisi yan yana düz bir kayanın üzerine oturmuşlardı. Savaş durumunda değillerdi. Çakaralmaz tüfeklerini ayaklarının yanında kayaya dayamışlardı. Uzun boylu olanı, canı sıkkın bir ifadeyle ağzında ot geveliyordu. Çok doğal, bundan daha normal bir şey olamazmış gibi orada oturuyorlardı. Beni çok sakin bakışlarla izliyorlardı.

Çevre biraz açıklık ve düzdü. Sanki bir basamak yükseltilmiş bir sahne gibiydi.

"Merhaba," dedi uzun boylu asker neşeli bir sesle.

"Merhaba," dedi kısa boylu sağlam yapılı olanı yüzünü asarak.

"Merhaba," diye selamlarına karşılık verdim. Herhalde onları görebiliyor olmama şaşırmışlardı. Fakat ben şaşırmadım. Tuhaf da bulmuyordum. Onları görebilmem olasılık dahilindeydi sanki.

"Bekliyorduk," dedi uzun boylu olan.

"Beni mi?" dedim.

"Elbette. Şu ana kadar, senin dışında buraya gelmeye kalkan olmadı."

"Hem de çok bekledik," dedi sağlam yapılı olanı.

"Gerçi zaman o kadar önemli bir sorun değil ama," diye ekledi uzun boylu olan. "Yine de düşündüğümüzden fazla sürdü"

"Siz yıllar önce bu ormanda kaybolan askerlersiniz değil mi? Tatbikat sırasında."

Sağlam yapılı olanı başını sallayarak onayladı. "Evet, öyle."

"Sizi çok aramışlar," dedim.

"Biliyoruz," dedi sağlam yapılı olan. "Bizi çok aradıklarını biliyoruz. Bu ormanda olan her şeyin farkındayız. Fakat o tipler ne kadar ararsa arasın bizi bulamazlardı."

"Daha doğrusunu söylemek gerekirse, kaybolmadık," dedi uzun boylu olanı sakin bir sesle. "Biz kendi isteğimizle kaçtık."

"Kaçtık demekten ziyade, tesadüfen burayı bulduk ve bulduğumuz gibi de kaldık demek daha doğru olur," diye ekledi, sağlam yapılı olan. "Yalnız, kaybolmaktan farklı bir durum."

"Herkesin bulabileceği bir yer değil," dedi uzun boylu asker. "Fakat biz bulduk ve sen de bulabildin. En azından bizim için sevindirici bir durum."

"O halde kalsaydık, nasıl olsa yurtdışına cepheye gönderilecektik," dedi sağlam yapılı olanı. "Sonra da öldürecek, büyük olasılıkla da ölecektik. İkimiz de öyle bir yere gitmek istemedik. Ben esasen çiftçiyim, bu da üniversiteden yeni mezun olmuştu. O da ben de cana kıymak istemediğimiz gibi, canımızdan olmayı da hiç istemiyorduk. Çok normal gerçi."

"Sen ne diyorsun peki? Öldürmek, öldürülmek ister misin?" diye sordu bana uzun boylu asker.

Başımı iki yana salladım. Hiç kimseyi öldürmek istemiyordum. Öldürülmek de istemiyordum.

"Herkes öyle düşünür," dedi uzun boylu olan. "Eh, çoğunlukla herkes. Ancak, 'savaşa gitmek istemiyoruz' desek bile, hiç kimse kalkıp da 'Aa, öyle mi? Savaşa gitmek istemiyor musun? Tamam o zaman, sen gitme,' demez. Kaçmak bile mümkün değildi. Bu Japonya'da kaçabilecek hiçbir yer yok. Nereye gidersek gidelim hemen bulurlardı. Ne de olsa, dar bir ülke. O yüzden, biz de burada kaldık. Burası, gizlenebileceğimiz tek yerdi."

Başını iki yana sallayıp konuşmaya devam etti.

"Sonra da burada kaldık. Senin söylediğin şekliyle, yıllar öncesinden beri. Fakat az önce söylediğim gibi, zaman o kadar da önemli bir sorun değil. Şu an ile o yıllar öncesi arasında pek bir fark yok."

"Hiçbir fark yok," dedi sağlam yapılı olan. Sonra da eliyle bir şeyleri kovalarmış gibi bir hareket yaptı.

"Benim buraya geleceğimi biliyordunuz, öyle mi?" diye sordum.

"Elbette," dedi sağlam yapılı olan.

"İkimiz burada sürekli nöbet tuttuğumuz için birilerinin geleceğini anlayabiliyoruz. Ormanın bir parçası gibiyiz aslında," dedi diğeri.

"Yani, burası giriş," dedi sağlam yapılı olan. "İkimiz de, girişi bekliyoruz."

"Şu an bu giriş tesadüfen açık. O yüzden, eğer gerçekten buraya girmek istiyorsan, şimdi gireceksin. Burası, öyle her zaman açık olmaz."

"Buraya girmek istiyorsan, buradan sonrasında sana yolu gösteririz. Anlaşılması güç bir yol. Mutlaka birilerinin yol göstermesi lazım," dedi sağlam yapılı olan.

"Ancak, eğer girmek istemiyorsan, geldiğin yoldan gerisin geri dönmen lazım," dedi uzun boylu olan. "Buradan geri dönmek o kadar zor değil. Endişelenecek bir şey yok, rahatlıkla dönersin. Sonra da, kendi dünyanda yaşamına kaldığın yerden devam edersin. Seçim tamamen sana kalmış bir şey. Gir ya da geri dön diye seni zorlayan olmaz. Ancak, bir kez içeri girersen geri

dönmen zor olabilir."

"Yolu gösterin," dedim hiç tereddüt etmeden.

"Emin misin?" diye sordu sağlam yapılı olan.

"İçeride mutlaka görmem gereken biri var. Sanırım," dedim.

İki asker hiçbir şey söylemeden kayanın üstünden kalkıp çakaralmaz tüfeklerini ellerine aldılar. Bir kez bakıştıktan sonra önüme düşüp yürümeye başladılar.

"Bizim hâlâ bu ağır tüfekleri taşımamız sana tuhaf gelmiş olabilir," dedi uzun boylu olanı arkasına dönüp bana bakarak. "Hiçbir işe yaramaz halbuki. Zaten, içlerinde mermi bile yok."

"Neyse. Bunlar sembol aslında," dedi sağlam yapılı olan, dönüp bana bakmadan. Ayrılıp geldiğimiz şeylerin, arkamızda bıraktığımız şeylerin bir sembolü."

"Semboller önemlidir," dedi uzun boylu olan. "İkimiz tesadüfen tüfek taşıdığımız, böyle askeri elbiseler içinde olduğumuzdan, burada da jandarma görevi görüyoruz. Görev. O da sembollere bağlıdır."

"Peki senin öyle bir şeyin var mı? Sembol olabilecek bir şeyler?" diye sordu, sağlam yapılı olan.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, yok. Üzerimde hiçbir şey yok. Sahip olduğum tek şey belleğim."

"Hmm. Bellek demek," dedi sağlam yapılı olan.

"Fark etmez, elbette," dedi uzun boylu olan. "O da çok iyi bir

sembol olabilir. Gerçi, bellek ne zamana kadar varlığını korur, ne kadar sağlam bir şeydir bilmem ama..."

"Mümkünse şekli olan bir şeyler daha iyi olur," dedi sağlam yapılı olan. "Öylesi daha anlaşılır olur çünkü."

"Sözgelimi, tabanca gibi," dedi uzun boylu olan. "Bu arada, adın ne senin?"

"Kafka Tamura," diye yanıtladım.

"Kafka Tamura," dedi ikisi bir ağızdan.

"Değişik bir isim," dedi uzun boylu olan.

"Gerçekten de," dedi sağlam yapılı olan.

Sonraki yolu, tek kelime etmeden yürüdük.

44

İki adam devlet karayolu boyundaki bir dere yatağında Saeki Hanım'dan emanet aldıkları üç dosyayı yaktılar. Hoşino bir markette çakmak benzini alıp dosyaların üzerine boca ederek çakmağıyla ateşledi. İki adam orada oturup sayfaların tek tek alevler tarafından kuşatılışını sessizce izlediler. Neredeyse hiç rüzgâr yoktu. Duman düz bir çizgi halinde yukarı yükselip iyice alçalan kurşuni bulutlarla bütünleşti.

"Şimdi oturup yaktığımız bu kâğıtların, tekini bile okumamamız gerekiyor, öyle mi?" diye sordu Hoşino.

"Evet. Okumamamız gerekiyor," dedi Nakata. "Tek bir harfi bile okunmadan yakacağıma, bendeniz Nakata Saeki Hanım'a söz verdim. Görevim bu sözümü tutmak."

"Evet, haklısın. Sözünde durmak önemli bir şeydir," dedi Hoşino tere batmış bir halde. "Bu herkes için öyledir. Yalnız, evrak imha makinesine atsak, hem zahmetsiz olurdu hem de daha az zaman alırdı. Bütün fotokopicilerde büyük imha makineleri mutlaka vardır. Pek fazla para da almıyorlar. Şikâyet etmiyorum, ama bu mevsimde ateş yakmak biraz bunaltıyor insanı. Kışın olsa, çok daha iyi olurdu tabii."

"Özür dilerim, ama bendeniz Nakata bunu tamamen yakacağım diye söz verdim Saeki Hanım'a. O yüzden, bu şekilde yakmamız gerek."

"Tamam, öyle olsun. Acelemiz de yok zaten. Biraz sıcaklığa dayanabilirim. Ben, nasıl desem, bir öneride bulundum sadece."

İki adamın mevsime aykırı bir şekilde dere kenarında ateş yakışını oradan geçen bir kedi durup bir süre meraklı gözlerle izledi. Zayıf, kahverengi çizgili bir kediydi. Kuyruğunun ucu biraz kıvrıktı. Uslu bir kediye benziyordu ve Nakata da oturup konuşmayı çok isterdi, ama yanında Hoşino'nun da olduğunu anımsayınca vazgeçti. Kediler, Nakata tek başına olmayınca pek yanına yaklaşmıyorlardı. Elbette, Nakata da eskiden olduğu gibi kedilerle konuşabileceğinden emin değildi. Tuhaf sözler edip kediyi korkutmak da istemiyordu. Kedi biraz sonra ateşi izlemekten bıkarak oturduğu yerden kalkıp oradan uzaklaştı.

Uzun bir zaman harcayarak üç dosyayı tamamen yaktıktan sonra, Hoşino ayaklarıyla külleri çiğneyerek iyice dağıttı. Güçlü bir rüzgâr esecek olursa, küllerin dağılacağından emindi. Artık akşam saatleri de yaklaşmış, kargalar yuvalarına doğru uçmaya başlamışlardı.

"Amca, bu yazıları artık hiç kimse okuyamaz," dedi Hoşino. "Ne yazıyordu bilmem, ama hepsi kaybolup gitti. Dünyadan şekli olan bir şeyler eksildi, o ölçüde de hiçlik çoğaldı."

"Hoşino Bey."

"Söyle amca."

"Sormak istediğim bir soru var."

"Sor bakalım."

"Hiçliğin çoğalması ne demek?"

Hoşino bir süre başını yana eğerek Nakata'ya ne yanıt vereceğini düşündü. "Zor bir soru," dedi. "Hiçlik çoğalır mı? Hiçlik demek, yani sıfırlamak demek. Sıfıra sıfır eklenirse, yine

sıfır olur."

"Bendeniz Nakata da pek anlayamadım."

"Bendeniz Hoşino da pek anlayamadım. Öyle şeyleri düşünmeye başlayınca, hemen başım ağrımaya başlıyor."

"Öyleyse artık düşünmeyi bırakalım."

"İyi fikir," dedi genç adam. "Neyse. Müsveddeleri tamamen yaktık. O kâğıtlardaki sözcüklerden geriye bir teki bile kalmayacak şekilde yandı. Hiçliğe döndürdük... Benim söylemek istediğim buydu."

"Evet. Bendeniz Nakata da rahatladım."

"Ee, böylece yapman gereken işler bitti mi bari?" diye sordu genç adam.

"Evet, böylece yapmam gereken işlerin çoğu bitti. O girişi önceden olduğu gibi kapatmak kaldı bir tek," dedi Nakata.

"Bu çok önemli değil mi?"

"Evet, çok önemli. Açılan şeyi, kapatmak gerekir."

"Öyleyse, haydi gidip şu işi yapalım. Demir tavında dövülür."

"Hoşino Bey."

"Evet?"

"Fakat bu o kadar basit değil."

"Neden?"

"Henüz zamanı gelmedi," dedi Nakata. "Girişi kapatmak için, kapatılması gereken zamanı beklemek lazım. Üstelik ondan önce bendeniz Nakata iyice bir uyumalıyım. Çok feci uykum var."

Genç adam Nakata'nın yüzüne baktı. "Ne o? Yoksa yine önceki seferlerde olduğu gibi iki üç gün hiç kalkmadan uyuyacak mısın?"

"Evet. Kesin bir şey söyleyemem, ama belki de öyle olur."

"Baksana. Şu uzun uykuna başlamadan önce, biraz sabretsen de işimizi halletsek olmaz mı? Sen uyuyunca her şey donmuş gibi olduğu yerde kalıveriyor."

"Hoşino Bey."

"Söyle amca."

"Özür dilerim. Bu söylediğini yapmayı çok isterdim. Bendeniz Nakata da, mümkün olsa önce girişi kapatmak isterim. Fakat maalesef, bendeniz Nakata uyumalıyım. Bundan daha fazla gözlerimi açık tutamam."

"Pilin mi bitti yani?"

"Belki de öyledir. Düşündüğümden fazla uzun sürdü. Bendeniz Nakata, gücüm neredeyse tükenmiş durumdayım. Uyuyabileceğim bir yere götürür müsün beni?"

"Olur. Bir taksi çevirir dosdoğru bizim apartman dairesine gideriz. Orada istediğin kadar uyu yine."

Taksinin arka koltuğuna oturunca, Nakata'nın başı öne düşmeye başladı.

"Amca, eve vardığımızda istediğin kadar uyursun. Varana kadar biraz sabret."

"Hoşino Bey."

"Evet."

"Size bir sürü zahmet verdim," dedi Nakata yarı uykulu bir sesle.

"Evet, biraz zahmete girmiş gibi hissediyorum kendimi," dedi genç adam. "Fakat şu güne kadar olanları düşünüyorum da, ben kendim isteyerek seninle birlikte geldim. Başka bir deyişle, kendim isteyerek o zahmetlere girdim. Kimse istemedi benden. Kar kürümeyi zevk edinmiş biri gibi. O yüzden pek fazla kafana takma amca."

"Hoşino Bey, eğer sen olmasan çaresiz kalırdım. Yaptıklarımın yarısını bile yapamazdım."

"Öyle konuşunca, ben de iyi ki gelmişim diyorum."

"Bendeniz Nakata minnettarım."

"Fakat amca."

"Evet."

"Benim de sana minnettar olmam gereken şeyler var."

"Öyle mi gerçekten?"

"Şöyle böyle on günden fazla bir süredir birlikteyiz amca," dedi genç adam. "O süre boyunca işe gitmemiş oldum. Baştaki birkaç gün için şirketten izin aldım, ama sonrası kafa izni oldu biraz. Herhalde artık eski işyerime dönemem. Eh, adam gibi özür dilersem affederler belki. Zaten önemi de yok. İyi bir şoförümdür, çalışkanımdır da. Nerede olsa iş bulurum. O yüzden iş meselesini hiç kafama takmıyorum. Amca, sen de takma. Neyse. Söylemek istediğim, bundan hiç pişman olmadığım. Bu on gün boyunca birçok tuhaf şeyi aynı anda tecrübe ettim. Havadan sülük yağdı, Albay Sanders çıktı ortaya, üniversitede felsefe okuduğunu söyleyen süper bir hatunla yattım, tapınaktan giriş taşını arakladım. Bir sürü tuhaf iş işte. Herhalde bir ömür boyunca ancak görülecek kadar tuhaf işi, ben şu on günde yaşadım. Sanki uzun mesafeli bir jet trenin deneme sürüşüne çıkmış gibiydim."

Genç adam sözlerini burada kesip devamını düşündü.

"Fakat amca."

"Evet?"

"Bence, o kadar garip şey içinde en garip olanı sensin. Evet, sensin amca. Senin en garip yanın da, benim gibi bir insanı değiştirebilmiş olman. Evet, yalnızca şu on günde çok farklılaştığımı hissediyorum. Nasıl söylesem, birçok şey artık daha farklı görünüyor gözüme. Şimdiye kadar hiçbir anlam ifade etmeyen şeylere daha farklı bakabiliyorum. Şimdiye kadar hiç ilginç gelmeyen bir müzik yüreğime işleyebiliyor. Hem de, o ruh halimi, aynı şeyleri anlayabilen biriyle oturup konuşmak isteyebiliyorum. Benim hayatımda böyle şeyler hiç olmamıştı. Neden böyle oldum sorusunun yanıtı da basit. Sürekli seninle beraberdim de ondan. Etrafımdaki şeylere senin gözünle

bakabilmeyi öğrendim. Elbette, her şeye senin gözlerinle bakmaya çalışıyor değilim. Fakat nasıl desem, çok doğal bir şekilde, senin gözlerinle bakmayı başarabiliyorum işte. Neden böyle yapıyorum, biliyor musun? Senin dünyaya bakış tarzın çok hoşuma gidiyor. İşte o yüzden ben, senin çağırdığın şekliyle Hoşino Bey, sürekli yanında kaldım. Yanından ayrılamadım. Bu da benim yaşamımda en dolu dolu yaşadığım günleri getirdi. Bunun için benim sana teşekkür etmem gerekir amca. Senin bana teşekkür etmene, minnet duymana hiç gerek yok. Elbette, teşekkür etmen kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Yalnızca, söylemek istediğim, Nakata Amca, senin benim için birçok şey yapmış olduğun. Dediklerimi anlayabiliyor musun?"

Fakat Nakata genç adamın söylediklerini duymuyordu. Çoktan gözlerini kapatmış, ritmik nefes alış verişiyle derin uykusuna dalmıştı.

"Ne kadar rahat bir adam!" dedi Hoşino derin bir iç geçirerek.

Genç adam, sırtına alarak apartmandaki dairelerine kadar taşıdığı Nakata'yı götürüp usulca yatağına yatırdı. Giysilerine dokunmayarak, yalnızca ayakkabılarını çıkarıp üzerine de ince bir yorgan örttü. Nakata ise hafifçe kıvrılarak yatış şeklini düzeltip her zamanki gibi doğrudan tavana bakacak pozisyona getirdikten sonra bir daha da kımıldamadı.

"Al başına belayı. Kesin, yine iki üç gün böyle uyur bu şimdi," diye geçirdi aklından genç adam.

Fakat işler hiç de genç adamın aklından geçirdiği gibi gitmedi. Ertesi gün, çarşamba günü öğleden sonra Nakata ölmüştü. Derin

uykusunun arasında sessiz sakin son nefesini vermişti. Yüzü her zamanki gibi sakindi, ilk bakışta huzur içinde uyuduğu sanılacak kadar. Genç adam birkaç kez Nakata'yı omuzlarından sarsıp adıyla seslendi. Fakat Nakata kesinlikle ölmüştü. Nabzı yoktu, emin olmak için ağzına da el aynasını tuttu, ama ayna buğulanmadı. Nefesi de tamamen durmuştu. Artık, bir daha asla bu dünyada uyanmayacaktı.

Ölü bir insanla aynı odada olunca, diğer seslerin yavaş yavaş kaybolduğunun farkına vardı. Çevredeki gerçek sesler gitgide gerçekliğini kaybediyordu. Anlamlı tek ses, sonunda sessizlik haline geliyordu. O sessizlik, denizin dibine çöken çamur gibi gittikçe ağırlaşıyordu. Ayakları tutuluyor, beli tutuluyor, göğsü sıkışıyordu. Yine de, genç adam uzun süre Nakata'yla aynı odada kalarak, derinleşen sessizliğin ağırlığını yaşadı. Koltukta oturup Nakata'ya profilden bakarak, ölmüş olduğu gerçeğini ağır ağır hazmetti. Her şeyi kabullenmesi uzun bir zaman aldı. Hava ağırlaşmış, o an hissettiklerini gerçekten kendisinin hissedip hissetmediğini bile anlayamaz hale gelmişti. Fakat buna karşın, bazı şeyleri doğal olarak anlamaya başlamıştı.

"Nakata ölmek yoluyla, nihayet normal bir Nakata haline gelebildi," diye düşündü genç adam. Nakata, o halinde o kadar uzun süre yaşamıştı ki, normal bir Nakata olabilmesi için ölmekten başka seçeneği kalmamıştı.

"Amca," diye seslendi genç adam Nakata'ya. "Böyle konuşmak biraz tuhaf olabilir, ama ölüm şeklin hiç de fena değil."

Nakata o derin uykusunun arasında, herhalde aklına hiçbir şey getirmeden, sakince ölüvermişti. Ölmüş haldeki yüzü de,

sakin, pişmanlık içermeyen, tereddütsüz, sıkıntı çekmediği anlaşılan bir yüzdü. "Benim tanıdığım Nakata bu işte," dedi genç adam kendi kendine. Nakata'nın yaşamı neydi, nasıl bir anlamı vardı bilemiyordu. Fakat iş oraya gelince, kimin yaşamında öylesine belirgin bir anlam vardı ki? "İnsan için gerçekten önemli olan, gerçekten ağırlığı olan şey, herhalde ölüm şeklidir," diye geçirdi aklından genç adam. Ölüm şekliyle karşılaştırıldığında, yaşam tarzı o kadar da önemli olmayabilirdi. Dahası, bir insanın ölüm şeklini belirleyen, o insanın yaşam şekli olmalıydı. Nakata'nın ölmüş yüzüne bakarken, bu düşünceler istemese bile aklına gelmişti genç adamın.

Yalnız, geriye önemli bir sorun kalmıştı. Birilerinin giriş taşını kapatması gerekiyordu. Nakata üzerine düşenlerin büyük çoğunluğunu yapmıştı ama o işi bırakmıştı geriye. Taş, koltuğun ayakucunda duruyordu. "Zamanı geldiğinde taşı yeniden ters çevirip girişi kapatmak zorundayım. Fakat Nakata Amca'nın söylediği gibi, taş kullanım şekline göre çok tehlikeli olabilir. Mutlaka, doğru bir ters çevirme yöntemi olmalı. Gücüme güvenip de zorla altüst edersem, dünya bile altüst olabilir."

"Amca! Tamam, ölmene bir şey dediğim yok da, bu en önemli işi bırakıp da gitmen iyi bir şey mi?" diye seslendi genç adam ölüye. Fakat yanıt alamadı.

Bir diğer sorun da Nakata'nın cesedine ne olacağıydı. Elbette, hemen polise ya da hastaneye telefon ederek hastaneye taşımalarını sağlamak, en mantıklı yoldu. Dünyadaki insanların herhalde yüzde 99'u o yolu seçerdi. Fakat Nakata, cinayet olayıyla ilgili olarak aranan bir adamdı. Öyle biriyle on gün boyunca birlikte hareket ettiği anlaşılırsa, genç adamın konumu da hassaslaşırdı. Polise götürürler, uzun uzun sorguya çekerlerdi. Ne olursa olsun bundan kaçınmak istiyordu. O on günü

ayrıntılarıyla anlatmak eziyetli olacaktı ve her şeyden öte, polisleri sevmiyordu. Elinden geldiğince onlara bulaşmamayı prensip edinmişti.

"Üstelik," dedi kendi kendine, "bu apartman dairesini nasıl açıklarım?"

" 'Albay Sanders kılığında bir yaşlı adam, bu daireyi bize verdi. Sizin için özel olarak hazırladığım bir oda, istediğiniz kadar kullanabilirsiniz,' dedi o amca... Polis böyle bir şeye inanır mı acaba? Asla inanmaz. 'Albay Sanders kim? Amerikan ordusundan mı?' Hayır, hani var ya, Kentucky Fried Chicken'ın tabelasındaki adam. Sizler de biliyorsunuzdur, Memur Bey. Evet, ta kendisi. Gözlüklü, beyaz sakallı... İşte o adam Takamatsu'nun arka sokaklarında pezevenklik yapıyordu. Orada tanıştık. Bana da hatun ayarladı. Öyle bir şey anlatırsam 'Geri zekâlı! Saçmalamayı kes!' diye geçiriverirler yumruğu. O tipler devletten maaş alan yakuza gibidirler."

Genç adam derin derin iç geçirdi.

"Benim yapmam gereken, bir an önce ve mümkün olan en hızlı şekilde buradan uzaklaşmak. İstasyondan polise isim vermeden telefon ederim. Bu apartman dairesinin adresini söyler, birinin öldüğünü bildiririm. Sonra da, dosdoğru trene biner Nagoya'ya dönerim. Böylelikle bu olayla da hiç ilgim kalmaz. Nereden bakılırsa bakılsın, doğal ölüm neticede, polis de pek fazla kurcalamaz artık. Nakata Amca'nın yakınları naaşını alır, basit bir cenaze yaparlar herhalde. Ben de şirkete gider, patronun önünde başımı eğerim. 'Özür dilerim, bundan sonra tüm ciddiyetimle çalışacağım,' derim. Sonra da normal hayatıma dönerim."

Hoşino eşyalarını topladı. Yedek eşyalarını çantasına tıkıştırdı. Çuniçi Dragons şapkasını başına takıp atkuyruğu saçlarını şapkanın arka tarafındaki boşluktan geçirdi ve yeşil güneş gözlüklerini taktı. Boğazı kurumuştu, buzdolabından Diet Pepsi çıkarıp içti. Buzdolabının kapağına yaslanıp kolasını içerken koltuğun ayakucunda duran taş gözüne ilişti. Tersyüz edilmiş haliyle duran "giriş taşı". Sonra Nakata'nın odasına gidip yataktaki dümdüz yatışına baktı. Nakata hiç de ölmüş gibi durmuyordu. Sanki hâlâ sessiz sessiz nefes alıyor gibiydi. Öylece kalkıp "Hoşino Bey. Bendeniz Nakata ölmekle yanlış yaptım," diyecekmiş gibi duruyordu. Elbette bu mümkün değildi. Nakata ölmüştü. Mucize gerçekleşmiyordu. O, artık yaşamın son çizgisini geçmişti.

Genç adam elinde kola kutusu olduğu halde başını iki yana salladı. "Olmaz," dedi kendi kendine. "Taşı öylece bırakıp gidemem." Nakata, son anına kadar işlerini düzgün bir şekilde halletmeyince rahat edemeyen karakterini korumuştu. Ancak, her şeyi bitiremeden pili bitmişti. O yüzden de, en sona kalan o büyük işi halledemeden ölmüştü. Genç adam alüminyum kutuyu elinin içinde ezip çöp kutusuna attı. Fakat boğazının kuruluğu hâlâ geçmemişti. Buzdolabını açarak, ikinci Diet Pepsi'yi alıp kapağını açtı.

"Nakata Amca ölmeden önce 'Bir kez olsun yazıları okuyabilmek isterim,' demişti bana. Öyle olursa, kütüphaneye gidip istediği kadar kitap okuyabilecekti. Fakat o dileğini gerçekleştiremeden öldü. Elbette, ölünce başka bir dünyaya gitmiş, orada normal bir Nakata olarak, yazılanları okuyor olabilir. Fakat bu dünyada yaşadığı süre boyunca, son ana kadar yazıları okuyamadı. Hatta tam tersine, Nakata Amca'nın yaptığı son iş yazıları yakmak oldu. Orada yazılı binlerce sözcüğü bir anda hiçliğe çeviriverdi. Kaderin cilvesi işte. Öyleyse, ben de bu

adamın son dileğini bir şekilde yerine getireyim. Girişi kapatayım. Bu çok önemli bir iş. Neticede, ne sinemaya ne akvaryuma götürebildim onu."

Genç adam ikinci Diet Pepsi'yi bitirince, koltuğun önüne kadar gidip çömelerek taşı kaldırmayı denedi. Taş ağır değildi. Evet, hafif de değildi, ama biraz güç verince kolayca kaldırabilmişti. Albay Sanders'la birlikte tapınaktan arakladığı günkü ağırlığındaydı. Turşu kurarken kullanmak için ideal bir ağırlıktı. Öyleyse, taş o an sıradan bir taştan başka bir şey değildi. Ancak, giriş taşı işlevi gördüğü sırada var gücüyle bile zor kaldıracağı kadar ağırlaşıyordu. Hafifken, başka bir taştan hiç farkı yoktu. Özel bir şeyler oluyor, o koşullar altında da taş normalden kat kat ağırlaşıyor ve "giriş taşı" işlevi görüyor olmalıydı. Sözgelimi, şehrin tamamının yıldırımlar altında kalması gibi bir olay olduğunda.

Genç adam balkona yaklaşarak, perdeyi çekip havaya baktı. Gökyüzü dün olduğu gibi uçuk kurşuni bulutlarla kaplıydı. Fakat yağmur yağacakmış gibi durmuyordu. Şimşek çakması olasılığı da çok zayıftı. Kulak kesilip burnunu uzatarak havayı kokladı. Fakat farklı bir şey hissetmedi. Dünyanın bugünkü ana teması "durumu korumak" olmalıydı.

"Baksana amca," diye seslendi genç adam ölü Nakata'ya. "Yani ben, bu dairede seninle birlikte o özel olayın meydana gelmesini bekleyecek miyim şimdi? Fakat özel olay nasıl bir şey ki? Benim hiçbir fikrim yok. Üstelik ne zaman olacağını bile bilmiyorum. Daha da kötüsü, şimdi hazirandayız, seni öyle bırakırsam cesedin feci halde çürür. Sen elbette bunları duymak istemeyebilirsin, ama bu doğa kuralı. Hem de, aradan ne kadar zaman geçer, durumu polise bildirmek ne kadar gecikirse benim konumum da o ölçüde farklılaşır. Eh, ben de elimden geleni yaparım, ama şu

işin ayrıntılarını bilirsem içim rahatlar."

Fakat hiç yanıt gelmedi.

Genç adam odanın içinde amaçsızca volta attı. Belki de, Albay Sanders arayabilirdi. O ihtiyar, taşı ne yapması gerektiğini mutlaka biliyor olmalıydı. İçini rahatlatacak, önemli uyarılarda bulunabilirdi. Fakat telefona ne kadar bakarsa baksın zili çalmadı. Telefon da sessizliğe ayak uydurmuştu. Sessizleşen telefon, haddinden fazla içine kapanık bir aletmiş gibi gelmeye başladı genç adama. Kapıyı vuran da olmuyordu. Tek bir posta bile gelmiyordu. Hiçbir özel olay olmuyordu. Hava değişmiyor, kuşlar bile haber vermiyordu. Zaman soğuk bir şekilde akıp gitmeye devam ediyordu. Öğlen olmuş, öğlen saatleri de ağır ağır akşam saatlerine dönmeye başlamıştı. Duvardaki pilli saatin ibresi pürüzsüz ilerliyor, yataktaki Nakata'nın ölü hali devam ediyordu. Nedense hiç iştahı yoktu. Genç adam, akşam saatlerinde üç kutu kola daha içip bir vazifeyi yerine getiriyormuş gibi, birkaç dilim kraker yedi sadece.

Saat altı olduğunda, genç adam koltuğa oturup uzaktan kumandayla televizyonu açtı. NHK'nin saat başı haberlerine baktıysa da, dikkatini çekecek bir haber çıkmadı. Her zamanki gibi, sıradan bir gün olmuştu. Haberler bitince televizyonu kapattı. Spikerin sesi kulaklarını tırmalamaya başlamıştı. Dışarısı yavaş yavaş kararıp nihayet gece kendini tamamen gösterdi.

"Amca!" diye seslendi Hoşino Nakata'ya. "Kısa bir an için olsun kalksana. İçinden çıkılmaz bir sorunla karşı karşıyayım. Hem de sesini duymak istiyorum."

Fakat Nakata'dan yine yanıt alamadı. Nakata, artık o son

çizginin ötesindeydi. Ölü halde kalmaya devam ediyordu. Sessizlik derindi, kulak kesilse dünyanın dönüş sesini bile duyacak gibiydi.

Genç adam oturma odasına dönüp *Arşidük Üçlüsü* CD'sini CD çalara yerleştirdi. İlk girişi dinlerken, gözlerinden kendiliğinden yaş boşalmaya başladı. Gözyaşlarının ardı arkası kesilmiyordu. *"Şu işe bak, en son ne zaman ağlamıştım acaba?"* diye sordu kendine. Fakat anımsayamadı.

45

Gerçekten de "giriş"ten sonraki yolun yol olduğunu anlamak bir hayli güçtü. Yol tamamen yol olmaktan çıkmıştı demek daha doğru olur. Orman daha da yoğunlaşmış, devasa bir görünüm almıştı. Yürüdüğümüz yerin eğimi artmış, yüzeyini yoncalar ve otlar kaplamıştı. Gökyüzü tamamen görünmez olmuş, etraf akşam saatleri gibi kararmıştı. Örümcek ağları daha da kalınlaşmış, bitkilerin kokusu yoğunlaşmıştı. Orman insanların girişine tüm sertliğiyle karşı çıkıyor gibiydi. Fakat askerler tüfeklerini sırtlarına asarak önüme düşmüş, rahat rahat ilerliyorlardı. Şaşırtıcı ölçüde hızlı yürüyorlardı. İyice aşağılara sarkmış dalların altından geçip kayaların üzerinden neredeyse emekleyerek tırmandık, çukurların üzerinden atlayıp dikenli çalıları ustaca ayırarak aralarından geçtik.

İki askeri kaybetmemek için var gücümle arkalarından gitmem gerekiyordu. Benim arkalarında olup olmadığımı bir kez bile dönüp de kontrol etmemişlerdi. Sanki benim gücümü ölçmeye, nereye kadar dayanabileceğimi öğrenmeye çalışıyorlardı. Hatta (nedendir bilmem) içimde bana sinirlendikleri gibi bir his bile oluşmuştu. Tek bir kelime bile etmiyorlardı. Kendi aralarında da konuşmuyorlardı. Hiç istiflerini bozmadan ilerliyorlardı yalnızca. Hiç konuşmadıkları halde, nöbetleşe biri öne geçiyor sonra yer değiştiriyorlardı. Askerlerin sırtlarına astıkları tüfekleri, gözümün önünde ritmik bir şekilde sağa sola salınıyordu. Sanki bir çift metronom gibiydiler. Sürekli o tüfeklere bakınca, gitgide hipnotize olduğumu hissediyordum. Bilincim başka bir yöne doğru, buzun üzerinde kayar gibi uzaklaşıyordu. Fakat onlardan geri düşmemek için tere batmış halde de olsa, ses çıkarmadan

yürümeye devam ediyordum.

"Çok mu hızlı yürüyoruz?" diye sordu sağlam yapılı olan asker arkasına dönerek.

"Hayır," dedim. "Sorun yok. Geliyorum."

"Sen gençsin. Gelirsin," dedi uzun boylu olanı önüne bakarak.

"Biz bu yolu gidip gelmeye alıştığımız için, farkında olmadan hızlanıveriyoruz," dedi sağlam yapılı olan açıklama getirmek istercesine. "O yüzden, eğer sana hızlı gelirse söyle. Çekinecek bir şey yok. O zaman biraz yavaşlarız. Yalnız, gereğinden daha yavaş yürümek istemediğimizi de bilmeni isterim. Umarım anlamışsındır."

"Yetişemeyecek gibi olursam, söylerim," diye yanıtladım. Kendimi zorlayarak düzenli nefes alıp verip güçlük çektiğimi anlamamalarına çalışıyordum. "Daha çok gidecek miyiz?"

"Pek kalmadı," dedi uzun boylu olan.

"Çok az kaldı," diye ekledi diğeri.

Fakat söylediklerine pek güvenmemem gerektiğine dair bir his oluşmuştu içimde. Onların kendilerinin de söylediği gibi, bulunduğumuz yerde zamanın önemi yoktu.

Bir süre daha sessizce yürümeye devam ettik. Fakat yürüyüş hızları, beni önceki kadar zorlamıyordu. Galiba sınav sona ermişti.

"Bu ormanda zehirli yılanlar gibi tehlikeli hayvanlar yok mudur?" diye aklıma takılıp duran soruyu sordum.

"Zehirli yılan..." dedi uzun boylu gözlüklü asker arkasına bakmadan. Sürekli önüne bakarak konuşuyordu. Her an önüne önemli bir şey çıkabilirmiş gibi bir tedirginlik içinde. "Şimdiye kadar hiç aklıma bile getirmedim."

"Olabilir," dedi sağlam yapılı olan, dönüp bana bakarak. "Gördüğümü hatırlamıyorum, ama belki de vardır. Fakat olsa bile bizimle alakası yok."

"Söylemek istediğimiz," dedi uzun boylu olan her zamanki yavaş konuşma tarzıyla, "bu ormanın sana zarar verme niyeti yok."

"O yüzden zehirli yılan gibi şeylerden endişe etme," dedi sağlam yapılı olan. "Bu seni rahatlattı mı?"

"Evet," dedim.

"Ne zehirli yılanlar ne zehirli örümcekler ya da böcekler, ne de zehirli mantarlar... Burada sana zarar verebilecek hiçbir öteki yok," dedi uzun boylu asker, yüzü önüne dönük halde.

"Öteki?" diye sordum. Belki de yorulduğumdan, o sözcük bana hiçbir anlam ifade etmemişti.

"Öteki işte. Başkaları yani," dedi. "Hiçbir öteki, burada sana zarar veremez. Ne de olsa, burası ormanın en derin yeri. Hiç kimse, hatta sen kendin bile, burada kendine zarar veremezsin."

Söylediklerini anlamaya çalışıyordum. Fakat yorgunluk ve ter, manzaranın sürekli aynı olmasından kaynaklanan hipnotize etki yüzünden düşünce yetim zayıflamıştı. Hiçbir şeyi derli toplu düşünebilecek durumda değildim.

"Askerken, bıktırana kadar süngüyle düşmanın karnını deşme talimi yaptırmışlardı," dedi sağlam yapılı olan. "Sen, süngü nasıl saplanır, biliyor musun?"

"Hayır," dedim.

"Önce süngüyü düşmanın karnına saplayacaksın, sonra da yana doğru döndüreceksin. Sonra da, karnını iyice deşeceksin. Artık düşmanın, acı içinde ölümü beklemekten başka çaresi kalmaz. Öyle bir ölüm hem uzun sürer hem de feci bir şeydir. Fakat sadece saplayıp da geri çekersen, bu sefer düşman doğrulduğu gibi senin bağırsaklarını deşiverir. Biz öyle bir dünyadaydık işte."

Bağırsaklar. Bunun labirentin metaforu olduğunu öğretmişti Oşima. Kafamın içinde birçok şey birbirine karışmış, bulanıklaşmaya başlamıştı. Neyin ne olduğunu ne olmadığını ayırt edemiyordum artık.

"Neden bir insanın başka bir insana böylesine zalimce bir şey yapmak zorunda kalacağını anlayabiliyor musun?" diye sordu uzun boylu asker.

"Hayır," diye yanıtladım.

"Ben de anlayamıyorum," dedi uzun boylu asker. "Karşımdaki ister Çin askeri ister Rus askeri, isterse Amerikan askeri olsun, karnını deşmek gibi bir isteğim asla olmadı. Fakat nihayetinde öyle bir dünyaya adım atmıştık bir kere. Yanlış anlamanı istemem, biz ikimiz zayıf insanlar değiliz. Hatta çok da iyi iki askerdik, sanırım. Ama böylesi bir şiddet arzusuna dahil edilmeye katlanamadık sanıyorum. Sen de, zayıf bir insan değilsin, yanlış mı?"

"Kendim pek anlayamıyorum," dedim dürüstçe. "Fakat biraz olsun daha güçlü olmak için çabalıyorum."

"Bu önemli işte," dedi sağlam yapılı asker dönüp bana bakarak. "Hem de çok önemli. Güçlü olmak azmiyle çabalamak."

"Senin güçlü bir insan olduğunu, başka biri söylemese bile rahatlıkla anlardım," dedi uzun boylu olan. "Bu yaşta, buraya kadar gelebilmiş olman bile yeterli."

"Çok sağlamsın," dedi sağlam yapılı olan.

İki asker orada durdular. Uzun boylu olan gözlüğünü çıkarıp parmaklarıyla burnunun kıyılarını ovaladıktan sonra, gözlüğünü tekrar taktı. Ne nefesleri hızlanmış ne de terlemişlerdi.

"Susadın mı?" diye sordu uzun boylu asker.

"Biraz," dedim. Aslında, boğazım feci halde kurumuştu. Mataramı koyduğum sırt çantasını yolda atmıştım çünkü. Beline taktığı alüminyum matarasını çıkararak bana uzattı. O ılık sudan birkaç yudum içtim. Su, sanki vücudumun her noktasına yayılmıştı. Mataranın ağzını silip geri verdim. "Teşekkürler," dedim. Uzun boylu asker de sessizce başını salladı.

"Buradan sonra bayır başlıyor," dedi sağlam yapılı asker.

"Hiç durmadan ineceğiz, yuvarlanma sakın," dedi uzun boylu asker.

Sonra birlikte, insanın ayakta durmakta bile güçlük çekeceği yokuştan aşağı dikkatli adımlarla inmeye başladık.

O uzun ve dik yokuşu ortalarına kadar inip de, geniş bir kaya çıkıntısının etrafından dönerek ormandan çıktığımızda o dünya bütün manzarasıyla karşımızda duruyordu.

İki asker orada durarak, dönüp yüzüme baktılar. Hiçbir şey söylemediler. Fakat hiçbir şey söylemeseler bile, gözleri her şeyi anlatıyordu. *O yer burası. Buraya gireceksin.* Ben de durup o dünyaya baktım.

Doğal şekillerin ustaca kullanılarak açıldığı düz bir yaylaydı. Orada ne kadar insan yaşadığını anlamam mümkün değildi. Fakat yerin ölçeğine bakılırsa pek fazla olmadığı belliydi. Birkaç sokak ve o sokaklar boyunca sıralanmış binalar vardı. Küçük sokaklar ve küçük binalar. Sokaklarda insan yoktu. Binaların hiçbir albenisi yoktu, dış görünüşlerinin estetiğinden ziyade rüzgârdan ve yağmurdan korunmak amacıyla yapıldıkları belliydi. "Kasaba," diyecek kadar büyük değildi. Dükkânlar yoktu, halka açık büyük binalar yoktu, tabelalar yoktu. Yalnızca aynı büyüklükteki, aynı şekillerdeki binalar, yan yana sıralanmış ve bir yerleşim yeri oluşturmuştu. Hiçbir binanın bahçesi, sokaklarda da tek bir ağaç yoktu. Sanki "Yeşillik arayan etraftaki ormana gitsin" düşüncesi hâkim gibiydi.

Hafif bir rüzgâr esiyordu. Ormanın arasından geçen rüzgâr, çevremdeki ağaç dallarını hışırdatıyordu. O sıradan hışırtı sesi, yüreğimin yüzeyinde izler bırakıyor gibiydi. Bir ağacın gövdesine elimi dayayıp gözlerimi kapadım. O izler bir şifreye de benziyordu. Fakat henüz ne anlama geldiğini anlayamıyordum. Hiç bilmediğim bir yabancı dil gibiydi. Kendimi zorlamaktan vazgeçerek gözlerimi açıp oradaki yeni dünyaya tekrar baktım. Yokuşun ortasında askerlerle birlikte durup o dünyaya baktıkça, yüreğimdeki izlerin değişmeye başladığını hissedebiliyordum. O değişimlerle birlikte şifre yeniden kurgulanıyor, metafor

dönüşmeye başlıyordu. Kendimden uzaklaşmış, havada süzülüyor gibiydim. Bir kelebek olmuş, dünyanın kıyılarında uçuyordum. O kıyıların dış tarafında kütle ve boşluğun tek vücut haline geldiği bir mekân vardı. Geçmiş ve gelecek, kesintisiz ve sonsuz bir düğüm oluşturmuştu. Orada, henüz hiç kimsenin okumadığı göstergeler, hiç kimsenin duymadığı akortlar vardı.

Askerler tek kelime etmeden tekrar yürümeye başlayınca, ben de sessizce peşlerine takıldım. Yokuştan indikçe, o yer daha da yaklaşıyordu. Taşlarla örülmüş duvarlar arasından geçen bir dere yol boyunca akıyordu. İnsanın içini rahatlatan bir su şırıltısı duyuluyordu. Temiz, berrak bir suydu. Orada her şey saf ve sadeydi. Yer yer ince elektrik direkleri vardı ve birinden diğerine elektrik kabloları geçiyordu. Herhalde elektrik oraya kadar geliyordu. Elektrik? Tabii ki tuhaftı.

Bu yerin dört tarafı yüksek yeşil surlarla çevriliydi. Gökyüzünü ise kurşuni bulutlar tamamen kapatmıştı. Askerlerle birlikte bir sokaktan geçiyorduk, ama hiç kimseyle karşılaşmadık. Etraf sessizliğe gömülmüştü, tek bir ses çıkmıyordu. Belki de insanlar evlerine kapanmış, nefeslerini tutarak bizim geçişimizi izliyorlardı.

İki asker beni binalardan birine götürdüler. Oşima'nın dağ kulübesiyle aynı büyüklükteydi ve şaşırtıcı ölçüde de ona benziyordu. Sanki biri model alınarak diğeri yapılmış gibi. Ön tarafında verandası vardı ve bir de sandalye konulmuştu. Düz çatılı bir yapıydı, çatısından şöminesinin bacası çıkarılmıştı. Oşima'nın kulübesinden farkı, içeride oturma odası ile yatak odasının ayrı olması, bu evde lavabo ve elektriğin bulunmasıydı. Mutfağında buzdolabı vardı. Pek fazla büyük olmayan, eski tip bir elektrikli buzdolabı. Tavandan lamba da sarkıyordu. Televizyon da vardı. Televizyon?

Yatak odasındaki tek kişilik gösterişsiz yatak, her an kullanılmaya hazırdı.

"Buraya alışana kadar, burada kalacaksın," dedi sağlam yapılı olan. "Pek uzun sürmez herhalde. Şimdilik idare et."

"Az önce de söylediğim gibi burada zaman o kadar önemli bir sorun değildir," dedi uzun boylu olan.

"Hem de hiç önemli değildir," diye ekledi sağlam yapılı olan.

Sonra birbirlerine baktılar.

"Küçük bir rüzgâr enerjisi jeneratörümüz var, ormanın içinde. Elektrik oradan geliyor. Orada her zaman rüzgâr eser," diye açıklamaya başladı uzun boylu olan. "Elektrik olmasa biraz sıkıntılı olur."

"Elektrik olmasa buzdolabı kullanamayız, buzdolabı olmayınca da yiyecekleri koruyamayız," dedi sağlam yapılı olan.

"Olmasa şansımıza küser, bir şekilde idare etmeye çalışırız gerçi..." dedi uzun boylu olan. "Olursa da rahatlık elbette."

"Eğer karnın acıkırsa, buzdolabından istediğin her şeyi alıp yiyebilirsin. Pek ahım şahım bir şeyler yok ama..." dedi sağlam yapılı olanı.

"Burada et yoktur, balık da yok. Kahve, içki hiç yok," dedi uzun boylu olan. "Başlangıçta biraz zor olabilir, ama hemen alışırsın."

"Yumurta, peynir ve süt var," dedi sağlam yapılı olanı. "Hayvansal protein bir ölçüde gerekli çünkü."

Uzun boylu olan ekledi. "Öyle şeyleri burada üretemiyoruz. Başka yerden getirmek gerekiyor. Mal takası yoluyla hallediyoruz."

Başka yer?

Uzun boylu olan başını salladı. "Evet. Burası dünyadan tamamen soyutlanmış bir yer değil. Elbette, başka yerler de var. Sen de yavaş yavaş öğrenirsin artık."

"Akşam olunca birileri gelip yemeğini yapar," dedi sağlam yapılı olan. "Eğer o zamana kadar canın sıkılırsa, televizyon izle istersen."

Televizyonda program yayını mı var?

"Eh, ne çıkar bilmem," dedi uzun boylu olan, biraz canı sıkılmış bir ifadeyle. Sonra başını yana eğerek, sağlam yapılı olana baktı.

Sağlam yapılı olan da başını yana eğdi. Ne diyeceğini bilemez gibi bir ifade vardı yüzünde. "Aslında televizyonun ne olduğunu pek bilmiyoruz. Şimdiye kadar bir kez bile izlemedik."

"Yeni gelenler için işe yarayabilir diye, bir televizyon da var işte," dedi uzun boylu olan.

"Fakat mutlaka bir şeyler izleyebilirsin," dedi sağlam yapılı olan.

"Neyse. Şimdilik burada dinlenmene bak," dedi uzun boylu olan. "Bizim yine nöbet yerimize dönmemiz gerek."

"Getirdiğiniz için teşekkürler."

"Teşekküre gerek yok, kolay işti," dedi sağlam yapılı olan. "Hem senin ayakların diğerlerinden çok daha sağlam çıktı. Bizi doğru dürüst takip bile edemeyen birçok insan oldu. Hatta sırtımızda getirdiğimiz bile oldu. Seni getirmek çok kolay oldu."

"Burada görmek istediğin biri olduğunu söylemiştin değil mi? Yanılmıyorsam," dedi uzun boylu asker.

"Evet."

"Sanırım, kısa süre içinde görüşürsün," dedi uzun boylu olan. Sonra da başını birkaç kez yukarıdan aşağıya salladı. "Burası dar bir dünyadır."

"Umarım, çabuk alışırsın," dedi sağlam yapılı olan.

"Bir kez alıştın mı, rahat bir yerdir burası," dedi uzun boylu asker.

"Çok teşekkür ederim."

İkisi aynı anda hazırola geçerek selam durdular. Derken tüfeklerini yine sırtlarına takarak dışarı çıktılar. Sonra hızlı adımlarla sokaktan geçip geldiğimiz yöne doğru uzaklaştılar. O ikisi, herhalde gece gündüz demeden o girişte nöbet tutuyordu.

Mutfağa gidip buzdolabının içine göz attım. Domates ve peynir kalıbı vardı. Yumurta da vardı. Turp ve havuç da. Büyükçe bir porselen kapta süt ve tereyağı. Rafta ekmek görünce, ucunu kesip tadına baktım. Biraz sertti, ama tadı pek de fena değildi.

Mutfakta evye ve musluk da vardı. Musluğu açtım, su geliyordu. Temiz, soğuk bir su. Elektrik olduğuna göre herhalde

kuyudan elektrikli pompayla çekiliyordu. Bir bardak su içtim.

Pencerenin yanına gidip dışarıya baktım. Gökyüzünde hiçbir değişiklik yoktu, hâlâ kurşuni bulutlar vardı ama yağmur yağacakmış gibi durmuyordu. Uzunca bir süre pencereden dışarı bakmaya devam ettim, ama yoldan geçen tek bir kişi bile olmadı. Kasaba tamamen ölü gibiydi ya da bir nedenden dolayı insanlar bana görünmek istemiyorlardı.

Pencerenin yanından ayrılarak sandalyeye oturdum. Düz ve sert bir sandalyeydi. Toplam üç sandalye vardı ve masayı çevreleyecek şekilde konulmuştu. Kare şekilli bir masaydı ve kat kat vernik çekildiği belli oluyordu. Odayı çevreleyen kireç duvarlarda ne bir resim ne bir fotoğraf ne de takvim vardı. Yalnızca beyaz bir duvar. Tavandan tek bir ampul sarkıtılmıştı. Etrafında şemsiye şekilli basit bir avizesi vardı. Avize iyice sararmıştı.

Oda güzelce temizlenmişti. Parmağımı sürttüğümde masada ve pencerenin pervazında tek bir toz zerresi bile yoktu. Pencere camları da aynı şekilde tertemizdi. Tencereler, tabaklar ve diğer mutfak gereçleri de yeni değildi, ama özenli kullanılmıştı ve tertemizdi. Tezgâhın kıyısında eski tip elektrikli bir ocak vardı. Kontrol etmek için düğmesini çevirdim. Spiraller hemen kırmızılaşıp ısınmaya başladı.

Masa ve sandalyeler hariç tutulursa kalın ahşap çerçeveli renkli televizyon odadaki tek mobilyaydı. On beş, yirmi yıllık olmalıydı. Uzaktan kumandası yoktu. Sanki bir yerlere atılmış, oradan alınarak da buraya getirilmiş gibi duruyordu (Kulübenin içindeki elektrikli eşyaların tamamı büyük çöp toplama yerinden getirilmiş gibiydi. Pis değillerdi ve işe yarar haldeydiler, ama hepsinin rengi atmıştı ve eskiydiler). Açtığımda, televizyonda

eski bir film gösteriliyordu: *Neşeli Günler*. İlkokuldayken öğretmenimizin götürdüğü sinemada büyük ekranda izlemiştik. Çocukluğumda izlediğim az sayıdaki filmden biriydi (çevremde sinemaya götürmek lütfunda bulunacak bir yetişkin olmadığı için). Asık suratlı baba yani Albay Trapp, işi dolayısıyla Viyana'ya gider, ev öğretmeni Maria da çocukları dağa pikniğe götürür. Sonra çayırlarda oturup gitarını çalarak masum şarkılar söyler. Ünlü bir sahneydi. Televizyonun önüne oturup kendimi kaptırarak o filmi izledim. Eğer çocukluğumda yanımda Maria gibi biri olsaydı yaşamım çok daha farklı olabilirdi (o filmi ilk izlediğimde de aynı şeyleri düşünmüştüm). Söylememe hiç gerek yok, ama öyle biri asla karşıma çıkmadı.

Sonra yeniden gerçekliğe döndüm. Neden o an, öyle bir yerde oturmuş ciddi ciddi *Neşeli Günler* filmini izliyordum acaba? Her şeyden öte, neden *Neşeli Günler*? Kasabadaki insanlar yayını uydu anteni kullanarak mı alıyorlardı acaba? Herhalde bant yayını olmalıydı. Çünkü kanalları kurcaladığımda *Neşeli Günler*'den başka bir şey yoktu. Diğer kanallardan yalnızca kum fırtınası sesi geliyordu. O beyaz tonlarındaki ekran ve parazit sesi, aklıma ilk olarak kum fırtınasını getirmişti.

Edelweiss şarkısı başladığında televizyonu kapattım. Sessizlik odaya geri döndü. Boğazım kurumuştu, mutfağa giderek buzdolabından büyük kaptaki sütü çıkarıp içtim. Koyu ve taze bir süttü. Tadı marketlerde satılan sütten farklıydı. O sütten bardak bardak içerken, bir an François Truffaut'nun *400 Darbe* filmini anımsadım. Filmde öyle bir sahne vardı. Genç Antoine evden kaçıyor, karnı acıkıyor, sabahın erken saatlerinde evlerden birinin kapısına bırakılan sütü çalıyor, hızlı adımlarla kaçarken bir yandan da sütü içiyordu. O büyük şişeyi tamamen bitirmesi zaman alıyordu. Hüzün verici, acıklı bir sahneydi. Bir şeyleri yemek ya da içmenin o kadar hüzün verici, acıklı olabileceğine

insan inanamıyordu. O film de, çocukluğumda izlediğim az sayıdaki filmlerden biriydi. İlkokulda ödev olarak o filmi seçmiş ve sinemaya da tek başıma gitmiştim. Trenle İkebukuro'ya kadar gitmiş, sinemadan çıkınca da hemen süt alıp içmiştim. İçmeden duramazdım.

Sütü içtikten sonra feci halde uykumun geldiğinin farkına vardım. Kendimi kötü hissettirecek kadar feci bir uyku bastırmıştı. Kafamın çalışma hızı düşmüş, trenin istasyonda durması gibi durmuş, sonunda da hiçbir şey düşünemez hale gelmişti. İliklerim gitgide katılaşıyor gibiydi. Yatak odasına gidip âdeta sürünerek ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkardım, yatağa uzandım. Sonra yüzümü yastığa gömüp gözlerimi kapadım. Yastıkta güneş ışığı kokusu vardı. Özlediğim bir kokuydu. Yavaş yavaş içime çekip geri bıraktım. Uykunun gelip beni bulması pek fazla zaman almadı.

Uyandığımda ortalık zifiri karanlıktı. Gözlerimi açıp tamamen yabancı gelen o karanlığın içinde, o an nerede olduğumu düşündüm. İki askerin eşliğinde ormandan geçmiş, içinden dere geçen küçük bir kasabaya gelmiştim. Belleğim yavaş yavaş yerine geliyor, görüntüler berraklaşıyordu. Kulaklarımda bildiğim bir melodi yankılanıyordu: *Edelweiss.* Mutfak tarafından tencere tıkırtısı geliyordu. Yatak odasının kapısının aralığından süzülen ışıklar, odanın zemininde düz çizgiler oluşturuyordu. Işığın eski bir ampulden çıktığı belli oluyordu.

Yataktan kalkmaya çalıştım, ama her yanım uyuşmuştu. Homojen biçimde, vücudumun her yanı. Derin bir nefes alıp tavana baktım. Tabakların birbirine dokunduğunda çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordum. Birinin telaşlı adımlarla gidip

gelirken ahşap zeminde çıkardığı sesleri de duyabiliyordum. Benim için yemek hazırlıyor olmalıydı. Nihayet yataktan doğrulup yere basmayı başardım. Ağır ağır pantolonumu, çoraplarımı ve ayakkabılarımı giydim. Kapı kolunu usulca çevirip kapıyı açtım.

Mutfakta bir kız yemek yapıyordu. Sırtı bana dönük halde, yüzünü tencereye yaklaştırmış tadına bakıyordu, kapıyı açtığımı fark edince yüzünü kaldırıp bana döndü. Komura Kütüphanesi'nde her gece odama gelip duvardaki resme bakan kızdı. Evet, on beş yaşındaki Saeki Hanım. Üzerinde her zamanki kıyafetleri vardı. Uçuk mavi uzun kollu tek parça elbise. Sadece saçlarını tokayla tutturma şekli farklıydı. Beni görünce yüzünde hafif ama sıcak bir gülümseme belirdi. Çevremdeki her şey sanki altüst oluyormuş gibi sarsıldığımı sandım bir an. Şekli olan her şey önce darmadağın oluyor, sonra tekrar eski şeklini alıyordu. Fakat karşımdaki ne bir halüsinasyondu ne de bir hayalet. Gerçekliği olan, uzandığımda dokunabileceğim bir vücut halinde karşımdaydı. Bir akşam saati, gerçek bir mutfakta benim için gerçek yemek hazırlıyordu. Göğüsleri hafifçe dolgun, boynu porselen beyazlığındaydı.

"Uyandın mı?" diye sordu.

Sesim çıkmıyordu. Henüz kendimi toparlayamamıştım.

"Çok derin uyuyormuş gibi bir halin vardı," dedi kız. Sonra arkasını dönerek yemeğin tadını kontrol etmek için tekrar tencereye eğildi. "Eğer uyanmasaydın sadece yemeği bırakıp gitmek niyetindeydim."

"Bu kadar derin uyuyacağımı sanmamıştım," dedim nihayet ses çıkarmayı başararak.

"Ormandan geçip de geldin. Olacak o kadar," dedi. "Karnın acıktı mı?"

"Bilemiyorum ama sanırım aç."

Ona dokunmak istiyordum. Gerçekten dokunmanın mümkün olup olmadığını anlamak için. Fakat yapamıyordum. Orada öylece durmuş, ona bakıyordum. Vücudunun hareketleriyle çıkan seslere kulak vermiştim.

Tencerede hazırladığı haşlama sebze yemeğinden beyaz bir tabağa koyarak masaya getirdi. Derince bir kaba domates ve yeşilliklerle salata hazırlamıştı. Kocaman da bir ekmek. Yemek, haşlama patates ve havuçtan oluşuyordu. Özlediğim bir kokuydu aslında. O kokuyu ciğerlerime çekince, gerçekten acıktığımın farkına vardım. Önce bu açlık meselesini halletmem gerekiyordu. Üzeri çiziklerle dolu çatal ve kaşıkla yemeğimi yerken, o da biraz uzağa yerleştirdiği sandalyeye oturup yemek yiyişimi izledi. Sanki bu işinin önemli bir parçasıymış gibi çok ciddi bir yüz ifadesiyle. Arada sırada da elini saçlarına götürüyordu.

"On beş yaşındaymışsın," dedi.

"Evet," dedim ekmeğe tereyağı sürerken. "On beş yaşıma yeni girdim."

"Ben de on beş yaşındayım," dedi.

Başımı salladım. Az kalsın, "Biliyorum," diyecek oldum. Fakat böyle bir şeyi söylemek için henüz erkendi. Sessizce yemeğime devam ettim.

"Bir süre, burada yemeklerini ben hazırlayacağım," dedi.

"Temizliği yapar, çamaşırı da yıkarım. Elbise dolabında yedek giysiler var, istediğini giyebilirsin. Yıkanacakları sepete koyarsan, gerisini ben hallederim."

"Bu görevi kim veriyor?"

Gözlerini ayırmadan yüzüme baktı. Yanıt yoktu. Sorum sanki geçeceği devreyi şaşırmış, bilinmez bir mekâna savrulup öylece de silinip gitmiş gibiydi.

"Adın ne senin?" diye başka bir soru sordum.

Hafifçe başını iki yana salladı. "Bir adım yok. Burada adımız yoktur."

"Fakat bir adın olmazsa seni çağıramam."

"Çağırmana gerek yok," dedi. "İhtiyacın olduğunda ben burada olurum."

"Burada benim de bir ada ihtiyacım yok herhalde"

Başını salladı. "Zaten, sen sensin, başka biri değilsin ki. Sen sensin değil mi?"

"Sanırım, öyleyim," dedim. Fakat emin değildim. Ben, gerçekten ben miydim acaba?

Gözlerini ayırmadan yüzüme bakmaya devam ediyordu.

"Kütüphaneyi anımsıyor musun?" diye sordum cesaretimi toparlayarak.

"Kütüphane?" diyerek başını iki yana salladı. "Hayır,

anımsamıyorum. Kütüphane uzakta. Buradan çok uzakta. Fakat burada değil."

"Kütüphane var mı?"

"Evet. Fakat o kütüphanede kitap yok."

"Kütüphanede kitap yoksa ne var peki?"

Yanıtlamadı. Yalnızca başını hafifçe yana eğip öylece de kaldı. O sorum da, yine yanlış bir devreye kapılmıştı.

"Sen hiç gittin mi oraya?"

"Çok eskiden," dedi.

"Fakat kitap okumak için değil. Öyle mi?"

Başını salladı. "Çünkü orada kitap yok."

Bir süre daha hiçbir şey söylemeden yemeğimi yemeye devam ettim. Haşlamayı yedim, salatayı yedim, ekmeğimi yedim. O da hiçbir şey söylemeden, yemek yiyişimi yine ciddi bir yüz ifadesiyle izledi.

"Yemek nasıl olmuştu?" diye sordu yemeğimi bitirir bitirmez.

"Çok güzeldi. Hem de çok."

"Et ve balık olmadığı halde mi?"

Boş tabağı gösterdim. "Bak, tertemiz yaptım."

"Ben yaptım."

"Çok güzel olmuştu," diye tekrarladım. Üstelik gerçekten de güzel olmuştu.

O karşımda durdukça göğsüme buzdan bir bıçak saplanmaya çalışılıyormuş gibi bir acı hissediyordum. Çok şiddetli bir acıydı, ama şiddetli olmasına seviniyordum. O buzdan acı sayesinde kendi varlığımdan emin olabiliyordum. O acı, bir çapa gibi beni oraya demirliyordu. Sandalyesinden kalkıp su kaynatarak sıcak bir çay yaptı. Sonra, ben masada yaptığı çayı içerken boşalttığım tabakları mutfağa götürüp evyede yıkamaya başladı. Gözlerimi ayırmadan, arkasından onu izliyordum. Bir şeyler söylemek istiyordum. Fakat onun önünde, tüm sözcüklerin sözcük olma işlevlerini yitirdiğinin farkına vardım. Belki de sözcükleri birbirine bağlayan anlam, oradan silinip gitmişti. Ellerime baktım. Sonra pencerenin dışında ay ışığı altında ışıldayan kızılcık ağacını anımsadım. Göğsüme saplanan donmuş bıçaklar oradaydı.

"Seni yine görebilir miyim?" diye sordum.

"Elbette," diye yanıtladı. "Az önce söyledim ya, ihtiyacın olduğunda ben burada olurum."

"Aniden bir yerlere gidivermezsin değil mi?"

Yanıt vermeden, anlamsız gözlerle bana baktı. "Zaten nereye gideceğim ki," der gibi bir ifadeyle.

"Daha önce seninle karşılaşmıştım," dedim yine son bir cesaretle. "Başka bir yerde, başka bir kütüphanede."

"Sen öyle diyorsan öyledir," diyerek elini saçlarına götürüp tokasının yerinde olup olmadığını kontrol etti. Sesinden hiçbir

duygu sezinlenemiyordu. Söylediklerimle hiç ilgilenmediğini bana anlatmaya çalışıyordu sanki.

"Sonra seni bir kez daha görebilmek için geldim buraya. Seni ve bir başka kadını görebilmek için."

Başını kaldırıp ciddi bir yüz ifadesiyle aşağı doğru salladı. "Ormandan geçerek."

"Evet. Seninle ve bir diğer kadınla mutlaka görüşmek istiyordum."

"İşte burada beni buldun."

Başımı salladım.

"Söyledim ya," dedi. "İhtiyacın olduğunda burada olurum."

Bulaşıkları yıkamayı bitirince yiyecekleri koyduğu kapları bir çantaya yerleştirip omzuna astı.

"Yarın sabah yine görüşürüz," dedi. "Umarım buraya çabuk alışırsın."

Kapının önünde durup az ilerideki karanlığın içinde kayboluşunu izledim. Kulübede yine yalnız kalmıştım. Kapanmış bir çemberdeydim. Zaman orada önemli bir unsur değildi. Orada kimsenin adı yoktu. Ben ihtiyaç duyduğum sürece, o oradaydı. Orada on beş yaşındaydı. Herhalde sonsuza dek de öyle kalacaktı. Fakat ben ne olacaktım? Ben de orada sonsuza dek on beş yaşında mı kalacaktım? Yoksa orada yaşın da mı bir önemi yoktu?

Kız gözden kaybolduktan sonra da, tek başıma kapının

önünde durup amaçsızca dışarıdaki manzaraya bakmaya devam ettim. Gökyüzünde ne ay vardı ne de yıldızlar. Binaların bazılarında ışık yanıyordu. Pencerelerinden dışarı süzülüyordu. Benim kaldığım kulübedeki gibi cılız, sarı ışıklar. Fakat yine kimsecikler görünmüyordu. Yalnızca ışıklar. Evlerin dışında koyu bir karanlık. O karanlığın ötesinde, karanlık bir yokuş olduğunu ve ormanın kasabayı çevreleyecek şekilde yükseldiğini biliyordum.

46

Nakata öldükten sonra Hoşino o apartman dairesinden ayrılamadı. "Giriş taşı" hâlâ oradaydı, ne zaman ne olacağı belli değildi ve bir şeyler olacaksa da, taşın yanında kalıp hemen müdahale etmesi gerekebilirdi. Bu onun üzerine düşen sorumluluk gibi bir şeydi artık. Nakata'nın görevini, onun bıraktığı yerden devralmıştı. Hoşino, Nakata'nın ölüsünün yattığı odanın klimasını en düşük sıcaklığa, hava üfleme şiddetini de en güçlüye ayarlayarak pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol etti.

"Amca. Umarım fazla üşümezsin," dedi Nakata'ya dönerek. Nakata, tabii ki bu sözler karşısında herhangi bir fikir belirtmedi. Odaya yayılan havanın ağırlığı, kesinlikle bir ölünün vücudundan ağır ağır yükselen kokudan kaynaklanıyordu.

Genç adam oturma odasındaki koltuğa oturarak öylesine zaman öldürdü. İçinden müzik dinlemek gelmediği gibi kitap okumak da istemiyordu. Akşam saatleri gelip de oda kararmaya başladığında bile kalkıp ışığı yakmadı. Vücudundaki tüm güç çekilmiş gibiydi, o koltuğa oturduktan sonra bir daha kalkmayı hiç canı istememişti. Zaman yavaş yavaş yaklaşıyor, geliyor ve akıp gidiyordu. Arada sırada, o farkında olmadan, geriye gidip önceki bir noktadan devam mı ediyor acaba, dedirtecek kadar yavaş ilerliyordu.

"Dedem öldüğünde de çok koymuştu, ama bu kadar kötü olmamıştım," dedi genç adam kendi kendine. "Dedem ölmeden önce uzun bir hastalık yaşamıştı, er ya da geç öleceğini biliyordum. O yüzden gerçekten öldüğünde, bir nebze ölümüne

kendimi hazırlamış durumdaydım. O hazırlık aşamasının olup olmaması, çok şeyi fark ettiriyor. Fakat sorun yalnızca bu değil." Nakata'nın ölümünde genç adamı derin düşüncelere iten bir şeyler vardı.

Biraz karnı acıkınca mutfağa gidip dolaptan dondurulmuş sebzeli pilavı çıkardı mikrodalga fırında çözüp sadece yarısını yedi. Sonra da bir kutu bira içti. Bira bitince, yan odaya Nakata'ya bakmaya gitti. "Belki de dirilivermiştir," diye geçirmişti aklından. Fakat Nakata hâlâ ölüydü. Oda neredeyse buzdolabı gibi olmuştu. O kadar soğuk olduktan sonra, dondurma bile kolay kolay erimezdi herhalde.

Bir ölüyle yalnız başına, aynı çatı altında bir gece geçirmek ilk kez yaşayacağı bir deneyimdi. Belki de o yüzden, içindeki huzursuzluğu bir türlü bastıramıyordu. "Korkacak bir şey yok," dedi kendi kendine. Tüyleri diken diken falan olmuyordu. Yalnız, ölü bir insanla o şekilde birlikte olmaya alışık değildi. Ölü bir insan ile yaşayan bir insan arasında öncelikle zamanın akışı farklılaşıyordu. Seslerin tınısı bile farklılaşıyor olmalıydı. O yüzden bir türlü kendini rahat hissedemiyordu. Ne de olsa Nakata artık ölülerin dünyasındaydı, kendisi ise yaşayanların dünyasında. Eh, farklılık olması doğaldı. Koltuktan kayarak inip taşın yanına oturdu. Sonra da bir kediyi okşar gibi avcunun içiyle yuvarlak taşı okşadı.

"Ne yapacağım ben şimdi?" dedi taşa. "Nakata Amca'yı, daha doğru düzgün bir yere teslim etmek istiyorum, ama seni bir şekilde halletmeden bu mümkün değil. Aklımı oynatacağım neredeyse. Bendeniz Hoşino ne yapmalıyım? Eğer biliyorsan, söylesene."

Fakat yanıt gelmedi. Henüz, yalnızca bir taştı. Bunu Hoşino da

anlayabiliyordu. Danıştığı konuda bir yanıt almasının mümkün olmadığını da. Yine de genç adam taşın yanına oturup okşamaya devam etti. Bazı sorular sorup kendince doğru olan yanıtlar vererek, taşı ikna etmeye çalıştı. Acıma duygularını uyandırmayı bile denedi. Bir işe yaramayacağını elbette biliyordu, ama aklına yapabileceği başka bir şey de gelmiyordu. Üstelik Nakata da aynı şekilde taşın karşısına geçip konuşup durmuştu.

"Fakat bir taşın karşısına geçip de insafına sığınmaya kalkmak, amma da sefilce," diye geçirdi aklından genç adam. "Ne de olsa, taş gibi kalpsiz diye bir deyiş bile var."

Televizyonda haberleri izlemeyi düşünerek yerden kalktıysa da sonra vazgeçti. Sonra yine taşın yanına oturdu. Herhalde o an için en iyisi sessizlikti. "Kulak kesilmem, bir şeylerin olmasını beklemem gerek. Fakat ben beklemeyi pek bilmem," dedi genç adam taşa bakarak. "Şöyle bir düşünüyorum da, gençliğimden beri tez canlılığım yüzünden çok şey kaybettim. Pek fazla düşünmeden, aklıma estiğince hareket ettim, çoğu sefer de zarara uğradım. 'Mart kedisi gibisin, yerinde oturmayı bilmiyorsun,' derdi dedem de. Fakat şimdi kıçımın üstüne oturup beklemekten başka yol yok. Sabır Hoşino Bey, sabır."

Yan odadaki tamamen açtığı klimanın gürültüsü dışında, kulağına tek bir ses bile gelmiyordu. Nihayet, saat önce dokuz, sonra da on oldu. Fakat hiçbir şey olmadı. Yalnızca gecenin karanlığı koyulaşıyor, zaman akıp gidiyordu. Genç adam kendi odasından battaniye getirip koltuğa uzanarak üstüne örttü. Yatarken bile, taşa yakın olmasının daha iyi olacağına dair bir his vardı içinde. Işığı kapatıp gözlerini kapattı.

"Bak, taşçığım, ben şimdi yatıyorum, ona göre," dedi genç adam, ayağının dibindeki taşa. "Yarın sabah konuşmaya devam

ederiz. Bugün uzun bir gün oldu. Bendeniz Hoşino çok uykum geldi."

Evet, uzun bir gün olmuştu. Bir günde birçok gelişme olmuştu.

"Amca!" dedi Hoşino, sesini yükselterek. "Nakata Amca! Duyuyor musun?!"

Yanıt yoktu. Genç adam derin derin iç geçirerek gözlerini kapatıp yastığının yerini düzeltti, o halde uykuya daldı. Rüya görmediği gibi sabaha kadar bir kez bile uyanmadı. Yandaki odada da, Nakata rüya görmeden, taş gibi katılaşmış halde yatıyordu.

Sabah yedide kalkar kalkmaz, hemen yan odadaki Nakata'ya bakmaya gitti. Klima hâlâ gırıltılar çıkararak odaya soğuk hava üflemeye devam ediyordu. O soğuk odada, Nakata hâlâ ölüydü. Odadaki ölüm havası, önceki gece olduğundan daha da koyulaşmıştı. Nakata'nın derisi morumsu beyaz bir hal almış, gözlerinin çukurluğu da artmıştı. Artık Nakata'nın yattığı yerden kalkıp "Özür dilerim, Hoşino Bey. Bendeniz Nakata çok fazla uyumuşum. Kusura bakmayın. Geri kalanını bendeniz Nakata hallederim. İçiniz rahat olsun," diyerek giriş taşıyla uğraşmaya başlayacağını hayal etmek bile imkânsızlaşmıştı. Nakata ölmüştü ve bu artık kimsenin değiştiremeyeceği, belirleyici bir gerçekti.

Genç adam soğuktan ürpererek kapıyı kapattı. Sonra mutfağa geçerek kahve makinesinde kahve yapıp iki fincan içti. Tost ekmeği kızartarak tereyağı ve reçel sürüp yedi. Yemeğini

bitirince, mutfakta sandalyeye oturup pencereden dışarıyı izleyerek birkaç sigara içti. Geceleyin bulutlar kaybolmuş, gökyüzü yaza yakışır şekilde masmavi olmuştu. Koltuğun yanı başında, taş hâlâ öylece duruyordu. Taş, gece boyunca ne uyumuş ne uyanmış, sadece kımıldamadan beklemişti. Kontrol etmek için tutup yerinden kaldırdı. Taşı kolayca kaldırabiliyordu.

"Ne haber?" dedi genç adam taşa neşeli bir sesle. "Benim ben. Bendeniz Hoşino. Hatırladın mı? Görünen o ki bugün de beraberiz."

Taş her zaman olduğu gibi sessizdi.

"Neyse. Hatırlamasan da olur. Zamanımız var. Bol bol sohbet ederiz artık."

Hoşino yine taşın yanına oturup sağ eliyle usul usul taşı okşarken bir yandan da bir taşa neler anlatabileceğini düşündü. O güne kadar bir taşla konuşma deneyimi olmadığından, gelişigüzel bir konu bile aklına gelmiyordu. Yalnız, sabah sabah can sıkıcı şeyler anlatmanın pek hoş olmayacağının da farkındaydı. Yine uzun bir gün olacağına göre, aklına gelen neşeli konular daha iyi olacaktı.

Bir süre düşündükten sonra kadınlardan konuşmaya karar verdi. O güne kadar cinsel ilişkiye girdiği kadınları tek tek anlatmaya. Adlarını anımsadıklarını anlatacak olursa, sayı pek fazla değildi. Genç adam, parmaklarını bükerek saydı. Altı kadın vardı. Adını hatırlamadıklarını da eklerse sayı artabilirdi belki, ama onları atlamaya karar verdi.

"Bir taşı karşıma alıp bugüne kadar yattığım kadınları

anlatmaya kalkmak biraz anlamsız geliyor gerçi," dedi genç adam. "Taşçığım, belki sen de sabah sabah o tür şeyleri dinlemekten hoşlanmayabilirsin. Fakat başka ne konuşabilirim, aklıma pek bir şey gelmiyor. Üstelik taşçığım, arada sırada böyle yumuşak konular konuşmak senin için de iyi olur. Hem de ileride işine yarar belki."

Genç adam, o kadınlar hakkında belleğini zorlayarak ve mümkün olduğunca ayrıntılarına da girerek anlattı. İlki lise yıllarına aitti. Motosiklet üzerinde haytalık yaptığı yıllar. Kız kendinden üç yaş büyüktü. Gifu şehir merkezinde bir pubda çalışıyordu. Kısa bir süreliğine de aynı evde yaşamışlardı. Fakat kız işi ciddiye almaya başlamış, canına kıyacağını bile söylemişti; eve sürekli telefonlar gelmeye başlayınca babası onu azarlamış, Hoşino da yeni mezun olmasını fırsat bilerek çareyi kapağı orduya atmakta bulmuştu. Orduya girer girmez Yamanaşi'deki bir üsse sevk edilmiş, kızla aralarındaki ilişki de böylece son bulmuştu. Ondan sonra bir kez bile görüşmemişlerdi.

"O yüzden, belâ bendeniz Hoşino'nun yaşamının anahtar sözcüğü gibidir," diye, taşa ek bir açıklama yaptı genç adam. "İşler biraz sarpa sarmaya başladı mı, hemen sıvışırım. Övünülecek bir şey değil, ama iyi kaçarım. O yüzden şimdiye kadar hiçbir işi sonuna kadar götüremedim. Bendeniz Hoşino'nun en sorunlu noktası da burası işte."

İkinci kadınla, Yamanaşi'deki üssün yakınlarında bir yerde tanışmıştı. Devriye gezerken, yol kenarında Suzuki Altosunun patlayan tekerini değiştirmesine yardım etmiş, böylelikle aralarında samimiyet kurulmuştu. Hoşino'dan bir yaş büyüktü ve hemşirelik okulunda öğrenciydi.

"Çok iyi bir hatundu," dedi Hoşino taşa bakarak. "Kocaman

memeleri vardı, çok da sıcakkanlıydı. Şu malum işin de hastasıydı. Ben de on dokuz yaşındaydım ya, buluştuğumuz günlerde yataktan çıkmazdık. Fakat çok kıskançtı be! Nöbet günlerimde bir gün görüşmeyecek olsak, 'Yok nereye gittin, yok kiminleydin, yok ne yaptın?' Çok kafa ağrıtırdı. Soru yağmuru senin anlayacağın. Ben dürüstçe yanıtladığım halde bir türlü ikna olmazdı. Zaten sonuçta da o yüzden ayrıldık. Bir yıla yakın bir zaman çıktık herhalde... Taşçığım, sen nasılsındır bilmem, ama her şeyin sorulması benim pek hoşuma gitmez. Nefesim daralır, gözüm kararır. Öyle olunca da yine kaçtım. Orduda olmanın en iyi tarafı, bir şey olduğunda içeri kaçıp saklanabilmen. Ateş küllenineye kadar tel örgülerin dışına çıkmazsın, olur biter. Karşı taraf sana hiçbir şey yapamaz. Kadınlardan kolayca kaçabilmek istiyorsan, orduya gireceksin. Taşçığım, sen de aklından çıkarma bu öğüdümü. Eh, kazma kürek amelelik yapmak da var işin içinde elbette."

Taşı karşısına alıp da aklına gelenleri içinden geldiği gibi anlattıkça, genç adam yaşamı boyunca olur olmaz işlerle uğraştığını düşünmeye başladı iyiden iyiye. İlişki kurduğu altı kadının en az dördü iyi kadınlardı (diğer ikisinde, nesnel olarak bazı karakter sorunları olduğunu söyleyebilirdi). Onlar genç adama çok da sıcak davranmışlardı. Nefes kesecek kadar güzel kadınlar değillerdi belki, ama hepsi de kendi çapında yeterince hoştu. Seks konusunda bile istediği zaman, istediği kadar birlikte olmuşlar, bir kez bile hayır dememişlerdi. Üşenip de ön sevişme kısmını atladığı zamanlarda bile şikâyet etmemişlerdi. Tatil günlerinde gelir yemek yaparlar, doğum günlerinde hediye alırlar, maaş günü öncesinde sıkıştığında borç verirler (hiç geri ödediğini anımsamıyordu), yaptıklarını karşılık beklemeden yaparlardı. Fakat onlara çok normal bir şey yapıyorlarmış gibi davranan Hoşino, kadınlardan bir teşekkürü bile esirgemişti.

Bir kadınla çıkarken asla başka bir kadınla yatmamıştı. Hiçbirini bir kez bile aldatmamıştı. Eh, en azından bu açıdan düzgün bir adamdı. Fakat çıktığı kadın en ufak bir şikâyette bulunsun; herkesin normal kabul edeceği şeyleri kabul etmesini istesin, kıskançlık göstersin, para biriktirmesini önersin, hafif bir histeri krizine kapılsın ya da gelecekle ilgili endişelerinden söz etsin, Hoşino'nun ağzından tek sözcük çıkıyordu: "Elveda!" Kadınlarla ilişkilerde en önemli şeyin, ilişkinin sürüncemeye girmesine izin vermemek olduğuna, başını ağrıtacak bir durum olduğunda derhal ortadan sıvışması gerektiğine inanıyordu. Sonra da, bir sonraki kadını bulup her şeye sıfırdan başlıyordu. Normal insan davranışının böyle olması gerektiğini düşünüyordu.

"Baksana taşçığım. Eğer ben kadın olsaydım da, benim gibi kendinden başkasını düşünmeyen biriyle çıkmış olsaydım, kafayı yerdim herhalde," dedi genç adam taşa. "Şimdi geriye dönüp bakınca, kendim bile öyle düşünebiliyorum. Öyle olduğu halde, neden hepsi de benim gibi bir adama uzun uzun sabrettiler acaba? Hiç anlayamıyorum."

Marlborosunu yakıp dumanını yavaşça üflerken, tek eliyle de taşı okşadı. "Öyle değil mi ama? Gördüğün gibi, bendeniz Hoşino pek o kadar yakışıklı değilim, seks üstadı hiç değilim. Paralı bir adam da değilim. Karakterimin düzgün olduğunu da söyleyemem. Çok zeki bir adam da değilim... Özeti, sorunlu bir adamım aslında. Gifu'nun taşrasından fakir bir çiftçi ailesi çocuğu, ordudan ayrılmış bir kamyon şoförü. Öyle olduğu halde, şöyle bir bakıyorum da, bugüne kadar kadın yönünden çok şanslıymışım. Çok cazip bir yanım yok, ama pek kadın sıkıntısı çekmedim. Yat, yattılar; yemek, hazırlayıp önüme koydular; lazım olduğunda para bile verdiler. Fakat taşçığım, iyi şeyler sonsuza dek sürmüyor işte. Şu son günlerde hep düşünüyorum.

Tüm bu yaptıklarımın hesabı önüme konuverecek diye."

Genç adam o vaziyette taşa geçmişte kadınlarla yaşadığı ilişkileri anlattı durdu; bir yandan da taşı okşamayı ihmal etmedi. Taşı okşadıkça git gide el alışkanlığı haline gelmişti. Öğlen saatlerinde yakınlardaki bir okuldan gelen teneffüs zilini duydu. Kalkıp mutfakta erişte hazırlayıp yedi. İnce pırasa doğrayıp içine de yumurta kırdı.

Yemekten sonra, genç adam bir kez daha *Arşidük Üçlüsü*'nü dinledi.

"Baksana, taşçığım," diye seslendi genç adam taşa, birinci perdenin sonunda. "Ne dersin? Çok hoş müzik değil mi? Dinledikçe insanın yüreği genişlemiş gibi oluyor, değil mi?"

Taş susmaya devam ediyordu. Taşın müziği dinleyip dinlemediğini bile anlayamıyordu. Fakat genç adam aldırmaksızın konuşmaya devam etti:

"Sabahtan beri anlattığım gibi, bugüne kadar bir sürü kötülük yaptım. Bunları artık silemem. Değil mi? Fakat bu müziği dinledikçe, sanki Beethoven benimle konuşuyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. 'Bak, Hoşino. Tamam, şimdiye kadar yaptıkların, olmuş bitmiş artık. İnsan yaşamında öyle şeyler de olur. Benim de böyle durduğuma bakma. Ben de birçok kötülük yaptım. Geri dönüş yok artık. İnsanlık hali işte. Ancak, bundan sonrasına bakmak lazım.' Böyle diyor sanki. Gerçi, Beethoven gerçekten burada olsa böyle bir şey söylemezdi herhalde, ama nedendir bilmem bu müzikte öyle bir hava var. Sen de öyle hissetmiyor musun?"

Taş susuyordu.

"Neyse," dedi genç adam. "Nihayetinde bu benim kişisel düşüncem. Pek fazla dırdır etmeden müziğimi dinleyeyim."

Saat ikiyi geçtiğinde pencereden dışarı bakınca, balkon korkuluğuna oturmuş içeri bakan şişman kara kediyi fark etti.

"Oo, kedicik. Bugün hava çok güzel."

"Haklısın Hoşinocuğum," diye yanıtladı kedi.

"Vay canına!" dedi genç adam başını iki yana sallayarak.

Karga Adlı Delikanlı

Karga adlı delikanlı, ormanın üstünde geniş bir daire çizecek şekilde uçuyordu. Bir daireyi tamamlayınca, yerini biraz kaydırarak yeniden başka bir daireyi orantısını tutturarak çizmeye başlıyordu. Dairelerin biri gökyüzünden silinirken yerini yenisi alacak şekilde daireler çizip duruyordu. Bakışları, gözlem uçakları gibi dosdoğru tam aşağıya yönelmişti. Orada bir şey aradığı belliydi. Fakat kolayca bulamıyordu. Aşağıdaki orman, üzerinde hiçbir kara parçası bulunmayan bir deniz gibiydi. Yeşil dallar birbirine karışmış, üst üste gelmiş, adı olmayan bir örtü oluşturmuştu. Gökyüzü kurşuni bulutlarla kaplıydı, rüzgâr esmiyordu. Güneş ışınları, yeryüzünden tamamen çekilmiş gibiydi. Karga adlı delikanlı, o noktada belki de dünyadaki en yalnız kuştu. Fakat bunu kafasına takabilecek durumda da değildi.

Karga adlı delikanlı, nihayet o yeşil denizin bir açıklığını bulup düz bir çizgi çizerek oraya doğru alçaldı. Açıklığın alt tarafı, küçük bir arena gibi daire şeklindeydi. Zemine vuran cılız ışıklar altında büyüyen otlar sanki bir şeyin işareti gibiydi. Kıyıda bir yerde, kocaman bir kaya vardı, üzerinde de bir adam oturuyordu. Renkleri parlak kırmızı tonlarda bir eşofman giymiş, başına da siyah silindir şapka takmıştı. Ayaklarındaki kalın tabanlı dağcı ayakkabılarının hemen yanına kehribar rengi bir bez torba koymuştu. Bir hayli garip bir kılıktaydı, ama Karga adlı delikanlı için bunun bir önemi yoktu. Adam, Karga adlı delikanlının aradığı şeyin ta kendisiydi. Ne kılıkta olduğu, onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

Adam birdenbire ormanın sessizliğini bozan kanat çırpışlarını duyunca, yüzünü kaldırıp yakındaki büyük dallardan

birine konan Karga adlı delikanlıyı gördü. "Oo!" dedi adam, delikanlıya bakarak neşeli bir sesle.

Karga adlı delikanlı hiçbir yanıt vermedi. Dala konmuş halde gözlerini hiç kırpmadan adamı süzüyordu. Arada sırada, boynunu çok hafifçe oynatıyordu yalnızca.

"Seni biliyorum," dedi adam. Sonra, silindir şapkasının kenarını eliyle hafifçe kaldırıp tekrar eski yerine getirdi. "Bu aralarda karşıma çıkarsın diyordum ben de."

Adam genzini hafifçe temizleyerek, yüzünü buruşturup yere tükürdü. Ayakkabısıyla üzerine basarak zemine iyice yaydı.

"Tam ben de dinleneyim demiştim, yanımda kimse olmayınca canım sıkılmaya başlamıştı. Ne dersin? İstersen yanıma gel. Biraz laflarız. Seni ilk kez görüyorum, ama aramızda hiçbir bağ olmadığını da söyleyemeyiz," dedi adam.

Karga adlı delikanlının ağzı sımsıkı kapalıydı. Kanatlarını da vücuduna iyice yapıştırmıştı. Silindir şapkalı adam başını hafifçe iki yana salladı.

"Demek konuşamıyorsun. Fark etmez. Ben konuşurum sen dinlersin öyleyse. Benim için fark etmez. Konuşmasan bile, senin şimdi ne yapmayı amaçladığını çok iyi biliyorum. Daha ileri gitmeme engel olmaya çalışacaksın değil mi? O kadarını anlayabiliyorum. Her şey çok açık. Bana engel olmak istiyorsun. Fakat ben de ilerlemek istiyorum. Neden? Çünkü bir daha asla bulamayacağım bir fırsat çıktı karşıma. Bu fırsatı kaçıramam. Çünkü ancak milyonda bir olasılıkla ele geçecek bir fırsat."

Adam avuç içiyle dağcı ayakkabılarının bileğini saran

kısmına bir şaplak attı.

"Neyse. Sonuçla başlayayım söze. Sen, benim ilerlememe engel olamazsın. Buna yetecek gücün yok. Diyelim burada şu kavalı hafifçe çaldım. Yanıma bile yaklaşamazsın. Haberin var mı bilmem, ama çok özel bir kaval. Öyle her yerde bulunabilecek bir şey değil. Kavalı hep bu torbamın içinde taşıyorum."

Adam elini uzatıp ayaklarının dibindeki torbaya parmaklarının ucuyla iki kez dokundu. Sonra tekrar, Karga adlı delikanlının durduğu dala baktı.

"Kedilerin ruhunu toplayarak yaptım bu kavalı. Canlı canlı doğranan kedilerin ruhu bir araya gelince çıktı bu kaval ortaya. O kedilere acıyorum tabii, ama benim de yapabileceğim bir şey yoktu. Bu gördüğün, iyi ve kötü, merhamet ve nefret gibi, fani dünyanın standartlarını kat kat aşan bir konuma ait. Bunu ortaya çıkarmak için uzun yıllar uğraştım. Fakat başardım ve görevimi tamamladım. Kimseden utanmama neden olmayan bir yaşam sürdüm. Evlendim, çocuk yaptım, yeterli sayıda da kaval çıkardım ortaya. O yüzden artık kaval yapmıyorum. Seninle benim aramda kalsın, yani sır olarak kalsın, ama bu kavalları kullanarak daha büyük bir kaval yapacağım. Çok daha büyük ve çok daha güçlü bir kaval. Başlı başına bir sistem oluşturan özel bir kaval. Şimdi de o kavalı yapabileceğim yere gidiyorum. O kaval sonuçta kötülük mü doğurur iyilik mi, bunun kararını verecek olan ben değilim. Elbette sen de değilsin. Benim ne zaman, nereye gideceğime göre değişir. O anlamda, önyargıları olmayan bir insanım. Tarih ve iklim gibi önyargılarım yok. Önyargılarım olmadığı için de, tek başıma bir sistem haline gelebilirim."

Adam silindir şapkasını çıkararak tepesi seyrelen saçlarını bir

süre avuç içiyle ovalayıp sonra şapkasını geri taktı. Parmaklarını şapkanın kenarına sürttüğünde ıslık gibi bir ses çıktı.

"Bu kavalı çalacak olursam senden kurtulmam çocuk oyuncağı. Fakat mümkünse kavalı burada çalmak istemiyorum. Çünkü bu kavalı çalmak için çok güç harcamak gerek. Pek fazla da boşuna güç harcamak istemiyorum. Gücümü ilerisi için saklamak istiyorum. Üstelik kavalı çalmışım ya da çalmamışım hiç fark etmez. Nasıl olsa beni durdurmaya gücün yetmez. Kim ne derse desin, bu çok açık."

Adam, genzini bir kez daha temizledi. Sonra da eşofmanının üstünden tombul karnını okşadı.

"Baksana, limbo kavramını bilir misin? Limbo, canlılar ve ölüler dünyası arasında kalan bir ara mekândır. Silik ve yalnızlığın hâkim olduğu bir yer. Yani benim bulunduğum yer. Şu an bir ormandayım. Ben öldüm. Kendi isteğimle öldüm. Fakat öteki dünyaya girmedim. Yani ben, hareket halindeki bir ruhum. Hareket halindeki ruhların şekli olmaz. Şu an bu şekilde farazi bir şeklim var sadece. O yüzden de, beni yaralayamazsın. Anlıyor musun? Tut ki oluk oluk kanım aksın; bu gerçek bir kan olmaz. Tut ki acılar içinde kalayım; bu gerçek bir acı olmaz. Şu an beni ortadan kaldırmak isteyecek kişinin, o ölçüde yeterliliğinin olması lazım. Maalesef, sen buna sahip değilsin. Sen şu anki halinle ham, yetersiz bir hayalden başka bir şey değilsin. İçindeki önyargılar ne kadar güçlü olursa olsun, beni ortadan kaldıramazsın."

Adam, Karga adlı delikanlıya bakarak gülümsedi.

"Ne dersin? Bir dene istersen."

Karga adlı delikanlı, sanki işaret olarak bu sözleri bekliyormuş gibi kanatlarını açarak, ayaklarıyla dalı tepip dosdoğru adamın üzerine uçtu. Düz bir hat üzerinde, şimşek gibi bir dalıştı. Pençeleriyle adamın göğsüne yapıştığı gibi başını önce iyice geriye çekip sonra da sivri gagasını var gücüyle adamın sağ gözüne sapladı. Parlak siyah kanatlarını patırtılar çıkararak çırpıyordu. Adam hiçbir direnç göstermedi. Kendini öylece salıverip parmağını bile oynatmadı. Çığlık da atmadı. Aksine, kahkahalarla gülmeye başladı. Şapkası yere düştü, göz lopu olduğu gibi dışarı fırladı. Karga adlı delikanlı, ısrarla adamın gözlerine saldırıyordu. Göz kısımlarında çukurdan başka bir şey kalmayınca, gagasını bu kez yüzüne saplamaya başladı. Adamın yüzünde açılan kesiklerden ve yırtıklardan oluk oluk kan boşalıyordu. Yüzü kırmızıya boyanmış, derisi yırtılmış, et parçaları etrafa saçılmıştı. Kafası irice bir et parçasını andırmaya başlamıştı. Karga adlı delikanlı bu kez adamın saçlarının seyrekleştiği tepesine saplamaya başladı gagasını. Adam buna rağmen gülmeye devam ediyordu. Gülmemek için kendini tutmuş tutmuş da bir anda patlayıvermiş gibi. Karga adlı delikanlının saldırıları arttıkça adamın kahkahalarının tonu da artıyordu. Adam göz çukurlarını sürekli Karga adlı delikanlıya yöneltmiş halde, kahkahalarının arasında, boğuk sesiyle konuşmaya da devam ediyordu:

"Söyledim ya sana. Güldürme insanı. Nasıl bir güç kullanırsan kullan, beni yaralayamazsın. Bunun için yeterli değilsin. Sen silik bir hayalsin yalnızca. Ucuz bir bez bebek gibisin. Ne yaparsan yap boşuna. Hâlâ anlayamadın mı?"

Karga adlı delikanlı gagasını bu kez o konuşmaya devam eden ağzın içine daldırdı. Koca kanatlarını hızla çarparken, düşen tüyleri sanki bir ruhun kırıntıları gibi havada uçuşuyordu. Karga adlı delikanlı, adamın dilini gagasının arasına kıstırıp var

gücüyle dışarı çekip koparttı. Kalın, uzun bir dildi. Boğazla olan bağlantısı koptuğu halde, yumuşakça hayvanlar gibi sürünerek geçtiği yerlerde karanlık sözcükler bırakmaya devam ediyordu. Dilini kaybeden adam artık gülemiyordu. Galiba, nefes de alamıyordu artık. Yine de, adam sesi çıkmasa bile karnını tuta tuta gülmeye devam ediyordu. Sese dönüşmeyen o gülüşü, Karga adlı delikanlının kulağına çalındı. Uzak, kuru bir çölden esip gelen rüzgârı andıran o anlamsız, uğursuz gülüş kesilmek bilmiyordu. Başka bir dünyadan gelen bir kaval sesine de benziyordu aslında.

47

Günün ağarmasından biraz sonra uyandım. Elektrikli ocakta kaynattığım suyla çay yapıp içtim. Pencerenin önündeki sandalyeye oturup dışarıyı izlemeye başladım. Yolda yine kimsecikler yoktu ve hiç ses duyulmuyordu. Sabahın erken saatlerinde güne başlayan kuşların sesi de duyulmayacak gibiydi. Çevresi yüksek dağlarla kaplı bir yer olduğundan sabah geç geliyor, akşam karanlığı da erken iniyordu. Doğu tarafındaki dağın uçları hafifçe aydınlanmıştı yalnızca. Saati kontrol etmek için yatak odasına geçip başucuma koyduğum kol saatime baktım. Durmuştu. Dijital saatin gösterge paneli silinmişti. Emin olmak için düğmelerini kurcaladım, ama hiç yararı olmadı. Pilinin bitmiş olması imkânsızdı. Fakat ben uyurken, nedense saat çalışmayı bırakmıştı. Kol saatimi yastığın üzerine bırakıp o saati normalde taktığım sağ bileğimi ovaladım. Orada, zamanın pek de önemi yoktu.

Dışarıdaki kuşların olmadığı manzarayı izleyerek "Keşke bir kitap okuyabilsem," diye geçirdim aklımdan. Kitap da yoktu. Harflerin basılı olduğu, kitap şeklindeki herhangi bir şey olabilirdi. Elime alıp sayfalarını çevirerek, harflere bakıp durmam bile yeterli olurdu. Fakat tek bir kitap bile yoktu. Hayır, basılı hiçbir şey yoktu. Odaya bir kez daha yavaşça göz gezdirdim. Fakat görebildiğim kadarıyla tek bir yazı bile yoktu.

Yatak odasındaki dolabı açıp içindeki giysilere baktım. Giysiler güzelce katlanmış, raflara yerleştirilmişti. Hiçbiri yeni değildi. Rengi solmuş, kumaşları fazla yıkanmaktan iyice yumuşamıştı. Fakat çok temizdiler. Sıfır yaka tişört ve iç çamaşırı, çoraplar. Yakalı gömlek. Pamuklu kumaştan pantolon.

Hepsi de tam olarak olmasa bile, aşağı yukarı beden olarak bana uygundu. Hiçbirinde desen yoktu. İstisnasız hepsi tek renkti. Dünyada bir kez bile desenli giysi olmamıştı sanki. Şöyle bir baktığım kadarıyla, hiçbirinde üretici firma etiketi de yoktu. Üzerlerinde hiç yazı da yoktu. O zamana kadar giydiğim ter kokusu sinmiş tişörtü çıkarıp raftaki gri tişörtü giydim. Güneş ve sabun kokuyordu.

Bir süre sonra, ne kadar sonraydı bilemiyorum, kız geldi. Kapıyı hafifçe tıklatıp yanıt beklemeden kapıyı açıp içeri girdi. Kapıda kilit namına şey yoktu. Kızın omzunda yine bez çantası vardı. Arkasında görünen hava artık iyice aydınlanmıştı.

Akşam olduğu gibi yine mutfağa geçerek, küçük siyah bir tavada yumurta yemeği yapmaya başladı. Yağı kızdırdığı tavaya yumurta kırınca, o dünyaya ait olmayan bir hışırtı çıkmaya başladı. Taze yumurta kokusu kulübeyi kaplayıverdi. Ancak eski filmlerde görülebilen, kütük gibi duran ekmek kızartıcısında ekmek kızarttı. Yine uçuk mavi elbisesini giymiş, saçlarını yine tokayla ensesinde toplamıştı. Pürüzsüz, güzel bir teni vardı. Narin, porselen gibi duran kolları sabah ışıkları altında ışıltılar saçıyordu. Ardına kadar açık pencereden, sanki dünyanın mükemmelliğini pekiştirmek istermiş gibi, minik bir arı girdi içeriye. Kız yemekleri masaya taşıdıktan sonra yakınımdaki sandalyeye oturup yiyişimi izlemeye başladı. Sebzeli omletimi, taze tereyağı sürdüğüm kızarmış ekmek dilimini yedim. Bitki çayımı da içtim. O ise, ne bir şey yedi ne de içti. Her şey, akşamın bir tekrarıydı yalnızca.

"Buradaki insanlar, yemeklerini kendileri yapıyorlar değil mi?" diye sordum. "Gerçi, benim yemeğimi, sağolasın sen yapıyorsun."

"Yemeğini kendisi yapanlar da var, başkasına yaptıranlar da," dedi. "Genelde buradaki insanlar pek bir şey yemezler."

"Pek yemezler mi?"

Başını salladı. "Arada sırada yemeleri yeter. Arada sırada canları çektiğinde yerler."

"Yani, şu an benim yediğim gibi yemezler mi, diğer insanlar?"

"Bir gün boyunca hiçbir şey yemeden durabilir misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Buradaki insanlar gün boyu hiçbir şey yemeseler bile sıkıntıya düşmezler. Aslında, sık sık yemek yemeyi bile unuturlar. Bazen günlerce."

"Fakat ben henüz buraya alışık olmadığım için, biraz yemem lazım."

"Herhalde," dedi kız. "O yüzden, benim senin için yemek yapmam gerekiyor."

Yüzüne baktım. "Benim buraya alışmam, ne kadar sürer?"

"Süre?" diye tekrarladı. Sonra başını yavaşça iki yana salladı. "Bilemiyorum. Sorun süre değil. Zaman ve miktardan bağımsız olarak, zamanı geldiğinde alışmış olursun."

Masanın başında konuşuyorduk. Ellerini masaya koymuştu. Sırtları düzgün bir çizgi oluşturacak şekilde. Düzgün, kendinden emin on parmak. Kaşlarının hassas hareketlerine bakarak, göz kırpışını saydım. Kâküllerinin hafif hafif salınışına baktım.

Ondan gözlerimi ayıramıyordum.

"Zamanı derken?"

Yanıtladı. "Bir şeyleri kesip aldığın ya da kaldırıp attığın olmaz mı hiç? Bizse atmayız, kendi içimizde özümseriz."

"Ben, kendi içimde özümseyeceğim."

"Evet.

"Sonra?" diye sordum. "Ben, kendi içimde özümseyeceğim, peki sonra ne olacak?"

Başını hafifçe yana yatırarak bir süre düşündü. Çok doğal bir hareketti. O hareketiyle, dümdüz kâkülleri de o tarafa doğru yattı.

"Herhalde, artık sen tamamen sen olursun," dedi.

"Yani şimdilik ben tamamen ben değilim."

"Şimdi de, sen yeterince sensin," dedi ve biraz düşündü. "Fakat benim söylediğim o durumdan biraz farklı. Sözcüklerle doğru düzgün ifade edemeyeceğim ama..."

"Eğer gerçekte o hale gelmezsem, anlayamam. Öyle mi?"

Başını salladı.

Ona bakmak acı vermeye başlayınca gözlerimi kapattım. Sonra hemen tekrar açtım. Hâlâ orada olduğundan emin olmak için.

"Burada herkes ortak bir yaşam mı sürüyor?"

Yine biraz düşündü. "Eh, herkes burada birlikte yaşıyor ve bazı şeyler de ortak. Sözgelimi banyo, elektrik santralı, takas yeri... Öyle şeyler için sanırım bazı ufak tefek kurallar var. Fakat pek ağır şeyler değil. Düşünmeye gerek kalmadan, bir bakışta anlaşılacak şeyler. Tek tek sözcüklere dökmeye gerek kalmadan, karşı tarafa iletilebilecek şeyler. O yüzden benim sana 'şöyle yaparsan iyi olur,' ya da 'şöyle yapma,' diye öğretebileceğim neredeyse hiçbir şey yok. En önemli şey, bizim her birimizin kendimizi burayla bir bütün haline getirmiş olmamız. Öyle olduğu sürece de sorun çıkmaz."

"Kendinizi burayla bir bütün haline getirmek derken?"

"Yani, sen ormanın içindeyken, ormanla aranda hiçbir boşluk kalmayacak şekilde ormanla bütünleşirsin. Yağmurun altındayken, yağmurla. Sabah olduğunda sabahla. Benimle birlikteyken, benimle. Böyle işte. Basite indirgersek."

"Şimdi, sen benimle beraberken, aramızda hiçbir boşluk kalmayacak şekilde benimle bütünleşmiş halde misin?"

"Evet."

"Nasıl bir duygu acaba? Yani senin tamamen sen olman ve benimle bütünleşmiş olman."

Başını kaldırıp yüzüme baktı. Sonra, tokasını eliyle yokladı. "Benim ben olmam ve arada hiçbir boşluk kalmayacak şekilde seninle bir bütün olmam çok doğal ve bir kez alıştın mı, çok kolay bir şey. Havada uçmak gibi."

"Sen havada uçabiliyor musun?"

"Misal olarak söyledim," diyerek gülümsedi. Gülümsemesinde derin bir anlam saklı olmadığı gibi abartı da yoktu. Gülümsemek için oluşturulmuş bir gülümseme. "Yani, havada uçmanın nasıl bir şey olduğunu, gerçekten uçmadan anlayamazsın ya, onunla aynı işte."

"Neticede, bu çok doğal bir şey ve düşünmeye gerek yok."

Başını salladı. "Evet. Çok doğal, sakin, sessiz ve düşünmeyi gerektirmeyen bir şey. Boşluksuz bir şey."

"Sana çok mu soru soruyorum?"

"Hayır, hayır," dedi. "Keşke daha fazla açıklama yapabilsem."

"Senin bir belleğin var mı?"

Başını iki yana salladı. Sonra ellerini tekrar masanın üstüne koydu. Bu sefer avuç içleri yukarıda kalmıştı. O avuç içlerine kısa bir bakış fırlattı. Ancak, gözlerindeki ifadede önemli bir değişiklik olmadı.

"Benim belleğim yok. Zaman önemli olmadığından, belleğin de bir önemi yok. Elbette dün akşamı anımsıyorum. Senin için buraya gelip haşlama sebze yemeği yaptım. Sen de güzelce yedin. Değil mi? Ondan önceki günü de bir nebze anımsıyorum. Fakat daha öncesini pek bilemiyorum. Zamanla bütünleşmiş haldeyim. Bir şey ile hemen yanındaki başka bir şey arasındaki farkı bulamıyorum."

"Bellek burada pek önemli bir sorun değil."

Neşeyle gülümsedi. "Evet. Bellek burada pek önemli bir sorun değil. Bellek benim için yalnızca, kütüphanelerin yaptığı bir iş."

O gittikten sonra, ellerimi gerçek güneş ışıklarının altına tuttum. Pencere çerçevesinin şeklini almış yerdeki aydınlık kısma beş parmağımın gölgesi net olarak düştü. O minik arı, uçarak dolaşmaktan yorulmuş, gidip pencerenin pervazına konmuştu. Sanki benimle aynı şekilde, ciddi ciddi bir şeyleri düşünüyor gibiydi.

Güneş tam tepeyi geçtikten bir süre sonra o, benim kaldığım yere geldi. Fakat genç kız olarak değil. Kapıyı hafifçe vurarak giriş kapısını açtı. Bir an genç kız hali ile o anki halini ayırt edemedim. Işığın küçük bir açı değişimiyle, belki de rüzgârın esiş şekline göre, her şey basitçe değişiveriyor gibiydi. Bir an genç kız haline geliyor, sonraki an Saeki Hanım oluveriyordu sanki. Fakat aslında böyle bir şey olmuyordu. Karşımdaki her şeyiyle Saeki Hanım'dı.

"Merhaba," dedi Saeki Hanım çok doğal bir ses tonuyla. Sanki kütüphanenin koridorunda karşılaşmışız gibi. Uzun kollu lacivert bir bluz, yine dizlerine kadar gelen lacivert bir etek giymişti. İnce gümüş kolyesi ve kulaklarında inci küpeleri. Topukları verandanın ahşap zemininde tok sesler çıkarıyordu. O seslerde, bulunduğumuz yere uygun olmayan bir tını yüklüydü.

Girişte durmuş halde, belirli bir uzaklıktan bana bakıyordu. Sanki gerçekten ben olup olmadığımı anlamaya çalışır gibi. Fakat elbette gerçekten ben bendim. Onun gerçek Saeki Hanım olması gibi.

"İçeri girip çay içmez misiniz?" dedim.

"Teşekkürler," dedi Saeki Hanım. Sonra, o an karar vermiş gibi

bir hareketle kulübenin içine adımını attı.

Mutfağa gidip elektrikli ocağın düğmesini açıp su kaynattım. O esnada nefes alış verişlerimi düzenlemeye çalışıyordum. Saeki Hanım ise yemek masasına oturdu. Az öncesine kadar genç kızın oturduğu aynı sandalyeye.

"Bu halimizle, kütüphanedekinden pek farkımız yok."

"Gerçekten de," dedim. "Kahve yok, Oşima da yok gerçi."

"Bir de, tek bir kitap bile yok," dedi Saeki Hanım.

İki bitki çayı yaparak kupalara koyup masaya götürdüm. Masanın iki tarafında karşılıklı oturuyorduk artık. Açık pencereden kuş sesleri geliyordu. Arı, pencerenin camı üzerinde uyukluyordu.

Önce Saeki Hanım başladı konuşmaya: "Şu an burada olmam da, doğrusunu söylemek gerekirse hiç de kolay olmadı. Fakat ne pahasına olursa olsun seni görüp konuşmak istedim."

Başımı salladım. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Her zamanki gülümsemesi dudaklarındaydı. "Bu, benim sana söylemem gereken bir söz," dedi. Gülümsemesi, genç kızın gülümsemesiyle hemen hemen aynıydı. Saeki Hanım'ın gülümsemesinde biraz daha derinlik vardı yalnızca. O ufacık fark bile, yüreğimde fırtınalar kopmasına yetiyordu.

Saeki Hanım, kupayı iki avcunun arasında tutuyordu. Bense kulaklarındaki beyaz küçük inci küpelere bakıyordum. O da bir

şeyler düşünüyordu. Her zamanki haliyle karşılaştırıldığında düşünmesi zaman aldı.

"Belleğimi tamamen yaktım," dedi sözcükleri tane tane özenle seçermiş gibi. "Her şey duman olup havaya karıştı. O yüzden uzun süre çok fazla şey tutamam aklımda. Yani her şeyi. Sen de dahil olmak üzere. O yüzden, bir an önce seninle buluşup konuşmak istedim. Henüz, birçok şey aklımdayken."

Başımı çevirip pencere camındaki arıya baktım. Gölgesi, pencereden gelen ışığın yerde açtığı aydınlığın ortasında bir nokta gibi duruyordu.

"Önce en önemli olanla başlayayım," dedi Saeki Hanım sakin bir ses tonuyla. "Her şey için çok geç olmadan, buradan çık. Ormandan çıkıp buradan giderek asıl yaşantına dön. Çok geçmeden giriş kapanacak çünkü. Bana bunu yapacağına dair söz ver."

Başımı iki yana salladım. "Saeki Hanım hiç anlamıyorsunuz. Benim dönebileceğim bir dünyam yok. Doğduğumdan beri sevildiğimi, istendiğimi hiç hatırlamıyorum. Kendimden başka kime güvenebileceğimi de bilmiyorum. Senin sözünü ettiğin 'asıl yaşantı'mın da, benim için hiçbir anlamı yok."

"Yine de, geri dönmen lazım."

"Orada beni bekleyen hiçbir şey olmasa bile mi? Orada olmamı isteyen hiç kimse olmasa bile mi?"

"Yanılıyorsun," dedi. "Ben istiyorum. Orada olmanı."

"Fakat sen orada olmayacaksın, öyle değil mi?"

Saeki Hanım iki elinin arasındaki kupaya baktı. "Evet. Maalesef, ben artık orada değilim."

"Peki Saeki Hanım. Oraya dönmüş halimden ne bekliyorsun?"

"Senden beklediğim yalnızca bir şey var," dedi Saeki Hanım. Sonra yüzünü kaldırıp dosdoğru gözlerime baktı. "Beni anımsamanı istiyorum. Yalnızca senin anımsaman yeter. Başkalarının unutması hiç umurumda değil."

Aramızdaki boşluk, bir an derin bir sessizlikle kaplandı. İçimde bir soru kabarmaya başlamıştı. Öyle ki, boğazımı tıkayıp nefes alıp vermemi güçleştirecek kadar büyümüştü. Fakat bir gayretle yutmayı başardım.

"Bellek o kadar önemli bir şey mi?" diye başka bir soru sordum.

"Duruma göre değişir," dedi. Sonra gözlerini hafifçe kapattı. "Duruma göre her şeyden çok daha önemli olabilir."

"Fakat sen kendininkini yaktın."

"Artık işime yaramasına imkân yoktu çünkü." Saeki Hanım ellerini masanın üstünde aynı hizada yan yana getirdi. Genç kızın yaptığı gibi. "Tamura, senden bir ricam var. O resmi yanında götür."

"Kütüphanede kaldığım odadaki sahil resmini mi?"

Saeki Hanım, başını evet anlamında salladı. "Evet, *Sahilde Kafka.* O resmi senin almanı istiyorum. Nereye götürürsen götür. Bundan sonra gittiğin herhangi bir yere."

"Fakat o resim birilerinin malı değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Benim. O, Tokyo'daki üniversiteye giderken bana hediye etmişti. O günden sonra bir kez bile yanımdan ayırmadım, nereye gidersem gideyim odama astım. Komura Kütüphanesi'nde çalışmaya başlayınca, geçici olarak o odaya astım sadece. En başta durduğu yere. Sonra Oşima'ya o resmi sana verdiğime dair bir mektup yazıp kütüphanedeki masamın çekmecesine bıraktım. Zaten o resim baştan beri senindi."

"Benim miydi?"

Başını salladı. "Sen o resimdesin çünkü. Ben de orada oturup seni izlemiştim. Çok eskiden, sahilde. Gökyüzünde bembeyaz bulutlar vardı, mevsimlerden de yazdı."

Gözlerimi kapattım. Yaz mevsiminde sahildeyim. Denizci iskemlesinde oturuyorum. O pütür pütür yağlıboya tuvalini tenimde hissedebiliyorum. Denizin kokusunu ciğerlerime çekebiliyorum. Dalgaların sesi geliyor. O sesler zamanın akışına kapılmış gibi, hızlanıyor, yaklaşıyor. Birisi biraz uzakta bir yerde resmimi yapıyor. Yanında uçuk mavi kısa kollu tek parça elbise giymiş bir kız oturmuş, bana bakıyor. Başında beyaz kurdeleli hasır bir şapka var. Parmaklarıyla kumda şekiller çiziyor. Dümdüz saçlar ve uzun, narin parmaklar. Piyanist parmakları. Güneşin ışıkları altında, porselen gibi düzgün kolları parlıyor. Düz dudaklarının iki kenarına doğal bir gülücük kondurmuş. Ona âşığım. O da bana âşık.

Bellek bu işte.

"O resmin hep sende kalmasını istiyorum," dedi Saeki Hanım.

Ayağa kalkıp pencereye yaklaştı. Sonra dışarıya baktı. Güneş az önceye oranla biraz daha yatıklaşmıştı. Arı uyuklamaya devam ediyordu. Saeki Hanım ellerini kaldırmış, siperlik gibi kullanarak uzaklara bakıyordu. Sonra, benden tarafa döndü.

"Artık gitmem gerekiyor," dedi.

Kalkıp yanına gittim. Kulağı boynuma değiyordu. Küpesinin sertliğini hissedebiliyordum. Avuçlarımı açarak sırtına bastırdım. Orada yazan bir işareti dokunarak anlamaya çalışır gibi. Saçları yanaklarımı okşuyordu. Kollarıyla bana sımsıkı sarıldı. Parmak uçları sırtıma gömüldü, zaman dedikleri duvara tutunmaya çalışırcasına. Deniz kokusu geliyordu. Sahilde parçalanan dalgaların sesi geliyordu. Birisi adımı sesleniyor. Uzak, çok uzak bir yerlerden.

"Sen benim annem misin?" diye sorabildim nihayet.

"Bunun yanıtını artık anlamış olmalısın," dedi Saeki Hanım.

Evet, yanıtını artık biliyordum. Fakat ne o ne de ben sözcüklere dökebiliyorduk. Sözcüklere döktüğümüz anda anlamını yitiriverecekti çünkü.

"Çok eskiden, terk etmemem gereken bir şeyi terk ettim," dedi Saeki Hanım. "Her şeyden çok daha fazla sevdiğim bir şeyi. Zaman gelir de, ya kaybedersem diye korktum. O yüzden terk ettim. Elimden alınmasını, bir nedenle kaybolmasını beklemektense kendim terk ettim. Elbette, asla dinmeyen bir öfke de vardı içimde. Fakat yaptığım yanlıştı. Asla terk etmemeliydim."

Bir şey söylemiyordum.

"Sen de, seni asla terk etmemesi gereken kişi tarafından terk edildin. Tamura, beni affedebilir misin?"

"Seni affetme hakkım var mı?"

Omzumun üstündeki başını defalarca salladı. "Eğer, korku ve öfke sana engel olmayacaksa."

"Saeki Hanım, eğer buna hakkım varsa ben seni affediyorum," dedim.

> "Anne," diyorsun, "ben seni affediyorum." Sonra, yüreğinin içinde donmuş kalmış bir şey sesler çıkarmaya başlıyor.

Saeki Hanım sessizce kollarını indirdi. Sonra saçlarını topladığı tokayı çıkarıp hiç tereddüt etmeden sol kolunun iç kısmına batırdı. Çok seri ve sert bir hareketle. Sağ elini tokayı batırdığı yerin yakınındaki damarın üstüne bastırdı. Açılan yaradan kan gelmeye başladı. İlk damla yere düştü, kütlesinden beklenmeyecek bir ses çıkararak. Sonra, hiçbir şey söylemeden kolunu bana doğru uzattı. Yere kanından bir damla daha düştü. Başımı eğerek, dudaklarımı yaraya yapıştırdım. Kanı dilime bulaştı. Gözlerimi kapatıp o kanı emdim. Emdiğim kanı ağzımın içine çektikten sonra, yavaşça yuttum. Kanı boğazımdan derinlere doğru süzüldü. O kan yüreğimin kurumuş dokusunda yavaş yavaş yayılıyordu. O kanı ne kadar istediğimin farkına ilk kez varıyordum. Çok uzak bir dünyadaydım. Aynı zamanda bedenim oradaydı. Öylece, onun bütün kanını emmeyi bile aklımdan geçirdim. Fakat bu mümkün değil. Dudaklarımı kolundan ayırıp yüzüne baktım.

"Elveda, Kafka Tamura," dedi Saeki Hanım. "Asıl yerine dön ve yaşamaya devam et."

"Saeki Hanım," dedim.

"Evet?"

"Yaşamanın ne anlama geldiğini bilemiyorum."

Ellerini vücudumdan ayırdı. Sonra yüzüme baktı. Elini uzatıp parmağıyla dudaklarıma dokundu.

"Resme bak," dedi sakin bir sesle. "Benim yaptığım gibi. Hep o resme bak."

Sonra çıkıp gitti. Kapıyı açıp arkasına bakmaksızın dışarı çıktı, kapıyı kapattı. Pencereye gidip ardından baktım. Hızlı adımlarla binalardan birinin gölgesinde kayboluverdi. Elim pencerede, bir süre gözden kaybolduğu yere bakakaldım. Belki söylemeyi unuttuğu bir şey vardır, döner gelir, diye. Fakat Saeki Hanım dönmedi. Geride kalan tek şey çukur gibi bir boşluktu.

Uyuyan arı uyanıp çevremde dolaşmaya başladı. Sonra, aklına bir şey gelmiş gibi açık pencereden çıkıp gitti. Güneş ortalığı aydınlatmaya devam ediyordu. Saeki Hanım'ın masada bıraktığı kupasında, hâlâ biraz bitki çayı vardı. O kupaya hiç dokunmadan, öylece bıraktım. O kupa, zamanı gelince unutulacak belleğin ilk kırıntısı gibiydi.

Üzerimdeki tişörtü çıkarıp ter kokan eski tişörtümü giydim. Ölü haldeki kol saatimi alıp sol bileğime taktım. Oşima'nın verdiği şapkayı siperliği enseme gelecek şekilde başıma taktım.

Gök mavisi güneş gözlüklerini gözüme yerleştirdim. Uzun kollu gömleğimi giydim. Mutfağa giderek musluk suyundan bir bardak doldurup içtim. Bardağı evyeye bırakıp arkama dönüp odada göz gezdirdim. Masa oradaydı, sandalyeler de. Masada yarım kalmış çay kupası. Gözlerimi kapatıp yalnızca bir kez derin bir nefes aldım. "Bunun yanıtını artık biliyorsun," demişti Saeki Hanım.

Kapıyı açıp evden dışarı çıktım. Kapıyı kapattım. Verandanın merdivenlerinden indim. Gölgem yere vuruyordu. Sanki bacaklarıma sarılıp kalmış başka biri gibi. Güneş hâlâ tepeye yakındı.

Ormanın girişindeki iki asker, ağaç gövdesine yaslanmış beni bekliyordu. Beni gördüklerinde tek bir soru bile sormadılar. Aklımdaki düşüncenin ne olduğunu zaten biliyor gibiydiler. Önceki sefer olduğu gibi, tüfeklerini sırtlarına almışlardı. Uzun boylu asker dudaklarının arasına bir ot parçası kıstırmıştı.

"Giriş hâlâ açık," dedi uzun boylu asker dudaklarının arasındaki otu bırakmadan. "En azından, az öncesine kadar açıktı."

"Geldiğimiz zamanki hızımızda yürümemiz sorun olmaz değil mi?" dedi sağlam yapılı olan. "Bize ayak uydurabilir misin?"

"Sorun yok. Gelirim."

"Oraya vardığımızda, giriş artık kapalı olursa senin için de pek iyi olmaz," dedi uzun boylu olan.

"O durumda, geri dönmüş olmanın bir anlamı kalmaz," dedi diğeri.

"Buradan ayrılmak istediğine emin misin?" diye sordu, uzun boylu olan.

"Eminim."

"Öyleyse acele edelim."

"Dönüp arkana bakmazsan iyi edersin," dedi sağlam yapılı olan.

"Evet. İyi edersin," dedi uzun boylu asker de.

Sonra bir kez daha ormanın içine daldık.

Yamaçtan yukarı çıkarken, yalnızca bir kez arkama dönüp kısa bir bakış fırlattım. Arkama dönmememin iyi olacağını söylemişti uzun boylu asker. Fakat arkama dönüp bakmadan yapamazdım. Orası, kasabayı görebileceğim son noktaydı. O noktayı geçince, ağaçlardan oluşan duvar araya girecek ve oradaki dünya, benim yaşamımdan ebediyen silinecekti.

Sokaklarda yine kimsecikler yoktu. Düzlüğü boydan boya aşan temiz dere, sokaklar boyunca küçük binalar. Eşit aralıklarla sıralanmış elektrik direkleri yerin üzerinde koyu gölgeler oluşturmuştu. Bir an orada donakaldım. Ne pahasına olursa olsun, oraya geri dönmek geçti aklımdan. "En azından akşama kadar kalayım," dedim kendi kendime. Akşam olunca, genç kız bez torbası omzunda kulübeye gelecekti. Ben ihtiyaç duyarsam, o orada olacaktı. Yüreğim ısınmaya başlamış, güçlü bir mıknatıs beni geri çekmeye başlamıştı. Ayaklarım kurşun gibi ağırlaşmış, kımıldamıyordu. Orayı geçtiğim andan itibaren, onu bir kez daha görme şansım kalmayacaktı. Olduğum yerde kaldım. Zaman da durmuştu. Önüm sıra ilerleyen askerlerin ardından

seslenmeye kalktım. "Ben dönmüyorum, karar verdim, burada kalıyorum," diye. Fakat aklımdan geçen cümle seslere dönüşmedi. Sözcükler yaşamdan silinmişti sanki.

O an iki boşluk arasında sıkışıp kalmıştım. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edemiyordum. Ne istediğimi bile bilmiyordum. Ne ileri gidebiliyordum ne de geriye. Öğütülmüş kemik gibi duran beyaz kumlar beni içine çekmeye başlamıştı. Fakat bir yerlerden Saeki Hanım bana sesleniyordu. "Senin yine de geri dönmen lazım," diyordu Saeki Hanım çok net bir şekilde. "Benim istediğim bu. Senin orada olman."

Sihir çözüldü. Yeniden tek parça haline geldim. Ilık kan, vücudumda yeniden akmaya başladı. Saeki Hanım'dan emdiğim kan. Bir sonraki an, askerlerin peşine takılmış yürüyordum. O çıkıntının çevresini dolaştığımda, dağların arasındaki o küçük dünya görüş alanımdan çıkıverdi. Rüyaların arasındaki yerini aldı. Sonra tüm dikkatimi ormandan geçmeye verdim. Yolumu kaybetmemeye. Yoldan ayrılmamaya. Bu her şeyden önemliydi.

Giriş açıktı. Akşama henüz vakit vardı. İki askere teşekkür ettim. Tüfeklerini indirip önceki sefer olduğu gibi düz kayanın üzerine oturdular. Uzun boylu askerin dudaklarının arasında yine o ot parçası vardı. Yine nefes alışverişleri hiç değişmemişti.

"Süngüyü nasıl kullanman gerektiğini unutma," dedi uzun boylu asker. "Düşmanına saplar saplamaz, yana doğru bükeceksin. Sonra da karnını deşeceksin. Sen yapmazsan, düşmanın kalkıp aynısını sana yapar. Dışarıdaki dünya öyle bir yer işte."

"Fakat sadece bundan ibaret değil," dedi sağlam yapılı olan.

"Tabii ki," dedi uzun boylu asker. Sonra hafifçe öksürerek genzini temizledi. "Ben yalnızca karanlık tarafını anlattım."

"Üstelik iyi-kötü ayrımı son derece zordur," dedi sağlam yapılı olan.

"Ama mutlaka yapman gerekir," dedi uzun boylu olan.

"Herhalde," dedi sağlam yapılı olan.

"Bir şey daha," dedi uzun boylu olan. "Buradan ayrılınca, gideceğin yere varana kadar asla arkana dönmemelisin."

"Bu çok önemli," dedi sağlam yapılı olan.

"Az önce ucu ucuna sıyırdın," dedi uzun boylu olan. "Ancak, bu seferki çok daha ciddi bir durum. Oraya varana kadar, asla dönüp arkana bakma."

"Asla," dedi sağlam yapılı olan.

Bir kez daha teşekkür edip iki askere veda ettim.

Ayağa kalkıp topuklarını birleştirerek esas duruşta asker selamı verdiler. Onlarla bir daha asla karşılaşmayacaktım. Bundan adım gibi emindim. Onlar da çok iyi biliyorlardı. Öylece ayrıldık.

Askerlerden ayrıldıktan sonra Oşima'nın dağ kulübesine tek başıma nasıl döndüğümü hiç anımsamıyorum. Yoğun ormanın içinde ilerlerken, sürekli aklımda başka şeyler vardı. Fakat yolumu kaybetmedim. Hayal meyal anımsadığım tek şey, yol

üzerinde naylon sırt çantasını bulup içgüdüsel bir hareketle elimi uzatarak alıp sırtıma attığımdı. Aynı şekilde, pusula, nacak ve sprey boyayı da buldum. Yolumun üzerindeki ağaçların üzerinde bıraktığım işaretlerin karşıma çıktığını da anımsıyorum. Kocaman bir kelebeğin arkasında bıraktığı fosforlu izlermiş gibi duruyorlardı.

Kulübenin önündeki açıklıkta durup gökyüzüne baktım. Kendimi toparladığımda çevremin doğal seslerle kuşatıldığını gördüm. Kuşların sesi, derenin şırıltısı, rüzgârda yaprakların hışırtısı... Hepsi cılız seslerdi. Sanki kulaklarımdaki tıkaçlar aniden çıkarılmış gibi, o sesleri tüm canlılığıyla duyabiliyordum. Hepsi birbirine bağlanmış, yumak oluşturmuş haldeydi, ama nedense her sesi net bir şekilde diğerlerinden ayırabiliyordum. Sol bileğime taktığım saate baktım. Saat çalışmaya başlamıştı. Yeşil paneldeki dijital rakamlar, sanki hiçbir şey olmamış gibi değişmeye devam ediyordu. 4.16... Artık o anı yaşıyordum.

Kulübeye girip elbiselerimi çıkarmadan yatağa uzandım. O yoğun ormandan geçip geldiğim için vücudum şiddetle dinlenmek istiyordu. Sırtüstü yatıp gözlerimi kapattım. Bir arı pencere camının üzerinde uyukluyordu. Genç kızın kolları, sabah ışıkları altında porselen gibi parlaktı. "Misal vermek için söyledim," diyordu.

"Resme bak," diyordu Saeki Hanım. "Benim yaptığım gibi."

Genç kızın parmaklarının arasından bembeyaz zaman kumları akıyordu. Parçalara ayrılan dalgaların sesi geliyordu. Yükseliyor, alçalıyor, parçalara ayrılıyorlardı. Yükseliyor, alçalıyor, parçalara ayrılıyorlardı. Sonra, bilincim loş bir koridorun derinliklerine doğru sürüklendi.

48

"Vay canına!" dedi genç adam.

"Şaşıracak bir şey yok Hoşinocuğum," dedi kara kedi kibir yüklü ses tonuyla. "İyi de, senin zaten canın sıkılmıyor muydu? Baksana, almışsın karşına taşı sabahtan akşama kadar konuşuyorsun."

"Tamam da, insanların dilini nasıl konuşuyorsun sen?"

"İnsanların dilini konuşmuyorum ki."

"Tam olarak anlayamadım. Peki o zaman, nasıl oluyor da anlaşabiliyoruz böyle? Bir kedi ve bir insan?"

"Şu an ikimiz dünyaların sınırındayız. O yüzden ortak bir dil kullanıyoruz. Durum bundan ibaret."

Genç adam bir an düşündü. "Nasıl dünyaların sınırı? Ortak dil ne?"

"Anlayamıyorsan kendini yorma hiç. Açıklaması uzun sürer," diyen kedi sıkıntısını atmaya çalışır gibi kuyruğunu birkaç kez salladı.

"Sakın sen Albay Sanders olmayasın?" dedi genç adam.

"Albay Sanders?" dedi kedi canının sıkıldığı ses tonundan anlaşılacak şekilde. "Öyle birini tanımıyorum. Ben benim. Normal bir kediyim işte."

"Adın var mı?"

"Eh, bir adım var elbette."

"Ne peki?"

"Tonton," dedi kedi sıkılarak.

"Tonton?" dedi genç adam. "Ton balığının tonu mu?"

"Evet," dedi kedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bu yakınlardaki bir balıkçı bakıyor bana. Bir de köpeği var. Onun adı da Yunus."

"Ee, benim adımı önceden biliyordun öyleyse."

"Sen ünlü bir adamsın, Hoşinocuğum," dedi kara kedi Tonton. Sonra bir an gülümsedi. Hoşino, bir kedinin güldüğünü ilk kez görüyordu. Fakat o gülümseme hemen kaybolarak kedi tekrar ciddiyetini takındı.

Kedi sözlerini sürdürdü. "Kediler her şeyi bilir. Nakata'nın dün öldüğünü de, bu evde çok önemli bir taş olduğunu da biliyoruz. Bu civarda meydana gelip de benim bilmediğim hiçbir şey olamaz. Çok uzun yaşadım çünkü."

"Oo!" dedi genç adam şaşırarak. "Baksana, böyle ayaküstü konuşmak biraz tuhaf oluyor. İçeri gel istersen."

Kedi korkuluğun üstünde hiç istifini bozmadan başını iki yana salladı. "Ben böyle iyiyim. İçeride olunca pek rahat edemiyorum. Hem hava da güzel. Burada konuşalım."

"Benim için hiç fark etmez," dedi genç adam. "Karnın aç mı?

Yiyecek bir şeyler olacaktı."

Kedi başını iki yana salladı. "Söylemesi ayıptır, yemek konusunda sıkıntı çekmiyorum. Hatta az yemeye dikkat ediyorum desem daha doğru olur. Eh, balıkçı kedisi olunca, kolesterol de artıyor elbette. Şişmanlarsam yüksek yerlere tırmanıp inmem eziyetli olur."

"Peki Tonton," dedi genç adam. "Buraya, bir işin için mi geldin?"

"Evet," dedi kedi. "Şu an sıkıntıdasındır herhalde. Tek başına kalmışsın, bir de o taş üstüne kalmış."

"Haklısın. Aynen öyle. O yüzden hiçbir yere de kımıldayamıyorum."

"Eh, ben de biraz yardım edeyim dedim."

"Çok makbule geçer," dedi genç adam. "Sen de bir pati vermiş olursun."

"Sorun taş," dedi Tonton. Sonra başını sallayarak üzerine yaklaşan sinekleri kovaladı. "Taşı eski haline getirirsen, görevin sona erer. İstediğin yere gidebilirsin ondan sonra. Öyle değil mi?"

"Evet, öyle. Giriş taşını bir kapatırsam, konu kapanmış olacak. Nakata Amca'nın söylediği gibi, bir kez açılan bir şeyin mutlaka kapatılması gerekir. Kural böyle."

"Tamam işte, ne yapman gerektiğini de ben söyleyeyim."

"Ne yapılması gerektiğini biliyor musun?" diye sordu genç adam.

"Elbette biliyorum," dedi kedi. "Az önce söyledim ya, kediler her şeyi bilir. Köpeklerden farklıyızdır."

"Peki ne yapmam gerekiyor?"

"O şeyi öldüreceksin," dedi kedi sakin bir ses tonuyla.

"Öldürmek?" dedi genç adam.

"Evet Hoşinocuğum. O şeyi öldüreceksin."

"O şey ne?"

"Gerçekten gördüğünde anlarsın. O şey bu, dersin," dedi kara kedi. "Fakat gerçekten görmeden anlayamazsın. Zaten, belirli bir şekli yoktur. Zamana göre şekil değiştirir."

"İnsan mı peki?"

"İnsan değil. İşte bu kesin."

"Peki nasıl bir şekli var?"

"Bunu bilmiyorum," dedi Tonton. "Daha demin söyledim ya. Bir görüşte anlarsın. Görmezsen anlayamazsın. Açık ve net."

Hoşino derince iç çekti. "Peki o şey aslında ne?"

"Bunu bilmene gerek yok," dedi kedi. "Açıklaması çok zor, hem de senin bilmemen daha iyi olur. Neyse. O şey şu anda sakin. Karanlık bir yere çekilmiş, nefesini tutmuş çevresini kolluyor. Fakat sürekli öyle sakin kalmaz. Pek yakında çıkar ortaya. Herhalde bugün. Mutlaka da önünden geçmeye çalışacak. Bin yılda bir rastlanır bir şans."

"Bin yılda bir rastlanır bir şans. Nasıl yani?"

"Bin yılda bir rastlanacak, kolay kolay ele geçmeyen bir fırsat yani," diye açıkladı kara kedi. "Sen yalnızca sabırla bekle, sonra da öldür gitsin. Böylece konu kapanır. Sonra da, istediğin yere gidersin."

"O şeyi öldürmek başımı yasalarla belaya sokmaz umarım."

"Yasalardan pek anlamam," dedi kedi. "Nihayetinde, bir kediyim. Fakat o şey insan olmadığına göre yasalarla alakası da olmamalı. Ne olursa olsun, o şeyi öldürmek gerek. O kadarını benim gibi bir ev kedisi bile rahatça anlayabilir."

"Fakat nasıl öldüreceğim? Büyüklüğü ne, şekli nasıl, hiçbir şey bilmiyorum. Bu durumda nasıl öldüreceğimi nasıl planlayayım?"

"Hiç fark etmez. İstersen çekiçle öldür. Bıçak sapla. Boğazla istersen. Isır parçala. Nasıl istersen öyle yap, fark etmez. Gebert gitsin, yeter. Bütün önyargılarını kabart, gözünü kırpmadan canını al. Zaten sen orduda değil miydin? Milletin vergileriyle tüfek atmayı da öğrendin değil mi? Süngü kullanmayı da öğrenmişsindir. Asker değil misin? Nasıl öldüreceğini ben mi öğreteceğim sana?"

"Orduda öğrendiğim, savaşta neler yapılacağıydı," dedi genç adam çekine çekine. "İnsan olmayan, büyüklüğünü ve şeklini bilmediğim bir şeye pusu kurup kafasına çekiçle vurup öldürme eğitimi almadım."

"O şey, mutlaka 'giriş'ten içeri geçmeye çalışacaktır," dedi Tonton genç adamın sözlerini duymazdan gelerek. "Fakat asla içeri girmemeli. Ne olursa olsun, asla. O şey 'giriş'ten geçmeden,

kesin olarak durdurmalısın. Bu her şeyden çok daha önemli. Anladın mı? Bu sefer beceremezsen, bir daha böyle bir şansın asla olmayacak."

"Bin yılda bir rastlanan şans."

"Aynen öyle," dedi Tonton. "Bin yılda bir dediysem de, lafın gelişi elbette."

"İyi de, Tonton. O şey, yoksa çok tehlikeli bir şey mi?" diye sordu Hoşino, korkuyla. "Yani ne bileyim, öldürmeyi denedim ama beceremeyince o beni hakladı, gibi bir durum da söz konusu mu?"

"Hareket halindeyken, sanırım pek tehlikeli değil," dedi kedi. "Hareketini tamamladığı anda tehlikeli hale gelir. Hem de çok tehlikeli olur. O yüzden hareket halindeyken, fırsatı kaçırmamak lazım. O anı kollayıp işini bitirmek gerek."

"Nasıl yani, sanırım?" dedi Hoşino.

Kara kedi bu soruyu yanıtlamadı. Gözlerini kısıp korkuluğun üzerinde şöyle bir gerindikten sonra, ayaklandı. "Haydi kal sağlıcakla Hoşinocuğum. Mutlaka o şeyi öldür. Bunu yapmazsan, Nakata'nın ölmesinin de bir anlamı kalmaz. Nakata'yı sevmiştin değil mi?"

"Evet. Çok iyi bir insandı."

"Öyleyse o şeyi öldür. Tüm önyargılarını kabart, gözünü kırpmadan bitir işini. Bu, Nakata'nın da istediği bir şey. Nakata için yap bunu. O hakkı devral. Bugüne kadar hep yaşamla ilgili sorumluluklardan kaçtın. Şimdi, telafi etme zamanı. Sakın hata yapma. Ben de, içten içe seni destekliyor olacağım."

"Bu gücüme güç katar," dedi genç adam. "Neyse. Şimdi aklıma geldi de..."

"Ne geldi aklına?"

"Giriş taşının hâlâ açık durması, yoksa o şeye tuzak kurabilmek için mi?"

"Belki de öyledir," dedi Tonton konuyla artık ilgilenmiyormuş gibi bir edayla. "Hop hop hop! Hoşinocuğum, az kalsın unutuyordum. O şey yalnızca geceleri hareket eder. Muhtemelen gecenin ilerleyen saatlerinde harekete geçecektir. O yüzden, gündüzden al uykunu. Uyuyakalıp da kaçırmamak için."

Kara kedi korkuluktan yan binanın çatısına tek hamlede atladığı gibi, kuyruğunu dimdik yukarıda tutarak yürüyüp uzaklaştı. Vücudunun büyüklüğüne göre bir hayli çevikti. Genç adam, balkonda arkasından baktı bir süre. Kedi bir kez bile dönüp arkasına bakmadı.

"Vay canına!" dedi genç adam. "Al başına belayı!"

Kedi gözden kaybolunca Hoşino mutfağa giderek silah olarak kullanabileceği bir şeyler aradı. Ağzı keskin bir normal bıçak ile bir satır buldu. Mutfakta basit gereçlerden başka bir şey yoktu, ama bıçak çeşidi bir hayli fazlaydı. Bıçaklar dışında, yeterince ağır bir çekiç ile naylon sicim de buldu. Buz keskisi de geçti eline.

"Öyle anlarda, esas otomatik tabanca lazım," dedi Hoşino gözleriyle mutfağı tararken. Otomatik tabanca kullanımını orduda öğrenmişti ve atış talimlerinde hep üst düzey başarı göstermişti. Ama mutfakta otomatik tabanca yoktu elbette.

Zaten öylesine sessiz sakin bir semtte tabanca kullanacak olursa büyük patırtı kopardı.

Bıçağı, satırı, buz keskisini, çekici ve naylon ipi masanın üstüne dizdi. El fenerini de koydu. Sonra taşın yanına oturup okşamaya başladı.

"Gördün mü başımıza gelenleri?" dedi taşa. "Çekiç ve bıçak kullanarak, ne olduğunu bilmediğim bir şeyle savaşmam gerekecek. Şu işe bak! Hem de, bütün bunları söyleyen yoldan geçen bir kedi. Bendeniz Hoşino'nun yerine koysana kendini."

Taş karşılık vermedi tabii...

"O şey, Tonton'un söylediğine bakılırsa herhalde tehlikeli değilmiş. Herhalde. Eğer ezkaza *Jurassic Park*'tan çıkma bir şey geliverirse bendeniz Hoşino'nun hali nice olur? Film koptu demektir."

Sessizlik.

Hoşino çekici eline alıp birkaç kez havada salladı.

"Yine de, her şey olacağına varıyor işte. Zaten en başında, Fucikava'da Nakata Amca'yı kamyona aldığım anda bu kader yazılmış. Bilmeyen tek kişi bendim sadece. Kader amma tuhaf bir şey değil mi?" dedi Hoşino. "Sence de öyle değil mi, taşçığım?"

Sessizlik.

"Ne diyesin ki zaten? Nihayetinde, benim isteyerek yaptığım bir seçim. Sonuna kadar da gitmem gerek. Nasıl bir şey çıkar karşıma, hiçbir fikrim yok, ama sonuna kadar elimden geleni yaparım artık. Kısa bir ömrüm oldu, ama keyfini de sürdüm.

Kara kedi Tonton'un söylediklerine bakılırsa, bu bin yılda bir bulunur bir fırsatmış. Bu sahnede benim yer almam hiç de fena olmayacak. Her şey Nakata Amca için."

Taş, her zamanki gibi sessizliğini koruyordu.

Genç adam, kedinin söylediği gibi, geceye hazır olmak için koltuğa uzanıp biraz kestirdi. Bir kedinin söylediklerini yapmak tuhafına gitmişti, ama uzanınca bir saat deliksiz uyuyabilmişti. Akşamüzeri mutfağa gitti, buzluktaki körili karidesi çözüp pilavın üzerine koyarak yedi. Ortalık iyice kararmaya başlayınca taşın yanına oturup bıçak ve çekici kolayca uzanıp alabileceği bir yere koydu.

Odanın ışıklarını kapatıp yalnızca küçük masa lambasını açık bıraktı. Öylesinin daha iyi olacağını düşünmüştü. Ancak geceleri hareket edebilen bir şeydi. Öyleyse, mümkün olan en karanlık ortamda beklemekte fayda vardı. Artık istediği zaman gelebilirdi. Hesap görme zamanı gelip çatmıştı. Sonra Nagoya'daki evine dönecek, ulaşabildiği ilk kadını yanına çağıracaktı.

Genç adam artık taşla neredeyse hiç konuşmuyordu. Sabırla sessizliğini koruyup arada sırada saate göz atıyordu. Canı sıkıldığında bıçağı ve çekici eline alıp havada çakıştırıyordu. Bir şeyler olacaksa bile, büyük olasılıkla geceyarısı olacaktı. Belki daha erken de olabilirdi ve genç adam bunu kaçırmak istemiyordu. Ne de olsa, bin yılda bir gelen bir fırsattı. İşi hafife almamalıydı. Arada bir oyalanmak için kraker yedi, şişe suyu içti.

"Bak, taşçığım," dedi Hoşino kısık bir sesle, geceyarısı olduğunda. "Nihayet saat on ikiyi geçti. Lanetlerin cirit atma zamanı. Film başlıyor. Neler olacak bakalım, ikimiz birlikte görelim."

Hoşino taşa dokundu. Taşın yüzeyi her zaman olduğundan biraz daha sıcak gibiydi. Fakat belki de ona öyle gelmişti sadece. Kendini cesaretlendirmeye çalışırmış gibi, taşa birkaç kez daha dokundu.

"Taşçığım, hiçbir şey yapmasan bile, beni destekle olur mu? Bendeniz Hoşino, ufak da olsa moral desteğine ihtiyacım var."

Nakata'nın odasından hıtır hıtır sesler gelmeye başladığında saat gecenin üçünü geçmişti. Bir şey hasır zemin üzerinde sürünüyormuş gibi bir sesti. Fakat Nakata'nın odasının zemini hasır değildi. Zemin halı kaplıydı. Genç adam o sese kulak kesildi. Şüphesi kalmamıştı. Nereden çıktığını bilemiyordu, ama belli ki Nakata'nın odasında bir şeyler olmaya başlamıştı. Hoşino'nun kalbi gürültüyle atmaya başlamıştı. Genç adam sağ eline keskin bıçağı, sol eline de el fenerini aldı. Sonra da çekici kemerinin arasına sıkıştırarak ayağa kalktı. "Haydi bakalım," dedi kendi kendine.

Sessiz adımlarla Nakata'nın odasına açılan kapının önüne gidip usulca açtı. Sonra el fenerini açıp ışığı seri bir hareketle Nakata'nın yattığı yatağa tuttu. Çünkü o hıtırtı kesinlikle oralardan bir yerden geliyordu. El fenerinin ışığı beyaz ve ince uzun bir nesneyi aydınlattı. O nesne, ölü Nakata'nın ağzından ağır ağır, kıvrana kıvrana dışarı çıkmaya çalışıyordu. Şekli acura benziyordu. Kalınlığı yetişkin bir erkeğin kolu kalınlığındaydı. Tam uzunluğunu anlamak biraz güçtü ama herhalde yarısına kadar dışarı çıkmayı başarmıştı. Yapış yapış bir şeydi ve beyaz

beyaz parlıyordu. Nakata'nın ağzı o şeyin geçebilmesi için sanki bir yılanın ağzı gibi açılmıştı. Herhalde, çene kemiği yerinden oynamıştı.

Hoşino gürültüyle yutkundu. El fenerini tuttuğu eli ince ince titremeye başlamıştı. Titremeyle birlikte ışık da salınıyordu. Bir an, o şeyi öldürmesinin zor olacağı düşüncesi geçti aklından. Gördüğü kadarıyla, kolları ve ayakları, gözü ve burnu yoktu. Vıcık vıcıktı ve tutup kavranabilecek gibi bir şey de değildi. Öyleyse, o şeyin son nefesini vermesini nasıl sağlayabilirdi ki? Zaten, ne tür bir canlı olduğunu bile anlayamamıştı.

Acaba o şey bir parazit gibi, sürekli Nakata'nın içinde mi yaşamıştı? Yoksa Nakata'nın ruhu gibi bir şey miydi? Hayır, bu imkânsızdı. Önsezileri öyle söylüyordu. Öylesine iğrenç bir şeyi, Nakata sürekli içinde taşımış olamazdı. Bunu, Hoşino bile rahatlıkla anlayabilirdi. O şey bir yerlerden çıkıp gelmiş ve sürünerek gidip girişten geçmeye çalışıyor olmalıydı. Kafasına estiği bir saatte gelmiş, Nakata'yı bir geçit olarak kullanıyordu yalnızca. Nakata'nın o şekilde kullanılmasına izin veremezdi. Ne pahasına olursa olsun buna engel olmalıydı. Kara kedi Tonton'un söylediği gibi, içindeki bütün önyargıları kabartmalı, gözünü kırpmadan o şeyin canını almalıydı.

Genç adam cesaretini toplayarak Nakata'ya yaklaşıp o beyaz şeyin kafası gibi duran kısmına elinde tuttuğu bıçağı saplayıverdi. Çekip çıkarıp bir kez daha sapladı. Bunu üst üste tekrarladı. Fakat bıçağın saplandığını neredeyse hiç hissedemiyordu. Sanki bıçak, yumuşak bir sebzeye dalıp çıkıyor gibiydi. O vıcık vıcık yüzeyin altında et ve kemik yoktu. Kalbi olmadığı gibi beyni de yoktu. Bıçağın açtığı delikler macun gibi bir şeyle hemen kapanıveriyordu. Deliklerden kan, vücut sıvısı ya da et de çıkmıyordu dışarıya. "Öyleyse," dedi genç adam,

"hissiz bir şey olmalı." O beyaz şey, Hoşino'nun saldırılarını hiç umursamadan ağır ağır Nakata'nın ağzından dışarı çıkmaya devam ediyordu.

Hoşino elindeki bıçağı bir kenara fırlatarak oturma odasına dönüp masanın üstünde duran satırı kapıp geri geldi. Sonra satırı var gücüyle o beyaz şeyin üstüne salladı. O darbeyle, beyaz şeyin baş kısmı boydan boya yarıldı. Düşündüğü gibi, içi boştu. Dışı gibi beyaz bir maddeyle kapılıydı, içi de. Yine de, satırı defalarca sallayarak, başı kısmını nihayet geri kalan kısmından ayırmayı başardı. Kopan kısım bir süre yerde solucan gibi kıvrandıktan sonra ölmüş gibi hareketsiz kaldı. Fakat o bile vücut kısmının ilerlemesini durduramadı. Yara ağzı hemen o macun gibi malzemeyle kapanıp eksilen kısım şişkinleşerek eski şeklini aldı. Sonra da, hiçbir şey olmamış gibi ilerlemeye devam etti.

O beyaz şey, ritmik hareketlerle Nakata'nın ağzından çıkınca, kütlesinin tamamı göründü. Uzunluğu bir metre kadardı, kuyruğu da vardı. Kuyruğu sayesinde, artık önü ve arkasını ayırt etmek mümkündü. Kuyruğu, bir semenderinki gibi kısa ve kalındı. Uç kısmı aniden inceliveriyordu. Ayakları yoktu. Gözleri, ağzı ya da burnu yoktu. Fakat bir iradesi olduğu belliydi. "Hatta," dedi genç adam, "bu şeyin iradeden başka bir şeyi yok." Belirli bir nedene bağlaması gerekmiyordu, genç adam bunu anlayabiliyordu. O şey, sadece geçiş aşamasında tesadüfen bu biçimdeydi. Sırtında bir ürperti dolaştı.

Genç adam, bu sefer çekici denedi. Fakat hiçbir yararı olmadı. Demir kalıbın altında kalan kısım içeri çöküyordu, ama yumuşak derisi ve macunumsu madde o kısmı hemen eski haline getiriveriyordu. Sehpayı getirerek ayaklarından tutup tabla kısmını o şeyin üstüne yapıştırdı. Fakat ne kadar yüklenirse

yüklensin, o şeyin ilerlemesini engelleyemedi. O kadar hızlı gitmiyordu, ama beceriksiz bir yılan gibi vücudunu kıvıra kıvıra, kesin olarak odanın girişindeki taşa doğru ilerliyordu.

"Bu şey hiçbir canlıya benzemiyor," dedi genç adam, kendi kendine. Ne tür bir silah kullanırsa kullansın, son darbeyi indirmek mümkün değildi. Durdurulacak bir kalbi, sıkılacak bir boğazı yoktu. Ne yapabileceğini anlayamaz hale gelmişti. Ancak ne olursa olsun o şeyin girişten geçmesine izin veremezdi. Çünkü o şey kötülüğün ta kendisiydi. Kara kedi Tonton, "Bir bakışta anlarsın," demişti. Haklıydı. Gerçekten de bir bakışta anlaşılıyordu. Hayatta kalmasına izin vermemek gerekiyordu.

Genç adam oturma odasına dönüp silah olarak kullanabileceği bir şeyler aradı. Fakat bir şey bulamadı. Birden, ayağının dibindeki taş gözüne ilişti. Giriş taşı. Belki de o şeyi ezmeyi başarabilirdi. Taş, loş karanlıkta normalde olduğundan biraz daha kırmızıya çalan bir renge bürünmüştü. Genç adam çömelip taşı kavradı. Taş feci ağırlaşmıştı, yerinden milim kımıldamadı.

"Oo, demek tekrar giriş taşı oldun," dedi genç adam. "Öyleyse, o şey buraya ulaşana kadar seni kapatırsam, içeriye giremez."

Genç adam tüm gücünü toparlayarak yüklendi. Fakat taş yine kımıldamadı.

"Kımıldamıyor bile," dedi genç adam nefes nefese. "Bak, taşçığım, sen eskisinden çok daha ağırlaşmışsın. Seni kaldıracağım diye taşaklarım düşecekti neredeyse."

Arka taraftan hıtır hıtır sesler geldi. O şey, emin hamlelerle yaklaşıyordu. Artık fazla zamanı kalmamıştı.

"Bir kere daha deneyeceğim," dedi genç adam elleriyle taşı kavrarken. Aldığı derin nefesle ciğerlerini iyice doldurdu, tüm bilincini tek bir noktada yoğunlaştırıp ellerini taşın bir kenarında birleştirdi. Eğer bu sefer de başaramazsa, bir şansı daha olmayacaktı. "İşte şimdi!" dedi genç adam kendi kendine. "Şimdi bitir şu işi!" Sonra tüm gücünü toplayarak, inlemeye yakın bir sesle birlikte taşı kaldırdı. Taş biraz kalktı. Genç adam daha da güç vererek, yerden ayırmayı başardı.

Kafasının içi bembeyaz bir bulutla kaplanmıştı sanki. Kollarındaki kaslar lime lime doğranmış gibi acıyordu. Hayaları herhalde çoktan düşmüş olmalıydı. Fakat yine de taşı bırakmadı. Nakata'yı getirdi aklına. Nakata herhalde bu taşı açıp kapatmak için bile bile hayatını feda etmişti. Ne pahasına olursa olsun, bu işi Nakata'nın yerine tamamlaması gerekiyordu. "O hakkı devral," demişti, kara kedi Tonton. Vücudundaki tüm kaslar daha fazla kan istiyor gibiydi. Ciğerleri ise daha fazla temiz hava. Fakat nefes alamıyordu. Ölüme çok yaklaştığının farkındaydı. Varlık ile yokluğu ayıran kapı, hemen burnunun dibindeydi sanki. Fakat genç adam bir kez daha kalan tüm gücünü toplayıp taşı kendine yaklaştırdı. Taş iyice kalkıp tersyüz olarak gürültüyle yere düştü. O darbenin etkisiyle zemin sallandı. Pencere camları titredi. Müthiş bir ağırlıktı. Genç adam oracıkta oturup kalarak derin bir nefes aldı.

"Başardın, Hoşinocuğum," dedi biraz sonra genç adam kendi kendine.

Girişi kapatınca, o beyaz şeyi halletmek düşündüğünden çok daha kolay oldu. Artık gideceği bir yer kalmamıştı. Beyaz şey bunun farkına varmıştı. İlerlemekten vazgeçip odanın içinde bir sağa bir sola hamleler yapmaya başlamıştı. Belki de, Nakata'nın boğazına dönmek istemişti. Genç adam, hemen peşine düşerek, o

satır gibi bıçakla o şeyi parçalara ayırdı. O parçaları da, tekrar parçaladı. Ortalığa saçılan beyaz parçalar, bir süre seyirip dursalar da, sonunda hareketsiz kaldılar. Tüm parçalar, topaklaşıp sertleşerek ölmüştü. Halı o macunumsu şeyler bulaşınca, beyaz beyaz parlamaya başlamıştı. Hoşino o parçaları süpürge ve faraşla toplayıp çöp torbasına koydu, torbanın ağzını sıkıca başlayıp başka bir torbanın içine koydu. O torbanın ağzını da sıkıca bağladı. Son olarak da, yüklüğün içinde bulduğu sert kumaştan çuvalın içine koydu.

Bütün bunları tamamlayınca, genç adam yere oturup derin derin soluklandı. Kolları zangır zangır titriyordu. Ses çıkarmaya çalışsa da, çıkardığı sesler sözcük haline gelmiyordu.

"Harika! Hoşinocuğum," diyebildi, bir süre geçtikten sonra.

O beyaz şeyle boğuşurken, taşı tersyüz ederken çıkardığı sesi duyan apartman komşularının polisi aramış olmalarından endişelenmeye başladı. Fakat şanslıydı, öyle bir hareketlenme olmadı. Ne bir siren sesi geldi ne de kapıyı çalan oldu. O halde polise yakalanacak olsa, başının ne kadar ağrıyacağını biliyordu.

Parça parça ettiği o beyaz şeyin yeniden dirilemeyeceğini, Hoşino da anlayabiliyordu. Yaşayabileceği bir yer de kalmamıştı. Fakat yine de tedbirli olmasında fayda vardı. Sabaha karşı götürüp kumsalda yakmaya karar verdi. Yakıp küle dönüştürdükten sonra Nagoya'ya dönebilirdi artık.

Saat dörde yaklaşmıştı. Sonra gün ağardı. Ayrılma vakti gelmişti. Genç adam, giysilerini çantasına tıkıştırdı. Tedbirli davranarak Çuniçi Dragons şapkasını ve güneş gözlüklerini de

çantaya koydu. Son anda polise yakalanırsa bütün çabaları boşa gidebilirdi. Kolayca yakabilmek için yemeklik yağ şişesini de yanına aldı. Aklına gelince *Arşidük Üçlüsü* CD'sini de çantasına koydu. Son olarak da, Nakata'nın yattığı yatağın yanı başına gitti. Klima hâlâ en yüksek hızında çalışıyordu, oda buz gibiydi.

"Nakata Amca. Ben artık kaçıyorum," dedi genç adam. "Kusura bakma, ama burada kalamam. İstasyona vardığımda, polise telefon eder seni buradan aldırmalarını sağlarım. Gerisini nazik polis memurlarına bırakıyorum. Bir daha asla karşılaşmayız, ama seni hiç unutmayacağım amca. Zaten unutmak istesem bile kolay kolay unutamam."

Klima son bir takırdadıktan sonra susuverdi.

"Diyorum ki, amca," diye sözlerini sürdürdü genç adam. "Bundan sonra karşılaştığım her şeyde, "Nakata Amca olsa ne derdi, Nakata Amca olsa ne yapardı?" diye düşünürüm herhalde. Öyle bir his var içimde işte. Bu da büyük bir şey bence. Yani senin bir parçan benim içimde yaşamaya devam edecek bir anlamda. Pek ahım şahım bir yer değilim senin için, ama idare edersin artık."

Fakat konuştuğu kişi, Nakata'nın kabuğundan başka bir şey değildi. Çok daha önemli olan kendisi, çoktan başka bir yere çekip gitmişti. Bunu, genç adam da çok iyi biliyordu.

"Sen de hoşça kal taşçığım," dedi genç adam taşa. Taşın yüzeyini hafifçe okşadı. Taş yine sıradan bir taş haline dönüşmüştü. Soğuk, pürüzlü yüzeyiyle.

"Ben gidiyorum artık. Buradan Nagoya'ya döneceğim. Seni de, Nakata Amca gibi polislere söylerim herhalde. O tapınaktaki eski

yerine götürüp bırakırlar. Hafızam çok zayıftır, tapınağın adını bir türlü anımsayamıyorum. Kusura bakma artık. Çarpma beni. Her şeyi Albay Sanders'ın dediği gibi yaptım. O yüzden, çarpacaksan da o adamı çarp. Neyse. Seninle tanışmak güzeldi, taşçığım. Seni de unutmayacağım."

Ardından genç adam Nike marka spor ayakkabılarını giyip daireden çıktı. Kapıyı kilitlemedi. Sağ eline kendi çantasını, sol eline de beyaz şeyin leşini koyduğu çuvalı almıştı.

"Millet! Kamp ateşi zamanı!" dedi gökyüzünün iyice aydınlanan doğusuna bakarak.

49

Ertesi sabah, saat dokuzu biraz geçerken, bir arabanın motor sesinin yaklaştığını duyunca dışarı çıktım. Biraz sonra kasası yükseltilmiş, iri tekerlekli bir kamyonet göründü. Dörtçeker Datsun kamyonet, en az altı aydır yıkanmamış gibiydi. Kasasında iki uzun sörf tahtası vardı. Kamyonet kulübenin önünde park etti. Motoru durunca, etraf yeniden sessizliğe büründü, kamyonetin açılan kapısından uzun boylu bir adam indi. Bol bir beyaz gömleğin altına kehribar sarısı kısa pantolon giymişti, ayaklarında da topuklarına bastığı yürüyüş ayakkabıları vardı. Gömleğinin içinde kalan, makineyağı lekeleri bulaşmış tişörtünde, "No Fear" yazıyordu. Herhalde otuz yaşlarındaydı. Omuzları geniş, teni güneşten iyice kararmış, üç günlük sakalı olan bir adam. Saçları kulaklarını kapatacak kadar uzundu. Oşima'nın Koçi'de sörf malzemeleri dükkânı işleten ağabeyi olmalıydı.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye yanıtladım.

Elini uzatınca, kulübenin önünde tokalaştık. Eli kocaman ve güçlüydü. Tahminim tutmuştu. Evet, Oşima'nın ağabeyiydi. Herkesin ona Sada dediğini söyledi. Sözcükleri tane tane seçerek, yavaşça konuşuyordu. Sanki "Bol bol zamanım" var dercesine.

"Takamatsu'dan telefon etti, gelip seni almamı istedi," dedi. "Orada acil bir durum söz konusuymuş."

"Acil bir durum?"

"Evet. O durumun içeriği hakkında bir şey söylemedi."

"Buraya kadar zahmet ettiniz. Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi. "Hemen hazırlanabilir misin?"

"Beş dakika yeter."

Eşyalarımı toplayıp sırt çantama yerleştirirken Sada da ıslık çalarak odayı düzeltmeme yardım etti. Pencereleri kapatıp perdeleri çekip ocağı kontrol etti, kalan yiyecekleri toparladı, evyeyi üstünkörü temizledi. Hareketleri o kulübeyi sanki vücudunun bir uzantısı gibi görüyor izlenimi uyandırıyordu.

"Kardeşim senden hoşlanmış galiba," dedi Oşima'nın ağabeyi. "Pek insanlarla samimi olmaz halbuki. Biraz zor bir insandır."

"Bana çok nazik davrandı."

Sada başını sallayarak onayladı. "Nazik olmak isterse, çok nazik olabilir," dedi kısaca.

Kamyonetin yolcu koltuğuna oturup sırt çantamı ayaklarımın dibine koydum. Sada motoru çalıştırıp vitesi taktı, pencereden son bir kez daha kulübeye baktıktan sonra gaza yüklendi.

"Biz iki kardeşin az sayıdaki ortak noktasından biri bu dağ kulübesidir," dedi alışkın hareketlerle direksiyonu ustaca çeviren Sada. "İkimiz de, aklımıza estiğinde buraya gelip birkaç gün kalırız."

Sada kendi söylediklerini bir an düşündükten sonra sözlerini

sürdürdü.

"Burası ikimiz için de çok önemli bir yerdi, şimdi de öyle. Buraya gelince kendimizi güçlenmiş hissediyoruz. Sakin bir güç gerçi. Söylediklerimi anlayabiliyor musun?"

"Sanırım anlayabiliyorum," dedim.

"Kardeşim de senin anlayabileceğini söylemişti," dedi Sada. "Anlamayan bir insan, hiç anlayamaz zaten."

Renkleri uçuklaşmış kumaş koltuk döşemeleri beyaz köpek tüyleriyle kaplıydı. Köpek kokusuyla karışık, deniz tuzu kokusu da sinmişti. Bir de sörf tahtası cilası kokusu. Sigara kokusu. Klimanın düğmesi kopmuş, yerini boşluğa terk etmişti. Kültablası izmarit doluydu. Kapının iç gözüne gelişigüzel kasetler tıkıştırılmıştı.

"Birkaç kez ormana girdim," dedim.

"Derinlerine gittin mi?"

"Evet," dedim. "Oşima pek fazla derinlere gitmemem için uyarmıştı ama..."

"Fakat sen bir hayli derin kısımlara kadar gittin."

"Evet," dedim.

"Ben de bir seferinde kafama taktım, iyice derin kısımlarına kadar gittim. Şöyle böyle, üzerinden on sene geçti herhalde."

Sonra bir süre suskunca, tüm dikkatini direksiyondaki ellerinde yoğunlaştırdı. Uzun bir virajdaydık. Kalın tekerler çakıl

taşlarını savurarak ilerliyordu. Arada sırada yol kenarında tünemiş kargalara rastlıyorduk. Kamyonetin yaklaştığını gördükleri halde kaçmıyorlar, bizim geçişimizi meraklı gözlerle izliyorlardı.

"Askerlerle karşılaştın mı?" diye sordu Sada çok normal bir soru soruyormuş gibi. Sanki saati sorar gibi.

"Beraber duran iki asker mi?"

"Evet," dedi Sada. Sonra hafifçe benden tarafa dönüp yüzüme bir bakış fırlattı. "Oraya kadar gittin öyleyse."

"Evet," diye yanıtladım.

Sağ eliyle direksiyonu ustaca kullanarak, uzun süre sessizliğini korudu. Hiçbir yorum yapmadı. Yüzündeki ifadede de değişiklik olmamıştı.

"Sada Bey," dedim.

"Evet?" dedi.

"Şu on yıl kadar önce o askerlerle karşılaştığınızda ne yaptınız?" diye sordum.

"Yani o askerlerle karşılaşıp orada ne yaptığımı mı soruyorsun?" diye, sorumu tekrarladı.

Başımı sallayarak onaylayıp yanıtını bekledim. Dikiz aynasından arka tarafı kontrol edip sonra bakışlarını yine ön tarafa çevirdi.

"Ben o konuyu şimdiye kadar hiç kimseyle konuşmadım,"

dedi. "Erkek kardeşimle bile. Yani erkek kardeşim mi desem kız kardeşim mi desem... Neyse, erkek kardeşimle bile. O, askerler konusunu hiç bilmez."

Sessizce devamını bekledim.

"Dahası, o konuyu bundan sonra da hiç kimseyle konuşmamak niyetindeyim. Seninle bile. Sanırım, sen de hiç kimseye anlatmazsın. Bana bile. Söylediklerimin ne anlama geldiğini biliyor olmalısın."

"Biliyorum," dedim.

"Ne anlama geliyor peki?"

"Sözcüklerle anlatmaya kalksak bile, orada olan şeyi doğru haliyle anlatamayız. Gerçek yanıt, sözcüklere dökülemeyecek bir olgu çünkü."

"Aynen öyle," dedi Sada. "Haklısın. Sözcüklerle anlatılamayacak bir şeyi de, en iyisi hiç anlatmaya kalkmamak."

"Kendimize bile mi?"

"Evet. Kendimize bile," dedi Sada. "Kendimize bile açıklama yapmaya kalkmamak daha akıllıca olur."

Sada nane şekerli sakız uzattı. Birini alıp ağzıma attım.

"Hiç sörf yaptın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Fırsatımız olursa öğretirim," dedi. "Tabii sen öğrenmek

istersen. Sörf, göründüğünden çok daha fazla derinliği olan bir spordur. Bizler sörf yaparak doğanın gücüne karşı gelmemeyi öğreniriz. Bu güç ne kadar hırçın olsa bile."

Tişörtünün cebinden sigarasını çıkarıp torpido gözünün yanındaki araç çakmağıyla yaktı.

"O da sözcüklerle anlatılamayacak şeylerden biridir. Evet ya da hayırı olmayan bir yanıt tarzıdır," dedi.

Sonra gözlerini kısıp sigaranın dumanını pencereden dışarı üfleyerek konuşmasını sürdürdü:

"Hawaii'de Tuvalet Çanağı dedikleri bir nokta vardır. Orada geri çekilen dalgalar ile kıyıya yönelen dalgalar birbirine çarparak büyük bir girdap oluşturur. Tuvalette sifon çekildikten sonra akan su gibi döner durur. Eğer bir kapılacak olursan, tekrar yukarı çıkman neredeyse imkânsızdır. Dalgaların durumuna göre, bir daha asla çıkamama olasılığı da bir hayli yüksektir. Denizin içinde dalgaya kapılmış halde, kımıldamadan durman gerekir. Telaşa kapılıp çırpınman hiçbir işe yaramaz. Hatta enerjini boş yere tüketmiş olursun. Gerçekten tecrübe ettiğinde, daha korkunç bir şeyle daha önce karşılaşmadığını anlarsın. Fakat o korkuyu yenemediğin müddetçe, rüştünü ispat etmiş bir sörfçü olamazsın. O girdabın içinde bir sürü şey gelir aklına. Bir anlamda, ölümle dost olur, samimi bir sohbete dalarsın."

Dış kapıya geldiğimizde kamyonetten inip kapıyı kapatarak kilitledi. Kapıyı birkaç kez sarsarak, kontrol etti.

Ondan sonra hiçbir şey konuşmadık. FM radyosunun sesini açmış kamyoneti sürüyordu. Fakat radyoyu doğru dürüst dinlemediğini anlayabiliyordum. Yalnızca, iş olsun diye açmıştı

radyoyu. Tünellere girdiğimizde, yayın kesilip kulak tırmalayıcı parazit sesi geldiğinde bile hiç oralı olmuyordu. Klima bozuktu, otobana girdikten sonra da camlar ardına kadar açık kaldı.

"Sörf öğrenmek istersen benim yanıma gel," dedi Sada, Seto İçdenizi görülmeye başladığında. "Boş odam var, istediğin kadar kalabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedim. "Bir gün mutlaka gelmek isterim. Ne zaman olur bilemem ama..."

"Çok mu işin var?"

"Çözmem gereken bazı sorunlarım var sanırım."

"O kadarı bende de var," dedi Sada. "Böbürlenilecek bir şey değil gerçi."

Ondan sonra, yine uzunca bir süre hiç konuşmadık. O kendi sorunlarını düşünüyordu ben de kendi sorunlarımı düşündüm. Bakışlarını önümüzdeki yola çivilemiş halde, sol elini direksiyondan hiç ayırmadan, arada sırada sağ eliyle sigara içiyordu. Oşima'dan farklıydı, pek fazla hız yapmıyordu. Sol dirseğini açık pencerenin kenarına yerleştirmiş halde, hız sınırını asla aşmadan, normal şeritte ilerliyordu. Gerçekten çok yavaş giden bir araç önümüze çıktığında, sollamak için şerit değiştiriyordu sadece. Sonra da hemen eski şeridine dönüyordu.

"Sada Bey, sürekli sörfle mi uğraşıyorsunuz?" diye sordum.

"Eh, öyle," dedi. Sessizliği devam ediyordu. Neredeyse sorduğum soruyu unutmak üzereyken yanıtının devamını getirdi. "Lisede başladım sörfe. Başlangıçta tamamen eğlence amaçlı olarak. İşi ciddiye almaya başlamam altı sene kadar

öncesine dayanıyor. Tokyo'da büyük bir reklam şirketinde çalıştım bir süre. O işten canım sıkılınca buraya dönüp sörfle uğraşmaya başladım. Biriktirdiğim parayı kullandım, babamlardan aldım derken bir sörf malzemeleri dükkânı açtım. Tek başınayım, en azından istediğimi yapabiliyorum."

"Şikoku'ya dönmek mi istediniz?"

"Bu da etkili oldu elbette," dedi. "Hemen yakınımda deniz, dağ ve orman olmayınca rahatsız olurum. İnsan dediğin, elbette bir ölçüde doğduğu yerin bir ürünü oluyor. Düşünce tarzı, duyguları, yaşama şekli, sanırım coğrafi şekillerle, iklimle, rüzgârın yönüyle bağlantılı oluyor. Sen nerede doğdun?"

"Tokyo. Nakano Semti, Nogata."

"Nakano Semti'ne dönmek istiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim.

"Neden?"

"Dönmek için bir nedenim yok."

"Anlaşıldı."

"Coğrafi şekillere ya da rüzgârın yönüne de pek bağlı değilim sanırım," dedim.

"Demek öyle," dedi.

Sonra sessizlik yeniden geri döndü. Fakat Sada sessizliğin sürmesine pek aldırış etmiyor gibiydi. Benim de umurumda değildi aslında. Hiçbir şey düşünmeden, dalgın dalgın radyodan

gelen müziği dinliyordum. O ise bakışlarını ileriye sabitlemişti. Otobanın bittiği yerde, kuzeye yönelerek Takamatsu şehir merkezine ulaştık.

Komura Kütüphanesi'ne vardığımızda öğleden sonra bir olmuştu. Sada, beni kütüphanenin önünde bıraktıktan sonra, arabadan inmediği gibi, motoru da hiç kapatmadan, öylece Koçi'ye geri döndü.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Yine görüşelim," dedi.

Elini pencereden uzatıp hafifçe tokalaştıktan sonra kalın tekerlerini gıcırdatarak yola koyuldu. Büyük dalgalara, kendi dünyası ve kendi sorunlarına doğru.

Sırt çantamı omuzlayıp dış kapıdan geçtim. Bakımı yeni yapılan bahçenin kokusunu ciğerlerime doldurdum. Kütüphaneyi en son aylar önce görmüşüm gibi bir hisse kapıldım. Halbuki kabaca bir hesapla yalnızca dört gün ayrı kalmıştım.

Oşima danışma bankosundaydı. Her zamanki tarzından farklı olarak kravat takmıştı. Beyaz gömleğinin üstüne hardal sarısı ve yeşil çizgili kravat. Gömleğinin uzun kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı, ceketi yoktu. Her zamanki gibi önünde kahve kupası ve ucu sivri iki kurşunkalem.

"Hoşgeldin," dedi Oşima her zamanki gülümsemesiyle.

"Merhaba," diye selamladım.

"Ağabeyim buraya kadar bıraktı herhalde."

"Evet."

"Pek konuşmadı değil mi?" dedi Oşima.

"Biraz konuştuk gerçi," dedim.

"İyi o zaman. Şanslısın. Karşısındaki kişiye ve duruma göre tek kelime etmediği de olur."

"Burada bir şey mi oldu?" diye sordum. "Acil bir durum demişsin de."

Oşima başını sallayarak onayladı. "Er ya da geç sana söylemem gereken bir şey var. Saeki Hanım öldü. Kalp krizi. Salı günü öğleden sonra, masasına kapaklanmış halde ben buldum onu. Ani bir ölüm. Gördüğüm kadarıyla acı çekmiş gibi bir hali yoktu."

Önce sırt çantamı indirip yere bıraktım. Sonra oradaki bir sandalyeye oturdum.

"Salı günü öğleden sonra?" diye sordum. "Bugün cuma değil mi?"

"Evet, bugün cuma. Saeki Hanım, salı günkü kütüphane tanıtım gezisini tamamladıktan sonra öldü. Sana daha erken haber vermem gerekirdi, ama ben de bir türlü kendimi toparlayamadım."

Sandalyeye yığılıp kalmıştım, vücudumu doğru düzgün hareket ettiremiyordum. Ben de Oşima da susup kalmıştık. Oturduğum yerden ikinci kata çıkan merdivenleri

görebiliyordum. İyice cilalanmış siyah korkuluklar ve aydınlık boşluğundaki vitraylar. O merdivenlerin benim için hep derin bir anlamı olmuştu. Çünkü o merdivenlerin hemen ilerisinde Saeki Hanım'ı görebiliyordum. Fakat şimdi, hiçbir anlamı olmayan sıradan merdivenlere dönüşüvermişlerdi. O artık orada değildi.

"Daha önce de söylediğim gibi az çok belliydi," dedi Oşima. "Ben de anlayabiliyordum, o da anlamıştı. Fakat gerçekten olunca, kabullenmesi ağır oluyor."

Oşima bir süre bekledi. Bir şeyler söylemem gerektiğini düşünüyordum. Ancak doğru sözcüğü bir türlü bulamıyordum.

"Vasiyeti doğrultusunda cenaze yapılmayacak," diye sözlerini sürdürdü Oşima. "O yüzden sessizce yakıldı. Vasiyeti ikinci kattaki odasında masasının çekmecesindeydi. Mal varlığının tamamını bu Komura Kütüphanesi'ni işleten vakfa bağışlamış. Bana hatıra olarak Mont Blanc dolmakalemini bırakmış. Sana da bir yağlıboya resim. Şu sahildeki çocuk resmi. Alırsın değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Hemen alıp götürebilesin diye sardırdım."

"Teşekkür ederim," dedim. Nihayet ses çıkarmayı başarmıştım.

"Baksana, Kafka Tamura," dedi Oşima. Kurşunkalemlerinden birini eline almış, her zamanki gibi çeviriyordu. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Saeki Hanım'ın öldüğünü, benim sana söylememe gerek yoktu, aslında biliyordun değil mi?"

Başımı bir kez daha salladım. "Sanırım biliyordum."

"Bana da öyle geldi," dedi Oşima. Sonra derin bir nefes aldı. "Su ya da başka bir şey ister misin? Dürüst olmak gerekirse, şu an sanki çölden çıkıp gelmişsin gibi bir halin var."

"Evet, lütfen," dedim. Gerçekten de, boğazım feci halde kurumuştu. Oşima söyleyince ilk kez farkına vardım.

Oşima'nın getirdiği buzlu suyu bir dikişte içtim. Kafamın arka tarafı hafifçe sızladı. Boşalan bardağı masanın üstüne bıraktım.

"Şimdi ne yapmak niyetindesin?" diye sordu Oşima.

"Tokyo'ya döneceğim," dedim.

"Tokyo'ya dönüp ne yapacaksın?"

"Önce polise gidip şimdiye kadar olanları anlatırım. Eğer bunu yapmazsam, sürekli polisten kaçmam gerekecek çünkü. Sonra da herhalde okula dönerim. Dönmek istemiyorum, ama ne de olsa ortaokul zorunlu eğitime giriyor, dönmem gerek. Birkaç ay daha sabredersem mezun olurum herhalde. Ondan sonra da kafama esen her şeyi yapabilirim."

"Tamam," dedi Oşima. Gözlerini kısarak yüzüme bakıyordu. "Gerçekten de, en iyisi bu galiba."

"Böyle yapmamın beni pek etkilemeyeceğini düşünmeye başladım."

"Sürekli kaçmanın da sonu yok zaten."

"Herhalde," dedim.

"Biraz büyümüş gibisin," dedi.

Başımı iki yana salladım. Hiçbir şey söyleyebilecek durumda değildim.

Oşima, kurşunkaleminin silgi kısmını birkaç kez şakağına bastırdı. Telefonun zili çalmaya başladıysa da oralı olmadı.

"Biz, hepimiz, sürekli değerli bir şeylerimizi kaybediyoruz," dedi zil sesi kesildikten sonra. "Önemli fırsatları, olasılıkları, bir daha yerini asla dolduramayacağımız duyguları. Hayatta olmanın bir anlamı da bu işte. Fakat kafamızın içinde, ben kafamızın içinde olduğunu sanıyorum, öyle şeyleri bellek haline getirebilmemiz için küçük bir oda var. Herhalde, kütüphanenin depo kısmı gibi. Dahası, bizler kendi yüreğimizin ne durumda olduğunu doğru şekilde takip edebilmek için, sürekli arama kartları yapmak zorundayız. O odayı temizlememiz, havalandırmamız, çiçeklerine su vermemiz de gerekiyor. Başka bir deyişle, sen sonsuza kadar kendi kütüphanende yaşayacaksın."

Oşima'nın elindeki kurşunkaleme bakıyordum. Bu görüntü bana feci şekilde acı veriyordu. Fakat bir süre daha dünyanın en sert on beşlik delikanlısı olmaya devam etmek zorundaydım. En azından öyleymişim gibi davranmalıydım. Derin bir nefes alarak ciğerlerimi doldurup duygularımı içimde tutmayı bir şekilde başardım.

"Yine buraya gelebilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi Oşima. Sonra kurşunkalemini bankonun üzerine bıraktı. Ellerini ensesinde birleştirip doğrudan yüzüme baktı. "Konuşulanlara göre, kütüphaneyi bir süre tek başıma idare etmem gerekecek. Eh, bir yardımcıya da ihtiyacım olur herhalde. Polisten ve okuldan özgür kaldığında, elbette sen de istersen, tekrar buraya gelebilirsin. Bu şehir de ben de, hep buradayız. İnsanın kendini bağlı hissedebileceği bir yerlere ihtiyacı vardır. Az ya da çok."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bir şey değil," dedi.

"Ağabeyin de sörf öğretecekmiş."

"Bu iyi haber. Ağabeyimin hoşuna giden insan sayısı çok azdır," dedi. "Senin de gördüğün gibi zor bir insandır."

Başımı sallayarak onayladım. Sonra gülümsedim. Bu açıdan birbirlerine çok benziyorlardı.

"Baksana Kafka," dedi Oşima yüzüme dikkatle bakarak. "Belki de yanılıyorumdur ama senin güldüğünü ilk kez görüyorum sanırım."

"Belki de doğrudur," dedim. Gerçekten de gülümsüyordum. Kızardım.

"Ne zaman dönüyorsun Tokyo'ya?"

"Şimdi dönmek niyetindeyim"

"Akşama kadar bekleyemez misin? Kütüphaneyi kapattıktan sonra, arabamla istasyona kadar götürürüm."

Biraz düşündükten sonra başımı iki yana salladım. "Teşekkür ederim. Fakat hemen şimdi gitmem daha iyi olacak galiba."

Oşima başını salladı. İç odaya geçerek özenle paketlenmiş resmi getirdi. Sonra *Sahilde Kafka* single plağını da bir pakete koyarak bana uzattı. "Bu da benim hediyem olsun," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim. "Son bir kez ikinci kata, Saeki Hanım'ın odasına bakmak istiyorum. Mümkün mü?"

"Elbette. İstediğin kadar bakabilirsin."

"Sen de birlikte gelir misin?"

"Olur."

İkinci kata çıkıp Saeki Hanım'ın odasına girdik. Masasının önünde durup yüzeyine parmaklarımla usulca dokundum. Uzun zaman boyunca o masaya işleyen şeyleri düşündüm. Masanın üstüne kapaklanmış haldeki son anını gözlerimde canlandırmaya çalıştım. Sonra her zaman arkasını pencereye vermiş halde, pür dikkat yazı yazarkenki halini. Hep ona kahvesini ben getirmiştim. Kapısı açık odadan içeri girdiğimi görünce, her seferinde yüzüme gülümseyerek bakmıştı.

"Saeki Hanım burada ne yazıyordu acaba?" diye sordum.

"Burada ne yazdığını ben bilmiyorum," dedi Oşima. "Söyleyebileceğim tek şey, onun birçok sırrını da kendisiyle birlikte götürdüğü."

İçimden, "Varsayımı da beraberinde götürdü," diye ekledim.

Pencere açıktı, haziran esintisi perdelerin beyaz dantelli

eteklerini uçuşturuyordu. Hafif bir deniz kokusu geliyordu. Kumsalın kumlarına dokunduğumu hissedebiliyordum. Masanın başından ayrılıp Oşima'nın yanına giderek ona sımsıkı sarıldım. Oşima'nın narin vücudu sanki uzun yıllardır özlemini çektiğim bir şeye sarılıyormuşum hissi veriyordu. Oşima, usulca saçlarımı okşadı.

"Dünya metafordur, Kafka Tamura," dedi Oşima kulağımın dibinde. "Fakat ne benim için ne de senin için bu kütüphane bir metafor. Bu kütüphane, kim ne derse desin, tüm gerçekliğiyle bu kütüphane. İkimizin de mutlaka kavramamız gereken bir şey bu bence."

"Evet," dedim.

"Çok somut, biricik ve özel bir kütüphane. Hiçbir şeyle değiştirilemeyecek, örneği olmayan bir yer."

Başımı salladım.

"Hoşça kal, Kafka Tamura," dedi Oşima.

"Hoşça kal Oşima," dedim. "O kravat sana çok yakışıyor."

Birbirimizden ayrılınca, doğrudan yüzüme bakarak gülümsedi. "Ne zaman söyleyeceksin diye bekliyordum."

Sırt çantamı omuzlayarak istasyona gidip trenle Takamatsu İstasyonu'na geçtim. İstasyon gişesinde Tokyo'ya gidiş biletimi aldım. Bir süre bir yerlerde kalır, sonra da Nogata'daki evimize dönerdim herhalde. O hiç kimsenin olmadığı eve dönüp yine orada tek başına kalacaktım. Dönüşümü bekleyen hiç kimsenin

olmadığı evde. Fakat oradan başka gidebileceğim bir yer yoktu.

İstasyondaki ankesörlü telefonla Sakura'yı cep telefonundan aradım. Tam o sırada çalışıyordu. Fakat kısa bir süre konuşabileceğini söyledi. Ben de, kısa bir görüşmenin yeterli olacağını söyledim.

"Tokyo'ya dönüyorum," dedim. "Şu an Takamatsu İstasyonu'ndayım. Sadece bunu söylemek için aradım."

"Evden kaçmaktan vaz mı geçtin?"

"Eh, o anlama da gelebilir."

"Evet, on beş yaş evden ayrılmak için biraz erken bence de," dedi Sakura. "Tokyo'ya dönünce ne yapacaksın?"

"Herhalde okula dönerim."

"Uzun vadede bakarsan, pek de fena olmayabilir," dedi.

"Sakura, sen de Tokyo'ya döneceksin, değil mi?"

"Evet. Sanırım eylülde. Yazın seyahate çıkıp bir yerlere gitmek istiyorum."

"Tokyo'da görüşebilir miyiz?"

"Olur, elbette," dedi. "Telefon numaranı söyler misin?"

Ev telefonumuzun numarasını söyledim. O da not etti.

"Geçenlerde rüyamda seni gördüm," dedi Sakura.

"Ben de seni gördüm."

"Sakın erotik bir rüya olmasın?"

"Olabilir," dedim. "sonuçta yalnızca rüyaydı. Senin rüyan nasıldı?"

"Benimkisi öyle erotik bir rüya değildi. Rüyamda sen labirent gibi geniş bir evin içinde dolaşıyordun. Özel bir odayı arıyordun, ama bir türlü bulamıyordun. O evde seni arayan biri daha vardı. Bağırıp seni uyarmaya çalışıyordum ama sesim sana ulaşmıyordu. Çok korkunç bir rüyaydı. Rüyamda bağırıp durduğumdan herhalde, uyandığımda kendimi çok yorgun hissettim. O yüzden, seni çok merak etmiştim."

"Teşekkür ederim," dedim. "Fakat bu da yalnızca bir rüya."

"Korkmamı gerektirecek bir şey olmadı değil mi?"

"Korkacak bir şey yok."

İçimden, "Korkacak bir şey yok," diye tekrarladım.

"Hoşça kal Kafka," dedi. "İşimin başına dönmeliyim. Benimle konuşmak istersen, istediğin zaman arayabilirsin."

"Hoşça kal," dedim. "Ablacığım," diye ekledim.

Denizin üzerindeki köprüyü geçip Okayama İstasyonu'nda hızlı trene aktarma yaptım. Sonra koltuğa oturunca gözlerimi kapadım. Kendimi vagonun sarsıntılarına alıştırdım. Ayağımın yanında özenle paketlenmiş *Sahilde Kafka* resmi duruyordu. Bacaklarımda dokunuşunu hissedebiliyordum.

"Beni anımsamanı istiyorum," demişti Saeki Hanım doğrudan gözlerimin içine bakarak. "Senin anımsaman yeter. Başkalarının unutması hiç umurumda değil."

> Zamanın göreceli ağırlığı, çok anlamlı kadim bir rüya gibi üzerine çöküyor. O zamandan kurtulabilmek için hareket etmeye devam ediyorsun. Dünyanın öteki ucuna gitsen bile, o zamandan kaçamayabilirsin. Fakat öyle bile olsa, dünyanın öteki ucuna gitmek zorundasın. Dünyanın öteki ucuna gitmedikçe yapamayacağın şeyler de var çünkü.

Nagoya'yı geçtiğimiz sıralarda yağmur başladı. Karanlık camın üzerinde çizgiler oluşturarak aşağı akan yağmur damlalarını izledim. Evet, Tokyo'dan ayrıldığım gün de yağmur yağıyordu. Birçok farklı yerde yağmurun nasıl yağdığı geldi aklıma. Ormandayken yağan yağmur, denizin üzerine yağan yağmur, otobanda yağan yağmur, kütüphanenin üzerine yağan yağmur, dünyanın öteki ucuna yağan yağmur...

Gözlerimi kapatarak gevşeyip gerginleşen kaslarımı rahatlatmaya çalıştım. Vagondan gelen ritmik seslere kulak verdim. Aniden gözümden bir damla yaş süzüldü. O ılık dokunuşu yanaklarımda hissettim. Gözümden taştı, yanağımdan süzüldü ve ağzımın kenarında kurudu. "Olsun," dedim kendi kendime, "alt tarafı bir damla yaş". Zaten sanki bana ait değil gibiydi. Sanki cama vuran yağmur damlaları gibi. Doğru olanı mı yapmıştım acaba?

"Doğru olanı yaptın," dedi Karga adlı delikanlı. "Sen en doğru olanı yaptın. Başka kim olursa olsun, senin başardığın gibi

altından kalkamazdı. Ne de olsa sen, dünyanın en sert on beşlik delikanlısısın."

"Ama hâlâ yaşamanın ne anlama geldiğini bilemiyorum," dedim.

"Resme bak," dedi. "Rüzgârın sesini dinle."

Başımı salladım.

"Bunu yapabilirsin."

Başımı salladım.

"Uyusan iyi olur," dedi Karga adlı delikanlı. "Gözlerini açtığında, yeni bir dünyanın parçası olacaksın."

Sonra uyuyorsun. Gözlerini açtığında ise, artık yeni bir dünyanın bir parçası oluyorsun.

Dipnotlar

[1] 5-7-5-7-7 ölçüsünde, toplam 31 heceyle yazılan klasik Japon şiiri türü. (ç.n.)

[2] 5-7-5 ölçüsünde, toplam 17 heceyle yazılan klasik Japon şiiri türü. (ç.n.)

[3] 1600-1868 yılları arasında, savaşçı sınıfın Japonya'da siyasi ve ekonomik yetkeyi elinde tuttuğu dönem. (ç.n.)

[4] Pirinçten yapılan geleneksel Japon içkisi. (ç.n.)

[5] Hokkaido Adası kuzeyinde, Japonya'nın uç noktasında bir taşra kenti. Cezaeviyle ünlüdür. (ç.n.)

[6] Soya fasulyesinden yapılan jöle kıvamında ezme. (ç.n.)

[7] İngilizcede "Sorumluluk rüyalarda başlar".

[8] Japonca sözcük anlamı sapan. Küçük bilyeleri yaylı fırlatıcıyla doğru yerlere denk getirmeye dayanan bir oyun. Oynayan kişi kazandıkça makineden çıkan bilyeleri bir kutuda biriktirir ve kazandığı bilye değerinde hediye alır. Japonya'da kumar oynamak yasak olduğundan genellikle paçinko salonlarının arka sokaklarında o hediyelerin parayla değiştirilebildiği gizli gişeler vardır. (ç.n.)

[9] İngilizcede "Benim için zevkti". (ç.n.)